

Giới thiệu Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)

Thể loại: Hiện đại, showbiz, 1vs1, ngọt ngào, sủng, HE

Editor: Ka Ka Ngốc

Số chương: 101 chương + 4 ngoại truyện

[Một tờ báo giải trí đưa tin]: Hóa ra bấy lâu nay, Nhà của vị nam thần quốc dân cao lãnh khó gần - Lục Phi đã có một tiểu nam thần.

[Các fans]: Gạt người a! cũng chưa ai thấy một bóng dáng của người phụ nữ nào.

Không bao lâu sau đó, đột nhiên xuất hiện trong một chương trình gia đình, Nhan Hạ nhìn thấy một đề tài nóng hổi trên mạng.

#Ngày đầu tiên biết nam thần có độ ẩm như vậy, hu hu hu, nam thần cao lãnh không cao lãnh nữa! Muốn biết vợ của nam thần đã thu phục nam thần như thế nào? Online đợi, gấp!

Sau khi xem xong, lúm đồng tiền trên má Nhan Hạ như ẩn như hiện, hỏi:"Em đã quên, anh bị em thu phục như thế nào rồi?"

Nghe vậy, Lục Phi không nhanh không chậm nói, "Là anh thu phục em!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nam thần quốc dân của cô ấy

Editor: Ka Ka Ngốc

Trong một căn siêu thị lớn,một cặp mẹ con có nhan sắc hấp dẫn ánh nhìn của người khác đang thu hút sự chú ý của những người khách xung quanh.

Người phụ nữ có ngũ quan tinh xảo thanh lệ,làn da trắng nõn tinh tế,một thân áo liền váy màu trắng khiến cô thoát nhìn tựa hồ như có chút không dính khói lửa phàm tục,khi dịu dàng cười với đứa con trai bên cạnh hai cái má lúm đồng tiền của cô thoáng hiện.Mà bánh bao bên cạnh cô,nghu quan tuần tú,khuôn mặt tròn trịa đã góp phần tăng thêm vài phần dễ thương

Hai mẹ con đứng chung một chỗ, như bước ra từ trong tranh vậy.

Mà lúc này, chỉ thấy cặp mẹ con đang có chút mâu thuẫn nhỏ.

Người phụ nữ nhanh tay le mắt đem từng gói snack khoai tây để lại lên kệ, mà bên cạnh cô, một đứa trẻ khoảng 4,5 tuổi đang nhìn chằm chằm những gói snack khoai tây bằng ánh mắt đáng thương, một bàn tay nhỏ dè dặt trên gói khoai tây chiên cuối cùng trong xe mua sắm, "Mẹ ơi,chỉ một gói,con chỉ muốn một gói cũng không được sao?"

"Không được,đây không phải thứ trẻ con có thể ăn." Người phụ nữ không chút nghĩ ngợi, chậm rãi nói ra đáp án của mình, sau đó tầm mắt tiếp tục tìm kiếm những thứ khác trên kệ hàng.

"Tại sao? Trẻ con nhà người ta có thể ăn." Con trai lên án hành bất lương của mẹ mình, đôi mắt to tròn ngập ai oán, khiến người xem xung quanh cũng cảm thấy đáng thương thay.

"Nhưng con là con nhà mẹ." Nghe vậy,người phụ nữ quay đầu lại, nheo nheo gương mặt nhỏ của con mình, mở miệng cười, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

"Mẹ....." Con trai dè dặt âm thanh già bộ đáng yêu, một đôi mắt lộ ra vài phần cầu xin.

"Đi, chúng ta đi mua chút trái cây." Người phụ nữ không nhìn tới ánh mắt của con trai mình, đem cậu bé lên, đặt vào trong xe đẩy, sau đó đẩy xe hướng về khu trái cây, con trai đáng thương nhìn những gói snack khoai tây cách cậu ngày càng xa, ủy khuất trong lòng không thể khiếu nại, nếu không phải có thói quen tốt, e rằng lúc này cậu sẽ trực tiếp khóc rống lên.

"Thanh long, con muốn không? Còn táo? Còn có dâu tây mà con thích nhất....." Giọng nói dịu dàng của người phụ nữ lần nữa vang lên.

Con trai vốn đang giận dỗi nghe đến dâu tây, hai mắt sáng lên, hừ hừ nói: "Dù sao mẹ tự quyết định là được! Ý kiến của con không quan trọng."

Người phụ nữ cũng không thèm để ý tới đứa con trai kiêu ngạo này của mình, đem mấy hộp dâu tây đựng sẵn để vào xe mua hàng của mình.

Con trai nhìn thấy dâu tây ở bên trong, tức khắc đem mấy gói snack khoai tây kia ném ra sau đầu, sau đó một tay chỉ vào đù loại trái cây nói: "Con còn muốn cà chua,nho,....."

Người phụ nữ đem từng món từng món để vào trong xe mua hàng.

Cuối cùng, sau khi mua đầy đủ xong, người phụ nữ đẩy đứa con trai đã cảm thấy mỹ mãn đến quầy thu ngân trả tiền.

Trả tiền xong, hai người cùng đẩy xe rời khỏi siêu thị.

Nhìn cặp mẹ con này rời khỏi siêu thị, những người khách xung quanh mới chậm rãi thu lại ánh mắt, trong mắt mang theo sự đáng tiếc.

Ngay sau đó, mới có người kịp phản ứng lại, sao họ lại quên chụp hình hai người này lại vậy!

Tấm ảnh này đăng lên mạng, nhất định sẽ còn hơn xa mấy người nổi tiếng trên mạng!

*

Đến cửa lớn, người phụ nữ gọi điện thoại cho tài xế tạm thời của mình, không lâu sau, xe liền chạy ra từ bãi đỗ xe trong tầng hầm, ngừng ở trước mặt người phụ nữ.

Dặn dò tài xế đem đồ vật để vào cốp xe, người phụ nữ bế con trai chuẩn bị bước lên xe.

Lúc này, lại truyền tới một trận kinh hô của con trai, "Mẹ, là ba."

Nghe vậy, người phụ nữ nhìn về phía sau lưng, cuối cùng nhìn thấy một màn hình lớn được treo ở giữa không trung, lùm đồng tiền thoáng hiện, "Không phải tối qua ba con đã nói với con là hôm nay sẽ về sao?"

"Về nhà là có thể nhìn thấy ba sao?" Con trai nghiêng đầu hỏi.

"Ừ."

"Vậy mẹ, chúng ta mau về nhà đi ạ!" Cậu phải về mệt ba, mẹ không cho cậu ăn snack khoai tây.

Người phụ nữ không nói thêm nữa, bế con trai lên xe.

Tài xế sắp xếp xong hết thấy, lên xe, khởi động chân ga, chiếc xe nghênh ngang mà đi.

Trên đường, nhìn cặp mẹ con thân thân mặt mặt này, đáy mắt hiện lên một tia hâm mộ, một nhà Lục tiên sinh thật hạnh phúc!

*

Xe chạy vững vàng trên xa lộ, nhìn thoáng qua con trai đang trông mong mà nhìn về phong cảnh ngoài cửa kính xe, người phụ nữ từ trong túi xách của mình lấy di động ra, ngón tay mảnh khảnh ở trên di động bấm vài cái.

Theo sau, một tin tức giải trí mới nhất hiện ra. #["Nam thần quốc dân"](#) Lục Phi hôm nay đến Bắc Kinh, hàng trăm người hâm mộ vây xem ở sân bay#

Ánh mắt khóa chặt 4 chữ "Nam thần quốc dân", người phụ nữ mỉm cười bấm vào tin tức này.

Nhìn những tấm ảnh Lục Phi bị chụp ở sân bay, ánh mắt của người phụ nữ lập tức nheo lại, cuối cùng cũng trở về rồi!

Lục Phi, năm nay 30 tuổi, debut năm 20 tuổi, tới nay mười năm, lại sáng tạo ra vô số kỳ tích mà rất nhiều nam nghệ sĩ Trung Quốc khác không sáng tạo được, anh nhờ vào một bộ [《Hoàn hồn》](#) thành công lấy được giải nam diễn viên xuất sắc nhất của liên hoan phim ASK có quyền uy nhất toàn thế giới, thành công đạt được giải ảnh đế, là người Trung Quốc đầu tiên đạt được giải này, đổi mới thành công kỷ lục của Trung Quốc.

Ngoài thực lực của bản thân ra, Lục Phi có thể trở thành đệ nhất nam thần trong giới giải trí còn nhờ vào nguyên nhân khác.

Ở đây không thể không nhắc tới 3 điều nguyên tắc của Lục Phi ở giới giải trí.

Điều 1, không đóng cảnh hôn. Debut 10 năm, nụ hôn đầu trên màn ảnh của Lục Phi vẫn còn.

Điều 2, không tạo tin đồn cùng diễn viên nữ. Từng có người muốn mượn Lục Phi để đi lên, tin tức vừa mới truyền ra, lập tức bị Lục Phi không chút lưu tình và mặt.

Điều 3, không đạo nightclub. Debut 10 năm, không có một phóng viên nào chụp được ảnh Lục Phi lui tới nightclub cả.

Chính là 3 điều này, đã giúp fan của Lục Phi trở nên ngày càng đông đảo hơn, dù sao nam nghệ sĩ có tiền có nhan sắc lại giữ mình trong sạch, thật sự quá ít đi!

Nhưng mà quan trọng nhất chính là, người đàn ông cực phẩm như vậy vẫn còn là độc thân!

Đương nhiên, đây chỉ là những thứ người ngoài nhìn thấy.

Trên thực tế, Lục Phi không chỉ không còn độc thân, mà đã sớm kết hôn sinh con rồi.

Cặp mẹ con ngồi trong xe này chính là vợ của anh Nhan Hạ cùng con trai 5 tuổi của anh Lục Hạo.

*

Một lát sau, nhìn thấy căn nhà quen thuộc của mình cùng với chiếc ô tô sang trọng dừng trước cửa, Lục Hạo ngồi trên xe hưng phấn kêu to, Nhan Hạ vừa mở cửa xe, liền nhanh chóng chuẩn xuống, chạy như bay về phía nhà mình.

Cửa mở ra, lúc gương mặt tuấn mỹ ẩn sau chiếc kính râm của Lục Phi hiện ra, Lục Hạo ngay lập tức phấn khởi chui vào lòng Lục Phi.

Lục Phi trực tiếp đem Lục Hạo bế lên, thân mật hôn nhẹ lên mặt Lục Hạo.

Ôm cổ Lục Phi, Lục Hạo nói nhỏ bên tai Lục Phi, "Ba, hôm nay đi siêu thị, mẹ không cho con mua snack khoai tây, ba đối với con là tốt nhất, con yêu ba nhất rồi, ba mua cho con có được không."

Hôn hôn con trai nhà mình, Lục Phi nheo nheo cái mũi nhỏ của con trai mình nói, "Ba con đều là nghe mẹ con, cho nên ba là tốt nhất cũng vô dụng."

"Ba, trên ti vi nói đàn ông không thể như vậy, đàn ông là chủ của một gia đình, mọi người đều phải nghe hần." Lục Hạo nghe xong, lập tức vội vàng mở miệng nói.

"Chủ gia đình chúng ta là mẹ con." Nhìn vợ đang tiến gần về phía mình, Lục Phi vỗ vỗ mũi nhỏ của con trai, "Mẹ con qua đây rồi."

Nghe vậy, Lục Hạo nhanh chóng ngậm lại miệng mình, cậu sợ chính mình sẽ bị phạt ngồi xổm góc tường.

Nhan Hạ nhìn con trai mình đang ngoan ngoãn im lặng, khoe môi khê nhếch, đây là đã cáo trạng xong?

"Bà xã, vất vả rồi!" Lục Phi nhìn thấy Nhan Hạ, lập tức ôn nhu như nước gọi, hoàn toàn không có dáng vẻ cao lãnh như ở trước mặt người khác.

Nói xong, liền làm tư thế chuẩn bị muốn lưu lại một nụ hôn nhẹ trên mặt Nhan Hạ.

Nhưng ngay sau đó, lại hôn trúng một bàn tay nhỏ mập mập.

Đối mặt với ánh mắt của ba mình, Lục Hạo mới nghiêm túc nói, "Tuy con đang giận mẹ, nhưng con cũng không thể để ba ăn đậu hũ của mẹ được."

"Vậy lúc này là ai đã cáo trạng với ba?" Lục Phi nhéo nhéo gương mặt phẫn nộ của con trai mình, hết cách nói.

Nghe thấy lời này, ánh mắt Lục Hạo nháy một cái, lúc này mới nói. "Con ừy khuất, con cũng chưa được ăn snack khoai tây."

Thấy con trai mình nửa câu đều không rời snack khoai tây, Nhan Hạ bật cười, thật đúng là "ừy khuất" nó rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Có cơ hội công khai đi

Editor: Ka Ka Ngốc

Ban đêm, dỗ con trai ngủ xong, Lục Phi trở về phòng ngủ chính.

Nhìn thấy Nhan Hạ đang ngồi trước bàn đọc sách về bản thiết kế, môi mông khê nhếch, thân hình thon dài chậm rãi đến gần, hơi hơi cúi xuống thân mình, trực tiếp vòng tay ôm cô từ phía sau, trong âm thanh lạnh lẽo mang theo sự trầm thấp nói, "Không dễ gì mới được trở về, không phải nên ở cùng anh nhiều hơn sao?"

Nghe Lục Phi nói, động tác trong tay Nhan Hạ dừng lại, vỗ vỗ bàn tay đang đặt ở hông mình, "Đừng giỡn nữa, mấy ngày nữa là em phải nộp bản thiết kế rồi."

"Bản thiết kế quan trọng bằng chồng em sao?" Máy kiểm của Lục Phi khê nhướng, trực tiếp đem cầm đặt lên vai Nhan Hạ, hơi thờ nóng rực phả bên tai Nhan Hạ, khiến Nhan Hạ cảm thấy có chút tê dại, mấy ngày không được gặp cô rồi, anh cực kỳ nhớ cô, hận không thể giờ giờ phút phút mang cô theo bên cạnh.

"....." Cô phải trả lời như thế nào đây?

"Khó quyết định như vậy sao?" Lục Phi đề thấp âm thanh tiếp tục nói, âm thanh trầm thấp gọi cảm vang lên bên tai Nhan Hạ, mang theo sự dụ hoặc khó cưỡng, ý đồ của anh đã rõ như ban ngày.

Hô hấp nóng rực dán bên vành tai mẫn cảm của Nhan Hạ, Nhan Hạ chỉ cảm thấy thân mình lập tức mềm nhũn ra, nhìn bản thiết kế chưa hoàn thành của mình, cô biết, hôm nay đừng nghĩ tới việc có thể hoàn thành nó.

Thu tay lại, hơi xoay người, hôn nhẹ khóe môi của Lục Phi, "Em ở bên anh là được chứ gì."

Tiếng nói vừa dứt, Lục Phi không nói hai lời, trực tiếp đem Nhan Hạ bế lên, rất nhanh, hai người đã ngã xuống giường.

Âm thanh khóa cửa vang lên ở phòng lớn, quần áo một cái một cái rơi xuống đất, chỉ còn lại một căn phòng kích tình.

*

Không biết qua bao lâu, Nhan Hạ đã mệt mỏi nặng nề ngủ mất, Lục Phi ngồi dậy, đắp lại chăn cho vợ mình, lấy điện thoại ra đăng nhập vào Weibo.

Tin mới nhất trên Weibo là mấy tấm ảnh trở về ở sân bay hôm nay do nhân viên công tác đăng giúp anh.

Mà phía dưới, đều là lời của fan.

"Ngao ngao ngao, Lục nam thần quá ngẫu, quá đẹp trai, quá mê người."

"Thật không hổ là đệ nhất nam thần giới giải trí."

"Ài, để ta thu phục yêu nghiệt này đi! Lục nam thần bây giờ cái gì cũng có, chỉ còn thiếu một người vợ nữa thôi! Tôi nguyện ý."

"Lầu trên, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa! Chẳng qua, tôi cũng muốn biết, rốt cuộc ai có thể bắt được Lục nam thần của chúng ta"

"....."

Ai có thể bắt được?

Ha ha, anh đã sớm bị cái người bên cạnh này bắt gât gao rồi.

Buông đi động, Lục Phi đưa tay chậm rãi lưu luyến trên mặt cô, chính là cái người trong lòng anh lúc này, đã đánh cắp cả trái tim của anh rồi!

Đồng dạng, anh cũng rất muốn nói với toàn thể giới: Đây là vợ của anh, Nhan Hạ.

Nhưng mà.....

Trong mắt lộ ra một tia bất đắc dĩ, chung quy vẫn là không nỡ!

Ngón tay chậm rãi đi động đến cánh môi của Nhan Hạ.

Đúng vào lúc này, Nhan Hạ đột nhiên khê động, vốn dĩ cái chân đã được đắp cẩn thận nay bị tuột xuống, lộ ra bờ vai trắng nõn.

Nhìn thấy, Lục Phi đều cảm thấy là tra tấn, đắp lại chăn lần nữa, chậm rãi đem Nhan Hạ ôm vào trong lòng, không ngừng thôi miên chính mình, tuy rằng ôn hương nhuyễn ngọc ở trong lòng, nhưng anh là một người chồng tốt yêu thương vợ.

*

Ngày thứ hai, lúc Nhan Hạ tỉnh lại, trên người đã mặc xong áo ngủ, sờ sờ chỗ bên cạnh, phát hiện một bên giường đã lạnh.

Đứng dậy, vào nhà vệ sinh rửa mặt đánh răng, thay quần áo xong sau đó từ trong phòng đi ra, thấy trên bàn ăn đã chuẩn bị tốt bữa sáng, chuyển hướng đi về phòng của Lục Hạo.

Lúc này cửa phòng Lục Hạo đang mở ra, trên giường không có người, nghe thấy tiếng động truyền đến từ phòng tắm, Nhan Hạ tiến lên trước.

Đứng trước cửa phòng tắm, Nhan Hạ nhìn thấy Lục Phi đang giúp Lục Hạo lau mặt một màn này.

Cẩn thận mà tinh tế!

Lặng lặng đứng nhìn như vậy, Nhan Hạ có một loại cảm giác ngày tháng trôi qua bình yên thật tốt, một người chồng yêu cô thương cô đến cực điểm, một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, đây là ước mơ của biết bao người phụ nữ?

Chỉ là đến bây giờ, tiếc nuối duy nhất của cô chính là không thể cùng Lục Phi đứng trước mặt mọi người.

Nghĩ tới Lục Phi đã từng mấy lần muốn công bố quan hệ của hai người, mi mắt Nhan Hạ buông xuống, cô có phải nên thử một chút hay không?

“Mẹ.” Trong lúc Nhan Hạ đang trầm tư suy nghĩ, một giọng nói non nớt vang lên bên tai.

Ngay sau đó, một cái bóng bé nhỏ trực tiếp vọt đi lên, “Mẹ, ba vừa về mẹ liền lười biếng, ba lau mặt con thật đau.”

Chỉ là còn chưa kịp tiến về trước, cậu đã bị Lục Phi từ đằng sau bế lên, cười híp mắt nói, “Bối vì mẹ con phải chăm sóc cho ba con.”

“Ba lớn như vậy rồi còn cần người chăm sóc.” Lục Hạo lẩm bẩm nói.

“Mẹ con chăm sóc ba, ba chăm sóc con, còn nữa, con đã lớn rồi, đừng cứ đòi mẹ ôm như vậy.”

“Con thích mẹ ôm.” Lục Hạo lẩm bẩm, vì sao ba vừa về đến nhà liền không cho mình ôm mẹ, cậu mới không nghe đâu! Tuy rằng có lúc mẹ hơi bá đạo, nhưng cậu thích nhất vẫn là mẹ thơm tho mềm mại.

“Thích cũng không được, con muốn ôm thì đi tìm vợ tương lai của con đi.” Lục Phi nói, tiến lên liền hôn trộm lên mặt Nhan Hạ.

“Con cũng muốn hôn hôn, con cũng muốn.” Thấy thế, thân thể Lục Hạo từ trong lòng Lục Phi nghiêng về phía trước, mắt thấy sắp hôn trúng mặt Nhan Hạ, ngay sau đó, vẫn là bị một bàn tay to bịt kín miệng, “Ba cũng không thể để con ăn đậu hủ của vợ ba được.”

“Ngô ngô ~” miệng bị bịt lại, Lục Hạo kịch liệt giãy giụa.

Lục Phi cười cười, dẫn đầu ra khỏi phòng, đi đến nhà ăn, đem Lục Hạo đặt lên chiếc ghế nhỏ chuyên dụng của cậu.

“Phê bình!” Miệng khôi phục tự do, đôi mắt to tròn xoe của Lục Hạo tràn ngập phản nộ.

Nghe vậy, Lục Phi nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Lục Hạo, “Sau này đừng xem mấy cái ti vi lung tung đó nữa.” Hôm qua nói cái gì mà ba là chủ của một gia đình, bây giờ lại nói cái gì mà phê bình, tuổi còn nhỏ, học những thứ lung tung không, tuy rằng những lời này nói ra từ miệng non nớt của một đứa trẻ 5 tuổi, quả thật có chút đáng yêu.

Mỗi Lục Hạo khê động, đang muốn nói gì đó, thì bánh mì sốt mayonnaise mà cậu thích nhất xuất hiện trước mặt cậu.

Trong tức khắc, không còn suy nghĩ gì cả, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm, sau đó nhanh chóng cầm lấy bánh mì chậm rãi gặm.

Nhìn Lục Hạo đang đắm chìm trong thế giới của mình, Nhan Hạ thông thả nói, “Cho nó ăn là được rồi!”

Lục Phi nhìn “con trai tham ăn” nhà mình, khẽ cười một tiếng, cũng ngồi xuống bắt đầu ăn sáng, nếu con trai nhà mình là Tôn Ngô Không, thì mẹ nó chính là Phật Như Lai rồi, vô luận như thế nào, cũng không thể bay ra khỏi Ngũ Chi Sơn của cô!

*

Một lát sau, chờ Lục Hạo ăn xong bữa sáng, Nhan Hạ đã dọn cặp cho cậu xong.

Mà lúc này, Lục Phi đã thay thế vị trí tài xế trong nhà.

“Hôm nay anh không cần đến công ty?” Lúc mang theo Lục Hạo bước ra, Nhan Hạ có chút ngoài ý muốn nhìn Lục Phi.

“Tín tức gần đây quá hot, công ty cho anh kỳ nghỉ ngơi, cho nên anh muốn ở cùng hai mẹ con em nhiều hơn.” Lục Phi câu môi cười, lúc anh ở nhà, anh chỉ biết nắm chặt thời gian, ở cùng với hai mẹ con.

Nhan Hạ gật gật đầu, không hỏi nữa, ngược lại là Lục Hạo, nghe được lời của Lục Phi, đôi mắt to tròn của cậu sáng lên, dọc đường đi không ngừng ríu rít, lải nhải, tâm trạng vô cùng tốt.

Đến trước cổng trường mầm non, Lục Hạo ngược lại không muốn đi vào lắm, rầu rĩ ôm lấy người Nhan Hạ.

“Mẹ, hôm nay đừng để con đi học có được không?” Lục Hạo chớp chớp đôi mắt to tròn thuần khiết nhìn Nhan Hạ, ngũ quan tinh xảo dưới ánh mặt trời lúc này càng làm cho người thương tiếc, lộ ra thần thái dễ thương như vậy quả thực là làm người khác khó có thể chống đỡ được.

Chỉ tiếc, Nhan Hạ không phải người bình thường, nhìn Lục Hạo một mắt là nhìn ra nguyên nhân thực sự dưới khuôn mặt dễ thương này, “Đợi lúc chiều tan học, ba mẹ sẽ cùng đến đón con.”

“Thật à?” Hai mắt Lục Hạo sáng rực lên, hai ngón tay nhỏ ngoáy ngoáy vào nhau, thật ra, cậu cũng có chút không nỡ mấy bạn nhỏ trong trường mầm non.

“Ân.” Nhan Hạ gật đầu, đưa ngón tay của mình đến trước mặt Lục Hạo.

Lục Hạo hiểu ý cười, chậm rãi móc ngón tay nhỏ của mình lên, sau đó từng câu từng chữ nghiêm túc nói, “Ngoéo tay thất cổ, một trăm năm không được thay đổi!”

Nhìn một màn này, trong một khắc đó Lục Phi chợt cảm thấy áy náy, thời gian anh ở cùng con trai quá ít, bây giờ, anh đã thực hiện được lý tưởng của mình, tiếp theo đây anh nên đòi trọng điểm của mình từ công việc sang gia đình.

Nhìn hai ngón cái một lớn một nhỏ đang đóng dấu với nhau, đáy mắt đầy sùng nịch.

Mà theo sau, Nhan Hạ cùng Lục Hạo hứa hẹn xong liền xuống xe, Nhan Hạ trực tiếp đem Lục Hạo giao cho giáo viên lớp cậu.

“Tạm biệt mẹ, một lát nữa nhớ cùng ba đến đón con!” Lục Hạo vẫy tay, nở nụ cười ngọt ngào với Nhan Hạ, sau đó nhìn thoáng qua chiếc xe ở phía xa, cậu nhìn thấy ba mình đang hạ cửa kính xe xuống, đeo kính râm vẫy tay với cậu, lần này, tươi cười trên mặt càng thêm ngọt ngào.

“Ân.” Nhan Hạ ôn nhu gật gật đầu, theo sau nhìn về phía cô giáo, nhờ vả nói, “Vay nhờ cô trông chừng nó giúp ạ.”

“Không có việc gì ạ.” Nhìn thấy nụ cười của Nhan Hạ, đáy mắt cô giáo hiện lên sự kinh diễm, a, sao lại thế này, mỗi lần nhìn thấy mẹ của tiểu Hạo Hạo cũng đều bị mẹ hoặc hết.

Có gen tốt như vậy, trách sao có thể sinh ra đứa trẻ dễ thương như tiểu Hạo Hạo vậy!

A a a, cô cũng muốn kết hôn sinh bánh bao dễ thương rồi!

Theo sau, Lục Hạo nhảy nhót đi theo cô giáo vào trường, lúc không còn nhìn thấy bóng dáng của Lục Hạo nữa, Nhan Hạ mới trở về xe.

Lúc lên xe, Nhan Hạ thấy Lục Phi đang nhìn chằm chằm một đôi vợ chồng, đáy mắt mang theo một tia sáng không tên.

“Làm sao vậy? Hâm mộ?” Nhan Hạ không chút để ý hỏi.

“Không có gì, chỉ là xem xem mà thôi.” Lục Phi nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, băng quơ nói.

Nhan Hạ nghe vậy, mi mắt khẽ nâng, nhưng lại nghiêm túc nói: “Thật ra, con trai cũng rất muốn anh có thể tham gia hội thi thể thao gia đình với nó!”

Nghe vậy, Lục Phi kinh ngạc nhìn chằm chằm Nhan Hạ.

Trong ánh nhìn của Lục Phi, Nhan Hạ tiếp tục nói: “Lục Phi, có cơ hội, chúng ta hãy công khai đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cung (Sủng Đến Tận Cung)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Một nhà ngọt ngào

Lời nói của Nhan Hạ khiến Lục Phi ngồi ở ghế điều khiển có chút ngạc nhiên, ánh mắt sáng rực nhìn Nhan Hạ, con người màu đen sâu thẳm hơi co lại, “Thật sao?”

“Dù thế nào thì cũng phải học cách khác phục, vì anh, cũng là vì con trai.” Nhan Hạ trịnh trọng nói, cô không thể trốn sau lưng Lục Phi mãi mãi được, cũng không thể để con trai trốn ở chỗ tối, không để người khác biết ba nó là ai?

Lúc đó, sau khi con ra đời, Lục Phi đã lấy được giải thưởng đầu tiên trong cuộc đời anh, mặc kệ người đại diện phản đối, muốn công khai cuộc sống hôn nhân của mình.

Là cô đã lùi bước!

Không phải nguyên nhân khác, chỉ là vì cô mắc một loại bệnh——Chứng sợ xã hội.

Bởi vì loại bệnh này, ngoài Lục Phi ra, cô không hề muốn có quá nhiều giao tiếp với bất kì ai cả.

Cũng bởi vì điều này, cuối cùng Lục Phi đã từ bỏ ý định công khai này, lúc bị paparazzi theo sát nhất không dám về nhà, mỗi lần trở về đều phải đi vòng, khi cùng nhau ra ngoài du lịch, bọn họ cũng cần phải tách nhau ra hai ba ngày, để bảo đảm sẽ không có người hoài nghi đến họ.

Vì cô, Lục Phi cẩn thận đến cực hạn.

Mà mấy năm nay, dưới sự tích cực phối hợp điều trị với bác sĩ của cô, bệnh tình đã ngày càng tốt hơn, tuy vẫn còn không quen với ánh mắt người khác nhìn mình, nhưng cô đã có thể dẫn con ra đường bình thường, dùng bữa ở nơi đông người.

Hết thấy đều phát triển theo hướng tốt, vậy cô cố gắng thử xem lại có sao?

Cũng không thể cứ để Lục Phi nhường cô mãi được.

Nhìn lúm đồng tiền trên má Nhan Hạ bởi vì biểu tình trầm tĩnh mà biến mất ở trên mặt, môi mỏng của Lục Phi khẽ mím lại, đôi mắt thâm thúy thẳng tắp nhìn Nhan Hạ, nửa ngày sau, mới vươn tay xoa xoa đầu Nhan Hạ, “Anh sẽ để cho mẹ con em nhận được lời chúc phúc của toàn thể giới!”

Tuy lời nói có chút khoa trương, nhưng lại là suy nghĩ chân thật nhất của Lục Phi.

Anh đã đi đến đỉnh cao sự nghiệp diễn xuất của mình, địa vị hiện nay ở giới giải trí, ngoại trừ đứng sau một số lão tiền bối, trong những nam nghệ sĩ cùng tuổi không ai có thể bằng được anh, càng không cần nói tới, hiện tại công ty vì muốn giữ lại anh, cũng đã chia cổ phần cho anh.

Là một cổ đông của công ty giải trí lớn nhất trong giới giải trí hiện nay, tiếng nói của anh trong giới giải trí cũng đã rất quyền lực.

Giữ cho vợ con có cuộc sống an ổn, đã không còn khó khăn nữa.

“Àn.” Nghe Lục Phi nói, khoe môi Nhan Hạ hơi cong lên, trên mặt mang theo ý cười, chỉ cần có anh ở đây, cô tin tưởng mọi thứ sẽ không có vấn đề gì cả.

Thấy lúm đồng tiền trên má Nhan Hạ lần nữa hiện lên, mắt Lục Phi hơi tối lại, vươn ngón tay thon dài trắng nõn, chạm nhẹ lên lúm đồng tiền, sau đó không nhanh không chậm nói, “Cho dù muốn công khai, cũng không thể nóng vội, anh sẽ để công ty tiến hành sắp xếp cẩn thận, bây giờ anh đang được nghỉ, nhiệm vụ duy nhất của em chính là ngoan ngoãn ở cùng anh, biết chưa hả?”

Lúc nói chữ cuối, âm cuối của Lục Phi hơi gọi lên, cộng với giọng nói đặc biệt của anh thật đúng là gọi cảm mê người, Nhan Hạ cứ như vậy nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mặt mình này, mơ mơ màng màng trả lời một chữ “Ừm”.

Nhận được sự đồng ý của vợ mình, lại nhìn nhìn biểu tình mơ màng của cô, ánh mắt thanh đạm thường ngày của Lục Phi mang theo một tia tự đắc.

Anh thật sự phải bảo dưỡng tốt nhan sắc của mình, đây mới là mấu chốt để quyến rũ vợ.

Nếu fan của Lục Phi nhìn thấy bộ mặt thật của anh lúc này, chỉ sợ một đám đều sẽ bị dọa ngốc, bởi vì cái người trước mắt này đã không còn là “Nam thần quốc dân” có bộ dáng người lạ chỗ đến gần trong mắt bọn họ nữa rồi!

*

Kế tiếp, sau khi Nhan Hạ đồng ý sẽ ngoan ngoãn ở cùng Lục Phi, cô và anh cùng đến rạp chiếu phim, thông qua lối vào vip rất thuận lợi đi vào phòng chiếu phim, mà không có ai chú ý tới sự tồn tại của hai người.

Ngồi xuống ở vị trí chuyên dụng của các cặp đôi, Lục Phi rất thân nhiên mà ôm eo Nhan Hạ.

“Chúng ta xem bộ phim điện ảnh nào của anh?” Nhan Hạ nghiêng đầu hỏi Lục Phi ngồi bên cạnh.

“《Hoàn hồn》.” Giọng nói trầm tĩnh của Lục Phi chậm rãi vang lên bên tai Nhan Hạ, nghe có vẻ phá lệ êm tai.

Nghe vậy môi Nhan Hạ khẽ gọi lên, ngửi mùi hương đặc biệt của anh, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng màn hình lớn.

Mỗi một bộ phim truyền hình của Lục Phi đều sẽ để cho cô xem, mỗi một bộ phim điện ảnh Lục Phi đều sẽ dẫn cô cùng đi xem, không phải vì cái khác, chỉ là vì, trong đó là một thế giới —— thế giới thuộc về Lục Phi.

*

Hai người hưởng thụ hình thức yêu đương của một cặp đôi bình thường, cùng nhau xem phim, cùng nhau ăn cơm, cùng nắm tay nhau đi dạo, bất tri bất giác, đã đến 4 giờ chiều.

“Nên đi đón con trai rồi.” Nhan Hạ nhắc nhở, vừa bắt đầu đi lại vừa sùng nịch nói, “Muru kế của thằng nhóc đó càng ngày càng nhiều rồi.”

Nghe thấy lời của Nhan Hạ, Lục Phi nhớ tới cảnh tượng lúc đỡ con trai ngủ hôm qua.

Tối hôm qua, trên giường trong phòng Lục Hạo.

Một cái đầu nhỏ của Lục Hạo hơi lộ ra khỏi chăn, sau đó dè dặt thanh âm, nói nhỏ: “Ba ba, ba cho con ăn một lần snack khoai tây thì con sẽ không cần cứ tâm tâm niệm niệm nó nữa rồi, thật đó, hơn nữa cũng sẽ không nói cho mẹ biết.”

“Không được, ba ba sẽ không làm những việc giấu mẹ con như vậy! Còn về snack khoai tây, thì phải xem biểu hiện của con rồi! Biểu hiện tốt, ba ba sẽ thương lượng với mẹ cho con ăn snack khoai tây.” Lục Phi bắt đầu đi an ủi nói, dạ dày của con trai hơi yếu, chức năng tiêu hóa cũng hơi yếu, những thức ăn chiên xào quá nhiều dầu mỡ sẽ tăng thêm gánh nặng cho cậu, bây giờ đang giúp cậu điều dưỡng tốt dạ dày, làm sao có thể để cậu ăn mấy thức ăn như snack khoai tây được, chỉ có đợi cậu lớn một chút, thân thể nuôi dưỡng tốt rồi, vợ anh mới có thể suy xét đến đi?

“Vậy con phải biểu hiện như thế nào?” Đôi mắt Lục Hạo sáng lấp lánh nói, có vẻ đặc biệt đáng yêu.

“Ba ba nghĩ xong rồi sẽ nói với con.”

“Ngéo tay.”

“Ừ, ngéo tay!”

Cứ như vậy, trong lúc Nhan Hạ không biết, Lục Phi và Lục Hạo đã đạt thành hiệp ước quân tử.

Mà hiện tại, Lục Phi nhớ tới, mới phát hiện hình như chính mình đã không cẩn thận bị Lục Hạo mang xuống hố rồi? Con trai tuy là một đứa tham ăn, nhưng sẽ tuyệt đối không dám cãi lại mệnh lệnh của vợ mình, trực tiếp cầu xin chính mình còn không phải là muốn anh nói giúp sao?

Ngẫm lại đánh giá hiện nay của Nhan Hạ với Lục Hạo, Lục Phi cũng không thể không nói một câu, muru kế của con trai anh quả thật rất nhiều!

Một lát sau, Lục Phi cùng Nhan Hạ hai người đã đến trường mầm non.

Theo tiếng chuông vang lên, lúc một đám bánh bao dễ thương đeo trên lưng chiếc cặp nhỏ từ trong đi ra, cổng trường mầm non lập tức trở nên huyền ảo.

Dựa theo từng lớp từng lớp, sau khi đếm chính xác mấy đợt, Nhan Hạ xuống xe.

Lúc vừa mới vòng qua xe đi về phía cổng trường, Lục Phi trực tiếp xuống xe.

“Anh.....” Nhìn thấy Lục Phi đeo kính râm, Nhan Hạ cảm giác được ngoài ý muốn, vội vàng nhìn xung quanh, sợ có người chú ý tới Lục Phi, “Sao anh lại xuống xe vậy?”

“Không phải nói là cùng đi đón con trai sao? Nhìn thấy hai người chúng ta đang đợi nó, nó sẽ rất vui.” Lục Phi cười nói, nếu đã quyết định muốn công khai, anh cũng không cần quá trốn tránh nữa, hơn nữa, dưới tình huống như bây giờ, cần bản sẽ không có người chú ý tới hai phụ huynh đang đón con như bọn họ, trước kia không xuất hiện, chỉ là vì để loại bỏ một phần vận khả năng kia thôi!

Nhìn bộ dáng thân nhiên của Lục Phi, lại nghĩ đến ánh mắt chờ mong của con trai, Nhan Hạ không phản đối nữa, cùng Lục Phi đứng đợi ở cửa.

Rất nhanh, cô giáo của lớp Lục Hạo đã dẫn đội ngũ đi ra.

Lục Hạo đứng ở vị trí đầu tiên, ánh mắt lập tức nhìn thấy Nhan Hạ, lúc nhìn thấy ba ba cũng đứng ở đó, trên mặt Lục Hạo toàn là kinh hãi, phụt một tiếng chạy về hướng Lục Phi, “Ba!”

Lục Phi đón lấy Lục Hạo đang xông qua đây, lập tức bế cậu lên, bàn tay to vững chắc đỡ lấy mông của Lục Hạo.

“Ba ở cổng trường đón con rồi!” Lục Hạo hưng phấn nói, hai cánh nhò trực tiếp móc ở cổ của Lục Phi.

“Ừ, tới đón con rồi, về sau chỉ cần có thể, đều sẽ đứng ở cổng đón con.” Nghe thấy giọng nói hưng phấn của con trai, Lục Phi trong chốc lát hơi đơ người ra.

Trong nháy mắt, câu nói mà Nhan Hạ đã nói trước đó, thẳng tắp chạy đến trong đầu anh, “Thật ra, con trai cũng rất muốn anh có thể tham gia hội thi thể thao gia đình với nó!”

Một chút chua xót đột nhiên ập vào trong lòng, vì Nhan Hạ, anh tựa hồ đã có chút không chú ý tới cảm xúc của con trai!

Lục Phi có cảm giác như vậy, Nhan Hạ cũng có.

Nhìn biểu hiện hưng phấn của Lục Hạo, cô mới phát hiện, con trai nhà mình lại để ý đến chuyện này như vậy.

Nghĩ đến ước định lúc này của mình với Lục Phi, lòng Nhan Hạ bỗng được buông lỏng, cô đã có một quyết định chính xác!

Mà lúc này, sau khi sắp xếp xong cho những đứa trẻ khác cô giáo quay đầu lại nhìn một nhà ngọt ngào của Nhan Hạ, tự nhiên trong lòng có chút kích động, một nhà này đúng cùng nhau quả thật quá hợp rồi!

Trước kia cô chỉ từ xa nhìn thấy qua ba của Lục Hạo, tuyệt đối không có được nhìn kỹ như hôm nay, tuy rằng lúc này đối phương còn đang đeo kính râm, nhưng từ những bộ phận được dư ra tuyệt đối có thể nhìn ra là một cực phẩm mỹ nam.

Thì ra, Lục Hạo không chỉ gen của mẹ tốt, mà gen của ba cũng không tệ!

Thấy cô giáo nhìn chằm chằm Lục Phi, Nhan Hạ có chút sợ đối phương nhìn ra gì đó, vội vàng mờ miệng nói, “Cô Lý, chúng tôi đi trước đây, lại đây, con trai, chào cô đi con.”

Nghe thấy lời của Nhan Hạ, Lục Hạo lập tức nở ním cười rục rờ nhìn cô giáo, “Cô Lý, chào tạm biệt cô ạ!”

“A.....tạm biệt!” Cô Lý kịp phản ứng lại, lập tức trả lời nói, sau đó ho nhẹ một tiếng, hơi cúi đầu xuống.

Lúc ngẩng đầu lên, một nhà ba người Nhan Hạ đã chậm rãi đi xa.

Nhìn theo bóng lưng của họ, trong lòng cô Lý vô đầu bứt tai, a a a.....cô ở trước mặt phụ huynh trường học mắt mặt như vậy phải làm sao đây? Cô thể nhưng lại nhìn một đứa trẻ nhìn đến hoa mắt, quá mất mặt! Chỉ là Lục Hạo bây giờ còn nhỏ như vậy lại có thể yêu nghiệt đến vậy, sau này lớn lên chắc chắn sẽ là một nam thần gây họa cho chúng sinh!

Nghĩ đến nam thần, cô Lý đột nhiên nhớ đến nam thần Lục Phi của mình, cô đột nhiên cảm thấy, tiểu Hạo Hạo hình như có chút giống với vị nam thần này?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cung (Sủng Đến Tận Cung)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4

Editor: Ka Ka Ngốc

Nghiêm túc nghĩ lại, cô Lý đột nhiên phát hiện, ba Lục Hạo mang kính râm lúc này cũng có cảm giác của nam thần nhà cô.

Trong nháy mắt, trí tưởng tượng không khỏi bắt đầu bay xa.

Tiểu Hạo Hạo họ gì? Lục?

Cô Lý tức khắc kích động lên, lập tức lấy điện thoại của mình ra bắt đầu lên mạng tra thông tin của “Lục Phi”.

Vừa bấm vào, liền hiện ra một loạt giới thiệu.

Càn quét hết tất cả các tin bất quải, cũng không có một người nào nhắc tới tin tức Lục Phi có bạn gái cả.

Cắt di động vào, cô Lý nhanh chóng lắc lắc đầu mình, tiểu Hạo Hạo cũng lớn như vậy rồi, còn có mẹ của cậu cũng là một đại mỹ nhân, nếu thật là vợ con của Lục Phi, sao có thể đến hiện tại một chút tin tức cũng không bị lộ ra.

Ào giác, ào giác, nhất định là ào giác! Nhất định là vì gần đây cô xem ảnh của nam thần nhiều quá rồi!

*

Lúc này, ba người Nhan Hạ còn không biết bọn họ thiếu chút nữa là có nguy cơ bại lộ trước kế hoạch, sau khi về đến nhà xuống xe, ba người nắm tay nhau đi vào trong nhà.

Lục Hạo một tay nắm tay Nhan Hạ, một tay nắm tay Lục Phi, mượn sức lực của hai người để thường cong người lên dừng ở giữa không trung, thân mình do Nhan Hạ cùng Lục Phi dẫn cậu tiến về trước, lưu lại trong không khí tiếng cười “Ha ha” của Lục Hạo.

Bóng dáng của ba người nhìn từ xa, chỉ cần có người nhìn thấy, đều sẽ không phủ nhận bọn họ là một gia đình hạnh phúc.

Không lâu sau, bọn họ đã đi tới cổng nhà.

Mở cửa, Lục Hạo liền lập tức buông tay hai người ra, hưng phấn mà vọt đi vào.

Thân hình nhỏ nhắn cấp tốc chạy tới nhà bếp, lấy chiếc ghế nhỏ mở cửa tủ lạnh, lấy nước cam, rồi lại lấy hai cái ly, nhanh chóng bày lên bàn trà, sau đó thật cẩn thận mà rót đầy hai cái ly, bày biện xong, Lục Hạo làm động tác của một quý ông nhỏ, “Ba, mẹ, mời!”

Sau khi làm xong, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Lục Phi.

Nhìn động tác của Lục Phi, Nhan Hạ phụt một tiếng bật cười, “Học cũng rất giống đó.”

“Nó học ở đâu vậy?” Nghe thấy tiếng cười của Nhan Hạ, Lục Phi liền hỏi, anh cứ có cảm giác hình như mình đã bỏ lỡ rất nhiều việc có liên quan đến con trai

“Trong quãng thời gian anh đi nước ngoài, trường nó có tổ chức hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường, lớp của Hạo Hạo biểu diễn《Cô bé lọ lem》, nó đóng vai hoàng tử! Đây chắc là biểu diễn cho anh xem đó! Bởi vì cô Lý của lớp nó có nói qua nó làm động tác này là đẹp nhất!” Nhan Hạ chậm rãi giải thích nói.

Nghe Nhan Hạ giải thích, đường nét góc cạnh trên khuôn mặt Lục Phi trở nên nhu hòa, đi lên trước bế Lục Hạo, giọng trầm thấp nói: “Diễn rất tốt! Ba rất tự hào!”

“Thật ư?” Lục Hạo kinh hi nhìn Lục Phi.

“Thật.” Lục Phi gật gật đầu.

“Vậy lần sau, ba có thể đích thân đi xem con biểu diễn không, cô Lý đã nói, lần sau vẫn sẽ cho con làm hoàng tử nữa ư.” Lục Hạo hưng phấn nói, cái miệng nhỏ nhóp nhép, mặt đầy kiêu ngạo, cậu vẫn còn nhớ cô Lý có nói qua, bạn nam đẹp trai nhất lớp mới có thể đóng vai hoàng tử!

“Được.” Lục Phi gật đầu nghiêm túc nói.

Giao lưu với con trai xong Lục Phi nhìn thời gian, tiếp theo đặt con trai xuống, sờ đầu nói: “Ngoan ngoãn ở đây với mẹ con, ba nấu một bữa lớn cho con!”

Lục Hạo ôm lấy đùi Lục Phi, ngẩng đầu làm bộ đáng dễ thương nói: “Ba, con muốn cùng ba nấu một bữa lớn.”

“Vậy được, con cùng ba nấu bữa tối cho mẹ.” Nói xong, Lục Phi lập tức bế Lục Hạo lên, quay đầu lại nhìn thoáng qua Nhan Hạ đang nhìn họ với ánh mắt ôn nhu, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên khóe môi Nhan Hạ, “Bà xã, chờ anh và con.”

“Ừ.” Nhan Hạ gật đầu, hôn đáp lại Lục Phi.

Thấy ba mẹ lại hôn nhau nữa rồi, Lục Hạo cẩn thận nghiêng người về phía trước, cũng muốn đặt một nụ hôn lên má Nhan Hạ, nhưng trong một giây sau, thân mình của cậu lại bị đưa đi ngày càng ngày xa, đầu cũng bị Lục Phi xoay về lại.

Nhìn bộ dáng “Hòa thuận vui vẻ” của hai cha con, Nhan Hạ cảm ly nước cam do chính con trai nhà mình rót lên uống một ngụm nhỏ, nước cam lạnh qua thực quản lạnh đến tận trong lòng, nhưng dù cho như vậy, cũng không thể ngăn lại được hạnh phúc và ấm áp đang tràn đầy lòng cô.

Nhìn một chút, Nhan Hạ mới trở về phòng mình, tiếp tục hoàn thành bản thiết kế của tối qua, cô nghĩ, nếu không nhanh chóng hoàn thành, e rằng tối nay cô cũng chẳng có thời gian để sửa chữa nó đâu.

*

Trong nhà bếp.

Động tác cắt rau của Lục Phi rất thuần thục, Lục Hạo đứng bên cạnh giúp đỡ đưa nguyên liệu.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng chuông cửa.

Sau khi Lục Hạo trả lời một câu “Con đi”, lập tức nhảy từ trên ghế xuống, chạy ra ngoài mở cửa.

Cửa mở ra, Lục Hạo lập tức lớn tiếng hô “Di Hình Ảnh.”

“Ngoan.” Hình Ảnh nhìn thấy Lục Hạo cậu con trai trước mắt mình cùng nghệ sĩ nhà mình có năm phần giống nhau này, nhin không được nhéo nhéo khuôn mặt của cậu, đáng yêu quá đi.

“Đau.....” Lục Hạo mở to đôi mắt ngập nước chỉ trích nhìn chằm chằm Hình Ảnh.

Hình Ảnh ho một tiếng, ngượng ngùng sờ sờ khuôn mặt Lục Hạo, “Xin lỗi, là tại con đáng yêu quá đi!”

“Vậy con thấy đi đáng yêu, con cũng có thể nhéo đi đúng không ư?” Lục Hạo hỏi ngược lại.

Bị ánh mắt hồn nhiên của Lục Hạo nhìn chằm chằm, Hình Ảnh ngại ngùng ngồi xổm xuống, gật đầu nói, “Được, đi cũng cho con nhéo nhéo!”

Tiếng nói vừa dứt, Lục Hạo liền không chút khách khí mà nhéo Hình Ảnh một cái, sau đó lại nhéo nhéo mặt mình, tự hào nói, “Quả nhiên là mặt con non hơn mặt đi.”

Sau khi đề đề lại câu nói này, Lục Hạo lập tức xoay người rời khỏi.

Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của Lục Hạo, Hình Ảnh bất đắc dĩ mà lắc đầu, thay giày xong liền đi vào trong.

Đứng trước cửa nhà bếp, Hình Ảnh nhìn thấy Lục Phi.

Lục Phi mặc trang phục thoải mái, khuôn mặt góc cạnh làm nổi bật lên ngũ quan tuấn tú của anh, cộng thêm khí chất trên người anh, cứ như là một vị thần tiên vậy, chỉ cần đứng ở đó cũng đủ làm người khác nhìn đến mơ màng.

Nhưng lúc này, bên cạnh anh lại có một đứa bé 5 tuổi đang đứng trên ghế nhìn anh với ánh mắt sùng bái, mà trước người anh, còn đeo một chiếc tạp dề có hình nhân vật hoạt hình, trực

tiếp đem anh từ trên trời kéo xuống dưới đất.

Ai da!

Nếu để các fan biết được Lục nam thần của bọn họ ở nhà là một người đàn ông nội trợ, họ chắc chắn sẽ kinh ngạc đến chết đi!

“Chị Hinh, có việc?” Lúc này Lục Phi cũng chú ý đến sự tồn tại của Hinh Ảnh, sắp xếp xong nguyên liệu của mình rồi hỏi.

“Truyền thông đang ở khắp nơi tìm tin tức của em, tìm không được em, cứ liên tục gọi điện thoại cho chị, chị đến là muốn hỏi, em khi nào rảnh, ra lộ mặt trước công chúng.” Hinh Ảnh nói, nét mặt mang theo sự vui sướng. Lục Phi nhờ sự nỗ lực của chính mình từng bước từng bước mà đứng ở vị trí cao nhất của giới giải trí, để cô cái người đại diện này có mặt mũi, nhờ có Lục Phi, cô cũng từ từ đứng vững trong công ty hơn.

Mười năm, cùng trải qua bao sóng gió, cũng giúp hai người tạo nên tình chị em, khi nói chuyện cùng Lục Phi cũng thoải mái hơn nhiều.

“Có truyền thông nào?” Lục Phi như đang suy tư gì đó nói.

“Sao vậy? Em có hứng thú?” Thấy Lục Phi chủ động nhắc tới, Hinh Ảnh kinh ngạc nói, trước giờ Lục Phi đối với chuyện này đều là tránh được thì tránh.

Nghe vậy, Lục Phi nhìn con trai ngoan ngoãn đứng bên cạnh, nhưng lại đang vênh tai lên nghe trộm, ngồi xổm xuống nói với Lục Hạo: ” Hạo Hạo, đi vào nói với mẹ, dì Hinh Ảnh đến rồi!”

“Dạ.” Lục Hạo nhìn Hinh Ảnh, không cam tâm tình nguyện mà đáp một tiếng, sau đó mới chậm chạp di chuyển bước chân.

Đi được một chút, lén quay đầu lại nhìn, thấy Lục Phi còn đang nhìn mình, “Vụt” một tiếng, chạy nhanh vào phòng.

Nhìn hành động của Lục Hạo, ánh mắt Hinh Ảnh mang theo ý cười, tiểu Hạo Hạo đúng là một đứa tiểu quý tinh nghịch!

“Chị Hinh, em dự định sẽ công khai từ từ sự tồn tại của Nhan Hạ và Hạo Hạo!” Quay đầu lại, Hinh Ảnh nghe thấy giọng nói thanh lãnh của Lục Phi đang vang lên bên tai mình.

Sau khi nghe rõ rồi, đáy mắt Hinh Ảnh xẹt qua một tia kinh ngạc, sau đó liền hiểu rõ, Lục Phi của trước kia và Lục Phi của hôm nay sớm đã không thể so sánh với nhau, lựa chọn lúc này công khai cũng khó thể hiểu được.

Chẳng qua, trong quá trình công khai cũng phải hết sức cẩn thận.

Vừa nghĩ, Hinh Ảnh vừa nghiêm túc hỏi: “Em định trực tiếp công khai trên chương trình phỏng vấn ư?”

“Em chỉ là định trên chương trình phỏng vấn thả chút tin tức, sự tồn tại của Nhan Hạ và Hạo Hạo, cần phải từ từ đẩy ra, nếu không em sợ một số fan cuồng của em sẽ đem lại nguy hiểm cho Nhan Hạ và Hạo Hạo.” Lục Phi đáp, nguy hiểm mà anh nói không chỉ là những nguy hiểm gặp được trong cuộc sống hằng ngày, mà hơn đó là bạo lực trên mạng, anh muốn sự tồn tại của họ phải nhận được chúc phúc.

“Ý của chị cũng là phải từ từ.” Hiểu ý của Lục Phi, Hinh Ảnh gật gật đầu, sau đó như là nhớ lại việc gì đó, tiếp tục nói: “Nói đến việc công khai này, chị lại có một tin tức liên quan.”

“Tin tức gì?”

“Đài Trái Táo hiện nay đang ra một mùa >, qua mấy ngày nữa là bắt đầu phát sóng, trong đó có một vị nam nghệ sĩ dẫn theo con trai tham gia, mà trước đây, cũng chưa từng công bố qua sự thật có con này.”

“Ý của chị là có thể so sánh từ phản ứng của fan của vị nam nghệ sĩ này.” Lục Phi lập tức hiểu ý của Hinh Ảnh.

“Ừ.” Hinh Ảnh gật đầu, “Cho nên em tạm thời đừng quá vội vàng, đợi kỳ này của chương trình phát sóng, xem phản ứng của truyền thông và các bạn trên mạng, rồi em mới đi tham gia chương trình đó, đến lúc đó cùng người dẫn chương trình hợp kế một chút lấy vị nam nghệ sĩ này làm lời dẫn, sau đó thử thăm dò hỏi em về vấn đề ăn hôn, lúc đó em lại tiết lộ một chút, như vậy sẽ an toàn hơn.”

Nghe xong lời của Hinh Ảnh, Lục Phi trầm mặc một lát sau mới mở miệng nói, “Nghe theo chị.”

Nếu đã có người ở trước mình, vậy thì anh cũng nên tham khảo cách xử lý của đối phương một chút.

Anh so với ai khác cũng càng mong muốn được công khai sự tồn tại của Nhan Hạ và con trai, nhưng vẫn phải làm hết sức cẩn thận không được có một chút sơ sót nào.

“Chị cũng thương lượng một chút với các lãnh đạo của công ty, lỡ có tình huống đột xuất gì, bộ phận quan hệ xã hội của công ty cũng có thể kịp phản ứng.” Hinh Ảnh tiếp tục nói, cuối cùng cũng có chút việc để làm rồi.

“Chị có muốn ở lại ăn buổi tối không?” Không có ý muốn phản bác lời của Hinh Ảnh, Lục Phi dè dề tài.

“Được, chị cũng muốn thử tay nghề của em.” Hinh Ảnh nhìn thời gian trên đồng hồ, cũng không từ chối.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, Hinh Ảnh đã hối hận rồi.

Lúc ăn bữa tối, nhìn Lục Phi trên bàn ăn một bên chăm sóc Lục Hạo, lại còn thường xuyên gấp thức ăn cho Nhan Hạ, nội tâm của cô chịu nhiều đã kích.

Ăn cơm cùng một nhà ba người ngọt ngào hạnh phúc này, cái người độc thân như cô đây hoàn toàn là tự làm khổ mình rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Làm việc quan trọng

Editor: Ka Ka Ngốc

Cơm tối xong, Hình Ảnh trực tiếp chào tạm biệt.

Cô cảm thấy, nếu mình còn ở lại, tuyệt đối sẽ muốn lập tức đi kết hôn sinh con.

Nhưng mà rõ ràng, cô là người theo chủ nghĩa độc thân mà!

“Các em không cần tiến đâu.” Hình Ảnh đứng ở cổng, nhìn hai người tự nhiên mà ôm nhau, không nỡ nhìn thẳng nói, chỉ một chút thời gian vậy thôi, có cần phải show ân ái không?

“Chị Hình, đi thông thả!” Tay nhỏ của Nhan Hạ trực tiếp hung hăng nhéo một cái lên tay Lục Phi đang đặt trên eo cô.

Lục Phi như không nhìn thấy, một bên chào tạm biệt Hình Ảnh, một bên đem tay phủ lên tay của Nhan Hạ.

Nhìn thấy hành động mờ ám của hai người, Hình Ảnh vừa hâm mộ đồng thời cũng không thể không thừa nhận, nghệ sĩ sau nhiều năm ở giới giải trí mà vẫn có thể ân ái như vậy đã rất ít.

Sau khi Hình Ảnh rời khỏi, Lục Phi nhìn vợ mình vừa mới thẹn thùng, giọng treu chọc nói, “Cũng đã là vợ chồng già rồi, còn thẹn thùng gì nữa?”

Nghe vậy, Nhan Hạ nhìn lướt qua Lục Phi, lấy tay Lục Phi ra khỏi eo mình, đi về hướng Lục Hạo đang chiến đấu với cơm tối trên bàn ăn.

Lục Phi thấy thế, trực tiếp đi theo sau cô.

Ngồi xuống bên cạnh Lục Hạo, Lục Hạo cũng không có phát hiện sự biến hóa của hoàn cảnh xung quanh, đôi mắt nhìn chăm chăm cơm tối trước mắt, cảm lấy cái muổng nhỏ, một ngụm một ngụm, mẫn nguyện nuốt vào miệng mình.

Thân là một người tham ăn, ở trước mặt thức ăn, hết thấy mọi thứ khác cậu đều không thấy, người mẹ bình thường mà cậu thích dính lấy nhất cũng không hấp dẫn được cậu.

Nhìn thấy tình hình này, Lục Phi đi ở phía sau khẽ cười ra tiếng, dùng tay xoay mặt Nhan Hạ qua, môi mông dòi xuống, trực tiếp hôn xuống đôi môi đỏ mọng, “Lúc con trai ăn cơm sẽ hoàn toàn như không nhìn thấy chúng ta.”

Bị hơi thở nóng rực của Lục Phi làm cho trong lòng có chút hoảng loạn, Nhan Hạ trực tiếp vươn tay đem thân mình của Lục Phi đẩy ra một chút, tìm về hơi thở của mình nói, “Như không nhìn thấy cũng không được, con còn ở đây mà!”

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Nhan Hạ, Lục Phi cười tủm tỉm thương thức, anh thích nhất là được nhìn bộ dáng thẹn thùng của Nhan Hạ.

Phát hiện ánh mắt của Lục Phi, mặt Nhan Hạ càng nóng hơn.

Nửa ngày sau, con người vừa xoay, ngay lập tức, vội vàng nói sang chuyện khác: “Hồi chiều, anh và chị Hình đã nói cái gì, sao lại để Hạo Hạo trở về phòng?”

Nhìn ánh mắt chuyển động không ngừng của Nhan Hạ, đôi mắt Lục Phi tối sầm lại, vẫn là không tiếp tục chọc ghẹo Nhan Hạ nữa, khẽ cười nói: “Việc công khai em và Hạo Hạo.”

“Như thế nào rồi?” Vừa nghe đến chuyện liên quan đến việc công khai, Nhan Hạ hoàn toàn quên mất thẹn thùng, nhìn thẳng Lục Phi nói.

Lục Phi nhìn đôi môi đỏ mọng của Nhan Hạ ở trước mặt mình, vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn như sứ trắng của Nhan Hạ, “Trong giới cũng có một nam nghệ sĩ ăn hôn, bây giờ anh ta đang lợi dụng tham gia một chương trình phụ huynh và con cái để công khai con trai của mình, chị Hình kêu anh có thể xem thử tình huống của anh ta xong rồi mới tiến hành kế hoạch công khai.”

“《Bố ơi mình đi đâu thế》?” Nghe đến chương trình phụ huynh và con cái, Nhan Hạ mở miệng dò hỏi.

“Sao em biết?”

“Gần đây đài Trái Táo liên tục làm quảng cáo tuyên truyền, có chiếu một số đoạn phim nhỏ.” Nhan Hạ đáp, lúc xem những trailer đó, cô còn nghĩ qua nếu là một mình Lục Phi dẫn Hạo Hạo đi du lịch sẽ như thế nào nữa! Nghĩ nghĩ, Nhan Hạ nhin không được nỡ nụ cười.

Kết hôn với Nhan Hạ nhiều năm, nhất cử nhất động của Nhan Hạ Lục Phi đều hiểu rất rõ, nhìn lúm đồng tiền dễ thương trên má Nhan Hạ, trong mắt Lục Phi càng thêm nóng rực, “Em đang nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ nếu anh và con trai tham gia chương trình thì sẽ có biểu hiện gì đây.” Nhan Hạ trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình, đừng thấy bây giờ Lục Phi và Lục Hạo ở cùng với nhau hòa hợp như vậy, nhưng nếu lúc thật sự chỉ có hai người này ở cùng với nhau, cô nghĩ, nhất định sẽ rất thú vị.

“Chủ ý này không tồi.” Lục Phi gật đầu, nhìn con trai dễ thương nhà mình, đã bắt đầu suy nghĩ khả năng của việc này.

*

Những ngày sau, Lục Phi liền bắt đầu chú ý tới cái chương trình phụ huynh và con cái《Bố ơi mình đi đâu thế》này.

Ngày hôm nay, đúng lúc《Bố ơi mình đi đâu thế》bắt đầu phát sóng, Lục Phi và Nhan Hạ hai người liền mang theo Lục Hạo, một nhà ba người ngồi ở ghế sofa đợi chương trình này bắt đầu.

“Mẹ, mẹ không ôm con xem sao?” Lục Hạo ngồi bên tay trái Lục Phi, đôi mắt to mông lung nhìn chăm chăm Nhan Hạ đang ngồi bên tay phải Lục Phi, rõ ràng mẹ cũng đã muốn ôm cậu rồi, kết quả thì sao……

“Con là một tiểu nam tử hán, nên độc lập chút, đừng dính lấy mẹ con nữa!” Lục Phi bình tĩnh tự nhiên nói, anh không ở nhà, hai người ở chung như thế nào anh mặc kệ, bây giờ anh ở nhà, nhìn không được bộ dáng thân mật của Nhan Hạ với con trai.

“Vậy ba là đại nam tử hán rồi, sao có thể dính lấy mẹ?” Lục Hạo câu chữ rõ ràng hỏi.

“Ba đã nói qua lý do rồi.”

Lục Hạo nghe vậy, cái miệng nhỏ hơi mím lại, khẽ hừ một tiếng, tự mình nhỏ giọng lầm bầm nói: “Con cũng muốn cưới vợ để ôm.”

Đem lời nói này của Lục Hạo nghe thấy rõ ràng, Nhan Hạ liếc Lục Phi một cái, vẫy vẫy tay với Lục Hạo, “Qua bên mẹ ngồi nè!”

Nghe thấy câu này, ánh mắt Lục Hạo lập tức sáng lên, nhẹ nhàng nhảy từ trên ghế sofa xuống, đi đến bên cạnh Nhan Hạ, bò lên sofa, như một chú mèo con cõng ở bên người Nhan Hạ, “Mẹ, mẹ thật tốt, một chút cũng không giống ba.”

Nói xong, còn cố ý liếc trộm Lục Phi một cái, thấy Lục Phi không hề có chút phản ứng nào, tiếp tục nói nhỏ bên tai Nhan Hạ: “Chỉ cần lúc ba ở nhà, chịu cho con ôm mẹ, hôn mẹ, vậy thì ba chính là người ba hoàn mỹ nhất trên thế giới này rồi!”

Nhan Hạ ôm lấy thân mình nhỏ nhắn mềm mại của con trai nhà mình nghe xong lời của cậu, mỉm cười xinh đẹp, chế nhạo nhìn sang Lục Phi bên cạnh, “Anh nói xem?”

Nghe vậy, Lục Phi nhìn bộ dáng thân mật gần bó của Nhan Hạ và con trai, phong khinh vân đạm nói, “Chỉ cần con trai ở lúc ba ở nhà, không ôm mẹ của cậu, không hôn mẹ của cậu, vậy thì con trai chính là người con trai hoàn mỹ nhất thế giới này rồi!”

Nghe xong lời của Lục Phi, Lục Hạo lên án nhìn Lục Phi, bĩu môi ra, không muốn để ý tới Lục Phi nữa.

*

Một lát sau, theo tiếng nhạc vui tươi,《Bố ơi mình đi đâu thế》bắt đầu phát sóng rồi!

Vừa mới bắt đầu, trong chương trình đã xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Úc Tử Phàm, từng nhiều lần đạt giải nam ca sĩ được yêu thích nhất trong các liên hoan âm nhạc đứng đầu thế giới, hoàn toàn xứng danh là nhân vật có cấp bậc thần thánh trong giới âm nhạc.

Cũng vậy, anh ta cũng là mục tiêu mà Lục Phi và Nhan Hạ đang chú ý tới, hai người cũng không nghĩ tới nhà đài lại đặt nhân vật này ở vị trí đầu tiên.

Đối với các fan hâm mộ của anh mà nói, tuyệt đối là một chữ “Kinh” thật lớn.

Hai người vừa nghĩ, nhưng chương trình vẫn đang tiếp tục, lúc này trên màn hình tivi đang tiến hành giới thiệu Úc Tử Phàm, sau khi giới thiệu xong, liền xuất hiện hình ảnh Úc Tử Phàm lúc ở nhà.

Ở trước ống kính máy quay, Úc Tử Phàm đang chào hỏi mọi người, tiếp theo, trước máy quay, anh ta đi vào một căn phòng dành cho trẻ con.

Ngay sau đó, một bóng dáng nhỏ nhắn xuất hiện ở trong phòng.

Máy quay quay tới, bạn nhỏ mắc cỡ hướng về ống kính nói xin chào, lộ ra ngũ quan anh tuấn được kế thừa từ ba mình.

Không thể không nói, nhìn một đứa trẻ dễ thương đẹp trai như vậy, rất dễ khiến người khác nhìn đến xuất thần!

Chỉ xuất hiện trước ống kính mấy phút, rất nhanh, liền chuyển qua gia đình tiếp theo.

Thu dọn hành lý, đoạn phim ngắn về gia đình, mỗi một chỗ đều lộ ra điểm dễ thương trong cách giao tiếp ở chung giữa ba và con.

Không chỉ là Nhan Hạ và Lục Phi xem đến say mê, mà ngay cả đôi mắt nhỏ của Lục Hạo cũng hết sức chăm chú nhìn lên tivi.

Mãi cho đến khi chương trình kết thúc, Lục Hạo mới chậm rãi thu ánh mắt mình lại, nhìn về phía Nhan Hạ, “Mẹ, chỗ họ đi hình như rất vui đó mẹ.”

“Sau này có cơ hội, ba mẹ sẽ dẫn con đi.” Nhan Hạ xoa xoa đầu con trai nhà mình, tuy những đứa trẻ trong tivi đều rất dễ thương, nhưng nhìn con trai nhà mình xong, vẫn là cảm thấy con trai nhà mình dễ thương nhất.

Không nhận được, Nhan Hạ nhẹ nhàng lưu lại một nụ hôn trên gương mặt non mềm của con trai.

Lục Hạo bị Nhan Hạ hôn, nhớ lại nụ hôn có qua có lại lúc trước của ba mẹ, cũng đuôi dài cổ chuẩn bị đặt những nụ hôn lên mặt Nhan Hạ.

Lục Phi ở một bên thấy thế, vội vàng bắt con trai mình lại.

Ăn một lần đậu hũ là đủ rồi, còn muốn ăn lần thứ hai sao.

Nhưng mà, trên mặt Lục Phi vẫn là bộ dáng nghiêm túc nói, “Con trai, đã 10 giờ rồi, nên đi ngủ.”

Nói xong, liền dắt con trai đi về hướng phòng của cậu.

“Con còn chưa có hôn mẹ mà! Còn nữa, ba, con vẫn còn đang giận!”

“Mẹ con đã hôn con rồi! Còn nữa, con trai, ba cũng đang tức giận!”

Nhìn bóng lưng rời khỏi của hai người, lại nghe đoạn đối thoại trẻ con kia, khóe môi Nhan Hạ khẽ nhếch lên.

Lắc lắc đầu, tiếp theo Nhan Hạ liền lấy đi động ra coi tin tức nóng nhất hôm nay.

Vừa chuyển đến mục giải trí, không ngoài dự đoán, Nhan Hạ liền nhìn thấy không ít tin tức có liên quan đến《Bố ơi mình đi đâu thế》.

Chẳng qua tin tức bị gắn chữ “hot” đại khái vẫn là thuộc về #Úc Tử Phàm đã ăn hôn sinh con#.

Không chút nghĩ ngợi, Nhan Hạ trực tiếp bấm vào.

Mở đầu chính là tiêu đề Úc Tử Phàm ăn hôn sinh con, mà phía dưới, đứng mũi chịu sào là ảnh chụp của Úc Tử Phàm cùng với con trai.

Phía dưới nữa, chính là nội dung mà biên tập viên đã viết.

“Tối nay, chương trình phụ huynh và con cái《Bố ơi mình đi đâu thế》của đài Trái Táo lần đầu phát sóng, bởi vì tuyên truyền trước đó rất được ủng hộ, chương trình vừa phát sóng, rating không cần nói, đều đang tăng lên không ngừng, ở đây không thể không nhắc tới nhân vật làm biên tập ta đây không ngờ tới —— Úc Từ Phàm.

Úc Từ Phàm, thiên vương nhạc pop, tin rằng mọi người đều đã rất quen thuộc, mấy năm trước, trên mạng đã có tin tức anh đã ản hôn, nhưng anh một mực không tiết lộ ra ngoài, lần này, anh ản hôn có một đứa con trai và dẫn theo con trai để thương Hiền Hiền tới tham gia chương trình cũng coi như là sự trả lời với công chúng.

Nhưng mà, ở đây vẫn phải hỏi một câu, mọi người đối với việc Úc Từ Phàm ản hôn, cảm thấy như thế nào?”

Nhìn những lời giới thiệu này, Nhan Hạ lập tức nhìn xuống khu vực bình luận bên dưới, đập vào mắt chính là đủ loại bình luận của các cư dân mạng.

“A, nam thần của tôi, sao lại đột nhiên từ người đàn ông độc thân hoàng kim biến thành ba của đứa trẻ vậy?”

“Haizz, thật đau lòng, giới giải trí lại mất một vị nam thần nữa rồi.”

“Việc tôi đề ý chính là, vợ của anh ấy là ai? Kiếp trước đã cứu vớt thế giới ư!”

“Vì sao phải ản hôn chứ! Lúc trước còn nói dối mình là độc thân, bây giờ tự vả mặt rồi đó!”

“Không chấp nhận!”

“Tuy là fan hâm mộ của anh ấy, nhưng bình thường vẫn là đem tác phẩm của anh với đời tư tách ra.”

“Giận anh che dấu, nhưng mà tôi muốn nói, tiểu Hiền Hiền đáng yêu quá đi!”

“.....”

Thấy thái độ của đa số cư dân mạng cũng không có kịch liệt như trong tưởng tượng lắm, lòng Nhan Hạ được an ủi rất nhiều, mặc dù có người phản bác, nhưng dù sao cũng chỉ chiếm số ít, tình trạng như vậy giúp Nhan Hạ có thêm không ít lòng tin với việc công khai sau này.

Lúc này, Nhan Hạ cảm thấy chỗ trống trên ghế sofa bên cạnh đột nhiên lún xuống một chút, quay đầu nhìn, thì ra là Lục Phi không biết đã quay lại từ lúc nào.

“Em đang nghĩ gì đó? Nghĩ đến say mê như vậy.” Lục Phi hỏi.

“Nhìn phản ứng trên mạng đối với việc Úc Từ Phàm ản hôn.” Vừa nói, Nhan Hạ liền đem di động của mình đưa cho Lục Phi.

Lục Phi đưa tay nhận lấy, đọc nhanh qua bình luận phía dưới, tiếp theo đem di động trả vào tay Nhan Hạ: “Em không cần lo những việc này, anh và công ty sẽ xử lý.”

Nghe được sự kiên định trong lời nói của Lục Phi, Nhan Hạ không có phản bác, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, tiếp theo nhìn về hướng phòng Lục Hạo xong rồi hỏi: “Hạo Hạo ngủ rồi sao?”

“Vừa dính giường liền ngủ ngay, ngày thường nó cũng đều ngủ vào giờ này, chắc là đã thành đồng hồ sinh học rồi, chẳng qua trước khi ngủ vẫn không ngừng kêu “Muốn hôn mẹ, con giận rồi.” Lục Phi nói, nhớ lại bộ dáng nhõng nhẽo lúc này của Lục Hạo, trong mắt nhuộm lên ý cười.

Nghe xong, Nhan Hạ bất đắc dĩ nói: “Lục Phi, con trai còn nhỏ, muốn ôm ôm hôn hôn rất bình thường, đừng ghen đến hăng say như vậy.”

Ai sẽ nghĩ tới ở trước mặt người ngoài là bộ dáng thanh lạnh nhạt mạc, thế nhưng lúc ở nhà Lục Phi lại là một người ghen với cả con trai mình? Tuy cô cảm thấy bộ dáng tranh giành tình cảm của hai con cũng rất thú vị.

“Không được sao?” Lục Phi nghe thấy lời của Nhan Hạ, nhưng này hỏi lại, ánh mắt nguy hiểm nheo lại.

“Anh tự thương lượng với con trai anh đi!” Thấy ánh mắt của Lục Phi, Nhan Hạ không chút do dự đem vấn đề này ném cho con trai, sau đó đứng dậy chuẩn bị về phòng.

Nhưng một giây sau, thân thể cô đột nhiên bị treo lên giữa không trung!

Ôm chặt lấy cổ của Lục Phi, Nhan Hạ không được tự nhiên nói, “Anh làm gì đó?”

“Làm việc quan trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Editor: Ka Ka Ngốc

Theo sự phát sóng của《Bố ơi mình đi đâu thế》, chương trình này nhanh chóng trở nên nổi tiếng, chỉ trong một đêm, các loại fan hâm mộ của các ông bố các bé dễ thương cứ như măng mọc sau mưa xuân mà mọc ra vậy.

Mà trong đó, được chú ý nhất cũng như chịu sự tranh luận nhất vẫn là thiên vương Úc Từ Phàm.

Úc Từ Phàm là nhân vật đại biểu của giới ca nhạc giới giải trí, đời sống tình cảm luôn chịu sự chú ý của truyền thông công chúng, nhưng Úc Từ Phàm dưới sự chú ý từng giây từng phút của truyền thông, thế nhưng đã sớm ản hôn sinh con, con cũng đã ba tuổi, hơn nữa trong suốt ba năm vẫn một mực không có tiết lộ bất kì tin tức

nào cả.

Hành vi như vậy khiến không ít fan hâm mộ cảm thấy mình đã bị lừa gạt, cũng vì vậy, có không ít fan làm ầm ĩ lên, dưới Weibo của anh đã bị fan chiếm đóng, tieba của anh cũng đã xuất hiện màn chiến tranh kịch liệt giữa ủng hộ và phản đối.

Nhưng cũng may là, fan hâm mộ của anh và cư dân mạng đều lựa chọn không nói đến con của anh, dù sao, tiểu bánh bao Úc Hiền quả thật rất dễ thương.

Lúc này, Nhan Hạ vừa đưa Lục Hạo đến trường mầm non, lúc trở về xe, liền thấy Lục Phi đang nghiêm túc lướt điện thoại.

“Sao rồi?” Nhan Hạ hỏi.

“Trước mắt, phản ứng của fan Úc Từ Phàm tương đối kịch liệt.” Lục Phi nhàn nhạt nói, hôm qua là thấy phản ứng của các cư dân mạng, họ đối với việc nghệ sĩ sinh con vẫn là tương đối bao dung nhân ái, nhưng qua một đêm lên men, ngược lại là fan bắt đầu nháo lên.

“Ồ, em xem xem.” Nhan Hạ cũng lấy đi động của mình ra, nhanh chóng đăng nhập vào xem Weibo của Úc Từ Phàm.

Tin mới nhất trên trang Weibo của Úc Từ Phàm là ảnh chụp của anh và con trai của anh, một lớn một nhỏ trên hình, lớn thì tươi cười rạng rỡ, nhỏ thì mang theo nụ cười thẹn thùng, đứng chung một chỗ là hài hòa nói không nên lời, nhìn về phía bình luận, nhưng lại có không ít người mạng những câu đại loại như Úc Từ Phàm “Tên lừa gạt”.

Đây quả thực nghiêm là trọng hơn những gì cô thấy hôm qua.

Nhan Hạ không khỏi nghĩ đến Lục Phi ở bên cạnh, Lục Phi nổi tiếng hơn so với Úc Từ Phàm, mà fan hâm mộ cũng nhiều hơn, đến lúc đó nháo lên, có phải sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Lục Phi bất động thanh sắc nhìn phản ứng của Nhan Hạ, như không chút để ý nói, “Có điều ngoài nhắm vào việc ả hôn của anh ta, đối với con trai anh ta, thái độ của fan hâm mộ nhưng lại rất hòa hoãn, một bộ phận fan của anh ta còn tự lập fan club trên Weibo cho con trai của anh ta.”

“Hả, vậy sao?” Nhan Hạ kinh ngạc nhìn Lục Phi.

Lục Phi cong môi, bấm vài cái trên điện thoại của mình, sau đó đưa điện thoại cho Nhan Hạ.

Nhan Hạ vừa cầm lấy điện thoại liền thấy, một tài khoản tên #Fan club Úc Hiền toàn quốc trên Weibo”, trái ngược với sự ầm ĩ ở Weibo Úc Từ Phàm, Weibo bên này có thể nói là một mảnh yên bình.

Nhìn đến đây, lòng Nhan Hạ liền được buông lỏng, sau đó ngẩng đầu lên chạm phải ánh mắt ôn nhu của Lục Phi, cô cảm thấy khuôn mặt của mình hơi nóng lên, đã nói là sẽ không lo đến nữa, hình như cô lại nhọc lòng rồi.

Thấy Nhan Hạ nhanh chóng điều chỉnh xong, Lục Phi nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng đặt lên mặt Nhan Hạ một nụ hôn, môi mỏng gọi cảm mím lại, giọng kiên định nói, “Bất kể gặp phải chuyện gì, một nhà chúng ta cũng sẽ cùng nhau vượt qua.”

“Ừm” Nhan Hạ nghe vậy, gật đầu với Lục Phi, lòng cô thế nhưng lại chậm rãi buông lỏng, fan hâm mộ có quậy thì sao, chẳng lẽ họ còn phải từ bỏ việc công khai? So với việc gửi hi vọng fan sẽ không cần biết gì hết mà tiếp nhận sự tồn tại của họ, còn không bằng tự tăng cường tố chất tâm lý cho mình, hơn nữa, tình trạng bây giờ cũng không tệ như cô đã tưởng tượng.

“Vậy bây giờ anh đưa em đi phòng làm việc?” Nhìn bộ dáng ngại ngùng của Nhan Hạ, nụ cười trên môi Lục Phi càng đậm hơn, vợ nhà anh, chính là dễ thương như vậy.

“Lái xe đi!” Nhan Hạ nở nụ cười nhàn nhạt với Lục Phi.

Lục Phi gật đầu, quay đầu xe, xe rất nhanh liền rời khỏi trường mầm non, đi đến một tòa nhà văn phòng trong thành phố.

“Hôm nay anh đến công ty một chuyến, em bàn xong việc của em thì tìm anh.” Mở cửa xe, Lục Phi nhanh chóng dặn dò.

“Ừm”

Nhan Hạ xuống xe, vẫy tay với Lục Phi, sau đó xoay người đi vào trong.

Sau khi Nhan Hạ rời đi, đôi mắt đen của Lục Phi liền từ dịu dàng ôn nhu chuyển sang băng lãnh, ngay sau đó, xe chạy về hướng công ty, lần này, chuyện ả hôn sinh con của Úc Từ Phàm chỉ có thể viên mãn hạ màn.

*

Nhan Hạ vừa bước chân vào văn phòng, ánh mắt của nhân viên tiếp tân liền sáng lên, vội vàng nghênh đón, “Nhan tổng!”

“Tôi đến nộp bản thảo thiết kế của kỳ này.” Nhan Hạ mỉm cười nói với nhân viên tiếp tân, nụ cười như tắm mình trong gió xuân lập tức khiến không ít người trong văn phòng nhìn đến hoa mắt, đây quả thực là mê chết người không đền mạng.

Đợi sau khi Nhan Hạ bị nghênh đón vào phòng làm việc của boss cao nhất của bọn họ, những nhân viên cấp dưới liền lập tức bàn luận xôn xao lên.

“A a a, lần nào gặp Nhan tổng cũng đều đẹp như vậy, đúng là hâm mộ chết người mà.”

“Buổi trình diễn thời trang kỳ này của văn phòng chúng ta, Nhan tổng chính là tổng thiết kế, haizz, có tài có sắc có tiền, quả thực chính là người thắng cuộc của cuộc đời!”

“Không chỉ vậy! Cô không biết hình như boss cao cấp của chúng ta thích Nhan tổng sao? Nếu Nhan tổng có thể thu phục được người đàn ông độc thân hoàng kim này, đó mới thật sự là người thắng cuộc.”

“Nhưng Nhan tổng đẹp như vậy, chắc là đã sớm có bạn trai rồi! Tôi đã nhiều lần thấy qua có xe đến đón Nhan tổng!”

“Cũng phải, mặc kệ thế nào, người ta so với chúng ta cũng đều tốt hơn nhiều, chỉ là không biết lần này, ai sẽ có cơ hội cùng Nhan tổng đi tuần lễ thời trang đây.”

“Năm nay Nhan tổng muốn tự mình đi?”

“Ừ, hôm qua mới ra thông báo, đại khái là muốn xuất hiện trước mặt truyền thông rồi, nếu không vì sao trước đây Nhan tổng đều là nghe danh mà không thấy mặt, bộ dáng đó của cô ấy mà đi ra ngoài, còn tốt hơn mấy ngôi sao trong giới giải trí không biết bao nhiêu lần, ha ha, tôi chờ mong văn phòng chúng ta nhờ nhan sắc của Nhan tổng mà thành công làm cho truyền thông điên cuồng, đến lúc đó có phải giá trị của tôi cũng sẽ tăng lên hay không.”

“Mơ đi cô!”

Lúc này, trong phòng làm việc.

Nhan Hạ vừa vào cửa liền nhìn thấy bóng dáng Mạnh Luật đang vui đùa xóa xóa sửa sửa, đi lên trước, bình tĩnh lấy bản thảo thiết kế của kỳ này từ trong túi xách ra đặt ở trước mặt anh, thông thả ung dung nói, “Mạnh tổng.”

Bị động tác của Nhan Hạ quấy rầy, Mạnh Luật ngẩng đầu lên, đẩy mắt lộ ra một mảnh nhu hòa, nhưng mà rất nhanh đã bị che dấu, nhận lấy bản thiết kế từ trong tay Nhan Hạ nói, “Gặp em cái người bận rộn này thật khó.”

Nghe vậy, Nhan Hạ cười cười, “Không có cách nào khác, ai bảo em còn phải chăm con.”

Nghe Nhan Hạ nhắc đến con, đẩy mắt Mạnh Luật hơi tối lại, ngoài mặt vẫn tự nhiên nói, “Lần này em muốn tham gia tuần lễ thời trang có phải là dự định công khai rồi không.”

Nhan Hạ nghe thấy lời của Mạnh Luật, trong lòng một trận kinh ngạc: “Sao anh biết?”

“Nếu không vì công khai, theo tính cách của em, sao lại muốn xuất hiện trước mặt truyền thông.” Mạnh Luật cười nói, chỉ là trong cười có chút chua xót.

“Hạo Hạo lớn rồi, em cũng muốn ba của nó có thể thường xuyên ở bên cạnh nó, không cần trốn trốn tránh tránh.” Nói đến cái này, ý niệm trong lòng Nhan Hạ càng thêm kiên định, ba của con trai nổi tiếng, người làm mẹ như cô đây đương nhiên cũng không thể quá tệ, quan trọng hơn là, cô cũng muốn, khi đứng bên cạnh anh, sẽ không có ai nói cô không xứng với anh.

Đương nhiên, tâm tư nhỏ này cô không có nói cho Lục Phi.

Nhìn nụ cười của Nhan Hạ, Mạnh Luật bất giác thất thần, làn da trắng nõn nà, ngũ quan tinh xảo, hoàn toàn không giống với người đã có một đứa con năm tuổi, cộng thêm lúm đồng tiền mờ người do cười mà lộ ra, cả người thoát nhìn thật rạng rỡ.

Chỉ là, sự rạng rỡ này khiến anh cảm thấy có chút chói mắt, bởi vì hạnh phúc của cô không ở chỗ anh, có lẽ, anh cũng chỉ có thể lặng lẽ âm thầm mà quan tâm cô.

Mạnh Luật hoàn hồn tiếp tục cười nói: “Truyền thông đối với nhà thiết kế là em đây có thể nói là tò mò đã lâu, lần này em chủ động xuất hiện, họ sẽ rất vui mừng, ngoài ra, em chọn ai cùng em đi thành phố NY?”

“Anh chọn đi, em không thường đến văn phòng, cho nên đều không hiểu lắm.” Nhan Hạ lắc đầu nói.

“Vậy thì để tiểu Ngô đi cùng em đi! Anh bây giờ liền kêu cô ấy vào.” Mạnh Luật trực tiếp bấm điện thoại trên bàn, để thư ký gọi tiểu Ngô vào.

Một lát sau, một người cô gái có gương mặt tròn trĩnh dễ thương từ bên ngoài bước vào, nhìn thấy Nhan Hạ khuôn mặt liền dấu không nổi tia kích động, Nhan Hạ tuyệt đối là nữ thần của cô ấy!

“Đây là Ngô Hà, em gọi cô ấy tiểu Ngô là được rồi.” Mạnh Luật giới thiệu với Nhan Hạ xong, nhìn tiểu Ngô, “Vị này là Nhan Hạ, nhà thiết kế cao cấp của văn phòng làm việc chúng ta, tiểu Ngô, lần này cô cùng Nhan Hạ đi tuần lễ thời trang NY, nếu hai người hợp tác không tệ, thì sau này cô hãy làm trợ lý bên cạnh Nhan Hạ đi!”

Tiểu Ngô nghe xong, lập tức gật gật đầu, đưa tay về phía Nhan Hạ: “Nhan tổng, mong chị chỉ giáo cho, em nhất định sẽ cố gắng.”

“Chào em.” Nhan Hạ đưa tay ra bắt tay, cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy tiểu Ngô là cảm thấy rất thuận mắt!

Mà tiểu Ngô sau khi bắt tay xong, nhanh chóng đem mu bàn tay để ở sau lưng mình, nghĩ: Hôm nay cô tuyệt đối không rửa tay!

Theo sau, tiểu Ngô liền ra ngoài.

Mạnh Luật nhớ đến hành động lúc nãy của tiểu Ngô, cười nói với Nhan Hạ, “Tiểu Ngô chính là hơi vui mừng chút, nhưng miệng của cô ấy tương đối kín, ở trước khi em chính thức công khai, cô ấy ở bên cạnh em, cũng sẽ giúp em bảo mật.”

“Ừm, cảm ơn anh.” Nhan Hạ thật lòng cảm ơn nói, là do Mạnh Luật giúp cô giải quyết hết những nỗi lo về sau, cô mới có được thành tựu của ngày hôm nay, Mạnh Luật đối với cô mà nói là người thầy tốt cũng là người bạn tốt.

“Chúng ta quen biết bao nhiêu năm rồi, còn khách sáo cái gì.” Mạnh Luật cười đáp, sau đó dời tầm mắt đến bản thảo thiết kế của Nhan Hạ, “Đây chính là trang phục mà em chuẩn bị cho tuần lễ thời trang kỳ này?”

“Ừm.” Nói đến thiết kế lần này của mình, ánh mắt Nhan Hạ liền sáng lên trong nháy mắt, nói một tràng dài, “Chủ đề kỳ này của em là thể hiện sự mạnh mẽ cùng nét dịu dàng của người phụ nữ, lấy đen trắng xanh làm màu sắc chủ đạo, trong đó.....”

Cứ như vậy, Mạnh Luật ở một bên yên lặng ngồi nghe, ngẫu nhiên sẽ cho Nhan Hạ một chút kiến nghị.

Bất tri bất giác, đã đến mười một giờ trưa.

Uống một ngụm nước do Mạnh Luật rót, Nhan Hạ nhìn nhìn thời gian nói, “Thì ra đã sắp đến buổi trưa rồi!”

“Chúng ta đến nhà hành bên cạnh ăn cơm, đợi chút nữa bàn tiếp được không?” Mạnh Luật đề nghị nói.

“Được.” Nhan Hạ gật đầu đồng ý.

Một lúc sau, khi hai người ra khỏi phòng làm việc, trong văn phòng lập tức một mảnh yên lặng.

“Tôi cùng Nhan tổng của mọi người xuống dưới ăn cơm, mọi người có muốn ăn gì không? Hôm nay tôi mời.” Mạnh Luật ôn tồn lễ độ nói, trong giọng nói mang theo tác dụng làm an ổn lòng người.

Tất cả vừa nghe, lập tức lú lút nói.

Mạnh Luật ghi lại từng thứ một, dẫn Nhan Hạ ra khỏi văn phòng.

Nhân viên trong văn phòng anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, lại bắt đầu thảo luận tiếp.

Nghe những lời bát quái bên cạnh, tiểu Ngô nắm chặt tay mình cười đắc ý. Về sau, cô ở cùng nữ thần, nhất định sẽ có được tin tức mới nhất về nữ thần, nhưng mà những tin tức này, vẫn là một mình cô thường thức là được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Đếm ngược thời gian tham gia chương

Editor: Ka Ka Ngốc

Bên kia, trong công ty giải trí Chí Tôn.

Giải trí Chí Tôn, công ty giải trí lớn nhất showbiz, từ tên gọi đã nhìn ra được địa vị bá chủ trong giới công ty giải trí.

Mà có thể làm được đến vị trí này, tập đoàn Chí Tôn sau lưng giải trí Chí Tôn có tác dụng không nhỏ.

Tập đoàn Chí Tôn, một trong các tập đoàn tài chính lớn nhất Trung Quốc, tham gia vào nhiều ngành nghề, dưới trướng còn có tám công ty đại chúng (1), kinh tế hậu thuẫn cường đại, giúp giải trí Chí Tôn ngay từ lúc bắt đầu đã đứng trên vai của người khổng lồ, năng lực đào tạo nghệ sĩ không tầm thường.

Giới giải trí có một câu nói, vào được cửa lớn của giải trí Chí Tôn, bạn chính là một ngôi sao sáng chói mới trong tương lai của giới giải trí.

Mà Lục Phi chính là ngôi sao sáng chói nhất do giải trí Chí Tôn bồi dưỡng ra.

Lúc này, chủ tịch giải trí Chí Tôn - Mục Kỳ đang cười hì hì nhìn Lục Phi, “Lục Phi, lần này lấy được giải Oscar, ý của công ty là tặng thêm 1% cổ phần cho cậu.”

“Ừm.” Lục Phi đáp, thái độ hoàn toàn bình tĩnh, dường như 1% cổ phần này chẳng là gì cả trong mắt anh.

Thái độ như vậy có thể coi là rất vô lý.

Nhưng Mục Kỳ lại không để tâm, vì anh hiểu tính cách của Lục Phi.

Từ lần đầu tiên anh đến công ty, qua mười năm, đối với anh, từ trước đến nay Lục Phi đều như vậy không giả tạo.

Lúc ban đầu, anh còn cố ý muốn đề áp tính tình của Lục Phi, nhưng chính là cái người thoát nhìn thanh lãnh cao ngạo lại vô hại trước mắt này đã dùng thành tích của mình cho anh một bạt tai vang dội, nổi lên từ vai phụ, sáng tạo một kỳ tích.

Kỳ tích này khiến anh thay đổi thái độ của mình, sự thật chứng minh, anh không sai, Lục Phi của hiện tại đã trở thành chiêu bài sống của giải trí Chí Tôn, ngoài ra chính là theo lợi nhuận mà anh đem lại cho tập đoàn, địa vị của anh trong tập đoàn cũng ngày càng cao hơn, người đến nịnh nọt anh ngày càng nhiều, không biết là do già rồi hay gì đó, chính là thích người có tính cách như Lục Phi vậy.

Hoàn hồn, tiếp tục cười nói: “Hôm qua Hình Ảnh cũng đã đem ý của cậu truyền đạt đến tôi rồi, công ty suốt đêm triển khai thảo luận, đưa ra một số kế hoạch, cậu xem thử như thế nào?”

Nói xong, Mục Kỳ đem một văn kiện để ở một bên đưa đến trước mặt Lục Phi.

Lục Phi tiếp nhận, mở ra, trực tiếp nhìn xem.

“《Bố đã trở về》?” Nhìn thấy tên chương trình, Lục Phi kinh ngạc nhìn thoáng qua Mục Kỳ.

“《Bố ơi mình đi đâu thế》bây giờ đang rất nổi, là một lựa chọn không tồi, nhưng đợi mùa hai cậu đi ghi hình, đến lúc phát sóng chắc cũng phải đến năm sau rồi, cho nên chúng tôi đem mục tiêu đặt ở chương trình《Bố đã trở về》của đài Việt Quất, chủ yếu là ghi hình hai bố con ở nhà một mình trong hai ngày, ngoại cảnh cũng có, nhưng chiếm ít hơn, quan trọng nhất là,《Bố đã trở về》đồng ý phối hợp với cậu thực hiện cách thức vừa quay vừa chiếu, cậu cũng biết đó, dựa vào danh tiếng của cậu, không cần tuyên truyền, cũng có thể thu hút một đám fan lớn.” Mục Kỳ chậm rãi phân tích cho Lục Phi.

Lục Phi xem xét lời nói của Mục Kỳ, rồi chậm rãi xem bảng kế hoạch.

Anh không thể không nói, bảng kế hoạch này suy xét rất chu toàn, thậm chí là việc công khai Nhan Hạ cũng nằm trong phạm vi suy xét.

《Bố đã trở về》chủ yếu là ghi hình ở nhà, trong kế hoạch là trong mấy tập đầu cho fan thấy sự giao lưu của bố con Lục Phi cùng với tình trạng của gia đình họ, để các fan từ từ làm quen với sự tồn tại của con trai, cuối cùng mới từ từ dẫn ra Nhan Hạ.

Tiếp theo sau khi công khai, sẽ còn có chương trình giải trí vợ chồng, chương trình giải trí gia đình.....

Một lúc sau, Lục Phi nhìn Mục Kỳ, gật gật đầu: “Cứ thực hiện theo kế hoạch của công ty đi, nhưng mà có lúc cũng cần thay đổi theo tình huống thực tế, ví dụ như lần này, việc ân hôn của Úc Từ Phàm chính là một ví dụ điển hình, người trước trồng cây người sau gặt quả, chỉ cần Úc Từ Phàm có thể bình yên vượt qua, đối với việc công khai của tôi cũng sẽ có ích lợi đúng không?”

Tuy lời nói của Lục Phi là lời thương lượng, nhưng trong đó lại có thêm một phần kiên trì, mặt mày lạnh lẽo, ánh mắt thâm thúy, cho dù biểu cảm trên mặt rất bình thản, nhưng lại đem đến cho người khác một cảm giác rất có trọng lượng.

Mục Kỳ chính là rất thích bộ dáng rất có chủ kiến của Lục Phi này, nếu đã thích, sao lại không đồng ý, đương nhiên đập bàn đồng ý rồi!

Nhưng mà, Lục Phi đạt được lợi, công ty như thế nào cũng phải được lợi! Tuy rằng

bây giờ công ty đã đứng đầu công ty giải trí, nhưng có không ít công ty bên dưới như

hồ đối rình mồi! Cũng phải để mọi người xem xem, Chỉ Tôn bọn họ đó là bảo đao

chưa già.

Họ nhẹ một tiếng, chậm rãi nói, “Thế lực của mấy công ty giải trí khác cũng đang lớn

đần, một số người mới có tư chất bị giành đi không ít, thân là đàn anh lớn của công

ty, đến lúc lên chương trình cậu đừng quên đến công ty đạo đạo, giúp công ty tuyên

truyền truyền nhiều chút. ”

Nghe vậy, Lục Phi cười như không cười nhìn Mục Kỳ một cái, sau đó nói: “Chủ tịch, uống nước nhớ nguồn, đạo lý này, tôi hiểu! ”

“Vậy thì, hợp tác vui vẻ? ” Mục Kỳ như lão ngoan đồng đưa tay ra với Lục Phi.

“Hợp tác vui vẻ! ” Lục Phi cũng đưa tay ra bắt tay.

*

Lúc này, Nhan Hạ cùng Mạnh Luật hai người đang ở một nhà hàng bên cạnh phòng làm việc ăn trưa.

Nhan Hạ cầm điện thoại lên, nhìn hai chữ “ông xã” trên đó, khóe môi lập tức gợi lên một nụ cười tươi đẹp, ngón tay thon dài bấm vào phím nghe.

“Em đang ở phòng làm việc sao? Công việc bên anh giải quyết xong rồi. ” Điện thoại vừa kết nối, liền truyền tới giọng trầm thấp của Lục Phi.

“Em đang cùng Mạnh Luật ở nhà hàng bên cạnh văn phòng ăn cơm! Anh muốn qua đây không? ” Nhan Hạ cười đáp.

Mạnh Luật? Lục Phi ở đầu dây bên kia nghe thấy cái tên này, ánh mắt từng chút từng chút trở nên u ám, người đàn ông này, tựa hồ là tình địch ngầm của anh?

Vợ ăn cơm cùng tình địch, anh có thể mặc kệ? Đương nhiên không thể.

“Vừa đúng lúc anh đói rồi, địa điểm.”

Nghe thấy Lục Phi đồng ý, Nhan Hạ liền đọc địa chỉ ra.

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt Mạnh Luật nhìn theo gương mặt vui vẻ của Nhan Hạ, ôn nhu nói, “Lục Phi muốn qua đây? ”

“Ừm, anh không để ý chứ? ” Nhan Hạ hỏi ngược lại.

“Không ngại. ” Mạnh Luật nhẹ nhàng đáp, nhưng trong lòng lại là một mảnh chua xót, sao có thể không để ý, anh là không có tư cách để để ý.

Không lâu sau, Lục Phi đeo kính râm đi theo nhân viên phục vụ vào phòng bao.

Vừa vào cửa, Lục Phi liền lập tức đi đến ngồi bên cạnh Nhan Hạ, bình tĩnh tự nhiên tháo kính ra, gật đầu chào hỏi với Mạnh Luật: “Mạnh tổng! ”

“Gọi tôi Mạnh Luật là được rồi. ” Mạnh Luật cười ôn hòa.

Thấy vậy, ánh mắt Lục Phi khẽ động, thờ ơ nói: “Ừm. ”

Nhìn thấy thái độ lạnh nhạt của Lục Phi, Mạnh Luật không nói thêm gì nữa, tiếp theo liền bắt đầu chiêu đãi Lục Phi.

Thấy Mạnh Luật từ đầu đến cuối đều không có biểu hiện dị thường gì trước mặt bản thân, khóe môi Lục Phi tạo ra một độ cong lạnh lẽo.

Vị tình địch ngầm này, cả người chính là một quân tử ôn nhuận.

Loại người này, anh không ghét, nhưng cũng tuyệt đối không thích, càng không nói đến, người này đối với vợ anh còn có như có như không tình cảm.

Tiếp theo sau, trong lúc ăn cơm, nhìn thấy Lục Phi đối xử lạnh lùng với người khác chu đáo tỉ mỉ chăm sóc Nhan Hạ, tuy trên mặt không có gì khác thường, nhưng ánh sáng trong mắt lại âm thầm đi không ít so với lúc đến.

Ăn xong cơm trưa, Mạnh Luật ở ngoài cửa nhà hàng tiễn Lục Phi và Nhan Hạ.

Nhìn xe chạy xa, thẳng đến lúc không thấy bóng dáng xe, Mạnh Luật mới xoay người vào tòa nhà văn phòng, anh của trước kia thường thói miên mình xem nhẹ sự tồn tại của Lục Phi, nhưng mà bây giờ, không thể xem nhẹ được nữa, trong tương lai không xa, họ sẽ là cặp vợ chồng được người người trong giới giải trí hâm mộ.

Một lúc sau, Mạnh Luật một người trở về văn phòng, nhìn thấy Mạnh Luật một người âm thầm trở về, cả văn phòng một mảnh yên lặng, Nhan tổng đâu? Sao ăn bữa cơm xong lại không thấy người rồi?

Có người nhiều chuyện hỏi một câu.

Thức ăn trong tay Mạnh Luật đặt trên bàn làm việc, tươi cười ôn hòa nói, “Nhan tổng của mọi người cùng chồng đi rồi, mọi người không cần nhớ thương nữa, ăn cơm

cho tốt, buổi chiều tiếp tục làm việc. ”

Hoàn toàn không quan tâm bản thân mình ở trước mặt mọi người ném xuống một quả bom, vừa nói xong, liền xoay người trở về phòng làm việc của mình.

Thẳng đến lúc nghe thấy tiếng cửa bị đóng lại, mọi người mới chậm rãi kịp phản ứng lại.

Bọn họ vừa nãy không nghe lầm chứ, Nhan tổng có chồng rồi? Rốt cuộc là từ đâu chui ra? Xoàn xoạt, tức khắc thảo luận lên.

*

Mà lúc này, Lục Phi cùng Nhan Hạ đã về đến nhà.

“Anh nói, anh dự định dẫn theo Hạo Hạo tham gia chương trình phụ huynh và con cái 《Bố đã trở về》? ” Tuy Nhan Hạ không hiểu lắm về《Bố đã trở về》, nhưng cô tuyệt đối tin tưởng mắt nhìn của đài Việt Quất, hơn nữa trong lúc ăn cơm khi nãy, Lục Phi nói có việc quan trọng phải thương lượng với cô, cô đã có chút đoán ra là liên quan đến họ, không nghĩ đến là đem về tin tức này.

“Quyết định của công ty, có thể vừa quay vừa phát sóng.”

“Khi nào? ”

“Ngày mốt. ” Lục Phi bình tĩnh tự nhiên nói.

Nhưng Nhan Hạ nghe xong đáp án này liền có chút không bình tĩnh rồi, “Sao lại gấp như vậy? ”

“Đúng ra đã quyết định xong rồi, anh là đột nhiên tham gia vào, ngoài ra còn có bốn tổ gia đình, không lẽ để người khác đợi chúng ta chuẩn bị xong? ” Nhìn phản ứng của Nhan Hạ, khóe môi Lục Phi hơi cong lên, ánh mắt mang theo một tia ý cười, anh không nghĩ tới phản ứng của Nhan Hạ lại lớn như vậy?

“Nhưng anh không cảm thấy có chút quá gấp gấp sao? ” Nhan Hạ nghĩ đến phải công khai, nhưng không nghĩ đến vừa mới nói, liền trực tiếp bắt đầu ngay.

“Chỉ là ghi hình thôi, phát sóng có thể phải đợi đến tuần sau rồi, dù sao sớm muộn cũng phải công khai, sớm chút trễ chút có gì khác biệt sao? ” Lục Phi trấn an, giọng nói càng thêm trầm ổn.

Nghe giọng nói của Lục Phi, cảm xúc của Nhan Hạ từ từ ổn định lại, nghiêm túc nghĩ một chút, cũng không thể không nói Lục Phi nói rất có lý.

“Vậy bắt đầu từ ngày mốt anh tự mình ở nhà chăm sóc Hạo Hạo hai ngày? ” Sau khi nghĩ thông suốt, lực chú ý của Nhan Hạ trở về đến chương trình.

“Ừm. ” Lục Phi gật đầu, lại nói, anh cũng có chút đau đầu, anh tựa hồ chưa từng đơn độc ở cùng con trai trong khoảng thời gian dài như vậy?

Nghĩ đến, Lục Phi lập tức nghiêm túc nhìn Nhan Hạ: “Bà xã, có thể nói anh biết, bình thường con trai có thói quen gì không? ”

Nghe thấy lời nói lo lắng của Lục Phi, Nhan Hạ phụt một cái cười ra tiếng, cô không nghĩ đến Lục Phi vị ba tốt tuyệt thế này bây giờ liền bắt đầu lo lắng vấn đề này rồi, bị anh làm một cái như vậy, tâm trạng của cô lập tức thả lỏng lại, mang theo ý cười chậm rãi nói với Lục Phi một số điều cần chú ý.

Nhưng mà, trong lòng Nhan Hạ lúc này là đang vui sướng khi người gặp họa, có lẽ rất nhanh, ông xã nhà cô sẽ nhận ra rằng, lý thuyết và thực tế là có mang theo khoảng cách.

Đặc biệt là loại mưu mô như con trai đây!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 8

Có lẽ biểu cảm vui sướng khi người gặp họa của Nhan Hạ quá rõ ràng nên chẳng bao lâu sau, Lục Phi đã phát hiện ra sự khác thường của vợ và con trai, anh nhận ra sự không tin tưởng tràn đầy trong đôi mắt cô, ánh mắt híp lại:” Em cảm thấy mình anh thì không thể chăm sóc tốt cho con trai sao?”

Thấy bộ dạng Lục Phi lúc này có chút thẹn quá hóa giận, Nhan Hạ giả vờ nghiêm trang lắc đầu:” Anh có thể chuyển lời hỏi thăm của em cho con, em chỉ lo anh bị con mình làm nũng mà không nhận được trước vũ khí đầu hàng, chứ không phải anh từng có tiền án sao? Anh còn nợ con trai một túi khoai tây chiên đó!”

“Đã bị lừa gạt một lần, anh còn sẽ bị lừa lần thứ hai sao? Vợ à, em cứ yên tâm rằng anh sẽ chăm sóc con mình thật tốt.” Lục Phi nói không nhanh không chậm, trong giọng nói còn mang theo sự tự tin.

Nghe vậy, Nhan Hạ cũng không còn ý kiến.

Cả ngày ở bên nhau, có lẽ Lục Phi cũng nên biết rằng một đứa trẻ năm tuổi khó chăm như thế nào, thật ra cô cũng rất mong đợi được thấy khoảnh khắc Lục Phi gặp khó khăn như thế nào.

Buổi chiều, giờ tan học, Nhan Hạ và Lục Phi lại đứng ngoài vườn trẻ chờ đợi.

Một lúc sau, hai người cuối cùng cũng thấy con nhà mình, Lục Phi lập tức đi đến ôm Lục Hạo vào lòng như ngày hôm qua.

Tuy nhiên, hôm nay có một sự khác biệt, đó chính là đôi mắt cô giáo Lý vẫn luôn lấp lánh nhìn chăm chăm vào Lục Phi, sau khi cố gắng xác nhận lại nhiều lần liên tục, cô mới nhỏ giọng hỏi: “Lục nam thần?”

Nghe được câu này, Nhan Hạ hoảng sợ, nghĩ thầm, bị nhận ra rồi?

Lập tức, cô nắm chặt tay Lục Phi, Lục Phi đưa tay giữ lấy bàn tay cô, truyền cho cô sức mạnh, sau đó anh bình tĩnh nhìn về phía cô giáo Lý:” Đúng vậy”.

Thấy Lục Phi thừa nhận, cô giáo kia nuốt chút nữa không kim được mà thét lên, hôm qua cô đã nghĩ ngờ chuyện này, dù cho hôm qua đã cố gắng đi phản bác lại bản thân, nhưng bây giờ nhìn thấy một lần nữa, cái cảm giác quen thuộc ấy lại ùa về.

Chính là anh ấy. Thật đúng là Lục nam thần.

Aaaaaaaaaa.....

Cô vui mừng sắp ngất mất!

Thời gian trôi qua, mất một lúc, cô giáo Lý mới tìm về được nhịp tim của bản thân, nhìn về phía Nhan Hạ rồi lại quay sang nhìn Lục Hạo đang ngồi trong vòng tay anh, cô lập tức nói:” Lục nam thần, anh yên tâm, tôi sẽ không tiết lộ chuyện anh đã kết hôn và có con, thế nhưng bây giờ anh công khai đi đón Lục Hạo là bởi vì muốn công khai chuyện này rồi phải không?”

“Đúng vậy.” Lục Phi vẫn tỏ ra cao lãnh trả lời ngắn gọn.

Thế nhưng cô Lý lúc này cũng chẳng thêm để ý, đôi mắt cong lên: “Lục nam thần, thấy anh hạnh phúc như vậy tôi đã cảm thấy đủ rồi.” (fan girl Lý trí (*^^*))

“Cảm ơn cô” thấy cô giáo Lý vẫn còn rất tỉnh táo sau khi nhận ra mình, đối với một fan mà bản thân ngoài ý muốn gặp được, thái độ Lục Phi tốt hơn rất nhiều.

Cô giáo Lý vừa cười vẫy tay chào hai người, vừa kích động nói:“Hẹn gặp lại, haha, tôi là fan đầu tiên biết tin Lục nam thần đã kết hôn.”

Lục Phi không nói gì, anh chỉ kéo tay Nhan Hạ đưa cô vào trong xe.

Ngồi trong xe, cảm giác sợ hãi vừa rồi của cô mới dần lắng xuống.

Nhớ lại bộ dạng khấn trương của cô khi bị phát hiện, Lục Phi kêu tên cô. Nhan Hạ nghe vậy liền ngẩng đầu, cô nhìn anh đầy nghi hoặc.

Lục Phi thờ dãi một cái, anh chậm rãi mở miệng hỏi:” Nhan Hạ, anh chính là một kẻ không được công nhận sao?”

“.....”

“Nếu không vì sao em lại sợ mọi người biết anh là chồng của em như vậy?” Lục Phi nói xong, con ngươi trong tròng lạnh lùng tựa như còn có thêm một tia lên án.

Hiểu được dụng ý của Lục Phi, Nhan Hạ nhỏ giọng nói xin lỗi:” Là do em chưa chuẩn bị tâm lý xong.”

Nhan Hạ rất tin tưởng vào tình cảm giữa hai người, thế nhưng, đối với việc phải đưa mối quan hệ này ra ngoài ánh sáng, cô còn có chút lo lắng, bản khoản, trong mắt đa số công chúng, Lục Phi chính là nam thần cao cao tại thượng (1), không thể với tới, mà người đàn ông đó, lại chính là người cùng cô kết hôn, sinh con, cùng làm bạn với cô suốt bảy năm trời.

Mỗi lần nghe người xung quanh khen ngợi, sùng bái anh, cô lại cảm thấy vô cùng tự hào, dù cho không ai biết cô là vợ người đàn ông đó, nhưng trong lòng cô vẫn rất vui vẻ, tự nhủ chỉ cần bản thân biết là đủ rồi.

Nhưng bây giờ, khi muốn công khai chuyện này, cô lại có áp lực tâm lý lớn!

Cô đang sợ, sợ sự yên bình hạnh phúc này sẽ bị phá hủy.

Nói xong, thấy Lục Phi vẫn nhìn chằm chằm mình không nhúc nhích, Nhan Hạ có đôi chút chột dạ, nhưng cô vẫn tiếp tục biện hộ:” Vừa nãy là lần đầu tiên bị người lạ nhận ra, em cảm thấy bất ngờ, không kịp thích ứng mà, về sau em sẽ thích ứng dần dần.”

Thấy cô tội nghiệp giải thích, Lục Phi có chút nghiêm túc dặn dò:” Nhan Hạ, bắt kể chuyện như thế nào, anh cũng hi vọng em sẽ vui vẻ, nếu như.....”

Lục Phi chưa nói xong, Nhan Hạ đã đưa tay che miệng anh lại, kiên định trả lời:”Em rất vui.”

Nghe vậy, Lục Phi cũng không có ý kiến gì nữa, anh đưa tay ôm lấy cô, dùng hành động nói lên tất cả.

Cảm nhận hơi ấm trên người anh, Nhan Hạ bỗng cảm thấy cả cơ thể tràn ngập sức mạnh, cô nghĩ lại những điều mình còn bản khoản trong lòng, rồi chợt nhận ra, những điều đó cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Dù cho có công khai quan hệ thì chồng cô vẫn như trước, vẫn là chồng của cô, con cô vẫn là con cô mà. (Ý chị là hai thứ quan trọng nhất là chồng và con vẫn không thay đổi thì còn điều gì để phải lo lắng nữa)

Nhớ đến con trai, Nhan Hạ lập tức nhìn lên, chỉ thấy Lục Hạo tỏ vẻ như không biết câu chuyện hai người đang nói, đôi mắt không chớp mà nhìn chằm chằm mình và Lục Phi, không quấy nhiễu cũng không nháo loạn, Nhan Hạ ngay lập tức bị con trai mình giết chết! (ai có thể góp ý dịch sát hơn không ạ chứ mình cũng không biết nên dùng từ gì cho hợp tâm trạng của nữ chính nữa)

Đáng yêu quá!

Nhìn theo ánh mắt của Nhan Hạ, Lục Phi cũng hướng mắt về phía đứa con trai ngoan của mình, ngay sau đó, anh nhéo nhéo khuôn mặt bụ bẫm nhô nhảnh của Lục Hạo, thấp giọng hỏi: ” Con trai, con đang làm gì vậy?”

Thấy hai người lớn trong nhà đều chú ý đến mình,Lục Hạo ồm ồm nói:” Ba, mẹ, nam thần là cái gì vậy? Vừa nãy cô Lý cứ gọi ba là Lục nam thần, ba không phải là Lục Phi sao?”

Cái gì?

Nghe xong vấn đề của Lục Hạo, Nhan Hạ hơi cong khóe môi, liếc nhìn Lục Phi một cái, nói: “Anh giải thích đi.”

Lục Phi dừng một chút, sau đó lại chậm rãi mở miệng:” Nam thần chính là đối tượng được phái nữ yêu thích, hoặc là thần tượng, là người có khuôn mặt vóc dáng đẹp.”

“Vậy thì Hạo Hạo cũng là nam thần đúng không?” ánh mắt cậu sáng trong.” Trong lớp cũng có rất nhiều bạn gái thích chơi với con.”

Nghe vậy, Nhan Hạ cũng không nhịn được mà nở nụ cười, cô kéo Lục Hạo ra khỏi vòng tay của Lục Phi, ôm lấy cậu, đưa tay búng nhẹ cái mũi nhỏ, cô nhẹ giọng trả lời:” Da mặt thật là dày, cùng lắm con cũng chỉ là một tiểu Nam thần thôi.”

“Tiểu Nam thần cũng được.” Lục Hạo nghe xong, vui vẻ nói.

Thấy hai mẹ con chơi đùa với nhau, ánh mắt Lục Phi dường như lướt qua một chút ý cười, sau đó, anh mở cửa xuống xe, đi đến ngồi vào ghế tài xế, quay đầu về phía hai người nói:” Thắt chặt dây an toàn, chúng ta về nhà!”

“Đi thôi.” Lục Hạo giơ tay đáp lời, giọng nói vui sướng thể hiện tâm trạng vui vẻ của cậu, sau khi xe bắt đầu chuyển bánh, cậu ngồi kể cho Nhan Hạ nghe những chuyện thú vị trong buổi học hôm nay ở nhà trẻ, cuối cùng, cậu ta còn ngêu ngâm hát bài hát mới được học.

Nhìn Nhan Hạ và Lục Hạo qua kính chiếu hậu, trong lòng Lục Phi có chút xúc động, cảm giác ấm áp cứ thế tràn lan trong tim.

Đôi mắt đen trở nên sắc bén, anh sẽ không để cho bất cứ ai phá hủy tổ ấm của mình.

Vợ con của anh, anh sẽ dùng toàn lực để bảo vệ bọn họ dưới cánh chim của mình.

Trong khi gia đình Lục Phi đang ấm áp bên nhau thì bên kia đang có một gia đình trong tình cảnh thấp thỏm không yên.

“Từ Phàm, tình hình hiện tại cái phải là không quá khả quan hay không?” Văn Di hỏi chồng, trong lòng cũng có chút khó chịu.

“Không cần lo lắng, chỉ là có vài người lợi dụng thời cơ để gây chuyện thôi, đợi dư luận trôi qua, người hâm mộ đón nhận, tất cả sẽ không còn vấn đề gì nữa.” Úc Từ Phàm nắm chặt tay vợ mình, an ủi cô.

“Tình hình hiện tại đã như vậy, nếu em bước ra ngoài ánh sáng.....” Văn Di nói ra lo lắng của bản thân, cô thật sự sợ mình sẽ trở thành cản trở, phá hủy sự nghiệp của chồng mình.

“Chuyện có trở nên tồi tệ hơn nữa thì chỉ cần chúng ta vẫn là một gia đình là được, khiến cho em phải che giấu nhiều năm như vậy là lỗi của anh.” Nói xong, Úc Từ Phàm cầm tay Văn Di đặt bên môi khẽ hôn một cái.

Sự nghiệp đúng là quan trọng, thế nhưng vợ con của anh còn quan trọng hơn.

“Nhưng.....”

Văn Di còn chưa nói xong, điện thoại của Úc Từ Phàm bỗng vang lên, anh thấy là người đại diện gọi đến nên vội vàng trả lời.

“Anh Tào, có chuyện gì vậy?”

“.....”

“Thật sao?”

“.....”

“Em hiểu.”

Nói xong, Úc Từ Phàm tắt điện thoại, hơi nhíu mày trầm tư.

“Chuyện gì vậy?” Văn Di khẩn trương hỏi anh.

“Chuyện tốt, anh Tào nói, công ty giải trí Chí Tôn không biết vì sao mà hướng dư luận mạng đi theo hướng có lợi cho chúng ta.”

“Chí Tôn? Đó không phải là công ty giải trí lớn nhất trong giới sao? Bọn họ tại sao lại giúp mình? Có mục đích gì hay không?” Văn Di lúc đầu là fan ruột của Úc Từ Phàm, vì anh, cô đã tìm hiểu không ít thông tin về làng giải trí, giới showbiz, vì vậy cũng biết công ty giải trí Chí Tôn.

“Tạm thời chưa biết họ có mục đích gì, có lẽ, vài ngày nữa sẽ có manh mối lộ ra thôi.” Úc Từ Phàm có chút lo lắng, chắc chắn là có âm mưu, khi chưa biết rõ mục đích bên trong mà tiếp nhận sự giúp đỡ của Chí Tôn làm anh cũng có chút không thoải mái.

Mà cũng rất nhanh, ngày thứ ba sau chuyện này, Úc Từ Phàm cuối cùng cũng biết được nguyên nhân.

Có người đăng một chùm ảnh lên mạng, tin này ngay lập tức thay thế cho tin tức ả hôn của Úc Từ Phàm.

1. cao cao tại thượng: ở vị trí cao không thể với tới, chỉ có thể ở dưới chiêm ngưỡng (Theo em đây ạ)

chương mới đây chương mới đây

Bạn đang đọc truyện *Cưng Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 9

Lúc này, một loạt ảnh đang được gắn ở đầu trang tin tức giải trí, chỉ cần dân mạng lướt web thì hầu hết đều có thể thấy chúng.

Sau khi nhận được tin, Úc Từ Phàm cũng nhanh chóng lên mạng và cũng rất nhanh sau đó là thấy được dòng title.

#chùm hình tin nóng: Lục Phỉ gặp mặt trao đổi với đạo diễn chương trình Bỏ ơi mình đi đâu thế của đài truyền hình Việt Quất.

Nhìn dòng tựa đề mà anh suýt chút nữa đánh rơi chiếc điện thoại.

Úc Từ Phàm tự trấn định lại tâm tình rồi mới nhanh chóng click vào, cẩn thận xem tất cả hình ảnh và tin tức.

“Trang Sohu đưa tin hot: Hôm nay nam thần quốc dân Lục Phỉ đến công ty giải trí Chí Tôn, sau khi biết tin này, tôi đã đứng chờ tại cửa công ty, vốn dĩ tôi dự định đợi Lục nam thần đi ra sẽ tiến đến phỏng vấn, thế nhưng lại không cẩn thận bắt gặp cuộc trò chuyện của Lục nam thần và đạo diễn chương trình Bỏ ơi mình đi đâu thế của đài Việt Quất, tôi đã kích động vô cùng, Thiên vương Úc Từ Phàm trong giới ca sĩ cách đây không lâu mới tuôn ra tin ả hôn, có con, bây giờ chẳng lẽ lại đến phiên nam thần quốc dân của chúng ta rồi sao?”

Xem xong, Úc Từ Phàm nhẹ nhàng thở ra một hơi, Lục Phỉ là ai? Đó chính là quốc bảo hiện tại của làng showbiz, người Hoa duy nhất dành được giải ảnh đế thế giới, cũng chính là “ báu vật trong lòng bàn tay” của công ty giải trí Chí Tôn.....

Nghĩ đến đây, Úc Từ Phàm bỗng cảm thấy độ tin cậy của bản tin này là khá cao, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giải thích hành động của Chí Tôn khi thay đổi chiều hướng dư luận trong vụ ả hôn của anh, đây rõ ràng chính là để anh lót đường cho Lục Phỉ.

Chẳng trách hai ngày nay có không ít người đăng những dòng tus hướng fan thông cảm, tha thứ cho giới nghệ sĩ, minh tinh, đó không phải là vì chuẩn bị cho ngày hôm nay hay sao?

Thế nhưng, nếu Lục Phỉ thực sự ả hôn, vậy thì khẳng định sẽ gây ra tác động lớn như ném bom nguyên tử vào Làng giải trí, phạm vi phóng xạ chắc chắn không thể tưởng tượng được, dù cho có anh trải nệm trước đó nhưng chỉ sợ cũng không có kết cục tốt đẹp?

Với tâm tình khó nói thành lời, Úc Từ Phàm kéo đến cuối bài xem bình luận phía dưới.

“Tên phóng viên kia, đi ra ngoài xem tôi có đánh chết anh không, nam thần nhà tôi sao có thể ả hôn chứ!”

“Tôi không tin, tôi không nghe, có lẽ chỉ là một cuộc gặp gỡ vô tình của nam thần.”

“ Phóng viên chính là loại không có cũng có thể viết thành có, vậy nên bây giờ chuyện là dùng Lục nam thần để hút view đúng không?”

“ Nồi này nam thần nhà tôi không gánh, aaaaa..... Lục nam thần rõ ràng vẫn độc thân.”

“.....”

“Hai ngày trước,tại phòng ăn, tôi có nhìn thấy một người giống Lục Phỉ cùng một người phụ nữ đi ra đi vào, lúc ấy tôi còn nghĩ chắc mình nhìn lầm.....huhu, tôi có dự cảm chẳng lành.”

“.....”

“Phóng viên cút đi! Đừng dùng nấy tấm ảnh không rõ ràng này đi lừa người được không?”

.....

Xem được một nửa, Úc Từ Phàm cũng không định xem tiếp, thế nhưng nhìn phía dưới còn hàng dài bình luận, trong lòng anh chỉ có bốn chữ: Tinh phong huyết vũ (gió tanh mưa máu, tình hình nguy hiểm)

Chuyện của anh so với chuyện của Lục Phỉ, thật đúng là gặp sự phụ.

Nhưng cứ nghĩ loại người cao cao tại thượng như Lục Phỉ mà cũng kết hôn sinh con, Úc Từ Phàm bỗng cảm thấy khoảng cách giữa mình với Lục Phỉ được kéo gần lại rất nhiều, vì vậy anh có chút mong đợi có thể gặp Lục Phỉ và con anh ta khi tham gia gameshow sắp tới, dù sao, bây giờ nhớ lại khoảng thời gian tham gia bỏ ơi mình đi đâu thế, tương tác cùng con, anh vẫn cảm thấy có chút bất khả tư nghị (không muốn nhớ lại đấy ạ)!

Lòng ghép hình tượng một vũ em lên người một kẻ cao lãnh, không bạn bè, còn mang danh nam thần quốc dân như Lục Phỉ? Làm sao đây? Anh cảm thấy hình ảnh đó thật khó có thể nói thành lời!

Mà có cùng chung ý tưởng vớiÚc Từ Phàm cũng không là số ít.

Sau khi biết tin, một số nghệ sĩ trong làng giải trí cũng bắt đầu không ngừng share bài viết này, thậm chí có người còn bắt đầu đi hỏi thăm tin tức trong nội bộ Chí Tôn và tổ kịch bỏ ơi mình đi đâu thế để xác nhận độ chính xác của thông tin, bọn họ cũng muốn biết nếu Lục Phỉ thật sự có con thì bộ dáng chăm sóc con sẽ như thế nào?

Thành ra, trong làng giải trí nhấc lên một trận gió ảo tưởng lan tràn.

Lúc này, người đại diện của Lục Phỉ cũng đang lái xe đến nhà anh, chiếc điện thoại đặt bên ghế tài xế vang chuông không ngừng như đoạt mạng, dừng lại trong chốc lát rồi lại vang không dứt.

Một lúc sau, xe cũng đã đến biệt thự.

Sau khi ấn chuông cửa thì người đi ra là Lục Phỉ.

Thấy người mặc đồ ngủ trước mặt, khoe miệng Hình Ảnh giật giật, mỗi lần đến nhà Lục Phỉ, cô chẳng bao giờ thấy anh có chút hình tượng nam thần gì cả và vẫn có chút không thể tiếp nhận nổi, dù sao, ở bên ngoài, cô vẫn luôn thấy một Lục Phỉ quần áo chần chu.

Chỉ là, cô cũng hiểu rằng, chỉ có ở nhà, Lục Phỉ mới có thể buông xuống sự phòng bị.

“Có chuyện gì sao?” Lục Phỉ hỏi, cả người có vẻ hơi chút lười biếng, hẳn là vừa mới rời giường không lâu.

“Tin anh định tham gia buổi mình đi đâu thế bị tiết lộ sớm hơn so với dự tính.” Hình Ảnh bứt ra khỏi suy nghĩ của bản thân, cô vội vàng trả lời.

“Ừm, tôi vừa mới thấy tin đó.” Lục Phi gật đầu, vẻ mặt không chút thay đổi.

“Anh nghĩ sao? Có cần làm gì thanh minh không?” Hình Ảnh vừa hỏi, vừa đi theo Lục Phi tiến vào nhà.

Vừa vào, cô lập tức ngăn người.

Chỉ thấy có vài cái camera quay bọn họ.

“Hôm nay là ngày quay chụp buổi mình đi đâu thế?” Hình Ảnh sững sờ hỏi, bởi có chuyện xảy ra mà cô đã quên vấn đề quan trọng này.

“Ừm.” Lục Phi gật đầu, có chút không quan tâm.

Hình Ảnh muốn đỡ trán, nhưng nghĩ đến việc đối diện mình còn có vài ống kính, cô lại lúi ra thái độ của một người đại diện hoàn hảo ra, hỏi lại một lần, “Tin tức đó không cần đưa ra thanh minh sao?”

“Không cần, cứ thuận theo tự nhiên đi!” Lục Phi bình tĩnh nói, kết hợp với khuôn mặt xuất sắc khiến cho người ta có cảm giác nên đi theo bước chân người đàn ông đó.

Đó chính là suy nghĩ trong lòng Hình Ảnh, bởi tin tưởng Lục Phi, cô cũng không chút do dự tiếp nhận đáp án của anh: “ok, vậy tôi về trước.”

Trước khi rời đi, Hình Ảnh còn lo lắng nhìn lướt qua biệt thự, thấy nơi đây có không biết bao nhiêu cái máy quay phim, cô lại thở dài một cái, hi vọng sau khi chương trình phát ra thì hình tượng cao lãnh của nghệ sĩ nhà mình không bị hủy đi sạch sẽ.

Sau khi tiễn Hình Ảnh rời đi, Lục Phi nhìn đồng hồ rồi trực tiếp đi vào phòng của Lục Hạo.

Lúc này, những tay quay phim đi theo phía sau Lục Phi bắt đầu kích động lên, cuối cùng thì cũng có thể nhìn thấy đứa trẻ đáng yêu nhà nam thần rồi.

Cùng với hình ảnh cánh cửa mở ra là một căn phòng tràn ngập thú bông xuất hiện trước mắt mọi người, thú bông, các loại mô hình nằm gọn trong các khoang tủ đựng, tất cả những loại đồ chơi ấy đều đặt tại một bên, còn chiếc tủ nhỏ xinh cạnh đó là một tủ sách, ống kính máy quay lướt qua, ghi lại nào là truyện cổ tích, sách tranh vẽ, Dù cho có rất nhiều đồ thế nhưng chúng được sắp xếp rất gọn gàng, những người quay phim trong phòng đều yên lặng khen ngợi cậu bé này một câu.

Sau khi quay cả căn phòng một lần, ống kính bắt đầu hướng về phía tên nhóc nào đó đang ngủ say trên giường.

Máy quay tiến đến càng gần, người quay phim lại càng kích động, cậu bé ấy trông vô cùng giống Lục Phi, chỉ là đường nét khuôn mặt có chút nhu hòa hơn, nhưng điều đó chỉ càng khiến trái tim người nhin càng thêm mềm nhũn, nếu chỉ đơn thuần xét về hình dạng bề ngoài mà nói thì đây rõ ràng chính là một tiểu nam thần nha!

Trong lúc họ còn đang kích động thì Lục Phi đã ngồi đến bên giường, nhỏ giọng gọi: “Hạo Hạo, rời giường!”

Nghe thấy có người gọi, Lục Hạo nhẹ nhàng ưm một tiếng, lông mi dài, cong hơi giật giật, sau đó, cậu mơ màng giơ hai cánh tay nhỏ ra, lẩm bầm nói: “Mẹ ôm con.”

“Là ba.” Lục Phi nhắc nhở, thuận tay đỡ Lục Hạo lên.

Nghe vậy, Lục Hạo từ từ mở mắt, thấy mấy người quay phim sau lưng Lục Phi cùng camera, cậu xoa hai mắt mình để hoàn toàn tỉnh táo lại, sau khi thấy rõ có thật nhiều người, Lục Hạo tò mò hỏi ba: “ Họ chính là các cô chú quay phim mà ba nói sao?”

“Đúng vậy, chúng ta cứ mặc quần áo trước đã.” Lục Phi vừa trả lời vừa cầm quần áo để cho Lục Hạo thay.

Lục Hạo cũng định thay quần áo, nhưng sau đó cậu lập tức xấu hổ nói: “ba, con không muốn người khác nhìn thấy thân thể mềm mại trắng nõn của con trong TV”.

Lời nói vừa rơi xuống, mấy người quay phim phía sau liền cảm thấy buồn cười, mềm mại trắng nõn? Ai đây thằng bé từ nưg đầy liên tưởng này vậy?

Lục Phi nhìn lướt qua mấy cái camera, rồi lại nhìn quần áo của con, bình tĩnh nói: “Ba giúp con che, con cứ ở sau lưng ba thay đi?”

“Vâng.” Lục Hạo ngoan ngoãn suy nghĩ một hồi, sau đó nghiêm túc gật đầu.

Chỉ thấy, sau đó Lục Phi nâng lên một bên ga giường, cứ như vậy chắn trước người Lục Hạo.

Xột xột xoạt xoạt nửa ngày, Lục Hạo nói một câu đã ổn, camera mới một lần nữa bắt được bóng dáng của cậu.

Lúc này, trên người Lục Hạo khoác một chiếc áo bông trắng, phía dưới mặc quần jean, trên cổ quấn một chiếc khăn quàng cổ nhỏ, mặc dù phối đồ đơn giản, thế nhưng kết hợp với khuôn mặt tuấn tú nhỏ xinh kia thật đúng là một tiểu nam thần với vẻ đẹp không thể soi mói đối với màn ảnh nhỏ.

Sau khi thay xong quần áo, Lục Phi lập tức dẫn Lục Hạo vào toilet, bởi vì không gian của toilet nên lúc này chỉ có người quay phim Lục Phi đứng ngoài cửa phòng chờ.

Trong phòng rửa tay, bởi lý do chiều cao, Lục Hạo phải đứng bên cạnh bồn rửa tay đánh răng.

Cọ một lúc rồi uống một ngụm nước, sau đó xùng xục súc miệng rồi nhổ ra, cứ thế mấy lần, Lục Hạo mới buông bàn chải đánh răng, cậu quay sang nhìn Lục Phi, nghiêm túc dặn dò, “Ba, giúp con rửa mặt, nhớ, lau khuôn mặt bầu bĩnh của con thì nên nhẹ nhàng, nếu không con sẽ cảm thấy đau.”

Thấy bộ dạng con trai nghiêm túc dặn dò, tay cầm khăn lông hơi dừng một chút, sau đó Lục Phi lại bắt đầu lau cẩn thận.

Thế nhưng dù cẩn thận nhưng Lục Hạo vẫn cảm thấy bị đau, cậu đưa tay nhỏ cầm khăn lông, sau đó nói: “Ba, thôi để con tự làm đi!”

Nói xong, Lục Hạo rút khăn khỏi tay Lục Phi, lau từ từ, lau xong, cậu đưa nó vào tay Lục Phi rồi chạy thẳng đến phòng bếp.

Nhìn bàn ăn sạch sẽ không bày biện một món nào, Lục Hạo ním miệng, xoay giường, buồn bã nhìn ba, “Ba, bữa sáng của con đâu?”

và thế là lục hạo đã dc lên sóng truyền hình nhé, hihhi đáng yêu lắm luôn

sorry mọi ng vì mình ngu kĩ thuật mà k post đc bài sớm hơn, à, mình xin phép post lịch đăng bài trong tuần mình làm nhé, là thứ 2, 4, 7 nhé mọi người. yêu

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 10

Đối với một người ham ăn mà nói thì cái gì cũng có thể nhịn được chứ tuyệt đối không thể nhịn được điều gì liên quan đến đồ ăn.

Khuôn mặt Lục Hạo nhìn qua giống như khóc không ra nước mắt, một khi mẹ không có nhà là ba lại như vậy đó!

Nhìn bộ dáng của cậu, mấy vị đạo diễn chung quanh đều cảm thấy thật đáng thương.

Sau khi Lục Phi bước ra ngoài nhìn thấy dáng vẻ uất ức của con trai, bước chân anh hơi dừng lại một chút, rồi mới chậm rãi đi đến trước mặt lục hạo, bình tĩnh nói:” Con muốn ăn cái gì? Bây giờ ba sẽ đi làm.”

“.....Ừm, con muốn ăn trứng ốp la, nửa sống nửa chín kẹp với bánh mì, quét thêm sốt chấm salad, à, con còn muốn một ly sữa tươi nữa, hơi ngọt một chút.” Nghe thấy câu này, đôi mắt Lục Hạo sáng lên, cậu hoàn toàn quên đi sự “bi thương” mà quay sang nhanh chóng nói ra yêu cầu của mình, trong lúc kiến nghị còn không nhận được vờn đầu lưỡi liếm liếm môi.

“ Ừm.” Lục Phi đáp lời, sau đó lập tức xoay người đi vào phòng bếp, trong lúc xoay người, khoe miệng vốn banh chặt dần buong lỏng xuống dưới, Nhan Hạ nói không sai, thức ăn chính là phương án tốt nhất để đánh lạc hướng chú ý của con trai.

Mà lúc này, Lục Hạo mang trong mình tâm lý háo hức chờ mong thức ăn ngon, câu vui vẻ chạy ra phòng khách, cầm điều khiển từ xa bật TV rồi ngồi trên ghế salon, xem không chớp mắt.

Người quay phim Lục Hạo cũng tìm một vị trí thuận lợi để quay cậu, nhận ra sự tồn tại của người khác, Lục Hạo dời tầm mắt, mỉm cười ngọt ngào với màn ảnh camera, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía chương trình trên TV.

Lúc này, một vị biên đạo nhận được nhiệm vụ, cô đi đến trò chuyện với Lục Hạo.

“ Cậu bạn nhỏ, chào cháu.”

“ Chào đi ạ.” Nghe được giọng nói, Lục Hạo quay đầu nhìn về phía vị biên đạo, mẹ từng dặn, nếu có người hỏi mình thì nhất định phải trả lời lễ phép, tỏ ra tôn trọng họ.

Biên đạo thấy Lục Hạo chú ý đến mình, cô cố gắng kiềm chế tâm trạng kích động của mình, hỏi:” Dì có thể hỏi cháu vài vấn đề được không?”

“ Được ạ.” Lục Hạo gật đầu.

“Ba cháu có thường làm bữa sáng cho cháu không?” Biên đạo hỏi, cô không biết tình hình hiện tại trong bếp như thế nào nên đối với tài nấu nướng của Lục nam thần vẫn không dám đưa ra phán đoán.

Nghe câu hỏi, Lục Hạo lắc lắc cái đầu nhỏ:” Chỉ có hôm nào mẹ thức khuya sáng không dậy được, baba mới làm bữa sáng.” Nói xong, như nhớ đến cái gì, cậu lại thêm một câu:” tối qua trước khi đi mẹ rõ ràng có nhắc baba làm bữa sáng. thế mà baba lại quên mất!”

Nghe xong câu trả lời của Lục Hạo, mặt của vị biên đạo lập tức đỏ lên, tại sao cô bỗng cảm thấy tiểu nam thần trả lời có chút không thích hợp nha.

Tư tưởng đen tối mau biến mất đi!

Biên đạo không ngừng tự thôi miên bản thân, nhìn cậu bé ngồi ở đối diện, tiếp tục hỏi:” Vậy baba làm bữa sáng có ngon không?”

“ Ngon ạ” Nói đến đây, ánh mắt cậu hướng về phía phòng bếp, về mặt chờ mong.

Mười lăm phút sau, như thể nghe thấy nguyện cầu của Lục Hạo, trong phòng bếp tràn ra mùi thức ăn thơm ngào ngạt, Lục Hạo phát một cái, đứng dậy, chạy lộc cộc vào phòng bếp.

Biên đạo vẫn đang đứng một bên chuẩn bị vài vấn đề nữa đề hỏi, thấy cảnh tượng này, cô lập tức ngậy người.

Tiểu nam thần của Lục nam thần chẳng lẽ chính là một tiểu tham ăn sao?

Lúc này, bóng dáng của Lục Hạo đã xuất hiện trong ống kính người quay phim Lục Phi.

Chỉ thấy ánh mắt cậu chăm chăm vào đĩa trứng ốp la Lục Phi để trên bàn ăn, miệng nhỏ lắm bẩm nói:” Ba ơi, khi nào con mới được ăn? Bụng con đói kêu ùng ục rồi này.”

“Nhanh thôi.” Nhìn bộ dáng ngốc nghếch làm nũng của con trai, Lục Phi không nhịn được nhướn miệng cười,anh nhìn con, ánh mắt luôn lạnh lùng trong treo giờ cũng đã thay bằng sự nhu hòa ấm áp.

Hình ảnh này khiến cho những nhà quay phim bỗng cảm thấy ấm áp trong lòng, ấm áp đến mức họ không nỡ đánh vỡ khoảnh khắc ấy.

Hơn nữa, nhìn Lục Phi ngày thường đều có vẻ cao cao tại thượng giờ bỗng lộ ra nét mềm mại của bản thân, đối với bọn họ đúng là chẳng khác nào được chứng kiến một kì quan, mấy nhà quay phim đều cảm thấy, kì đầu tiên của “ bố ơi mình đi đâu thế “, với sự tham gia của Lục Phi, chắc chắn sẽ hot vô cùng.

Một lát sau, Lục Phi làm xong hai phần sandwich, đặt ngay ngắn lên đĩa, sau đó mang ra khỏi khu bếp.

Lục Hạo đi theo phía sau như cái đuôi nhỏ, đôi mắt không rời đĩa thức ăn một giây nào.

Chờ đến bà ăn, Lục Phi mới đặt đĩa xuống, Lục Hạo lập tức giơ đôi tay ngắn nhỏ của mình ra, không ngừng thúc giục “Baba, ôm con lên, nhanh lên nào ~~~”

Nhìn bộ dáng sốt sắng của con trai, Lục Phi chỉ nhẹ nhàng nâng lên một cái là đã nhấc cậu ngồi lên ghế ăn.

Sau đó, trong đôi mắt nhỏ của Lục Hạo cũng đã chẳng còn gì nữa.

Trong mắt cậu giờ đây, chỉ còn có sandwich!

Sự việc xảy ra tiếp theo mà ống kính máy quay quay được chính là như thế này.

Lục Phi ngồi một bên, tư thái ưu nhã mà ăn bữa sáng của mình, đôi lúc anh cũng sẽ quay sang lau chút mảnh vụn bên khóe môi Lục Hạo.

Mà Lục Hạo thì..... Đôi bàn tay bé nhỏ cầm miếng sandwich, miếng nhỏ há hết cỡ, cắn được một miếng thật lớn, sau đó gò má phồng lên nhấm nuốt, giống như chuột sa hũ nếp vậy đó.

Hai khuôn mặt giống hệt nhau, một lớn một bé, mọi người chỉ muốn nói một câu.

Thật là quá đáng yêu đi mất thôi! Nhìn bên này Lục Hạo chuyên chú gặm đồ, mấy cô phụ tá cũng không nhịn được muốn đem cậu ôm vào lòng sờ nắn, xoa bóp.

Chỉ một lúc sau, Lục Hạo ăn sạch miếng sandwich, vẻ mặt cậu thỏa mãn mà ợ một cái.

“Ăn no rồi?” Lục Phi hỏi.

Lục Hạo đưa tay sờ cái bụng tròn vo của mình, hài lòng trả lời:” Con no rồi.”

Nghe vậy, Lục Phi gật đầu, nhưng một lúc sau, anh không biết phải làm gì nữa, mọi ngày đều có Nhan Hạ đứng giữa làm người trung hòa quan hệ giữa hai cha con, anh chỉ đứng một bên cảm thụ không khí ấm áp, viên mãn của gia đình, thế nhưng bây giờ có mỗi hai người, anh bỗng có cảm giác luống cuống.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng về mặt Lục Phi vẫn không chút thay đổi, anh ôm Lục Hạo từ ghế ăn xuống, sau đó cầm hai chiếc đĩa không đi vào trong bếp.

Rửa đĩa xong, anh mở tủ lạnh xem một chút thì thấy tủ lạnh đã voi không ít, trong lòng liền nghĩ ra một cách.

Lục Phi nghiêng đầu nhìn về phía cái đuôi nhỏ ở đằng sau, nói:” Con trai, có muốn đi siêu thị không?”

Siêu thị?

Nghe đến hai chữ này, trong đầu Lục Hạo chỉ toàn đồ ăn, sau đó cậu chẳng hề nghĩ ngợi gật đầu liên tiếp.

Một lát sau, Lục Phi cùng Lục Hạo đã xuất hiện tại một siêu thị nhỏ.

Đẩy xe bước vào siêu thị, đoàn của Lục Hạo đã bị không ít người chú ý.

Chỉ thấy Lục Phi mặc một thân quần áo thể thao đơn giản, thân hình cao to, ngũ quan anh tuấn vô cùng, tay trái anh ôm Lục Hạo, tay phải đẩy xe.

Lục Hạo nằm trong lòng anh, đưa tay ôm cổ Lục Phi, đôi mắt hưng phấn nhìn quanh.

Lần trước đi cùng mẹ, cậu đều chỉ có thể tự đi hoặc ngồi trong shopping cart, bây giờ được ngồi ở một độ cao khác, không gian chung quanh bỗng có chút khác lạ.

Hai cha con chạy đến khu đồ sinh hoạt.

Trong khi đó, những người đứng sau những giá hàng ở các quầy đều kích động đến mức giậm chân.

Là Lục Phi đúng không?

Đúng là Lục Phi phải không?

Không sai chứ?

Bọn họ bất gặp cảnh nam thần đi siêu thị!

Nhưng mà không đúng!

Trong lòng nam thần hình như còn ôm một đứa trẻ nha!

Huhuhu, chẳng lẽ nam thần thật sự đã kết hôn sinh con rồi? việc tham gia gameshow cũng là thật sao?

Nhớ lại tin đồn vẫn đang lan tràn trên internet ngày hôm nay, người người đều dùng sức nhìn chăm chăm vào Lục Hạo.

Bởi vì xung quanh hai cha con còn có mấy nhà quay phim, có một vài người muốn vào trong nhưng cũng chỉ có thể đứng ở phía sau nhìn bọn họ, căn bản cũng không thể nhìn thấy hình dáng, mặt mũi đứa trẻ như thế nào, một bộ phận đành lặng lẽ lúi điện thoại ra, hướng về phía nam thần chụp vài cái, một bộ phận còn theo sát đằng sau đoàn quay phim.

Trong khu sinh hoạt của siêu thị, hàng bên trái là đồ dùng sinh hoạt thiết yếu, ở giữa là những giá đồ ăn vặt phong phú, còn bên phải bày rau dưa tươi mới, trái dài theo ba khu vực là đầy đồ hải sản tươi ngon đa dạng.

Lục Phi để Lục Hạo xuống dưới, hai người cùng đẩy xe đẩy nhìn chung quanh.

Lục Phi vốn chỉ định mua một chút đồ làm món ăn, thế nhưng chẳng biết lúc nào, xe đẩy đã được Lục Hạo đưa đến khu đồ ăn vặt.

“Baba, khoai tây chiên, khoai tây chiên,lần trước, trước khi ngủ ba đã đồng ý mua cho con rồi.” Lục Phi và Lục Hạo đứng ở giá snack khoai tây chiên, đôi mắt Lục Hạo hướng về phía Lục Phi, ánh nhìn đầy trông mong.

Lục Phi có lý do để tin rằng, nếu phía sau Lục Hạo có cái đuôi, ắt hẳn nó bây giờ đang vẫy vẫy thật mạnh.

Dường như nhìn thấu sự khác biệt giữa thái độ của ba và mẹ, một lúc sau, Lục Hạo nhìn đau vuron ngón tay:” Ba, một gói, chỉ một gói thôi! Mua xong, ba ăn phần nhiều, con ăn một chút thôi cũng được.”

“Haha.....” câu nói của Lục Hạo khiến cho người vây xem chung quanh đều không nhận được mà cười ra tiếng, đến cả những người quay phim cũng không cẩn thận làm máy quay trong tay run lên một chút.

Cậu bé thật là ngây thơ, đáng yêu nha!

Lục Phi cũng có chút cảm giác khóe không ra nước mắt, nhìn đôi mắt nhỏ trông mong khẩn cầu của con, trong lòng anh đúng là có chút lung lay.

Hơn nữa, đúng là đêm hôm trước anh thật sự đã đồng ý với yêu cầu của cậu.

Nghĩ vậy, Lục Phi cũng giơ ngón trở lên, cường điệu trả lời:” Chỉ một gói.”

Thấy baba đồng ý, ánh mắt Lục Hạo lập tức sáng lên, cậu nhanh chóng gật đầu một cái, khôn khéo trả lời:”Nói sẽ giữ lời, chỉ một gói.”

“Vậy con chọn đi.” Lục Phi đưa ra chỉ thị.

Nghe vậy, Lục Hạo vui sướng xoay người, ánh mắt quét tới quét lui giá khoai tây chiên, tay nhỏ đông sờ tây sờ một cái, trong chốc lát vẫn chưa thể chọn được, cuối cùng, khuôn mặt nhỏ nhăn nhúm:”Thật là khó chọn.”

Thấy bộ dáng rối rắm của con, Lục Phi đứng một bên vui vẻ nhìn.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Lục Hạo rốt cuộc cầm lấy gói snack lớn nhất vị cà chua cho vào xe.

Sau khi để gói snack vào xe đẩy, Lục Hạo không nhận được liếc nhìn Lục Phi một cái, vừa thấy đôi mắt đầy ý cười của anh, cậu có chút chột dạ quay đầu, rồi vội vàng kéo tay ba nói:” Chúng ta đi mua trái cây thôi.”

đây mọi người ạ, tuần sau miu miu sẽ đăng nhé, hẹn các b tuần sau nữa

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 11

Sau khi từ siêu thị trở về nhà, Lục Phi lập tức đem đồ cất vào tủ lạnh.

Một bàn tay nhỏ vươn ra khi anh vừa cầm gói khoai tây chiên, giọng nói vui sướng:”Ba, khoai tây chiên, để con!”

Nói xong, đôi tay nhỏ ôm chặt gói snack vào lòng.

Nhìn bộ dáng bảo vệ thức ăn của Lục Hạo, Lục Phi quyết định trực tiếp tỏ vẻ coi thường, anh tiếp tục đem đồ ăn tươi sống cất vô tủ lạnh, kể cả những thứ không cần giữ tươi cũng cho hết vào, làm xong, anh mới lơ đãng hỏi con:”Muốn cùng ba làm cơm trưa không?”

Nếu là trước kia, chắc chắn Lục Hạo sẽ không chút do dự đồng ý, thế nhưng bây giờ, có khoai tây chiên trong ngực, cậu tỏ vẻ không biết làm sao, cậu vừa muốn cùng baba nấu cơm, nhưng cũng không bỏ được gói khoai tây chiên trong tay mình, chỉ muốn ăn nó luôn a!

Lục Hạo mở đôi mắt tròn vo, đáng thương nhìn Lục Phi, cậu bóp gói khoai tanh tách như để nhắc nhở anh điều gì.

Đối với hành động của Lục Hạo, Lục Phi coi như không thấy mà cứ đứng một bên lẳng lặng nhìn.

Giữa hai cha con bỗng hình thành thế giằng co.

Nhà quay phim đi theo phía sau lại một lần nữa muốn cười phá lên, nếu bây giờ Lục nam thần mà phát hiện ra, trong mắt con trai, mình còn không bằng gói khoai tây chiên trên tay cậu ấy thì không biết sẽ bị ám ảnh đến mức độ nào nữa.

Không chỉ ông mà tất cả người ở trong căn phòng đang xem cảnh quay đều không khách khí mà cười thành tiếng, trải qua nửa ngày quan sát, bọn họ cũng đã thích phải một Lục Hạo đáng yêu mê một đồ ăn vặt này mất rồi.

Trước khi đến đây, đoàn làm phim vẫn nghĩ rằng sẽ tiếp xúc với một tiểu nam thần cao lãnh, ai ngờ, tiểu nam thần nhà Lục Phi lại đáng yêu như vậy chứ.

Thật may là cuối cùng Lục Hạo cũng không vì một gói khoai tây chiên mà bỏ qua baba, cậu đem khoai tây chiên để ở một bên, sau đó ngửa đầu nhìn Lục Phi, ồm ồm nói:”Ba, con với ba cùng nấu cơm, mẹ từng nói là ở nhà phải ngoan ngoãn nghe lời ba nói.”

“.....” Nghe vậy, Lục Phi im lặng, vẻ mặt cao lãnh thiếu chút nữa không giữ được, thì ra nếu không phải Nhan Hạ dẫn trước, có lẽ bây giờ anh đã bị con trai mình vút bỏ vì một gói khoai tây chiên sao?

Anh còn không bằng một gói khoai tây?

Lúc này, nhà quay phim đưa ống kính về phía Lục Phi, vừa lúc ghi lại được biểu cảm thất bại này của anh.

Ông cảm thấy vô cùng hài lòng, cuối cùng thì cũng ghi lại được khoảnh khắc khó đỡ của nam thần quốc dân.

Sau đó, người quay phim lại nhìn về phía Lục Hạo, cậu vừa giúp ba nấu cơm, thỉnh thoảng lại vừa ngoái nhìn về phía gói snack, ông dành dành một phút mặc niệm cho Lục Phi, có một đứa con trai ham ăn như vậy, sợ rằng về sau Lục nam thần khó có thể duy trì vẻ mặt cao lãnh như bình thường nữa.

Lục Phi đang làm bữa trưa thì cảm thấy nụ cười kì quái của nhà nhiếp ảnh, anh lại quay sang nhìn về phía Lục Hạo, tự nhủ trong lòng: con trai, đừng hòng sau này ba cho con ăn khoai tây chiên nữa.

Bữa trưa, vì không có mẹ ở đây nên Lục Hạo quay ra làm nũng với Lục Phi:” Ba, thật thật,...”

Liếc nhìn con một cái, Lục Phi gấp một miếng thịt kho vào bát Lục Hạo.

Miếng thịt mỡ mà không ngấy, vừa đưa vào miệng, Lục Hạo lập tức lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, nhai hai ba cái, một miếng thịt đã chui xuống bụng rồi.

“Ba, con còn muốn ăn.”

“.....”

“Ba, con muốn.”

“.....”

Lục Hạo ăn liên tục ba miếng thịt, Lục Phi nhìn đĩa rau cải còn nguyên chưa được động tới, anh lập tức vòng đĩa trở về, gấp cho con một ít rau cải.”Ăn rau.”

“Con không thích ăn.” Nhìn thấy món rau cải mà bản thân chán ghét, Lục Hạo lắc đầu như lắc trống bỏi.

“Tôi hôm qua ba thấy con ăn được rau.” Lục Phi nói trúng tim đen.

“Hôm qua mẹ nấu trứng xốt cà chua với rau muống, toàn những món con thích ăn.” Nói xong, Lục Hạo nghiêm trang chỉ vào đĩa rau ngay ngắn trên bàn:”Con ghét rau cải.”

“Kiêng ăn là một tật xấu, ăn thử một chút đi.”

“Nhưng mà ba cũng kiêng ăn còn gì! Mẹ nói ba không ăn mướp đắng, không ăn hành,...” Lục Hạo ngọe đầu nhìn Lục Phi, phản bác.

Lời của cậu vừa rơi xuống, trong đầu Lục Phi chỉ có một ý tưởng: Hùng hài tử! Có đứa con nào đi phơi bày tật xấu của cha mình sao?

Thấy baba không nói gì, Lục Hạo cho rằng mình đã thuyết phục được đối phương, cậu cầm cái muống xúc một thìa cơm cho vào trong miệng, ăn xong lại bắt đầu kêu:”Ba, thật thật!”

Thấy con trai mình “không tim không phổi” (vâng, ý là vô tư quá ý à) như vậy, Lục Phi bỗng cảm thấy, nhận định con trai ngoan nghe lời của mình trước kia có phải đã sai rồi không.

Đôi mắt đen nhánh thâm thúy nhìn chăm chăm vào đứa trẻ ngồi bên, một lúc sau, thấy đối phương dùng ánh mắt thuần khiết vô tội nhìn mình, Lục Phi hoàn toàn bại trận.

Khẽ nghiêm nghị, anh nói:” Một miếng thịt, một miếng rau.”

“Không.....”

“Vây ăn cái khác, ăn nhiều thịt sẽ ngấy” Tự cho là đã làm một ván hòa với con trai, Lục Phi bình tĩnh nói, sau đó anh gấp một miếng thịt ba chỉ cho vào miệng mình.

Một miếng cơm, một miếng thịt, đĩa thịt trên bàn rất nhanh đã thấy đáy.

Thấy món ăn của mình dần biến mất, Lục Hạo lại nhìn miếng rau cải đáng ghét trong bát mình, cậu nhắm mắt lại, nhanh chóng nhét miếng rau vào miệng, nhai liến thoắng, vẻ mặt song không bằng chết.

Ăn xong, Lục Hạo quay ra nhìn Lục Phi:”Ba, con ăn rau rồi.”

Thấy vậy, Lục Phi hơi nhếch khóe môi, lúc này anh mới đưa đĩa gấp thịt cho cậu con trai nhỏ.

Cùng lúc đó, tổ quay phim phía sau cũng thấy được vẻ mặt tiểu nhân đắc chí của Lục Phi, cả đoàn có chút không nhịn được.

Hình tượng cao lãnh của Lục nam thần, đứng trước mặt con trai đã ngày càng rách nát rồi.

Bọn họ cũng ngày càng mong đợi phản ứng của mọi người khi chương trình được phát sóng rồi!

**

Không lâu sau khi ăn trưa xong là đến thời gian nghỉ ngơi của Lục Hạo, Lục Phi đưa cậu về phòng ngủ rồi cũng quay trở về phòng của mình.

Tổ quay phim thấy hai phòng đều im ắng thì cũng dọn dẹp để đón bữa trưa của mình.

Vừa ăn, họ vừa bàn luận về những cảnh quay chụp được trong buổi sáng hôm nay.

“Hạo Hạo thật là đáng yêu quá đi!”

“Tiểu Hạo Hạo nhà Lục nam thần chính là niềm vui bất ngờ trong chương trình đợt này.”

“Cách đây không lâu có một chương trình ở công ty bên kia cũng có để lộ ra tin tức là có một đứa bé đáng yêu tham gia, vì vậy mà lượt view tăng lên không ngừng,

gameshow kì này của chúng ta chắc chắn sẽ làm oanh động tất cả, cho tức chết bọn họ.”

“Trẻ con đều rất ngây thơ đáng yêu, dễ gọi lên tình cảm của người xem, chúng ta cũng thích chứ đừng nói là khán giả.”

“Đúng vậy!”

Mấy người tiếp tục phụ họa nhau.

Lúc này, biên đạo đột nhiên thấy Lục Hạo từ trên giường bò dậy, ông “Ah” lên một tiếng hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Chỉ thấy, trong màn ảnh, Lục Hạo cẩn thận, nhẹ nhàng chui ra khỏi phòng, sau đó đi đến phòng khách, ngồi trên ghế salon, cậu cầm điện thoại bàn bấm số gọi điện thoại.

“Hạo Hạo gọi cho ai vậy nhỉ?” Một người trong đoàn tổ vẽ nghi ngờ hỏi.

Những người bên cạnh nở một nụ cười sâu kín, khả năng cao là người vợ bí ẩn của Lục nam thần đi!

Quả nhiên, ngay sau đó họ nghe được Lục Hạo chào:”Mẹ.”

Lúc này, trong phòng khách.

Lục Hạo nghe thấy giọng nói của Nhan Hạ ở đầu dây bên kia, nụ cười trên mặt càng thêm nở rộ.

“Hạo Hạo sao bỗng dung gọi điện thoại cho mẹ nha?” Bên kia, thấy con trai gọi cho mình, Nhan Hạ kinh ngạc hỏi.

“Hạo Hạo nhớ mẹ.” Lục Hạo ngọt ngào trả lời.

“Mẹ cũng nhớ Hạo Hạo, con ăn cơm chưa?” Nhan Hạ hỏi, ở phương diện nấu nướng, cô rất tin tưởng chồng mình, ở phương diện ăn uống, cô cũng không lo lắng, con nhà mình rất ham ăn, dĩ nhiên, trừ việc nó và ba nó có chút kiêng ăn ra thì còn lại đều không sao cả, vì vậy, cô hỏi cũng chỉ là do thuận miệng mà thôi.

“Ăn rồi ạ.” Nói đến vấn đề ăn cơm, Lục Hạo lập tức tỏ ra buồn bực, một lúc sau, cậu tỏ cáo với mẹ:”Mẹ, hôm nay baba nấu món rau cải mà Hạo Hạo không thích ăn, còn ép Hạo Hạo phải ăn nữa, thật xấu.”

Nghe vậy, vẻ mặt Nhan Hạ hơi thay đổi, con trai không thích ăn rau cải, một chút cũng không muốn động đũa, cô làm mẹ tất nhiên biết, nhưng cũng không ép, chỉ đổi thành loại rau khác cho con ăn, không ngờ hôm nay lại có thể biết được tin “vui” này.

Có vẻ ông chồng nhà mình chăm sóc Hạo Hạo tốt vô cùng?

“Thế Hạo Hạo ăn không?”

Nhớ đến mùi vị kinh dị ấy, đôi mày cậu nhăn lại, giọng nói cũng trở nên buồn thiu:”Có ạ! Ba bảo không ăn rau thì không cho ăn thịt.”

Nghe đến đây, Nhan Hạ nở nụ cười, thì ra đây là biện pháp a, sau đó cô trả lời Lục Hạo:”Hôm nay Hạo Hạo ăn rau cải ba nấu, vậy có muốn ăn rau cải mẹ nấu không?”

“Không ăn.” Lục Hạo lắc lắc cái đầu nhỏ, sau đó chân thành nói:”Mẹ là người yêu Hạo Hạo nhất, mẹ sẽ không bắt con ăn thứ mà con không thích.” (Ông tương khéo ghê gớm)

Haha, Nhan hạ không nhịn được nở nụ cười.

Đứa con này, mỗi lần làm nũng, miệng đều thật là dẻo, nếu không phải cô có sức chống cự, hẳn là đã bị dụ dỗ rồi.

Cũng không biết là nó học được từ đâu?

Đang nghĩ đến đây thì có người gõ cửa, xuyên thấu qua tấm kính, Nhan Hạ thấy vẻ mặt ra hiệu của Tiểu Ngô, cô nhìn đồng hồ rồi vội vàng kết thúc cuộc trò chuyện:”Bây giờ là thời gian ngủ trưa của con mà, nhanh đi ngủ đi, tối mẹ sẽ gọi lại cho con sau.”

Nghe vậy, trong mắt Lục Hạo có chút quyến luyến, đôi mắt hơi có chút sưng mù, hình như là phải hít hít cái mũi một cái mới trả lời:”Vậy gặp lại mẹ sau.”

“Ừ” Nhan Hạ đáp lời, thấy bên kia phát ra tiếng cạch cạch cúp điện thoại, cô mới tắt máy.

Bình thường, con trai đi học cả ngày không thấy cũng không cảm thấy có gì khác, hôm nay, biết con ở nhà nhưng mới nửa ngày thôi nhưng vừa nghe giọng nó, cô đã muốn gặp nó vô cùng.

Lắc lắc đầu, Nhan Hạ dứt khỏi những ý nghĩ này, cô ra hiệu cho Tiểu Ngô vào phòng.

Tiểu Ngô đi vào liền đưa văn kiện trên tay cho Nhan Hạ:”Nhan tổng, đây là bản thảo của chúng ta về dự kiến công việc trong một năm tới, mẫu vải mà màu sắc có thể thịnh hành sắp tới, cô xem một chút?”

Nhan Hạ cầm lấy, xem nội dung thấy ý kiến ở trên khá tương đồng với ý tưởng của bản thân, thậm chí có những dự báo khá hay và mới lạ, cô lập tức gật đầu công nhận:”Định vị rất chính xác.”

“Cám ơn.” Tiểu Ngô kích động trả lời.

“Cám ơn cái gì đâu, đây là thành quả của mọi người mà.” Nhan Hạ ôn hòa đáp.

Tiểu Ngô lè lưỡi, cô đương nhiên sẽ khần trương, Nhan Hạ chính là nữ thần trong lòng cô mà.

Thấy bộ dạng hoạt bát của Tiểu Ngô, Nhan Hạ nhinđồng hồ, cô đứng dậy:”Bây giờ tôi muốn đi ra ngoài ăn một chút gì đó, mọi người có muốn uống gì không? Hôi dùm tôi.”

“Để tôi nói luôn đi, vị yêu thích của bọn họ tôi đều biết.”Tiểu Ngô, nói xong, sau đó lấy chiếc bút mà mình vẫn mang theo bên người, soàn soạt soàn soạt ghi tên các

loại đồ uống ra giấy.

Nhan Hạ gạt đầu cảm tờ giấy, cùng Tiểu Ngô ra khỏi phòng làm việc.

Vừa ra khỏi phòng, cô liền nghe thấy mấy phụ tá của các nhà thiết kế kích động thảo luận điều gì.

“Lục nam thần thật sự đã có con?”

“Đúng vậy! chuyện này mà cũng đã hết lên, Lục nam thần còn dẫn con đi siêu thị rồi kìa, mối tình đầu của tôi, ôi nó còn chưa bắt đầu mà đã chết rồi, cảm giác sẽ không yêu ai nữa!”

“Mối tình đầu của cậu còn ít à?”

“Lục nam thần là mối tình đầu đã được định sẵn trong đời tôi.”

“Chỉ có mình tôi quan tâm đến mẹ đẻ trẻ sao? Tôi cảm thấy vợ của Lục nam thần đời trước chắc chắn đã cứu vớt cả hệ ngân hà, nếu không làm sao có thể lấy được Lục nam thần và chung sống với người đàn ông cao lãnh như vậy chứ? Aiza, nghĩ tiếp thì tất cả đều là đau thương.”

“.....”

Nhan Hạ đứng tại chỗ, nghe những lời nghị luận này, cô mím môi cười khẽ rồi bỗng cảm thấy, có lẽ đời trước mình thật sự cứu vớt cả hệ ngân hà.

Thế nhưng một lúc sau, Nhan Hạ bỗng nhớ đến một vấn đề thực tế, sau khi con trai bước ra ngoài ánh sáng, fan của Lục Phi sẽ có phản ứng gì?

Ôi, 2541 từ, chết mất, em die

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 12

Editor: MarisMiu

Hồi tưởng lại những nội dung mà các đồng nghiệp bàn tán, Nhan Hạ cảm thấy được kết quả cô suy nghĩ không giống vậy.

Tiểu Ngô ở một bên nhìn Nhan Hạ nghe các đồng nghiệp bàn tán mà lâm vào bộ dáng suy nghĩ, tò mò hỏi: “Nhan tổng, chị biết Lục Phi à?”

“Ừ.” Nhan Hạ vừa bị hỏi, thiếu chút nữa bị sặc một cái, vẫn là căng thẳng gật gật đầu. Cô có thể không biết sao? Mỗi ngày ngẩng đầu cúi đầu đều gặp.

“Ha ha, anh ấy là nam thần của tôi. Chỉ tiếc, vậy mà anh ấy đã kết hôn rồi!” Tiểu Ngô nói xong có chút chán chường, cho rằng đàn ông độc thân và đàn ông có vợ rất khác nhau.

“Cô nghĩ gì về chuyện anh ấy kết hôn sinh con, thấy như thế nào?” Nhan Hạ không nhin được hỏi.

“Tôi là người rất có lý trí, chỉ có thể chúc phúc anh ấy đi. Nghĩ lại anh ấy đã ba mươi tuổi rồi, cũng không thể cả đời độc thân được!” Tiểu Ngô đáp, cô cho rằng theo đuổi một người thần tượng cũng không phải là đi can thiệp vào sinh hoạt của đối phương, nhưng trên thực tế trong lòng vẫn có chút cảm giác mất mát, cảm thấy nam thần nhà mình bị người ta độc chiếm rồi.

Đại não Tiểu Ngô lại suy nghĩ, thật không biết bà xã của Lục nam thần sẽ có bộ dáng gì, ánh mắt của Lục nam thần nhất định sẽ không kém chứ?

“Anh ấy có một fan như cô, rất tốt.” Nhan Hạ nghiêm túc nói.

“Nhan tổng thích Lục nam thần sao?” Nhìn qua phản ứng của Nhan Hạ, Tiểu Ngô cũng cười hỏi lại, hoàn toàn không hề nghe ra trong lời nói của Nhan Hạ có sơ hở.

Nghe vậy, trên mặt Nhan Hạ lộ ra tươi cười: “Thích, cực kỳ thích!”

Lúc này, Tiểu Ngô nhìn khuôn mặt Nhan Hạ bởi vì mỉm cười mà hiện ra lúm đồng tiền, trong lòng nhất thời dâng lên một loại cảm giác. Xem ra Nhan tổng nhà mình còn trung thành hơn đối với Lục Phi so với cô à? Nhưng mà, nữ thần của cô quả nhiên rất là đẹp, nụ cười như vậy khiến lòng cô đều đã nhảy nhót lộn xộn hết rồi!

*

Một lát sau, Nhan Hạ đến chỗ nhà ăn, vừa ngồi xuống, liền nhanh chóng lấy ra điện thoại của mình.

Vừa lên mạng tìm đọc một chút tin tức về Lục Phi, tin tức lập tức hiện lên đập vào mắt.

#Nam thần quốc dân Lục Phi có con: quá sức tưởng tượng#

#Úc Từ Phàm, lại thêm một nam thần ả con#

#Lục Phi ả con hợp pháp? Tham gia chương trình Bố đã trở về đúng là sự thật!#

Nhìn những tiêu đề này, tim Nhan Hạ đập nhanh hơn, ánh mắt lộ ra giãy giụa. Thật sự cô chút sợ khi nhìn những bình luận không tốt.

Thở ra, Nhan Hạ chọn vào tin tức đầu tiên.

Nhấp vào xong, Nhan Hạ liền thấy được một đoạn video clip đầu tiên, click bắt đầu phát, cảnh tượng bên trong siêu thị bắt đầu từ từ đập vào mắt.

Nhìn con trai và chồng của mình hỗ trợ lẫn nhau, khoe môi Nhan Hạ nhìn không được hơi hơi nhếch lên. Xem ra, hai cha con đơn độc ở chung một chỗ cũng không tệ lắm!

Không biết vì sao, xem xong video, trong lòng Nhan Hạ lo lắng nhiều hơn.

Kéo xuống dưới, bắt đầu hiện lên những câu bình luận.

“Đáng yêu quá! Quả thực rất đáng yêu mà!”

“Mặc dù cảm thấy được đứa trẻ rất đáng yêu, nhưng vẫn muốn hỏi một câu, đây thật sự là con trai của Lục nam thần sao? Vừa nghĩ đến gia đình anh ấy, tâm tình rất phức tạp!”

“Quả nhiên, tin tức buổi sáng kia hoàn toàn không phải nói dối, nam thần thực sự đi gặp tổng đạo diễn của chương trình Bó đã trở lại sao?”

“Ta có chút không thể nào tiếp thu được.”

“Để cho tôi bình tĩnh lại đã, nam thần từ một người độc thân trở thành ba ba đứa nhỏ rồi sao? Thật khiến người ta khó mà chấp nhận được!”

“Có khi nào là họ hàng thân thích của nam thần hay không?”

“Một phút kia biết được chân tướng kia tâm tình của tôi rất phức tạp. Nhưng xem xong video, ta lại muốn nói giả sử nam thần biến thành vú em, mọi người không cảm thấy trước đây nam thần cao lãnh đến nỗi không bạn bè người thân sao? Ôn nhu đối với con trai của mình thì quả thật là giết chết trong nháy mắt!”

“.....”

Trong các bình luận, có tốt có xấu, có ủng hộ cũng có phản đối, nhưng tình huống như vậy lại ngoài dự đoán của Nhan Hạ.

Ôm dự tính xấu nhất để nhìn. Lúc này đối với loại tình huống không tốt cũng không tệ này, ngược lại Nhan Hạ cho rằng khá tốt.

Tiếp tục nhìn thêm mấy bài bình luận nữa, thậm chí xuất hiện một số người bày mình không bỏ mình không phải là fan của Lục Phi, nhưng lại nhấn vào vì thấy đứa bé đáng yêu quá.

Nhìn qua, tâm tư Nhan Hạ bất tri bất giác trong lúc đó từ từ dễ xuống.

Lúc này, đúng lúc bữa cơm đưa tới, nhìn sợi mì bốc lên hơi nóng hằm hập. Nhan Hạ thấy lập tức bị quyến rũ.

Quả nhiên, tâm tình buông lỏng ăn cái gì cũng đều cảm thấy ngon.

Giờ khắc này, Nhan Hạ cảm thấy, tương lai một nhà bọn họ sẽ tràn ngập vui vẻ.

Ăn xong, Nhan Hạ tự chụp một tấm hình cùng với tô mì, sau đó lên weibo của chính mình, gửi cho Lục Phi.

#Mẹ đẹp trai: Ba đẹp trai, chồng, hôm nay khẩu vị không tệ lắm!#

Gửi xong tấm hình, Nhan Hạ tắt điện thoại, thanh toán xong, liền đi đến bên cạnh nhà ăn, uống nước và ăn điểm tâm.

Mà bên kia, thừa dịp nghỉ thời gian nghỉ trưa Lục Phi lên web nhìn bài bình luận trên mạng vừa lúc nhận được một tin nhắn.

Vừa nhấp vào, đôi mắt Lục Phi lạnh lùng mà trong trẻo lập tức ần ần có ý cười, vươn ra ngón tay thon dài chậm rãi sờ lên màn hình di động.

#Ba đẹp trai: Mẹ đẹp trai, vợ, ăn nhiều một chút, ôm mới có cảm xúc!#

Gửi xong tin nhắn, Lục Phi bỗng cảm thấy mình có chút nhớ nhưng bà xã mềm mại thơm mát của mình rồi.

Có vợ ở đây, cảm giác tất cả không khí trong nhà đều là ngọt ngào hạnh phúc.

Không có vợ ở đây, cảm thấy con trai của mình trở nên rất tốt.

Ngay khi Lục Phi nhớ lại ý nghĩ này, một giây sau cửa phòng Lục Phi liền vang lên mấy tiếng bang bang. Tiếng đập cửa rõ ràng có hơi nôn nóng.

Nghe được âm thanh, Lục Phi nghĩ tới đầu tiên là con trai của mình.

Đứng dậy, mở cửa, quả nhiên nhìn thấy con trai đứng ở trước cửa.

“Làm sao vậy?” Giọng nói Lục Phi trầm thấp trong veo mà lạnh lùng, nhưng lại có chút nhu hòa, cả người đã không còn xa cách giống như ngày thường.

“Ba ba, con muốn đi nhà xí, nhưng mẹ nói nếu đi thì nói với ba một tiếng.” Lục Hạo nói xong, cả người tựa hồ cong lại, trên mặt nhìn như cực kỳ gấp gáp.

Mà Lục Phi nghe xong, nắm tay đưa lên trên miệng mình ho nhẹ một tiếng: “Ừ, ba biết rồi!”

Nói xong với Lục Phi, cả người Lục Hạo cong cong chạy vội vào nhà vệ sinh.

Nhìn bóng lưng nho nhỏ kia, Lục Phi có chút cười không ra nước mắt. Nhưng lại cũng có chút cảm động, thật sự Nhan Hạ dạy con trai rất tốt.

Lúc này, nhóm người quay phim nhìn Lục Phi lộ ra nụ cười ôn nhu ở trước màn ảnh kia, trong lòng một đám người cũng có chút xúc động. Lục Phi này ở bề ngoài người người đều coi là ảnh đế cao cao tại thượng, kỳ thật ở nhà chẳng qua cũng chỉ là một người ba bình bình thường thường mà thôi.

*

Một lát sau, Lục Hạo đi ra khỏi nhà cầu.

Sau khi đi ra, nhìn Lục Phi ngồi xem tivi ở trong phòng khách, cái chân ngắn Lục Hạo liền chạy vô phòng bếp, lấy ra snack mà mình tâm tâm niệm niệm bấy lâu, sau đó đi đến trước mặt Lục Phi lấp bắp nhỏ giọng kêu: “Ba ba.”

Nghe được giọng nói, Lục Phi quay đầu nhìn thoáng qua Lục Hạo, lại đảo qua bịch snack trong tay đứa bé, nhíu mày, ra vẻ không hiểu nói: “Có chuyện gì sao?”

“Snack, có ăn được không?” Lục Hạo cầm snack trong tay mình đưa tới trong tay Lục Phi. Sau đó, vươn tay nhỏ mình ra, khoa tay múa chân nói: “Ba đã nói rồi đấy, một chút xíu cũng được.”

Lục Phi trầm mặc một hồi, lúc Lục Hạo đang lo lắng chờ đợi, mới nhận lấy snack trong tay Lục Hạo, từ từ xé ra.

Kinh hi tới bất ngờ không phòng bị, Lục Hạo lập tức cười hi hi đi đến bên cạnh Lục Hạo, ánh mắt tràn đầy mong chờ nhìn Lục Phi.

Lục Phi lấy từ trong bịch snack lấy ra một miếng, đưa tới trong tay Lục Hạo.

Lục Hạo nhận lấy, lập tức nhét vào trong miệng. Rắc rắc rắc vài tiếng giòn tan, một miếng snack cứ thế toàn bộ rơi vào trong bụng của Lục Hạo.

Sau khi ăn xong, vẫn còn liếm liếm môi, giống như trở về lúc ban đầu vừa mới được ăn món ngon.

Ngay sau đó, lại mở đôi mắt to ngáp nước trông mong nhìn chăm chăm Lục Phi.

Lục Phi chỉ có thể lấy thêm một miếng nữa đưa cho Lục Hạo.

Một miếng lại một miếng, giống như là đang cho ăn.

Cuối cùng, nhìn một đồng lớn snack còn lại, Lục Phi khó xử, cũng không phải là anh thích ăn snack. Nhưng nếu anh không ăn, chỉ sợ con trai của anh lại nhìn chăm chăm vào cái bịch snack này.

Nhíu mày, lại đưa cho Lục Hạo một miếng. Lục Phi cũng đưa lên miệng ăn một miếng.

Cứ như thế, đến khi Lục Hạo gio tay ra với ba mình một lần nữa, lại phát hiện, một bịch snack to vậy bỗng nhiên biến mất!

Ánh mắt Lục Hạo tức khắc trừng lớn: “Ba, làm sao ba có thể ăn hết snack chứ?”

Nghe con trai chỉ trích và lên án, Lục Phi không chút khách khí nhéo nhéo lên khuôn mặt non mềm mẫm của con trai mình: “Con trai, là chúng ta cùng nhau ăn xong.”

“Nhưng.....Con ăn cũng chưa được mấy miếng.” Lục Hạo nhìn một bịch snack trống trơn kia, trong mắt tràn đầy uất ức.

Liếm môi một phen, vừa ăn snack xong khi đó mị vị giống như vẫn còn đọng trên bờ môi. Nhớ lại, Lục Hạo cảm giác chính mình khó chịu hơn rồi.

Nhìn bộ dáng Lục Hạo “đau lòng muốn chết”, Lục Phi có chút hoài nghi, chẳng lẽ vừa rồi mình đã ăn nhiều quá rồi sao?

Chỉ là nghiêm túc suy nghĩ lại, con trai mình tuyệt đối ăn không ít. Lục Phi bình tĩnh qua, liếc mắt nhìn Lục Hạo nói: “Con trai, con cần phải đếm kỹ, chính mình đã ăn bao nhiêu miếng?”

“Con không nhớ gì cả, dù sao con nhớ rõ con ăn rất ít, một chút xíu cũng chưa đến.” Lục Hạo cực kỳ đường đường chính chính nói.

“.....” Lục Phi hết cách, giảng đạo lý với một đứa nhỏ có thể thông suốt được sao?

Sau đó, ánh mắt nhìn đến một camera đang quay. Lục Phi chỉ chỉ vào ống kính kiển nhẫn nói: “Chờ sau khi chương trình kết thúc chúng ta nhìn, nhìn xem đến cùng con ăn một ít hay rất nhiều. Nếu như thật sự đúng là một chút, ba sẽ mua cho con một bịch, một mình con ăn.” diễn.đàn.lê.quý.đôn

“Thật sự?” Lục Hạo vừa nghe đến chính mình có thể một mình ăn một bịch snack, hai mắt sáng lên, vui mừng nói.

“Nói lời phải giữ lời.” Lục Phi vươn ra ngón út với Lục Hạo. Lúc trước nhìn thấy vợ và con trai làm động tác này thì anh muốn thử một chút, không nghĩ tới hôm nay lại được mãn nguyện ở dưới tình huống như này.

Anh chỉ lo, lần móc tay này, sợ rằng từ nay về sau con trai đều nghĩ muốn móc tay cùng anh rồi! Nhớ tới tấm hình kia, khóe môi Lục Phi một lần nữa cong lên.

“Móc tay treo ngược, một trăm năm không được thay đổi.”

Còn không biết chính mình đã nhảy vô cái hố của ba, Lục Hạo cũng lập tức đưa ra ngón út của mình, giọng nói véo von đáp lời, trên mặt chính là cười một nụ cười ngọt ngào giống như đang ảo tưởng trong tương lai một mình một người ăn một bịch snack, cuộc sống tốt đẹp biết bao.

Mà lúc này các thành viên tổ đạo diễn trốn ở trong phòng nhìn cảnh tượng này, một đám nhin không được bật cười.

Đứa trẻ, quả nhiên ngây thơ quá!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13

Editor: MarisMiu

Chuyện bánh snack đi qua, kế tiếp tâm tình Lục Hạo đều là hoàn mỹ.

Thời điểm Lục Phi chuẩn bị bữa ăn tối, cậu bé lại càng thêm ân cần chạy trước chạy sau, hiển nhiên đã trở thành một con ong cực khổ đi tìm mật.

Khi cơm tối càng không cần Lục Phi nói gì, thằng bé tự động ngoan ngoãn ăn hết một chén cơm.

Lúc này đây, mỗi lần nhìn khuôn mặt tươi cười đáng yêu của con trai mình, trong lòng Lục Phi thoáng qua cảm giác tội ác, mình làm vậy hình như bắt nạt thằng bé quá.

Thế nhưng rất nhanh, ý niệm này Lục Phi mau chóng thoáng qua mất rồi....

Sau cơm tối, Lục Phi đang xem tivi ở trên ghế sofa, đột nhiên nghe được tiếng kêu to của Lục Hạo ở trong phòng của cậu: “Ba ơi, con muốn tắm, mau tới giúp con!”

Không có lựa chọn nào khác, Lục Phi chỉ có thể đi vào phòng Lục Hạo, chỉ thấy Lục Hạo đang tìm quần nhỏ và áo ngủ của chính mình.

Lục Phi quan sát một lúc mới đi vào phòng tắm xả nước cho con trai.

Sau khi Lục Hạo chuẩn bị xong quần áo và khăn tắm của chính mình cậu bé cũng tiến vào phòng tắm, quay người lại cười ngọt ngào với người quay phim bên ngoài, không ý tình chút nào đóng sập cửa lại.

Nhìn hành động của Lục Hạo, Lục Phi không nói gì, ngồi xổm xuống thử nước ấm.

Lục Hạo nhìn bóng lưng của Lục Phi một chút, cậu ním môi vẫn là tự lực cánh sinh. Bắt đầu vụng về cởi quần áo của chính mình, cởi đồ xong, đặt quần áo chỉnh tề ở một bên, lúc này mới tới gần Lục Phi.

Mà lúc này, Lục Phi cũng đã chuẩn bị xong nước tắm, cũng không quay đầu lại nói: “Hạo hạo lại đây, ba tắm rửa cho con!”

Tiếng nói vừa dứt, còn chưa chuẩn bị, một cơ thể trần truồng đột nhiên nhảy vào bồn tắm từ phía sau anh, từng bọt nước bắn tung tóe, nhất thời khiến cả người Lục Phi ướt nhẹp một phen.

“Hạo Hạo, con làm cái gì vậy?” Lục Phi nhìn quần áo ướt nhẹp của mình, lại nhìn qua bóng dáng nhỏ bé đang ngâm ở trong bồn tắm, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ba, tắm cùng con luôn đi!” Lục Hạo chột dạ, chớp đôi mắt to, chờ mong nhìn Lục Phi: “Trên TV ba và con trai tắm cùng nhau cũng giống như thế này mà. Ba ơi, ba sẽ đồng ý đúng không?”

Lục Phi im lặng, chuyển đề tài thật đúng là đủ gượng gạo, có điều nghĩ đến hôm nay chính mình cũng lừa gạt con trai nhiều rồi, cho nên "tắm uyên ương" cùng con trai coi như là hòa đi!

Suy nghĩ xong nhìn xuống đôi mắt đáng yêu đang mở to của con trai, nói một câu: “Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, ba đi lấy quần áo.”

“Được ạ, ba!” Nghe Lục Phi nói, Lục Hạo vui mừng trở lại, lại thêm một vốc nước bay về phía Lục Phi.

Lục Phi bỗng cảm thấy bản thân mình sắp không kiềm chế được nữa rồi.

Khẽ thở một hơi, quay người đi ra khỏi phòng tắm.

Bên ngoài, đoàn quay phim nghe được tiếng động ở trong phòng tắm, lúc này nhanh chóng điều chỉnh mục tiêu về cái cửa.

Trong nháy mắt, Lục Phi đi ra, một đôi mắt càng thêm băng lãnh cộng thêm với khuôn mặt khô ngô tuần tú kia làm cho người ta vừa thấy liền không tự giác mà bị hấp dẫn. Nhìn lại cơ thể cao lớn kia một chút, bởi vì nửa người trên ướt sũng mà quần áo màu trắng lại toàn bộ dính ở trên người loáng thoáng ẩn hiện ra dáng người cường tráng.....Cả người tản ra lực hấp dẫn trí mạng.

Vóc người của Lục Phi được công nhận rất tốt ở trong làng giải trí. Lúc này, người quay phim nhìn dáng người như ẩn như hiện kia, càng cảm thấy danh bất hư truyền.

Người quay phim có thể tưởng tượng, một khi chương trình này được phát sóng thì sẽ có bao nhiêu người mê muội nhìn chăm chăm vào dáng người của Lục Phi.

Không lâu sau, Lục Phi cầm đồ ngủ của mình trở lại phòng tắm.

Khi cửa đóng lại không lâu sau, người quay phim nghe được rõ ràng từng giọng nói truyền đến không ngừng từ trong phòng tắm.

“Ba ơi, ba không không cởi quần nhỏ sao?”

“Ba ơi, chà lưng giúp con.”

“Ba ơi, nhiều bọt thật đấy.”

“Ba ơi, con đứng không vững! Đỡ con.”

“Ba ơi, bọt dính vào mắt con rồi, đau quá.”

“Ba ơi, ba có thể tắm rửa giúp con hay không?”

“Ba ơi.....”

Bên tai vang lên đều là giọng nói non nớt của Lục Hạo, mặc dù Lục Phi không trả lời, nhưng có thể tưởng tượng được lúc này nét mặt của Lục Phi cũng không tốt được bao nhiêu.

*

Một lát sau, rửa mặt xong Lục Phi trực tiếp xách cả người Lục Hạo trở về phòng của cậu bé.

Đặt Lục Hạo nằm yên ổn trên giường, Lục Phi cầm lên một cuốn truyện cổ tích bên cạnh rồi chậm rãi kể chuyện xưa cho Lục Hạo nghe.

Chỉ là đọc đến một nửa, Lục Phi ngừng đầu lên nhìn lại thấy hai tay Lục Hạo đang len lén lau hai mắt của mình.

Lục Phi nhìn thấy thế lập tức dừng động tác, nhỏ giọng hỏi thăm: “Hạo Hạo làm sao vậy?”

Lục Hạo nghe vậy nhìn về phía Lục Phi, ánh mắt ngập nước long lanh có hơi phiếm hồng, nhỏ giọng áp úng nói: “Ba ơi, con nhớ mẹ!”

“Thế sao lại không nói, tự mình len lén khóc?” Hai ngón tay Lục Phi cẩn thận lau khô mắt của Lục Hạo, nhủ mày, đôi mắt đen nhánh thoáng qua một chút bất đắc dĩ.

“Tôi hôm qua mẹ nói con ở nhà phải ngoan ngoãn.” Lục Hạo nhỏ giọng nói. Cậu là đứa bé ngoan nghe lời, phải nghe lời mẹ nói. Nhưng mà, vừa rồi đột nhiên thật sự cậu rất nhớ mẹ, nhớ đến bộ dáng dịu dàng của mẹ khi tắm cho cậu, muốn mẹ ôm cậu nhỏ giọng kể chuyện thiếu nhi cho cậu nghe.

“.....” Nghe vậy, trong lòng Lục Phi nhất thời mềm mại một trận, hai tay vuốt tóc Lục Hạo: “Không thể gặp mẹ.”

Nghe nói như thế, hốc mắt Lục Hạo lại phiếm đỏ.

“Nhưng con có thể gọi điện thoại cho mẹ.” Sau đó, Lục Phi lại nói thêm một câu.

“Thật sao?” Ngay tức khắc Lục Hạo tươi cười đầy mặt.

“Ừm” Lục Phi buồn cười gật đầu. Con trai đang diễn kịch sao, sắc mặt biến đổi cũng hơi nhanh rồi!

Sau đó, lấy đi động của mình ra bấm số của Nhan Hạ. Thực sự, anh cũng nhớ vợ lắm!

Lúc này, Nhan Hạ vẫn đang làm việc ở trong phòng làm việc vì lần này cô phải chuẩn bị cho tuần lễ thời trang. Nghe được tiếng chuông điện thoại, nhìn cũng không nhìn đã trực tiếp bắt máy.

Nhưng khi nghe đến đầu dây điện thoại bên kia truyền đến một tiếng vợ, cô liền dừng lại động tác trong tay nhìn về phía Tiểu Ngô: “Chờ tôi một lát.”

Tiểu Ngô lập tức gật đầu, ánh mắt mang theo nồng đậm tò mò. Vị kia chính là ông xã trong truyền thuyết của Nhan tổng sao? Nhớ tới trước kia Boss nhà mình nói một câu, thật sự cô bị dọa giật mình. Nhan tổng tuổi còn trẻ mà đã kết hôn sinh con rồi hả?

“Làm sao vậy?” Nhan Hạ đi đến một góc, khẽ môi hơi cong lên, giọng nói trong trẻo.

“Hạo Hạo nhớ em, lúc nãy mới len lén khóc.” Lục Phi nói xong lướt nhìn con trai đang mong đợi nhìn chăm chăm cái điện thoại trong tay mình, trong mắt có ý cười nhàn nhạt nhẹ nhàng lướt qua.

Nghe được câu này, Nhan Hạ bỗng cảm thấy trong lòng giống như bị cái gì đập vào, cười nhạt một tiếng: “Đưa điện thoại cho con đi! Em nói với con một chút.”

“Ừm” Lục Phi đáp lời, đưa điện thoại đi động cho Lục Hạo vẫn đang nóng lòng ở một bên.

Lục Hạo vừa nhận được điện thoại, tất cả đau buồn đều bay hết đi, hưng phấn hô to vào cái điện thoại: “Mẹ!”

Nhìn bộ dáng vui vẻ của Lục Hạo trở lại lần nữa, ánh mắt Lục Phi xen lẫn một tia dịu dàng. Sau đó, anh đi ra ngoài phòng Lục Hạo để lại không gian riêng cho hai mẹ con họ nói chuyện.

Mà lúc này Lục Phi cũng được đạo diễn mời vào một gian phòng trống để tiến hành phỏng vấn.

Chờ phỏng vấn xong, Lục Phi cẩn thận mở cửa phòng Lục Hạo ra. Nhìn thấy Lục Hạo ôm lấy đi động chìm vào giấc ngủ.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của Lục Hạo, Lục Phi rút lấy điện thoại từ trong tay Lục Hạo, đắp chăn giúp cậu. Lúc này mới cảm lấy đi động rồi trở về phòng của chính mình.

Vừa vào phòng, lập tức gọi điện lại cho Nhan Hạ. Anh đứng trên sân thượng nhìn lên ánh trăng tròn tròn kia, trong lòng thương nhớ càng sâu, anh biết hai người đang ở chung dưới một bầu trời. Anh chỉ muốn sống chung một chỗ với cô thôi.

Bên kia Nhan Hạ nghe được tiếng chuông, cầm đi động lên một lần nữa.

“Thằng bé ngủ rồi?” Bởi vì có tiểu Ngô ở đây, Nhan Hạ vẫn không dám kêu tên của Hạo Hạo.

Lục Phi nghe xong mỉm cười nói: “Ừm, ôm lấy điện thoại ngủ thiếp đi.”

“Một ngày nay hai ba con đơn độc ở chung một chỗ thấy như thế nào?” Nhan Hạ lại tiếp tục hỏi. Theo lời của con trai, ngược lại cô cảm thấy được hai người trôi qua rất đặc sắc. Lúc này, cô cũng đi tới trước cửa sổ sát đất trong phòng làm việc, nhìn cảnh đêm xinh đẹp bên ngoài, nhưng trong đầu lại hiện lên những cảnh tượng ở nhà.

“Tạm được.” Nhớ tới một ngày hôm nay chính mình bị hạ gục nhiều lần, Lục Phi cảm thấy khóe không ra nước mắt nhưng lại cảm thấy được ấm áp gấp bội. Ít nhất, anh biết rõ con trai nhà mình rất hay ăn vặt, lại biết con trai mình không thích ăn rau xanh, còn một điều nữa là xác định đứa con nhà mình rất vô tư mạnh khỏe, không suy nghĩ lung tung.

“Em cực kỳ chờ mong chương trình ngày hôm nay.” Môi Nhan Hạ cong cong nói, vài ngày nữa là có thể thấy được rồi.

“.....” Đầu dây điện thoại bên kia, Lục Phi trầm mặc một hồi. Anh cảm thấy nếu để cho vợ mình nhìn thấy, có khi nào hủy đi hình tượng cao lớn của anh trước mặt bà xã hay không đây?

“Được rồi, em còn có việc bận, không nói chuyện với anh nữa!” Nghe thấy đầu dây bên kia rất lâu sau cũng không có tiếng động, trong mắt Nhan Hạ lại lộ ra nụ cười yếu ớt. Cô cũng đoán ra được vì cái gì mà Lục Phi đột nhiên trầm mặc rồi.

“Đừng làm mệt mỏi quá, đi ngủ sớm một chút. Còn nữa, anh rất nhớ em!” Lục Phi nghe giọng nói của Nhan Hạ xen lẫn tiếng cười. ^^Điển Đàn^^Lê^^Quý^^Đôn^^ Trong lòng bất đắc dĩ nhưng vẫn là quan tâm dặn dò, cuối cùng vẫn không quên thêm một lời yêu thương.

“Em cũng nhớ anh, chăm sóc chính mình và con trai thật tốt, ngày mai gặp!” Nhan Hạ nghe giọng nói mê hoặc tràn đầy gọi cảm của Lục Phi, cả người không hề nén

được nhẹ nhõm và vui vẻ.

Thời gian bây giờ thật tốt, tốt đẹp tới nỗi cô có chút không dám tin rồi!

“Ngày mai gặp.” Nói xong câu đó, Lục Phi mới lưu luyến cúp điện thoại. Sau đó, môi mỏng chậm rãi thành một đường thẳng. Tối nay, lại phải gối đầu ngủ một mình.

Lúc này, Nhan Hạ cũng đã quay người trở lại chỗ ngồi.

Tiểu Ngô nhìn khoe môi Nhan Hạ treo một nụ cười, trêu chọc nói: “Là chồng của Nhan tổng sao?”

“Ừm.” Nhan Hạ khẽ gật đầu.

“Có thể nhìn ra được Nhan tổng cực kỳ hạnh phúc.” Tiểu Ngô hâm mộ nói, bắt đầu từ cuộc điện thoại đầu gọi tới, khoe môi Nhan tổng tươi cười không khép lại được.

Nụ cười này, chỉ có từ người hạnh phúc mới có thể cảm nhận được, để cho người độc thân là cô đây hâm mộ cực kỳ! Quả thực là ân ân ái ái nha!

“Đúng vậy. Chúng ta rất hạnh phúc.” Nghe lời nói của tiểu Ngô, khoe môi Nhan Hạ càng cười rực rỡ chói mắt hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cưng Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời lẳng lặng xuyên thấu qua cửa sổ, rải vào trong nhà, khiến cho căn phòng nhỏ chỗ tối chỗ sáng. Mà ngay chính giữa căn phòng ấy, trên chiếc giường lớn, một khối chăn bông to và một khối chăn bông nhỏ nằm chồng chất lên nhau trông có vẻ khá đặc biệt.

Lục Phi đang ngủ thì bỗng cảm thấy có cái gì đè lên người mình, khiến cho anh cảm thấy khó thở và tức ngực, giùng giàng mở mắt thì đập vào mặt mình chính là khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu của Lục Hạo.

Lúc này, cả người Lục Hạo đều nằm trên người ba cậu, thấy Lục Phi mở mắt, cậu lập tức cười “khanh khách”, nụ cười xán lạn ánh mặt trời như một thiên sứ nhỏ, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến mấy chục cân thịt này đang đè lên trên người mình thì hình như hình ảnh ấy cũng mất đi sự tươi đẹp rồi.

“Con ở đây làm gì?” Giật giật thân thể, Lục Phi đem Lục Hạo từ trên người mình kéo xuống, anh nắm cái mũi nhỏ của cậu hỏi.

“Baba, con bị đói mà tỉnh!” Lục Hạo vừa cười hì hì trả lời vừa đưa tay đẩy bàn tay của Lục Phi, baba nắm mũi cậu nhột quá.

Đói mà tỉnh hả?

Nghe được đáp án này, đôi mày kiếm của Lục Phi hơi nhíu lên, con trai của anh có phải bây giờ luôn thời thời khắc khắc (mọi thời điểm ạ) đem đồ ăn đặt ở trong lòng hay không vậy? (ý anh là con trait ham ăn quá đó ạ)

“Ba, ba nên rời giường nấu bữa sáng rồi đó, con thật sự rất đói bụng.” Thấy Lục Phi có vẻ đã lơ mờ nhận ra bản chất của mình, Lục Hạo nắm tay Lục Phi đặt lên bụng cậu, tiếp tục nói: “Ba xem, bụng cũng xẹp mất rồi!”

“Con nghĩ bụng con là khí cầu hay sao?” Lục Phi nói xong liền lật người rời giường, tiện thể nắm lấy Lục Hạo, xách cậu ra khỏi phòng, đi thẳng đến nhà bếp.

Chẳng bao lâu sau, hai tô mì sợi một lớn một nhỏ đã được nấu xong, Lục Phi đặt con trai ngồi vào bàn, bùng mì ra rồi mới vào nhà tắm rửa mặt.

Còn Lục Hạo thì đã cầm thìa và đũa, hết sức chuyên chú ăn xong bữa sáng rồi.

Ăn xong một chén mì sợi nhỏ, Lục Hạo đưa tay sờ sờ cái bụng của mình, nhìn về phía phòng ngủ của baba, thân thể bé nhỏ giật giật, đứng lên chiếc ghế dành riêng cho cậu, Lục Hạo như người kéo tô mì từ chỗ ba về phía mình, vớt mì vào trong chén của bản thân, sau đó, tỏ vẻ như không có gì xảy ra, cậu lại đẩy tô mì trở về chỗ cũ, rồi tiếp tục vui vẻ hạnh phúc ăn thêm.

Một lát sau, Lục Phi bước ra ngoài, anh nhìn bát mì của mình bị mất đi ít nhất một phần ba, đôi mắt cười như không cười nhìn về phía cậu nhỏ đang vui đầu ăn ăn trước mặt: “Hạo Hạo”

“Dạ?” Lục Hạo ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn anh.

“Có phải vừa nãy có con chuột ăn vụng mì sợi của ba không, sao mà ba cứ cảm thấy mì bị mất đi không ít vậy?” Lục Phi ngồi xuống, cầm đũa khuấy khuấy tô mì, trong mắt như có như không thoáng một nụ cười.

“Không có con chuột nào.” Lục Hạo lập tức phản bác, cậu không phải con chuột nha!

“Vậy thì mì là bị ai ăn nha?” Lục Phi hí mắt lại tiếp tục nói, nếu con trai dám nói dối, anh chắc chắn sẽ phải giáo dục lại con cho tốt.

Lục Hạo nắm chiếc đũa nhỏ của mình quấy quấy bát, một lúc lâu sau mới lắp bắp nói: “Baba, là con ăn.”

“Về sau nếu con cảm thấy chưa đủ thì có thể nói thẳng với ba, hoặc là sau khi ăn xong thì bảo ba, chứ không được lén lén lút lút vơ về bát mình mà còn làm bộ không phải mình làm, biết chưa?” Lục Phi uốn nắn con từ từ, may là thằng bé không nói láo lừa dối anh.

“Biết rồi ạ.” Lục Hạo cúi đầu ừ ừ nói.

“Vậy con còn muốn ăn thêm nữa không?” Lục Phi nhìn bộ dáng ừ ừ của Lục Hạo, rồi lại nhìn cái bát bên kia chỉ còn thừa mấy sợi mì, dịu dàng hỏi, xem ra sức ăn của con nhà mình không hề nhỏ.

“Con ăn no rồi! Bụng trương lên như cái khí cầu rồi a~!” Nghe giọng nói mềm mại của baba, Lục Hạo liền biết ba không còn tức giận với mình, vì vậy cậu lập tức vuốt chiếc bụng tròn nhỏ và nói.

“Để baba sờ xem nào.” Thấy động tác của Lục Hạo, Lục Phi cũng đưa tay về phía bụng cậu, quả nhiên thấy cái bụng tròn lên không ít.

Anh lại quay sang nhìn khuôn mặt tròn vo của con trai mình, Lục Phi bỗng hoài nghi, có khi nào trong tương lai, con trai anh sẽ biến thành một người mập không?

Lúc này, Lục Hạo vẫn không hề biết cái suy nghĩ đang nảy ra trong đầu Lục Phi, đôi tay nhỏ bé vẫn đang cố gắng ngăn trở bàn tay của baba, bị sờ như vậy cậu cũng sẽ cảm thấy xấu hổ đấy nhé.

Sau khi ăn sáng xong, Lục Phi và Lục Hạo cùng nhau ngồi trước ghế sofa vẽ tranh, có lẽ là được kế thừa tài năng thiên phú của mẹ, từ khi còn nhỏ, Lục Hạo đã rất thích cầm bút vẽ. vì không muốn giới hạn ý tưởng của đứa trẻ, Lục Phi và Nhan Hạ đều đồng ý cho Lục Hạo học một lớp hội họa, sau khi học hai năm, những thứ Lục Hạo vẽ lên cũng đã có hình có dạng.

Đúng lúc này, Lục Phi có chút ngoài ý muốn mà nhận được điện thoại của Hình Ảnh.

“Lục Phi, bên này có một show giải trí tương tác bởi vì người dự định tham gia trước đó gặp chuyện, không thể đến nên đang cần tìm người thay thế, bọn họ đang hỏi công ty bên mình, tôi nhớ trước kia anh đã từng đề cập đến việc nhờ tôi chú ý vấn đề này, tôi cảm thấy đây đúng là một cơ hội tốt, hôm nay anh có rảnh để đến đây không?” Ở đầu dây bên kia, Hình Ảnh giải thích lý do mình gọi điện thoại đến.

Nghe vậy, Lục Phi cúi đầu nhìn về phía Lục Hạo, cậu đang ngồi chăm chú vẽ tranh, anh lại hướng về phía đầu dây bên kia nói: “Đối phương có bản khoản về việc tôi tham gia hai tiết mục cùng lúc không?”

“Bọn họ hiểu mà, hơn nữa họ còn bày tỏ là đồng ý phối hợp với anh, bản thảo của tiết mục cũng sẽ trao đổi lấy ý kiến trước khi quay chụp, tiết mục này quay vào buổi trưa, buổi tối mới có thể phát sóng, và sẽ phát sóng trước giờ của > “Hình Ảnh lên tiếng trả lời, Lục Phi mà đồng ý tham gia chương trình này cũng coi như là hạ thấp giá trị bản thân, nếu không phải nó vừa đúng lúc, đúng dịp như vậy, cô cũng không chọn tiết mục này cho anh.

“Được, vậy chút nữa tôi sẽ mang Hạo Hạo đến đó, cô chờ một chút để tôi sửa sang lại cho Hạo Hạo”. Lục Phi cân nhắc lợi hại trong đó rồi cuối cùng vẫn đồng ý tiếp nhận show tương tác này.

Tối hôm qua, anh cũng có lên internet xem bình luận của dân mạng, đối với chuyện anh có con, hướng gió đã chia ra làm hai, tình huống này mặc dù tốt hơn so với mong đợi, thế nhưng trong suy nghĩ của Lục Phi, anh tuyệt đối không cho phép có sai lầm nào xảy ra, nhất định phải khiến cho công chúng đều biết thái độ của anh đối với những người anh yêu.

Sau khi cúp điện thoại, Lục Phi lập tức cùng tổ quay phim thương lượng vấn đề này và cuối cùng cũng nhận được sự đồng ý từ phía họ.

Chuẩn bị xong, đoàn người lập tức đi về phía Đài truyền hình Apple.

Game show mà nhà đài thực hiện là >, căn bản là mỗi kì sẽ mời những nghệ sĩ hot nhất ở các công ty giải trí để trao đổi, hỏi đáp trực tiếp với họ, trong những chương trình truyền hình tương tác thì nó cũng đứng vị trí số 1 số 2.

Lúc này, trường quay 3 của đài, nơi quay chụp >, Khâu Lan - người dẫn chương trình cũng đang lên mạng để tìm hiểu những thông tin liên quan đến Lục Phi, để bảo đảm rằng trong ba mươi phút ngắn ngủi, chương trình sẽ có thể kết thúc tốt đẹp.

Đối với việc Lục Phi nhận lời tham gia, cô vẫn còn giật mình và kích động.

Dù sao thì đối với phẩm vị của Lục Phi, mấy loại tiết mục này với anh mà nói cũng chẳng đem lại lợi ích là bao, ngược lại, nhà đài cùng với chương trình có thể sẽ tăng được tỉ lệ người xem vì sự có mặt của vị nam thần quốc dân này.

Điều này cũng khiến cho cô phải cẩn thận hơn một chút.

Căn bản cô cũng là một fan trung thành của Lục Phi.

Có thể cùng thần tượng ngồi đối mặt nói chuyện với nhau, đây chính là một sự kiện vô cùng kích động a!

Chỉ là không biết chuyện Lục Phi ăn hôn và có con có phải là thật hay không? Xem những chứng cứ xuất hiện ở trên mạng thì có vẻ độ tin cậy của tin này khá là cao.

Suy nghĩ, chần chừ thật lâu, Khâu Lan mới đem vấn đề ăn hôn này thêm vào mục câu hỏi.

Một lát sau, theo tiếng huyền não từ sảnh ngoài truyền đến, Khâu Lan hướng mắt lên nhìn thì thấy cánh cửa mở ra, hai bóng dáng một lớn một nhỏ bỗng xuất hiện trước mắt.

Lục Phi..... cùng với một đứa trẻ có năm phần giống anh.

Đáy lòng cô vang lên tiếng lộp nộp, chuyện này quả nhiên là thật! Lại nhìn tổ quay chụp đi theo phía sau anh, Khâu Lan cũng đã hơi chút hiểu ra, Lục Phi đúng là đang tham gia >.

Tiếp đến, Khâu Lan nhìn về phía đứa trẻ mà Lục Phi đang ôm, thấy cậu nhìn khắp nơi, đôi mắt to tròn vo, cô chỉ có thể nói: đáng yêu quá a~!

“Lục anh đế, chào anh.” Một khắc sau, Khâu Lan lập tức sửa sang lại suy nghĩ, tiến đến chủ động chào hỏi.

“Ủm “ Lục Phi gật đầu với cô, thái độ ôn hòa, thế nhưng cả người lại mang theo một chút xa cách, một tia người lạ chớ gần.

Thế nhưng chỉ có như vậy thì Khâu Lan mới an tâm, nếu đột nhiên Lục Phi lại trở nên bình dị gần gũi thì chắc lúc đó có mới bị dọa đến phát khóc được không?

Nhìn về phía đứa nhỏ đáng yêu trong lòng anh, Khâu Lan cũng chủ động chào hỏi:” Cậu bạn nhỏ, chào em.”

“Chào chị.” Lục Hạo lập tức quay ra chào Khâu Lan, trên mặt còn mang theo một nụ cười.

Thấy thế, ánh mắt Khâu Lan cũng đã tỏa sáng rồi, nam thần là nữ nam cao lãnh, thế nhưng con trai thật đáng yêu gần gũi nha!

Lúc này, Hình Ảnh cũng đã vào trong cánh gà, theo sau còn có Tổng đạo diễn của chương trình.

Lục Phi nhìn Lục Hạo nói:”Hạo Hạo, con chơi ở đây với cô Hình Ảnh một chút nhé, để ba đi quay tiết mục, sau khi xong chúng ta sẽ cùng nhau về nhà nhé, con thấy thế nào?”

“Được ạ, con sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt.” Lục Hạo dứt khoát gật đầu, vỗ vỗ ngực nhỏ, dù sao theo cậu thì trước kia baba đi ra ngoài làm việc đều là mấy ngày không có nhà, hơn nữa, cậu đã lớn rồi, có thể tự chăm sóc bản thân rồi nhé.

Nhìn bộ dáng đáng yêu của con, những đường cong lạnh lùng trên khuôn mặt anh nhu hòa đi không ít, sau đó, Lục Phi giao Lục Hạo cho Hình Ảnh, dặn dò nói:” Cô ngồi vẽ cùng với thằng bé, cô giáo nó có nói là nó vẫn chưa hoàn thành bài tập vẽ của mình.”

“Ok” Hình Ảnh gật đầu, đưa tay ôm lấy đoàn thịt mềm nhũn này, tâm trạng vui sướng vô cùng.

Đứa trẻ đáng yêu a!

Giao phó xong, Lục Phi bắt đầu thương lượng những vấn đề liên quan đến phản hồi đáp của chương trình sắp tới với Khâu Lan và vị Tổng đạo diễn kia.

Trong khi đó, Hình Ảnh và Lục Hạo tìm một cái bàn trong góc, cậu nhỏ lấy bản vẽ cùng bút sáp màu ra, tiếp tục vẽ tranh.

Một lúc sau khi Lục Phi rời đi thì đài truyền hình cũng chính thức thu tiết mục, cùng với đó, có không ít nhân viên của đài cũng nhân lúc trước khi làm việc mà đi nhìn lên Lục Hạo.

Tuy nhiên bởi vì đóng cửa nên rất nhiều người muốn nhìn mà không thể nhìn thấy.

Cuối cùng vẫn là một cô gái trẻ phụ trách tạp vật phía sau cánh gà tìm được lí do để bước vào trong phòng.

Lúc này, cô cầm một đĩa dâu tây tươi ngon mới được một người khác “cống hiến” đi vào.

Khi đi tới chỗ Lục Hạo và Hình Ảnh, cô gái kích động nhưng vẫn cố kìm chế nói:” Người bạn nhỏ, đây là dâu tây chúng tôi chuẩn bị cho cậu.”

Vừa để cái đĩa xuống, cô đã nhìn thấy ánh mắt của Lục Hạo dõi khỏi bức vẽ, nhìn về phía dâu tây, cậu nhìn nó chăm chăm, sau đó có vẻ như đã nuốt nước miếng một cái, đôi mắt khao khát hướng về phía Hình Ảnh.

Hình Ảnh thấy đôi mắt to ngập nước đáng thương của đứa bé, ho nhẹ một tiếng nói:” Ăn đi! Chỉ cần cảm ơn chị gái này là được.”

“Cảm ơn chị.” Lục Hạo nhận được sự đồng ý thì lập tức nở một nụ cười ngọt ngào với cô gái trẻ, nói.

Cô gái ngay tức khắc bị đứng hình, chỉ để lại một câu:” ăn từ từ” rồi chạy mất dạng.

Cô sợ mình mà đứng đó đợi thêm nữa sẽ không kiềm chế được mà ôm cậu bé ấy vào lòng a!

Chờ cửa đóng lại, Lục Hạo nhanh chóng vươn móng vuốt (cho ai không biết nhé, chính là bàn tay), cầm lấy một quả dâu đỏ mọng định đưa và miệng, nhưng ngay sau đó, cậu như nhớ đến điều gì mà ngoẻo đầu đưa tay về phía Hình Ảnh nói:”Cô Hình, cô ăn đi!”

Hình Ảnh thấy cậu nhìn mình, cười cười cầm quả dâu tây, cắn một miếng.

Lục Hạo thấy thế cũng vội vàng lấy một quả nhét vào mồm, cắn xuống, và dường như cảm nhận mùi vị ngọt ngào của trái dâu, Lục Hạo hạnh phúc nheo mắt lại.

Thấy động tác của Lục Hạo, Hình Ảnh cười cười, đôi khi cô cũng không hiểu tại sao một vị nam thần cao lãnh như Lục Phi lại sinh ra một đứa con đáng yêu ham ăn như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 15

Chờ Lục Phi quay chụp xong và trở về căn phòng hậu trường thì Lục Hạo đã vẽ xong một bức tranh rồi.

Chỉ là.....

“Hạo Hạo, đứa bé đứng bên cạnh con là ai đây?” Lục Phi nhìn nhóc con đứng cùng Lục Hạo ở giữa mình và vợ, lập tức chỉ vào hỏi.

“Là em gái nhỏ a!” Lục Hạo trả lời với vẻ đương nhiên.

Vừa nói xong, toàn bộ người xung quanh lập tức hướng mắt về phía bên này, lỗ tai dựng hết cả lên.

Chẳng lẽ trong bụng người vợ bí mật của Lục nam thần đang có một thai nhi đáng yêu nữa?

“Tại sao lại là em gái vậy?” mặc dù Lục Phi cũng rất muốn có con gái nhưng nghĩ đến tuổi của Lục Hạo, anh và Nhan Hạ đã bàn với nhau rằng đợi con trai lớn thêm chút nữa rồi tính.

“đúng vậy, con có nghe thấy ba mẹ bảo nhau rằng sau này muốn sinh một bé gái, con cũng thích em gái, vì vậy nên đã vẽ nó ra trước!” Lục Hạo vui vẻ nói mà không hay biết sắc mặt Lục Phi ở sau lưng mình đã bắt đầu thay đổi.

Anh và vợ chỉ nói chuyện này ở trên giường, tên nhóc nghịch ngợm này rốt cuộc là vào lúc nào nghe được chứ?

Không đợi Lục Phi phản ứng, Hình Ảnh đứng một bên có chút hiếu kì nhìn Lục Hạo hỏi:”Ba mẹ cháu nói chuyện này lúc nào vậy?”

“Là lúc.....urm um...” Lục Hạo muốn trả lời nhưng lập tức đã bị Lục Phi bưng kín miệng lại.

Chỉ thấy sắc mặt Lục Phi lúc này quần quanh một tia lo lắng.

Mà Lục Hạo bị che miệng thì lặng lẽ ngẩng đầu hướng về phía baba, dùng ánh mắt hết sức vô tội nhìn chăm chăm vào Lục Phi, cậu không hiểu tại sao baba lại phải che miệng mình lại.

Những người xung quanh thấy hành động của hai cha con đều cảm thấy buồn cười.

Chúng tôi đều là người trưởng thành, chúng tôi hiểu!

Chỉ là khi nhìn bộ dáng này của Lục Phi, bọn họ cảm thấy thật thú vị, một Lục Phi như vậy mới có chút “nhân khí” nha!

Nhớ lại những lần Lục nam thân bị “phá công” từ lúc bắt đầu tham gia chương trình đến giờ, mấy nhà quay phim phía sau thật sự không nhịn được mà muốn đem Lục Hạo ôm vào trong ngực mà hôn cậu, đây chính là đứa trẻ hổ cha đầy thực lực a!

Về đến nhà, Lục Hạo không biết có phải là bởi thấy ba mình tức giận hay không mà vẫn ngoan ngoãn không lên tiếng, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn trộm Lục Phi một cái, sau đó thấy anh vẫn không để ý đến mình liền chu mỏ, về mặt buồn rầu.

Tổ quay phim phía sau nhìn bộ dáng của cậu bỗng cảm thấy có chút đáng thương.

Chỉ là khi ngẫm lại nguyên do Lục Phi tức giận là việc Lục Hạo nói những lời kia không cân nhắc đúng trường hợp, thì thấy người ta giáo dục con cũng là việc nên làm, bọn họ tới chỉ để quay chụp game show, không có quyền can thiệp chuyện này.

Nhưng không chờ đoàn làm chương trình thương lượng tránh để cho hai cha con có không gian riêng tư nói chuyện thì Lục Hạo đột nhiên “Oa” một tiếng khóc lên.

Thật ra cậu cũng không biết mình đã làm sai điều gì, cậu chỉ biết baba vô duyên vô cớ giận cậu.

“Mẹ, con muốn mẹ.....” Càng nghĩ càng uất ức, Lục Hạo trực tiếp kêu lên muốn tìm Nhan Hạ.

Thấy Lục Hạo khóc to, Lục Phi có chút không phản ứng kịp, nhưng ngay sau đó anh đã bế cậu lên, giọng nói trầm xuống hỏi:”Con khóc cái gì?”

“Ba đang giận con! Ba còn không thèm để ý đến con nữa!” Lục Hạo thút tha thút thút trả lời, bên trong đôi mắt to ngập nước toàn bộ là chỉ trích.

Nghe vậy, Lục Phi liếc mắt nhìn mấy nhà nhiếp ảnh đứng ở một bên, trầm ngâm một lúc rồi mới chậm rãi nói:” Con biết tại sao ba lại tức giận không?”

Lục Hạo lắc đầu một cái.

“Con nghe được ba mẹ nói muốn sin hèm gái vào lúc nào, ở đâu?” Lục Phi trực tiếp hỏi.

Nghe vậy, hai ngón tay nhỏ bé của Lục Hạo quấn vào nhau, trả lời bằng âm thanh nhỏ nhỏ lại có chút chột dạ:” Là con nghe lén được.”

“Vậy cô giáo con không nói cho con rằng hành động nghe lén là sai sao?” Lục Phi hỏi ngược lại.

Lục Hạo gật đầu một cái:” Đã từng nói qua ạ.”

“Vậy tại sao con lại nghe lén?”

“Trên TV nói nghe lén là có thể biết được bí mật, con chỉ là muốn biết bí mật của ba mẹ thôi.” Lục Hạo nhấn nhá nhỏ nhỏ nói.

Nghe vậy, Lục Phi không biết nói thế nào cho phải, anh bất đắc dĩ dặn dò:” Về sau ít học mấy thứ trên ti vi đi nhé.”

“Ba có học theo người trên ti vi nè” Lục Hạo bỗng cảm thấy mình được khuyến khích, cậu nói:” Người ta đều nói phải học tập ở cha, con cũng học theo ba mà.”

“.....” Lục Phi lại một lần nữa bị Lục Hạo nói đến mức không phản bác lại được.

Anh nhìn ánh mắt thuần khiết vô tội của con trai, tự nhủ lòng mình, sẽ giải thích dần dần..... Thằng bé còn nhỏ, phải dạy từ từ!

Một lát sau, hai cha con kéo ngón tay coi như giao kèo hòa hảo, dù cho quá trình giải thích cũng khiến Lục Phi tỏ vẻ trái tim mình đã quá mệt mỏi, thế nhưng ít ra anh cũng đã có được sự bảo đảm sẽ không nghe lén người khác nói chuyện từ phía tiểu Hạo rồi.

Xem đồng hồ, đã gần đến trưa, Lục Phi nhìn về phía Lục Hạo hỏi:” Con đã đói bụng chưa?”

Mặc dù mắt đỏ hết cả lên, Lục Hạo vẫn dùng sức gật đầu.

Nhìn bộ dáng tội nghiệp của con mình, Lục Phi đứng dậy đi vào phòng bếp, làm một chút mì sợi kiểu đơn giản, rồi còn cố ý làm thêm cho con một quả trứng ốp la lòng đào.

Có quả trứng này, tâm trạng của Lục Hạo lập tức chuyển biến tốt, lúc ăn cơm, cậu bắt đầu riu rít nói chuyện.

Chỉ có thể nói, trong thế giới những kẻ ham ăn thì chuyện gì đồ ăn cũng có thể giải quyết được.

Bữa trưa đi qua, các thành viên trong tổ đạo diễn bắt đầu tháo dỡ dụng cụ quay chụp.

Bởi vì mục đích của tập phim đầu tiên chỉ là giới thiệu năm gia đình tham gia lần này nên mỗi nhóm làm phim ở các gia đình sẽ làm việc lâu hơn một chút, ngoài ra, tập

phim sẽ lên sóng vào cuối tuần này, vì vậy công việc cắt nối biên tập của đoàn cũng nặng hơn, thế nên sau khi bàn bạc qua lại, họ quyết định sẽ rút ngắn các cảnh quay chụp hàng ngày.

Đợt tới, đoàn sẽ bắt đầu thiết kế một chút phần nội dung giúp cho cả tiết mục có vẻ phong phú, thú vị hơn, sau lần quay chụp lần này, tổ làm phim càng ngày càng mong đợi cho lần quay thứ hai sắp tới.

Chờ tiền đoàn người trở về, Lục Phi đứng ở cửa cúi đầu nhìn Lục Hạo, khoe môi nhếch lên nói:” Con trai, chúng ta đi đón mẹ về nhà có được không?”

Hai ngày rồi, anh nhớ cô đến chết mất!

Nghe được chữ mẹ, hai mắt Lục Hạo lập tức sáng lên, cậu vội vàng vỗ tay nói:” Được ạ.”

Trong chốc lát, hai cha con đã lên xe đi đến tầng dưới phòng làm việc của Nhan Hạ.

Sau khi dừng xe xong, Lục Phi gọi điện thoại cho vợ.

Điện thoại vừa thông, Lục Hạo liền đưa tay về phía baba nói:” Ba, cho con, cho con, để con nói.”

Thấy vậy, Lục Phi đành đem điện thoại cho con.

“Mẹ, con và ba đang ở dưới công ty của mẹ.” Nhận lấy điện thoại đi động, Lục Hạo lập tức hướng về phía Nhan Hạ vui vẻ nói.

Nghe được giọng trẻ con đáng yêu của tiểu Hạo Hạo nhà mình, đầu dây bên kia, Nhan Hạ cũng lộ ra nụ cười.” Đượ, mẹ sẽ xuống tìm hai người.”

“Mẹ xuống nhanh lên một chút, con và ba chờ đó.” Lục Hạo hưng phấn nói xong liền nhấn nút tạm dừng cuộc gọi, cậu đưa máy cho Lục Phi đang ngồi trước ghế lái xe, rồi kéo nửa người qua khỏi ghế an toàn, nằm ngồi bên cửa sổ xe, đôi mắt trông mong mà nhìn về phía cửa chính đại sảnh.

Trong khi đó, Lục Phi cầm chiếc điện thoại đã bị cắt đứt cuộc gọi, lại nhìn đứa con trai hoàn toàn không chú ý đến mình, đáy mắt thâm thúy lên, xem ra địa vị của anh trong lòng con còn cần được xem xét.

Bên kia, trong phòng làm việc, sau khi Nhan Hạ nghe điện thoại xong thì thấy có không ít đồng nghiệp nhìn chằm chằm mình, cô có chút nghi ngờ hỏi: “Mọi người..... Sao vậy?”

“Nhan tổng, bọn họ bị xưng hô mẹ của cô dọa sợ.” Tiểu Ngô đứng một bên vội vàng giải thích, may là cô đã sớm chuẩn bị từ trước, nếu không chắc chắn cũng sẽ bị hù dọa.

“Đúng vậy, vị tổng giám đốc trước chỉ nói là cô đã kết hôn chứ chưa nói cô đã có con rồi!” Một nhân viên cố thêm can đảm nói.

“Tôi đã sinh con rồi, bây giờ nó đã năm tuổi.” Nhan Hạ vui vẻ trả lời, trước kia cô rất ít khi đến công ty, có tới cũng chỉ là để giao bản thiết kế đã hoàn thành và nói chuyện một chút với Mạnh Luật, vì vậy bọn họ không biết gì về cô cũng là đúng.

“Thật vi diệu!” Một người trong nhóm đẩy mắt kính nói, dù biết tuổi của Nhan tổng, nhưng vừa nghĩ đến việc cô còn trẻ như vậy đã là mẹ của một đứa bé năm tuổi, thì cảm giác thân bọn họ đúng là đã bị đã kích nặng nề.

“Tôi đi về trước đây, mai tôi sẽ đến công ty xem thành quả của mọi người.” Nhan Hạ cười híp mắt, cả người tràn đầy tinh thần, đây chính là bộ dáng mà một cô gái đang yêu nên có nha.

“Nhan tổng, hẹn gặp lại.” Đoàn người cũng chào hỏi rồi rít.

Hờ Nhan Hạ đi ra ngoài, mấy người nhìn nhau một cái, không nhận được mà thở dài.

Lúc này, Tiểu Ngô liếc nhìn hướng rời đi của Nhan Hạ, chậm rãi nói:” Thân là một người độc thân (cầu) thâm niên, tôi cảm thấy chúng ta là vinh quang, dù sao chó mà đến tuổi này cũng đã chết lâu rồi mà bây giờ tôi vẫn sống mà bay nhảy được.”

“Giả bộ vẫn nghệ gì, còn không nhanh đi làm việc.” một nhân viên đứng bên liếc Tiểu Ngô một cái, dội một gáo nước lạnh.

Tiểu Ngô bĩu môi, sau đó nhìn về phía đồng nghiệp còn dư lại trên bàn, trong lòng mặc niệm: độc thân (cầu) không có quyền a!

Lúc này, Nhan Hạ đã xuống dưới tầng, vừa ra khỏi cửa chính đã thấy chiếc xe quen thuộc kia, cô đi tới bên ghế phụ, mở cửa liền nhìn thấy hai người thân yêu mà hai ngày nay mình không gặp được.

Mà khi cô vừa ngồi xuống thì Lục Phi đã cúi người tiến đến, mở một cái lên môi Nhan Hạ và hỏi:” Ăn gì chưa?”

“Ăn rồi, anh và con thì sao?” Nhan Hạ nhớ đến con trai vẫn ngồi ở ghế sau, đôi tay liền chống đỡ trước ngực Lục Phi, ngăn cản anh tiến đến.

Lục Hạo ngồi phía sau nghe vậy lập tức xông lên thể hiện sự tồn tại của bản thân:” Mẹ, trưa nay con với ba ăn mì.”

“Hạo Hạo hai ngày nay ở nhà có ngoan không nào?” Nhan Hạ nghiêng đầu nhìn con, ánh mắt càng thêm nhu hòa, cũng không biết hai ngày nay thằng bé ở cùng với ba nó như thế nào?

“Hạo Hạo ngoan, có ba không ngoan.” Lục Hạo nhìn Lục Phi, vội vàng chen miệng.

“Ba sao lại không ngoan?” Nhan Hạ nhếch miệng cười dịu dàng, đứa con nhà mình mỗi lần tự xưng là Hạo Hạo cũng là lúc nó muốn tỏ cáo một ai đó.

“Ba lãnh bạo lực với Hạo Hạo.” Quả nhiên ngay sau đó, Lục Hạo không chút khách khí mà hướng về phía Nhan Hạ tỏ giác.

Nghe vậy, Nhan Hạ liếc về phía Lục Phi một cái như đang hỏi anh rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Mà Lục Phi cũng quét mắt nhìn con trai mình một cái, không phải đã nói sẽ hòa hảo sao? Hơn nữa “lãnh bạo lực”? đây là từ đâu học được?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 16

“Hạo Hạo, con có nên nói với mẹ về cả quá trình của sự việc không?” Chống lại ánh mắt củ Lục Hạo, con người Lục Phi thâm thúy, cười như không cười nói. Con trai làm sai lại muốn tranh sự chú ý của vợ mình, điều này không thể được nha!

“Hạo Hạo, con nói đi.” Nhan Hạ nhìn con, có chút hăng hái hỏi, đối với chi tiết quá trình chung sống của hai cha con, cô còn rất tò mò.

“A, không có gì, thật ra thì ba cũng rất ngoan!” Lục Hạo thấy ánh mắt “nguy hiểm” của Lục Phi, lại nhìn lên Nhan Hạ một cái, sau đó hơi cúi thấp đầu, mẹ nếu biết chuyện, nhất định sẽ phạt ngồi xổm góc tường, vì vậy cậu vội vàng xua tay bày tỏ ý phủ nhận.

Sau đó, chân mày lại nhăn thành một khối, cậu chỉ muốn cho mẹ biết là baba không ngoan, không để ý đến cậu, còn giận cậu nữa nhưng lại không muốn mẹ biết chuyện cậu nghe lén cuộc nói chuyện của hai người, mà sao lại khó như vậy?

Thấy bộ dáng khổ đại cừu thâm (1) của con trai, Nhan Hạ lại càng tò mò hơn.

Thấy ánh mắt của mẹ vẫn rơi trên người mình, nét mặt Lục Hạo có chút khản trương, cậu lập tức đưa mắt cầu cứu về phía Lục Phi, hàm ý chính là “Giúp con một chút đi!”

Lục Phi nhận được thông điệp, nụ cười nơi khóe môi càng đậm, tưởng đến việc mình thật là đã khiến con phải bật khóc, cuối cùng anh vẫn lựa chọn giúp con trai một chút, vì vậy, Lục nam thần lên tiếng đòi đi lực chú ý của Nhan Hạ:” Nếu con đã không muốn nói thì chờ đến lúc chương trình phát sóng đi!”

Anh nghĩ, đến lúc đó, sắc mặt vợ mình nhất định sẽ rất “đẹp mắt”.

Nghe thấy hai chữ chương trình, đôi mắt Lục Hạo lập tức trợn to, vậy cuối cùng không phải mẹ sẽ vẫn biết sao? Nghĩ vậy, cậu lập tức nhìn về phía Nhan Hạ.

Nhưng lúc này lực chú ý của Nhan Hạ đã bị Lục Phi kéo đi rồi, cô nhìn Lục Phi, truy vấn nói:” Chương trình này khi nào bắt đầu phát sóng anh?”

“Lần này sẽ khá vội, có lẽ sẽ vào tối thứ sáu, sáu ngày sau là có thể xem rồi.” Lục Phi nhớ lại lời nói của tổ đạo diễn rồi thuật lại cho vợ, ánh mắt lại liếc về phía đứa con trai đang nằm hai bên tai nhỏ, ánh mắt chứa đầy sự hả hê.

Nhan Hạ gật đầu một cái, sau khi có đoạn video ngắn lúc trước phát ra và xem phản ứng của cư dân mạng, cô cũng không không giống như trước đây, suốt ngày nơm nớp lo sợ, tất cả đều hướng theo phương hướng tốt phát triển.

Mà Lục Phi thu hồi tầm mắt, nhìn phản ứng của Nhan Hạ, thấy cô không căng thẳng như trước đây, khóe môi anh không tự chủ được mà buông lỏng, nở nụ cười, giọng nói trầm thấp khàn khàn chậm rãi phát ra:” Em yêu? Có chuyện này anh muốn nói với em một chút.”

“Hả?” Nhan Hạ ngẩng đầu liếc nhìn Lục Phi một cái, mắt lộ vẻ nghi ngờ.

“Sáng nay anh có tham gia một game show hỏi đáp, tối nay là có thể xem.”

“Game show hỏi đáp?” Nhan Hạ lập tức hỏi, tất cả việc có liên quan đến bọn họ, cô đều để ý đến.

“Là về em và con trai.”

Bọn họ?

Nhan Hạ và Lục Hạo ngồi phía sau lập tức đưa mắt nhìn về phía Lục Phi.

Mà lúc này, Lục Phi không giải thích thêm cái gì, chỉ có ánh sáng nở rộ trong mắt khi đối diện hai mẹ con.

Ban đêm, cả nhà canh trước màn hình TV.

TV đang phát tiết mục >.

“Ba đi ra kia.” Lục Hạo chỉ vào Lục Phi trên màn hình, hung phần nói, sau đó cậu ôm cả đĩa cà chua, ngồi yên trước ghế sofa, mắt không chớp nhìn, thỉnh thoảng còn cầm một quả cà chua nhô nhét vào miệng mình.

Lục Phi ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt thường thường ôm Nhan Hạ vào trong lòng, nghe giọng nói hung phần của Lục Hạo, Nhan Hạ từ từ giải thích:” Mọiix lần nhìn thấy bóng dáng của anh trên TV, con trai đều xem vô cùng nghiêm túc.”

Nghe vậy, Lục Phi nhìn Lục Hạo ngồi bên chân mình, trong lòng có một cảm giác tê dại, giống như có cái gì đang cắn cắn vậy.

Khẽ ngẩng đầu, Nhan Hạ thấy Lục Phi lộ vẻ mặt xúc động, một bộ mặt hồn mất dạng, cô lập tức cười, sau đó thu hồi tầm mắt, chuyên chú nhìn chăm chăm vào tiết mục trên TV.

“Lục anh để, trước kia có người nói đã thấy anh gặp mặt tổng đạo diễn của chương trình >, buổi sáng lại có người phát video anh cùng một đứa trẻ đi siêu thị, đứa trẻ ấy hình như còn gọi anh là cha? Vậy điều đó có phải thể hiện rằng anh đã ấh hôn và có con đúng như tin đồn hay không?

“Đúng vậy.” Đối với câu hỏi dài của Khâu Lan, Lục Phi chỉ đơn giản đáp lại một câu, thể hiện rõ ràng tính cách cao lãnh của anh.

Khâu Lan thấy vậy vẫn không tỏ thái độ gì, cô vẫn duy trì nụ cười và tiếp tục nói:” Lục ảnh đế, tại sao anh lại chọn lúc này để cho chuyện được hấp thu ánh sáng?”

“Thực ra, có một hôm, khi cả nhà đang xem > thì con trai tôi có nói một câu, con cũng muốn đi chơi, lúc đó tôi đã có ý định này, vì phải đi quay phim nên tôi vẫn không có cơ hội ở bên con, nhìn bầu không khí giữa các cặp cha con trên đó, tôi đã bị rung động, đúng lúc này, chương trình có lời mời, và tôi lập tức đồng ý.”

“Nghe nói hôm qua đã bắt đầu quay, chuyện này là thật sao?”

“Ừm, đây là ngày thứ hai.”

“Đến lúc đó tôi nhất định sẽ xem mới được, thật muốn biết Lục ảnh đế ở trước và sau màn ảnh sẽ có khác biệt như thế nào?”

“Đây chính thức là lần đầu tiên tôi ở chung một mình với thằng bé, thật ra lần này đã bộc lộ một vài vấn đề, nhưng cuối cùng tất cả đều giúp mối quan hệ của tôi và con trở nên thân thiết, gần gũi hơn.” Sau khi nói xong, khoe môi luôn trong treo, lạnh lùng bỗng gọi lên một độ cung nhỏ, người xem trước TV có thể cảm nhận rõ ẩn trong cái cong môi ấy là.....một loại dịu dàng không thể nói rõ thành lời.

“Vậy thì đối với gia đình, anh thấy thế nào?” trên mặt người dẫn chương trình Khâu Lan lộ vẻ xúc động, nhưng vì phải duy trì tác phong nghề nghiệp nên vẫn như thường mà tiếp tục hỏi.

“Diễn được mười năm, mấy năm đầu còn không có tên tuổi, cho đến giờ, làm bạn với tôi không ai khác ngoài nửa kia, gia đình tôi càng thêm hạnh phúc khi có sự xuất hiện của tiểu Hạo, và đó đã trở thành mục tiêu phấn đấu của tôi, có gia đình ở đây, trái tim như có điểm tựa. Mỗi lần đi đóng phim về, điều khắc sâu trong lòng tôi nhất chính là căn phòng nhỏ vì chờ tôi mà sáng đèn, khi bạn chỉ có một mình, xung quanh chỉ là tăm tối, mà khi phát hiện ánh sáng thì sẽ như thiêu thân lao vào lửa, tóm lại một câu chính là: Vì gia đình này, tôi có thể buông tha tất cả!” Khi nói những câu này, giọng nói của Lục Phi không tự chủ mà mang theo sự nhu hòa, đến cuối cùng lại vô cùng khi phách. (Ôi em một với đoạn của a lăm, nói ngắn cho e đỡ khổ a ơ)

Đang trong cuộc phỏng vấn mà lòng Khâu Lan lập tức cứng lại, nhưng cô vẫn áp chế lại và tiếp tục nói:” Có thể thấy Lục ảnh đế rất rất yêu gia đình của mình, những người yêu anh nhất định sẽ vì anh mà cảm thấy vui vẻ.”

Khâu Lan là một người dẫn chương trình, nhưng cô cũng là một fan chân chính, có thể nói, cô cũng là người nhìn theo từng bước phát triển của Lục Phi, từ đầu cho đến khi anh bước lên vị trí ngày hôm nay.

Ở trong mắt người khác, anh có thể là cao cao tại thượng, đó không phải do Lục Phi cố ý tỏ vẻ mà do đó là bản chất thực sự trong tính cách của anh, giống như một đóa hoa mọc ở đỉnh núi cao, chỉ có thể đứng xa xem mà không thể với tới.

Ngoài ra còn có sự tự giữ, kỹ thuật diễn, thái độ với công việc,.... Tất cả đều là lí do khiến Lục Phi trở thành nam thần trong lòng mọi người, mỗi một lần xuất hiện scandal, dù Lục Phi không giải thích, fan cũng sẽ tự động khiến những nữ nghệ sĩ kia không có đất dung thân nếu không bác bỏ tin đồn.

Từng có vô số người cho rằng Lục Phi vĩnh viễn cao đến không thể với tới như vậy, không ai cảm thấy sẽ có người có đủ tư cách để đứng bên cạnh anh ấy.

Nhưng bây giờ, chính Lục Phi lại nói cho mọi người biết, bên cạnh anh đã sớm có một người bạn, nhất là anh còn dùng thái độ chắc chắn không để ai xen vào.

Cảm xúc của Khâu Lan khá phức tạp, nhưng cũng rất xúc động, bởi vì cô nhận ra, mình không có lí do gì để đi hủy bỏ sự tồn tại của gia đình thần tượng, cũng không có tư cách đó.

Đến cả Khâu Lan cũng có cảm giác phức tạp như vậy, hướng chỉ những người đang xem chương trình trước màn hình nhỏ và cả fan Lục Phi, không ít người nhớ lại lời nói của anh, từ từ suy ngẫm.

Mà lúc này, ngồi bên cạnh Lục Phi, Nhan Hạ cũng không biết dùng ngôn ngữ như thế nào để biểu đạt tâm trạng hiện tại của mình. Một hồi lâu sau, cô cầm bàn tay ấm áp của người đàn ông bên cạnh, sau đó nghiêng đầu nhìn anh, đôi điện ảnh mắt sáng quắc không hề che giấu kia, nhu hòa và chuyên chú, giống như cả thế giới của anh ta chỉ có mình cô vậy.

Từ lúc Lục Phi nói muốn công khai đến nay vẫn luôn nói với cô rằng không cần lo lắng, tất cả hãy để anh, Nhan Hạ vẫn tin tưởng điều này.

Nhưng cô không hề nghĩ tới việc, Lục Phi sẽ biểu thị điều đó đối với công chúng, nói rõ thái độ của anh, không cho cự tuyệt.

Vào giờ khắc này, ngôn ngữ dường như đã không còn quan trọng.

Tiết mục hỏi đáp trên TV vẫn đang tiếp tục, mà giọng nói của Lục Phi vẫn như cũ xuyên thấu lòng người.

“Vậy kế tiếp anh có dự định gì không?”

“Nếu có kịch bản thích hợp thì tôi sẽ tiếp tục tham gia, nhưng trước mắt thì tôi sẽ ở giai đoạn nghỉ ngơi, tôi muốn có nhiều thời gian bên gia đình hơn, nhất là với con trai.”

“.....”

.....

Sau khi tất cả đã chấm dứt, Lục Hạo lập tức nghiêng đầu sang, thấy Nhan Hạ vẫn ôm Lục Phi không rời, cậu liền vội vàng che mắt:” Ba mẹ, hai người đang dạy xấu trẻ con.”

Nghe vậy, Lục Phi có chút khóc không ra nước mắt, anh đưa tay ôm Lục Hạo thật chặt:”Vậy chúng ta cùng xấu đi!”

Nghe vậy, Lục Hạo cười khanh khách, hai cái tay nhỏ nắm chặt quần áo của ba.

Một lát sau, như nhớ tới cái gì, cậu ngẩng đầu, thanh âm trong treo:” Ba, nếu ba sợ tối thì về sau phòng Hạo Hạo cũng sẽ bật đèn, con và mẹ sẽ chờ ba.”

Lời nói của con trai khiến lòng Lục Phi vô cùng chua xót, anh nhìn con, vui vẻ cười thành tiếng:”Được.”

Lục Hạo cũng không hiểu ý nghĩa ẩn sau câu nói của ba, cậu chỉ hiểu những gì mình nghe thấy ở mặt ngoài.

Đối với Lục Phi mà nói, như vậy cũng đủ rồi.

Rất nhiều người đi hết cả đời cũng không thể tìm được hạnh phúc của bản thân, mà anh thì đã tìm được.

Và anh nguyện ý đem hạnh phúc của mình lộ ra, nhưng cũng chỉ là thể hiện ra.

Bất luận ai cũng không thể can thiệp vào điều đó, hạnh phúc của anh vượt qua tất cả những gì anh có, đây chính là thông điệp Lục Phi muốn hướng tới mọi người.

1. khổ đại cừu thâm:vô cùng đau khổ

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(dot)Net.

Chương 17

Đêm đó, chương trình có sự tham gia của Lục Phi đã thay đổi ngôi vị quán quân về tỉ lệ người xem trước đó của > đài Apple, từ những số liệu này, người ta cũng có thể thấy sức hút của cái tên Lục Phi.

Mà chờ đón nó chính là tin Lục nam thần ả hôn và có con trần ngập trên internet.

Trước kia, mặc dù đã có video phát ra, nhưng dù sao Lục Phi cũng chưa tỏ thái độ nên rất nhiều người có thể làm như không thấy.

Thế nhưng bây giờ, Lục Phi đã lên tiếng trên TV, hơn nữa thái độ còn rất cứng rắn, biểu thị sự bảo vệ đối với người nhà.

Một Lục Phi như vậy khiến rất nhiều fan hâm mộ phải trầm mặc suy tư.

Vì vậy, không giống như nhiều người tưởng rằng sẽ có fan cuồng phản đối trên mạng, thực tế chỉ có yên lặng.

Ở trong mắt rất nhiều người thì đây là bình yên trước cơn bão.

Và đối với người thời thời khắc khắc chú ý hướng gió trên internet như Nhan Hạ, cũng cảm thấy có điểm giống vậy.

Lục Phi rửa mặt xong ra ngoài thì thấy vợ mình đang nghiêm trang mà lướt điện thoại, khóe môi ẩn chứa ý cười, anh từ từ bước đến, đưa cổ nhìn chăm chăm chữ trên màn hình.

#Lục Phi kết hôn, bạn cảm thấy thế nào?#

#Lục Phi kết hôn?#

#Vợ của Lục Phi là ai?#

Một đồng chữ đỏ viết tên mình đập vào mắt.

Nhan Hạ cũng bị người vừa tiến đến gần mình làm cho sợ hết hồn, cô che điện thoại, nhìn về phía Lục Phi nói:” Sao lúc nào anh đi cũng không phát ra thanh âm vậy?”

“Là do em quá chuyên chú vào điện thoại chứ.” Lục Phi chau mày, sau đó vén lên góc chăn bên cạnh Nhan Hạ, nằm lên giường, sau đó lấy ra điện thoại, mở microblogging, rồi đưa nó cho vợ:” Thật ra thì chỉ cần nhìn phản ứng của người hâm mộ trên Microblogging của anh là nhanh nhất, cần gì quanh co lòng vòng đi tìm hiểu.”

“Ách.....” Nhận lấy smartphone của anh, trong chớp mắt, Nhan Hạ bỗng cảm thấy không tự nhiên, cô không muốn thừa nhận sự khấn trương của mình!

Thấy thế, nụ cười nơi khóe môi Lục Phi càng sâu hơn, ánh mắt cũng toát ra ý cười, anh nói:”Có fan hâm mộ viết một đoạn văn về anh, link ở ngay đầu trang, em có thể xem nó.”

“Được.” Nhan Hạ nhẹ nhàng đáp lời.

Sau đó hít sâu rồi thở ra một hơi, bắt đầu xem microblogging của chồng.

Đập vào mắt là chân dung Lục Phi.

Trái tim đập liên hồi, Nhan Hạ ngay lập tức kéo màn hình xuống dưới.

Đây là tin thứ nhất gửi cho anh trên mạng.

Nhìn cái tit, trái tim Nhan Hạ lập tức chìm xuống đáy vực.

#gửi một bức thư cho Lục Phi: tôi vì cái gì phải chúc phúc anh ả hôn và có con hợp pháp?#

Chẳng lẽ những người hâm mộ không thể tiếp thu chuyện này được sao? Nhìn tựa đề này, lòng cô chợt cảm thấy chua xót vô cùng.

Lúc này, người đàn ông ngồi bên liếc thấy bộ dạng mặt hờn của vợ, hai mắt chậm rãi ánh lên nét tươi cười.

Rất nhanh sau đó, Nhan Hạ thu thập xong tâm trạng bản thân, bắt đầu ngồi nghiêm túc đọc ánh văn “phản đối” của vị fan này.

“Lục nam thần: với tư cách là một fan trung thành của anh, tôi đã yên lặng ở bên cạnh ủng hộ anh từ sau khi anh mới bắt đầu vào nghề không lâu,cho đến bây giờ, trừ việc liêu mạng trong công việc, anh vẫn luôn rất ít xuất hiện, mà căn bản là chúng tôi cũng không biết anh ngoài đời ở đâu? Khi đó, mặc dù cảm thấy đáng tiếc nhưng bọn tôi luôn tôn trọng cuộc sống riêng tư của anh.

Thế nhưng bây giờ, bỗng nhiên có tin nói: anh kết hôn và sinh con rồi!

Trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ: Lục nam thần luôn giữ mình trong sạch của chúng ta thế mà lại ản hôn, có con rồi!

Tôi biết tin động trời này sẽ nhanh thôi mà trở thành tin tức đầu trang của tất cả các hãng truyền thông trong nước, đời tư của anh sẽ bắt đầu đi vào mắt mọi người thêm một lần nữa, mỗi câu nói liên quan mà anh nói ra sẽ được lật đi lật lại, sẽ có vô số người muốn dùng đủ mọi cách để chụp được ảnh gia đình anh, quá khứ của anh cũng sẽ trở thành câu chuyện của không ít người đàm luận trong tương lai.

Điều này cũng đồng nghĩa với việc cuộc sống riêng tư của anh bị xoi mói.

Trước kia bắt đầu thích anh từ một vài bộ phim truyền hình, anh không đóng vai chính mà là một vai phụ phản diện, nhưng khi đó, tôi vẫn bị anh hạ gục, chém giết quả quyết, oai hùng anh dung, dựa vào khuôn mặt câu tâm đoạt phách của mình, yêu anh căn bản chẳng cần tốn sức. (Ý là căn bản chẳng cần cô, 1 phát thôi là thích rồi ^^)

Không thấy Lục Phi cả đời sai, vừa thấy Lục Phi sai cả đời!

Từ đó trở đi, tôi liền biết, anh có thể nổi tiếng.

Kết quả đúng vậy.

Chỉ sau mấy năm, anh vào nghề mười năm là đã lấy được giải ask ảnh đế (cái này mình chẳng biết là gì, ai biết báo mình với) mà tất cả diễn viên đều mơ ước.

Một khác ấy, tôi đã vì anh mà vui mừng.

Nhưng nếu biết bởi vì nhận được giải thưởng này mà anh tiết lộ gia đình của mình với công chúng, tôi tình nguyện anh vĩnh viễn không bao giờ nhận được nó.

Đúng, tôi giận chó đánh mèo rồi.

Chỉ là, giống như lúc mới đầu tôi có nói_____ nếu không đóng phim, anh sẽ biến mất, chẳng ai tìm được anh.

Nhưng giờ đây, tôi thấy anh ở chương trình hỏi đáp người nổi tiếng, rồi còn > (trước đó mình dịch đây là > nhưng có bạn phản ánh báo sai, nên bây giờ mình đổi lại nhe, sori và cảm ơn các b đã đóng góp).

Tôi xem đi xem lại cái video mọi người quay được khi anh và con trai cùng đi siêu thị.

ở đó, tôi thấy anh – người bước xuống từ thần đàn.

Dịu dàng, cương chiều..... ánh mắt chỉ có thể nhìn thấy trong phim ảnh, giờ đây tôi đã thấy nó ngoài đời thực.

Một khác ấy, tôi mới nhận ra rằng, thì ra, ở nơi mà chúng tôi không thấy, anh đã hạnh phúc như vậy.

Tôi thay đổi suy nghĩ của mình.

Vậy nên, anh hãy yên tâm là_____ sau khi tin hôm nay của anh được phát tán ra ngoài, sẽ không có kêu rên, càng không có mất fan, trong lòng tất cả chúng tôi- những người hâm mộ vẫn như cũ là hậu phương vững chắc của anh.

Anh hỏi tôi lúc ban đầu sao không chúc phúc anh?

Đó là bởi, tôi nhớ lại rằng, dường như mỗi lần anh giải thích scandal vẫn đưa ra ám hiệu.

“Tôi không muốn dùng chuyện tình cảm của mình để lăng xê, tôi muốn phụ trách đối với nửa kia của tôi!”

Lúc đó, bọn tôi cho rằng anh đang nói đến nửa kia của tương lai mà không nghĩ nhiều hơn, tôi vì sự tự giữ của anh mà cảm động!

Nhưng giờ đây, mọi thứ chậm rãi sáng tỏ.

Cần hơn với phim của anh, xa hơn với gia đình anh.

Đây chính sự tha thứ duy nhất mà tất cả fan trung thành nhiều năm của anh có thể làm.

Cho nên, mặc kệ anh là ản hôn hay sinh con, hãy cố gắng tham gia >, tôi muốn thấy đứa trẻ giống anh, một tiểu nam thần. và cũng cho chúng tôi thêm nhiều tác phẩm nữa của anh.

Ngoài ra, nếu dám vì gia đình mà coi thường fan, chúng tôi sẽ gửi lưỡi dao cho anh đấy!”

Đọc xong cả đoạn dài, trong lòng Nhan Hạ vẫn luôn bất ổn, nhưng khi xem đến cuối cùng, tâm trạng cô giống như lữ khách mới đi xe qua núi trở về.

Nghiêng đầu nhìn về phía Lục Phi, phát hiện đối phương đang liếc mình, cười như không cười, Nhan Hạ không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Một đôi mắt sáng đầy tức giận trợn trừng nhìn về phía Lục Phi:”Anh đã biết?”

Nhìn Nhan Hạ vì tức giận mà lộ ra một nét đẹp riêng, Lục Phi buồn cười ôm lấy cô, bàn tay vuốt lên phần da thịt phía sau lưng vợ, giọng nói hơi nhỏ:” Anh có nói nhiều cũng không bằng chính em tận mắt chứng kiến, không phải sao?”

Nghe vậy, Nhan Hạ nhìn chòng chọc lục phir, một lúc lâu sau, cô mới nói về sâu xa:” Được rồi, em thừa nhận anh nói đúng.”

Nghe thấy lời nói đậm mùi u oán này, lòng Lục Phi như thể ngâm trong hồ mật, ngọt đến mức anh sắp mềm hết cả ra, dưới ánh mắt sáng ngời của cô, Lục Phi không nhịn được mà hôn vợ một cái.

Cái hôn này, như lông vũ khẽ chạm, khiến Nhan Hạ tê tê dại dại.

Đối với ánh mắt yêu thương kia, cô bỗng cảm thấy an lòng.

“Em xem bình luận phía dưới.” Nói xong, Nhan Hạ lại cầm điện thoại lên, tiếp tục nhìn.

Thấy bộ dạng vừa mong đợi vừa khẩn trương của cô, Lục Phi bất đắc dĩ lắc đầu, thu tay lại, anh lấy từ tủ đầu giường một cuốn tạp chí, bắt đầu xem.

“Đọc xong, lâu chủ (1), tôi chỉ muốn nói, cậu đã thành công trong việc lừa tôi vào đây.”

“Trước đó, tôi còn tưởng sẽ có một cuộc đại chiến? Kết quả là đây! Hướng gió đột nhiên thay đổi, thật kì quái nha!”

“Kết hôn liền kết hôn, Lục nam thần cũng đã 30 tuổi rồi, nhớ lại hình ảnh con trai nam thần, tâm trạng của tôi lập tức vui lên.”

“cho đến nay, tôi vẫn cảm thấy anh ấy là sự hiện diện của thần, người nào cũng đều không thích hợp, cũng đều trở thành sự khinh thường đối với anh..... Mà hôm nay, người đàn ông thần thánh ấy, cuối cùng cũng rơi xuống trần gian.”

“Khen khen khen, vốn định mắng lâu chủ, bây giờ thấy không cần nữa.”

“Đúng vậy, chẳng lẽ kết hôn thì đó không còn là nam thần của chúng ta nữa rồi sao? Tôi bày tỏ sự chúc phúc.”

.....

“Đồng ý với cô bé trước, ở với ai đều cảm thấy không ổn, hi vọng vợ của Luc nam thần thật sự xứng với anh ấy, nếu không tôi sẽ không vui.”

“Đồng ý bạn trên, chúng tôi chúc phúc chỉ là bởi Lục nam thần, vợ anh ấy, tôi còn chưa chuẩn bị cho việc tiếp nhận, không bài xích, không quan tâm đã là tốt lắm rồi.”

“Chỉ cần nam thần hạnh phúc.”

“Chỉ có tôi cảm thấy ánh mắt Lục nam thần sẽ không kém sao?”

.....

Một người lại một người, Nhan Hạ nghiêm túc, chăm chỉ, tỉ mỉ xem bình luận, cũng không có nhiều người mắng anh ả hôn và có con.

Lòng cô lập tức bay lên.

Tình huống này so với tưởng tượng của cô đã tốt rất nhiều.

Từ lúc sự việc được đưa ra ngoài ánh sáng đến nay, tất cả mọi chuyện đã xảy ra khiến cô luôn có cảm giác như đang trong một giấc mộng.

Nghiêng đầu nhìn về phía chồng, nhìn về ưu nhã của anh khi đọc báo, lông mi vênh lên, cong cong, tạo thành cái bóng nhỏ khi ở dưới ánh đèn, đường cong gò má lạnh lùng nhưng lại mang sức hấp dẫn trí mạng,

“cho đến nay, tôi vẫn cảm thấy anh ấy là sự hiện diện của thần, người nào cũng đều không thích hợp, cũng đều trở thành sự khinh thường đối với anh..... Mà hôm nay, người đàn ông thần thánh ấy, cuối cùng cũng rơi xuống trần gian.”

Nhớ tới những dòng tin mình vừa đọc, Nhan Hạ ghi tạc nó thật sâu vào trong lòng, giờ phút này, cô thật sự cảm thấy, chúng quá đúng rồi.

Đối với cô mà nói, anh ấy chính là sự hiện diện của Thần.

Chỉ là, chính cô kéo anh xuống nhân gian.

“Lục Phi”

“Hả?” Lục Phi nghe tiếng gọi, giọng nói lười biếng đáp lời.

Khi anh ngẩng đầu lên thì thấy một bóng dáng hướng về phía mình nhào tới.

Không chút do dự, Lục Phi đưa tay đón lấy.

Một khắc sau, một bờ môi mềm mại in lên môi anh.

Rất nhanh, anh bị nhào tới, ăn sạch sành sanh! (Vâng, có thật là anh bị hay anh được???)

1. Lâu chủ: ở bên trung hay có cái từ này, ý là người đăng bài trên đó, mình thấy hay nên không thay

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Đến Cùng (Sùng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 18

Ngày thứ hai, chờ đến khi Nhan Hạ tỉnh dậy thì đã gần đến buổi trưa, xoa xoa cái eo đau nhức, cô vén chăn xuống giường.

Đi vào phòng tắm, Nhan Hạ nhìn cổ mình trong gương có vài ấn ký, không nhận được đồ mặt, hôm qua là cô chủ động mà không nghĩ rằng Lục Phi sẽ điên cuồng như vậy.

Nhìn thoáng qua gương mặt mắc cỡ đỏ bừng của mình, Nhan Hạ lập tức mở vòi hoa sen, tạt nước lên mặt để nó từ từ giảm nhiệt độ xuống.

Chờ sau khi mọi thứ đều chỉnh tề hết, Nhan Hạ mới rời khỏi gian phòng này.

Khi cô bước ra khỏi phòng, Lục Phi đang làm bữa trưa ở trong bếp, Lục Hạo xem TV nhưng tầm mắt vẫn thỉnh thoảng nhìn về phía thức ăn ở trên bàn, khi thấy Nhan Hạ bước ra, cậu lập tức vội vàng kêu lên: "Mẹ, xấu hổ xấu hổ, mặt trời chiếu đến mông rồi!"

Nói xong, Lục Hạo còn cố ý đưa tay lên sờ sờ mặt mình.

Nghe thấy con trai nhạo báng mình, Nhan Hạ bình tĩnh thông dong đi đến trước ghế sofa, đưa tay nheo nheo khuôn mặt cậu: "Xấu hổ nữa cũng là mẹ con."

"Đừng nheo." Lục Hạo vội vàng cầm tay mẹ, tiếp tục nói: "Con biết tối hôm qua mẹ rất mệt."

Nghe được câu này, đáy mắt Nhan Hạ thoáng về lúng túng: "Câu này của con là nghe ai nói?"

"Ba nói a! Sáng nay con muốn đi gọi mẹ dậy, nhưng ba ới tối qua mẹ bị mệt, không được đi quấy rầy mẹ, mẹ, tối hôm qua mẹ làm cái gì a?" Lục Hạo ngây thơ hỏi.

"....." Nhan Hạ lập tức tắt ngôn ngữ, cuối cùng, cô chỉ có thể khô cứng mà nói một câu: "Chờ sau này con lớn sẽ hiểu!"

"Nha." Lục Hạo như có điều suy nghĩ rồi gật đầu một cái, sau đó khi cậu đang chuẩn bị nói gì thì thấy Lục Phi đã bê thức ăn từ trong bếp ra rồi.

Thấy thế, Nhan Hạ cũng lập tức đứng dậy đi đến bên người anh, nhanh chóng nhận lấy cái đĩa.

"Dậy rồi?" thấy Nhan Hạ hô hấp dồn dập nhìn mình, trong mắt Lục Phi xẹt qua một chút ý cười, bọn họ là vợ chồng đã lâu mà vợ mình vẫn hay xấu hổ như vậy, hơn nữa, trên thực tế, anh còn rất thích nhìn thấy một Nhan Hạ như vậy, điều này sẽ khiến anh đôi lúc không kiềm lòng được mà trêu cô một chút.

"Ừm." Nhan Hạ nhỏ giọng trả lời, sau đó, cảm giác được Lục Hạo nhìn chằm chằm sau lưng mình, cô trực tiếp tiến lên, xoay người Lục Phi lại, đẩy thân thể anh vào phòng bếp: "Để em giúp anh!"

Cảm nhận lực đẩy mềm mại sau lưng, nụ cười trên mặt Lục Phi càng sâu hơn.

Đến phòng bếp, anh lập tức xoay người ôm Nhan Hạ vào lồng ngực, sau đó hôn lên môi cô một cái.

Cảm giác hơi thở nóng rực đập vào mặt mình, trái tim Nhan Hạ lại bắt đầu bịch bịch nhảy lên, cô hoàn toàn không thể khống chế được bản thân khi đối mặt với bộ dạng Lục Phi phát ra sức quyến rũ.

Sau đó, tay Lục Phi bắt đầu từ từ di chuyển đến ngang hông vợ, vuốt vuốt: "Thế nào? Còn đau sao?"

Nghe vậy, mặt Nhan Hạ lập tức đỏ lên, cô nhìn Lục Phi đầy chỉ trích, biết rõ cô xấu hổ mà còn nói vậy.

Nhìn ánh mắt Nhan Hạ, khóe miệng Lục Phi nhếch lên, lại hôn Nhan Hạ một cái, anh nói: "Thôi được, không trêu em nữa."

Sau đó buông ra Nhan Hạ, chuẩn bị lấy món ăn cuối đưa ra ngoài.

Sau khi xoay người, thấy Nhan Hạ vẫn đứng ngơ ngác, anh cười nói: "Mau giúp anh đánh trứng đi!"

"A, được." Nhan Hạ hồi hồn, lập tức xoay người lấy trứng gà trong tủ lạnh.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng la lớn của Lục Hạo: "Ba mẹ, con có thể ăn viên viên không?"

"Không thể ăn quá nhiều." Nhan Hạ đi đến cửa bếp dặn dò một câu.

"Vâng." Lục Hạo dút lời, trong giọng nói còn mang theo sự vui sướng rõ ràng.

Lục Phi và Nhan Hạ nhìn nhau một cái, đứa trẻ tham ăn này!

Không bao lâu sau, Lục Phi cũng xào xong món cuối cùng, hai người xúc đủ cơm rồi lập tức bước ra ngoài.

Mới vừa ra, họ đã thấy thân mình nhỏ bé của Lục Hạo trước bàn ăn, thỉnh thoảng cậu lại nhón chân lên cầm chiếc đĩa nhỏ của mình kẹp viên viên mà Lục Phi làm, ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ.

"Hạo Hạo." Nhìn Lục Hạo lại đem một viên nữa nhét vào miệng, Nhan Hạ trực tiếp kêu lên.

"Mẹ..... mẹ." Lục Hạo nhắm nuốt thức ăn, mơ hồ trả lời Nhan Hạ, sau đó đôi tay che miệng, bắt đầu tiêu diệt chứng cứ.

"Con ăn mấy viên rồi?" Đem thứ ở trên tay để lên bàn, Nhan Hạ nhìn mấy viên viên thừa thốt trong đĩa hỏi.

"Chưa ăn được mấy." Nuốt vào ngụm cuối cùng, Lục Hạo lắc đầu một cái, sau đó duỗi ngón tay đếm đếm trước mặt cô: "Một viên, hai..... con ăn có năm viên."

"Vậy thì trưa nay không được ăn nữa rồi." Nhan Hạ trực tiếp trả lời.

"Còn có nhiều như vậy cơ mà mẹ!" Lục Hạo vội vàng nói, ánh mắt không ngừng liếc về phía mấy viên còn dư lại trong đĩa.

"Vừa nãy mẹ đã nói gì với con?" Nhan Hạ hỏi ngược lại.

"Không thể ăn quá nhiều, nhưng mà con cũng chưa ăn nhiều a!" Lục Hạo vô cùng nghiêm túc đáp lời, có thể thấy cậu nhỏ thật sự nghĩ mình ăn không nhiều lắm.

Nhan Hạ sắp bị logic của chính con trai mình khiến cho không thể nói được cái gì: "Năm mà còn không tính nhiều nữa? Bình thường mẹ chỉ cho con ăn mấy?"

Nghe vậy, Lục Hạo cúi thấp đầu: "Vậy cũng tốt, con sẽ không ăn nữa!"

Nhìn bộ dạng đáng thương của Lục Hạo, Nhan Hạ đứng bên cạnh Lục Phi, con trai cái gì cũng tốt, chỉ là khá chú trọng đến vấn đề ăn uống, đối với việc này, cô cũng

không thể làm gì được, mặc dù nói đồng ý nhưng rõ ràng cảm xúc của Lục Hạo không cao cho lắm.

“Ba đem phần ăn của mình cho con đây.” nhận được ánh mắt cầu cứu của vợ, Lục Phi nói.

Vừa nói hết câu, Lục Hạo đã ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời trong suốt, sau đó do dự nhìn về phía mẹ.

Nhận thấy tầm mắt của cậu, Nhan Hạ đỡ khóc đỡ cười, cô nên may mắn là thằng bé nhà mình vẫn quan tâm đến ý kiến của bản thân sao?

Xem ở sự ngoan ngoãn của con, Nhan Hạ chỉ có thể nói:”Được rồi, chỉ một lần!”

“Mẹ, mẹ thật tốt quá.” Lục Hạo lập tức vui mừng xông lên ôm cô.

“Thế còn ba?” Lục Phi đứng một bên hỏi.

Lục Hạo cười ngọt ngào, nhanh chóng chạy đến bên người baba, khẽ ngửa đầu nói:”Ba, ba cũng tốt.”

Nhìn bộ dáng ngọt miệng của Lục Hạo, Nhan Hạ và Lục Phi nhìn nhau cười một tiếng.

bây giờ mình mới để ý, cũng không hiểu sao chương nì tác giả cho ngắn như vậy á, đừng trách mình nhá, tác giả, tác giả á

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Sau khi cả gia đình hạnh phúc ăn xong cơm trưa, Lục Hạo vô cùng thích ý nằm trên ghế sofa, mặc kệ mẹ mình ngồi xoa nắn cái bụng nhỏ, đáng vẻ hạnh phúc ấy cứ như một con mèo đáng yêu đang hưởng thụ sự vuốt ve từ phía chủ nhân vậy, đôi mắt đã trực tiếp neho neho lại.

Lục Phi đang thu thập bàn ăn, nhìn bộ dáng con trai nhà mình, nhất thời, đôi mắt cũng neho lại, anh còn chưa bao giờ được hưởng thụ sự phục vụ như vậy từ vợ yêu nhà!

Thu dọn bát đĩa nhanh hơn, chờ rửa xong bát đĩa đi ra, Lục Phi liền nhìn thấy cả thân mình Lục Hạo ru rú trong lòng vợ, vừa ăn hoa quả, vừa tươi cười thoải mái xem hoạt hình trên TV.

Lục Phi nhìn chằm chằm cậu ta cả nửa ngày, chậm rãi đi đến sofa, ngồi xuống, đôi mắt chăm chăm vào hai mẹ con.

Chịu không nổi tầm mắt nóng bỏng của anh, Nhan Hạ và Lục Hạo lập tức quay đầu nhìn Lục Phi, hai người một lớn một nhỏ, trong mắt chứa đầy sự mờ mịt.

Nhìn hai khuôn mặt tròn trịa có năm phần giống nhau đặt trước mặt mình, thật sự là có một loại lực không tên đánh sâu vào nội tâm.

Giờ khắc này, Lục Phi chỉ cảm thấy trái tim mình mềm nhũn ra rồi.

Ho nhẹ một cái, Lục Phi nhìn hai mẹ con, nói thẳng:”Chồng ăn hơi no.”

Nghe vậy, tầm mắt Nhan Hạ nhìn về phía bụng anh, sau đó nhếch môi nói:”Hạo Hạo, ba con ăn no, con giúp ba xoa xoa đi!”

“Được ạ.” Lục Hạo gật gật đầu, sau đó duỗi ra bàn tay nho nhỏ của mình lần mò lên bụng Lục Phi, học bộ dáng của Nhan Hạ, chậm rãi xoa, sau đó nói:”Baba, ba thấy thoải mái không?”

Nhìn ánh mắt chờ mong của con trai nhà mình, Lục Phi không nhịn được cười đáp:”Thoải mái.”

Nghe baba khích lệ, Lục Hạo lại càng xoa hang say.

Khung cảnh ấm áp này khiến Nhan Hạ nhận không được cầm đi động quay chụp.

Nhìn hai người trên ảnh, cô cười cười, hai cha con nhà này trông giống nhau vô cùng nha!

Sau đó một lúc, tay của Lục Hạo đã bắt đầu ê mỏi, không thể xoa xoa dùm baba được nữa, cậu quay tròn mắt, cả người ghé vào thân mình Lục Phi, thấp giọng:”Ba, con thương lượng với ba một chuyện.”

“Chuyện gì?”Nghe nói như vậy, Lục Phi không nhịn được nhú mày, ánh mắt thâm thúy nhìn con.

“Chỉ là.....baba có thể mang con đi công viên trò chơi chơi đùa được hay không?” Lục Hạo xoắn ngón tay nhỏ nói.

“Công viên trò chơi?”

“Ừm.” Lục Hạo lập tức gật đầu, khát khao đề xuất:”Bạn ngồi cùng bàn với con nói rằng cậu ấy từng ngồi bánh xe không lò, chơi đâm xe điện....., ngày mai lại tiếp tục đi học, baba chỉ cần mang con đi chơi một lần thôi!”

Nói xong câu cuối cùng, cậu không nhịn được mà mang theo giọng điệu làm nũng, âm cuối hơi kéo dài, có sự cường điệu chỉ có trẻ con mới có, vô cùng đáng yêu, như thể một sợi lông chim nhẹ nhẽo vỗ về lòng bạn, ngửa ngửa.

Lục Phi đưa tầm mắt về phía Nhan Hạ:”Em có cùng đi không?”

Thấy anh hỏi ý kiến mẹ, Lục Hạo lập tức quay đầu nhìn chằm chằm Nhan Hạ:”Mẹ?”

“Hai người đi thôi! Chiều mai em còn có việc gấp ở công ty.” Cô cười trả lời, một nguyên nhân xác thật là vì việc công bận bịu, cái thứ hai chính là sợ những lời bình luận trên mạng sau tiết mục tối qua của chồng.

Đối với Lục Hạo, bọn họ đều vì Lục Phi mà lựa chọn tạm thời tiếp thu đứa trẻ, thế nhưng, cô cảm thấy, nếu bây giờ mình mà xuất hiện sẽ có thể dẫn đến dân mạng bắn ngược, đến lúc đó, cô không có chuyện gì, nhưng nếu Lục Hạo phải chịu dù chỉ một chút thương tổn, bọn họ cũng không chấp nhận được.

Mà sau khi nghe Nhan Hạ nói xong, đôi mắt Lục Phi tối sầm lại, tròng mắt đen như nước mực lắng đọng nhìn cô chăm chăm, như muốn xuyên thấu nội tâm người trước mặt.

Chống lại tầm mắt của anh, Nhan Hạ thân nhiên nói tiếp: “Hơn một tháng nữa là đến tuần lễ thời trang nỳ, hiện tại, em sẽ xuất hiện với vai trò thiết kế sư, nên sẽ vô cùng bận rộn công việc nha!”

Nghe vậy, đôi mắt Lục Phi chớp chớp, sau đó, anh cúi đầu nhìn về mặt buồn bực của cậu con trai nhỏ nói: “Mẹ phải công tác, chúng ta đừng vương bận mẹ, về sau nếu có cơ hội một nhà ba người đi chơi được không?”

Nghe baba giải thích, Lục Hạo vội vàng nhấm trộm trong lòng, bây giờ mình đi với baba một lần, sau đó lại cùng cả ba và mẹ đi một lần nữa, tổng cộng là hai lần, bây giờ nếu đi mà có đủ cả ba và mẹ thì chỉ được một lần, vậy thì vẫn là lần này đi với baba thì tốt hơn.

Suy tính trong lòng xong, Lục Hạo vội vàng gật đầu: “Vậy lần này sẽ đi cùng baba, lần sau mẹ nhất định phải đi nha!”

“Ừm, lần sau nhất định mẹ sẽ đi.” Nhan Hạ lập tức gật đầu, vươn ngón tay với Lục Hạo.

Lục Hạo thấy thế lập tức vui vẻ ước định cùng mẹ, cậu thích nhất động tác này, bởi mỗi lần hoàn thành nó thì mẹ đều thực hiện như đã hứa.

Giữa giờ nghỉ trưa.

Sau khi đưa con về phòng ngủ, Nhan Hạ và Lục Phi cũng trở về phòng của mình.

“Tuần lễ thời trang nỳ, anh và con sẽ cùng đi?” Lục Phi hỏi, anh biết chứng sợ đám đông của Nhan Hạ đã tốt lên không ít, nhưng lần này cô đến một đất nước xa lạ, lạ nước lạ cái sẽ dễ phát sinh một vài chuyện ngoài ý muốn, vì vậy tuy hỏi nhưng giọng điệu của Lục Phi đã mang theo ý khẳng định.

“Vậy thì đến lúc đó...”

“Đến lúc đó, anh và con sẽ ngồi ở phía dưới, có lẽ anh cũng không qua tìm em, anh sẽ chờ cho đến một ngày em cảm thấy mình có thể đứng bên cạnh anh.” Trước đó, Lục Phi cũng không rõ, nhưng khi nghe Nhan Hạ nói muốn xuất hiện trong tuần lễ thời trang, anh đã hoàn toàn minh bạch, hiểu rằng cô cũng đang cố gắng, cố gắng để có thể quang minh chính đại sánh bước cùng anh vào một ngày nào đó.

Giờ khắc này, anh mới biết rằng, từ sau khi nói muốn công khai, Nhan Hạ đã bắt đầu có kế hoạch của chính căn thân cô.

Suy nghĩ thấu đáo điểm này, anh sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt vợ chứ?

Vì vậy, anh nguyện ý cho Nhan Hạ thời gian, anh muốn cho tất cả mọi người biết, không phải Nhan Hạ có xứng với anh hay không, mà là anh có xứng hay không với cô ấy!

Nghe được câu nói của Lục Phi, Nhan Hạ nhột nhạt nể cười, ngay sau đó, cô chậm rãi tựa đầu vào ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn hữu lực, trong lòng trở nên an ổn rất nhiều, cô vô cùng cảm ơn, cảm ơn chính bản thân cô được một người chồng săn sóc như vậy.

“Lục Phi, cái ngày em đứng bên cạnh anh, rất nhanh sẽ đến.” Nhan Hạ thấp giọng nói, như là tuyên cáo, lại như một lời thề.

“Ừm, chúng ta!” Lục Phi nói xong, ánh mắt luôn luôn lạnh lạnh cũng bị thay thế bằng sự ấm áp, sủng nịch.

Nghe anh nói, ý cười trên mặt Nhan Hạ càng sâu, sau đó, cô nhắm mắt lại, chậm rãi đi vào giấc mơ.

Cảm giác hô hấp đều đặn của cô, Lục Phi đưa tay vuốt tóc người trong lòng, trong lòng tràn ngập niềm hạnh phúc.

Cứ như vậy nhìn cô, cuộc sống của anh cũng là một mảnh an bình.

Trong lúc hai người đang nửa ngủ nửa tỉnh thì bị Lục Hạo đánh thức.

“Ba mẹ, dậy thôi, ai muốn đi công viên trò chơi, ai muốn đi làm thì mau mau thức dậy.” không biết lúc nào mà Lục Hạo đã xuất hiện trên giường hai người, thân thể nhỏ bé của cậu không ngừng lăn lộn trên chiếc chăn.

Tuy không lớn nhưng đối với hai người còn đang mơ mơ màng màng như Nhan Hạ và Lục Phi mà nói thì loại âm thanh này đúng là một loại hành hạ.

Vẫn là Nhan Hạ phản ứng sớm hơn, cô mở đi động ra nhìn.

1 rưỡi chiều!

Nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn đứa con trai đang làm âm ỉ trên giường, Nhan Hạ lập tức xoay người đứng dậy, sau đó nhắc con lên hỏi thẳng: “Hạo Hạo, con không mệt đúng không?”

“Không mệt.” tinh thần sáng láng, Lục Hạo lắc đầu, nghĩ đến việc buổi chiều được đi chơi, cậu đứng lên, tinh thần lập tức vui vẻ.

Nhìn ba mẹ còn đang ngủ nướng, cậu đương nhiên phải gọi họ dậy rồi!

“Mẹ đi rửa mặt trước, ba..... Đợi lát nữa sẽ tỉnh!” Nhan Hạ bắt đầu đi nói, ánh mắt nhìn về phía ông chồng đang chum đầu kín mít ngủ, chắc tối hôm qua anh ấy ngủ muộn, sáng sớm còn phải làm bữa sáng cho tiểu Hạo, bây giờ hẳn là cần ngủ nhiều thêm chút nữa để bổ sung tinh thần.

Chỉ tiếc.....

Nhớ lại, Nhan Hạ vẫn ôm Lục Hạo vào buồng vệ sinh trước, có thể kéo dài thêm bao nhiêu thì kéo đi!

Trong toilet, Nhan Hạ cầm khăn rửa sạch mặt cho cậu, lau tay, sau đó mới rửa mặt cho mình thêm tỉnh táo.

Mà sau khi vừa rửa xong, treo khăn lên giá, quay đầu đã thấy thằng bé biến mất.

Đi ra ngoài, cô đã thấy thân mình con trai lại nằm len người ba nó, miệng không ngừng kêu to:”Baba, baba.”

Hiển nhiên là việc mẹ thức dậy không có tác dụng lớn với Lục Hạo, bởi cậu càng hi vọng baba mau chóng thức dậy đưa cậu đi chơi công viên.

Mà dưới tiếng kêu to bám riết không tha của Lục Hạo, cuối cùng Lục Phi cũng mở mắt.

“Ba, cuối cùng ba cũng tỉnh, con đã gọi rất lâu rồi đó.”Lục Hạo vui vẻ nhìn Lục Phi, sau đó cả người rầm một cái trượt từ trên giường xuống, cậu đưa tay kéo bàn tay lớn kia, nói:”Baba, chúng ta nên đi công viên trò chơi rồi.”

Lúc này, Nhan Hạ rời khỏi phòng tắm, cầm chiếc khăn mặt ướt nhẹp của Lục Phi đặt trên mặt anh.

Chiếc khăn bốc hơi nóng bao trùm mặt, ý thức thanh tỉnh không ít.

Sau đó lại cảm nhận tay mình bị một bàn tay nhỏ khác nắm thật chặt, Lục Phi dùng cái tay khác lau mặt, sau đó ngồi thẳng dậy, nhìn về mặt thuần khiết vô tội của con, lại nhìn biểu cảm như cười như không của Nhan Hạ, nói một câu sâu xa với cô:” Anh dậy rồi!”

Nghe được câu nói kia, ánh mắt Lục Hạo sáng lên một chút, sau đó cậu phe phẩy cánh tay Lục Phi, nói:”Baba, vậy chúng ta có thể đi công viên được chưa?”

“Đi.” Tiếng nói trong veo lạnh lùng cất lên, anh biết, nếu anh không đi, chắc chắn hôm nay Lục Hạo sẽ không để anh sống yên ổn, đây cũng là lần đầu tiên, Lục Phi nhận ra, năng lượng của con trai nhà mình thật là dư thừa?

“Oa, quá tuyệt, vậy bam au rửa mặt nhanh, rồi chúng ta cùng đi thôi.” Lục Hạo giờ nắm đầm nhỏ, sau đó chuyển đầu về phía người vẫn luôn nhìn họ chăm chăm mà cười, mắt tíu lại dãn dờ cô:”Mẹ, Hạo Hạo và ba muốn đi công viên trò chơi, lát nữa mẹ đi làm việc cho tốt nha....”

“Ừm, ok.” Nhan Hạ nhìn bộ dáng hồn nhiên ngây thơ của con trai, bất đắc dĩ gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn khuôn mặt rõ ràng còn chưa hết bối rối của Lục Phi, không tự giác mà cười:”Tự làm tự chịu?”

ôi cuộc đời nì, haiz, hàng về rồi đây ạ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 20

Lúc này, Lục Phi dẫn Lục Hạo đi đến một khu vui chơi giải trí thiếu nhi nổi danh.

Có lẽ bởi hôm nay là chủ nhật, vậy nên trong công viên trò chơi vô cùng tấp nập, có không ít gia đình cho con đi vào đây nhân dịp nghỉ lễ cuối tuần.

Người nhiều dễ lạc, Lục Phi trực tiếp đem Lục Hạo ngồi lên cổ mình.

Ngồi ở nơi cao, Lục Hạo nhìn xung quanh có không ít bạn bè cùng trang lứa, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn cực kì, sau đó, nhìn về náo nhiệt nơi đây, cậu khoanh tay chỉ huy baba đi về phía trước.

Có lẽ cũng bởi nguyên nhân là nhiều người, cùng với việc có không ít người đều quàng khăn quàng cổ và khẩu trang nên không ai có thể nghĩ tới bên cạnh mình đang đứng một vị nhình tinh vô cùng nổi tiếng.

Trong tình huống như vậy, Lục Phi và Lục Hạo đi lại tự nhiên trong đám người.

“Hạo Hạo, con muốn chơi cái gì?” Lục Phi nhìn người xung quanh chen chúc lẫn nhau, hỏi.

Nghe vậy, tầm mắt Lục Hạo tìm kiếm khắp nơi, chưa đến vài giây sau, cậu nhìn về phía một cái sân ở nơi xa, trong đó có những chiếc ô tô nhỏ đang di chuyển, lập tức vươn ngón tay chỉ:”Ô tô đấy, con muốn lái xe cùng baba.”

“Được, vậy chúng ta đi.” Đáp lời, Lục Phi liền mang theo Lục Hạo đi đến chỗ bán vé.

Không phải cái gì trong khu vui chơi giải trí này cũng đều dùng vé, chỉ có những hạng mục đặc biệt mới tiến hành thu phí,lúc này Lục Hạo và Lục Phi đang đứng xếp hàng trong đoàn người mua vé và sau khi đến phiên hai người thì Lục Phi liền đặt tiểu Hạo xuống đất, nắm tay cậu chờ đợi ngoài khu vực lấy xe.

Hai lượt trôi qua, cuối cùng cũng đến phiên hai người.

Một vòng sau, Lục Hạo nhanh chóng đưa Lục Phi lên chiếc xe ngay gần đó.

Ngay lúc xe vừa chuyển động, Lục Hạo đã vô cùng hưng phấn mà lái xe đi.

Lục Phi ngồi một bên nhìn, con trai vừa đi lên liền không thể ngừng được nụ cười trên khuôn mặt, hai mắt lộ ra từng tia ý cười.

“Đừng chạm, đừng chạm... đừng chạm...” Đứa trẻ không ngừng điều khiển xe không ngừng đâm những chiếc khác trong không gian nhỏ hẹp của sân chơi, bất quá, dù

là như vậy nhưng lại đổi lại được từng tiếng cười sáng khoái, thỏa thuê của lũ trẻ và người lớn đi cùng.

Sau khi chơi xong, Lục Hạo vẫn chưa thỏa mãn mà rời khỏi xe, cậu nhỏ lôi kéo tay ba, nói:”Baba, lần sau chúng ta đi cùng mẹ tới thì tiếp tục chơi trò này được không?”

“Được.” Xoa xoa đầu con, Lục Phi đáp lời, tưởng tượng cảnh một nhà ba người đi chơi, Lục Phi bỗng dấy lên một tia khát vọng.

Nhìn bộ dáng ngây thơ, khả ái của Lục Hạo, Lục Phi chỉ mong con trai có thể tăng thêm nguồn lực, khiến fan của anh đồ gục hết, đến mức không nỡ thương tổn mẹ thằng bé.

Nghĩ đến đợt trước, không ít dân mạng đi đào bới, tẩy chay người vợ của Úc Từ Phàm, đôi mắt Lục Phi tối sầm lại.

“Baba, chúng ta có thể đi chơi tàu lượn để ngắm phong cảnh được không?” Trong lúc Lục Phi đang suy nghĩ, Lục Hạo nhìn đoàn tàu đằng xa, đưa tay kéo tay anh một cái.

“Ừm.” Bị kéo khỏi dòng suy tưởng, ngay sau đó, Lục Phi lập tức ôm lấy con trai nhà mình đi mua vé, bất quá, lần này anh đã thông minh hơn, trực tiếp đi mua không ít vé ở các trò chơi khác.

Hết chơi tàu, tiếp đến, Lục Phi liền dẫn Lục Hạo đi chơi mê cung kính, chiếc xe âm nhạc, vòng quay ngựa gỗ hoàng gia,... Sau khi chơi hết hàng loạt hạng mục, ý cười trên mặt Lục Hạo vẫn chưa từng tắt, mà có một số trò chỉ cho phép trẻ nhỏ chơi, Lục Phi trực tiếp dùng đi động quay chụp lại, sau đó nhanh chóng soạn tin nhắn gửi qua cho vợ.

Cuối cùng, tới gần giờ ăn cơm chiều, bầu trời dần dần tối xuống.

Đèn phố xung quanh đã bắt đầu chậm rãi phát sáng.

Muôn vàn ngọn đèn!!

Lúc này,Lục Phi và Lục Hạo đang ngồi ở trên vòng đu quay, cảm giác nó đang chậm rãi lên cao.

Cả thân thể bé nhỏ của Lục Hạo nằm úp sấp bên một ô cửa kính, nhìn đoàn người phía dưới nhỏ bé như những chú kiến, cậu vợ vàng nói với baba ngồi bên cạnh:”Baba, mau lại đây xem, phía dưới thật đẹp.”

Nghe giọng nói hưng phấn của con, Lục Phi chậm rãi đi tới, ngồi xổm phía sau Lục Hạo, cùng cậu thưởng thức cảnh vật xung quanh, đáy mắt chậm rãi dâng lên một chút hoài niệm.

“Lục Phi, anh xem, phía dưới rất đẹp!” Cô ấy cũng đã từng nói với anh như vậy.

Hôm nay, sau bảy năm,anh cùng kết tinh tình yêu của họ, cũng đứng ở vị trí cao như trước kia, ngắm nhìn khung cảnh mỹ lệ ấy.

Sau một năm, người vẫn như cũ!!! (Em dịch mà không hiểu cho lắm)

Yên lặng nhớ lại những lời này, Lục Phi đưa tay sờ đầu Lục Hạo, xoa xoa, gần từng chữ nói:”Con trai, lần sau nhất định cả nhà chúng ta sẽ cùng đến đây.”

“Vâng, cùng ba mẹ cùng đến đây.” Đầu cậu nhỏ lập tức gật không ngừng, nghĩ đến việc lần sau vẫn có cơ hội đi tiếp, khóe miệng cười rộng hơn.

Theo khoang ngồi càng ngày càng hạ thấp, Lục Hạo nằm trên lưng Lục Phi, gắt gao ôm chặt lấy cổ anh, sau đó chậm rãi cắn lỗ tai Lục Phi, nói:”Baba, hôm nay con vô cùng vui vẻ, về sau baba cũng đi chơi nhiều với tiểu Hạo và mẹ được không?”

Nghe thấy câu nói này, bước chân Lục Phi hơi ngừng lại, không biết vì sao mà khóe mắt trào ra dòng nước mắt chat nặn.

Hơi thở ra một hơi, lắng lại cảm xúc của bản thân mình, chậm rãi, dần dần hạ xuống tâm trạng, Lục Phi nghiêng đầu nói với Lục Hạo nằm phía sau:” Về sau mà có thời gian, baba nhất định đều sẽ ở bên cạnh hai mẹ con.”

“Baba thật tốt!” Lục Hạo vui vẻ reo lên, đem đầu nhỏ cọ xát lên người Lục Phi.

Lục Phi nghe những lời này, trong lòng cảm thấy hạnh phúc tràn đầy.

Sau đó, khi đi đến bãi đỗ xe, anh cảm giác được tiếng hít thở nho nhỏ của con trai từ phía sau truyền đến.

Lập tức, không nhịn được mà bật cười, Lục Phi cẩn thận đưa cậu nhỏ từ trên lưng xuống, rồi đặt tại ghế sau, chuẩn bị tốt dây an toàn xong mới đi đến chỗ ghế lái, khởi động xe.

Thoáng chốc sau, ô tô đã chạy băng băng trên đường, Lục Phi ngồi đằng trước nhưng vẫn thường thường quay đầu lại nhìn về phía người đang ngủ phía sau.

Rất nhanh, xe của anh đã chạy đến cửa công ty Nhan Hạ, đúng lúc anh cầm điện thoại ra gọi cho cô thì thấy bóng dáng cô cùng Mạnh Luật cùng nhau ra khỏi công ty.

Nhìn ánh mắt chuyên chú của Mạnh Luật hướng về phía người đứng bên cạnh, đôi mắt Lục Phi nheo lại đầy nguy hiểm, tuy biết giữa hai người không có chuyện gì,nhưng khi thấy có một người đàn ông khác dùng ánh mắt như vậy nhìn vợ mình, hơn nữa còn thường thấy hân tã le ve bên cạnh cô ấy, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng.

Tầm mắt chậm rãi chuyển đến trên người đứa con trai mình đang ngủ ngon, Lục Phi xuống xe, sau đó vòng ra phía ghế ngồi sau, trong lòng nói câu thật xin lỗi, rồi vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Hạo.

Bị Lục Phi phá đám như vậy, Lục Hạo chậm rãi mở ra đôi mắt mệnh mang sương mù.

“Baba.” Trong thanh âm còn mang theo giọng mũi mềm nhũn đặc trưng của trẻ con vừa mới tỉnh ngủ.

Thấy con trai như vậy, trong mắt Lục Phi hiện lên một tia đau lòng, anh tiếp tục nói:”Đến công ty của mẹ rồi, Hạo Hạo muốn đi gặp mẹ không?”

Nghe được hai chữ mẹ (Tiếng trung là mām, hai chữ nhá, nên đừng ai thấy lạ chỗ nì), Lục Hạo giật mình, ánh mắt trở nên tỉnh táo rất nhiều:”Muốn ạ.”

Thấy thằng bé hoạt bát lên, Lục Phi cười cười, sau đó đưa con ra khỏi xe.

Anh chỉ về phía Nhan Hạ và Mạnh Luật ở nơi xa, nói:”Mẹ đứng ở bên kia kia!”

“Là mẹ và chú Mạnh.” Nhìn lại, Lục Hạo bỗng trở nên hưng phấn, tuốt xuống khỏi người Lục Phi, cậu nhanh chóng hướng về phía bên kia chạy vội qua.

Đứng nguyên tại chỗ, Lục Phi bỗng cảm thấy trái tim đau quá, chú Mạnh, xem ra thằng bé rất thân thiết với tình định của mình!

Mà lúc này, Lục Hạo đã thành công đến bên Nhan Hạ.

“Mẹ.” Lục Hạo lập tức chạy đến ôm đùi cô.

“Sao con lại đến đây?” Nhan Hạ kinh ngạc nhìn con trai, đây là từ đâu mà nhảy ra a?

Tầm mắt dời ra liền thấy Lục Phi đang từ nơi xa đi tới.

Lục Phi đi lên phía trước, trực tiếp ôm lấy Lục Hạo và đứng bên cạnh vợ, lên tiếng chào hỏi Mạnh Luật:”Mạnh tổng.”

“Xin chào.” Mạnh Luật lễ phép đáp lời.

“Mạnh tổng đã ăn cơm chưa? Nếu không thì có thể đi ăn cùng chúng tôi?” Lục Phi tiếp tục hỏi.

“Không cần, hôm nay tôi có hẹn bạn gái ăn cơm.” Mạnh Luật lắc đầu cự tuyệt, ánh mắt nhìn Lục Phi mang theo một tia hiểu rõ, đáy mắt kia thanh nhuận khiến không ít người có cảm giác xấu hổ khi đối diện nó.

Nhưng kì lạ là, đối với Lục Phi mà nói, đó không hề có áp lực, vốn còn đang sững sốt, khi đối mặt với tầm mắt Mạnh Luật, Lục Phi chậm rãi trả lời:”Nếu đã như vậy thì chúng tôi không quấy rầy Mạnh tổng nữa.>”

“Ừm” Mạnh Luật mỉm cười gật đầu

“Đến đây con trai, nói xin chào với chú Mạnh của con đi.” Lục Phi kêu Lục Hạo.

Lục Hạo cũng không biết baba nhà mình nghĩ cái gì, cậu vẫn mừì phần nhu thuận, ngọt ngào mà chào Mạnh Luật:”Chú Mạnh, chào chú nhé.”

“Chào Hạo Hạo.”

Sau khi cùng Nhan Hạ chào tạm biệt Mạnh Luật, Lục Phi liền dẫn cô và con trai dời đi.

Nhìn bóng lưng của ba người, ánh mắt Mạnh Luật bắt đầu chậm rãi biến hóa.

Đúng lúc này, bóng dáng nho nhỏ đi đằng xa đang được Lục Phi ôm lấy hướng về phía anh cúi đầu chào.

Nhìn động tác của Lục Hạo, khóe môi Mạnh Luật lại gợi lên một độ cong ôn nhu.

Có đôi khi, thích không có nghĩa là muốn có được, chỉ cần nhìn người ấy hạnh phúc là đã tốt lắm rồi, trong tương lai, có khi nào anh cũng sẽ có một gia đình nhỏ hạnh phúc như vậy?

Phía bên kia, Nhan Hạ ngồi lên xe ôm Lục Hạo, nghe con kể về những chuyện lí thú trong công viên trò chơi, khi nghe đến đoạn hai người cùng vào vòng đu quay, cô không nhận được mà liếc Lục Phi một cái.

Chính cái nhìn này đã khiến ánh mắt hai người giao hội nhau qua gương chiếu hậu.

Trong mắt cả hai đều hiện lên một tia ý cười sáng lạn.

Ngọt ngào quá khứ và những kỉ niệm chậm rãi ùa về.

Mà Lục Phi khi đối diện ánh mắt của vợ yêu, tâm trạng cũng trở lên vui sướng hơn, sau đó, anh dời lực chú ý trở về con đường phía trước, trong đầu lại xuất hiện bóng dáng của Mạnh Luật, trong lòng thì hừ hai tiếng thật cao lãnh, may mắn cho hắn ta vì đã thức thời!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Đến Cùng (Sống Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 21

Xe chạy một hồi cũng về đến nhà.

So với ăn ở bên ngoài cơm mà nói, thật ra thì Lục Phi thích ở trong nhà hơn.

Lúc về đến nhà, Lục Phi nhận lấy Lục Hạo ngủ say từ trong tay Nhan Hạ.

Đứa trẻ cho dù có sức khỏe tới đâu, vui chơi thỏa thích cả buổi chiều thì cũng sẽ mệt mỏi

Một tay ôm Lục Hạo, một tay nắm tay Nhan Hạ. Lúc này trở về nhà, Lục Phi thấy được một cảm giác tràn đầy hạnh phúc.

Mặc dù trong quá khứ, tình hình như vậy đã xảy ra vô số lần nhưng mỗi một lần đều mang đến cho anh những xúc động khác nhau.

Sau khi ôm Lục Hạo về gian phòng của thằng bé, lúc Lục Hạo đi ra liền thấy bóng dáng Nhan Hạ đang bận rộn ở trong phòng bếp.

Một tay cầm dao, một tay giữ rau, cắt từng miếng từng miếng, vẻ mặt vô cùng chuyên tâm.

Lục Phi đứng ở một bên lẳng lặng nhìn, trong đầu đột nhiên hiện ra những bánh xe cảnh tượng của vài năm trước.

Năm tháng hình như không để lại quá nhiều dấu vết trên người Nhan Hạ, lại không nghĩ rằng bất tri bất giác, hai người cứ như vậy trôi qua bảy năm.

Mọi người đều nói cuộc hôn nhân sau bảy năm theo ý anh lại là một truyện cười. Anh nghĩ, cho dù có bảy chục năm, anh vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ chán ghét cô.

(*) Cuộc hôn nhân sau bảy năm: dùng để giải thích vấn đề hôn nhân xuất hiện một chút vấn đề sau khi chung sống với nhau sau một thời gian dài.

Bước lên từng bước, Lục Phi chậm rãi đi đến sau lưng Nhan Hạ, trực tiếp ôm lấy vòng eo mảnh khảnh Nhan Hạ, hơi nghiêng đầu, cứ như vậy cùng Nhan Hạ “vành tai và tóc mai chạm vào nhau”.

Cảm giác bên tai truyền tới từng trận ngứa ngáy, Nhan Hạ dừng lại động tác cắt rau trong tay, giật giật cơ thể của mình, nói: “Anh làm gì vậy? Em đang cắt rau mà!”

“Nhớ em của tôi bảy năm trước, không nhận được suy nghĩ, bảy năm sau em sẽ như ra sao, như thế nào?” Đè thấp giọng nói, Lục Phi nói chậm rãi, trong giọng nói bí mật mang theo nụ cười thần nhiên, phối hợp với tiếng nói đặc biệt này, cho thấy lực hấp dẫn cực kỳ đặc biệt.

Đối với lần này Nhan Hạ cũng như vậy. Cô cũng thừa nhận chính mình thật sự không ngăn được sức quyến rũ của Lục Phi. Lục Phi là người khiến cô không nhận được buông bỏ vũ khí đầu hàng.

Chỉ là khác này, cô lại bắt đầu suy nghĩ những điều Lục Phi vừa nói.

Thì ra lúc đó bất tri bất giác, cô và Lục Phi đã trải qua bảy năm cùng nhau!

Trong thoáng chốc, cô nhớ tới một ít chuyện... Có một người thiếu niên ngăn trở trên đường khi cô đang trở về ký túc xá.

“Tôi là Lục Phi!” Chỉ đơn giản bốn chữ như vậy, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của thiếu niên đó cứ như vậy để lại ấn ký khắc sâu vào trong lòng cô.

Có lẽ, một khắc kia, cô quyết định, lấy tên của anh khắc vào cuộc đời của cô.

“Đang nghĩ gì vậy?” Cảm giác được người trong ngực không tập trung, Lục Phi cúi đầu hỏi, một cái tay tiếp nhận con dao trong tay Nhan Hạ để sang một bên, sợ cô không chú ý lại bị thương.

“Không có gì, nhớ tới cảnh tượng lúc trước anh giới thiệu chính mình với em.” Nhan Hạ trở lại bình thường, cười cong mắt. Thật ra thì, lúc Lục Phi tìm đến cô tự giới thiệu, cô trừ bỏ ngạc nhiên thì chính là thấy kỳ quái.

Nghe vậy, Lục Phi không khỏi cười khẽ, khi đó bị kích thích chạy tới tự giới thiệu trước mặt cô, cũng chỉ bởi vì nghe nói có người khác thổ lộ với cô rồi, mà cô hình như không giống như trước đó trực tiếp cự tuyệt, sau đó anh liền không nhận được rồi.

Không sai, hiện tại anh đương đường là một nam thần quốc dân như vậy nhưng đã từng trong năm tháng trẻ con cũng chỉ là một thiếu niên thăm mền người khác.

“Vậy khi đó em cảm thấy được khi đó anh có vẻ đẹp trai hơn bây giờ không?” Lục Phi tiếp tục hỏi.

“Có gì khác nhau sao?”

“Bởi vì anh muốn bản thân mình ở trong mắt em mãi mãi tốt đẹp như vậy!” Lục Phi nói từng chữ, anh luôn để ý hình tượng chính mình ở trong lòng của Nhan Hạ.

Thực ra em cảm thấy....”

“Hả?”

“Bất kể anh như thế nào thì trong mắt em anh đều là đẹp trai nhất. Em thích sự trẻ trung của anh, trong trẻo lạnh lùng của anh, kiêu ngạo của anh, dịu dàng của anh.... Chỉ cần là anh, em đều sẽ thích!” Khó có lúc Nhan Hạ kín đáo nói một đoạn tình cảm dài như vậy, nói đúng hơn là đáy lòng của cô chân chính nói ra tiếng.

Sau khi nói xong, Nhan Hạ phát hiện một lúc lâu sau cũng không nghe động tĩnh từ phía sau truyền tới, dừng một lát, cô chậm rãi quay người lại xem thử.

Lọt vào tầm mắt là bộ dáng ngây người tại chỗ của Lục Phi.

Nhìn Lục Phi như vậy, Nhan Hạ không nhận được nở nụ cười, má lúm đồng tiền xinh đẹp như ẩn như hiện, tùy ý có thể thấy được dấu vết của hạnh phúc.

Nghe được tiếng cười, Lục Phi mới kịp phản ứng. Chống lại ánh mắt có ý cười của Nhan Hạ, nhận không được đặt một nụ hôn nhẹ như lông chim lên đôi mắt của cô, rồi khỏi đó mới nói: “Bà xã, đây là lời lời tâm tình tốt nhất mà anh từng nghe qua.”

Chớp chớp đôi mắt, Nhan Hạ nhìn gương mặt tuấn tú của người trước mắt này, trong lòng ngọt giống như đang ngâm ở trong hồ mật.

Ngọt ngào từ từ chậm rãi lên men giữa hai người.

Nhưng sau một khắc, hồ mật này bị người không chút khách khí “phá” vỡ.

“Ba mẹ, con đói!”

Tiếng nói trẻ con ở trong phòng bếp vang lên giống như một tiếng sét đánh.

Một tay Nhan Hạ lập tức đẩy Lục Phi ra, sắc mặt hơi đỏ lên nhìn Lục Hạo đang đứng ở ngoài cửa xoa xoa đôi mắt.

Bí đẩy ra một bước, Lục Phi nhìn con trai nhà mình rõ ràng vẫn chưa tỉnh ngủ mà đòi ăn, ngấm lại chuyện tốt bị cắt đứt giữa mình và Nhan Hạ, nhất thời cũng có chút dở khóc dở cười.

Con trai này của anh, có đôi khi trời sinh là tới phá hư chuyện tốt của anh!

“Em đưa con trai đi rửa mặt, để anh làm tiếp cho!” Lục Phi nói với Nhan Hạ, bầu không khí tốt đẹp cứ như vậy bị con trai phá hư hầu như không còn, anh còn có thể đi giúp nó sao?

Nhưng mà cũng không tính là không có thu hoạch, ít nhất bây giờ anh đã nghe được lời tâm tình tốt nhất rồi.

“Ừm.” Hồi phục lại tinh thần, Nhan Hạ xấu hổ đáp lại một câu, sau đó đi về phía Lục Hạo vẫn còn đang đứng ở cửa phòng bếp, trực tiếp dẫn cậu bé đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Cô cũng không nghĩ tới Lục Hạo lại tinh nhanh như vậy.

“Mẹ, người đã lau hai lần rồi, đã quá sạch sẽ rồi.” Trong lúc Nhan Hạ thất thần, Lục Hạo tốt bụng nhắc nhở một câu.

“...Ừm.” Nghe được lời con trai nói, động tác Nhan Hạ tạm dừng, sau đó cầm khăn long bắt đầu lau đôi tay nhỏ bé của tiểu Hạo.

Sau khi rửa mặt sạch sẽ xong, tâm tình Lục Hạo rất tốt chạy ra khỏi phòng tắm, vuốt cái bụng đói của mình chạy vào trong phòng bếp.

Khi Nhan Hạ đi ra, con trai đã sớm trở thành cái đuôi nhỏ phía sau Lục Phi.

Nhìn ánh mắt của con trai nhìn Lục Phi thỉnh thoảng như trẻ con quần quýt cha mẹ, Nhan Hạ liền hiểu, có đôi khi người mẹ không thể thay thế bằng người cha được.

Sau khi đi công viên trò chơi về, quan hệ tình cảm thân thiết của chồng và con trai càng thêm tốt hơn rồi.

Hơi mỉm cười, cô quay người trực tiếp đi phòng khách mở xem tivi.

Khi còn trai và chồng đang phấn đấu vì bữa tối, cô chỉ biết TV thôi.

Mở ra kênh thường hay xem, chính là phim truyền hình mà Nhan Hạ hay xem.

Bởi vì Lục Phi nên cô yêu thích phim truyền hình và điện ảnh. Cứ có cảm giác là cô hiểu rõ nhiều một chút, là có thể càng gần Lục Phi thêm một chút.

Khi Lục Phi và Lục Hạo đi ra ngoài thì nhìn thấy Nhan Hạ đang chăm chú xem tivi.

“Hạo Hạo, bảo mẹ con ăn cơm thôi.” Lục Phi đặt hai chén mì lên mặt bàn rồi nói với Lục Hạo, sau đó quay người vào phòng bếp.

“Dạ....” Lục Hạo lên tiếng, nuốt nước miếng, sau đó chạy đến bên người Nhan Hạ, lập tức nói: “Mẹ, ăn cơm tối thôi.”

Nói xong, còn đưa tay lôi kéo Nhan Hạ, hiển nhiên là muốn nhanh kéo Nhan Hạ vào trên bàn cơm.

Bị con trai vừa gọi vừa lôi kéo như vậy, tâm tình Nhan Hạ xem kịch cũng biến mất.

Ôm con trai trở lại bàn ăn, trước mặt hai người đã để hai chén mì Ý, phía trên còn dùng một cục thịt nhỏ và rau dưa làm ra một khuôn mặt tươi cười, nhìn khiến người ta không tự chủ mà thêm ăn.

“Mẹ...”

“Hà?”

“Có thể ăn được chưa? Bụng của con rất đói, luôn kêu không ngừng.”

“Con trai, mẹ cũng đói, đợi ba con ra là có thể ăn rồi.”

“Được ạ.”

Đoạn đối thoại ngắn gọn giữa hai mẹ con kết thúc như thế.

Chờ lúc Lục Phi đi ra liền nhìn đến nét mặt của hai người cùng xuất hiện vẻ “thật muốn ăn”.

Vợ nhà mình cả ngày nói con trai không biết đi truyền bản tính tham ăn của ai, theo như anh thấy, còn không phải là đi truyền từ Nhan Hạ sao?

Lại nhìn khuôn mặt hơi tương tự kia, Lục Phi chỉ muốn nói, có phải anh đang nuôi dưỡng hai đứa nhỏ hay không?

Kéo khay, đặt chén mì của mình vào trước mặt mình, lại đem ba chén canh cùng với muống và nĩa chia ra đặt ở trước mặt mọi người, lúc này Lục Phi mới ngồi xuống, dịu dàng nói, “Ăn đi!”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy hai tay một lớn một nhỏ nhanh chóng cầm lấy nĩa, sau đó cùng nhau cuốn lấy đồ ăn trước mặt vào trong khay bắt đầu ăn.

Yên lặng nhìn tương ăn của hai người, ngay sau đó, Lục Phi cũng học bộ dáng hai người, chậm rãi cuốn mì sợi lên và ăn.

Cảm giác người một nhà cùng nhau ăn cơm, cho dù là một chén mì cũng có thể ăn vô cùng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21-2

Ngày hạnh phúc ngọt ngào cứ trôi qua như vậy, hoàn toàn khác hẳn trước kia. Bây giờ, Lục Phi có nhiều thời gian ở bên cạnh Lục Hạo và Nhan Hạ hơn.

Thứ sáu tuần này, Lục Phi và Nhan Hạ cùng nhau xuất hiện tại nhà trẻ của Lục Hạo, khi đó liền nghe thấy tiếng cô giáo Lý nhắc tới mấy ngày nay biểu hiện của Lục Hạo ở trường rất tốt.

"Trong khoảng thời gian này, Tiểu Hạo vui vẻ hơn trước kia rất nhiều. Mỗi ngày đều cười tươi cười hạnh phúc. Trong lớp, bạn học trai và bạn học gái đều thích tìm cậu bé chơi." Cô giáo Lý hưng phấn đi theo nam thân của mình và nói qua biểu hiện của tiểu nam thân.

Nghe xong, Nhan Hạ nhìn Lục Hạo ở trong ngực Lục Phi, phát hiện sắc mặt con trai nhà mình đúng là thật là trở nên càng tốt hơn rồi.

"Đã gây phiền phức cho cô giáo Lý rồi!" Lục Phi gật đầu với cô giáo Lý.

"Không phiền, không phiền...." Cô giáo Lý kích động lắc đầu, tuy miệng nói không phiền, nhưng trong lòng lại ngọt ngào một trận: A a a, nam thân nhà cô đang nói đã gây phiền toái cho cô kia!

Tiếp xúc gần gũi với nam thân nhà mình như vậy, cô giáo Lý cảm thấy chính mình theo đuổi nam thân không nhầm mà. Hiện tại, điều hạnh phúc nhất của cô chính là mỗi ngày nhìn cả nhà nam thân ngọt ngào hạnh phúc.

"Còn muốn nhờ cô giáo Lý một chuyện." Lục Phi tiếp tục mở miệng nói.

Mà lời chưa nói xong, cô giáo Lý liền kích động nói: "Lục nam thân cứ nói đi, chỉ cần tôi có thể làm được, nhất định sẽ làm." Nếu thật sự không làm được, cô sẽ nghĩ biện pháp làm cho được.

"Hôm nay sẽ phát sóng chương trình >, một khi truyền ra, tôi nghĩ Hạo Hạo sẽ bị người khác chú ý. Hi vọng trường học các cô có thể bảo vệ chu toàn con của tôi, đồng thời cũng hi vọng cô giáo Lý ở trường giúp tôi nhìn Hạo Hạo một chút." Miu-diendanlequydon Lục Phi nói xong, tiếng nói rõ ràng còn mang theo một chút trịnh trọng.

Nhất thời khiến chính nghĩa trong lòng cô giáo Lý vùng lên bùng bùng, lập tức gật đầu: "Lục nam thân, anh yên tâm đi! Hạo Hạo là học trò của tôi, tôi sẽ bảo vệ tốt cậu bé."

"Cảm ơn." Nói một câu đó với cô giáo Lý xong, Lục Phi liền dẫn Nhan Hạ đi về.

Lại một lần nữa nhìn nóng lưng của ba người, cô giáo Lý bị hoảng sợ không phân rõ đâu là phía Bắc rồi.

Sau đó nhớ tới đoạn đối thoại giữa mình với nam thân, ngay tức khắc vội vàng chạy về văn phòng của mình.

Cô phải dọn dẹp một chút rồi về nhà gấp. Đêm nay > sẽ phát sóng đó!

=====

Buổi tối, ăn tối xong thật sớm. Một nhà ba người lần nữa cùng ngồi chờ ở trước TV, chờ phát sóng chương trình >.

Khi tivi chuyển tới chương trình >, âm nhạc quảng cáo riêng biệt đã vang lên, cùng theo đó là giọng nói giới thiệu khiến Lục Hạo nhìn không chớp mắt.

Vừa kết thúc, cảnh tượng đầu tiên đã xuất hiện.

Cảnh vật xung quanh căn nhà của Lục Phi đã bắt đầu xuất hiện trước mặt ba người.

"Ba, mẹ, cái nhà này giống như nhà của chúng ta quá!" Lục Hạo nói thầm với Lục Phi và Nhan Hạ.

Lục Phi và Nhan Hạ hai người cùng cười, đây không phải là nhà của bọn họ thì là nhà của ai chứ?

Sau đó, bóng dáng Lục Phi bỗng xuất hiện. Lục Hạo tròn tròn mắt, thì ra đúng là nhà của bọn họ!

"Dì Hình Ảnh cũng có kia." Lục Hạo lại nói thầm.

Sau khi chiếu đoạn của Hình Ảnh không lâu, Lục Hạo thấy được phòng cùng với bóng dáng của mình.

Lần này, trong nháy mắt ánh mắt của Lục Hạo tròn tròn.

Mặc dù ba mẹ từng nói với cậu ở trên tivi sẽ nhìn thấy chính mình, nhưng khi chính thức nhìn thấy thì Lục Hạo thật sự có một loại cảm giác hết sức mới lạ. Nhìn không chớp mắt, ngay cả trái cây trước mặt cũng quên ăn, cứ như vậy không chớp mắt nhìn TV chăm chăm.

"Con không muốn để người khác thấy thấy thân thể trắng nõn của con ở trên TV đâu."

Nghe giọng nói trẻ con này, Nhan Hạ không nhịn được cười ngã vào trong ngực Lục Phi. Cô không ngờ đứa con nhà mình còn có thiên phú khôi hài như thế.

Lại tiếp sau đó chính là cảnh tượng Lục Hạo đang đánh răng rửa mặt, còn buồn bực nhìn chăm chăm Lục Phi, hỏi một câu: "Ba, bữa sáng của con đâu?"

Thấy con trai từng bước từng bước không ngừng hủy đi hình tượng của Lục Phi như vậy, còn có một màn cầu xin ăn snack Từ từ xem tiếp, Nhan Hạ chỉ có một suy nghĩ: Con trai nhà mình quá đáng yêu!

Nghĩ tới điều đó, sau một khắc liền ôm con trai nhà mình vào trong ngực, dùng sức mà chà đạp và chà đạp.

Quá....Thật là quá đáng yêu rồi!

"Mẹ, mẹ làm cái gì vậy?" Bị ôm ấp như thế, Lục Hạo có chút mê mang nhìn chăm chăm Nhan Hạ.

"Con trai, mẹ yêu con chết mất." Nhan Hạ trực tiếp đáp lời Lục Hạo.

"Mẹ, con cũng yêu mẹ lắm." Lục Hạo cũng đối đáp lại Nhan Hạ, một bộ dáng nghiêm trang trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhìn hết sức đáng yêu.

Sau khi nói xong, quả nhiên tiếp đó lại là một trận ôm hôn thắm thiết.

Nhìn hành động của hai mẹ con vô cùng thân thiết, Lục Phi cứ ở một bên cứng chiều nhìn chăm chăm. Ánh đèn ở phòng khách chiếu xuống càng thêm lộ ra vẻ nhu hòa và sinh động.

Không khí tốt đẹp cứ tăng lên như thế, anh cũng không truy cứu con trai mình ăn bao nhiêu đậu hũ của bà xã mình nữa.

Bên này, Nhan Hạ đang vì biểu hiện của Lục Hạo mà cảm thấy xúc động thì trên internet cũng bắt đầu dấy lên một trận sóng trào.

Đài Truyền Hình Việt Quất ở trên internet đều cùng phát trực tiếp chương trình này ra bị người xem trên mạng bình luận kín hết.

"Nhìn về phía Lục nam thần, nhìn kia, trực tiếp bị Lục tiểu nam thần đáng yêu che mất rồi."

"A a a, sao Hạo Hạo lại có thể đáng yêu thế chứ, yêu cậu bé lắm. Tiểu nam thần thật sự không hổ là con của Lục nam thần, trong nháy mắt nhìn là thấy yêu thích rồi!"

"Hạo dễ thương, Tâm Tâm hoạt bát, An An đáng yêu, Noãn Noãn láu lỉnh, Hòa Hòa ấm áp... Rất thích năm đứa bé này, nhưng thích nhất vẫn là Hạo Hạo, cậu bé được di truyền từ gen của nam thần, quả là danh bất hư truyền mà!"

"..."

"Hạo Hạo thật sự là quá đáng yêu, cái biểu tình ăn kia thật là làm tôi không nhịn được muốn dâng tất cả đồ ăn vào trước mặt của cậu bé. Quả nhiên là nam thần cũng không thể chịu đựng được sức quyến rũ của cậu bé mà!"

"An An cũng đáng yêu quá! Thích nhất là đôi mắt to của bé ấy."

"Còn có Tâm Tâm, nhưng mắt hơi nhỏ một chút."

"Noãn Noãn thì láu lỉnh và hoạt bát. Không nghĩ tới đã từng là nam thần cao lãnh cũng có một ngày trở thành vú em."

"Hình như tuổi của Hòa hòa hơi lớn, nhưng đúng là một thằng bé tinh cảm, cả người rất có phong thái của một tổng giám đốc bá đạo, tương lai sẽ là tổng giám đốc bá đạo sao?"

"Còn tôi thích nhất là Hạo Hạo, có lẽ là do ấn tượng đầu tiên đi, thật chờ mong nhiều hình ảnh của Hạo Hạo một chút quá đi!"

"Điều thích cả, tất cả đều thật đáng yêu, nhóm người ba cũng vậy. ^.^ Diễn ^.^ Đàn ^.^ Maris ^.^ Lê ^.^ Miu ^.^ Quý ^.^ Đôn ^.^ Chỉ có duy nhất một điều không nghĩ tới ngày thường Lục nam thần một bộ dáng không ăn khói lửa nhân gian, không nghĩ tới làm thức ăn giỏi như thế, nhìn Hạo Hạo giống như muốn ăn sạch cái đĩa luôn rồi!"

"..."

Bình luận không ngừng tăng lên, điều này đã nói rõ sức hút của chương trình > nhờ những bọn nhỏ này mà tăng lên.

Bốn gia đình khác, trên thực tế trừ bỏ Lục Phi ở ngoài, còn lại bé con của mấy nhà khác fan đã biết hết. Cho nên khi tiết mục bắt đầu, rất nhiều người ôm tâm tình mong chờ theo dõi.

Cũng có một số fan của Lục Phi bất đồng. Lúc này, có không ít người tâm tư phức tạp nhìn từng hành động nhỏ của thần tượng nhà mình và nhỏ của con trai của anh trên TV.

Nam thần nhà bọn họ trong sinh hoạt hàng ngày thật sự là chênh lệch quá lớn với hiện thực.

Không ai có thể nghĩ đến nam thần luôn luôn cao lãnh kia lại có một mặt dịu dàng cùng với bất đắc dĩ đối với con trai như vậy.

Khẩn trương khi bị con trai hỏi bữa ăn sáng, thành thạo chuẩn bị bữa sáng vì con trai, không chịu được phải thỏa hiệp khi con trai làm nũng, nói điều kiện cùng với con trai, bị con trai phá hủy hết hình tượng.... Từng gương mặt khác nhau đập vào tầm mắt của từng fan, nhưng cũng làm cho nhóm fan được trải nghiệm một gương mặt mới của Lục Phi.

Ngày ấy, Lục Phi lộ ra một ít tin đồn khiến cho toàn người náo nhiệt hẳn, thực ra một phần tin tức nói rất đúng, Lục Phi bắt đầu từ trên cao đi xuống rồi.

Một Lục Phi hoàn toàn mới bắt đầu xuất hiện trước mặt fan.

Thực ra một khi tiếp nhận Lục Phi rồi. Lại phát hiện thêm bí mật mới của nam thần, điều đó cũng dễ dàng tiếp nhận mà không phải sao?

Mang theo từng tâm tình khác nhau, nhóm fan trên weibo của Lục Phi cũng bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Lúc này, Lục Phi ở nhà.

Thông qua tivi, anh cũng hiểu rõ vì sao khi đó Lục Hạo lại khóc, Lục Phi nhìn chăm chăm khuôn mặt của Nhan Hạ cho đến khi nó đỏ lên.

Cô nghĩ qua vô số khả năng, nhưng lại không nghĩ tới lời nói từ mặt với Lục Phi như vậy lại bị Lục Hạo nghe được. Không biết thằng bé nghe được từ lúc nào?

Tầm mắt hai người cứ dấy dưng không dứt xuyên thấu qua không khí vài giây.

Trong lúc đó, Lục Hạo ai oán cắt đứt trao đổi giữa Lục Phi và Nhan Hạ.

"Mẹ, Hạo Hạo thật sự ăn nhiều bánh snack lắm sao?" Lục Hạo nhớ tới hình ảnh vừa rồi của mình, trong lòng bi thương nhất thời chảy thành dòng sông. Cậu không thể nào hưởng thụ một mình một bịch snack nữa rồi. Thì ra ngày đó, cậu ăn cũng không phải chỉ là một ít.

Nhan Hạ nhìn Lục Hạo bên cạnh khổ sở chỉ vì bịch snack, cảm giác ngược ngùng vừa mới dâng lên lại chậm rãi tụt xuống. Trẻ con thì vẫn là trẻ con, cô không thể trông cậy vào thằng bé để có thể hiểu được sự phức tạp của thế giới người lớn. So với sinh em gái, có lẽ tâm quan trọng của cô còn không bằng một bịch snack đối với Lục Hạo.

Ho nhẹ một tiếng, Nhan Hạ bắt đầu nói: "Hạo Hạo, ngày đó con thật sự là ăn hơi nhiều snack."

"Vậy ước định snack với ba cũng sẽ bị mất phải không?" Thời điểm nói những lời này, Lục Hạo có chút khóc không ra nước mắt. ^_ ^ Diễn ^.^ Đản ^.^ Maris ^~ ^ Lê ^.^ Miu ^_ ^ Quý ^.^ Đôn ^_ ^ Ánh mắt ướt sũng cứ nhìn chăm chăm Nhan Hạ như vậy, cũng khiến người ta có một loại cảm giác không nhịn được muốn buông bỏ vũ khí đầu hàng.

Nhan Hạ dời tầm mắt qua Lục Phi, trong ánh mắt mang theo ý tứ "Chuyện này là giao ước của anh và con trai, anh tới giải quyết".

Nhận được ý của Nhan Hạ, sau đó Lục Phi gọi một tiếng "Hạo Hạo". Hai người liền bắt đầu nghiên cứu về vấn đề bịch bánh snack.

Nhìn hai cha con trao đổi rất nghiêm túc, Nhan Hạ cũng xem hết kết cục còn lại rồi lập tức cầm điện thoại ra bắt đầu xem bình luận về Lục Hạo trên internet.

Nhưng không nghĩ tới, khi vừa vào weibo của Lục Phi, cô kinh hãi khi nhìn các bài bình luận của mọi người tràn kín tường nhà Lục Phi.

"Lục nam thần, tôi chính thức trở thành fan hâm mộ của anh, bởi vì tôi đã trở thành fan nam thần tương lai rồi!"

"Nam thần, Hạo Hạo nhà anh thật sự là quá đáng yêu, nhìn đáng yêu đến nỗi muốn xịt máu mũi!"

"Ban đầu còn có chút nghi ngờ, nhưng hiện giờ nhìn anh hạnh phúc như vậy, tôi cũng yên tâm giao anh cho gia đình rồi."

"Thật ra thì hạnh phúc của anh quan trọng hơn, tôi chỉ có thể chúc phúc cho anh rồi."

"Nhìn biểu hiện của Hạo Hạo thì có thể thấy được anh và mẹ của Hạo Hạo tình cảm rất tốt, hạnh phúc nha!"

"..."

"Thích nam thần, thích Hạo Hạo...."

"Chụp hình Hạo Hạo. Nam thần, anh hãy chụp hình Hạo Hạo đi. Đột nhiên phát hiện, chính bản thân fan chúng tôi thế mà đều không có ảnh chụp của tiểu nam thần nhà anh, thật quá thất bại mà!"

"....."

Đọc một loạt bài bình luận khen ngợi, tâm Nhan Hạ không nhịn được cứ nhảy rộn lên. Chỉ có duy nhất một người nhắc tới mẹ của Hạo Hạo, còn đâu Nhan Hạ đều trực tiếp bị bỏ quên.

Fan Lục Phi cứ chấp nhận sự tồn tại của Lục Hạo như thế? Đến lúc này, Nhan Hạ vẫn cảm thấy còn đang ở trong sương mù, tình huống phát triển tốt hơn cô nghĩ.

Nắm chặt đi động trong tay, tầm mắt Nhan Hạ dừng lại trên người Lục Hạo.

Chỉ cần Lục Hạo được chấp nhận, kỳ thật cô cũng sẽ không thấy sợ cái gì nữa!

Lúc này, Lục Phi và Lục Hạo cũng đã kết thúc đề tài bịch bánh snack.

Nghĩ đến sau này, mặc dù mình có thể có ăn snack nhưng không được ăn nguyên một bịch, ~ dieen dann - MarisMiu - lee quy doon ~ tâm tình Lục Hạo không được vui cho lắm, cả người giống như bị nhiễm trong sương mờ.

Chỉ có thể nói, hi vọng bao nhiêu thì thất vọng bấy nhiêu đi!

Lục Phi nhìn chăm chú một hồi, lấy ra đi động của mình "tách" một tiếng, chụp lại bộ dáng này của Lục Hạo.

Sau đó đưa Lục Hạo cho Nhan Hạ ôm, anh cảm lấy điện thoại bắt đầu đăng một dòng tin mới lên weibo của mình.

Lục Phi: Xem xong chương trình, biết chính mình không được ăn một bịch snack nữa, Hạo Hạo có chút bị thương rồi! Đáp lại là yêu cầu ảnh chụp của mọi người! Hình minh họa

Gửi xong tin mới này, Lục Phi mỉm cười kéo xuống dưới, bắt đầu nhìn mọi người trả lời lại, vừa vặn Nhan Hạ cũng vô đọc tin mới đó.

Nhìn thấy nhóm fan thân nhiên tiếp nhận sự tồn tại của Lục Hạo, trong lòng Lục Phi rất vui mừng.

Đồng thời anh cũng nhìn ra fan của anh hình như không nguyện thích nhắc tới vợ của anh cho lắm.

Nhưng đối với thời điểm hiện tại mà nói, chỉ điều này thôi cũng đã đủ rồi. Chỉ cần nhóm fan chịu tiếp nhận Lục Hạo, thì anh không tin bọn họ sẽ không chấp nhận Nhan Hạ.

Bởi vì sớm hay muộn bọn sẽ phát hiện.

Nhan Hạ mới chính là trung tâm của gia đình bọn họ.

Thiếu cô ấy, nhà bọn họ không thể gọi là nhà nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 21-3

Sự kiện Lục Phi “ăn con” được mở đầu sôi trào. Bắt đầu xuất hiện một làn sóng mới.

Lúc chương trình này được truyền ra ngoài, công ty giải trí Chí Tôn đã bắt đầu dự trù cho những tình huống xấu nhất cộng với những anti-fan trên mạng thừa nước đục thả câu.

Nhưng nhìn tình hình thực tế thì phát hiện những thứ này hoàn toàn không có công dụng nữa.

Tất cả ý chính bình luận đều xoay quanh năm gia đình. Năm đứa bé tới ghi hình, ngẫu nhiên sẽ tràn ra một đợt sóng mới, nhưng những bọt nước này mọi người đều trầm trồ khen ngợi vì thể tình huống rất tốt.

Trong đó, Lục Hạo là con trai của Lục Phi, tiết mục của tổ gia đình họ chiếm tỉ lệ người xem cao nhất, đồng thời cũng là một tổ gia đình có sức hút nhất.

Nhìn tình huống này, mọi người đều hết ý kiến, bọn họ cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Tình huống như vậy, nhân viên công ty cũng thu được chút ít tin tức liên quan, bao gồm Hình Ảnh, là người đại diện của Lục Phi.

Nhìn tỉ lệ người xem tv, nhìn # Hạo Hạo đáng yêu #, # tiểu nam thần nhà Lục Phi # cùng với các loại đề tài tại ngắn ngủi, trong một thời gian ngắn đã hình thành nên một bảng xếp hạng. Thấy vậy, Hình Ảnh lập tức gọi điện cho Lục Phi.

Vừa nhấn nút gọi, đầu bên kia đã tiếp máy.

“Tin tức tốt, cho tới bây giờ, công ty không có hành động gì nữa. Phản ứng của nhóm người fan cùng với tỉ lệ người xem TV đều vô cùng tốt.” Vừa thông máy, Hình Ảnh lập tức nói với Lục Phi. Loại tình huống như này, người làm đại diện như cô càng dễ thở hơn.

“Ừ, tôi biết rồi.” Trong điện thoại, giọng nói của Lục Phi trầm thấp cũng mang theo trong trẻo lạnh lùng. Nhưng lúc này, khó có thể xem nhẹ có bao nhiêu vui sướng trong giọng nói của anh.

Hình Ảnh đi theo bên người Lục Phi đã nhiều năm, đương nhiên bây giờ cũng hiểu rõ tâm tình Lục Phi. Khóe môi bất giác quét qua ý cười, chân thành nói: “Chúc mừng anh, ước nguyện đã được hoàn thành rồi!”

Không ai rõ ràng hơn Hình Ảnh, Lục Phi có bao nhiêu mong muốn để vợ con anh xuất hiện trước mặt người khác, có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ

Làm người đại diện, cô cũng cảm thấy vui mừng thay cho Lục Phi.

“Cám ơn chị, chị Hình.”

“Đừng, đừng lấy hai chữ đơn giản này đuổi tôi. Vẫn là tình hình bây giờ quan trọng hơn.” Hình Ảnh cười đáp.

“Hay là, chị Hình nhận kịch bản rồi đưa đến em xem một chút, có thể chọn ra một bản thích hợp cho em được không?” Lục Phi cười nói: “Nhưng quay chụp ở gần đây thôi, em muốn mỗi ngày đều có thể về nhà.”

Hình Ảnh nghe được câu đầu tiên còn tưởng mình nghe lầm, nghe đến câu sau cũng chỉ thản nhiên tiếp nhận.

Nghệ sĩ nhà cô hiện tại đã hoàn toàn trở thành một phụ nam của gia đình rồi, hơn nữa còn rất vui vẻ!

“Được, tôi chọn lựa xong sau sẽ đưa cho cậu xem, trong đó có mấy kịch bản cũng rất hay.” Hình ảnh suy nghĩ một chút rồi nói.

Hiện tại Lục Phi cần phải bảo trì vị trí vững chắc đã.

Một cái ảnh để ask này, trên thực tế đã đủ cho Lục Phi sống cả đời. Tuy nhiên, cô không muốn tiếp nhận một nghệ sĩ như mình, sẽ sống một cuộc sống tầm thường vô vị như thế.

“Được, tôi sẽ nhìn thử.” Lục Phi đáp.

Trong chốc lát, hai người liền kết thúc cuộc trò chuyện.

Tắt điện thoại, Lục Phi nhìn thấy bóng dáng Lục Hạo đã chìm vào giấc ngủ đang nằm ở trong lòng Nhan Hạ.

“Anh ôm thằng bé trở về phòng đi.” Nhan Hạ nhìn Lục Phi nói, ngón tay sờ lên khuôn mặt trắng nõn của Lục Hạo, đáy lòng từng tràn niềm mại.

“Anh ôm nó trở về phòng, em cũng nghỉ ngơi đi!” Lục Phi gật đầu, nhận lấy Lục Hạo đang nằm trong lòng Nhan Hạ, đi về phía phòng của Lục Hạo.

Nhìn bóng dáng hai cha con, Nhan Hạ đứng dậy, liền thấy môi lưng liền trở về phòng rửa mặt trước.

Chờ cho đến khi cô đi khỏi ra nhà tắm, Lục Phi đã thay quần áo xong đang nằm ở trên giường.

Thấy Nhan Hạ đi ra, anh xúc chần bên cạnh lên, vỗ vỗ vào bên cạnh rồi nói với Nhan Hạ: “Lên đây đi.”

Nhan Hạ cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, liền trực tiếp lên giường. Sau đó tựa vào trong ngực Lục Phi, nhìn chằm chằm đi động trong tay Lục Phi, ngáp một cái, nói: “Chuyện gì vậy?”

“Em nhìn những cái này đi, tất cả mọi người đều nói Lục Hạo nhà chúng ta đáng yêu đó!” Nói xong, Lục Phi dời điện thoại tới trước mặt Nhan Hạ. Nhan Hạ thấy rõ ràng phía trên có rất nhiều lời chúc mừng Lục Phi.

Lục Phi, anh có biết suy nghĩ không hả, Hạo Hạo đã lớn như vậy mà không cho chú biết!

Lục Phi, Hạo Hạo nhà cậu thật đáng yêu, lúc nào thì cho chúng tôi nhìn đây.

Lục Phi, chuẩn bị đến nhà cậu chơi, có nghênh đón không?

.....

Hơn mười năm này, mặc dù Lục Phi này không kết giao bạn bè nhiều, nhưng bạn bè tốt thì vẫn có một số.

Đương nhiên, những người này có độ hot không kém hơn Lục Phi bao nhiêu.

Ngày thường, Lục Phi cũng thường hay đi ra ngoài với bọn họ.

Mà sự tồn tại của Nhan Hạ và Lục Hạo, Lục Phi không nói, vì thế cũng không ai nhắc tới.

Lục Phi cũng ý thức được, thì ra mình che giấu kín như vậy!

Có đôi khi Lục Phi cũng sẽ suy nghĩ. Lần này, nếu không phải bởi vì Nhan Hạ chủ động mở miệng, có phải anh sẽ tính toán cả đời không để cho người khác biết anh có vợ con rồi hay không?

Mãi mê suy nghĩ, Lục Phi hoàn toàn cảm thấy có thể xảy ra khả năng này.

Bởi vì Nhan Hạ và con trai chính là hai người quan trọng nhất trong lòng anh.

Cúi đầu, Lục Phi có thể thấy rõ ràng cái trán trơn bóng của Nhan Hạ, cùng với đó anh cũng có thể nhìn thấy lông mi dài vút của Nhan Hạ. diễn.đàn.lê.quý.đôn Trong lòng nhất thời trở nên mềm mại, ôm cả người Nhan Hạ, chậm rãi cúi đầu, khẽ hôn nhẹ lên mái tóc của cô, từ từ nói: “Nhan Hạ, có cơ hội, chúng ta hãy sinh một đứa con gái đi! Dịu dàng, giống như em thì thật tốt!”

Nghe thấy câu này, cơ thể Nhan Hạ đang thả lỏng lập tức trở nên căng cứng, di động trong tay thiếu chút nữa đã không lấy ra nổi nữa rồi.

“Sinh con gái?” Nhan Hạ hỏi ngược lại, trong đầu đột nhiên nghĩ tới bức vẽ của Lục Hạo.

“Ừm.” Lục Phi tiếp tục gật đầu, anh nghĩ, hai người con gái, nhất định sẽ là hạnh phúc đẹp nhất trên thế giới.

Nhìn khuôn mặt của bà xã từ từ trở nên ửng đỏ, Lục Phi nở nụ cười.

Anh không nghĩ tới, Nhan Hạ đã sinh con trai một lần rồi mà vẫn còn cảm thấy thẹn thùng về những lời nói này của anh.

Nhớ lại chuyện xưa, khoe môi không tự giác mỉm cười, khẽ thấp giọng nói: “Có được không?”

Nói xong, lật người một cái, cũng đã ép Nhan Hạ chặt chẽ ở dưới thân.

Mặt đối mặt, hơi thở của hai người quấn quít vào nhau, một cổ không khí ái muội như có như không bắt đầu chậm rãi phát sinh.

“Nhưng...”

Nhan Hạ còn chưa nói hết câu, tất cả lời nói tiếp theo đều bị đôi môi mềm mại kia ngăn chặn lại không một kẽ hở. Giờ khắc này, Nhan Hạ hoàn toàn không kịp suy nghĩ gì nữa, cả người bắt đầu đáp lại sự nhiệt tình mãnh liệt của Lục Phi.

Giờ khắc này, Lục Phi giống như muốn ăn tươi nuốt sống Nhan Hạ, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm.

Một lúc lâu sau, hô hấp Lục Phi nặng nề rời khỏi đôi môi của Nhan Hạ. Nhìn đôi mắt mờ mịt của Nhan Hạ, khoe môi hình thành một đường cong. Ngay sau đó, vươn một tay ra vuốt cằm của Nhan Hạ, lại hôn thêm một lần nữa.

Từng chút từng chút, giống như là đang nhấp nhám bảo bối. Lục Phi đang cực lực phát ra lực hấp dẫn nam tính của mình.

Lôi kéo Nhan Hạ cùng nhau trầm luân, loại tư vị này khiến Lục Phi nhận không được mà trầm mê vào.

Từng chút, quần áo trên người hai người cũng bắt đầu nhiệt tình mà rơi ra từng cái.

Chứng kiến hai người tiếp nhận điều nguyên thủy nhất của chính mình.

Kích tỉnh cả đêm, trong phòng tràn đầy âm áp.

Ngày hôm sau tỉnh lại, trên người Nhan Hạ đầy những vết xanh xanh tím tím không biết bao nhiêu lần hơn trước kia.

Nhìn chính mình trong gương, cô lấy phấn che lại những dấu vết trên cổ mình. Lục Phi chậm rãi ôm cô từ phía sau.

“Ô mai này nhìn thật đẹp.” Giọng nói Lục Phi khàn khàn vang lên bên tai Nhan Hạ. Anh nhìn kiệt tác của chính mình, đáy mắt chỉ còn lại nụ cười xấu xa.

Nghe trong giọng nói Lục Phi trêu chọc, Nhan Hạ cũng không để ý đến. Chỉ được cái khoe mẽ là giới.

“Con trai đâu rồi?” Nhan Hạ đỏ mặt dời đi đề tài.

“Đã đưa thằng bé đến trường rồi, buổi sáng thừa lúc anh không chú ý liền chạy vào phòng kêu em. Chỉ tiếc em ngủ như heo chết, thằng bé chỉ có thể không can tâm tình nguyện cùng anh đến trường. ~ dieen danm - MarisMiu - lee quyy doon ~ Nhưng con có nói qua, buổi tối hai chúng ta nhất định phải tới đón nó.” Lục Phi nhẹ giọng nói lại.

Đột nhiên cảm thấy, cuộc sống bây giờ giống như đang ở trong thiên đường hơn so với cuộc sống đơn điệu trước kia.

Thì ra, để cho bọn họ quang minh chính đại đứng bên cạnh là một cảm giác tốt đẹp như thế, thật sự khiến anh không bao giờ muốn rời khỏi bên người bà xã và con trai rồi.

“Vậy tan tầm anh qua đón em rồi chúng ta cùng đi đón thằng bé. Bây giờ, em còn phải đi làm!” Nhan Hạ sửa soạn xong chính mình, kéo bàn tay của Lục Phi ở trên eo mình ra, đi ra khỏi phòng tắm.

Dĩ nhiên, Lục Phi cũng đi ra theo.

Nhìn Nhan Hạ khó xử lựa chọn quần áo ở trước tủ quần áo. Sau đó anh đi lên phía trước, lấy ra bộ quần áo từ trong tủ quần áo, lười biếng nói: “Bà xã, để anh giúp em thay nhé!”

Nắm lấy quần áo trong tay Lục Phi, Nhan Hạ chạy nhanh vào phòng thay đồ, đóng cửa lại, hoàn toàn ngăn cách Lục Phi ở bên ngoài.

Nếu để cho Lục Phi thay, hôm nay cô xác định chắc chắn không thể đi ra khỏi cửa, dù sao chuyện như vậy Lục Phi đã làm không ít rồi.

Nhìn cánh cửa đóng chặt, Lục Phi cảm thấy buồn cười, sau đó quay người rời khỏi phòng.

Cùng nhau ăn cơm trưa xong, Lục Phi liền đưa Nhan Hạ đến công ty.

Chờ khi Nhan Hạ xuống xe, lòng tràn đầy vui sướng. Lục Phi lái xe đến công ty giải trí Chí Tôn.

Đây là bước đầu tiên, sau này phải bước thêm vài bước nữa rồi.

Sau khi đến công ty, đứng ở cửa, đột nhiên tròn mắt, một đám mây trôi qua lơ lửng. Ánh mặt trời cứ lẳng lẳng rơi xuống từ trên bầu trời như thế.

Nghênh đón ánh mặt trời đúng lúc!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 22-1

Edit: Tuyen83

Lúc này, các phóng viên đang ngồi chồm hổm chờ ở cửa nhìn thấy Lục Phi đón nắng đi tới, không khỏi có chút thất thần.

Bóng dáng cao lớn, không cần nói đến ngũ quan tuấn tú, chỉ cần đứng ở dưới ánh mặt trời cũng phản chiếu ra một màn chói lọi rực rỡ.

Đây là một người đàn ông vô cùng quyến rũ, khi đứng ở nơi đó, anh ấy sẽ là trung tâm khiến mọi người chú ý, thậm chí làm cho người ta không nhận được muốn đuổi theo.

Chỉ có thể nói một câu, Lục Phi xứng đáng được gọi là "Nam Thần Quốc dân".

Trong lúc các phóng viên mất hồn, Lục Phi đã đi tới trước mặt bọn họ.

Lúc này, các phóng viên mới phản ứng kịp, lập tức cầm micro và máy chụp hình hướng về phía Lục Phi.

Từ khi Lục Phi về nước, cũng rất lâu rồi các phóng viên không tìm được tung tích của Lục Phi, nhưng hôm nay bọn họ chỉ tới thử vận may một chút, vậy mà không nghĩ tới thật sự gặp được.

"Lục Ảnh đế, anh đã công bố sự tồn tại của con trai mình rồi, vậy kế tiếp anh cũng sẽ công bố thân phận của vợ của mình chứ? Thuận tiện có thể nói cho chúng tôi biết cô ấy là người trong giới nghệ sỹ hay là người ngoài không?" Các phóng viên cảm thấy rất hứng thú đối với người vợ thần bí của Lục Phi này.

Mặc dù trên internet vẫn chưa có bất kỳ tin tức nào, nhưng không ít người đã lên lút bắt đầu tìm hiểu tin tức khắp nơi, hi vọng một lần có thể lấy được tin tức lên trang bìa.

Hiện tại đến thăm dò ý tứ của Lục Phi cũng là để chuẩn bị tốt một chút.

Nghe vậy, ánh mắt Lục Phi nhìn chằm chằm vào người phóng viên kia, thần nhiên nói: "Tạm thời chưa tuyên bố."

"Vậy đến khi nào Lục ảnh đế mới sẵn lòng công bố, có thể nói trước với chúng tôi một tiếng không? diễn.đàn.lê.quý.đôn Đến lúc đó cũng tiết kiệm chút hình ảnh không đáng có." Người phóng viên tiếp tục nói, nếu bọn họ có thể chụp hình vợ của Lục Phi, dĩ nhiên bọn họ sẽ không khách khí. Khi đó nếu không điều tra được, bọn họ phải gửi hy vọng vào sự chủ động của Lục Phi rồi.

"Ừ." Lục Phi khẽ gật đầu, coi như là đã đạt thành hiệp ước với đám phóng viên này.

Về phần những thứ khác, thì dựa vào bản lãnh của mình rồi.

Sau đó, các phóng viên lại hỏi thăm những câu hỏi về phương diện công tác khác của Lục Phi một chút, rồi kết thúc phỏng vấn để Lục Phi đi.

Nhìn bóng dáng Lục Phi rời đi, các phóng viên ngơ ngác nhìn nhau. Thật ra thì, bọn họ cũng rất tò mò rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào mới có thể thu phục được Lục Phi?

Trong số bọn họ đã từng có không ít người không tin chuyện quý quái, theo dõi Lục Phi suốt mấy tháng, cuối cùng lại phát hiện cuộc sống sinh hoạt của Lục Phi chuẩn dọa người. Không đóng phim với ngôi sao nữ có quá nhiều rắc rối, cũng không đi đến quán bar hộp đêm, thể xác và tính thần sạch sẽ dọa người. Ở nơi phù phiếm này, một nơi Làng Giải Trí tràn đầy danh lợi mà hành động của Lục Phi rất hiếm thấy, cũng làm cho người ta cảm thấy xúc động.

Nếu lần này không phải Lục Phi chủ động để lộ ra có con nhỏ, những điều này phóng viên bọn họ cũng sẽ không phát hiện được!

Thân ở Làng Giải Trí, kỳ thật đối với ngôi sao giữ mình trong sạch như Lục Phi, bọn họ cũng có mấy phần bội phục. Dù sao, lấy địa vị và bộ dáng của Lục Phi, không biết bao nhiêu phụ nữ xinh đẹp ngã vào!

Nhưng thật may, người giống như Lục Phi thật sự là quá ít, nếu không những người phóng viên như bọn họ đứng là ăn không khí để sống qua ngày rồi.

Lúc này, bên trong công ty.

Lục Phi đến hấp dẫn sự chú ý của nhiều người, ánh mắt của không ít các diễn viên mới cũng hâm mộ và kính nể dõi theo anh. Miu-diendanlequydon Bọn họ không biết tốn bao nhiêu thời gian mới có thể đạt đến đỉnh cao của anh. Có lẽ, vinh viễn cũng có thể không đạt tới.

Nhìn anh bước vào thang máy, những người này mới lặng lẽ thu hồi ánh mắt của mình, sau đó nhìn vào cái người trên tấm poster khổng lồ giữa đại sảnh của công ty giải trí Chí Tôn.

Phía trên hình, là ảnh chụp Lục Phi đang đứng ở trên bục cao nhất nhận giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất của liên hoan phim ASK. Nhìn một chút, tất cả mọi người không thể không thừa nhận, bất kể là Lục Phi trong thực tế hay là Lục Phi trong hình, nhất định chính là một vật sáng di động.

Lục Phi không biết suy nghĩ của người khác, đã tới tầng lầu cao nhất của công ty giải trí này. Vừa ra khỏi thang máy, anh đã sớm nhận được tín tức nên thấy Tiểu Tạ trợ lý của Mục Kỳ đang tiến lên đón.

Thấy Lục Phi xuất hiện, tiểu Tạ vội vàng nói, "Lục tiên sinh, tổng giám đốc đợi anh đã lâu rồi."

"Ừ." Lục Phi gật đầu một cái, đi theo tiểu Tạ vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

"Ngồi đi." Đi vào phòng làm việc, Lục Phi đi tới trước mặt Mục Kỳ, Mục Kỳ vội vàng chào hỏi.

Nghe vậy, Lục Phi trực tiếp tìm một vị trí ngồi xuống, con mắt chăm chú nhìn Mục Kỳ.

Mục Kỳ thấy thế, ho nhẹ một tiếng nói: "Tối hôm qua tôi đã xem qua chương trình đó, Hạo Hạo rất đáng yêu. Mọi người trên internet cũng rất thích cậu bé."

"Cho nên?"

"Có không ít công ty quảng cáo đã tìm tới công ty, ra giá cao muốn mời con trai của anh làm người phát ngôn cho quảng cáo của bọn họ. Trong đó có không ít nhãn hiệu quần áo trẻ em." ~ dienan - MarisMiu - lee quy doon ~ Mục Kỳ nói thẳng, không nói Lục Hạo có người ba Lục Phi này, bản thân Lục Hạo là kiểu người thấy đáng yêu, cũng làm cho không ít người nhìn chăm chăm.

"Tôi từ chối." Lục Phi không chút suy nghĩ liền nói.

"Con của anh danh tiếng càng lớn, tương lai nhất định sẽ có tác dụng đưa vợ của anh ra ánh sáng." Mục Kỳ tiếp tục khuyên, đối với người vợ của Lục Phi này, anh cũng rất tò mò. Lục Phi bảo vệ vợ mình quá chặt, đến bây giờ anh đều không biết vợ Lục Phi là người như thế nào?

Đĩ nhiên, từ bộ dáng của Lục Hạo cũng có thể thấy được đáng đáp của đối phương không kém, nhưng là có thể được nhóm fan Lục Phi tiếp nhận hay không mới chính là một vấn đề lớn.

Anh nghĩ, những người ái mộ chắc chắn sẽ không thích một bình hoa đứng ở bên cạnh Lục Phi.

Đừng nói là fan, ngay cả anh cũng có chút hoài nghi.

Dù sao, qua nhiều năm như vậy, không ít nữ ngôi sao tài mạo song toàn (tài hoa và dung mạo) người được công chúng công nhận, nhưng mặc kệ là ai, chỉ cần có chút dính líu với Lục Phi, đều sẽ bị thương tích đầy mình.

"Tôi sẽ không vì vợ tôi mà hy sinh con trai của tôi, vợ tôi lại càng không. Hơn nữa, tôi nghĩ, không lâu sau, cô ấy cũng sẽ trở thành mục tiêu của các phóng viên theo đuổi, không ai có thể nói cô ấy không xứng với tôi!" Lục Phi mím môi, trong ánh mắt mang theo giá rét.

"Vợ anh cũng muốn vào Làng Giải Trí?" Mục Kỳ cau mày, anh không muốn vợ Lục Phi này kéo chân Lục Phi. Ở trong giới giải trí, địa vị nam nữ hơn kém nhau một trời một vực, hôn nhân sẽ xuất hiện vấn đề rất lớn.

Mục Kỳ đang suy nghĩ, có phải vợ Lục Phi thấy Lục Phi lấy được ASK ảnh đế, giá trị con người tăng vọt, muốn mượn cơ hội nhanh chóng thành công, muốn thử cảm giác tồn tại một chút. Dù sao chuyện như vậy ở Làng Giải Trí không phải là không có.

Nếu không tại sao phải chọn thời gian này ra ánh sáng?

Nghe vậy, Lục Phi khinh bỉ liếc nhìn Mục Kỳ: "Vợ tôi là chuyên gia thiết kế thời trang nổi tiếng, cô ấy hoàn toàn không có hứng thú đối với Làng Giải Trí!"

Nhìn bộ dáng của Lục Phi khinh bỉ không che giấu chút nào, Mục Kỳ sờ sờ cái mũi của mình. Lục Phi đúng là rất bảo vệ vợ của mình, nói một chút cũng không được sao? Chỉ là nghĩ tới lời nói của Lục Phi, thuận miệng hỏi: "Người nào thế?"

"Nhan Hạ!" Lục Phi nói tên Nhan Hạ, trong ánh mắt lập tức đầy tràn dịu dàng và quyến luyến.

Mà cảm xúc cũng không tránh được ánh mắt của Mục Kỳ.

Cho tới bây giờ, Mục Kỳ chưa từng thấy Lục Phi như vậy, trong chớp mắt khiến anh hoảng hồn.

Chỉ là, nghĩ đến cái tên Nhan Hạ này, Mục Kỳ rất muốn biết có phải là người ở trong tưởng tượng của anh hay không.

Ngay sau đó, nhập hai chữ Nhan Hạ này vào máy tính của mình.

Nhập vào một cái, một loạt tín tức xuất hiện.

Nhấp vào, nhà thiết kế Nhan Hạ này ở trong giới thiết kế thấy đầu không thấy đuôi, kéo xuống chút nữa, bỗng nhiên hợp lại vừa khớp với hình tượng của Lục Phi.

Nếu là người này, thật ra cũng không khó để tiếp nhận.

Vợ con của anh cũng rất thích quần áo của nhà thiết kế Nhan Hạ này, mỗi năm phòng công tác của họ đi tham gia triển lãm NY, khi đó cũng là vợ con nhà mình tốn nhiều tiền nhất.

Suy nghĩ thời gian, không phải cũng sắp tới triển lãm thời trang NY rồi sao?

Vội vàng nhìn về phía Lục Phi: "Bây giờ bà xã anh chịu xuất hiện ở trước mặt truyền thông rồi hả?"

"Ừ, vì tôi." Giọng nói Lục Phi trong trẻo lạnh lùng, nhưng trong ánh mắt lại bí mật mang theo nhàn nhạt vui vẻ.

Nhìn bộ dáng Lục Phi "khó chịu" như thế, khóe môi Mục Kỳ run rẩy một trận. Anh vẫn cho là Lục Phi là người cao cao tại thượng. ^ _ ^ Diễn ^ ^ Đàn ^ ^ Maris ^ ^ Lê ^ ^ Miu ^ ^ Quý ^ ^ Đôn ^ ^ Bây giờ, thế nào lại một lòng trung thành? Nếu để cho người ngoài nhìn thấy, chỉ sợ sẽ làm cho rất nhiều người được mở rộng tầm mắt.

"Thì ra là mỗi lần có tuần lễ thời trang lớn, bất kể có nhiều bao nhiêu công việc rộn rã cậu đều rút ra thời gian cho tuần lễ thời trang NY là vì nguyên nhân này." Hoàn hồn, Mục Kỳ tiếp tục hỏi. Lục Phi ngoại trừ là diễn viên được yêu thích, trên thực tế, cũng là người mẫu được nhiều người yêu thích nhất. Dáng người cao lớn mạnh mẽ kia, ngũ quan đều đặn, hơn nữa danh tiếng được trời ưu ái như vậy, để cho anh rất dễ dàng trở thành mục tiêu truy đuổi của các tạp chí thời thượng.

Mà ở quá khứ, chính Lục Phi cũng đi tuần lễ thời trang một chút, cũng quay chụp không ít tạp chí thời thượng nổi tiếng trong nước, nhưng số lượng cũng không nhiều.

Nhưng trải qua nhiều năm xác nhận, tất cả mọi người đều hiểu, những tuần lễ thời trang khác không dám đảm bảo, nhưng tuần lễ thời trang New York nhất định anh sẽ đi.

Rất nhiều người từng đi tìm kiếm đáp án, nhưng cuối cùng đều không nắm được chút nào.

Hiện tại, coi như anh đã hiểu.

Thì ra là vì bà xã của anh ấy.

Hiện tại, cần thận đếm thối quen không muốn người biết của Lục Phi một chút, chỉ cần liên hệ với bà xã của anh, tất cả đều đã có đáp án.

Lục Phi như vậy, quả nhiên thật sự như nhóm fan nói, từ trên thiên đàn đi xuống rồi.

"Lục Phi, hãy đi trên con đường mà anh muốn!"

Thật ra thì, ở Làng Giải Trí nhiều năm như vậy. Mục Kỳ gặp nhiều cặp vợ chồng ly ly hợp hợp, ngay cả anh cũng đã từng không chống lại được hấp dẫn, đi làm đường. Có thể có một người như thế, cho dù thân ở hoàn cảnh hỗn loạn nào, lại vẫn như cũ mảnh lá không dính vào người.

Anh có thể thấy một loại mùi vị tốt đẹp từ trên người anh ấy.

Mà anh cũng không muốn thấy cái tốt đẹp này bị phá hư.

Đối với hoàn cảnh tốt đẹp này, ngoại trừ muốn phá hư, cũng chỉ còn lại có bảo vệ, hiện tại anh liền có suy nghĩ muốn bảo vệ.

"Đường của tôi, cho tới bây giờ đều chỉ có một đường duy nhất!" Khóe môi Lục Phi chậm rãi gọi lên một vòng cung. Giống như lạnh nhạt xa cách, sờ không được. Khoảng mấy giây như thế, lại có thể làm cho người ta hiểu, anh không phải không sờ được, mà là anh đem toàn bộ bản thân để cho một người có thể chạm vào nơi đó.

Nhìn Lục Phi kiên định như vậy, đột nhiên Mục Kỳ cảm thấy. Nếu nhìn đến Lục Phi như vậy, nhất định sẽ có nhiều phụ nữ đi tới ôm ấp yêu thương, vì anh si mê vì anh phát cuồng.

Nhưng cho dù là như vậy, ở trong mắt Lục Phi, người đẹp toàn thế giới có lẽ cũng không bằng được Nhan Hạ duy nhất ở trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 22-2

Edit: MarisMiu

Rời khỏi công ty, Lục Phi trực tiếp lái xe đi tới công ty Nhan Hạ.

Ngồi trong xe, lặng lẽ đếm tầng lầu của Nhan Hạ làm việc, cuối cùng tầm mắt dừng trên cửa sổ ở một tầng nào đó.

Ngay sau đó, lấy di động ra chuẩn bị bấm số điện thoại của Nhan Hạ, nhưng ở trên đầu ngón tay thon dài lại do dự một lát, lại mang điện thoại đi động cật vào.

Mấy ngày này, là thời gian Nhan Hạ bận rộn nhất. Anh vẫn không nên đi quấy rầy cô thôi, chờ cô tan việc lại cùng nhau đi đón Hạo Hạo.

Nghĩ đến Nhan Hạ và con trai, đôi mắt Lục Phi từ từ có một chút nhiệt độ.

Nghĩ vậy, Lục Phi liền mở ra weibo, nhìn xem tối hôm qua trên weibo có đề cập đến con trai không.

Phía trên là một loạt bài viết an ủi về tiểu nam thần của anh tham ăn.

Kéo lên kéo xuống, cuối cùng nhìn thấy một bài bình luận trong đó thì động tác Lục Phi mới dừng lại.

"Nam Thần, có thể đừng giống Úc Thiên vương được không, chỉ muốn ở trong weibo đó tìm kiếm hình bóng của nam thần và tiểu nam thần."

Hơi nhú này, Lục Phi trực tiếp tìm kiếm tên của Úc Tử Phàm.

Trong chốc lát, đã thấy weibo của Úc Tử Phàm.

Trên weibo, ảnh cá nhân của Úc Tử Phàm chính là bóng lưng một nhà ba người, bóng dáng của hai lớn một nhỏ nhìn hết sức hài hòa.

Nhìn xuống, lại thấy được không ít bình luận sôi nổi.

"Cô gái này xấu như vậy, sao Úc Thiên vương có thể coi trọng chứ."

"Cảm giác bà xã của Úc Thiên vương không xứng với anh."

"....."

Chỉ đơn giản nhìn một hai tin, Lục Phi cũng có thể cảm nhận được trong những lời bình luận này mang theo ác ý.

Những câu bình luận không hợp lắm sẽ bị che mất. Những người này lấy bàn phím của họ làm vũ khí, tùy ý xúc phạm người khác.

Thấy vậy, Lục Phi tiếp tục kéo xuống weibo của Úc Tử Phàm.

Đến cuối cùng, anh lại phát hiện đối phương và mình có điểm giống nhau.

Đối với sự xuất hiện của bà xã, đa số nhóm fan đều tiếp nhận đũa bẻ hơn.

Từ sự kiện anh ẩn con bùng nổ cho đến nay, fan nhắc tới Nhan Hạ rất ít. Cho dù tình cờ có một hai người, nhưng từ thái độ né tránh của những fan khác cũng có thể thấy được tâm tư của bọn họ.

Mặc dù lúc trước anh có lòng tin tương đối lớn, nhưng nhìn tình trạng của Úc Tử Phàm, thế nhưng anh lại không đoán được hoàn cảnh tương lai của Nhan Hạ.

Nghĩ tới đây, Lục Phi nhìn thời gian trên điện thoại, lấy điện thoại di động ra bấm số gọi cho Hình Ảnh.

"Chị Hình, chị có cách nào để liên lạc với Úc Tử Phàm không?" Điện thoại vừa thông, Lục Phi nói thẳng vào chủ đề.

"Để tôi hỏi một chút, đợi lát nữa sẽ gửi đến điện thoại di động của cậu." Hơi thở của Hình Ảnh ở bên đầu điện thoại đọng lại mấy giây, sau đó lập tức nói.

"Ừ."

Sau khi cúp điện thoại, trong chớp lát, một tin nhắn lập tức gửi đến trong hộp thư của Lục Phi.

Nhắn số, Lục Phi liền gọi điện thoại cho Úc Tử Phàm.

Rất nhanh, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến giọng nói của Úc Tử Phàm.

"Xin chào, anh là....." Khi Úc Tử Phàm nhận được điện thoại. Anh nhìn số điện thoại lạ ở phía trên, nhất thời có chút ngoài ý muốn. Đây chính là điện thoại cá nhân của mình, nghĩ vậy nhưng anh vẫn nhận thứ.

"Tôi là Lục Phi." Đơn giản bốn chữ, thiếu chút nữa khiến Úc Tử Phàm không giữ được điện thoại di động. Người này là đại thần của Làng Giải Trí gọi điện thoại cho mình làm cái gì?

Sau đó nghĩ đến mấy ngày nay mình cũng đọc được một số tin tức, Úc Tử Phàm bình tĩnh lại, nói vào điện thoại: "Tìm tôi có việc sao?"

"Có thời gian không? Đi ra ngoài nói chuyện với nhau một chút?" Giọng nói của Lục Phi xuyên thấu qua điện thoại di động từ từ đi vào lỗ tai của Úc Tử Phàm.

Cuối cùng cúp điện thoại, Úc Tử Phàm có chút mơ hồ, anh với Lục Phi rất thân sao?

Một lát sau, Lục Phi và Úc Tử Phàm hẹn nhau ở bên trong một quán cà phê cách phòng làm việc của Nhan Hạ không xa.

"Chào anh." Úc Tử Phàm ngồi xuống, vội vàng chào hỏi với Lục Phi. Mặc dù hai người cùng ở trong Làng Giải Trí, nhưng diễn viên và ca sĩ cùng nhau xuất hiện cũng không nhiều, càng đừng nói, Lục Phi trước mắt anh còn là nhân vật lớn trong giới nghệ sĩ.

"Ừ, ngồi đi." Lục Phi vuốt cằm nhìn nhìn Úc Tử Phàm, vẻ mặt có hơi lạnh nhạt.

Nhìn thái độ của Lục Phi, Úc Tử Phàm cảm thấy lúng túng. Tại sao anh lại có cảm giác giống như mình tới gặp mặt lãnh đạo vậy?

"Anh tìm tôi là bởi vì chuyện ẩn con?" Úc Tử Phàm cũng không muốn quanh co lòng vòng, trực tiếp nói.

"Nghe nói fan của cậu vẫn còn chống lại bà xã của cậu."

Nghe được lời nói của Lục Phi, Úc Tử Phàm gật đầu. Giọng nói có hơi mệt mỏi: "Ừ."

Mặc dù anh được gọi là Thiên vương, nhưng lại đi trên con đường của phái thần tượng (*), ngoại hình mang đến cho anh sự nổi tiếng không ai bằng, nhưng cũng khiến anh có một chút hạn chế.

Phần lớn những người hâm mộ anh đều là những nữ sinh có số tuổi không lớn không nhỏ.

(*) Phái thần tượng: ở Trung Quốc giới giải trí chia ra 2 phái, 1 là thực lực phái (dựa vào thực lực của chính bản thân), 1 là thần tượng phái (dựa vào vẻ bề ngoài).

Lúc trước, anh từng tuyên bố là độc thân, mà lúc này đột nhiên lại lộ ra tin ẩn con. Điều này, fan không chấp nhận, ban đầu muốn tẩy chay anh. Nhưng giải trí Chí Tôn can thiệp vào nên tình huống mới có chút chuyển biến tốt đẹp.

Nhưng bây giờ, nhóm fan lại đào móc vợ của anh, châm biếm vợ anh không đúng chút nào.

Đối mặt với trạng thái không ổn định này, anh hoàn toàn không cách nào nắm trong tay.

Ngay cả công ty giải trí Chí Tôn ở sau lưng anh đều đã để con trai của anh lộ mặt, để chuyện vợ của anh lắng xuống, tránh ở phía sau màn.

Nhưng như vậy, chẳng phải là anh phụ người luôn sau lưng yên lặng ủng hộ anh. Vì anh mà lo liệu tất cả mọi thứ trong nhà?

Anh không muốn cả đời vợ của mình trốn ở trong bóng tối, chỉ có thể yên lặng mà nhìn anh.

Đột nhiên, anh có chút hâm mộ Lục Phi trước mặt này. Lục Phi có đủ thực lực có thể bảo vệ vợ của mình. Giải trí Chí Tôn đã giúp anh chuyện này liền biết thái độ của giải trí Chí Tôn đối với việc ăn con của Lục Phi.

"Vì đưa vợ con ra ánh sáng tôi đã một ra kế hoạch. Nếu anh nguyện ý, trước tiên có thể thử một lần." Lục Phi nhìn về mặt mệt mỏi của Úc Từ Phàm, chậm rãi nói.

"Anh muốn hai vợ chồng chúng tôi trở thành vật thí nghiệm của anh."

"Anh cũng có thể nghĩ như vậy." Lục Phi không chút để ý nói.

Nhìn Lục Phi trước mặt, Úc Từ Phàm chậm rãi lâm vào trầm tư. Anh không thể không thừa nhận, bởi vì giải trí Chí Tôn đã nhúng tay, để cho anh từ đã kích khôi phục lại sức lực. Lục Phi cũng vì vậy mà ổn định lại vị trí. Mà bây giờ giải trí Chí Tôn nhất định sẽ không tốn tâm tư trên người anh nữa. Hiện tại vợ anh gặp phải vấn đề hơi khó giải quyết.

Nhưng nếu là quan hệ xã hội sau lưng của Lục Phi thì sẽ không giống nhau nữa!

Đây là một cơ hội rất tốt.

Nhưng, anh cũng không thể cứ đáp ứng như vậy, dừng một chút, tiếp tục nói: "Tất cả kế hoạch tôi cũng có thể tham gia sao?"

"Ừm" Lục Phi gật đầu.

"Vậy thì nhờ cả vào anh rồi." Úc Từ Phàm rất nghiêm túc cảm tạ Lục Phi.

"Không cần, theo nhu cầu thôi." Lục Phi lạnh nhạt nói, Làng Giải Trí vốn là một nơi thực tế.

Trên thực tế, anh vẫn có chút chán ghét Úc Từ Phàm, khi vợ đối mặt với những công kích trên mạng, anh ta là một người chồng nhưng lại không làm được gì cả.

Nếu là anh, khi anh rơi vào hoàn cảnh của Úc Từ Phàm, anh chỉ có một lựa chọn: Toàn bộ thế giới nếu không thể chấp nhận vợ của anh, như thế anh chỉ có thể buông tha toàn bộ thế giới.

Nhưng, Nhan Hạ không muốn nhìn thấy cảnh như vậy, vì thế anh chỉ có thể chọn một con đường khác để đi: Để toàn bộ thế giới chấp nhận vợ của anh.

Cảm giác của Úc Từ Phàm cực kỳ nhạy, nhìn thái độ của Lục Phi, anh liền biết đối phương không thích mình lắm.

Kế tiếp, hai người nhìn nhau không nói gì nữa.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Lục Phi phá vỡ không khí giằng co này.

Úc Từ Phàm nhìn thấy rõ ràng, khi Lục Phi nhìn thấy dãy số trên di động, tất cả thái độ đều thay thế bằng vẻ dịu dàng.

"..."

"Hiện tại anh đang ở dưới lầu công ty của em."

"..."

"Anh ở trước cửa chờ em."

"..."

"Ừm"

Lời nói ngắn gọn, sau đó Lục Phi cúp điện thoại, ánh mắt đen nhánh thâm thúy nhìn về phía Úc Từ Phàm: "Tôi đi trước!"

"Ừm" Úc Từ Phàm gật đầu, sau đó nhìn theo bước chân Lục Phi ra khỏi quán cà phê.

Cứ như vậy cách cánh cửa sổ nhìn bóng dáng cao to của Lục Phi đi càng ngày càng xa.

Thời điểm anh chuẩn bị thu hồi ánh mắt, anh đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh đi tới trước mặt Lục Phi.

Sau cùng, anh chỉ thấy được bóng dáng kia kéo Lục Phi cùng rời khỏi đó, mà một khắc khi quay người, anh thấy được trên mặt Lục Phi không chút nào che giấu sự dịu dàng.

Lúc này Lục Phi khiến Úc Từ Phàm ngỡ ngàng trong nháy mắt. Anh nhìn đến Lục Phi ở trong quá khứ là một bộ dạng trong veo mà lạnh lùng xa cách.

Lúc thấy được Lục Phi dịu dàng đối với vợ, anh đột nhiên biết vì sao Lục Phi lại lạnh nhạt đối với anh.

Không quen nhìn thái độ của anh xử lý chuyện của vợ mình sao?

Thật sự làm cho người ta nhìn không quen, không có chuẩn bị bất cứ cái gì. Cứ như vậy đẩy vợ mình tới trước mặt người khác, để cô thừa nhận áp lực từ dư luận.

Cầm điện thoại ra, nhìn weibo của chính mình xuất hiện một đồng bài viết trách móc phản đối, Úc Từ Phàm viết một dòng trạng thái mới cập nhật lại weibo.

Úc Từ Phàm: Bà xã của tôi rất tốt, hãy chúc chúng tôi hạnh phúc!

Viết xong dòng trạng thái lên weibo này, trong lòng Úc Từ Phàm đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Bất kể kết quả như thế nào, anh nên kiên định đứng ở bên người vợ mình.

Lúc này, ngồi trên xe, di động của Lục Phi truyền đến một tiếng thông báo, cầm lên thì thấy Úc Từ Phàm vừa cập nhật dòng trạng thái mới. Đôi mắt thâm thúy nhếch lên, Úc Từ Phàm này đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.

Nhìn khỏe miệng Lục Phi hơi vênh nhìn đi động chăm chú, Nhan Hạ nhón người qua: "Nhìn cái gì mà vui vẻ thế?"

Ngay lúc Nhan Hạ nhìn qua, Lục Phi đã cắt điện thoại vào, hai tay thất dây an toàn cho Nhan Hạ: "Không có gì, chỉ là đang đánh thức một con người đang ngủ."

Nghe xong, Nhan Hạ một mảnh mờ mịt, thế nào cô lại nghe không hiểu nhỉ?

Lục Phi thấy thế, khỏe môi trong veo mà lạnh lùng gợn lên một độ cung, khởi động xe, nói: "Đi đón Hạo Hạo thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23-1

Thấy Lục Phi nhắc tới Hạo Hạo, Nhan Hạ không nhịn được mà nghĩ tới cảnh con trai đứng nói chuyện trước mặt mình.

"Mẹ, sáng nay mẹ còn không tiễn con đi học đâu đấy, con đã gọi mẹ thật lâu, vậy mà mẹ còn ngủ được."

Vừa nhớ lại, mọi tâm tư trong lòng đều biến mất, đến lúc gặp mặt, cô chỉ mong có thể ứng phó cậu con trai nhỏ của mình.

Nhưng khi Nhan Hạ và Lục Phi đến nhà trẻ thì lại thấy một cảnh tượng khác biệt rất lớn so với quá khứ.

Lục Hạo mang theo vẻ mặt ủy khuất đứng ở sau lưng cô Lý, trông tinh thần cậu bé có chút uest, mà khi thấy bóng dáng ba mẹ đến đón mình thì lập tức chạy tới.

"Mẹ." Lục Hạo ôm chặt bắp đùi Nhan Hạ, vẻ mặt khóc lóc, cặp mắt sưng mù mờ mịt mà nhìn chăm chăm vào cô.

"Sao vậy?" Từ trước đến giờ, khi Nhan Hạ tới đón Lục Hạo, cậu vẫn luôn vui vẻ, hôm nay thấy một Lục Hạo như vậy, Nhan Hạ có chút ngoài ý muốn hỏi.

Lục Hạo chỉ ôm Nhan Hạ không nói lời nào, nhưng cảm xúc rõ ràng còn đang đi xuống.

Thấy thế, Nhan Hạ đưa mắt nhìn về phía cô Lý.

Lúc này, người đối diện mới ngượng ngừng nói: "Không phải Hạo Hạo xuất hiện trên TV sao? Đúng lúc hôm nay có vài gia đình nhận ra cậu bé, thái độ quá nhiệt tình, có lẽ Hạo Hạo bị sợ hãi."

Ngày hôm qua cô còn hứa với nam thân là sẽ chăm nom Hạo Hạo thật tốt, không ngờ hôm nay lại để cho cậu nhỏ bị kinh sợ như vậy.

"Vậy bọn họ..... không nói gì chứ?" Nhan Hạ hỏi, nhịp tim lập tức gia tốc nhảy lên.

Như thể nhìn thấu sự lo lắng của cô, cô Lý vội vàng trả lời một cách bảo đảm: "Yên tâm, chẳng qua là người nhà bọn trẻ quá thích Hạo Hạo mà thôi, hơn nữa tôi đã nói rõ với bọn họ, nếu trường mầm non Hạo Hạo đang học bị tiết lộ ra bên ngoài, con họ cũng sẽ liên tục bị quấy rầy, mặt khác, bên chúng tôi có các biện pháp kiểm soát ra vào nghiêm ngặt, cho dù có nhà báo, nhà trường cũng sẽ không để tiểu Hạo bị bọn họ quấy rầy."

"Vậy thì cảm ơn cô." Nhan Hạ gật đầu một cái, sau đó ngồi xổm xuống ôm lấy Lục Hạo, sờ sờ đầu con, rồi lại quay ra nói câu cảm ơn với cô giáo Lý.

"Không sao, đây cũng là trách nhiệm tôi phải làm." Cô Lý vội vàng xua tay nói, ánh mắt chạm đến mặt cô gái đối diện, trong lòng lại có chút cảm thán.

Bộ dáng tiểu Hạo thật đẹp, năm phần giống ba, năm phần giống mẹ, chỉ khi họ đứng chung một chỗ, người ta mới có thể thấy rõ điều đó, nếu không, bình thường thì thật khó để phát hiện ra Lục Hạo là giống ai.

"Chúng ta nên đi thôi." Ánh mắt Lục Phi quét chung quanh một vòng, đã có người nhà đám trẻ biết, có lẽ rất nhanh thôi sẽ có paparazi nghe tin chạy tới đây.

"Ừ." Nghe hiểu hàm ý trong câu nói của anh, Nhan Hạ lập tức ôm Lục Hạo, chuẩn bị theo Lục Phi rời khỏi đây.

Đúng lúc này, giọng nói nghiêm túc của cô Lý từ phía sau cất lên: "Chị ơi, với tư cách là một fan trung thành của Lục nam thân, tôi thật sự thích chị là mẹ của Hạo Hạo, tôi tin rằng sớm muộn thì mọi người cũng sẽ tiếp nhận chị."

Bởi vì cô biết, trừ Nhan Hạ ra, sẽ không còn một ai thích hợp đứng ở bên người Lục Phi nữa.

Nghe được câu này, Nhan Hạ quay đầu lại, hướng về phía cô gái đứng đằng sau, cười rục rịch: "Tôi cũng tin vào điều này."

Nói xong câu đó, một nhà ba người nghênh ngang rời đi.

Cô Lý đứng tại chỗ nhìn bóng dáng ba người bọn họ, cười ngốc nghếch, mẹ Hạo Hạo quả nhiên là mỹ nhân a!

Cả câu tuyên ngôn đầy khí phách kia nữa.....

A a a.....Cuối cùng cô cũng bị kinh sợ bởi sắc đẹp rồi!

Thật sự là không thể chờ đợi được nữa, chỉ muốn thấy cảnh mẹ Hạo Hạo xuất hiện trước mặt cánh truyền thông, đến lúc đó nhất định sẽ khiến mọi người bị chói sáng

đến mù mắt.

*

Lên xe, Lục Phi vừa cầm lái, thỉnh thoảng lại vừa xuyên qua kính chiếu hậu nhìn động tĩnh của hai mẹ con ở phía sau, nhưng anh lựa chọn trầm mặc, đem không gian riêng cho Nhan Hạ và Lục Hạo.

Lúc này, Nhan Hạ ôm con trai, nhẹ giọng hỏi: "Hạo Hạo, vừa nãy lúc mẹ hỏi con, sao không chịu trả lời mẹ vậy?"

"Mẹ, con không vui, không muốn nói xấu người khác trước mặt cô giáo." Lục Hạo nhỏ giọng đáp lời.

Nghe được câu này, Nhan Hạ sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng: "Vậy bây giờ có thể nói với mẹ được không?"

"Con ghét việc bọn họ bóp mặt con, hơn nữa, con không thích ánh mắt khi bọn họ nhìn mình." Cậu nhỏ nằm trong ngực mẹ, buồn buồn bày tỏ, cậu cảm thấy, mấy cô chú đó cũng không phải bởi vì thích cậu mà bóp mặt nhỏ, mà đơn giản chỉ là vì họ đang thấy một thứ đồ mới lạ, loại cảm giác đó thật sự không tốt chút nào.

Nghe lời con trai nói, Nhan Hạ lập tức trầm mặc, cô thở dài, trẻ con quả nhiên rất nhạy cảm.

Nghĩ vậy, cô hôn Lục Hạo một cái rồi tiếp tục nói: "Vậy lúc ấy con có nói cho bọn họ biết không?"

"Không ạ, mẹ từng dạy trẻ con không nên hơi chút là cáu giận." Lục Hạo lắc lắc cái đầu nhỏ.

"Vậy thì bây giờ mẹ sẽ cho con biết thêm một điều nữa, nếu con cảm thấy hành động của người khác không thích hợp, con có thể nói cho mẹ, mẹ sẽ giúp con biết cách ứng phó, sau đó nếu gặp lại họ, con có thể nói rằng con không thích mọi người quấy rầy con." Nhan Hạ chậm rãi nói từng câu, từng câu một để Lục Hạo nghe rõ hơn.

"Cái gì là hành động không thích hợp ạ?" Lục Hạo mê mang nhìn Nhan Hạ, cậu nghe hiểu câu sau, nhưng hành động không thích hợp..... không biết nghĩa là gì nha.

Đột nhiên bị cậu chuyển đề tài, Nhan Hạ có chút dở khóc dở cười, cô cũng không kim được mà nói: "Ví dụ như khi con không thích bọn họ bóp mặt mình, cảm thấy người ta làm vậy là không tốt đó."

"A, con hiểu rồi." Lục Hạo như có chút suy nghĩ mà gật đầu một cái, sau đó cậu nắm chặt quả đấm nhỏ, tràn đầy tinh thần chiến đấu nói: "Ngày mai, nhất định con sẽ cự tuyệt các cô chú ấy."

"Tốt." Nhìn bộ dáng này của thằng bé, Nhan Hạ có chút yêu thích, mặc dù tự nói với mình rằng không nên cười, nhưng có vẻ như cô vẫn không nhịn được mà bật ra thành tiếng.

Lục Hạo vừa ngẩng đầu, liền thấy nụ cười dịu dàng của mẹ, chẳng hiểu vì sao bỗng thấy có chút xấu hổ, cậu vui đầu vào trong lòng ngực cô.

Cuộc nói chuyện đơn giản kết thúc, tâm trạng suy sụp của Lục Hạo hoàn toàn bay đi hết, sau khi hết ngượng, cậu nhỏ lại riu ra riu rít kể cho mẹ nghe những chuyện xảy ra trong trường.

Mặc dù bị phản ứng của người lớn dọa sợ, nhưng có vẻ bây giờ các bạn trong lớp thích chơi với cậu hơn trước.

Về đến nhà, Nhan Hạ rửa mặt cho Lục Hạo, Lục Phi ở trong phòng bếp làm bữa tối.

Trong lúc chờ đợi, nhớ lại cảm giác bắt được ống kính hướng về phía mình khi lên xe, giữa hai đầu lông mày lại tăng thêm một tia kiên định.

Lục Phi cầm điện thoại đi động lên, gọi điện cho Hình Ảnh, hai người bàn bạc về chuyện hôm nay, chỉ đến khi nghe được giọng nói đầy hưng phấn của tiểu Hạo, anh mới cúp điện thoại, bê bữa tối ra ngoài.

"Oa! Có cánh gà nướng mà con yêu thích nè." Vừa lên bàn, Lục Hạo liền mở miệng, vui sướng nói, một đôi mắt to sáng trong, lấp lánh, sau đó cậu ngẩng đầu nhìn Lục Phi: "Ba, hôm nay Hạo Hạo có thể ăn nhiều hơn một chút được không?"

"Chỉ cho phép ăn thêm hai cái so với bình thường." Lục Phi liếc mắt nhìn Nhan Hạ, đưa hai ngón tay về phía Lục Hạo.

"Chỉ hai con a!" Lục Hạo dùng đôi mắt to chan chứa nhìn chằm chằm Lục Phi, cố gắng làm đối phương bị cảm động.

Ài ngờ, lúc này Lục Phi đang dời ghế cho vợ, hoàn toàn không chú ý đến con trai.

Miệng nhỏ lập tức bĩu một cái, Lục Hạo hừ nhẹ một tiếng, baba yêu mẹ hơn yêu cậu, nhưng coi như là xem người bị so sánh là mẹ đi, cậu sẽ không thêm so đo.

Nghe được tiếng hừ, Nhan Hạ và Lục Phi lập tức nhìn về phía Lục Hạo, chỉ thấy "đồ tham ăn" nhà mình đang vui đầu dùng chiếc nĩa nhỏ hang hái chiến đấu với đĩa mì sợi trước mặt.

Nhìn hành động của con trai, hai người nhìn nhau một cái, nhịn không được cười thành tiếng.

Sau khi ăn xong mì trong đĩa, Lục Hạo mới bắt đầu hưởng thụ những chiếc cánh gà của mình.

Lúc này, trên mặt Lục Hạo lộ ra vẻ mặt vô cùng thỏa mãn, những chiếc cánh gà mềm non, thơm ngon nườm nượp đưa vào miệng nhỏ, chẳng mấy chốc, cái cánh gà trong tay chỉ còn xương.

Một cái lại một cái, Lục Hạo ăn ngon lành.

Cuối cùng, sau khi gặm xong tất cả cánh gà trong mâm, Lục Hạo xoa xoa tay nhỏ, sau đó vuốt chiếc bụng tròn xoe của mình, trong miệng tràn ra tiếng than khẽ: "Nếu ngày nào cũng được ăn cánh gà, mặt con có bị nhéo mấy cái cũng không sao cả."

Nhìn bộ dáng không tiền đồ của cậu nhỏ, hai người đang ngồi không biết nên tức hay nên cười nữa rồi.

Nhưng cả hai đều tin chắc một điều, thật ra Lục Hạo chỉ nói vậy chứ việc cậu nhỏ chán ghét bị người xa lạ đụng chạm vào mình ra sao, họ đều biết.

*

Chờ sau khi Lục Hạo đi ngủ, Nhan Hạ và Lục Phi cùng nhau ngồi phòng khách xem ti vi.

Dĩ nhiên, mục đích của hai người không chỉ dừng ở việc xem truyền hình.

"Chị Hinh nói, đúng là có phóng viên đã chụp được hình của em, nhưng anh đã mua lại với giá cao, chỉ để lại những hình không thấy rõ mặt." Lục Phi nói xong, vẻ mặt có chút ý vị không rõ, mặc dù chuyện hôm nay coi như đã được xử lý kịp thời, nhưng nó đã nói cho anh biết một điều, khi anh chưa chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ thì rất có thể sẽ khiến Nhan Hạ lộ diện trước mặt công chúng.

"Thật ra thì em cũng không ngại gì nữa." Nhan Hạ trầm ngâm một chút rồi trịnh trọng nói: "Hạo Hạo là đứa trẻ, nếu sự hiện hữu của hắn không được mong đợi, thằng bé sẽ cảm thấy thương tâm khổ sở, mà em thì khác, em có thể thân nhiên đối mặt ông kính, em là vợ anh cũng là mẹ Hạo Hạo, đây là sự tồn tại không thể nghi ngờ, em sẽ không vì định kiến của người khác mà dao động."

"Nhưng nếu em tổn thương, không chỉ tiểu Hạo khó chịu, anh cũng sẽ khó chịu." Lục Phi nói thẳng yếu điểm, anh hiểu ý định của cô Nhan Hạ, nhưng chính bởi vì hiểu nên anh mới không muốn vợ mình phải chịu đựng, không muốn cho cô một mình gánh vác.

Anh, Lục Phi, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ yếu tố bên ngoài nào coi thường người bên gối của mình.

"Nhưng....." Nhan Hạ nhìn Lục Phi, ánh mắt có cảm động,lại cũng có vài phần do dự.

"Không có nhưng gì cả, bây giờ tất cả mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của anh." Giọng nói của Lục Phi mang theo một tia kiên định, ánh mắt nhìn Nhan Hạ dần trở nên mềm mại, anh tiếp tục nói:"Tiến hành theo chất lượng tốt hơn so với việc lập tức bộc phát thông tin, trước chúng ta sẽ lộ hình ra ngoài, quan sát phản ứng của công chúng, sau đó,sẽ đưa thông tin về em ra ánh sáng nhiều hơn, so với việc lập tức xuất hiện trước mặt mọi người nói: "Xin chào, tôi là vợ Lục Phi." không phải tốt hơn sao?"

Nghe Lục Phi bắt chước giọng điệu của mình, Nhan Hạ phì một tiếng bật cười, tâm tình vốn dĩ có chút nặng nề lập tức bay biến đi hết không còn sót lại chút gì.

Cô không thể không thừa nhận, Lục Phi nói rất có lý, chỉ là đôi lúc, đôi diện chuyện liên quan đến hai người thân yêu nhất, sự tỉnh táo của cô sẽ gần như biến mất.

Lục Phi nhìn nụ cười của Nhan Hạ, khóe môi cũng từ từ dâng lên.

Tâm trạng của cô tốt thì anh cũng vậy.

Ngay sau đó, Lục Phi nghĩ tới cuộc nói chuyện hôm nay của mình và Úc Tử phạm, trông mắt dần dần thâm thúy, chuyện của Úc Tử phạm nên lên báo rồi

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 23-2

Hôm sau, thông tin về "Hình ảnh ngoài đời của vợ Lục Phi" lập tức thấp sáng tinh thần buồn đura của công chúng.

Vài tờ báo bán hàng rất chạy, lượt click xem của các trang mạng cũng liên tục tăng lên.

Nhưng khi mọi người nhìn thấy tám ảnh chụp bóng lưng kia thì không nhận được mà chăm chọc một câu.

"Còn tưởng có tin hot! Kết quả chỉ là một bóng lưng, có thể có lưng tâm một chút được không a!"

"Tôi cũng mong hụt một phen. Mặt! Khuôn mặt ở nơi nào? Có thể đừng lừa nhau như vậy hay không chứ!"

"Từ bóng lưng có thể thấy, vợ Lục Phi tuyệt đối là một mỹ nữ."

"Tia niêm trương cuối cùng cũng tan biến rồi, vợ hợp pháp của nam thần xuất hiện!"

"Bước đầu tiên là đứa bé, bước kế tiếp chính là người vợ, tôi đã hoàn toàn hiểu tính toán của bọn họ."

"....."

Bình luận của cộng đồng mạng đang tăng lên đến hàng trăm hàng ngàn lượt.

Nhưng cho dù trong hình, Nhan Hạ chỉ lộ ra một bóng lưng khó có thể phân biệt ai với ai, thì câu chuyện # vợ Lục Phi bước ra ánh sáng # vẫn lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, vừng vàng chiếm vị trí đầu bảng trong danh sách lượt truy cập nhiều nhất của ngày hôm nay.

Bởi vì, hình ảnh này xuất hiện, ít nhất cũng chứng minh một điều, vợ Lục nam thần là thật sự tồn tại, hơn nữa, fan hâm mộ đã không thể tiếp tục coi thường hàm ý trong bốn chữ “vợ của Lục Phi” nữa rồi.

Bên trong công ty giải trí Chí Tôn.

Lục Phi nhìn lướt qua phản ứng của người hâm mộ sau khi mình vừa đăng một Microblogging, không có một tia dao động cảm xúc, anh ngồi trên vị trí đầu não của bàn hội nghị, nghe nhân viên trong đoàn quan hệ xã hội thảo luận ở phía dưới.

"Thật ra, chuyện Úc thiên vương ân hôn, điểm xấu lớn nhất trong đó chính là anh ta đã từng công khai nói rằng mình còn độc thân, trước kia chúng ta đã quên mất điều này, nhưng hiện tại, khi chuyện đã dính dáng đến người vợ, thì bên ta cần đào vấn đề này lên một lần nữa,sau đó để Úc thiên vương đứng ra nói lời xin lỗi trước công chúng, đây là nhất định."

"Nhưng có vẻ như công ty quản lý của anh ấy đang ngăn cản điều đó, theo điều tra của bên tôi, công ty sau lưng Úc Tử Phạm vẫn luôn cố gắng đội hết nước bắn về

phía vợ anh ta, tỷ như có thông tin cô ta mang thai mới được lên làm vợ hợp pháp, chứ thực ra Úc thiên vương cũng không thích vợ mình, thì bây giờ, chúng ta làm ngược lại, đem anh ta đắp nặn thành một người đàn ông tốt, có trách nhiệm, hành động của bên kia không sai, nhưng để một người phụ nữ gánh hết tất cả thì đúng là hạ thấp phong cách bản thân quá."

"Úc Tử Phàm là ca sĩ nổi danh nhất mà Hoa Hưng đào tạo được trong mấy năm gần đây, vậy nên tất nhiên bọn họ không muốn anh ta rơi xuống, nếu muốn bên ấy phối hợp thì bên phía Úc Tử Phàm cũng không thể tự dòi trận tuyến, tuần này sẽ truyền phát chương trình >, đây có thể là một cơ hội tốt để chúng ta thuê thủy quân (1)."

"Tôi đã hỏi qua tổ chuyên mục >, ở giai đoạn sau, vợ Úc Tử Phàm sẽ xuất hiện nhiều hơn trong ống kính, đến lúc đó có thể hướng sự chú ý của người xem đến cả nhà bọn họ."

"Tôi nhớ Úc Tử Phàm có một ít fan ruột, họ là những người hâm mộ đầu tiên của anh ấy, trong đó thật ra cũng có vài người đứng ở phe chúc phúc cho thần tượng của mình, chỉ là tiếng nói của họ không có nhiều trọng lượng, dẫn đến hiện tượng giả là tất cả fan của Úc thiên vương đều không thích vợ anh ta."

"Điểm này tôi cũng hiểu, nhưng trên thực tế, nguyên nhân chính ở đây là fans Úc Tử Phàm bị bên công ty Hoa Hưng dắt mũi theo đuổi, nếu nói rằng những fan có lực ảnh hưởng chỉ là công cụ khống chế dư luận của bên kia, thì tôi sợ rằng nội bộ cấp cao của Hoa Hưng đang xuất hiện một vài vấn đề, khi chưa hiểu rõ tình hình, chỉ sợ dù bên ta giải thích như thế nào thì Hoa Hưng vẫn sẽ động tay động chân vào chuyện này."

"....."

Mấy vị quan hệ xã hội thảo luận xong, tầm mắt nhìn về phía Lục Phi, trong đó một vị trưởng đoàn thẳng thắn trình bày: "Boss, bây giờ chúng ta có hai phương án, một phương án là hợp tác với công ty Hoa Hưng, phương án còn lại là chính chúng ta tự mình hành động, anh cảm thấy thế nào?"

Tất cả bọn họ đều chỉ là nhân viên của Lục Phi, đôi lúc cũng sẽ phối hợp với đoàn quan hệ xã hội bên giải trí Chí Tôn, nhưng đa số, những vấn đề liên quan đến Lục Phi sẽ do họ giải quyết, chỉ là lần này, bọn họ cũng không nghĩ tới, Lục Phi sẽ đột nhiên yêu cầu đoàn mình khai thông quan hệ xã hội cho một người khác, nhưng thực ra, bất kể việc này có nguyên do là gì, họ cũng phải dùng toàn lực để đối phó vấn đề, tiền lương hàng năm Lục Phi trả cho bọn họ nhiều như vậy cũng không phải là để bọn họ phung phí.

"Các người nắm chắc chuyện này bao nhiêu phần trăm?" Lục Phi không trả lời mà hỏi thẳng, tiến vào chủ đề câu chuyện luôn, giọng nói lạnh lạnh khiến người ta cảm giác được áp lực như có như không ở xung quanh.

"Hai phương án này không có vấn đề gì." Đội trưởng tràn đầy tự tin trả lời.

"Mọi người liên lạc với Úc Tử Phàm, để anh ta tự quyết định con đường, mặt khác, tôi chỉ muốn thấy kết quả, quá trình tôi sẽ không quan tâm." Lục Phi lạnh nhạt nói, việc anh giúp Úc Tử Phàm chỉ là vì chuyện của anh ta có giá trị lợi dụng đối với mình, nếu phải tốn thêm nhiều phần tâm tư hơn..... anh cũng không có thời gian và tinh lực như vậy.

Chỉ là, anh cũng bắt được một điểm quan trọng từ cuộc thảo luận,《 siêu nhân trở lại 》 và 《 bố ơi mình đi đâu thế >> truyền phát cùng thời điểm với nhau.

*

Bên kia, trong phòng làm việc của Nhan Hạ.

Đám Tiểu Ngô đứng tụ lại một chỗ nhìn bài báo với hình "Vợ Lục Phi", mắt tròn xoe đến mức xót cả lên cũng không nhìn thấy gì cả.

Cuối cùng, Tiểu Ngô chỉ có thể thở dài một hơi nói: "Bây giờ đám truyền thông thật quá đáng, luôn dùng mấy thứ giả giả thật thật để viết bài, vợ nam thần trông như thế nào, tôi còn chưa biết à!"

"Haha, Tiểu Ngô, cô biết thì làm được gì?"

"Biết thì có thể hoàn toàn tuyệt vọng rồi, muốn làm vợ của Lục ảnh đế, ít nhất cũng phải có danh hiệu nữ thần đi." Tiểu Ngô nói một cách đương nhiên, điều kiện mặt của thần tượng nhà mình quá tốt, nếu nửa kia của anh ấy lại không đủ tư cách, chắc chắn sẽ khiến mọi người có cảm giác quý đi.

"Người phụ nữ có thể khiến Lục nam thần cười về nhà, nhất định không là người thường, cô để ý xem, Làng Giải Trí có bao nhiêu nữ minh tinh với sức ảnh hưởng lớn như vậy đều hướng cảnh ô liu về phía Lục Phi, mà anh ấy có nhận ai đâu?"

"Cho nên tôi mới càng tò mò về cô gái thần thánh kia à!" Tiểu Ngô nói với vẻ đương nhiên, cô cũng được coi là fan ruột thịt của Lục Phi đó.

Khi mọi người còn đang đàm luận, Nhan Hạ đã xuất hiện trong phòng làm việc.

"Nhan tổng," Đám Tiểu Ngô lập tức chào hỏi.

"Buổi sáng tốt lành." Nhan Hạ cười cười với bọn họ, sau đó đi về phía văn phòng của mình.

Lúc này, Tiểu Ngô nhìn chằm chằm bóng lưng cô, bỗng cảm thấy hình ảnh này có chút quen thuộc.

Sau một khắc, tầm mắt lại rơi vào tấm hình còn hiện trên màn hình laptop, bóng lưng vợ Lục nam thần = bóng lưng Nhan tổng?

Oh my god! Giống quá à!

"Tiểu Ngô, cô đang nghĩ gì vậy?" Một vị đồng nghiệp nhìn bộ dáng ngây ngốc của cô gái bên cạnh, đưa tay lắc lắc trước mặt cô hỏi.

"Có vẻ như tôi đã..... phát hiện ra một bí mật nào đó!" Tiểu Ngô lộp bộp nói, cô cũng không biết ý tưởng của mình có đúng hay không, nhưng thật sự thì hai bóng lưng kia vô cùng vô cùng giống nhau nha!

"Bí mật gì cơ?" người chung quanh đều mang theo vẻ mặt hiếu kỳ hỏi.

Bị mọi người vây quanh hỏi như vậy, Tiểu Ngô nhanh chóng hỏi hỏn, sau đó lắc đầu nói: "Không có gì, một ít chuyện riêng thôi."

Sau đó, cô lập tức trở về vị trí làm việc của mình, vuốt phẳng tâm trạng bản thân.

Nếu không phải bởi vì bình thường cô vẫn luôn điên cuồng hâm mộ Nhan tổng thì chắc sẽ không nhận ra điều này.

Liên kết mấy chuyện phát sinh trong thời gian gần đây, càng nghĩ kỹ, Tiểu Ngô lại càng có phát hiện mới, rồi bắt đầu xâu chuỗi chúng lại từ đầu.

Bảy năm trước, sau khi Nhan tổng bắt đầu công tác tại đây thì cô ấy không còn xuất hiện trước mặt công chúng nữa, cho dù khi đã trở thành nhà thiết kế nổi tiếng ở hai năm sau đó, kể cả khi được mời tham dự tuần lễ thời trang ny, cô ấy cũng không chịu ra mặt nữa.

Lục nam thần cũng kết hôn vào bảy năm trước, năm năm trước, anh ấy cũng mới bắt đầu bị mọi người bắt gặp tại tuần lễ thời trang ny, và dù có bao nhiêu vương hậu thì năm nào cũng tham dự, chưa bao giờ từ bỏ.

Gần đây,Nhan tổng lại quyết định xuất đầu lộ diện trong ny.

Vợ Lục nam thần bước ra ngoài ánh sáng,

Nhan tổng vừa bị phát hiện là đã có chồng và con trai năm tuổi

Lục nam thần thông báo mình cũng đã có vợ và con trai năm tuổi.

.....

Trời đất, từng sự kiện sắp xếp lại với nhau thật khớp.

Nam thần và nữ thần của cô đang ở bên nhau!

Điều này thật khiến cô không thể tin nổi!

Mở máy, lại một lần nữa tìm kiếm hình ảnh # Vợ Lục Phi #, Tiểu Ngô nghiêm túc nhìn nhìn rồi bỗng cảm thấy, nam thần và nữ thần nhà mình đứng chung một chỗ quá thật quá xứng đôi.

Sau đó, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên.

Tiểu Ngô bắt máy,ngay sau đó, bên trong truyền đến giọng nói của Nhan Hạ.

"Tiểu Ngô, vào phòng tôi một chút."

"Vâng."

Suy nghĩ bắt đầu trở nên vững chắc, cô thở nhẹ thở ra một hơi, sau đó đi vào phòng giám đốc.

"Nhan tổng." Đứng ở Nhan Hạ trước mặt, Tiểu Ngô không khỏi nghiêm túc quan sát cô.

Chăm chú nhìn một lúc, bất thành linh lại cảm thấy, nữ thần nhà mình thật là hoàn mỹ nha! Thích mãi không hết, bóp tim gãi phổi, mà cũng thật muốn biết Lục nam thần ở nhà sẽ như thế nào nha? ở trước mặt tiểu Hạo thì dịu dàng như vậy, không biết khi đứng trước mặt nữ thần thì sẽ ra sao đây? Tiểu Ngô đã nhìn không được mà tưởng tượng một khuôn mặt ở trong đầu, cả người kích động.

Nhưng mà đáng vẻ giữ kín như bưng của Nhan tổng, Tiểu Ngô cố gắng để không kích động hỏi ra nghi hoặc trong lòng, nếu bây giờ nữ thần vẫn chưa muốn tiết lộ thì cô cũng sẽ coi như không biết đi, chỉ là cái cảm giác biết bí mật thật khiến con người ta kích động, đặc biệt với tình hình hiện tại, bản thân thì rất muốn chia sẻ cùng mọi người, lại không thể nói ra thành lời như này.

Nhan Hạ nhìn Tiểu Ngô, đầy mắt mang theo sự nghi ngờ, sao bỗng dưng cô cảm thấy ánh mắt Tiểu Ngô nhìn mình có chút quái dị vậy?

Khôngnghĩ gì nhiều, Nhan Hạ tiếp tục nói: "Thời gian tham dự ny của chúng ta đã định, bởi cần đến trước để chuẩn bị nên ba ngày sau chúng ta sẽ qua bên đó."

"Yes sir, tôi sẽ chuẩn bị chờ lệnh." Tiểu Ngô lập tức trả lời ngay, cả người nhất thời có chút hưng phấn.

Tuần lễ thời trang ny có địa vị chí cao vô thượng trong giới Fashion, nhàthiết kế nổi tiếng, hàng hiệu, người mẫu, các sao cùng vô số loại trang phục, phụ kiện đan dệt lại với nhau tạo nên bữa đại tiệc xa hoa, đây là nơi mà tất cả người làm trong giới đều tha thiết mơ ước.

Mà bây giờ, cuối cùng thì cô cũng có cơ hội tham gia, hơn nữa còn là đi theo một nhà thiết kế nổi tiếng nữa chứ, quả thật là quá may mắn.

Tiểu Ngô hoàn toàn đã quên chuyện mà mình đã nghĩ trước đó, trong đầu cô ấy bây giờ chỉ có đại tiệc ny mà thôi.

Nhìn dáng vẻ mắt hờn của Tiểu Ngô, Nhan Hạ bất đắc dĩ cười cười, Tiểu Ngô khiến cô nhớ lại mình của quá khứ, khi cô biết bản thân có cơ hội được đi tuần lễ thời trang Newyork cũng như vậy, và chính cô cũng không ngờ là tác phẩm của mình sẽ được đón nhận như vậy.

Chỉ là khi đó cô vừa lúc mang thai Hạo Hạo, hơn nữa chứng sợ hãi tằm nhìn vẫn chưa giải quyết dứt điểm nên cuối cùng cô đành bỏ qua cơ hội đó, sau này, khi Hạo Hạo đã lớn hơn, cô cũng vẫn không tham dự, từ đó bỗng trở thành vị thiết kế sư thần bí nhất trong giới Fashion.

Bởi vì cảm giác thần bí, chẳng những không bị lu mờ, ngược lại điều đó lại càng khiến danh tiếng của cái tên Nhan Hạ tăng cao.

Hiện tại, thân phận này cũng có thể giúp cô có dũng khí đứng bên người đàn ông của mình.

Chờ Tiểu Ngô ra ngoài, Nhan Hạ liền xem xét hành trình biểu đã an bài.

Thứ sáu, thứ bảy tuần này đúng là đợt quay tiếp theo của《 siêu nhân trở lại, chờ hai cha conquay chụp xong, vừa lúc có thể đi ny rồi.

Đây là lần đầu tiên cả nhà đi công diễn tập thể tại tuần lễ thời trang, lần này, sẽ không là Lục Phi đứng ở đó đại diện cho cô nữa, mà là cả nhà bọn họ cùng đứng ở nơi ấy, hưởng thụ giấc mộng của cô, hưởng thụ niềm vui cùng cô.

Cảm giác này, rất tuyệt!

Cho nên, bất kể là vì chính mình hay là vì các thành viên trong gia đình, cô nhất định sẽ tạo nên buổi công diễn tuyệt vời nhất trước mặt truyền thông, báo giới.

*

Tuy không ở cùng một nơi, nhưng Nhan Hạ và Lục Phi đều đang cố gắng nỗ lực vì tương lai của họ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 24

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, hôm nay chính là thứ sáu, cũng là lần quay chụp thứ hai của hai cha con Lục Phi, trong lúc, đoàn làm phim đang trang bị máy quay ở nhà Lục nam thân, thì Nhan Hạ cũng đang sắp xếp hành lý chuẩn bị cho chuyến đi tuần lễ thời trang nọ của mình.

"Mẹ, này." Lục Hạo giúp Nhan Hạ lấy một chiếc áo khoác ngoài từ trong tủ ra, sau đó đưa đến trước mặt mẹ, về mặt cầu khen ngợi.

"Ngoan, cảm ơn con trai yêu nha." Nhan Hạ nhìn thân hình nhỏ bé của thằng bé cầm áo cho mình, nhìn đi nhìn lại vẫn cảm thấy có mấy phần tức cười, chỉ là con mình còn đang nghiêm túc làm việc, cô cũng không thể giễu cợt thằng bé.

"Mẹ có cần Hạo Hạo lấy cái gì nữa không?" tiểu Hạo nhận được sự khích lệ, sắc mặt phơi phới hẳn lên, nếu cậu bé có cái đuôi nhỏ, chắc chắn nó đang không ngừng phe phẩy, vậy vậy.

"Vây thì Hạo Hạo lấy cho mama cái áo màu đỏ đó đến đây đi!" Thật không nỡ lòng đã kích sự tích cực của con trai nhà mình, Nhan Hạ đành tiếp tục chỉ huy nói.

"Yes Sir."

Nhìn bóng lưng vui mừng hơn hờ kia, Nhan Hạ bắt đầu đi mà lắc đầu, cô cúi đầu tiếp tục thu vén rương hành lý của mình.

Mà lúc này, Lục Phi dựa vào cạnh cửa nhìn toàn bộ nàh trình diễn vừa rồi, khỏe mỗi nhiệm một nụ cười, cả người tản ra hơi thở thanh thần yên bình.

Chờ Lục Hạo đem cái áo choàng dài len lên đưa cho Nhan Hạ, chuẩn bị lại tiếp tục giúp mẹ mình một phen, Lục Phi đi chuyển bước chân đi tới trước mặt hai người, ôm lấy con trai.

"Ba." Thân thể bỗng bay lên không trung, theo bản năng, Lục Hạo ôm lấy cổ người đối diện, sau đó, khi thấy người đến là Lục Phi, cậu mới giong giọng gọi một câu, thanh âm mang theo sự thanh thúy, trong trẻo đặc trưng của trẻ nhỏ, gần như muốn làm người tan chảy.

"Đừng quấy rầy mama thu dọn đồ đạc, nếu con muốn thì có thể trở về phòng thu thập quần áo nhỏ của mình nha." Lục Phi nhéo khuôn mặt nộn nộn nhỏ bé của con trai, không thể không nói, da thằng bé quá non nớt, phòng chừng còn có thể nhéo ra nước đi, xúc cảm thật không tẻ.

Nghe mấy câu đầu của baba, Lục Hạo còn rất tức giận, rõ ràng cậu đang giúp mẹ nha, có quấy rầy đâu? Chỉ là khi nghe đến câu tiếp theo, đôi mắt to lập tức chớp động ánh sáng, lắc lắc Lục Phi nói: "Ba, con dọn hành lý để làm cái gì? Chẳng lẽ con cũng có thể đi chơi cùng mẹ sao?"

"Chờ khi nào kết thúc đợt quay chụp này, chúng ta liền đi gặp mẹ." Lục Phi cười đồng ý nói, ánh mắt liếc về phía Nhan Hạ.

"Hoan hô, hoan hô!" Lục Hạo lập tức vỗ tay nói.

Nhìn bộ dạng hưng phấn của con, Lục Phi đưa mắt về phía Nhan Hạ: "Em đã thuê phòng khách sạn chưa? Nhà nào?"

"Khách sạn Văn Hoa, đây là do công ty quyết định."

"Ừ, đến lúc đó gửi địa chỉ phòng ở cụ thể cho anh, anh và con sẽ thuê cùng tầng với em." Ngay sau đó Lục Phi lên tiếng dặn dò.

Nhan Hạ gật đầu một cái, đem bộ quần áo cuối cùng gấp bỏ vào hành lý, kéo lên.

Lục Phi thuận tay nhận lấy, giúp cô đưa nó ra ngoài.

Một nhà ba người vừa ra, lập tức khiến mọi người trong tổ đạo diễn và tổ quay chụp kinh hãi quá mức.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy tất cả thành viên trong gia đình bước vào ống kính, lần trước khi tới đây thì vợ Lục ảnh đế đã có việc dời nhà từ sớm.

Bây giờ được chiêm ngưỡng khung cảnh này, mọi người chỉ cảm thấy, bọn họ đứng chung một chỗ quả thật quá xứng đôi rồi.

Thấy người khác nhìn mình chằm chằm bằng ánh mắt nóng cháy, Nhan Hạ cười một tiếng: "Chúc mọi người buổi sáng tốt lành, lần trước tôi đi quá vội, không kịp chào hỏi mọi người."

"Không có việc gì." Đám người vội vàng nói, đây chính là vợ hợp pháp của Lục ảnh đế a! Quả nhiên là xinh đẹp dịu dàng lại hào phóng.

Sau khi chào hỏi xong, Nhan Hạ cũng không nói thêm gì nữa, cô kéo hành lý liền chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng khi nhìn mẹ sắp đi xa, đột nhiên Lục Hạo cảm thấy một tia quyến luyến không thôi.

Cậu lập tức trượt từ trên người Lục Phi xuống, vọt tới trước mặt mẹ, ôm lấy bắp đùi cô, nhỏ giọng nói: "Mẹ, hôn Hạo Hạo một cái rồi hãy đi!"

"Phốc....." Nhân viên đứng hai bên trái phải thấy vậy không nhịn được cười ra tiếng.

Tiểu nam thân, giọng trẻ con ngôn ngữ trẻ con, quả thật là quá đáng yêu.

Nhan Hạ nghe vậy cũng cảm thấy có chút khóe không ra nước mắt, cô từ từ cúi người xuống, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của tiểu Hạo Hạo.

Lục Hạo lúc này mới hài lòng buông Nhan Hạ ra: "Mẹ phải nhớ nghĩ về Hạo Hạo đó nha."

"Ừ, mẹ nhất định nhớ." Nhan Hạ không nhịn được vuốt đầu con trai, thật sự là bối, cô cảm thấy con trai mình quá đáng yêu mà!

Lúc này, Lục Phi đang đứng một bên cũng bước lên trước vài bước, anh hôn khẽ lên mặt vợ, sau đó nói: "Đến bên kia thì nhớ gọi lại cho anh."

"Ừm" Nhan Hạ đưa mắt quét một vòng căn phòng, nhìn những người trong tổ kịch đứng xung quanh, sắc mặt cô ửng đỏ, sau đó, nhanh chóng lấy hành lý rời đi, thế mà cô lại quên mất trong phòng còn có những người khác.

Mà lúc này, Lục Phi và Lục Hạo đứng ở cửa ra vào, hai người cùng nhìn đến khi bóng dáng Nhan Hạ biến mất thì mới liếc về phía nhau.

"Ba, lần này trong nhà lại chỉ còn hai chúng ta." Lục Hạo nghịch ngợm nói.

"Ừ." Lục Phi không biết trả lời như thế nào với con trai, chỉ có thể lặng lẽ đáp lại một chữ.

Mà những nhân viên làm việc đứng chung quanh nhìn bộ dáng bình dị gần gũi của Lục Phi vẫn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Mỗi một kì chương trình, biểu hiện của Lục Phi luôn khiến họ phải đổi mới những quan niệm cố hữu trước đây về anh, có thể nói, Lục Phi của màn ảnh và Lục Phi của gia đình là hai người hoàn toàn khác nhau.

Còn nữa, phân cảnh hai cha con đưa mẹ đi vừa rồi, bọn họ có được truyền ra hay không nha?

Trong khi Lục Hạo đang sung sướng vui vẻ ăn cháo thịt gà Lục Phi nấu buổi sáng, thì Lục Phi được tổ đạo diễn mời vào một căn phòng trống để bàn bạc.

"Lục anh đế, không biết chúng tôi có thể đưa chuyện sáng sớm nay cho vào chương trình của chúng ta hay không? Nếu vợ anh vẫn chưa muốn bước ra ngoài ánh sáng, chúng tôi có thể cắt nối biên tập đến cảnh cô ấy vừa ra khỏi cửa." Khi vị biên đạo kia hỏi thì trong lòng cũng có chút khẩn trương, bây giờ, trong làng giải trí đều đang đồn rằng, Lục Phi bảo vệ vợ mình đến gió thổi không lọt, kín không kẽ hở, mặc dù gần đây cũng có tính toán công khai, nhưng cứ tưởng đến việc Úc Tử Phàm cách đây không lâu gặp sóng gió với chuyện ân hôn, họ cũng lo lắng không biết Lục Phi có nguyện ý hay không.

"Có thể." Lục Phi vẽ mặt bình tĩnh đồng ý, khiến biên đạo thiếu chút nữa cho rằng mình nghe lầm.

Mà khi ông còn chưa kịp vui mừng thì Lục Phi tiếp tục nói: "Lần này, tôi còn hy vọng có thể kéo dài thời gian quay chụp....."

.....

Chờ biên đạo và Lục Phi cùng ra khỏi phòng, biên đạo đã trở nên chóng mặt.

Lần này, bọn họ chỉ muốn tạm thời mời hai cha con Lục Phi tham gia, nếu như những gì vừa nãy bàn bạc là thật thì đây đúng là chuyện đáng để ăn mừng.

Nhìn tình hình thì ít hấn vợ Lục nam thần cũng sắp xuất hiện trước mắt công chúng rồi, chỉ là không biết lần này sẽ ra mắt với tư thái như nào thôi!

Tuần lễ thời trang NY.....

Biên đạo ở trong lòng lặng lẽ sắp xếp tính toán, chuẩn bị trở về bộ trí hoạt động mà mình có thể thực hiện một phen.

Hai người từ trong phòng đi ra lại tiếp tục gia nhập vào việc quay chụp tiết mục.

Lúc này, Lục Phi đứng ở cạnh bàn, nhìn con trai ăn đến phòng cả miệng, dây thần kinh không khỏi nhảy cả lên.

"Ba....." Lục Hạo hướng đôi tay nhóp nhúa về phía Lục Phi, rõ ràng cậu chỉ định ăn một chút, không biết vì sao cuối cùng lại thành ra như thế này.

Hừ, đều là vì baba không thèm trông cậu!

Lục Phi nhìn Lục Hạo cả người bẩn thỉu, sau một khắc, anh lập tức xoay người vào phòng tắm, cầm một cái khăn lông, lau chùi cơ thể cho con.

Lau xong lại mang Lục Hạo trở về phòng mặc quần áo cho cậu nhỏ.

Nhìn bản thân phủ thêm khăn quàng cổ rồi còn đội thêm cái mũ, và một đồng thứ khác nữa, hai con mắt Lục Hạo lập tức lóe sáng, cậu nhìn chăm chăm vào Lục Phi: "Ba, chúng ta đi ra ngoài sao?"

"Ừ, hôm nay ba phải tham gia một chương trình, tiện thể cho con đến công ty xem một chút." Lục Phi lên tiếng, đây chính là tiết mục mà anh đã đáp ứng với Mục Kỳ, quảng cáo cho Chí Tôn một chút.

"Vâng ạ." Trên mặt nở rộ một nụ cười sáng lạn, Lục Hạo vui vẻ đồng ý.

Đối với một đứa bé mà nói, đi chơi chính là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Sau khi dọn dẹp chỉnh tề ngăn nắp bản thân, Lục Phi mang Lục Hạo ra cửa.

Dọc đường đi, trong lúc Lục Phi còn đang lái xe, Lục Hạo nằm bên cửa sổ nhìn cảnh vật phía ngoài kia không ngừng lui lại đằng sau, trong miệng khẽ ngâm nga bài hát không biết tên nào đó, tâm trạng vui vẻ cực kỳ.

Sau một hồi, xe đến điểm dừng, đậu xe xong, Lục Phi ôm Lục Hạo từ ghế an toàn xuống, đứng ở cửa công ty giải trí Chí Tôn.

"Đây chính là chỗ baba làm việc ạ?" Ôm cổ ba, Lục Hạo nhỏ giọng hỏi.

"Ừ." Lục Phi gật đầu, ôm con trai đi vào trong.

Mà lần này, nhân viên trong Chí Tôn lại tiếp tục tập thể ngày người.

Lục ảnh để tới công ty còn mang theo đứa con năm tuổi của anh ấy! Tin tức này nhanh chóng truyền khắp công ty.

Thật ra sau khi xem qua kỳ đầu tiên của《 siêu nhân trở lại 》，có không ít người trong đây đã trở thành fan hâm mộ của đôi cha con nhà này.

Luôn luôn cao cao tại thượng, người lạ chớ gần Lục ảnh để và cậu con trai nộn nộn, mềm mại, đáng yêu, đây quả thực là một tổ hợp hoàn mĩ nha!

Lúc này họ nhìn thấy hai người đó xuất hiện trước mặt mình, quả thật sắp hưng phấn đến phát điên rồi.

Có không ít người cầm đi động ghi lại khoảnh khắc này.

Lục Hạo nằm trên bả vai Lục Phi, vẻ mặt có chút mờ mịt nhìn các cô các chú xung quanh đang không ngừng chụp ảnh, quay phim về phía bên này, cuối cùng, khi thấy có người chào mình, cậu vội vàng vươn tay, hướng người kia phát phát tay nhỏ, trên mặt còn mang theo nụ cười ngộ nghĩnh, đáng yêu khiến người chỉ muốn xoa nắn.

Kawaii!!!!!!

Đám người đang cầm điện thoại quay chụp kích động vô cùng.

Tiểu nam thần nhà Lục ảnh để chắc chắn là một ám nam!

Mấy vị nhiếp ảnh gia đứng ở phía sau nhìn đám nhân viên xung quanh còn nhiệt tình hơn mình, khóe môi không tự chủ được mà giật giật, chỉ cần hiểu sơ qua về Lục Hạo, không ai có thể chống cự được sự yêu thích đối với cậu nhóc ấy.

Bây giờ bọn họ cũng cảm thấy, có thể quay chụp Lục Hạo chính là một hạnh phúc.

"Người ba này thật to." Đúng lúc này, Lục Hạo chỉ vào áp phích của Lục Phi trong đại sảnh hưng phấn nói, hươ tay múa chân chỉ cho baba thấy.

Lục Phi liếc nhìn tấm áp-phích kia một cái.

Thật ra thì, trong giây phút đoạt giải, điều mà anh muốn nói ra nhất chính là lời cảm ơn đến người vợ của mình, chẳng qua, vì thực tế không cho phép nên anh mới phải đè nén sự vọng động đó, lúc này, khi nhìn lại hình ảnh của quá khứ, ý nghĩ kia lại không tự chủ được tăng thêm, nếu anh còn có cơ hội đứng trên bục lĩnh thưởng, nhất định sẽ tự mình nói ra bài diễn văn chưa trọn vẹn kia.

Và anh tin, ngày ấy rất nhanh sẽ đến!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 25

"Ba, Hạo Hạo cũng muốn đứng trên đài cao cùng ba mẹ, nhìn rất đẹp mắt!" Giọng nói của Lục Hạo kéo suy nghĩ của Lục Phi trở lại, anh nhìn chăm chăm bóng dáng đơn độc trên tấm poster, khóe môi hơi nhếch lên.

Một mình ở trên cao, xác thật có chút cô đơn lạnh lẽo.

Chỉ là, anh không chỉ có một mình.

Tiếp tục ôm Lục Hạo đi về phía thang máy.

Sau khi nhìn thấy Lục Phi bước vào thang máy, tất cả nhân viên công tác mới thu hồi ánh mắt của mình, sau đó chia sẻ những tấm hình mới chụp được cho đồng nghiệp bên cạnh

Mà lúc này, nhóm người của Lục Phi đã vào thang máy đi đến tầng lầu thuộc bộ phận quản lý nghệ sĩ.

Đây là nơi huấn luyện nghệ sĩ mới của giải trí Chí Tôn, chỉ khi trải qua tất cả các hạng mục ở chỗ này mới có thể ra mắt chính thức, Lục Phi cũng đã từng là một thành viên trong đó. Diceen Đaan Lee Quyy Đoon

Khi Lục Phi đến, nhân viên cũng nhất thời kinh ngạc nhường đường đi qua, phải biết rằng Lục ảnh để ở công ty này chính là Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, cho dù gặp được, cũng chưa bao giờ thấy xuất hiện ở tầng này.

Cuối cùng, giám đốc Diệp Liễu quản lý bộ phận nghệ sĩ nhận được tin vội vội vàng vàng chạy tới.

"Lục Phi, anh đã đến rồi." Diệp Liễu hướng về phía Lục Phi chào hỏi, giọng nói mang theo sự quen thuộc, không lâu sau khi Lục Phi tiến vào công ty thì hai người quen biết nhau, hiện tại, Lục Phi trở thành trụ cột của giải trí Chí Tôn, mà anh cũng đã trở thành giám đốc một ngành.

"Đúng lúc đang quay hình 《 siêu nhân trở lại 》，tôi đi tới cùng với bọn họ." Lục Phi khẽ gật đầu, giọng nói trong trẻo lạnh lùng trước sau như một, làm cho người nghe bao giờ cũng không nhận được giác ngộ.

"Tổng giám đốc Mục từng đề cập với tôi, khi đó biết anh kết hôn sinh con cũng làm cho tôi giật cả mình, không thể nghĩ đến là thật." Diệp Liễu xúc động, sau đó đưa ánh mắt về phía Lục Hạo được Lục Phi ôm ở trong ngực, "Đây chính là Hạo Hạo nhà anh có phải không? Quả nhiên rất đáng yêu."

"Cám ơn bác." Lục Hạo nghe được đối phương khen ngợi, lập tức cười híp mắt trả lời.

Bác? Bị gọi như vậy, Diệp Liễu như bị sét đánh, rõ ràng anh so với Lục Phi còn nhỏ hơn một tuổi đấy.

Nhìn ra người này giống như đang giận dữ, Lục Phi nhàn nhạt nhắc nhở một câu: "Hạo Hạo, con gọi người này là chú."

"Nhưng không phải gọi chú là phải nhỏ hơn ba sao?" Lục Hạo nghi ngờ hỏi, nhưng lời nói phát ra lại càng khiến người đối diện một lần nữa chịu phải đã kích nghiêm trọng.

Anh thật già như vậy sao?

Đối với sự xấu xa của con trai, Lục Phi cũng không nói gì nữa, anh nhìn về phía Diệp Liễu nói sang chuyện khác: "Tôi giúp Vuư Khánh quay MV, còn cần một vai phụ, trong tay anh có chọn được người thích hợp không?"

"Có, chúng tôi chọn được người này mới vừa huấn luyện xong," Diệp Liễu vui mừng trả lời, làm việc với Lục Phi và Vuư Khánh, dù là ai trong hai người thì đều là chuyện mà người nào nắm mơ cũng muốn có cơ hội một lần, bây giờ tập hợp lại một chỗ, điều này tuyệt đối sẽ giúp tỉ suất người xem đạt kỉ lục.

Thậm chí, vị tân nghệ sĩ được chọn trong lần này, khởi đầu sự nghiệp may mắn suôn sẻ là chắc chắn không thành vấn đề!

Lục Phi vì công ty, cũng đã tận đủ tâm sức.

Nghĩ tới, Diệp Liễu ở phía trước dẫn đường, sau đó dẫn Lục Phi tới sân huấn luyện nghệ sĩ mới.

Lúc bọn họ đi vào, người bên trong đang tập một kịch bản, đây là tác phẩm kết thúc khóa học của bọn họ, những người huấn luyện xung quanh căn cứ biểu hiện của mỗi người mà chấm điểm, điểm số sẽ ảnh hưởng đến vị trí trình diễn, cùng khả năng phân chia tài nguyên sau này, cho nên hôm nay tất cả mọi người đều là dùng hết sức để biểu diễn.

Cho dù biết có người đi vào, cũng không ai dám lơ là.

Cho nên, lúc đám Lục Phi đi vào, cũng không có bao nhiêu người chú ý tới sự hiện diện của bọn họ.

Lục Phi liền mang theo Lục Hạo đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn diễn biến của vở kịch.

Lúc này, đang diễn đến đoạn bị kịch, đột nhiên, một tiếng khóc lớn tê tâm liệt phế vang lên trong phòng.

Lục Hạo ở trong ngực Lục Phi đầu tiên là sợ hết hồn, sau đó đáy mắt không khỏi mang theo một chút đáng thương: "Ba, người này khóc thật thê thảm, lúc Hạo Hạo chích thuốc cũng không khóc thảm như vậy."

Lời nói của cậu nhỏ khiến nhân viên chung quanh và nhà quay phim đứng bên ngoài cũng không nhịn được buồn cười lên.

Cho tới bây giờ sự chú ý của đứa bé và người lớn đều không giống nhau.

Nhưng ánh mắt Lục Phi ôm Lục Hạo lại có chút buồn bã.

Hình như anh chỉ có vài lần đi theo Nhan Hạ đi bệnh viện, mấy lần kia cũng chỉ là đứng chờ ở bên ngoài bệnh viện.

Mỗi một lần nhìn Lục Hạo một hồi từ bệnh viện ra ngoài, anh còn tưởng rằng là không thoải mái, bây giờ nhìn lời nói, có lẽ Hạo Hạo đã từng bôi vì chích thuốc mà lớn tiếng khóc thút thít, nhưng khi đó, chỉ có Nhan Hạ một mình mang theo con, ôm con, an ủi con.....

Ôm chặt Lục Hạo, Lục Phi cảm giác mình hình như còn chưa đạt tiêu chuẩn của một người làm cha.

"Ba, ba ôm con ôm chặt quá." Lục Hạo đang hứng thú nhìn vở kịch, lại phát hiện mình bị ôm thật chặt, vội vàng mở miệng nói.

"Thật xin lỗi, ba đang suy nghĩ một việc." Hồi hồn, Lục Phi nói xin lỗi.

"Không sao, thật ra thì cũng không đau." Lục Hạo cười với anh rồi tiếp tục nhìn lên sân khấu.

Nhìn Lục Hạo ngoan ngoãn như vậy, lòng của Lục Phi nhất thời lại dịu dàng hơn phần nửa, bà xã và con trai nhà anh, luôn có thể chạm đến sâu thẳm con tim anh.

*

Một lát sau, khi người trong sân diễn xong, lại phát hiện ở trong phòng có thêm không ít người, khi thấy rõ còn có Diệp Liễu cùng với Lục Phi thì đoàn người trong lòng lập tức căng thẳng, tại sao giám đốc Diệp và Lục ảnh đế lại ở chỗ này?

"Hôm nay kịch bản này diễn rất tốt, bên cạnh tôi là người nào các bạn có thể cũng biết, hôm nay Lục ảnh đế tới đây chính là hi vọng từ trong các bạn chọn lựa một người tham gia MV mới nhất của Vuư thiên vương, ~ Tuyen83- ddd~ đợi lát nữa hi vọng các bạn có thể biểu hiện thật tốt." Diệp Liễu nhìn ánh mắt nghi ngờ của nhóm người mới này, cười ha hả giải thích.

Vừa nói xong, trái tim nhỏ của những người này lập tức bùng bùng nhảy lên.

Lục Phi và Vuư Khánh, hai người này là anh ca của giới ca sĩ và giới phim ảnh, vô luận là phát triển theo hướng nào, chỉ cần được đi theo hai người kia, sau này sống trong Làng Giải Trí, đường đi cũng sẽ thuận lợi hơn một chút, lập tức, ánh mắt mọi người nhìn Lục Phi cũng nóng rực vô cùng.

Lúc này, Lục Phi nhìn về phía Diệp Liễu bên cạnh, nói thẳng: "Chờ có kết quả chấm điểm rồi chọn."

Mà những lời này Lục Phi nói xong, ánh mắt của những người này lại quét tới rơi vào trên người những vị giám khảo kia, lần này, những vị giám khảo kia mới chân chính nắm giữ sống chết của bọn họ!

Các vị giám khảo nghe Lục Phi nói, mấy người này vội vàng bắt đầu soạn soạn phân chia chấm điểm, trong lòng của bọn họ vốn chính là đã có cơ sở, phân chia chọn lựa diễn ra cũng khá nhanh.

Không bao lâu, kết quả danh sách số điểm hiện ra.

Diệp Liễu mang danh sách đưa tới trong tay Lục Phi.

Lục Phi lướt nhanh, sau khi đọc tên 3 người đứng đầu danh sách, có ba người từ bên trong đứng dậy.

Hai nam một nữ.

Có thể đi vào giải trí Chí Tôn, đáng về bên ngoài đã hoàn toàn vượt qua kiểm tra.

Lúc này ba người đứng chung một chỗ, làm cho người ta một loại cảm giác hai mắt tỏa sáng .

Lục Hạo nhìn baba đang nghiêm túc nhìn mấy người này, lập tức cũng đem hai mắt của mình trừng thật to, ánh mắt không ngừng tiếp xúc với ba người.

Ba người bị ánh mắt nóng rực của Lục Hạo nhìn chằm chằm, mỗi người cũng đưa mắt nhìn đứa trẻ đang nổi tiếng dạo gần đây này, cuối cùng họ chỉ muốn nói một câu, quả thật là rất đáng yêu!

Trong lúc hai bên đang quan sát lẫn nhau, Lục Phi nhìn Lục Hạo ở trong lòng mình: "Hạo Hạo, con thích ai hợp tác với ba?"

Lục Phi nói câu hỏi này ra, tất cả ánh mắt quét tới rơi vào trên người của Lục Hạo.

Mà ánh mắt của Lục Hạo vẫn như cũ di chuyển qua lại trên người ba người, sau đó, đưa ra ngón trỏ của mình chỉ về một người thí sinh nam: "Hạo Hạo chọn anh ấy!"

"Tại sao?" Lục Phi nhíu mày, nếu anh nhớ không lầm, cho dù người này mới vừa.....

"Bởi vì con cảm thấy anh ấy khóc rất đáng thương, nhất định là khó chịu mới khóc thảm như vậy." Lục Hạo nếu có chuyện lạ nói, vì tăng thêm sự thuyết phục của mình, còn cố ý gật đầu một cái.

"Vậy thì chính là cậu ấy." Lục Phi cứ quyết định như vậy.

Diệp Liễu bên cạnh giựt giựt khoe miệng, ảnh đế Lục, anh có thể không cần tùy hứng như vậy hay không?

Sau khi Lục Hạo nghe Lục Phi tiếp thu ý kiến của mình, mặt mày lập tức cong cong nở nụ cười, một cái bộ dáng rất kiêu ngạo.

Nhìn con trai vui vẻ, Lục Phi không thêm đề ý người xung quanh có ý kiến gì hay không, dù sao ba người trước mặt, tài nghệ cũng không kém, đã như vậy, để cho con trai mình vui vẻ một chút thì như thế nào?

Mà đi theo sau là nhà quay phim, rất nhanh bắt được ánh mắt Lục Phi nhìn về phía con trai, trong nháy mắt, bọn họ đã bị ánh mắt ấy làm cho tan chảy.

Trong lòng không khỏi cảm động một chút chương trình của hai cha con kì này có thể đặt tên khác là "Mỗi ngày hạnh phúc" rồi.

*

Sau khi quyết định người được chọn, Lục Phi lại dẫn Lục Hạo đi dạo các nơi trong công ty một chút, ở phòng ăn công ty ăn xong bữa trưa, sau khi ông kính quay toàn bộ giải trí Chí Tôn, Lục Phi và Lục Hạo mới trở về nhà.

Sau khi để Lục Hạo xuống, Lục Phi lấy điện thoại đi động ra đi tới ban công gọi cho Vưu Khánh .

Mà Lục Hạo nhìn bóng lưng của ba mình, mím mím môi, sau đó ngoan ngoãn ngồi trên ghế sa lon, tự mình cảm ra hộp điều khiển mở TV.

TV vừa bật chính là quảng cáo, Lục Hạo cũng không đề ý, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm.

Không đến mấy phần, chương trình quảng cáo đột nhiên biến đổi, quảng cáo xuất hiện một rương quà.

Nhìn rương quà, ánh mắt của Lục Hạo sáng lên, ngay sau đó, cậu chạy trở về gian phòng nhỏ của mình, nghĩ tới việc mà mình có thể làm.

Mà Lục Hạo vừa đi, nhà quay phim vội vàng đi theo.

Bên trong phòng Lục Hạo.

Lục Hạo từ một cái góc nhỏ lòi ra rương hành lý của mình, trở lại giường, kéo ra khóa kéo, sau đó mở tủ quần áo, đứng trước tủ nghiêm túc nhìn nhìn.

Qua một lúc lâu, đầu tiên chỉ thấy cậu nhỏ chọn một cái áo khoác bông màu trắng, sau đó cẩn thận từng li từng tí xếp tốt, sau đó bỏ vào trong rương hành lý, từng món từng món, Lục Hạo đang lựa chọn theo sở thích của mình.

Lúc này biên đạo ở một bên có chút ngạc nhiên nhìn Lục Hạo hỏi: "Hạo Hạo, con sắp xếp quần áo làm cái gì đấy?"

"Đi tìm mẹ, buổi sáng ba có nói đến, Hạo Hạo vừa sức nhớ ra." Lục Hạo tiếp tục vừa sắp xếp vừa nói, trong lúc nói chuyện, cậu lại đưa tay lấy vài món đồ nhét vào rương, mà khi phát hiện không bỏ được, thì lập tức bắt đầu rồi rầm đứng nhìn hành lí, trong miệng lầm bầm nói: "Mang cái nào mới tốt đây? Hay là món này?"

Biên đạo lập tức nổi lên suy nghĩ mơ hồ, rốt cuộc tiểu Hạo Hạo lúc nào thì biết bọn họ phải xuất ngoại quay phim?

"Con trai, con đang làm gì?" Chờ Lục Phi lúc đi vào, lập tức thấy được tủ treo quần áo và quần áo sắp xếp có chút lộn xộn trên rương hành lý của Lục Hạo.

"Không phải buổi sáng ba nói chúng ta muốn cùng mẹ tụ họp sao?" Lục Hạo ngoe đầu hỏi, ánh mắt thấp thỏm nhìn chằm chằm Lục Phi.

Nghe vậy, Lục Phi cũng im lặng một chút, buổi sáng anh vẫn chỉ là thuận miệng nói ra một câu, không ngờ Lục Hạo nhớ như vậy.

Nhìn lại ánh mắt của con trai, tiếp tục nói: "Ngày mai chúng ta mới có thể đi."

"Dù sao có thể đi được là được, Hạo Hạo muốn nhìn thấy mẹ nhanh lên một chút, ba cũng mau trở về sắp xếp đi!" Lấy được đáp án mình muốn, Lục Hạo nghiêng đầu tiếp tục vui đùa vào sự nghiệp lựa chọn quần áo của mình. Diễn-Đàn- Lê- Quý-Đôn

Lục Phi bị con trai thúc giục nhất thời có chút bất đắc dĩ, cho dù Lục Hạo sắp xếp xong, cũng không thể nhanh như vậy có thể thấy mẹ được.

Nhưng mà nói thật, anh cũng có chút nhớ!

Vừa nghĩ, ngay sau đó, điện thoại Lục Phi liền vang lên, phía trên biểu hiện hai chữ chính là "Bà xã".

Ánh mắt Lục Phi nhu hòa trong chớp lát, lập tức nhận điện thoại nói: "Bà xã."

Mà hai chữ này mới vừa rơi xuống, Lục Hạo đứng bên cạnh lập tức xoay người chạy tới, đưa tay về phía Lục Phi nói: "Ba, là mẹ sao? Cho con điện thoại đi động, nhanh lên một chút."

Lục Phi chỉ nói với Nhan Hạ hai chữ đành phải đưa đi động cho con.

Mà Lục Hạo cầm điện thoại đi động xoay người chạy đến bên giường mình, sau đó, vui thích hướng về phía đầu bên kia gọi một tiếng "Mẹ."

Sau lại, thằng bé rú ra rú rít đem chuyện hôm nay xảy ra ở công ty từng việc mà nói ra cho Nhan Hạ.

Lục Phi bị Lục Hạo quên mất đành lẳng lặng đứng tại chỗ nhìn chăm chăm điện thoại của cậu, khi nhà quay phim quay hai người, đối lập với sự vui vẻ của Lục Hạo, có vẻ như Lục nam thần hơi bí thối một chút có phải hay không?

Cho nên, Ý tưởng chiều nay là ảo giác sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 26

Chờ Lục Hạo ngồi nói chuyện với Nhan Hạ xong đã là nửa giờ sau, nhìn đồng hồ trên tay, Lục Phi mới tiến đến, trực tiếp rút điện thoại từ tay con trai ra: "Bây giờ đã đến thời gian ngủ trưa rồi đó."

"Nhưng baba à, con còn chưa nói hết đâu, cho con nói chuyện với mẹ thêm chút nữa được không? Được không ạ?" Lục Hạo hướng về phía baba, lộ ra tư thế khẩn cầu, đôi mắt to tròn đáng yêu không ngừng nhấp nháy nhấp nháy.

"Ba cùng mẹ còn chưa được nói với nhau một câu nào kia." Lục Phi đưa đi động đặt bên tai mình, rõ ràng nghe được tiếng cười từ đầu dây bên kia truyền đến.

"Vậy thôi! Xem ở việc baba cũng yêu mẹ, con sẽ tạm nhân nhượng." Lục Hạo lưu luyến nhìn thoáng qua chiếc điện thoại, nhún bả vai, từng bước từng bước đi về phía giường nhỏ của mình, mỗi bước đều thật cẩn thận.

Thấy Lục Hạo như vậy, nấy vị nhiếp ảnh gia đứng ở một bên lập tức bị chọc cười, bọn họ cũng coi như là đã nhìn ra, tình yêu mà Lục Hạo dành cho người mẹ bí ẩn này có bao nhiêu "Mãnh liệt".

Đối với hành động của Lục Hạo, Lục Phi làm như không thấy, sau khi xác định cậu nhỏ đã lên giường ngủ, anh thu hồi tầm mắt, cầm điện thoại rời khỏi phòng.

Ra ngoài, xuất hiện trước ống kính máy quay chính là hình ảnh Lục Phi đứng dựa bên lan can bên cửa sổ, một thân quần áo thoải mái bao bọc cơ thể to lớn chững chạc, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt tuấn mỹ càng lộ vẻ khắc sâu, lập thể, khỏe mỗi người đàn ông hơi chút nhếch lên, trông mất lộ ra vài tia dịu dàng, tươi cười không che giấu..... Cả người đứng đó, đẹp như một bức tranh sống động của thời gian.

Hình ảnh ấy không khỏi khiến mọi người phải than thở trong lòng, một Lục Phi như vậy, thật rất xúc động lòng người a!

Ẩn dưới vẻ bề ngoài lạnh nhạt chính là một trái tim dịu dàng, vì một người mà nở rộ.

Lúc này, bên cửa sổ.

"Đến bên kia như thế nào rồi? Cảm giác quen thuộc sao?" Lục Phi nhỏ giọng hỏi, âm thanh rất có lực xuyên thấu truyền đến Nhan Hạ lỗ tai.

Ở bên kia, đang sắp xếp quần áo, Nhan Hạ cũng không nhịn được cười ra tiếng: "Em mới vừa đến thôi, có đôi chút chênh lệch mới giờ, ngày mai còn phải đến địa điểm xem sân catwalk nữa."

"Chú ý nghỉ ngơi, không nên quá mệt mỏi, ngày mai, anh và con sẽ đến đó xem buổi biểu diễn của em, đi theo còn có tổ chương trình > nữa." Lục Phi nói xong, trông mặt đen lấy có chút thâm thúy.

Nghe được câu này, đầu bên kia điện thoại, Nhan Hạ không khỏi hít một hơi, sau đó mới bình tĩnh nói: "Ừm, em chờ mọi người."

"Nhan Hạ."

"Hả?" Nhan Hạ nghe anh dùng giọng nói trầm thấp hô tên mình, lập tức tập trung tinh thần lại.

"Đừng lo lắng, em không phải là kẻ kém cỏi đến mức không ai chấp nhận được." Lục Phi nhạo báng xong, nhỏ giọng nở nụ cười, anh còn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Nhan Hạ khi anh nói xong câu đó, chắc chắn là vô cùng khâm trọng nhưng vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh.

Câu trêu chọc bất thành linh khiến người vốn đang căng thẳng lập tức trấn định lại một cách thần kỳ, khỏe môi nhếch lên, cô nói: "Em biết mà."

"Anh thích câu tuyên ngôn đầy khí phách mà người nào đó đã đồng ý tuyên bố trước mặt giáo viên Hạo Hạo, vì vậy, em hãy tiếp tục tin tưởng điều đó." Lục Phi nghe giọng nói dịu dàng của vợ, trong mắt dâng lên sự thỏa mãn.

"Được, bây giờ em phải thu dọn đồ đạc, ngày mai gặp lại nha." Nghe câu nói ngọt ngào, cả giọng nói trầm khàn hấp dẫn kia, khiến cô càng thêm nhớ anh, nếu hiện tại, Lục Phi đang đứng trước mặt cô, chắc cô sẽ không kiềm chế được mà vọt tới, ôm lấy anh một cái thật chặt.

"Mai gặp." Đáp lời, khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng của Lục Phi lúc này đã không che giấu được sự dịu dàng đối với người phụ nữ của mình.

Sau đó, chờ âm thanh nhắc nhở đầu bên kia đã cúp điện thoại truyền đến Lục Phi mới bình tĩnh như không có gì mà bỏ điện thoại từ bên tai xuống.

Nghĩ về nội dung cuộc trò chuyện của hai người, Lục Phi lại máy lên, mở Microblogging, sau đó đi tới trang cá nhân của Úc Từ Phàm.

Sau cuộc họp ngày hôm ấy, về phương pháp giải quyết cho vấn đề của Úc Từ Phàm, cũng không biết bây giờ có hiệu quả như thế nào.

Microblogging Úc Từ Phàm vừa mở ra, gần ngay đầu chính là bài viết mà chính bản thân anh ta tự soạn gửi.

"Trước khi đưa ra lời giải thích, tôi muốn bày tỏ sự áy náy của mình đối với những người đã yêu tôi, ủng hộ tôi..... Làm bạn bên nhau đã nhiều năm, giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn, khó khăn, tôi chỉ hi vọng, mọi người có thể thích cô ấy giống như thích tôi vậy, bởi vì không có người phụ nữ ấy, sẽ không có Úc Từ Phàm của ngày hôm nay....."

Nhìn đến đây, Lục Phi nhủ mảy, đây cũng là một đề nghị được đoàn quan hệ xã hội của anh đề xuất.

Nghĩ tới đây, Lục Phi đi xuống nhìn phần bình luận phía bên dưới.

"Vợ thiên vương đúng là không dễ dàng nha, ẩn thân nhiều năm như vậy, con cũng đều lớn cả rồi, chẳng lẽ Thiên vương còn muốn ẩn hôn cả đời sao?"

"Úc Thiên vương, em ủng hộ anh, mặc dù rất giận chuyện anh có con và ẩn hôn, nhưng anh cũng đã không trẻ, cũng là lúc nên thành gia rồi, vợ anh rất tốt, nguyện ý ủng hộ."

"Tiếp nhận áy náy của anh rồi, nếu là nhất định phải bị anh lừa gạt một lần, như vậy tôi hi vọng đây là lần cuối cùng."

"Xem xong quá khứ của hai người, tôi thật xúc động! Thật hâm mộ, muốn có một tình yêu như vậy....."

"Đột nhiên cảm thấy Úc Thiên vương cũng là một người đàn ông tốt a, đã nhiều năm như vậy, cũng chỉ ở bên mỗi vợ của mình."

"Người đàn ông tốt 1."

"....."

Nhìn những phản hồi tốt này, ánh mắt Lục Phi từ từ phóng ra xa, phản ứng của fans đã đủ để nói, tuy biện pháp này có chút cũ kĩ xong hiệu quả thì vẫn không tệ.

Chẳng qua lúc trước anh cảm thấy chuyện không thành vấn đề, nhưng sau khi đọc xong, lại bỗng cảm thấy bản thân không thể dùng chữ viết để miêu tả quá khứ giữa mình và Nhan Hạ.

Hồi tưởng lại những năm tháng kia, hơi thở lạnh lùng trong treo trên người người đàn ông giảm đi không ít, có lẽ, nếu anh ra ngoài kia tìm những người giỏi văn vẽ viết cho một đoạn thì sẽ sinh động hơn tự mình kể lại rất nhiều.

Quan trọng hơn là, thủ đoạn mà Úc Từ Phàm đã dùng qua, sao anh có thể dùng lại chứ?

Sau một khắc, điện thoại di động phát ra một đoạn mã số, thời gian càng ngày càng gấp rút, anh sẽ không cho phép bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xuất hiện, thoát li khỏi sự khống chế của mình.

*

Ngày thứ hai, 《 siêu nhân trở lại 》 vẫn tiếp tục quay chụp, nhưng rõ ràng, trong nhà xuất hiện những việc bất đồng với quá khứ.

Tỷ như:

Buổi sáng ăn điểm tâm thì Lục Hạo hỏi: "Ba, cách thời gian chúng ta đi tìm mẹ còn bao lâu?"

Buổi trưa ăn cơm thì Lục Hạo hỏi: "Ba, có thể nói cho hạo hạo còn bao lâu nữa là có thể đi tìm mẹ sao?"

Buổi tối lúc ăn cơm chiều, Lục Hạo hỏi: "Ba, cách ngày đi tìm mẹ còn bao lâu?"

.....

Cả ngày, Lục Phi chỉ cảm thấy có một con con muỗi ở bên tai mình kêu ông ông.

Rất nhanh tới đêm, Lục Phi trực tiếp bịt miệng Lục Hạo, kéo cậu lên giường: "Con trai, ngủ thôi!"

Lục Hạo ưnh á đôi câu, gạt đầu một cái, vội vàng nhắm hai mắt lại.

Thấy thế, Lục Phi mới nhẹ nhàng thở ra, cả một ngày, bị con trai oanh tạc bằng chữ "Mẹ", dù cho đây thần kinh có thô to như thế nào, Lục Phi cũng có chút không kiềm chế được.

Sau khi tắt đèn đóng cửa, Lục Phi quay về phòng của mình, bắt đầu thu dọn đồ đạc rồi rửa mặt.

Mà lúc này, bên trong gian phòng nhỏ.

Sau khi Lục Phi rời đi, camera liền ghi lại cảnh tiểu Hạo Hạo của chúng ta trở mình bỏ ra khỏi giường, mở rương hành lý của bản thân, sau đó bắt đầu không ngừng bỏ đồ vào đó.

Chiếc khóa phải thật khó khăn mới có thể kéo lên được, lúc này, cậu nhỏ mới rón rén kéo hành lý đến trước cửa phòng Lục Phi.

Rắc rắc một tiếng, cửa phòng Lục Phi từ từ được mở ra.

"Ba đâu nhỉ?" Kéo theo hành lý, bởi vì không nhìn thấy Lục Phi, Lục Hạo nhìn chung quanh thăm nói.

Khi nghe thấy âm thanh truyền đến từ nhà vệ sinh, con người cậu xoay vòng, sau đó đem rương giấu kỹ, cả người núp vào chân.

Một lát sau, Lục Phi từ trong phòng vệ sinh đi ra, liếc mắt liền nhìn thấy một đoàn phòng phồng phồng dưới chân, còn có tay cầm hành lý lộ ra dưới gầm giường.

Nhượng mảy kiểm, con trai có vẻ quá ngây thơ rồi.

Từ từ đi về phía trước, Lục Phi vén chăn nằm lên giường, làm bộ ngủ thiếp đi, hơi thở vững vàng, thông thả.

Lúc này, một cái đầu nhỏ nhô ra khỏi phần chân nửa giường bên kia, nhìn bóng lưng to rộng của baba, che miệng cười một tiếng, Lục Hạo thả lỏng cơ thể, đắp chăn thật kín, sau đó bắt đầu nhắm mắt ngủ.

Lục Phi vốn vẫn chờ hành động tiếp theo từ phía con trai, ai dè, hồi lâu vẫn không thấy gì, anh nhẹ nhàng xoay người, lại thấy một bóng người nhỏ bé ngủ khò khò bên cạnh.

Nhìn khuôn mặt tròn tròn đáng yêu của Lục Hạo, anh cười cười, chuyển người, lại đưa tay kéo con vào lòng ngực.

Bởi hành động của Lục Phi, Lục Hạo giật giật thân thể, tìm một góc độ thích hợp, tiếp tục ngủ.

Lục Phi đưa cái tay còn lại ra sờ sờ đầu thẳng bé, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Đây là hai người lần đầu tiên hai người ngủ chung khi quay 《 siêu nhân trở lại 》, lúc này, bên phòng tập trung của tổ đạo diễn, khi mọi người nhìn thấy một màn này, một cảm giác ấm áp lơ lửng nơi trái tim.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Lục Phi lại một lần nữa cảm thụ cảm giác bị mười mấy cân thịt đè ép.

"Ba, hôm nay chúng ta muốn đi tìm mẹ, cho nên ba mau mau dậy đi!" Giọng nói thanh thúy thể hiện rõ niềm vui, cả người trông có vẻ tinh thần, hoan hỉ vô cùng.

Lục Phi khẽ mở mắt, liếc nhìn Lục Hạo một cái lại làm bộ ngủ, ngã người xuống một cái, anh lạnh nhạt nói: "Ba ngủ, ngủ tiếp một lát."

"Ba không muốn đi thấy mẹ sao? Sao ba còn có thể ngủ nữa chứ." Lục Hạo trợn to hai mắt, không thể tin nhìn Lục Phi.

"....." Người đàn ông vốn chỉ định nhắm mắt trừu chọc đứa con nhà mình một chút lập tức trầm mặt, anh cảm thấy có chút không theo kịp logic đứa trẻ cho lắm??

Không có cách nào lừa gạt tên nhóc đang làm nũng ằm ỉ trên người mình, Lục Phi không thể làm gì khác hơn là mở mắt.

Thấy baba tỉnh lại, Lục Hạo gật đầu nhỏ một cái: "Con biết ngay là ba muốn gặp mẹ mà, nhất định là ba đã quên mất chuyện hôm nay phải đi tìm mẹ rồi, hôm qua ba còn nhắc Hạo Hạo mà..... ba xem đi?"

Lục Phi nghe được câu này, ánh mắt nhìn Lục Hạo nhiều thêm một tia ý cười, càng nhiều hơn một tia bất đắc dĩ.

Mà ngay khi anh dừng lại, Lục Hạo đã một lật người xuống giường, mở ra cửa phòng tắm, vừa đi vào vừa lớn tiếng nói:"Ba, nhanh lên một chút, con sẽ giúp ba chuẩn bị hết thảy."

Nghe giọng nói cậu nhóc truyền, Lục Phi đứng dậy, sau khi vào phòng thay quần áo xong, anh mới chậm rãi tiến vào nhà tắm.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy Lục Hạo đang nhón chân cầm bàn chải đánh răng của baba và kem đánh răng, dùng sức bóp.

Nhìn cậu bé bóp hồi lâu cũng chưa thành công, Lục Phi mới chậm chậm tiến đến, lấy đồ từ tay con, cho kem vào bàn chải, sau đó anh cúi đầu nhìn người đứng bên cạnh coa toi bấp dũi mình:"Ba tự mình có thể làm được, cảm ơn Hạo Hạo đã giúp ba một tay."

"Không cần cảm ơn." Lục Hạo vui vẻ gật đầu một cái, sau đó tiếp tục nhắc nhở: "Nhưng ba phải nhanh lên một chút a, Hạo Hạo muốn gặp mẹ sớm hơn."

Nghe những lời này, động tác của Lục Phi không khỏi cứng lại một chút, nghiêng đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt cấp bách của con trai, chân mày nhíu lên, trong lúc anh không ở nhà, con trai có từng vì muốn đi gặp baba mà vội vã như này không?

Thấy Lục Phi nhìn mình chằm chằm không đánh răng, Lục Hạo nhe răng cười một tiếng: "Ba, mau lên nào."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Nhìn dáng vẻ không chút khách khí của Lục Hạo, Lục Phi lặng lẽ xoay đầu sang bên rửa mặt, trong lòng con trai, có lẽ địa vị của mình còn kém hơn so với Nhan Hạ, anh chấp nhận rồi.

Một lát sau, Lục Phi rửa mặt xong, còn chưa kịp làm bữa sáng thì đã thấy Lục Hạo kéo rương hành lý của mình đến phòng khách, vẻ mặt khao khát nhìn Lục Phi: "Ba, chúng ta có thể đi được chưa?"

"Con không ăn điểm tâm sao?" Lục Phi nhíu mày hỏi, đây là lần đầu tiên đứa con tham ăn nhà mình không chủ động yêu cầu ăn sáng.

"Có thể ăn trên máy bay a!" Lục Hạo tỏ vẻ đương nhiên nói.

"....." Lục Phi nhìn một chút phòng bếp đã chuẩn bị sẵn sàng lại quay ra nhìn chằm chằm Lục Hạo 1 hồi lâu, lặng lẽ trở về phòng đem hành lý của mình lôi ra ngoài.

Chuyến đi lần này khiến Lục Hạo vô cùng kích động.

Nửa giờ sau, hai người đi tới sân bay quốc tế tại thủ đô.

Sau đó họ lại phát hiện, sân bay có rất nhiều gương mặt quen thuộc.

"Ba, baba xem kia, những người bạn nhỏ khác." Lục Hạo chỉ vào đám người cũng có đoàn quay phim đi theo bên kia, khuôn mặt nhỏ nhắn kích động đến đỏ bừng.

Nghe vậy, Lục Phi nhìn về phía mấy người, ánh mắt lóe lên một cái.

Sau một khắc, đoàn người đã tụ lại một khối.

"Lục anh để, chào anh." Người lên tiếng chính người có lai lịch tương đối sâu, là baba của cậu bé Hòa Hòa lớn tuổi nhất trong năm đứa trẻ tham gia chương trình này, cũng là tổng giám đốc của công ty giải trí Gia Luân, Ông Gia Luân, mặc dù đã hơn bốn mươi tuổi rồi nhưng trông vẫn chỉ như đàn ông ở tuổi ba mươi.

"Ông tổng, chào anh." Lục Phi đưa tay bắt tay người đối diện, hai người cũng không thiếu lần tiếp xúc với nhau trên lĩnh vực điện ảnh, không tính là xa lạ.

Sau Ông Gia Luân, còn dư ba người còn lại cũng đến bắt tay Lục Phi một cái, nhìn anh, có chút kích động.

Lần này bọn họ cũng chỉ là đột nhiên nhận được yêu cầu tụ hội tại NY, trước đó, kế hoạch của mọi người cũng là tiến đến tuần lễ thời trang nên ai cũng vui vẻ đồng ý, không ngờ, lần này tổ chuyên mục gom tất cả các gia đình, đây cũng là điều khiến bọn họ rất vui mừng.

Có lẽ là bởi đang quay tiết mục, vậy nên bọn họ bỗng cảm thấy Lục Phi ngoài đời bình dị, gần gũi hơn so với Lục Phi của màn ảnh không ít.

Mấy vị người lớn đứng chung một chỗ bắt đầu tán gẫu với nhau, để mấy đứa nhỏ nhìn nhau tròn trợn mắt.

Trầm mặc chốc lát, cậu bé lớn tuổi nhất nhóm chủ động đứng dậy, "Mình tên là Ông Hòa, nữ danh Hòa Hòa, năm nay tám tuổi, mọi người có thể gọi mình là Hòa Hòa ca ca."

"Hòa Hòa ca ca, em là Lục Hạo, nữ danh hạo hạo." Lục Hạo nhìn người trước mắt cao hơn mình không ít, gương mặt hăm mộ, đến lúc nào thì cậu cũng có thể cao lớn được như vậy a!

"Em tên là Ôn Noãn, năm nay ba tuổi." Cô bé đầu tiên chủ động lên tiếng chào hỏi, chỉ là âm giọng còn mang đặc trưng của khẩu âm nước ngoài.

Người thứ ba giới thiệu xong, còn dư lại hai cô gái nhỏ lại đều mang vẻ mặt mờ mịt nhìn ba người đám Lục Hạo.

Thấy tình huống như thế, Hòa Hòa vuốt cằm của mình, do dự hồi lâu mới nói: "Có lẽ là Tâm Tâm cùng An An quá nhỏ."

"Vậy chúng ta chỉ có thể đứng ra chăm sóc hai em ấy." Khi Lục Hạo nói đến hai chữ này, lập tức bắt đầu kích động, nhìn An An và Tâm Tâm một chút rồi dặt tay hai cô bé, vỗ ngực một cái nói:"Em gái nhỏ, anh sẽ chăm sóc cho hai em."

An An nhìn Hạo Hạo một cái, sau đó nhanh chóng rút tay mình về, vội vàng chạy đến bên người ba mình.

Nhìn một màn này, trái tim nhỏ bé của tiểu Hạo Hạo "vỡ nát" rồi, An An không thích cậu?

Lúc này, baba An An - Dương tấn chú ý tới bộ dáng con gái nhà mình núp sau bản thân, cười ôn hòa nhìn về phía Lục Hạo:"Em ấy chỉ đang xấu hổ thôi."

Nói xong, lại nhẹ giọng nói với công chúa nhỏ:"Đây là anh Lục Hạo, anh ấy rất thích An An nha!"

Nghe vậy, cô bé mới ngẩng đầu liếc nhìn người bên kia một cái, nói hàm hồ không rõ: "Anh..... Anh."

Nghe được câu này, đôi mắt nhỏ lóe lóe, Hạo Hạo nghĩ thầm, em gái nhỏ thật đáng yêu a!

Lập tức nhìn về phía người đang đứng một bên nói chuyện trên trời dưới đất: "Ba, nhanh lên một chút cùng mẹ sinh cho con em gái đi."

Tiếng nói vừa dứt, cả đội ngũ lập tức an tĩnh trong giây lát.

Bốn người đàn ông quét mắt về phía Lục Phi, thật không biết khi đối mặt với những lời này, anh ta sẽ có phản ứng như thế nào? Chứng kiến Lục nam thần bị khó xử trước mặt công chúng cũng là một chuyện may mắn nha.

Ít nhất điều này giúp họ biết được rằng, cho dù là nam thần quốc dân, cũng giống bọn họ, trong nhà cũng có một cái"Hùng hài tử".

Lúc này, đối mặt tầm mắt của mọi người, đôi môi mỏng mím nhẹ, Lục Phi nhìn chằm chằm đứa con trai chuyên "Bẫy" baba nhà mình, bình tĩnh tự nhiên nói:"Chuyện này con phải đi hỏi mẹ thôi."

Hay cho một chiêu "Họa Thủy Đông Dẫn" (1), mọi người yên lặng nói ở trong lòng.

Sau một khắc, đám người mới nhớ ra nhân vật xuất hiện trong lời nói của anh là ai.

Nói đến người vợ bí ẩn này, ai ai cũng cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, càng thêm hứng thú với thân phận người phụ nữ có thể bắt lấy trái tim Lục Phi.

*

Một lát sau, đoàn người lên máy bay.

Chỗ ngồi của Lục Phi và Lục Hạo ở ngay gần nhau, máy bay mới vừa bay ổn định, Lục Hạo liền xoa bụng mình nói: "Ba, con đói rồi."

Lục Hạo mới đầu chỉ muốn đi tìm mẹ, sau đó lại chơi đùa cùng mấy bạn nhỏ kia, đã hoàn toàn quên cơn đói, bây giờ xong xuôi tất cả rồi, cậu mới phát hiện bụng mình cồn cào vô cùng.

Liếc mắt nhìn đứa con trai đang tỏ vẻ tội nghiệp của mình, Lục Phi gọi một nữ tiếp viên hàng không cầm bánh mì và sữa tươi tới đây.

"Cảm ơn chị ạ." Lục Hạo ngọt ngào kêu.

"Không cần cảm ơn." Nữ tiếp viên hàng không cậu bé đáng yêu trước mắt, trái tim cũng bị mềm hết cả ra rồi, thật hận không thể đem Lục Hạo ôm vào lòng ngực xoa xoa, thật là đáng yêu quá mà, so với khi cô nhìn thấy trên tivi còn dễ thương hơn nhiều.

Sau đó lại liếc một chút về phía người đàn ông ngồi bên cạnh, trái tim nhỏ nhảy bình bịch bịch bịch, nam thần chính là nam thần, đến gần sẽ thấy, làn da thật tốt, đến cả lỗ chân lông cũng không nhìn ra.

Đúng lúc này, như đã nhận tầm mắt vị nữ tiếp viên hàng không này, Lục Phi nghiêng đầu liếc nhìn cô ta một cái, trông mắt thâm thúy mang theo xa cách:"Còn có việc gì sao?"

"Không có ạ." Nữ tiếp viên hàng không đỏ mặt nói một câu, sau đó chạy trốn chết, trở lại khoang nhỏ mới bắt đầu vỗ vỗ lồng ngực, nam thần thật có lực áp bức, quả nhiên là vị nam thần nổi danh cao lãnh.

Mấy tiếng sau, khi đoàn người vừa bước chân đến NY, tất cả đám trẻ đều bị đánh thức, rồi bắt buộc quần thêm một đồng quần áo bông lên người, xong xuôi tất cả, mọi người mới cùng nhau rời khỏi sân bay.

Ngoài phi trường, khách sạn mà tổ đạo diễn đăng kí đã điều động một chiếc xe buýt đứng chờ ngoài cửa, mở ra hành trình mới nơi đất khách quê người của bọn họ.

Bởi vì tuần lễ thời trang NY sắp diễn ra, dọc theo đường có thể thấy không ít nhãn hiệu, bang rôn và chương trình quảng cáo cho sự kiện này.

Lúc này, trong lòng mỗi người mới có cảm giác thân về chốn thành thị phồn hoa.

"Ba, baba gọi điện cho mẹ, bảo mẹ tới đón Hạo Hạo đi." Mọi người đang đắm chìm trong cảnh đêm đô thị thì giọng nói Lục Hạo lập tức phá vỡ sự yên tĩnh đang bao quanh mấy người.

Mấy người đàn ông chung quanh lại đưa ánh mắt tập trung lên người Lục Phi.

Vợ Lục Phi cũng ở NY? Về mặt ai ai cũng nhuốm vẻ mong đợi.

Thật ra cũng không thể trách bọn họ, căn bản là bởi vợ anh ấy quá chi là thần bí rồi.

Đối mặt ánh mắt sáng ngời của đám người còn lại trên xe, Lục Phi lấy điện thoại ra bấm số điện thoại Nhan Hạ, sau đó đưa nó cho con trai mình.

Lục Hạo vừa nhận lấy di động lập tức trông mong ngóng chờ.

Khi nghe giọng nói của mẹ truyền đến từ đầu dây bên kia, cậu lập tức kêu một tiếng:"Mẹ."

"Hạo Hạo?"

"Vâng ạ, là Hạo Hạo, mẹ, con theo ba đi khách sạn, mẹ đến đón con đi thôi, Hạo Hạo nhớ mẹ." Lục Hạo nũng nịu nói, thành công khiến mấy vị người lớn tại hiện trường thấy được một mặt bất đồng khác của cậu nhỏ so với trên TV, mặc dù ở đó, cậu cũng có lúc làm nũng, nhưng tuyệt đối chưa từng cười vui vẻ ngọt ngào như vậy nha..

"Được, mẹ ở sảnh chính khách sạn chờ con." đầu bên kia, Nhan Hạ đầu tiên là sững sờ, sau đó lên tiếng.

"Vâng ạ." Lục Hạo gật đầu, sau đó nói vài câu với mẹ yêu rồi đưa tay tắt cuộc trò chuyện, cậu đưa trả di động cho baba, chân nhỏ bắt đầu dung đưa, vui vẻ.

Lại một lần nữa nhận lấy điện thoại đã bị cắt tín hiệu, Lục Phi cũng không gọi lại mà trực tiếp cắt nó đi.

Sau một hồi, rốt cuộc xe cũng dừng lại nơi cửa chính khách sạn Văn Hoa, rất nhanh liền có nhân viên phục vụ vận chuyển hành lý của họ đi vào, mấy người còn lại đi vào dưới sự dẫn dắt của vị quản lý địa sảnh.

Vừa vào cửa, Lục Hạo lập tức đưa mắt nhìn chung quanh, cuối cùng yên lặng nhìn một về một bên, kêu lên:"Mẹ", liền nhanh chóng chạy nhanh tới.

Một tiếng này, lập tức hấp dẫn tất cả chú ý của đám người.

Vừa nhìn qua, chỉ thấy Lục Hạo hưng phấn nhảy lồng ngực một người phụ nữ.

Nhan Hạ bị lực đẩy của con trai nhà mình đẩy cho lui về phía sau một bước, sau khi đứng vững, cô mới ôm lấy cậu nhỏ, hôn hôn khuôn mặt trắng đáng yêu kia:"Nhớ mẹ sao."

"Nhớ." Đầu nhỏ gật rồi lại gật.

Thấy thế, Nhan Hạ cười nhẹ một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn về mấy người phía bên kia đang nhìn bản thân mà ngẩn ra, gật đầu nói: "Chào mọi người."

Họ là ai, cô đều có biết sơ qua.

Mà lúc này, trong lòng tất cả mọi người đều hơi hơi rung lên.

Trước mắt họ chính là vợ hợp pháp của Lục Phi.

Thân hình là lướt, mặt mũi tinh xảo thanh lệ, một bộ quần áo phối hợp đem lại cảm giác hết sức thời thượng, người phụ nữ ôm Hạo Hạo trong lòng, khoe môi treo lên tia tươi cười, khuôn mặt xinh đẹp với má lúm đồng tiền khiến cô thêm mấy phần ôn hòa, hiền dịu.

Lòng họ bất tri bất giác nhiều thêm một tia than thở, thật không hổ là vợ nam thần, chỉ xem bộ dáng này cũng đã rất khó gặp trong Làng Giải trí rồi, trên người còn mang theo phong thái đỉnh đặc anh nhiên, là hơi thở mà sao nữ bình thường trong showbiz không có.

Đáng vẻ max, phong cách max!

Đang lúc mấy người đàn ông tỏ vẻ xúc động vì vẻ ngoài và khí chất của Nhan Hạ, Lục Phi cũng đã đi tới bên cạnh vợ mình, ôm lấy tiểu Hạo trong ngực cô, ánh mắt

nhan Nhan Hạ như có như không chất chứa ý cười, khi xoay người nói chuyện với bốn người kia thì đã khôi phục vẻ lạnh nhạt: "Muộn rồi, chúng ta cũng nên đi về nghỉ trước, ngày mai lại tụ tập, mọi người cảm thấy thế nào."

"Được." Bốn người nhìn mấy đứa nhỏ đứng bên cạnh không ngừng diu mắt, đồng ý đề nghị của anh, hơn nữa, người một nhà người ta gặp nhau, họ ở lại đây làm bóng đèn cũng không tiện nha!

Sau đó, bọn họ liền thấy Lục Phi một tay ôm con, một tay ôm vợ, chỉ để lại bóng lưng mà rời đi rồi.

Chẳng biết tại sao, trong lòng họ sinh ra một niềm hạnh phúc nho nhỏ.

Thế nhưng, ngay sau đó một khác, trong đầu không hẹn mà cùng nhớ đến tổ chuyên mục vẫn đứng bên cạnh!

Thấy nhà nhiếp ảnh đang đi theo phía sau quay chụp gia đình Lục Phi, mỗi người đều hiểu rõ trong lòng, đây là lúc Lục Phi muốn công khai về sự tồn tại của vợ anh ấy.

Chỉ là dựa theo phản ứng gần đây khi Úc Tử Phàm bị phát hiện ăn hôn, họ cũng rất tò mò, tin tức vợ Lục Phi vừa bước ra ánh sáng, giới showbiz có phải đón trận bão gió lớn hơn nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 28

Mấy vị nhiếp ảnh gia chỉ quay chụp đến đoạn cả nhà ba người bước vào thang máy rồi ngừng để họ có không gian riêng với nhau, dù sao thì Nhan Hạ cũng đã lộ diện khuôn mặt, chỉ là, lúc gần đi, bọn họ vẫn phải nhắc nhở hai cha con Lục Phi lát nữa cần phải trở về gian phòng do ban tổ chức đã sắp đặt, dù sao họ còn cần quay cảnh tương tác giữa năm gia đình nên như vậy sẽ giúp mục đích để thực hiện hơn.

Lúc này, bên trong gian phòng của Nhan Hạ

Lục Hạo vừa vào cửa liền tuột từ trên người Lục Phi xuống, sau đó đi đến bên cạnh mẹ, cầm tay Nhan Hạ lắc lắc nói: "Mẹ, hôm nay con thấy em An nhà chú Dương, em ấy gọi con là anh đó!!"

"Ừ." Nhan Hạ còn chưa nghe ra dụng ý của con trai, mỉm cười gật đầu, hai ngày không thấy, cô thật sự có chút nhớ thanh âm ngọt ngào này.

Trong khi đó, ngay lúc Lục Hạo lên tiếng, Lục Phi đã hiểu tâm tư của cậu, anh cười như không cười liếc nhìn Nhan Hạ một chút, yên lặng chờ phản ứng của cô.

Khi nhận được câu trả lời từ phía người đối diện, ánh mắt Lục Hạo lóe sáng liên tục: "Mẹ, hồi trước xem chương trình, mẹ có thấy em An An đáng yêu không?"

"Thật đáng yêu, Hạo Hạo thích em ấy sao?" Nhan Hạ hỏi ngược lại, thật ra thì tiết mục kì trước, mặc dù cô cảm thấy An An rất đáng yêu, nhưng đáy lòng vẫn luôn cảm thấy một đứa trẻ của gia đình khác đáng yêu hơn, vài câu nói của đứa bé ấy quả thật đã chạm trúng trái tim cô rồi, vừa nãy cô còn chưa có cơ hội nghiêm túc chào hỏi bên đó đây.

"Thích a! Hạo Hạo rất thích em gái." Lục Hạo hết sức chăm chú nói ra.

"Vậy thì tiết mục tiếp theo, con và em ấy có cơ hội chơi cùng nhau rồi."

"Mẹ."

"Hả?" Nhìn khuôn mặt con trai lập tức trở nên nghiêm túc, đáy mắt Nhan Hạ lập tức toát ra tia nghi ngờ.

"Thật ra con muốn mẹ sinh thêm một em gái nhỏ nữa cho co." Tiểu Hạo Hạo ríu rít nói, sau đó hưng phấn nhìn chằm chằm mama, chờ phản ứng của mẹ.

Mà khi Nhan Hạ nghe xong cũng cảm thấy bối rối cả người, vừa nãy cô không có nghe lầm chứ?

"Em không nghe lầm đâu, con trai bảo bố của em muốn mẹ nó sinh cho nó một đứa em gái đấy." Trong lúc Nhan Hạ đang mắt hờn mắt vía, Lục Phi lên tiếng, nhẹ nhàng nhắc nhở người phụ nữ đối diện.

Nghe câu trả lời của anh, Lục Hạo gật đầu thật mạnh, sau đó cậu quay sang kéo cánh tay Nhan Hạ: "Mẹ, mẹ thấy như vậy có được không?"

Con trai và chồng luân phiên nhau oanh tạc bản thân, khiến Nhan Hạ cuối cùng cũng tỉnh táo lại, sắc mặt cô ửng đỏ, đứa bé, đâu phải cứ muốn mà sinh được ngay chứ?

"Hạo Hạo, mẹ sẽ cùng ba sinh, nhưng không phải hiện tại." Nhìn khuôn mặt ửng đỏ của vợ, lục phi quyết định giải cứu vợ yêu nhà mình, hơn nữa, muốn cô ấy sinh tiếp phải là mình chứ không phải con trai nha.

"Có thật không?" Lục Hạo nghe baba nói, kích động nhìn Nhan Hạ.

Đối mặt ánh mắt mong đợi kia, Nhan Hạ lập tức có cảm giác áp lực, cô chà tay một cái rồi mới gật đầu với con

"Được, nhất định con phải có em gái." Trên mặt đứa trẻ lập tức nở rộ một nụ cười tươi, sau đó tiếp tục cao hứng nói: "Em gái nhỏ lúc nào thì có thể xuất hiện chứ? Từ trong bụng mẹ ra sao?"

Nói xong, ánh mắt cậu nhỏ không ngừng liếc về phía bụng Nhan Hạ.

Tầm mắt nóng bỏng kia khiến cô cảm thấy áp lực như tăng thêm gấp bội.

Bây giờ cô đi đâu để kiểm nhanh cho con một em gái đây chứ?

Nhìn bộ dáng Nhan Hạ bị Lục Hạo ép "Không phản bác được" , Lục Phi nhỏ giọng bật cười.

Tiếng cười trầm thấp và khêu gợi xuyên thấu qua không khí truyền đến tai Nhan Hạ, nhìn dáng vẻ “hả hê” của anh, con người Nhan Hạ đảo một vòng “Muốn có thì không phải chỉ một mình mẹ mà làm được, cụ thể đến lúc nào thì còn phải xem ý của ba con nha!”

Nghe được câu này, Lục Hạo lại đem tầm mắt chuyển đến Lục Phi.

Lục Phi thán nhiên đón lấy ánh mắt cậu, ôm lấy Hạo Hạo, âm thanh trầm thấp nói: "Hạo hạo, yên tâm, ba mẹ sẽ cố gắng sinh một em gái nhỏ cho con, nhưng bây giờ, chúng ta còn phải trở về phòng, mai mẹ con cũng còn bận nhiều việc, cần phải nghỉ ngơi thật tốt đã, chúng ta đừng quấy rầy mẹ nữa được không, càng như vậy em gái càng lâu ra đó.”

Nghe câu em gái càng lâu ra, Lục Hạo nhanh chóng nghiêng đầu nhìn về phía Nhan Hạ nói: "Mẹ, mẹ nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, hạo hạo và ba đi trước."

"Ừ." Nhan Hạ nhìn con trai bị lừa dối, bất đắc dĩ lắc đầu: "Con cũng nhớ nghỉ ngơi thật tốt nhé."

"Mẹ, ngủ ngon." Gật đầu một cái, Lục Hạo vươn khuôn mặt trứng nhỏ về phía Nhan Hạ.

Nhan Hạ làm bộ tiến lên muốn hôn khẽ, ngay sau đó đã bị Lục Phi trực tiếp chặn lại.

"Mặt tên nhóc này còn chưa rửa!" Lục Phi kéo mặt con về phía mình, lạnh nhạt nói.

"Ba, Hạo Hạo còn lâu mới bẩn." Nghe ra ý tứ trong câu nói của Lục Phi, Lục Hạo lập tức hừ hừ tỏ thái độ trong lòng ngực anh, sau đó cố gắng quay mặt hướng về phía bên kia.

Nhưng lúc này, Lục Phi đã ôm cậu rời xa Nhan Hạ.

Nhan Hạ nhìn bộ mặt tỉnh rụi của chồng, che miệng cười, theo sự hiểu biết của cô về anh, có lẽ Lục Phi đang ghen đấy.

Ghen vóc cô, còn ăn dấm của Hạo Hạo.

Đã nhiều năm như vậy, dáng vẻ Lục Phi ghen tuông này vẫn kiểu ngạo đáng yêu như vậy.

Nghĩ đến đây, Nhan Hạ đi theo hai người, chuẩn bị tiễn họ trở về phòng nghỉ.

Chỉ là, khi cô mở cửa ra thì thấy khuôn mặt đỏ ửng của Tiểu Ngô, cô trợ lý sững sờ nhìn chằm chằm hai người đột nhiên xuất hiện trước cửa.

"Quả nhiên là vậy....." Tiểu Ngô đưa tay cheo mặt mình, cảm thấy có chút đau rồi mới tự lẩm bẩm.

"Mẹ, chị này lại bị thích con và baba rồi." Lục Hạo nhìn người trước mặt, vội vàng nghiêng đầu nói với Nhan Hạ.

Câu nói ngây ngô lập tức khiến Tiểu Ngô tỉnh táo lại, nhìn Lục Hạo, khoe miệng không chịu không chế giật giật một cái, cô như vậy giống thích đến ngu ngốc sao?

"Đây là chị Tiểu Ngô, là người đi cùng mẹ trong lần trình diễn này." Nhan Hạ đi về phía trước, nhìn bộ dáng của Tiểu Ngô , nhẹ giọng giải thích.

"Được rồi." Lục Hạo dang rộng hai tay, thán nhiên nói, hôm qua cậu mới xem một bộ phim truyền hình, anh đẹp trai nói với chị gái trước mặt nói ngu ngốc, thật ra, cậu cảm thấy chị Tiểu Ngô này rất giống với chị gái trên TV hôm qua.

"Tiểu Ngô, tìm tôi có chuyện gì không?" Nhìn dáng vẻ tỉnh ngịch của con, Nhan Hạ lại đưa mắt về phía trợ lý.

"em tới tìm Nhan tổng hỏi chút chuyện, không ngờ....." Nói xong, Tiểu Ngô liếc Lục Phi và Lục Hạo, cô không bao giờ nghĩ đến việc sẽ có một ngày bản thân được nhìn thấy Lục nam thân và con trai tiểu nam thân của anh ấy, suy đoán trước đó của cô quả nhiên không sai mà, chồng Nhan tổng quả nhiên là Lục ảnh đế.

A a a..... Mặc dù đã sớm biết trước, nhưng tuyệt đối không bằng việc chính mắt nhìn thấy điều này, bây giờ cô chỉ muốn tiến lên ôm chặt nữ thần nhà mình một cái.

Nữ thần có thể bắt lấy Nam Thần quả là một chuyện tốt.

"Đây là chồng tôi, Lục Phi, và con trai Lục Hạo." Nhan Hạ nhìn Tiểu Ngô, mặc dù kích động nhưng vẫn cố gắng dè nén lại, cười giới thiệu.

"Lục ảnh đế! Xin chào, Hạo Hạo chào em." Tiểu Ngô vội vàng chào hỏi.

"Ừ." Lục Phi gật đầu, trong miệng tràn ra một chữ.

Tiểu Ngô yên lặng nghĩ thầm: quả nhiên Nam Thần thật cao lãnh!

"Chào chị Tiểu Ngô." Lần này, Lục Hạo lễ phép đáp lời.

Nghe giọng nói giòn vang đáng yêu kêu chị Tiểu Ngô, Tiểu Ngô lập tức cười híp cả mắt, tiểu nam thần quả nhiên cute vô cùng a! Nhìn gương mặt bánh bao nhỏ này, chỉ muốn xoa bóp,捏o捏o nha.

"Chúng ta đi?" Lúc này, Lục Phi nhắc nhở Nhan Hạ một câu.

"Ừ." Nhan Hạ gật đầu.

"Mẹ, bái bai, ngày mai gặp lại nha." Lục Hạo đưa tay hướng về phía Nhan Hạ phất phất nói.

"Bái bai." Nhan Hạ nhìn bộ dáng không nữ xa rời của cậu nhỏ, cười cười vẫy tay đáp lại.

Sau đó, chờ Lục Phi ôm Lục Hạo vào thang máy, Nhan Hạ mới thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Tiểu Ngô còn đang ngẩn người , đùa giỡn: "Cô không sao chứ?"

Nghe vậy, Tiểu Ngô hồi hồn, lắc lắc đầu nói: "Em rất khỏe."

"Trước kia là bởi tình huống đặc biệt, nên....."

"Nhan tổng, chị không cần giải thích em, em hiểu, hơn nữa, em sẽ giữ bí mật." Tiểu Ngô lập tức hứa hẹn.

"Cũng không cần giữ bí mật quá lâu nữa đâu, có lẽ, rất nhanh thôi, tất cả mọi người sẽ biết." Nhan Hạ hơi xúc động nói, cô cũng không ngờ mình trong lúc vô tình cứ thể lộ diện ra ngoài ánh sáng.

Chờ 《 siêu nhân trở lại 》kì này ra mắt, sợ rằng tất cả mọi người sẽ biết cô chính là vợ Lục Phi.

Mà ngoại trừ sự thấp thỏm, trong lòng cô còn loáng thoáng có chút kích động.

Cuối cùng thì cô cũng có thể lấy đủ dung khí để đứng bên người anh rồi.

"Cho nên lần này Nhan tổng tham gia tuần lễ thời trang chính là vì chuẩn bị cho bước công khai tiếp theo đúng không?" người công khai chuẩn bị làm đúng không." Tiểu Ngô hết sức bình tĩnh nói, bây giờ cô chỉ có một ý nghĩ, mình nhất định là thần thám rồi, cái cảm giác mọi người đều say mình ta tính này, thật sự very very kích thích rồi.

"Ừ." Nhan Hạ gật đầu.

Sau một khắc, nụ cười bên khóe môi càng lúc càng lớn, Tiểu Ngô nói: "Nhan tổng, tôi tin rằng, lần này, cô sẽ lưu lại dấu ấn tuyệt vời trong lòng tất cả mọi người, kể cả fan của Lục nam thần ."

Tân thiết kế sư tài năng của giới, bí ẩn và nổi tiếng.

Rất nhanh, nữ thần của cô sẽ không cần dựa vào danh hiệu vợ Lục ảnh đế nhưng chắc chắn vẫn sẽ tỏa sáng trong làng giải trí.

Nhìn sự tin tưởng không che giấu trong mắt cô gái nhỏ kia, Nhan Hạ cười nhạt một tiếng.

Tất cả mọi người đã dành niềm tin cho cô như vậy, cô cũng không muốn cô phụ họ.

*

Ngày hôm sau, Nhan Hạ đã tiến vào giai đoạn cuối, bên kia, tổ đạo diễn của《 siêu nhân trở lại 》 cũng có ý phân phối nhiệm vụ cho năm gia đình, khiến họ không mang một đồng tiền nào, tự lo cơm ăn ba bữa trong chốn đô thị xa lạ phồn hoa này.

Mà cùng lúc đó, các công ty truyền thông lớn trong nước, showbiz, giới thượng lưu cũng bắt đầu tiến về phía NY.

Tuần lễ thời trang NY, sắp bắt đầu mở ra rồi!

cố gắng, cố gắng, cố gắng!!!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Editor: Tuyen83

Tuần lễ thời trang NY là một trong bốn tuần lễ thời trang lớn nhất của thế giới, hàng năm tuần lễ thời trang NY cũng có thể nói là nơi gặp gỡ có tiếng và thế lực, mà cho tới bây giờ luôn là nơi tranh tài của những nhãn hiệu thời trang lớn.

Nhưng mà đối với tuần lễ thời trang NY mà nói, một số người nổi tiếng trên thế giới luôn thống trị lợi thế tuyệt đối, nhưng trong những năm gần đây, vẫn có những người mới gia nhập vào trong cái vũ đài này.

Trong đó, năm năm trước xuất hiện một người nổi bật nhất trong đám người mới này chính là "Nhan Hạ".

Năm năm trước sau một cuộc trình diễn mà nổi tiếng, lúc ấy cũng rất nhiều người suy đoán đối với Nhan Hạ cái người đảm nhiệm nhà thiết kế mới này, bởi vì cô chẳng qua là phù dung sớm nở tối tàn.

Nhưng sự thật, liên tục năm năm, tác phẩm của Nhan Hạ cũng bước lên vũ đài tuần lễ thời trang NY này là nhà thiết kế hàng đầu.

Đối với tình trạng hiện nay ở trong nước ít có nhà thiết kế bước lên tuần lễ thời trang NY, trong nước hai chữ Nhan Hạ thành công trở thành một cái tên mới mà mọi người ở trong ngành đều biết.

Nhưng trong năm năm qua, cho tới bây giờ Nhan Hạ cũng không cùng người mẫu đi lên sân khấu này, khiến truyền thông ở trong nước và quốc tế vẫn rất chú ý cái người tên Nhan Hạ này.

Ngày hôm nay bên ngoài xuất hiện nhiều đồn đại tên của Nhan Hạ, không ít truyền thông trong nước và quốc tế cũng ngấm ngấm tập trung vào thời gian và địa điểm trình diễn tác phẩm xuất sắc của nhãn hiệu Nhan Hạ.

Lúc này, trong một ngày, tổng cộng có năm nhãn hiệu tiến hành ra sân biểu diễn.

Trong đó, mở màn biểu diễn là nhãn hiệu lớn nhất quốc tế ford, thời gian biểu diễn 9 giờ sáng, địa điểm là Bi Lợi Phạt sơn trang, lần này nhãn hiệu ford đem chỗ ngồi ở sân khấu chia làm hai bộ phận, trong đó 50% ghế ngồi dành cho người trong giới, mà 50% còn lại dành cho người tiêu dùng.

Bởi vì màn trình diễn của Nhan Hạ sắp xếp vào ban đêm, và lại địa điểm cùng một nơi với nhãn hiệu ford, sau khi Nhan Hạ lấy được hai tấm vé, vui vẻ đi về phía trước với Tiểu Ngộ.

Lần đầu tiên tới hiện trường xuất sắc nhất, tâm tình Tiểu Ngộ rất là kích động, ánh mắt càn quét ở bốn phía, khi nhìn thấy các nhà thiết kế thời trang nổi tiếng trong ngành của bọn họ xuất hiện, cả người kích động vô cùng, nếu không phải tình huống đặc biệt, cô thật sự là hận không được lấy bút ra để bọn họ ký tên cho cô, bọn họ mỗi một người đều là mục tiêu của những nhà thiết kế thời trang mới vào ngành như bọn cô.

Đối với Tiểu Ngộ, còn Nhan Hạ thì có vẻ bình tĩnh, chỉ là nội tâm của cô lúc này cũng không cách nào bình phục, cái vũ đài này, cô vẫn luôn hướng tới, lúc đầu không dám đứng lên sân khấu, mà hôm nay, cô đến nơi này.

Mà lúc này, không ít truyền thông trong nước và quốc tế cũng sắp đặt ống kính của mình nhắm ngay bên trong sân khấu.

Ở nơi này, có các ngôi sao lớn trong nước và quốc tế xuất hiện, hiện tại sự xuất hiện của bọn họ trên các phương tiện truyền thông cũng là một điểm tuyên truyền tốt nhất.

Nhan Hạ và Tiểu Ngộ còn không biết bọn họ đi vào đã hấp dẫn sự chú ý của không ít truyền thông.

Nhất là Nhan Hạ.

Bộ áo đầm trắng xanh xen kẽ nhau, phía trên đặc biệt thiết kế đơn giản khiến lễ phục trở thành tiêu điểm chú ý, nhìn lại bản thân cô một chút, tóc dài màu đen ngang vai, tinh tế mà xinh đẹp còn có ngũ quan lập thể rõ ràng, hơn nữa trên người phát ra phong cách thanh nhã tự nhiên, điều này làm cho cô vừa vào sân khấu liền được không ít ống kính ưu ái.

Quan trọng hơn là, khuôn mặt Nhan Hạ còn là một người Phương Đông.

Một ký giả của nước ngoài nhìn Nhan Hạ, không khỏi hỏi thăm ký giả người Trung Quốc bên cạnh: "Vị này là minh tinh của đất nước các người sao?"

Ký giả người Trung Quốc bị hỏi lập tức suy nghĩ một chút, cũng không nhớ tới người minh tinh nào có thể tương tự với Nhan Hạ, chỉ là ký giả Trung Quốc bị hỏi còn ghi nhớ thật kỹ khuôn mặt của Nhan Hạ.

Mà ngoại trừ ký giả ra, còn có vài nhà thiết kế thời trang chú ý đến Nhan Hạ, dĩ nhiên bọn họ không phải chú ý đáng ngoài của Nhan Hạ, mà là bộ áo đầm đó mặc trên người cô.

Không cần suy nghĩ nhiều, tất cả bọn họ nhìn ra bộ y phục này mang theo thiết kế làm cho người ta một chút kinh điển, mà bọn họ cũng rất chắc chắn, ~tuyen83~ddlqđ y phục như thế tạm thời còn chưa thấy tham gia tuần lễ thời trang trước.

Lúc này, một nhà thiết kế quốc tế đi tới trước mặt Nhan Hạ, nghi ngờ dò hỏi: "Nhan Tiểu Thu?"

Nhà thiết kế nổi tiếng này kêu một tiếng như vậy, ánh mắt người gần bên cạnh lập tức tập trung ở trên người Nhan Hạ, Nhan Tiểu Thu? Chẳng lẽ người này năm năm trước nhà thiết kế mới Thần Long thấy đầu không thấy đuôi chính là Nhan Hạ.

"Anh là Jack tiên sinh?"

"Cô thật sự là Nhan Tiểu Thu, vẫn rất tán thưởng tác phẩm của cô, mới vừa thấy trên người cô mặc bộ y phục này, liền nghĩ đến phong cách của cô." Jack nhìn Nhan Hạ nhiệt tình nói.

Đối với lời nói của Jack, Nhan Hạ lập tức hết sức kinh ngạc, cô không ngờ đối phương có thể chỉ dựa vào trên y phục mặc trên người mình liền suy đoán ra thân phận của mình, như vậy độ bén nhạy cũng không phải là một người là có thể nhìn ra được, ít nhất Nhan Hạ hiểu, anh ta nhất định đã từng nghiên cứu tác phẩm của cô một cách thấu đáo, theo như lời anh ta nói, anh ta rất tán thưởng tác phẩm của cô.

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Nhan Hạ chân thành rất nhiều, trực tiếp trả lời một câu "Cám ơn."

Cô biết, người ngoại quốc cũng không ưa thích khách sáo như vậy.

"Đây là danh thiếp của tôi, nếu sau khi biểu diễn xong cô còn chưa đi, chúng ta có thể hẹn thời gian nói chuyện một chút." Jack nói xong, đưa danh thiếp cho Nhan Hạ.

"Được." Nhận lấy danh thiếp, Nhan Hạ Lập tức cất vào túi, cô biết Jack trước mặt là ai, chính là nhà thiết kế mở màn biểu diễn này, cũng là nhà thiết kế hàng đầu của fork.

"Tôi sắp bắt đầu màn biểu diễn, thật vui mừng có thể gặp cô ở nơi này, hẹn gặp lại." Sau khi ôm nhẹ Nhan Hạ một cái, Jack xoay người rời đi.

Mà Jack vừa rời đi, lập tức có mấy nhà thiết kế cũng đi tới trò chuyện, trong bọn họ không ít người tán thưởng thiết kế của Nhan Hạ.

Nhìn một màn này, ký giả Trung Quốc ở phía sau không ngừng quay chụp Nhan Hạ và những nhà thiết kế này nói chuyện với nhau chụp tấm ảnh chung.

Bọn họ đang suy nghĩ, rốt cuộc bọn họ có phải để sót điều gì hay không, nếu không tại sao lại một người kế tiếp một người thiết kế đi tìm Nhan Hạ đây? Chỉ tiếc, cách quá xa, bọn họ tạm thời không cách nào nghe được bọn họ nói gì.

Nhưng cho dù là như thế, cũng không làm chậm trễ bọn họ gửi những hình ảnh này truyền về trong nước.

Vì vậy, sau khi những hình ảnh này truyền về trong nước, truyền thông trong nước lập tức tiến hành đưa tin.

#Tuần lễ thời trang NY xuất hiện người con gái Trung Quốc xinh đẹp, trò chuyện và chụp ảnh chung với các nhà thiết kế nổi tiếng nhất, cô ấy là ai? #

Người con gái xinh đẹp bên cạnh các nhà thiết kế nổi tiếng nhất, người Trung Quốc mới nổi ở trên mạng?

Khuôn mặt Phương Đông nổi bật nhất tại tuần lễ thời trang NY, nhà thiết kế nổi tiếng tranh nhau nói chuyện

Mà những tin tức này ở trang bìa giải trí, tin tức cùng với những ngôi sao khác tham dự biểu diễn rất nhanh được nhóm người trên mạng chú ý tới.

"Người mới nổi ở trên mạng sao? Cảm giác rất đẹp, hơn nữa còn rất có phong cách."

"Trung Quốc chúng ta làm sao có ngôi sao này chứ? Không nên nhìn người đã nói là người Hoa, còn có hai quốc gia bên cạnh đây này!"

"Với kỹ thuật hóa trang nhiều năm tôi nhìn thấy, người con gái xinh đẹp này không có sửa sắc đẹp."

"Không phải là người mới của công ty kia, muốn nhân cơ hội lãng xê thôi."

"Người thường xuyên xem tuần lễ thời trang chỉ muốn nói một câu, đứng bên cạnh người con gái này đích thật đều là người trong ngành thiết kế thời trang nổi tiếng."

"Trong tò mò, nhưng nếu thật sự nói lãng xê rất nhanh sẽ có tin tức."

"Nhìn người con gái này, muốn phát hỏa."

"....."

Trên internet bắt đầu nhiệt tình bình luận về Nhan Hạ.

Mỗi một tuần lễ thời trang hàng năm, đi xem những ngôi sao biểu diễn cũng không ít, một số người nổi tiếng lâu năm và một số nhân sĩ mới trong giới chụp ảnh chung cái gì cũng có thể đưa tới không ít chú ý, còn lần này, lại là người con gái lần đầu nghe thấy và không ít người có tiếng tăm trong giới thời thượng cùng sân khấu, điều này có thể không để cho người ta chú ý sao?

Không ít người ở trên internet bắt đầu đào ra tài liệu Nhan Hạ.

Nhưng bắt đầu tìm kiếm, không ít người lại phát hiện, quả thực là không hề có một chút tin tức nào, cái này ngược lại khiến nhóm người trên mạng càng hiếu kỳ hơn.

Lúc này, ở giải trí Chí Tôn tập thể quan hệ công chúng của Lục Phi bên trong phòng làm việc nhìn bình luận trên internet ngơ ngác nhìn nhau.

Bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới, dưới tình huống bọn họ cũng còn chưa có ra tay Nhan Hạ cứ như vậy bước đầu mở ra nổi tiếng.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, tình huống này đối với bọn họ nổi lên một bên có lợi.

Nghĩ tới, vì muốn hình ảnh tên tuổi ở trong nước tốt hơn phải điều khiển dư luận Lục Phi lập tức cho gọi điện thoại cho người đại diện.

"Chị Hình Ảnh."

"Lục Phi, dẫn đầu trong nước là hình ảnh xuất hiện của Nhan Hạ."

"Chuyện gì xảy ra." Đầu kia điện thoại di động, nghe Lục Phi nói như vậy, lúc này dừng bước, chân mày nhíu thật chặt.

"Có người ở tuần lễ thời trang chụp được Nhan Hạ và một số nhà thiết kế nổi tiếng chụp chung với nhau đưa tới sự chú ý của truyền thông trong nước, chỉ gửi hình về trong nước mà thôi, tình huống trước mắt vẫn tương đối có lợi, sau khi chờ buổi tối bên kia của Nhan Hạ chấm dứt biểu diễn, sợ rằng còn nóng hơn, vốn danh tiếng của Nhan Hạ không tính là nhỏ, hai bên đều có tên tuổi, tôi cảm thấy được fan phản đối cũng sẽ tương đối nhỏ." Hình Ảnh tỉnh táo phân tích nói.

Fan bài xích đối với bà xã Lục Phi hình thành chủ yếu là không biết tên tuổi của cô, xây dựng hình ảnh Lục Phi là người luôn ở trên cao.

Nhưng khi những fan hâm mộ phát hiện, bà xã Lục Phi cũng không như họ nghĩ như vậy không có tiếng tăm gì, cũng không như bọn họ nghĩ bình thường như vậy, sợ rằng độ chấp nhận cũng sẽ khá hơn một chút.

Úc Từ phàm bởi vì anh ta lên tiếng, hơn nữa quan hệ công chúng triển khai hoạt động, tạo cho vợ anh ta thành một người vợ vì anh ta mà bỏ xuống tất cả, người phụ nữ ở sau lưng yên lặng chờ đợi, tình huống này đối với bản thân Úc Từ phàm tương đối phù hợp.

Nhưng cái tình huống này đặt ở trên người Lục Phi chỉ sợ cũng không thể thực hiện được, bởi vì, địa vị Lục Phi ở trong lòng rất nhiều người thật sự không tầm thường.

Cho nên, Hình Ảnh rất vui mừng cho Nhan Hạ có sự nghiệp của riêng mình, ở nơi này cũng tạo ra danh tiếng.

Nghệ thuật không có giới hạn quốc gia, nhưng là một người Hoa muốn tạo ra danh tiếng của mình ở trên thế giới, chính là cần phải có thực lực vững vàng.

Vì một mặt này, trong lòng Hình Ảnh cũng rất bội phục Nhan Hạ.

"Có động tĩnh gì, nhớ cho tôi biết, bắt kể là lúc nào." Giọng nói của Lục Phi mát lạnh xuyên thấu qua điện thoại di động hết sức rõ ràng, lúc này cảm xúc thoải mái của anh cũng truyền vào trong tai Hình Ảnh.

Hình ảnh không khỏi có chút mất hồn, cái thế giới này, có thể lay động Lục Phi gì đó thật sự là quá ít, nhưng Nhan Hạ tuyệt đối là vĩnh hằng.

"Tôi đã hiểu." Đơn giản ba chữ, đây cũng là sự ăn ý giữa Lục Phi và người đại diện đã làm bạn cùng nhau mười năm.

"Ba, bụng của con thật đói, còn chưa có tìm được chỗ ăn cơm sao?" Đang lúc này, giọng nói của Lục Hạo bên cạnh cắt đứt cuộc nói chuyện của Lục Phi và Hình Ảnh, cũng cắt phiền toái của hai người trong điện thoại, dần dần lee quỵ doon

"Việc tìm kiếm này." Lục Phi đơn giản trả lời một câu, sau đó nói với Hình Ảnh ở trong điện thoại di động một tiếng "Gặp lại", bắt đầu mang theo con trai tiếp tục tiến hành cuộc hành trình kiếm ăn.

Một đầu khác, Hình Ảnh nghe tiếng đồ đồ trong điện thoại không khỏi bật cười.

Có Lục Hạo ở đó đúng là vui vẻ, tình thế tệ hại nữa chỉ sợ cũng sẽ không ảnh hưởng Lục Phi cả nhà bọn họ, huống chi, tình thế bây giờ vẫn có hướng tốt.

Đột nhiên, Hình Ảnh có chút ngạc nhiên, nếu những nhà truyền thông này phát hiện nhà thiết kế mới nổi tiếng mà bọn họ vẫn truy đuổi chính là bà xã của Lục Phi bọn họ sẽ có những phản ứng gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Đến Cùng (Sùng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Gặp mặt các nhà tạo mẫu nổi tiếng xong, trao đổi phương thức liên lạc một hồi, Nhan Hạ liền theo Tiểu Ngô rời khỏi hiện trường.

Chỉ là Nhan Hạ không ngờ, họ vừa mới đi ra, liền bị người ta cản đường.

“Xin hỏi, cô là người Trung Quốc đúng không?” Một ký giả đeo thẻ phóng viên hỏi Nhan Hạ, sau khi thấy Nhan Hạ trao đổi cùng rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng, anh ta liền nhìn chăm chăm cô, lúc này tới gần mới thấy Nhan Hạ có một làn da trắng mịn, trang phục thanh lịch tinh tế, nhất định là một biểu tượng thời trang đích thực. Khác hẳn với những mình tinh trong nước ăn mặc cầu kỳ, trang điểm đậm, khuôn mặt trước ống kính cứng đờ vì đánh một lớp phấn dày.

Ký giả này nghĩ, nếu cô gái này thật sự là người Trung, vậy rất có thể là nghệ sĩ mới của công ty nào đó rồi, anh ta mới xem qua tin tức trong nước, có không ít người đều chú ý tới cô gái mới xuất hiện này, nếu thật sự là nghệ sĩ mới của công ty nào đó trong nước, vậy chắc chắn sau này sẽ hot!

Nhân cơ hội này mà ngoắc nối quan hệ trước, vậy sau này sẽ thuận tiện làm việc rồi? Những tính toán không ngừng vang lên trong lòng ký giả kia.

"Ừm, tôi là người Trung Quốc." Nhan Hạ nhìn về phía người ký giả chặn trước mặt mình, trong lòng thoáng qua chút căng thẳng, sau đó mới nhớ tới việc cô vừa xuất hiện trong chương trình “Siêu nhân trở lại”, nhưng chương trình kỳ này còn chưa quay xong, nên sẽ không có người nào biết chuyện cô là vợ Lục Phỉ, lúc này trong lòng mới bình tĩnh trở lại.

Nghe được ngôn ngữ quen thuộc từ miệng Nhan Hạ, ký giả vui mừng, vội vàng hỏi tiếp: “Vậy có thể tiết lộ một chút cô làm sao quen biết với mấy nhà thiết kế kia vậy? Cô đang làm gì? Tại sao lại tới tham gia tuần lễ thời trang NY lần này?”

Trong lòng ký giả đã nhận định Nhan Hạ là nghệ sĩ mới của công ty giải trí nào đó trong nước, đang chờ đối phương lên tiếng khẳng định.

Nhìn ánh mắt ký giả mang theo vẻ khẩn trương cùng tò mò, Nhan Hạ nhè nhẹ thở ra một hơi, khẽ môi khẽ nâng lên, chậm rãi trả lời: “Tôi là một nhà thiết kế thời trang.”

Lời nói của Nhan Hạ vừa dứt, ký giả bị đáp án của cô làm cho nhất thời đứng hình, không phải là nghệ sĩ mới, mà lại là nhà thiết kế thời trang sao?

Chăm chú suy nghĩ hồi lâu, sau đó có một cái tên chợt hiện lên trong đầu, ký giả không thể tin được mà nhìn chăm chăm Nhan Hạ, nói: “Cô là Nhan Hạ?”

Nhà thiết kế lớn của Trung Quốc, có thể khiến cho những nhà thiết kế nổi tiếng kia chủ động bắt chuyện, ngoại trừ hai chữ Nhan Hạ ra ký giả thực không nghĩ ra được còn có thể là ai khác.

Nghĩ tới, nếu là thật thì đây chính là một tin chấn động.

Dù là trong nước hay nước ngoài, cho tới giờ này cũng không có nhiều người biết được hình dáng Nhan Hạ ra làm sao, nếu bây giờ mà anh ta có được tin tức nóng hổi này vậy thì không còn gì phải bàn nữa rồi...

Thấy ký giả vì lời nói của mình mà đưa ra suy đoán và kích động chờ mong, Nhan Hạ cười nhạt một tiếng: “Xin chào, tôi là Nhan Hạ.”

Thấy suy đoán của mình được khẳng định, ký giả lập tức cười đến không khép miệng lại được, vội vàng lấy danh thiếp từ trong túi của mình ra đưa cho Nhan Hạ: “Nhan tiểu thư, đây là danh thiếp của tôi, tôi là ký giả Đào Hữu tới từ Chuyên trang giải trí hàng ngày.”

Nhan Hạ nhận lấy danh thiếp của Đào Hữu, gật đầu một cái: “Thật xin lỗi, tạm thời tôi còn chưa có làm danh thiếp...”

"Không sao, điện thoại của tôi luôn mở máy, lúc nào cô cũng có thể gọi cho tôi." Đào Hữu cười ha hả nói, sau khi nói xong, mới nhớ tới thân phận phóng viên giải trí của mình mà tiếp tục: “Đúng rồi, nếu cô có vấn đề gì cần thông báo ra bên ngoài, có thể nói trước ý định với bộ phận thông tin đối ngoại của tòa soạn chúng tôi, tới lúc đó tôi nhất định sẽ viết thật tốt cho cô.”

"Ừ, được." Nhan Hạ gật đầu một cái, người phóng viên này biết được cô là nhà thiết kế nổi tiếng trái lại cách cư xử của cô lại rất lịch sự thân thiện, điều này đối với cánh phóng viên giải trí mà nói lại thấy ở Nhan Hạ có thêm mấy phần hảo cảm.

Sau đó, Đào Hữu xem đồng hồ đeo tay một cái, nhìn về phía Nhan Hạ tiếp tục nói: "Nhan tiểu thư, buổi biểu diễn tối nay cũng sắp bắt đầu rồi, có phải cô cũng cần về chuẩn bị một chút không? Vậy thì tôi không quấy rầy nữa."

"Hẹn gặp lại." Nhan hạ cũng không có khách khí đáp câu này, rồi một bên mang theo Tiểu Ngô rời đi.

Nhìn hai bóng lưng mảnh khảnh kia, người phóng viên này lại một lần nữa cười đến không khép miệng lại được, anh ta dám chắc chắn rằng, tin tức mỹ nữ bí ẩn mới nổi tại tuần lễ thời trang NY chính là nhà thiết kế nổi tiếng trong truyền thuyết Nhan Hạ mà được truyền đi, chắc chắn có thể làm cho làng giải trí trong nước xảy ra một trận chấn động lớn.

Năm năm qua, chẳng có ai nghĩ tới không ngờ Nhan Hạ lại trẻ tuổi xinh đẹp như thế, hơn nữa trên người còn mang theo hơi thở của nghệ thuật gia, đứng chung một chỗ với những nữ minh tinh kia, nhất định có thể đánh gục bọn họ trong nháy mắt.

Anh ta có lý do để tin tưởng rằng, trừ một số những nghệ sĩ lớn nổi tiếng, sẽ không có bao nhiêu người có thể so với Nhan Hạ về độ hot sắp tới.

Tâm tình lộ vẻ kích động, người phóng viên này nhanh chóng lấy điện thoại đi động ra gọi về số điện thoại của tòa soạn mình, truyền đạt lại thông tin để cho bọn họ nhanh chóng chuẩn bị xong bản thảo, đợi buổi trình diễn tối nay, sau khi Nhan Hạ xuất hiện, là bọn họ có thể tiên phong truyền tin tức này đi rồi.

Đến lúc đó lượng tương tác tuyệt đối là khổng lồ, tiền thưởng của anh ta có thể tăng lên ào ào rồi.

Chuyện này đi quá thật là có trị giá!

Bây giờ anh ta càng mong đợi buổi biểu diễn buổi tối nhanh chóng bắt đầu, để Nhan Hạ sớm trở thành tâm điểm chú ý tối nay.

Sau đó, buổi chiều lại có hai sàn diễn thời trang được chuẩn bị, cuối cùng cũng tới buổi diễn thời trang của Nhan Hạ.

Nhan Hạ cũng bắt đầu gấp rút chuẩn bị ở phía sau sân khấu.

Một nhóm thợ trang điểm được mời tới, một người lại một người đang giúp đỡ người mẫu hóa trang.

Không khí khẩn trương tràn ngập phía sau hậu trường.

Bên ngoài hậu trường.

Thời gian càng gần tới giờ biểu diễn, càng ngày kéo tới càng nhiều giới truyền thông trong và ngoài nước, các chuyên gia của giới chuyên môn cùng với đó là một số người tiêu thụ bắt đầu di chuyển vào khu vực khán đài.

So với cảnh tượng náo nhiệt của những sàn diễn thời trang khác thì sàn diễn của Nhan Hạ cũng náo nhiệt không kém.

Không phải vì những cái khác mà chính ở chỗ những trang phục thiết kế của Nhan Hạ.

Năm năm qua, mỗi bộ sưu tập Nhan Hạ thiết kế ra đều dẫn đầu xu hướng màu sắc và kiểu dáng thịnh hành của cả một năm, còn có một số kiểu dáng hot cho tới nhiều mùa sau, làm cho người ta càng ngày càng thích.

Thiết kế mới lạ, chất liệu thoải mái, làm cho người ta thích nhất là phong cách... Nhờ tất cả những điều này, các thiết kế của Nhan Hạ trước nay thu hút được không ít người hâm mộ trung thành, lúc này buổi diễn còn chưa chính thức bắt đầu, thì đã có không ít người ngồi tại chỗ mong chờ, trong đó cũng bao gồm cả một số nữ minh tinh trong làng giải trí, lần này họ chính là vì y phục do Nhan Hạ thiết kế mà tới.

Lúc này, phía cửa hiện trường truyền đến một trận rối loạn tung bừa.

Không ít người nhìn qua, đập vào mắt chính là một đám nhiếp ảnh gia hướng về phía Lục Phi và Lục Hạo vừa xuất hiện, không ngừng quay chụp một màn.

Lục Phi...

Người này mới vừa mới nhận được danh hiệu ảnh đế ASK, không chỉ nổi tiếng ở trong nước mà đối với truyền thông ở nước ngoài mà nói cũng tuyệt đối có sức hút, ngoài cửa tuần lễ thời trang âm thanh “tanh tách”, “tanh tách”... từ máy chụp hình của các ký giả trong và ngoài nước không ngừng vang lên.

"Lục Phi, đây là năm thứ sáu anh liên tục tham gia tuần lễ thời trang NY rồi, có thể nói cho chúng tôi biết, tại sao lần nào anh cũng tới tham dự hay không?" Thừa dịp các phóng viên đang tranh nhau chụp hình, nhìn Lục Phi đứng trước mặt, có ký giả nắm lấy cơ hội đặt câu hỏi cho Lục Phi. Phải biết, Lục Phi trong vòng năm năm qua cũng coi như là khách quen của tuần lễ thời trang này, rất nhiều người đối với việc Lục Phi đến đây đã thành thói quen. Vì vậy có thể thấy Lục Phi để ý đến một chương trình về thời trang của phụ nữ như vậy, cộng thêm những tin tức hot trong khoảng thời gian này, các phóng viên không thể không có liên hệ, lấy sự nhạy cảm của bọn họ mà suy tính, cứ có cảm giác bên trong chắc chắn còn có ẩn tình.

Bọn họ có lý do để hoài nghi, giữa Lục Phi cùng với show diễn thời trang này còn có vấn đề mà họ chưa rõ.

"Vì một người." Lục Phi vừa ôm Lục Hạo đang ngủ say trong lòng anh, vừa đi tới vị trí của mình, miệng từ từ phun ra năm chữ, lập tức khiến xung quanh không ít người vênh cao tai nghe ngóng tin tức, đây là lời tuyên bố từ chính miệng Lục nam thần đấy nhé.

Vì một người, ai vậy? Vợ Lục Phi sao?

"Là vợ anh sao?" Nghĩ tới đó, ký giả nhanh chóng hoàn hồn, vội vàng tiếp tục đặt câu hỏi, nếu để cho Lục Phi đi vào bên trong, anh ta sẽ không thể phỏng vấn.

Đối với vấn đề này, Lục Phi không trả lời nữa, năm chữ đơn giản kia giống như phong cách cao lãnh trước nay của anh, nhưng ở trong ánh mắt chăm chú của đám kí giả tại sân diễn hôm nay rõ ràng nét mặt Lục Phi có biến hóa nhỏ, ngay lập tức họ lại giương máy lên quay chụp một màn nữa.

Nhưng ở bên này Lục Phi vẫn tiếp tục đi về phía vị trí của mình mà không trả lời thêm bất kỳ một vấn đề nào của các ký giả.

Những ký giả kia nhìn bộ dáng đó của Lục Phi, chỉ có thể lặng lẽ khiêng máy quay, chuyên chú chờ đợi Nhan Hạ ra sân khấu.

Thấy lực chú ý của các ký giả lần nữa hướng về phía sân diễn, trong mắt trong trẻo lạnh lùng của Lục Phi hơi nheo lại, đây là lần đầu Nhan Hạ đích thân xuất hiện trên sân diễn thời trang của cô, anh sao có thể làm ra chuyện giọng khách át giọng chủ được chứ.

Nhưng vào lúc này, thân thể Lục Hạo đang bị Lục Phi ôm vào trong ngực giật giật, ngay sau đó từ trong ngực Lục Phi ngóc dậy, mở mắt nhìn khung cảnh xa lạ chung quanh, mới vừa rồi bọn họ không phải còn đang ở bên đường chơi trò chơi sao? Sao đột nhiên lại xuất hiện ở nơi này?

Những câu hỏi đang chậm chậm quay trong cái cái đầu nhỏ, cuối cùng nghiêm túc suy nghĩ một chút, lập tức nghĩ ra, bé biết chỗ này, lần trước bé cùng mẹ xem tivi, mẹ nói lần này mẹ tới nơi này làm việc!

Nghĩ tới đây, ngáp một cái nho nhỏ, xoa xoa mắt, Lục Hạo hưng phấn nhìn về phía Lục Phi nói: "Ba, mẹ đâu rồi? Không phải mẹ đang ở chỗ này sao?"

Lục Hạo vừa nói xong, hiện trường có không ít ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Lục Hạo và Lục Phi.

Vợ của anh đế Lục đang ở hiện trường sao?

Sẽ là ai được chứ?

Ánh mắt sắc bén của các ký giả lặng lẽ quét khắp xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 31

Không chỉ những ký giả, ngay cả một số nữ minh tinh có mặt tại hiện trường xung quanh cũng lơ đãng liếc qua một cái.

Đối với cô vợ thần bí kia của Lục Phi không chỉ có bọn họ là tò mò, dù sao trước nay Lục Phi vẫn luôn là tiêu điểm của làng giải trí, nếu thật sự có người phụ nữ nào ở bên cạnh anh, nhất định rất dễ bị phát hiện.

Phần lớn bọn họ sau khi thấy tin tức kia tung ra mới biết Lục Phi đã sớm kết hôn rồi.

Mà trên thực tế, trong số họ có không ít người đã từng có chút ý tứ đối với Lục Phi, chỉ tiếc là thần nữ hữu tâm, Tương Vương vô mộng, đối mặt với bọn họ mà nói, từ trước tới giờ Lục Phi luôn thể hiện là một người lạnh nhạt, thái độ cự tuyệt cách xa ngàn dặm.

Cho nên, đến bây giờ, đối với người vợ bí ẩn của Lục Phi, trong lòng những người ở đây hôm nay vẫn có chút cảm giác kỳ quái, chung quy cảm thấy nếu đối phương thật sự có thể tài giỏi hơn mình thì họ sẽ thấy dễ chịu hơn một chút.

Sau đó, đang suy đoán không biết rốt cuộc người đó có thể là ai, ánh mắt của mọi người tại hiện trường đều đặt trên người Lục Phi và Lục Hạo.

Lục Hạo không lấy được câu trả lời từ Lục Phi, lúc này lại bắt đầu chớp chớp mắt nhìn ngó khắp nơi, như thể muốn tìm được tung tích của mẹ mình từ đám người xung quanh.

Nhưng dù có nhìn nhiều lần hơn nữa, cũng không tìm được.

Cậu bé đành chỉ có thể giương to cặp mắt nhìn Lục Phi, hỏi lại lần nữa: "Ba, mẹ đâu ạ?"

Lục Phi nhìn dáng vẻ khao khát của con trai nhà mình, lại thấy ánh nhìn chăm chăm của giới truyền thông cùng những ánh mắt bất quá xung quanh, anh bình tĩnh cúi đầu, nhỏ giọng ở bên tai Lục Hạo thì thầm mấy câu.

Mà bên này Lục Hạo nghe xong, ánh mắt sáng lên, lập tức ngoan ngoãn ngồi trong ngực Lục Phi, không hỏi thêm cái gì nữa.

Một màn này khiến trong lòng các ký giả tại hiện trường cũng không ít những người đang chú ý tới hai cha con Lục Phi lập tức nổi lên tò mò.

Trong lòng mỗi người chỉ cảm thấy nghĩ mãi không ra, rốt cuộc ảnh đế Lục nói gì với con trai anh, cuối cùng thì người vợ thần bí của anh liệu có đang ở hiện trường hôm nay hay không?

Đối với ánh mắt của mọi người xung quanh, thái độ của Lục Phi chỉ đơn giản là không để ý.

*

Sau một hồi chú ý đặt trên người Lục Phi, cuối cùng người dẫn chương trình cũng lên sân khấu, cho dù mọi người có hiếu kỳ hơn nữa, cũng không thể không đưa mắt tập trung lại phía sân diễn.

"Hoan nghênh mọi người tới với buổi diễn thời trang tối nay của chúng tôi, nhân hiệu mang phong cách tối giản mà thời thượng, đưa tới những sản phẩm tốt nhất phục vụ thị hiếu thời trang của các quý cô, lúc này đây... Hãy cùng chiêm ngưỡng những tác phẩm mới nhất được thiết kế bởi nhà thiết kế hàng đầu Nhan Hạ, xin mời người mẫu của chúng ta lên sân catwalk..."

Lời của người dẫn chương trình vừa dứt, âm nhạc của buổi diễn đã bắt đầu vang lên khắp hiện trường.

Ngay lập tức, sự chú ý của mọi người đã tập trung lại về phía sân khấu.

Người mẫu đầu tiên bắt đầu bước lên sân diễn.

Dáng người cao gầy, ngũ quan sắc nét, khoác bên ngoài là áo bành tô màu đỏ, bên trong mặc chiếc váy ngang gối cổ chữ V màu đen, lấy sự đối lập nổi bật đó mà gây ấn tượng với những người dưới đài đang theo dõi.

Ngay lập tức, sự chú ý của mọi người tại hiện trường đều đặt cả trên người mẫu.

Người mẫu đi lên chính giữa sân khấu, khi mẫu thiết kế hoàn toàn hiện ra trước mặt, hiện trường không nhận được mà vang lên tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Sau đó người mẫu đầu tiên đi xuống, người thứ hai lên sân khấu.

Vẫn như cũ lấy màu đỏ cùng màu đen làm màu sắc chủ đạo, chiếc áo sơ mi đỏ cách điệu làm nổi bật lên vòng eo thon thả và dáng người cao bởi chiếc quần ống rộng nhìn vô cùng thoải mái bên dưới... Lần thứ hai lên sân này, vẫn như lần trước khiến cho không ít phụ nữ ở đây nhìn không rời mắt.

Bọn họ thích nhất trang phục của Nhan Hạ ở chỗ dù thiết kế rất tối giản, trang nhã nhưng vẫn tràn đầy một cảm giác thời thượng, làm cho người ta chỉ nhìn một cái cũng muốn đem nó về tủ quần áo của mình ngay lập tức.

Từ điểm này có thể thấy, Nhan Hạ là một nhà thiết kế nổi tiếng tuyệt đối thành công.

Tiếp theo đó, người mẫu thứ ba, thứ tư..... Từng người lần lượt tiến lên sân diễn, thỉnh thoảng lại làm cho hiện trường nổi lên từng đợt tiếng vỗ tay không ngớt, thêm vào đó là người dẫn chương trình tích cực khuấy động bầu không khí, khiến cho tình hình trên sân khấu chưa lúc nào bớt sôi động.

Một lát sau, các nhà thiết kế cùng người tiêu dùng đã cùng nhau bắt đầu thảo luận, không ít người đã chọn được những mẫu thiết kế mình yêu thích từ trong bộ sưu tập này.

Ngay sau đó, đã có một số người bí mật liên lạc với nhân viên tại hiện trường để tiến hành đặt đơn đăng ký mua.

Ngay khi đó, âm nhạc của màn trình diễn thứ hai đã bắt đầu thay thế cho màn trình diễn đầu tiên, lập tức thu hút sự chú ý của đám người phía dưới lên sân diễn.

Bộ sưu tập thứ hai của Nhan Hạ ra mắt rồi.

Lấy yếu tố màu vàng làm sắc màu chủ đạo, bộ sưu tập thứ hai của Nhan Hạ lại làm cho người ta phải nổi lên thảo luận một lần nữa.

Bọn họ phát hiện ra, các thiết kế của Nhan Hạ lần này hình như mang chiều hướng màu sắc tươi sáng hơn.

Nhất là với màu vàng chói này, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể mặc được.

Có thể nói bộ sưu tập này của Nhan Hạ quá táo bạo rồi, nhưng vẫn đều để lại ấn tượng cho người xem.

"Tôi luôn luôn không thích trang phục màu vàng, nhưng nhìn những mẫu thiết kế này của Nhan Hạ, lại không thể không mong đợi muốn mang chúng mặc lên người." Lục Phi nghe được tiếng bàn tán xôn xao xung quanh, có người không nhận được mà nói lên suy nghĩ của mình.

Mà trừ lời nói của người này, những lời bàn tán về các thiết kế của Nhan Hạ cũng không ngừng truyền tới tai Lục Phi.

Năm năm qua, ở nơi này Lục Phi cũng đã từng chứng kiến các tác phẩm của Nhan Hạ được trình diễn trên sân khấu kia, mỗi lần nghe thấy lời tán dương Nhan Hạ bên tai, từ đáy lòng anh đều cảm thấy rất tự hào. Có điều lúc ấy, anh lại chỉ có thể làm như một người ngoài ngồi đây nghe những lời khen Nhan Hạ.

Nhưng chẳng bao lâu nữa, anh có thể quang minh chính đại mà tuyên bố trước tất cả giới truyền thông rằng: "Đây là vợ tôi, nhà thiết kế Nhan Hạ. Tôi rất tự hào về cô ấy."

Chỉ cần tưởng tượng tới cảnh này, khóe môi Lục Phi lại không nhận được mà cong lên một nét cười quyền rũ.

Cứ đầu, anh nghiêm túc nhìn con trai trong lòng, lại không nhận được mà cười một tiếng.

Màu sắc chủ đạo trong thiết kế lần này của Nhan Hạ, đều là bắt nguồn từ con trai nhà mình chứ đâu.

Màu đỏ, màu vàng, màu xanh dương..... Đây đều là những màu sắc mà Hạo Hạo thích.

Nụ cười này của Lục Phi cũng không tránh được ống kính của các ký giả, chỉ là bọn họ không hiểu được, vì sao Lục Phi xem màn biểu diễn thời trang này lại lộ ra nụ cười như vậy?

Chỉ có Đào Hữu có gặp qua Nhan Hạ lúc trước, bây giờ mới nhìn chằm chằm vào Lục Hạo đang được Lục Phi ôm trong ngực.

Dựa vào sự nhạy bén của ký giả, trong lòng anh ta cũng loáng thoáng có những suy đoán của riêng mình.

Chẳng lẽ, Nhan Hạ chính là vợ của Lục Phi?

Cái suy đoán này vừa nảy ra, đối chiếu với những đường nét quen thuộc trên người Lục Hạo, trái tim anh ta đập ầm ầm chỉ trực nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh ta thật lòng cảm thấy, hôm nay đúng là ngày may mắn.

Anh ta đã khám phá ra bao nhiêu thứ rồi.

"Mỗi lần Lục Phi tới tham dự tuần lễ thời trang, cứ có cảm giác cả người nhu hòa đi không ít, cũng không biết là vì cái gì nữa?" Một ký giả đã nhiều năm tham dự và đưa tin tại tuần lễ thời trang không nhận được mà nói, mới vừa rồi anh ta chú ý thấy được nụ cười hiếm có của Lục Phi trước màn ảnh, cảm giác đầu tiên của anh ta chính là: ảm áp.

"Có thể đối với anh ta, buổi diễn này có điều gì đó đặc biệt đi?" Một ký giả khác lên tiếng.

Hai vị ký giả này cũng không suy nghĩ nhiều thêm nữa, nhưng lời nói của bọn họ đối với những suy đoán trong lòng Đào Hữu lúc này mà nói thì khẳng định đó chính là âm thanh của tự nhiên.

Nhấn nhin lại tâm tình kích động, Đào Hữu nhìn về phía ký giả kia mà hỏi: "Lão ca, anh cũng đã theo Lục Phi nhiều năm như vậy, có nhớ khi nào thì Lục Phi bắt đầu tới tuần lễ thời trang NY này không?"

"Năm năm rồi." Người phóng viên kia khẳng định nói, "Năm năm trước con trai tôi mới vừa ra đời, tôi nhớ rất rõ ràng."

Năm năm?

Nhớ tới con số đặc biệt này, Đào Hữu cười đến híp cả mắt, năm năm trước cũng là lần đầu tiên Nhan Hạ tham gia tuần lễ thời trang NY, cũng là từ năm ấy đến giờ, Lục Phi không năm nào là không tới tham gia cả.

Mặt khác, mỗi một nhãn hiệu muốn tham gia tuần lễ thời trang NY không chỉ cần kinh doanh hai năm trên thị trường, còn cần một khoản đầu tư lớn, bởi vì ở sân diễn này từ địa điểm, sân khấu, người mẫu, thợ trang điểm... mỗi một khoản đều hao tốn một lượng chi phí lớn.

Anh ta nghe nói, trong studio đằng sau nhãn hiệu kia, Nhan Hạ cũng có không ít cổ phần, cũng bởi vì ban đầu cô bỏ ra một lượng tiền bạc lớn như vậy nên còn bị người ta cho là bạch phú nữ.

Lại suy nghĩ một chút về khoảng thời gian năm năm trước, khi đó Lục Phi thành công trở thành người đại diện trong hợp đồng quảng cáo lớn không thể với tới của tập đoàn quốc tế Đại Bài, lấy được một khoản tiền quảng cáo không hề nhỏ.

Mà tính theo số tuổi con trai Lục Phi, vậy lúc bắt đầu chuẩn bị cho tuần lễ thời trang NY năm đó chắc có lẽ đã hoài thai? Nên cũng không tiện xuất hiện trước mặt giới truyền thông, mới lựa chọn giấu kín thân phận?

Xấu chuỗi tất cả những điều này lại, đây cũng là quá mức trùng hợp.

Bây giờ, năm năm sau Nhan Hạ trở thành nhà thiết kế nổi tiếng số một trong giới rồi, Lục Phi thì là người Trung Quốc đầu tiên lấy được danh hiệu ảnh đế ASK, hai người đều đạt được thành tựu to lớn, tuổi đứa bé cũng không còn nhỏ, giấu giếm cũng không còn cần thiết nữa, cho nên mới quyết định công khai?

Không hiểu sao, nhìn Lục Phi bên này một thân cao lãnh, lạnh lùng, nghĩ tới Nhan Hạ bên kia kín đáo, nhã nhặn, lịch sự, Đào Hữu lại nổi lên tràn đầy hứng thú với

chuyện xưa của hai người.

Anh ta phát hiện, anh ta cứ vậy mà lại sắp dẫn đầu dòng dư luận rồi.

Anh ta cảm thấy, lần này là cơ hội tốt để thành danh.

Nghĩ tới đó, Đào Hữu đã cảm thấy hưng phấn đến run rẩy cả người.

*

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, buổi biểu diễn thời trang cũng từ từ sắp đến lúc kết thúc, nhìn người mẫu từng người một lại lần nữa lên sàn diễn một lượt, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay sôi nổi.

Thấy các người mẫu lần nữa xuất hiện trên sân khấu, nhìn những thiết kế tinh xảo tuyệt vời kia, trong lòng không ít người của giới chuyên môn lại lặng lẽ tặng cho Nhan Hạ thêm một điểm khen tặng.

Buổi biểu diễn lần này, Nhan Hạ lại thành công một lần nữa, bọn họ tin tưởng rằng, sau khi tuần lễ thời trang lần này kết thúc, sẽ có không ít người muốn ký hợp đồng với cô.

Âm thầm nhận xét trong lòng, lúc đó người dẫn chương trình cười híp mắt xuất hiện trên sân khấu, tất cả lực chú ý lại đặt lên anh ta, lần này nghe nói nhà thiết kế Nhan Hạ thần bí năm năm qua sẽ xuất hiện tại buổi diễn này, không biết có phải là thật không đây?

Cùng với những mong đợi của mọi người thì người dẫn chương trình cũng bắt đầu lên tiếng.

"Cuối cùng thì sân khấu thời trang hôm nay cũng sắp hạ màn kết thúc, những bộ trang phục tinh xảo đẹp đẽ này khiến tôi không nhận được mà nghĩ muốn mặc lên người rồi. Tôi luôn rất hiếu kỳ, nhà thiết kế làm ra những bộ trang phục thế này thì sẽ trông như thế nào? Mọi người cũng hiếu kỳ như vậy đúng không? Vậy thì chúc mừng quý vị, hôm nay, nhà thiết kế của chúng ta đã tới hiện trường. Bây giờ, chúng ta cùng dành những tiếng vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh nhà thiết kế của chúng ta – Nhan Hạ."

Hai chữ Nhan Hạ vừa vang lên, toàn trường nổi lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, vị này mới chỉ nghe tên không biết hình dáng nhà thiết kế luôn đứng sau những màn trình diễn này khi xuất hiện sẽ như thế nào?

"Mẹ xuất hiện rồi à?" Nghe được cái tên Nhan Hạ, Lục Hạo nhỏ giọng hỏi ở bên tai Lục Phi, mới vừa rồi ba nói với bé, bọn họ muốn chơi một trò chơi, đợi lát nữa thấy mẹ nhưng không thể trực tiếp gọi, cho nên cậu chỉ có thể nhỏ giọng thì thầm hỏi bên tai ba.

"Ừ." Cô họng Lục Phi phát ra một chữ, lúc này cũng không ai biết tâm tình anh có bao nhiêu khẩn trương, khi đứng trên sân khấu nhận giải ảnh đế ASK anh cũng chưa từng cảm thấy khẩn trương và cảm động như vậy.

Không biết tới ý nghĩ phức tạp của Lục Phi, sau khi Lục Hạo lấy được câu trả lời, bèn giương đôi mắt to tròn mong chờ nhìn chăm chăm về phía sân khấu.

Mà ngay sau đó, ánh đèn phía khán giả tối đi, chỉ còn ánh sáng từ một ngọn đèn tập trung chiếu vào lối ra sân khấu, một bóng người từ từ xuất hiện ở nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 32

Đây chính là nhà thiết kế hàng đầu Nhan Hạ sao?

Nhìn Nhan Hạ đứng dưới ánh đèn, hiện trường có không ít người hít vào một hơi, đáy mắt đều hiện lên nét kinh diễm.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh đèn toàn trường bùng sáng.

Làn da nhẵn nhụi trắng nõn, ngũ quan thanh thoát tinh tế, mái tóc dài đen nhánh mềm mại phủ lên bờ vai nhỏ nhắn, làm cho khí chất cô càng toát lên vẻ dịu dàng, bởi vì mỉm cười mà khuôn mặt xuất hiện lúm đồng tiền xinh xắn, khiến người ta không nhận được mà cảm thấy thiện cảm hơn. Bộ váy màu trắng và xanh lam vừa vặn trên người làm nổi bật dáng người mảnh khảnh mà duyên dáng. Hấp dẫn sự chú ý của mọi người nhất là cô đứng đó, trên người như có như không toát lên một loại khí thế như có như không.

Cô là một người khiến cho người khác không thể không chú ý.

Không có ai ngờ được, nhà thiết kế lừng danh Nhan Hạ lại có nhan sắc xuất sắc như vậy.

Ngay sau đó, các ký giả cũng nhận ra đây chính là vị mỹ nữ mới nổi vừa xuất hiện vào đầu buổi diễn của nhãn hiệu thời trang Fork nổi tiếng!

Đây chính là tin tức lớn mới.

Trong lòng không ít phóng viên trong nước đã âm thầm nghĩ tới các loại tiêu đề để lát nữa gửi tin tức về tòa soạn.

Mỹ nữ xinh đẹp cùng các nhà thiết kế nổi tiếng chụp ảnh chính là nhà thiết kế lừng danh Nhan Hạ?

Nhà thiết kế hàng đầu năm năm qua lần đầu công khai xuất hiện tại tuần lễ thời trang NY: nhan sắc tinh xảo không thua gì mình tinh

.....

Những tựa đề liên tiếp lóe lên trong đầu các ký giả.

Lúc này truyền thông nước ngoài ở một bên cũng không ngừng vang lên tiếng chụp ảnh tanh tách, tanh tách, nghệ thuật là không có giới hạn, có rất nhiều người đều rất yêu thích các thiết kế của Nhan Hạ, có điều, bọn họ quan tâm đến bản thân cô nhiều hơn, chứ không phải là độ hot của cô.

Lúc này, sau khi người dẫn chương trình thấy Nhan Hạ đi ra, cũng bắt đầu giao lưu với cô.

"Nhà thiết kế Nhan, cô có muốn gửi lời chào tới mọi người không?"

Người dẫn chương trình nói xong, ánh mắt mọi người đều rơi trên người Nhan Hạ, trong mắt không ít người còn mang theo sự đánh giá.

Khi chưa gặp được Nhan Hạ, họ thực sự bị rung động bởi các tác phẩm của cô, mà giờ gặp mặt Nhan Hạ rồi, lại vì chính cô mà rung động. Một nhà thiết kế trẻ tuổi như vậy, lại có được những thành tựu to lớn như thế, thật là khiến mọi người cảm thấy bất ngờ.

Lúc này đây, đối mặt với ánh nhìn chăm chăm của đông đảo người xem như vậy, trong lòng Nhan Hạ vẫn không khỏi thất chặt lại. Sau đó, ánh mắt cô mới từ từ đưa về phía dưới nơi Lục Phi và Lục Hạo đang ngồi.

Lục Hạo mắt không chớp nhìn chăm chăm vào cô, theo bản năng muốn kêu mẹ, nhưng lại nghĩ tới ước định ban nãy với ba, không đành lòng mà lấy tay che miệng mình lại, hướng về phía Nhan Hạ nở một nụ cười ngọt ngào. Mà Lục Phi lúc này đang ôm Lục Hạo cũng hướng ánh nhìn thẳng tắp về phía Nhan Hạ, như đang muốn khích lệ cô.

Nhìn thấy chồng và con trai nhà mình, chẳng hiểu sao, Nhan Hạ không còn cảm thấy căng thẳng đối với những ánh nhìn xung quanh nữa, mà chỉ còn lại cảm giác hạnh phúc.

Nhận lấy micro từ tay người dẫn chương trình, Nhan Hạ nở một nụ cười nhẹ, rồi mới nhìn về phía mọi người ngồi dưới mà chậm rãi nói: "Chào mọi người, tôi là Nhan Hạ."

Lời nói của Nhan Hạ vừa dứt, toàn trường lại vang lên tiếng vỗ tay không ngớt lần nữa.

Đối mặt với một người phụ nữ ưu nhã như vậy, thực rất khó để không dễ tâm.

"Giọng nói của thiết kế Nhan thật dịu dàng quá, các thiết kế lần này của cô so với trước đây làm tôi rất ngạc nhiên, có thể tiết lộ cô lấy linh cảm từ đâu được không? Có cảm giác màu sắc lần này với trước đây có sự khác biệt rất lớn?"

"Trái cây." Nhan hạ lơ đãng đưa mắt nhìn về phía Lục Phi và Lục Hạo, nở một nụ cười chân thành, "Bởi vì trong nhà tôi có người rất thích ăn trái cây, mà người này thích ăn những loại trái cây có màu sắc tươi sáng một chút, thích nhất là trái cây màu đỏ như dâu tây hay cà chua, màu vàng như xoài, một lần nhìn người này vui sướng ăn trái cây thì tôi liền nảy ra một loại linh cảm, bèn sử dụng những màu sắc này vào các thiết kế của mình."

"Vậy còn màu xanh dương thì sao?" Người dẫn chương trình tiếp tục hiếu kỳ hỏi.

"Màu xanh dương là màu sắc người này thích nhất." Nhan Hạ đáp, về mặt ánh lên vẻ dịu dàng khó nắm bắt.

Lúc này, Đào Hữu cũng đang bận rộn quay chụp ở hội trường lập tức chú ý tới Lục Phi và Lục Hạo phía dưới, chỉ thấy nghe xong lời của Nhan Hạ, Lục Hạo rất hưng phấn nhìn về phía Lục Phi, gương mặt ửng hồng, mang một bộ dáng rất vui vẻ.

Lý do rất đơn giản, "người này" trong lời Nhan Hạ nói chính là Lục Hạo.

Giờ khắc này, Đào Hữu đã hoàn toàn khẳng định suy đoán lúc trước của mình là đúng.

Nhan Hạ, chính là người vợ thần bí kia của Lục Phi.

Nhìn lại, bây giờ Lục Phi đang nhìn chăm chăm về phía Nhan Hạ bằng ánh mắt đầy vẻ cưng chiều thương yêu, trong lòng lại không khỏi hâm mộ.

Hạnh phúc của bọn họ, người ngoài như anh ta cũng có thể cảm nhận được.

Chỉ là không biết hạnh phúc này khi ở trước ánh sáng của truyền thông thì kết quả sẽ ra sao?

Nghĩ tới đây, Đào Hữu tiếp tục nhìn về phía Lục Phi, anh ta nghĩ, Lục Phi đã chuẩn bị rất cẩn thận, bởi anh ta có thể thấy từ sự việc Lục Phi ẩn hôn, có con rồi tới giờ mới công khai, thấy được thái độ bảo vệ đối với gia đình của anh, quả thực nói quá thận trọng cũng không sai.

Anh đang từ hình tượng nam thần cao lãnh mà hạ phàm rồi!

Đào Hữu lặng lẽ suy nghĩ câu nói đang lan truyền rộng rãi trên internet này, lập tức cảm máy chụp hình lên "tanh tách" chụp lại một màn này.

Anh ta nghĩ, có lẽ một ngày nào đó, tấm hình này sẽ làm cho mọi người đều cảm thấy xúc động.

Điều tốt đẹp nhất trên thế giới này, là trong mắt đối phương chỉ có người còn lại!

*

Tuần lễ thời trang kết thúc, hình ảnh Nhan Hạ trên sàn diễn lại điên cuồng lan nhanh trên dư luận trong nước.

Lần này, cư dân mạng không còn tập trung vào thảo luận về nhan sắc, đặc biệt là giới truyền thông trong nước.

Bởi vì, bọn họ không còn coi Nhan Hạ là minh tinh mới nữa, mà đều tập trung vào việc cô là nhà thiết kế hàng đầu nổi tiếng.

Truyền thông ừn ừn tung ra ảnh Nhan Hạ cùng rất nhiều người mẫu tại buổi diễn thời trang.

Trên internet cũng bị những tấm hình này oanh tạc.

Lần này, Đào Hữu ở "Chuyên trang giải trí hàng ngày" là người đưa tin sớm nhất, cũng có lượng xem lớn nhất, dưới khu bình luận cũng bị oanh tạc nhiều nhất.

"Trước đó còn tưởng là nghệ sĩ của công ty nào chứ? Không ngờ được lại là nhà thiết kế."

"Là nữ thần Nhan Hạ của tôi ư? Nhan sắc này quả đúng là nữ thần, tôi rất thích trang phục cô ấy thiết kế, thấy cô ấy đẹp như vậy tôi đã hoàn toàn gục ngã rồi."

"Ôi cái dung mạo này, khí chất này, ở giữa bao nhiêu người mẫu cũng không hề kém cạnh, đúng là có tài có sắc mà."

"Nếu không phải biết rõ tên tuổi Nhan Hạ từ trước, thật muốn nói, đây có phải là một cuộc lãng xê hay không."

"Hồi trước còn tưởng nhà thiết kế này vì diện mạo quá xấu nên mới không lộ diện, không ngờ lại xinh đẹp như vậy, thật khiến người ta muốn liếm màn hình mà."

"Tôi quyết định từ hôm nay trở đi, Nhan Hạ chính là nữ thần của tôi."

"....."

Ngoài "Chuyên trang giải trí hàng ngày", tin tức về Nhan Hạ trên các trang giải trí lớn khác cũng được cư dân mạng quan tâm nhiệt tình.

Điều này thể hiện rõ, cái tên Nhan Hạ đang rất hot!

Ngoài đời ngũ quan hệ công chúng sau lưng Lục Phi, phần lớn vẫn là nhờ chính bản thân Nhan Hạ. Dù sao, Nhan Hạ cũng là một nhà thiết kế lớn, tài năng mới tạo ra tên tuổi của cô, nhan sắc của cô cũng chỉ là hoa trên gấm mà thôi. Dĩ nhiên, đóa hoa này của cô cũng có chút lớn rồi.

Độ hot càng lớn, đồng nghĩa với việc càng có nhiều người tò mò về Nhan Hạ, dần dần cũng bắt đầu có người nêu ra yêu cầu.

Tất cả những điều này, đều là đời ngũ quan hệ công chúng của Lục Phi đứng sau thao túng.

*

Mà lúc này, ở nước ngoài Nhan Hạ đang cùng Lục Phi và Lục Hạo ở trong khách sạn ăn bữa tối muộn.

Vừa bóc cho Lục Hạo con tôm, khoe môi Nhan Hạ cong lên, tâm trạng có vẻ hết sức vui mừng, buổi diễn thời trang lần này rất thành công, mà lần đầu cô đứng trước mặt nhiều người như vậy cũng rất thuận lợi.

Trước kia cô vẫn không dám tưởng tượng tới việc này, bây giờ lại thực sự làm được rồi.

Tất cả những điều này đều là nhờ có động lực từ chồng và con trai cô. Có bọn họ, tất cả mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Lục Hạo dùng cái muỗng của mình lấy con tôm lên, đưa một cái vào miệng ăn rất ngon lành, sau đó lập tức dùng đôi mắt ngập nước nhìn chăm chăm Nhan Hạ làm nũng: "Mẹ ơi, ngon quá, con muốn ăn nữa."

Nghe vậy, Nhan Hạ cười một tiếng, cầm lên một con tôm nữa lột vỏ, bóc xong lại để vào chén của Lục Hạo.

"Cảm ơn mẹ." Lục Hạo nhìn Nhan Hạ cười ngọt ngào.

Nhan Hạ không nói gì, tiếp tục cầm tôm thông thả bóc vỏ.

Vừa bóc xong, ngay khi cô định thả vào chén Lục Hạo, lại bị một đôi đũa chặn lại.

Lục Phi cứ thế trắng trợn đoạt lấy con tôm cô bóc cho Lục Hạo, bỏ vào miệng mình từ tốn nhai, nhìn ánh mắt tố cáo của Lục Hạo đang nhìn Nhan Hạ nói: "Ba cũng thích ăn."

"Ba, sao có thể cướp của con như vậy, ba tự bóc đi chứ!" Lục Hạo nhanh miệng nói xong, sau đó lập tức phồng má lên.

Nhìn cái miệng phồng lên như con ếch của con nhà mình, Lục Phi bình tĩnh đưa tay sang chọc chọc: "Ba không muốn bóc."

Nói xong, nhìn về phía Nhan Hạ: "Vợ à, em nói đi?"

Nghe vậy, Lục Hạo cũng nhìn về phía Nhan Hạ: "Mẹ, mẹ nói đi?"

Thấy hai khuôn mặt như nhau cùng hiện ra trước mắt mình, Nhan Hạ chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập ấm áp.

"Mỗi người một nửa." Nhan Hạ bất đắc dĩ mở miệng nói, mang cái bao tay tiếp tục lột vỏ.

Bóc hết rồi, Nhan Hạ chia đĩa tôm ra cho hai người.

Nhìn số tôm bỗng dưng bị mất đi một nửa, Lục Hạo chu môi ra, lại nhìn số tôm trước mặt Lục Phi kia, mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ, ba thể mà lại giành ăn với bé, thật đáng ghét.

Lại thấy Lục Phi ăn từng con tôm một, Hạo càng thêm ấm ức, những con tôm kia rõ ràng là của bé mà, của bé chứ...

Cảm giác được ánh mắt ai oán của Lục Hạo đang nhìn mình, khoe môi Lục Phi khẽ cong lên.

Sau đó, vừa ngừng đầu, bất gặp ngay ánh mắt hiểu thấu hết của Nhan Hạ, việc anh vừa khi để con trai mình đòi ánh mắt đi.

Được rồi, anh chính là có chút ghen tỵ mà thôi.

Nhìn phản ứng chột dạ của Lục Phi, đáng và ghen tuông của ông chồng nhà mình, thật đáng yêu quá!

Chỉ là, bây giờ cô sẽ không nói cho Lục Phi biết, cô đã thiết kế cho anh một bộ trang phục.

Sau đó cũng không để ý tới Lục Phi nữa, bèn quay sang con trai nhà mình vì mới bị tổn thương trái tim mà đang gấp những món khác lên ăn, ôi tiểu tham ăn nhà cô, cần ăn ừ chút đã.

Ăn xong bữa cơm này, một nhà ba người cùng nhau ra khỏi phòng, chuẩn bị chờ thang máy trở lại phòng của Nhan Hạ và bọn họ ở tầng trên, trong khi đó, Lục Hạo vẫn ghi thù mà vùi đầu vào căn cổ Nhan Hạ, không thêm để ý tới Lục Phi.

Vừa bước ra khỏi thang máy, Lục Phi thấy trước cửa phòng Nhan Hạ có một bóng dáng lạ lẫm.

Lúc này trên tay người nọ cầm máy chụp hình.

Đôi mắt mỏng mím nhẹ, ánh mắt anh nhìn về phía người kia mang theo vẻ sắc bén.

Thấy ánh mắt mang theo áp lực của Lục Phi, Đào Hữu đứng ở cửa phòng Nhan Hạ thản nhiên nhìn lại: “Ảnh đế Lục, tôi không hề có ác ý.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 33

Đào Hữu thấy mình nói xong mà Lục Phi vẫn lạnh lùng nhìn anh ta chăm chăm như cũ, lập tức đưa mắt nhìn về phía Nhan Hạ đang ôm đứa bé đứng cạnh, “Nhan tiểu thư, cô còn nhớ tôi không? Chúng ta mới vừa gặp nhau hồi nãy.”

Nghe Đào Hữu nói vậy, Nhan Hạ mới nhớ ra, ánh mắt bất ngờ nhìn Đào Hữu.

"Vừa rồi ở buổi diễn thời trang, tôi chú ý thấy con trai ảnh đế Lục và cô rất giống nhau, hơn nữa từ sự tiếp xúc ánh mắt của hai người, tôi mới đoán được." Đào Hữu tiếp tục thẳng thắn nói.

Lời Đào Hữu vừa nói ra, Nhan Hạ không nhận được mà nhìn về phía Lục Phi đang đứng cạnh mình.

"Đi vào rồi nói." Ánh mắt Lục Phi nhìn lướt qua Đào Hữu, giọng điệu lạnh lùng đáp lời.

Chuyển sang Nhan Hạ rồi sau đó là Lục Hạo, ánh mắt trở nên dịu dàng, "Chúng ta vào thôi!"

Nói xong, liền cùng Nhan Hạ và Lục Hạo đi vào phòng trước.

Đào Hữu ở phía sau, không tự chủ được mà đưa tay sờ sờ mũi một cái, hai thái độ này hoàn toàn là khác nhau một trời một vực.

Có điều, như thế mới giống với hình tượng ảnh đế cao lãnh trong lòng mọi người!

Nghĩ vậy, Đào Hữu bèn đi theo họ vào phòng.

Vào rồi thì chỉ thấy Lục Hạo mở thật to hai mắt, tò mò nhìn chăm chăm vị khách xa lạ mới tới.

"Hạo Hạo, con vào phòng xem tivi trước được không?" Nhan Hạ nhìn Lục Hạo nói.

"Được ạ!" Liếc mắt nhìn Đào hữu, Lục Hạo rất ngoan ngoãn gật đầu một cái, sau đó mới nói: "Mẹ ơi, con vào trong nha."

Nói xong, Lục Hạo mới lạch bạch vào phòng trong, không thêm đoái hoài gì đến Lục Phi.

Nhìn hành động nhỏ này của Lục Hạo, chân mày Lục Phi lập tức nhíu lên, xem ra con trai bảo bối nhà anh thù dai ghê!

Suy nghĩ này nhanh chóng qua đi, ngay sau đó anh lại nhìn về phía Đào Hữu, vẻ mặt đã trở nên bình tĩnh: "Anh muốn cái gì thì cứ nói thẳng ra!"

Nghe lời nói thẳng thắn của Lục Phi, Đào Hữu lập tức mở máy chụp hình trong tay ra, sau đó mới đưa cho hai người: "Đây là hình tôi chụp được tại buổi diễn hôm nay."

Nghe thế, Lục Phi đưa tay nhận lấy, liếc mắt liền thấy bức ảnh trên màn hình là ba người nhà bọn họ.

Nhan Hạ ngồi bên cạnh Lục Phi nên cũng nhìn thấy.

Cô không ngờ Đào Hữu lại có năng lực nhạy bén như vậy, chỉ mới gặp qua cô một lần mà đã có thể liên hệ tới Lục Hạo.

Xem ra, thật sự không thể xem thường khả năng mẫn cảm trong việc bắt quái của một phóng viên giải trí.

Thấy hai người bởi vì bức ảnh anh ta chụp được mà bất ngờ như vậy, Đào Hữu cười cười, sau đó mới nói tiếp: "Nếu bây giờ tôi truyền bức hình này ra ngoài, có lẽ rất nhanh, không để hai người có thể chuẩn bị gì thêm, tin tức này đủ để dẫn tới một phen chấn động, sự kiện nhà thiết kế hàng đầu Nhan Hạ cùng ảnh đế ASK Lục Phi ân hôn, sinh con sẽ thu hút hơn hẳn tin tức nhà thiết kế nổi tiếng Nhan Hạ lộ diện tại tuần lễ thời trang. Nhưng tôi không có ý định gửi tấm hình này đi."

"Tại sao?" Lục Phi nhìn chăm chăm vào mắt Đào Hữu, giống như muốn xuyên thấu qua ánh mắt của anh ta mà nhìn ra ý định của người này.

"Bởi vì tôi cảm thấy, hợp tác với các vị, không chỉ có thể giúp tôi công thành danh toại, còn có thể tạo nên một cặp đôi hạnh phúc, so với việc đi phá hoại người khác để cho mình được công thành danh toại còn có cảm giác thành tựu hơn, dù sao tôi vẫn có đạo đức của phóng viên." Đào Hữu nói thẳng, vạch trần bí mật không muốn người khác biết của các minh tinh là nhiệm vụ của đám phóng viên bọn họ.

Có điều, con người anh ta, luôn tự đặt cho mình những giới hạn cuối cùng.

Có những minh tinh thể hiện ra bên ngoài là một người chồng tốt, một người cha hiền, nhưng thực tế lại không ngừng vượt quá giới hạn, đối với những minh tinh có cái đạo đức cá nhân bại hoại này, đương nhiên anh ta đưa tin cũng chẳng cần phải khách khí.

Nhưng Lục Phi thì không thể.

Trong làng giải trí, Lục Phi là một trong số ít nam tài tử mà anh ta bội phục.

Không chỉ có là anh ta, các phóng viên khác cũng phải công nhận điều này.

Bởi vì, từng có một vị ki già phải nói là lợi hại nhất trong số họ, từng theo sát Lục Phi 24/24 tới mấy tháng liền, cũng không thu thập được một chút tư liệu xấu nào của anh ta.

Như vậy có thể nói vị nam tài tử này, rõ ràng là không hề có chút đen tối nào trong đời tư.

Cuối cùng, liên tục có mấy kỳ giả cũng tiến hành theo dõi.

Một người rồi lại một người, kết quả vẫn y như cũ, không có gì.

Bọn họ không thể không thừa nhận, Lục Phi đích thực là một minh tinh khiến cho người ta không thể soi mói ra bất cứ điều gì.

Vì vậy, anh ta cũng hoàn toàn nhớ tới Lục Phi là nhân vật số một như vậy.

Tại một nơi như giới giải trí, một người có thể thủ thân như ngọc được thế quả thực quá ít, anh ta nguyện ý vì thành tựu của mình đồng thời cũng phải vì thành tựu của đối phương.

Lời nói của Đào Hữu khiến Lục Phi phải suy nghĩ, anh không có thói quen giao đồ quý báu của mình vào trong tay người khác, nhưng nếu như có một người có kinh nghiệm trong giới phóng viên như Đào Hữu này, kế hoạch của anh có thể tiến hành một cách thuận lợi hơn, lần đầu tiên một người luôn luôn tỉnh táo như Lục Phi không thể đưa ra quyết định ngay.

Sau một hồi, anh nhìn về Nhan Hạ phía bên cạnh: "Nhan Hạ, em nói xem?"

Nhan Hạ nhìn Lục Phi hồi ý kiến mình thì khẽ cười một tiếng trong lòng, thời điểm Lục Phi hồi ý kiến của cô, kết quả đã được quyết định rồi.

"Được." Một chữ đơn giản từ miệng Nhan Hạ thốt ra.

Mà nghe một chữ đó, Đào Hữu liền lộ ra một nụ cười phấn chấn.

Sau khi tiễn Đào Hữu đi, Lục Phi nhìn về phía Nhan Hạ: "Em tin tưởng anh ta sao?"

"Lần gặp mặt vừa rồi, cảm thấy anh ta không tệ?" Nhan Hạ hỏi ngược lại, mắt chăm chú nhìn Lục Phi, cô biết tính tình Lục Phi, nói thực ra là có hơi kiêu ngạo, thích nắm tất cả mọi chuyện trong tay mình, nhưng anh như vậy lại vì cô mà nhượng bộ, khiến cô rất vui mừng.

"Vậy cứ thế đi." Chân mày Lục Phi không khỏi nhíu lại.

Nhìn về mặt Lục Phi biến hóa, trong mắt Nhan Hạ lóe lên ánh cười yếu ớt như có như không, ngón tay từ từ đưa lên đặt ở đầu lông mày anh, từ từ vuốt ve.

Bởi vì động tác của Nhan Hạ, Lục Phi nhanh chóng hồi hồn, cúi đầu nhìn về mặt dịu dàng của cô, trái tim từng chút, từng chút một trở nên mềm mại, đầu tiên cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, dần dần đi xuống, một tắc lại một tắc, chuẩn bị từ từ dời xuống tiếp.

Ngay lúc sắp ngậm được đôi môi đỏ mọng thì rắc rắc một tiếng, cánh cửa phòng bên trong bị đẩy ra.

Nhan Hạ lập tức đẩy người Lục Phi ra.

Ngay sau đó, một cái đầu nhỏ từ bên trong cửa yên lặng lộ ra.

Nhìn ánh mắt nheo lại nguy hiểm của Lục Phi, con người Lục Hạo đảo qua rồi đảo lại, sau đó chạy tới bên cạnh Nhan Hạ, ngẩng đầu nói: "Mẹ, con buồn ngủ rồi."

Nghe vậy, ánh mắt Nhan Hạ dừng trên mặt Lục Hạo một chút, nhìn cặp mắt mở thật to kia làm cô có chút bất đắc dĩ, buồn ngủ mà vẫn có tính thần như vậy sao.

"Mẹ, ôm con đi ngủ đi!" Lục Hạo đưa hai cánh tay nhỏ về phía Nhan Hạ.

Đúng lúc này, có một cánh tay lớn từ sau lưng túm lấy Lục Hạo.

"Không ngủ cùng mẹ, chúng ta còn phải trở về." Lục Phi trầm giọng nói.

"Mà hôm nay con muốn ngủ cùng mẹ!" Lục Hạo vội vàng giùng giàng muốn từ trong ngực Lục Phi chui ra.

Nhưng mặc kệ như vậy, Lục Hạo vẫn bị Lục Phi vững vàng khóa chặt trong ngực.

"Con đừng quên, chúng ta vẫn còn đang quay chương trình, ra ngoài đã quá lâu rồi." Lục Phi nói xong, hôn trộm một cái lên mặt Nhan Hạ rồi ôm Lục Hạo đi nhanh.

"Ba, con muốn ngủ cùng mẹ cơ....."

Bên tai Nhan Hạ vẫn còn quanh quẩn thanh âm nũng nịu của Lục Hạo.

Nhìn Lục Hạo nằm trên lưng Lục Phi vẫn không ngừng đưa tay về phía cô, Nhan Hạ đưa tay lên vẫy vẫy, sau đó mới đóng cửa phòng mình lại.

Nhìn lại căn phòng trống vắng, trong lòng Nhan Hạ vẫn tràn đầy ấm áp như cũ.

Ngày thứ hai, chương trình《Siêu nhân trở lại》tiếp tục ghi hình cuộc sống ở Newyork của năm tổ gia đình.

Sau khi năm tổ gia đình liên hoan, tiết mục tiến vào hồi cuối.

Khi tổ chương trình bắt đầu thu dọn đồ đạc, năm gia đình vẫn còn ngồi trên bàn ăn.

Lục Hạo ở trước một bàn đầy đồ ăn ngon, lần đầu tiên không vui đầu vào ăn uống, mà đang ân cần đi tới đi lui trước mặt ba bé gái An An, Tâm Tâm và Ôn Ôn.

"Em An An, ăn chút bánh ngọt đi."

"Tâm Tâm, em cũng ăn đi."

"Ôn Ôn, còn em thì sao?"

"....."

Nhìn dáng vẻ hoạt bát của Lục Hạo, lại nhìn sang Lục Phi ưu nhã bình tĩnh ngồi kia, mấy người còn lại vẫn thấy khó tưởng tượng, một người như Lục Phi lại sinh ra một cậu bé tính tình đáng yêu như Lục Hạo.

Nghĩ tới hôm qua gặp mẹ Hạo Hạo, có lẽ là di truyền từ cô chăng?

Nhưng vừa nhớ tới Nhan Hạ, đáy mắt bọn họ lại cùng hiện lên vẻ thật không ngờ tới.

Những người khác còn chưa biết, nhưng bọn họ hôm qua đã gặp Lục Phi và Nhan Hạ thân mật như vậy, đã biết được nhà thiết kế thời trang nổi tiếng kia lại chính là Nhan Hạ, người vợ trong truyền thuyết của Lục Phi.

Bọn họ cũng có thể tưởng tượng tin tức này mà được truyền đi thì truyền thông cùng với công chúng sẽ có sắc mặt sợ hãi đến mức nào.

Hôm qua lúc bọn họ biết được thân phận của Nhan Hạ cũng bị dọa cho kinh sợ một hồi.

Dù sao một loạt sự kiện như vậy thật sự làm cho người ta khó mà tin được.

Nhưng nếu ngẫm nghĩ lại thì thật ra hai người này cũng rất xứng đôi.

Nhìn lại dáng vẻ sáng sủa kia của Lục Hạo, bọn họ cũng không còn thấy kỳ lạ nữa.

Trong đó, Dương Tấn là người tương đối sôi nổi nhìn về phía Lục Phi trên choker: "Ảnh đế Lục, Hạo Hạo nhà anh ân cần với An An nhà chúng tôi như vậy, anh xem, chúng ta có nên kết làm thông gia không?"

Nghe vậy, Lục Phi liếc mắt nhìn Dương Tấn, chân mày cau lại rồi quét một vòng thấy con trai vẫn còn đang ân cần mời An An ăn bánh ngọt, rồi nhìn Dương Tấn ý vị không rõ cười cười: "Hạo Hạo nhà tôi ân cần với An An như vậy là để chuẩn bị sau này chăm sóc em gái."

Lời Lục Phi vừa nói ra, lập tức mấy người khác không thể tin được mà nhìn chằm chằm Lục Phi.

Đây thật sự là lời nam thần cao lãnh Lục Phi sẽ nói ư?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 34

Thấy mấy người còn lại đang nhìn mình với vẻ mặt như gặp quý, Lục Phi ngẩng đầu nhìn, thần nhiên hỏi ngược lại: "Có vấn đề gì sao?"

"Không, không có vấn đề gì." Mấy người cùng nhìn nhau, sau đó đồng thanh đáp, thật ra là bởi vì những lời Lục Phi vừa nói kia quả thật không giống như những gì bình thường anh sẽ nói, nếu không phải tận tai nghe thấy, họ cũng sẽ không tin.

Ảnh đế Lục ở trong mắt mọi người luôn là thanh phong vân đạm, có điều, một Lục Phi như bây giờ, lại làm bọn họ cảm thấy có vẻ có nhân khí hơn.

Ho nhẹ một tiếng, Dương Tấn tiếp tục mở miệng nói: "Ảnh đế Lục, hôm qua buổi diễn thời trang của Nhan tiểu thư diễn ra rất thành công, tôi thấy truyền thông trong nước ngoài nước đều đánh giá cô ấy rất cao."

Nghe Dương Tấn nhắc tới Nhan Hạ, đường cong lãnh ngạo* trên mặt Lục Phi trở nên nhu hòa không ít, "Cô ấy rất có tài năng về mặt thiết kế."

*lãnh ngạo: cao lãnh, kiêu ngạo

Ngoài tài năng thiên phú, Nhan Hạ cũng đã nỗ lực không ít, có được những gì của ngày hôm nay, cô ấy hoàn toàn xứng đáng.

"Bây giờ truyền thông trong nước cũng loạn lên rồi, không biết khi nào hai người tính tới chuyện công khai?" Dương Tấn lại hiếu kỳ hỏi, anh ta vẫn luôn nghĩ, tại sao Lục Phi đã ăn hôn lâu như vậy, vẫn không có tin tức gì về vợ anh, hóa ra tất cả là vì chờ tới tới hôm qua.

Chỉ như vậy, khi Nhan Hạ đứng bên cạnh Lục Phi, sẽ không còn ai nói rằng cô không xứng đáng nữa!

"Nhanh thôi, hai ngày tới."

"Hi vọng mọi chuyện sẽ thuận lợi." Dương Tấn chân thành chúc mừng nói, giống như khi chương trình mới ra, người ta cũng nói đủ kiểu lời như vợ anh ta không đẹp, chỉ là những lời đó chẳng có chút ảnh hưởng nào tới cuộc sống của anh ta, vẻ đẹp của vợ anh cũng chẳng phải để người bình thường bọn họ có thể hiểu được, quan trọng nhất là, anh cũng chẳng phải dựa vào ống kính của truyền thông để ăn cơm.

Chỉ là tình huống của Lục Phi thì không giống, anh ta là người Trung Quốc đầu tiên đạt được danh hiệu ảnh đế ASK, hơn nữa lại có ngoại hình xuất chúng, có lượng người hâm mộ khổng lồ, chính vì rất lớn, nên mới càng nhiều phức tạp. Có điều anh ta cũng hiểu rõ con người Lục Phi này, anh sẽ không bao giờ làm chuyện gì mà mình không nắm chắc.

"Cảm ơn lời chúc của anh." Lục Phi trả lời, ánh mắt dần trở nên sâu xa, lần này sau khi về nước, chính là một trận đánh ác liệt rồi.

*

Xế chiều hôm đó, tổ chương trình 《 Siêu nhân trở lại 》 ngồi máy bay về nước, bởi vì Nhan Hạ cần tham gia các buổi diễn khác nữa trong tuần lễ thời trang, nên hai cha con Lục Phi ở lại cùng cô.

"Ba, nhìn mấy cái này thật nhảm chán." Lúc này, ngồi trên hàng ghế khán giả của một buổi diễn, Lục Hạo nghe tiếng nhạc huyền ảo, nhìn thấy đủ loại trang phục màu sắc phong phú, có vẻ buồn buồn không vui mà nói.

"Hôm con xem mẹ con không phải là rất hăng say sao?"

"Không giống nhau mà, mẹ chính là đặc biệt vì con mà thiết kế." Lục Hạo nói xong, trên vẻ mặt không khỏi tỏ ra hài lòng.

Nghe con trai nhắc tới cái này, ánh mắt Lục Phi chuyển sang Nhan Hạ đang ngồi đối diện bọn họ. Vì con trai mà thiết kế hẳn ba bộ sưu tập, vậy còn anh thì sao?

Bên kia, Nhan Hạ đang theo dõi buổi diễn như cũng cảm nhận được ánh mắt Lục Phi, cô cũng trực tiếp nhìn lại.

Lục Hạo thấy thế, kịp phản ứng nhanh hơn Lục Phi, đưa bàn tay nhỏ bé về phía Nhan Hạ vẫy vẫy.

Lúc này, Tiểu Ngô chú ý tới hình ảnh của gia đình này, lập tức thấy vui mừng ở trong lòng, nhìn dáng vẻ một nhà ba người thế này, thật sự là quá hạnh phúc.

Hiện tại khắp nơi trên internet đều nói tới Nhan tổng xinh đẹp của mình, người người đều bị nữ thần của bọn họ đốn gục rồi!

Ngày hôm qua cô ở dưới đài nhìn, một mình Nhan tổng đứng ở đó cùng cả bảy người mẫu chân dài nổi tiếng nhưng cũng chẳng thua kém chút nào!

Lại nói bây giờ truyền thông trong nước đã đưa tin tới mức như vậy, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ điều tra ra được thân phận của Nhan tổng.

Đến lúc đó mà tình hình có gì bất lợi, Tiểu Ngô cô đây nhất định sẽ thân chinh ra trận vì nữ thần nhà mình mà lên tiếng.

Rất nhanh, buổi diễn thời trang này đã kết thúc.

Hai người Lục Phi và Lục Hạo, bên kia Nhan Hạ và Tiểu Ngô, hai bên một trước một sau cùng rời khỏi hiện trường.

Thế mà lại đụng nhau giữa chừng, có điều chưa nói được gì đã bị truyền thông chặn lại, mục đích của bọn họ là phỏng vấn nhân vật đang hot hai ngày nay là Nhan Hạ, lại không nghĩ sẽ đụng trúng hai cha con Lục Phi.

Không khỏi có ký giả nhớ tới chuyện bọn họ vừa nhận được tin tức mới nhất từ tổ chương trình 《 Siêu nhân trở lại 》, kỳ này, vợ của Lục Phi sẽ xuất hiện.

Nghĩ tới đó, ký giả tới phỏng vấn Nhan Hạ cũng trực tiếp lựa chọn Lục Phi, giờ ống kính sang phía Lục Phi mà dò hỏi: "Ảnh đế Lục, nghe nói trong《 Siêu nhân trở lại 》 kỳ này, vợ của anh cũng xuất hiện trước ống kính, điều này là thật sao?"

Mặc dù độ nổi tiếng của Nhan Hạ bây giờ cũng rất cao, nhưng những suy đoán về vợ của Lục Phi dạo gần đây cũng chưa bao giờ dừng lại, nên là cứ phỏng vấn Lục Phi trước đã.

"Đúng." Lục Phi đang ôm Lục Hạo, đối mặt với ống kính nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Chính bởi một tiếng này, lập tức khiến các ký giả tại hiện trường điên cuồng lên.

"Anh có thể tiết lộ một chút về thân phận của cô ấy không?" Các ký giả tranh nhau hỏi theo, rốt cuộc bà xã của Lục Phi cũng lộ diện rồi ư? Nếu kỳ này xuất hiện thì chắc Lục Phi cũng sẽ không che giấu thân phận của đối phương nữa chứ?

"Sau khi về nước, chúng tôi sẽ mở một cuộc họp báo để thông báo vấn đề này." Lục Phi tiếp tục đáp lời, lúc này Lục Hạo nằm trên bả vai anh không nhịn được mà giật giật thân thể, đôi mắt to đen linh lợi cứ nhìn chăm chăm vào Nhan Hạ.

Ba nói tạm thời không thể ở trước mặt người khác mà gọi mẹ, tại sao vậy chứ?

Hơn nữa lúc đi ra còn bảo bé nằm im chớ có lộn xộn, thiệt là.

Có điều ai bảo bé là một bé ngoan nghe lời cơ chứ?

"Có thể tiết lộ một chút không, tại sao anh lại chọn thời điểm hiện tại để công khai? Có lời đồn đại nói rằng ảnh đế Lục có nhúng tay vào sự kiện Úc thiên vương thừa nhận ả hôn sinh con, có phải làm vậy thì tới khi chuyện của anh đưa ra ánh sáng sẽ có ít ảnh hưởng hay phản đối từ phía người hâm mộ hơn hay không?" Sau khi Lục Phi nói xong, có một ký giả trong đám ngay lập tức hỏi tiếp.

Đây là tin tức anh ta lấy được trước đây, nhưng không có cơ hội phỏng vấn Lục Phi, hiện tại chẳng phải là cơ hội tốt đấy sao?

Mà câu này vừa nói ra, có không ít người ở hiện trường cũng nhớ tới sự chuyển biến bất ngờ của dư luận trong sự kiện Úc Từ Phàm ả hôn.

Bây giờ nghĩ lại, động thái từ bên quan hệ công chúng của Úc Từ Phàm trước sau không có giống nhau. Ban đầu, mặc dù Úc Từ Phàm thì không sao, nhưng vợ anh ta lại vấp phải làn sóng phản đối trên mạng. Nhưng sau đó, tình hình bất ngờ thay đổi, Úc Từ Phàm công khai lên tiếng, rồi những thông tin về nhà họ, hình ảnh một nhà ba người hạnh phúc xuất hiện, thái độ của người hâm mộ cũng mềm mỏng hơn, rồi cư dân mạng cũng thể hiện sự thấu hiểu hơn, gia đình Úc Từ Phàm bất ngờ lại được đón nhận.

Nếu sau chuyện này mà có đội ngũ quan hệ công chúng hùng mạnh đằng sau Lục Phi, vậy thì cũng dễ hiểu rồi.

Chỉ là không có người biết thì không sao, một khi bị lộ ra, hai người Úc Từ Phàm và Lục Phi sẽ bị chụp cho cái mũ là lừa dối người hâm mộ, đây chắc chắn là một ảnh hưởng không tốt tới danh tiếng của họ.

Còn chưa nói tới là, hiện giờ vợ của Lục Phi còn đang ở tình trạng bán công khai, vô cùng dễ xảy ra tình huống biến hóa khôn lường.

Nhan Hạ ở bên cạnh nghe xong, không khỏi liếc nhìn về phía Lục Phi.

Mà Lục Phi sau khi nghe lời của ký giả, vẻ mặt không có một chút thay đổi, đối mặt với ống kính, nhẹ nhàng nói: "Không biết anh nghe được tin tức này từ đâu, tôi và Úc Tử Phàm trước nay không có qua lại, chỉ từng bất ngờ gặp qua một lần ở gần công ty của vợ tôi, chuyện này có vấn đề gì sao?"

Lời của Lục Phi không khỏi làm cho ký giả nghẹn lời, tấm hình chụp được khi Lục Phi và Úc Tử Phàm gặp mặt, ở chung quanh có rất nhiều văn phòng.

Vốn nghĩ là, trước nay Lục Phi chưa từng có một scandal nào, duy nhất chỉ có chuyện anh ta ăn con, nếu bây giờ vì chuyện ăn hôn mà lại lừa dối người hâm mộ, chỉ cần bị tung ra chuyện này, nhất định sẽ là một vết đen của Lục Phi.

Đây tuyệt đối là một tin tức lớn. Mặc dù chuyện này mà bị đưa ra, anh ta sẽ bị người hâm mộ của Lục Phi oanh tạc, nhưng ít ra còn có thể nhờ vào Lục Phi mà có chút danh tiếng.

Nhưng bây giờ, anh ta hình như đang cho Lục Phi đường lui thì phải?

Ảnh đế Lục không hổ là ảnh đế Lục, như vậy cũng có thể đánh đòn phủ đầu!

"Anh có thể cho biết công ty của vợ anh ở khu vực nào không?" Người phóng viên này vẫn không cam lòng hỏi, anh ta không tin Lục Phi và Úc Tử Phàm chỉ gặp mặt nhau có một lần, có lẽ, địa điểm mà Lục Phi nghĩ tới với bằng chứng mà anh ta có là không giống nhau thì sao?

Nghe vậy, Lục Phi nhìn về phía Nhan Hạ bên kia: "Chỗ gần công ty của cô ấy?"

Bị Lục Phi đột nhiên nói đến, Nhan Hạ chớp mắt sững sờ, vội vàng nói: "Đường 81 cao ốc Thượng Thành số 214."

Nghe được câu trả lời, Lục Phi nhìn về phía người phóng viên kia: "Địa điểm này không sai chứ?"

Người phóng viên nghe thấy địa chỉ kia, sắc mặt lập tức tối đi, tấm hình anh ta có đứng là ở nơi đó, trong lòng không khỏi cảm thấy hối hận, nếu anh ta trực tiếp tung tấm ảnh đó ra, có khi còn gây được ít chú ý?

Nhìn phản ứng của người phóng viên, trong lòng các ký giả khác đã sáng tỏ, manh mối này đã bị anh ta phá hỏng rồi.

Chỉ là đối với việc Lục Phi có nhúng tay vào việc của Úc Tử Phàm hay không, hiện tại bọn họ lại hứng thú với một vấn đề khác hơn.

Ảnh mất không ít ký giả đảo quanh giữa Lục Phi và Nhan Hạ ở trước mặt, sau đó hỏi: "Không biết, quan hệ của hai vị là thế nào?"

Vừa rồi thái độ của hai người này không có vẻ là không quen biết nhau, hơn nữa nét mặt của nhà thiết kế xinh đẹp kia thực sự có chút kỳ quái!

Nghe được vấn đề này, lòng Nhan Hạ bỗng căng thẳng, đôi môi đỏ mọng nhấp máy: "Tôi....."

"A, cô ấy chính là vợ tôi." Lục Phi đáp lời, sau một khắc, đưa tay ra kéo Nhan Hạ vào lòng ngực mình.

Lời anh vừa dứt, toàn trường liền im lặng mấy giây.

Tiểu Ngô nhìn chằm chằm Lục Phi, đáy mắt hiện lên ánh sáng lấp lánh. Làm thế nào đây? Lúc này Lục nam thần đẹp trai quá đi mất!

Sau mấy giây sững sờ, các ký giả nhanh chóng giơ máy chụp hình của mình lên, hướng về phía hai người Lục Phi và Nhan Hạ mà "tanh tách" quay chụp.

Nhà thiết kế hàng đầu nổi tiếng Nhan hạ chính là người vợ thần bí của Lục Phi?

Ôi trời ơi, tin tức này thật sự làm cho người ta kinh sợ.

Sau khi quay chụp, các ký giả kích động cầm máy ghi âm giơ về phía hai người.

"Hai người kết hôn lúc nào vậy?"

"Hai người đã quen nhau bao lâu rồi?"

"Tại sao nhiều năm như vậy mà không công khai?"

"....."

Một người rồi lại một người, nhiều loại vấn đề tựa như đạn pháo từ miệng các ký giả đồng loạt được đặt ra, bọn họ nào có thể ngờ được đột nhiên lại nghe được Lục Phi nói ra một tin tức lớn khủng khiếp như vậy.

"Như đã nói ban nãy, sau khi về nước, chúng tôi sẽ mở một cuộc họp báo, lúc đó sẽ trả lời quý vị." Lục Phi vẫn hết sức tỉnh táo, nói xong một tay ôm Lục Hạo, một tay nắm tay Nhan Hạ chuẩn bị rời khỏi hiện trường.

Nhưng các ký giả nào có thể bỏ qua nhanh như vậy cho Lục Phi.

Lúc này, người nào, tòa soạn báo nào có thể có thêm tin tức, thời gian sau đó sẽ không ngừng thu hút được sự chú ý, đây chính là cơ hội nổi danh đấy!

"Ảnh đế Lục, có thể để chúng tôi chụp tấm hình một nhà ba người các vị được không?" Một ký giả vội vàng hỏi.

"Có thể." Dừng bước lại, Lục Phi khẽ gật đầu.

Sau đó, vỗ vỗ lên lưng Lục Hạo đang nằm trên vai anh.

Lục Hạo nhận được ý ba, lúc này mới xoay người lại, sau đó hết sức mờ mịt nhìn chằm chằm vào ống kính của các ký giả.

"Tanh tách" mấy tiếng, hình ảnh một nhà ba người đi chung với nhau đều được chụp lại trong máy của các ký giả.

Chỉ mấy phút sau, tấm hình này đã được truyền đi một cách điên cuồng.

Tác giả có lời muốn nói: Đến đây, khiến mọi người đợi lâu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(dot)Net.

Chương 35

Vừa rồi công khai thừa nhận trước mặt giới truyền thông khiến Nhan Hạ cảm thấy có phần vội vàng không kịp chuẩn bị gì, cô không biết mình đã trở về khách sạn như thế nào?

"Em mang Hạo Hạo sang phòng em chơi, hai người cứ nói chuyện đi." Thấy trong phòng yên tĩnh, Tiểu Ngô đành phá vỡ sự yên lặng này, nhìn về phía Lục Hạo vẫn bị Lục Phi ôm trong ngực: "Hạo Hạo, ra ngoài chơi với chị một chút được không? Ba mẹ em có chuyện cần nói!"

"Hạo Hạo không thể nghe sao?" Lục Hạo nghe vậy, liếc nhìn ba mẹ một cái.

"Đi chơi cùng chị đi." Lục Phi nói, nhìn bộ dáng mất hồn của Nhan Hạ, anh biết rõ, anh bất ngờ công khai như thế đã dọa cô sợ rồi.

Cũng không biết Nhan Hạ có nghe được không, chỉ ngồi một bên suy nghĩ, trầm mặc, cũng không lên tiếng phản đối lời Lục Phi.

"Vây cũng được! Có điều lát nữa hai người nhớ tới đón Hạo Hạo đấy." Thấy thế, Hạo Hạo không thể nói gì khác hơn, nhưng vẫn không quên để lại một câu nhắc nhở.

"Ừ." Lục Phi và Nhan Hạ cùng lên tiếng.

Sau đó, Tiểu Ngô liền hưng phấn ôm tiểu nam thần trong lòng mình đi ra ngoài.

Trong phòng lớn chỉ còn lại hai người Nhan Hạ và Lục Phi.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Nhan Hạ không ngừng vang lên, cùng với đó còn có tiếng rung ong ong của chiếc điện thoại.

Âm thanh này lại phá vỡ không gian yên tĩnh trong phòng lần nữa.

Nhưng Nhan Hạ căn bản là hoàn toàn không có ý, ánh mắt cô đang nhìn về phía Lục Phi vẫn có vẻ như rất bình tĩnh: "Sao lại đột nhiên như vậy?"

Bây giờ Nhan Hạ không cần lên mạng, cũng có thể tưởng tượng được tình hình truyền thông trong nước như thế nào.

Hơn nữa, cô hoàn toàn không có chút chuẩn bị nào, mới vừa rồi trước ống kính của các ký giả, cô bị dọa cho ngẩn người, cho tới giờ vẫn không biết phải biểu hiện thế nào?

Nghe ra được sự giận dữ trong giọng nói của Nhan Hạ, Lục Phi không nhịn được mà nhỏ giọng cười khế: "Dù gì cũng đều sẽ công khai, thời điểm đó lại đúng là thời cơ tốt, anh liền thuận thế nói ra, đầu sao, như vậy không phải là được rồi ư?"

Nói xong, Lục Phi cất bước đi tới trước mặt Nhan Hạ, vòng tay kéo cô vào lòng ngực mình, khi hai cơ thể tựa sát vào nhau, anh cảm nhận được thân thể mềm mại của Nhan Hạ, trong lòng lại dâng lên sự thỏa mãn vô cùng.

Từ sau hôm nay trở đi, cái tên Nhan Hạ sẽ bị chụp lên cái danh "vợ của Lục Phi" rồi, anh cảm thấy thật là vui vẻ.

"Anh không sợ phản ứng của người hâm mộ sao? Ban đầu đã nói là từ từ tiết lộ ra mà, sao tự nhiên anh lại trực tiếp nói ra thế?... " Nhan Hạ do dự nói, nói cho cùng, cô vẫn sợ điều này sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt tới sự nghiệp của Lục Phi. Trong làng giải trí, bởi vì kết hôn mà sau đó con đường sự nghiệp của không ít nam tài tử cũng có ít nhiều khó khăn.

Nhất là bây giờ Lục Phi còn đang ở thời điểm đỉnh cao nhất.

"Bọn họ có nghĩ cái gì, trên thực tế cũng không có liên quan gì tới anh, những gì anh để họ thấy, là những gì anh thể hiện trên màn ảnh. Bọn họ, không thể quan trọng bằng em." Ôm lấy Nhan Hạ, Lục Phi nhẹ giọng nói nhỏ bên tai cô.

Anh rất cảm tạ những người hâm mộ luôn hết mực ủng hộ anh trước nay, nhưng đối với Nhan Hạ mà nói, một chút phân lượng của bọn họ là không đủ để ảnh hưởng đến anh.

Nghe Lục Phi tuyên bố hùng hồn như vậy, trong lòng Nhan Hạ lại tràn đầy cảm động một lần nữa.

Mỗi lần, cô cảm thấy do dự thì Lục Phi luôn ngay lập tức để cho cô thấy sự ủng hộ cùng tin tưởng của anh.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Nhan Hạ từ từ rời khỏi ngực Lục Phi, cô ngồi thẳng dậy, quay đầu lại nhìn anh: "Em vẫn luôn nói là em tin tưởng anh, mà hình như em vẫn còn hoài nghi, Lục Phi, phải không..."

Nhan Hạ còn chưa nói xong, Lục Phi đã đưa hai ngón tay đặt lên môi cô, vội nói: "Có thể bỏ đi buồn phiền cho em, là việc anh nên làm, không cần xin lỗi."

Cảm giác ấm áp trên môi, Nhan Hạ nhìn Lục Phi cười cười. Đúng vậy, anh không thích cô nói xin lỗi.

Lúc này lòng cô đã dần an tâm lại.

Sau đó, hai người cùng tới phòng Tiểu Ngô đón Lục Hạo.

Mặc kệ tình hình trong nước giờ ra sao, cả nhà bọn họ, sẽ cùng nhau đối mặt!

*

Mà lúc này, tại Trung Quốc.

Vòng tròn bạn bè*, weibo, các diễn đàn..... Có thể nói là tất cả các phương tiện truyền thông dùng tốc độ nhanh nhất để truyền đi những hình ảnh kia.

*Vòng tròn bạn bè: cái này kiểu như vòng tròn liên hệ trên mail của bọn mình ý.

Nhìn hai bóng dáng đang ôm nhau còn có tựa đề rõ ràng nữa, tất cả mọi người đều tỏ ra bối rối, sao tự nhiên Nhan Hạ lại trở thành vợ của Lục Phi thế này?

"Đây là giả đúng không? Mặc dù nhìn ba người này rất có cảm giác là người một nhà, nhưng Nhan Hạ là vợ Lục Phi, chuyện này, vẫn làm cho người ta không thể nào mà chấp nhận được! Quá bất ngờ rồi!"

"Ah Ah Ah, nam thần của tôi cùng nữ thần ư? Tôi khóc đây huhu."

"Không thể tin được, tin chấn động đây, hi vọng có ai đó nói rằng đó chỉ là tin đồn."

"Sẽ không phải nhà thiết kế này muốn ké chút danh tiếng của Lục nam thần nhà chúng ta chứ? Lót dép chờ tin chính xác."

"Ghét quá, sao Nhan Hạ lại là vợ Lục nam thần được chứ?"

"Không khỏi cảm thấy bọn họ thật xứng đôi quá đi!"

"Có bằng chứng rõ ràng không? Hoặc là Lục nam thần lên tiếng xem nào."

"....."

Thảo luận trên internet không ngừng được đẩy lên top, # Nhan Hạ là vợ Lục Phi # không cần nhiều thời gian đã trở thành chủ đề hot nhất, trực tiếp thống lĩnh top search, mà số lượt tìm kiếm vẫn không ngừng tăng lên.

Tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tin được, hai người Nhan Hạ và Lục Phi thoạt nhìn không hề có chút quan hệ nào, thế mà lại là vợ chồng, nhiều người vẫn còn tỏ ra hoài nghi, nhưng hình ảnh được đăng kia thật quá rõ ràng rồi còn gì, bởi vì, dựa vào tính cách của Lục Phi, nếu không có gì thì sao anh có thể ôm Nhan Hạ thân mật thế kia được.

Quan trọng hơn là, trong hình nhìn ba người rất giống một gia đình.

Sau khi đẩy sự tò mò của cư dân mạng lên tới cực điểm, kể đó các nhà truyền thông bắt đầu lục tục tung ra video phỏng vấn được quay lại tại tuần lễ thời trang NY.

Video vừa được tải lên, hoàn toàn đã xác nhận được tính chân thật của những tấm hình này, những người tỏ ra hoài nghi trước đó chỉ có thể câm lặng.

"A, cô ấy chính là vợ tôi."

Bảy chữ này từ miệng Lục Phi nói ra, hoàn toàn chặt đứt tia hi vọng cuối cùng trong lòng không ít người.

Nhan Hạ thật sự là vợ của Lục Phi, thế giới này quá là vi diệu rồi.

Sau khi trải qua cuộc đấu tranh tư tưởng không ngừng nghỉ, cư dân mạng bắt đầu từ từ tiếp nhận sự thật quý dị này.

Dù sao trong số bọn họ cũng có rất nhiều người biết Lục Phi, nhưng Lục Phi cũng không phải là thần tượng nhà bọn họ, người ta kết hôn cũng chẳng phải chuyện của họ, bình thường chỉ là làm anh hùng bàn phím, thấy tin tức thì nhảy vào bình luận chút thôi. Trên thực tế, chuyện Lục Phi kết hôn, sống chết ra sao, vợ anh ta là ai, bọn họ cũng chẳng ảnh hưởng gì. Nên cũng chỉ cảm khái mấy tiếng, Lục Phi kết hôn rồi, vợ anh ta có vẻ cũng rất lợi hại.

Nhưng cư dân mạng tiếp nhận, không có nghĩa là những người hâm mộ của Lục Phi cũng dễ dàng tiếp nhận giống như họ.

Bọn họ để ý thần tượng của mình, để ý tất cả mọi thứ, chứ đừng nói là người vợ sẽ cùng anh đi cả đời người.

Mà người hâm mộ của anh giờ chia làm hai phe.

Một bên cảm thấy thần tượng của mình có được hạnh phúc là được rồi.

Một bên còn lại, cảm thấy anh quá tốt, không ai có thể xứng với anh.

Lần trước, khi tiểu Hạo Hạo xuất hiện, có lẽ bởi vì bé là con trai của anh, có lẽ bởi vì không đành lòng làm tổn thương một đứa trẻ ngây thơ, người hâm mộ cả hai phe đều không hện mà gặp cùng đón nhận sự tồn tại của Lục Hạo.

Nhưng lúc này đây, hai phe lại xảy ra sự đối lập.

Sau khi đoạn video kia được đăng lên, lời nói của Lục Phi đã trở thành bằng chứng không thể chối cãi, có thể thấy được sự thay đổi rõ rệt nhất ở weibo của Lục Phi, lần đầu tiên xuất hiện những phản ứng trái chiều nhiều như thế.

"Không ngờ chuyện này là thật, để cho ta mặc niệm ba phút rồi sẽ trở lại bình luận."

"Thật sự thích Nhan Hạ, cảm thấy rất tốt mà, nam thần nữ thần thật xứng đôi, nhất là tiểu Hạo Hạo, diện mạo hội tụ đủ tinh hoa của cha mẹ, khó trách lại đáng yêu thế."

"Lục nam thần cảm thấy hạnh phúc là được rồi, chúc phúc hai người."

"Cảm thấy Nhan Hạ không xứng với Lục nam thần nhà chúng ta, đây còn không phải là dựa hơi nhân khí nam thần chúng ta à?"

"Chúc phúc, vẫn rất thích Lục nam thần vì không có ngôn ngữ scandal âm ỹ bao giờ, thấy được họ hạnh phúc như vậy, lòng ta cũng thấy vui."

"Chọn đúng lúc này để xuất hiện trước mặt truyền thông, còn không biết là có ý định gì đây!"

"Nam nữ bất bình đẳng trong tình yêu, sẽ không bền vững được, ngồi chờ bọn họ gặp rắc rối."

"Hi vọng các người được may mắn hạnh phúc, Hạo Hạo có cha nam thần và mẹ nữ thần, quả thật là quá hạnh phúc rồi."

"....."

Trên weibo, gần như cứ một bình luận chúc phúc lại có một bình luận phản bác, hai bên đối kháng hết sức nghiêm trọng, hơn nữa số lượng bình luận đang không ngừng tăng lên nhanh chóng, hai bên như thể chỉ muốn áp chế đối phương.

Không ít giới truyền thông thấy cảnh tượng náo nhiệt trên weibo Lục Phi, cũng nhanh chóng đưa tin rầm rộ theo và dành không ít sự tập trung vào việc này. Bởi vì bọn họ có lý do để tin rằng, trong một khoảng thời gian dài sắp tới, độ hot của chuyện này sẽ không hạ xuống...

Một đêm này, nhất định sẽ có vô số người mất ngủ.

*

Cùng lúc đó, bên trong giải trí Chí Tôn.

"Chị Hinh, bây giờ tình hình không tốt cũng không xấu, vẫn còn ở trong tầm kiểm soát." Trưởng bộ phận quan hệ công chúng nhìn về phía Hinh Ảnh nói. Bọn họ đã thành công xử lý xong chuyện của Úc Tử Phàm, nhưng đến khi chuyện của Lục Phi tung ra, mới phát hiện tình hình của hai người này hoàn toàn khác nhau. Có điều bộ phận bọn họ đã có không ít kinh nghiệm trong vấn đề này.

Hiện tại bọn họ ai ai cũng nóng lòng muốn đưa cho Lục Phi một kết quả hoàn mỹ nhất.

"Ừ, vẫn tốt hơn dự đoán nhiều." Hinh Ảnh gật đầu, tay vẫn không ngừng lướt xem weibo của Lục Phi.

"À, khi nào boss trở lại?"

"Có lẽ ngày mai bọn họ sẽ trở lại." Ban đầu khi Hinh Ảnh nhận được tin cũng bị dọa sợ hết hồn, bởi vì kế hoạch của họ không phải là giữa lúc này tung chuyện ra ánh sáng, lúc đầu nhận được tin cô cũng bị dọa cho hết hồn, sau đó trao đổi với Lục Phi, mới biết, đó là thời cơ tốt nhất.

Mặt khác, theo lời Lục Phi nói, có một phóng viên giải trí sẽ cùng giúp đỡ một tay, đến lúc đó có rất nhiều chuyện mà bộ phận quan hệ công chúng bọn họ không thích hợp để làm thì có thể giao cho vị phóng viên kia là được.

Đây là một việc đôi bên cùng có lợi.

Cứ như vậy, cô thấy việc vượt qua sự kiện lần này càng nắm chắc hơn.

Chỉ là nhìn tình cảnh trên weibo này, cô cảm thấy có chút không rõ tâm tính của một số người, trong số những người phản đối kia có một lượng lớn là người hâm mộ của Lục Phi, bộ Lục Phi được hạnh phúc bọn họ cảm thấy không vui sao?

Cô dám nói, tất cả những cô gái từng xuất hiện bên cạnh Lục Phi, ngoài Nhan Hạ ra, không ai là thích hợp với anh, quan trọng hơn, Nhan Hạ là người phụ nữ duy nhất trong tim Lục Phi mười năm qua.

Chính vì thế, cô cũng biết, lựa chọn giữa người hâm mộ và Nhan Hạ, bị buông bỏ sẽ chỉ có thể là người hâm mộ.

Nghĩ vậy, bàn tay còn lại của Hinh Ảnh để ở trên bàn chậm rãi gõ từng nhịp,... Cô chỉ hi vọng, chuyện này có thể như trong dự tính mà vượt qua một cách bình yên.

Buổi chiều ngày hôm sau.

Bóng dáng một nhà ba người Lục Phi xuất hiện ở cửa ra sân bay quốc tế thủ đô.

Ba người vừa xuất hiện, các ký giả và những người hâm mộ ở hiện trường lập tức sôi trào lên.

Nhìn cảnh tượng chật chội bên ngoài, Lục Phi nắm lấy tay Nhan Hạ thật chặt.

Cả nhà ba người bọn họ, bắt đầu từ hôm nay trở đi, có thể quang minh chính đại xuất hiện trước mặt công chúng rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ cố gắng cập nhật chap mới trước 12h, hây – ya hây – ya, cảm ơn mọi người đã quan tâm, cũng hi vọng mọi người chú ý giữ gìn sức khỏe

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(dot)Net.

Chương 36

"Có nhiều người quá!" Tới cửa ra sân bay, thấy hai bên hàng rào đứng đầy áp người, Lục Hạo nói, ánh mắt sáng long lanh nhìn tới ngó lui.

Thấy Lục Hạo ngây thơ chẳng chút buồn phiền, Nhan Hạ cảm thấy thật may mắn: “Nhiều người như vậy, Hạo Hạo có sợ không?”

"Không sợ, lúc chúng con ghi hình chương trình cũng có rất nhiều người! Con còn biểu diễn lấy tiền ở trước mặt mọi người cơ." Lục Hạo uốn ngực, tự hào.

"Biểu diễn lấy tiền?" Nhan Hạ kinh ngạc nhìn Lục Hạo một cái, sau đó lại nhìn qua Lục Phi bên cạnh, bởi vì chuyện đột nhiên công khai làm tâm trí cô không yên, nên chưa có cơ hội hỏi chuyện quay chương trình lần này của bọn họ.

"Vâng, Hạo Hạo bị đói bụng, mà ba lại không có tiền." Đường như nghĩ tới tình cảnh đói bụng hôm đó, Lục Hạo tủi thân liếc sang Lục Phi một cái, bắt gặp ánh mắt bình tĩnh của Lục Phi mới quay lại nhìn Nhan Hạ, vội vàng nói sang chuyện khác: “Mẹ, con muốn ăn sườn xào chua ngọt mẹ làm.”

"Về nhà sẽ nấu cho con." Nhan Hạ nheo nheo cái mũi nhỏ của Lục Hạo, cưng chiều nói.

Ban đầu, vốn tâm tình còn có chút khắt trương nhưng bởi vì Lục Hạo mà lập tức thả lỏng xuống, gia đình hạnh phúc, những thứ khác đều không quan trọng.

Quay đầu nhìn những người hâm mộ và ký giả vây ở ngoài, khỏe môi Nhan Hạ khẽ cong lên.

Bắt gặp nụ cười dịu dàng của Nhan Hạ, ánh mắt Lục Phi lập tức nhu hòa đi không ít.

Anh nắm tay cô thật chặt, hơi ấm từ bàn tay hai người truyền cho nhau không ít động lực.

Ở trước mặt rất nhiều người hâm mộ và ký giả, hình ảnh một nhà ba người thật hạnh phúc.

Các fan hâm mộ, ai ai cũng đều ngây ngẩn cả người, nhìn chăm chăm về mặt nhu hòa của Lục Phi mà không biết phản ứng thế nào.

Họ chưa bao giờ thấy qua một Lục Phi bình dị và gần gũi như thế, giống như anh đã tháo xuống tầng tầng lớp lớp nguy trang trên người vậy.

Đã có lúc, họ cho rằng Lục Phi vĩnh viễn là nam thần cao cao tại thượng, sẽ không bao giờ hạ phàm ở gần chúng sinh bọn họ như vậy.

Nhưng bây giờ thì sao? Họ nhìn cách Lục Phi đối xử với vợ anh, đó chính là sự dịu dàng và cưng chiều hết mực, cảm giác như bọn họ đã bị đã kích rất lớn vậy.

Lúc này, ba người vừa ra tới đại sảnh sân bay, lập tức được vây quanh bởi đội vệ sĩ mà giải trí Chí Tôn phái tới, các ký giả cũng nhanh chóng tìm vị trí để chụp hình lấy tin.

Một màn huyền ảo này khiến cho các fan của Lục Phi hồi phục lại tinh thần trong nháy mắt.

Thế nhưng lúc này có vài người phản ứng lại muốn tiến lên phía trước, lại bị bạn bên cạnh túm chặt lấy cánh tay, nhìn những người muốn tiến lên phía trước đó, im lặng lắc đầu một cái.

Bởi vì hành động nhỏ này của các fan, đoàn người hâm mộ thoáng cái đều yên tĩnh trở lại, nhìn một nhà ba người Lục Phi càng lúc càng đi xa.

Có điều, những người hâm mộ không đi theo, nhưng các ký giả thì không có ý định bỏ qua cho đoàn người của Lục Phi.

"Ảnh đế Lục, chuyện của anh và Nhan Hạ là thật sao?"

"Vì sao hai người lại ăn hôn?"

"Có người ái mộ bày tỏ sự phản đối với Nhan Hạ, anh cảm thấy thế nào?"

"....."

"Nhan Hạ, có người nói cô quyết định công khai là vì muốn nổi tiếng, có phải như vậy hay không?"

"Nhan Hạ, cô kết hôn với ảnh đế Lục, có cảm thấy áp lực không?"

"....."

Các ký giả cầm micro đứng trước mặt Lục Phi và Nhan Hạ, không ngừng đặt câu hỏi cho hai người, bám sát theo từng bước tiến về phía trước của Lục Phi và Nhan Hạ mà lùi lại, rốt cuộc nên nói bọn họ chuyên nghiệp hay không đây?

Lúc này, ở bên cạnh, Lục Hạo hiếu kỳ thấy các ký giả trước mặt này không ngừng gọi tên ba mẹ, đôi mắt mở to nhìn không chớp mắt những người này.

Sau đó, nghi ngờ ngoe đầu nhìn Lục Phi, “Ba, sao họ cứ kêu ba mẹ mãi vậy?”

"Bọn họ muốn ba mẹ trả lời câu hỏi của họ." Nhìn ánh mắt tò mò của con trai, Lục Phi trả lời, đôi mắt sâu thẳm nhìn bé.

"Vậy tại sao ba mẹ không trả lời họ? Không phải trả lời câu hỏi của người khác mới là lễ phép sao?" Giọng nói nghi ngờ của Lục Hạo cũng không nhỏ, những ký giả đang vây quanh Lục Phi và Nhan Hạ cũng có thể nghe rõ, trong lòng họ lặng lẽ khen ngợi Lục Hạo.

Lúc này, một ký giả can đảm cười hi hi nói: "Đúng vậy, ảnh đế Lục, còn cả thiết kế Nhan, hai người cần phải làm gương cho con chứ."

Nhìn có người phụ họa cho lời của mình, Lục Hạo nhìn anh ta cười một cái hết sức xán lạn.

Sau đó quay đầu lại nhìn Lục Phi và Nhan Hạ, "Ba mẹ, hai người làm vậy là không đúng, về nhà phải phạt ngồi xổm góc tường."

Nói rồi, về mặt Lục Hạo không giấu được sự đắc ý, hưng phấn nở một nụ cười, hiển nhiên là bởi vì thấy Lục Phi và Nhan Hạ làm sai mà rất cao hứng.

Vốn là một trận địa sẵn sàng đón địch, mà lúc này Lục Phi và Nhan Hạ nghe thấy những lời kia thì chỉ biết dở khóc dở cười, thì ra nhóc con này còn đang chờ đợi bắt lỗi bọn họ sao?

Các ký giả nghe thấy những lời này, không khỏi bật cười ra tiếng.

Lục tiểu nam thần quả nhiên đúng như lời đồn, đáng yêu ngất trời.

Có điều, ngồi xổm góc tường, đây là cách gia pháp nhà Lục nam thần xử phạt khi làm sai sao?... Chơi thật là vui vẻ mà.

"Ba mẹ, hai người muốn về nhà ngồi xổm góc tường sao?" Thấy Nhan Hạ và Lục Phi chỉ cười mà không nói lời nào, Lục Hạo không nhịn được mà dật dật vạt áo Lục Phi nói.

Thấy đáng vẻ mờ ám của con trai, Lục Phi nhìn lướt qua những gương mặt mang vẻ mong chờ phía trước, nói: "Hạo Hạo, nhớ kỹ, nếu đối phương nói lời không đúng, thì không cần thiết phải lễ phép."

Bé con nghe Lục Phi nói, cái hiểu cái không mà gật đầu một cái, đôi mắt trong veo ngây thơ quét một vòng qua các ký giả trước mặt, đáng vẻ trịnh trọng gật gật đầu: "Hạo Hạo hiểu rồi, các cô chú này làm sai, cho nên ba mẹ không thêm để ý tới họ phải không?"

"Ừ." Lục Phi khẽ vuốt cằm, khóe môi không nhịn được mà nhếch lên.

"Vậy chú này, mọi người phải ngoan ngoãn, nếu không về nhà sẽ bị ba mẹ phạt ngồi xổm góc tường đấy." Lục Hạo lấy được câu trả lời của Lục Phi, nhìn đám ký giả trước mặt với một ánh mắt đáng thương mà khuyên nhủ bọn họ.

Các ký giả bị hai cha con Lục Phi, Lục Hạo tung hứng, ai ai cũng khẽ giật giật khóe miệng.

Lục tiểu nam thần này, là ngây thơ hay là phúc hắc vậy?

Sao bọn họ lại cảm thấy hai cha con nhà này đang song kiếm hợp bích chơi bọn họ nhỉ?

Chờ cả nhà Lục Phi lên xe dưới sự hộ tống của đoàn vệ sĩ, các ký giả vẫn chưa lấy được mấy may tý thông tin nào từ miệng Lục Phi.

Nhìn chiếc xe đang đi xa dần, các ký giả chỉ biết trơ mắt nhìn nhau, bọn họ cứ như vậy mà bị lừa rồi sao?

Nhớ lại đôi mắt to tròn chăm chú của Lục Hạo, các ký giả chậm rãi nói thầm trong lòng: tiểu nam thần không phải là ngây thơ, cũng không phải là phúc hắc, mà là trời sinh phúc hắc.

*

Lúc này, ở trên xe trở về nhà.

Thấy cả nhà bọn họ cứ vậy mà bình yên trở về, Nhan Hạ cảm thấy thật khó tin.

Cô còn tưởng sẽ phải đối mặt với gió lớn cơ.....

Nhìn bầu trời âm đạm bên ngoài, Nhan Hạ không thể không mỉm cười: Trên thực tế, thời tiết cũng không tệ đấy chứ.

"Mẹ, mẹ đang nhìn cái gì mà vui vẻ vậy, con cũng muốn nhìn?" Ngồi ở trong lòng Nhan Hạ, Lục Hạo vốn đang chơi xe đồ chơi của mình ngẩng đầu lên, thấy Nhan Hạ đang vui vẻ nhìn ra bên ngoài, không nhịn nổi tò mò mà dài cổ ra nhìn theo.

Nghe vậy, Nhan Hạ nhéo nhéo cái má thơm mềm của bé: "Mẹ đang cảm thấy Hạo Hạo là ngôi sao may mắn của mẹ, cảm thấy rất hạnh phúc nên mới vui vẻ như vậy." Nếu không phải có Hạo Hạo, bây giờ cô sao có thể thoải mái thế này.

Nghe lời của mẹ mình nói, trong đầu lại liên tưởng tới những lời của Nhan Hạ với không ít lời trong phim truyền hình, mặt Lục Hạo hơi đỏ lên, sau đó xấu hổ ngoảnh mặt đi, đây là mẹ đang thổ lộ với nhóc đúng không? Nhóc có nên tiếp nhận không đây?

"Phụt..." một tiếng, Nhan Hạ không nhịn được bật cười, cô không ngờ con trai lại vì những lời này mà xấu hổ.

Nghĩ tới đây, Nhan Hạ cúi xuống, hôn một cái lên khuôn mặt mềm mại của Lục Hạo.

Vì cái hôn này, mặt Lục Hạo càng đỏ hơn, sau đó đưa tay kéo kéo tay Nhan Hạ nói: "Mẹ."

"Hả?"

"Mẹ đã yêu con như vậy, sau này Hạo Hạo sẽ luôn ở bên mẹ." Lục Hạo nghiêm trang nói.

"Khụ khụ....." Tài xế đang lái xe cũng bị sặc bởi chính nước miếng của mình, một tay che miệng ho khan, tay còn lại vẫn vững vàng cầm tay lái, thân thể không ngừng lay động, bụng anh ta cũng cười đến phát đau rồi.

Nghe câu này của Lục Hạo, Nhan Hạ gõ gõ đầu cậu: "Hạo Hạo không ở bên mẹ, chẳng lẽ muốn bỏ nhà ra đi sao?"

Mặc dù không đau, nhưng Lục Hạo theo bản năng giơ tay che trán, sau đó cười khúc khích.

Ở bên cạnh, Lục Phi đang lướt weibo nghe được tiếng cười, nghiêng đầu nhìn đáng vẻ hạnh phúc của vợ và con trai, đáy mắt vốn lạnh lùng lúc này lại trở nên dịu dàng ấm áp.

Nhan Hạ cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng bên cạnh, quay lại liền bắt gặp một ánh mắt chăm chú không hề che giấu, trái tim không nhịn được mà nảy lên một cái, khóe môi cong lên, "Anh đang xem cái gì vậy?"

"Hình chụp và video của chúng ta ở sân bay." Lục Phi không chần chừ nhỏ giọng đáp.

Anh vừa nói xong, quả nhiên, thấy cả người Nhan Hạ căng cứng trong vài giây.

Tuy nhiên, khác với thái độ trước đây, cô bình tĩnh đưa tay về phía Lục Phi: "Cho em xem một chút."

Nghe vậy, không nói hai lời, Lục Phi đưa điện thoại của mình cho Nhan Hạ.

Nhan Hạ nhận lấy điện thoại, sau khi mở mặt khẩu, màn hình hiện lên weibo Lục Phi.

Khi thấy rõ nội dung đầu tiên thì Nhan Hạ chỉ biết nhìn Lục Phi, lắp bắp: “Anh...”

Nhìn vào mắt Nhan Hạ, đôi mắt Lục Phi sáng lên, thần nhiên hỏi ngược lại: “Thế nào?”

Nhìn Lục Phi, Nhan Hạ lắc đầu, khẽ mỉm cười: “Không có gì.”

Sau đó, trả lại điện thoại cho anh, lại lấy điện thoại của mình ra, không ngừng ấn ấn, cuối cùng đánh tên Lục Phi ở phần tìm kiếm, ở phần tên hiển thị Lục Phi ấn theo dõi, sau đó nhanh chóng gửi đi một tin nhắn trên weibo.

Nhan Hạ: Tôi rất hạnh phúc. @ Lục Phi: Có cô ấy (Nhan Hạ) bên cạnh, tôi rất hạnh phúc.

Cô, không muốn tiếp tục trốn dưới cánh anh nữa.

Nhìn Lục Phi bên cạnh một cái, lại nhìn Lục Hạo trong lòng một cái, nụ cười ôn nhu của Nhan Hạ mang theo vẻ kiên định, nếu đã định trước là không thể giấu, vậy công khai thì sao chứ?

Ngay sau đó, nhận thấy trên weibo có người lạ nhắn tin riêng cho mình, Lục Phi chạm vào xem, nhìn hai chữ Nhan Hạ phía trên, đôi mắt thâm thúy nhìn cái tên hồi lâu, ấn vào trang weibo của cô, chọn theo dõi.

Rất nhanh sau đó, việc Lục Phi theo dõi thêm một người đã bị không ít fan hâm mộ phát hiện.

Ngay khi thấy đối tượng đó là Nhan Hạ thì có nhiều fan lặng lẽ trầm mặc, còn lại số ít người thì lập tức click vào trang weibo kia.

Tác giả có lời muốn nói: khiến mọi người phải chờ nhiều hơn 10p rồi, thật xin lỗi.

Sửa lại một chút phần cuối.

Sắp tới chỉ có thể một ngày tùy thời gian rảnh mà ra chương mới, đến chủ nhật sẽ khảo mọi người thêm, nha nha nha!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Đến Cùng (Sùng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 37

Ấn vào liên kết từ weibo của Lục Phi, những người hâm mộ nhanh chóng nhận ra cái tên Nhan Hạ trên trang weibo kia.

Nhưng khi thấy dòng trạng thái “Tôi hạnh phúc hơn” đó, lại nhìn lại những hình ảnh cùng tin tức đầy tình cảm của hai người, thật sự trong lòng có cảm giác không cách nào nói rõ được.

Nam thần nhà họ đã trở thành nhà người ta rồi.

Khi quan hệ vợ chồng của nam thần và Nhan Hạ mới lộ ra ánh sáng, ý tưởng đầu tiên của họ chính là đi oanh tạc weibo của Nhan Hạ.

Nhưng đi tìm rồi mới phát hiện, thì ra bao nhiêu năm qua, thậm chí một trang weibo chính thức của cô cũng không có, khiến bọn họ muốn tìm đại một nơi trú ẩn mà cũng không được. Dưới tình huống như vậy, họ chỉ có thể buông lời mắng chửi trên các diễn đàn và ở dưới các tin tức được đăng lên của giới truyền thông.

Cách màn hình máy tính, họ mới cảm thấy tâm tình tốt lên một chút.

Nhưng hôm nay, khi thực sự thấy được weibo của Nhan Hạ, lại được nghe những fan tới sân bay kể lại tình hình lúc đó, đến ngay cả hơi sức mắng người bọn họ cũng không có.

Ở trên diễn đàn fan của Lục Phi, mọi người đang không ngừng công phá trang chủ [No.Chim Cánh Cụt]*.

*[No.Chim Cánh Cụt]: Cái này chắc là tên FC của Lục Phi.

"Thật lòng không muốn thừa nhận sự tồn tại của vợ nam thần, kết hôn thì kết hôn, tại sao còn công khai trước mặt chúng tôi làm gì?"

"Trước còn có thể giả vờ như không tồn tại, nhưng bây giờ....."

"Đúng vậy, vừa nhìn thấy weibo của cô ấy, lại nhìn cách cô cùng nam thần ở bên nhau, trái tim tôi cũng tan vỡ rồi!"

"Chưa kết hôn còn có thể ảo tưởng, nhưng biết anh kết hôn rồi..... Thật không dám nghĩ, trong tâm trí luôn hiện lên hình ảnh của Nhan Hạ, sau này không thể yy* được nữa rồi."

*yy: Kiểu các fan hâm mộ thần tượng hay tưởng tượng ra câu chuyện của mình với thần tượng đó.

"Duy trì cuộc sống riêng tư cho anh ấy một chút đi, không phải trước đây chúng ta đã nói rồi sao? Tôi thật sự ủng hộ Nhan Hạ, theo một cách khách quan mà nói, cô ấy thật rất xứng với nam thần."

"Nhưng chúng ta đang nói ẩn con là một chuyện, đằng này còn phải tiếp nhận thêm cả vợ nam thần nữa chứ."

"Tôi cảm thấy lúc này công khai cứ như để dựa hơi nổi tiếng nam thần vậy, khó chịu quá!"

"....."

"Tóm lại một câu, các người chuẩn bị đi công phá weibo của Nhan Hạ sao? Tài khoản của chúng ta đều đặt theo tên nam thần, cho nên chúng ta chính là đại diện cho thái độ của các fan hâm mộ anh ấy, truyền thông đều nói rằng chúng ta phản đối vợ Lục Phi! Mấy cái tin tức đó cũng đủ châm chọc rồi, rõ ràng chúng ta là một nửa ủng hộ một nửa phản đối có được không hả?"

"....."

"....."

Đây cũng là một quản trị viên cấp cao của diễn đàn, sau đó các chú chim cánh cụt nhỏ cũng đột nhiên bình luận ít lại, nhiều người đang suy nghĩ phải đối phó với sự cố lần này như thế nào.

Trước đây, bọn họ làm loạn lên cũng chỉ là muốn nhìn xem thái độ của nam thần ra sao thôi.

Nhưng sau khi thấy được thái độ của nam thần, bọn họ hiểu rằng anh thương vợ còn nhiều hơn những gì họ nghĩ, không thể phủ nhận rằng sự thật này làm cho tâm tư các fan càng thêm bất bình, mà đó cũng là một lý do quan trọng cho sự do dự của họ lúc này.

Mặt khác, họ cũng hiểu, nếu họ thật sự muốn chúc phúc cho anh thì tuyệt đối không phải chỉ là đơn giản chúc mừng, mà ban đầu bọn họ vốn chỉ chú ý tới một người, bây giờ phải thay đổi mà chú ý tới tất cả những người xung quanh anh. Sự thay đổi đột ngột ấy thực sự làm họ cảm thấy hụt hẫng.

Mà vào những thời điểm hỗn loạn như vậy, cũng rất dễ bị dư luận dắt mũi mà làm ra một số chuyện điên cuồng, dẫn đến hậu quả càng xấu hơn.

Để tránh những điều đó xảy ra, họ đã quy định khi FC này mới lập ra, cần phải thảo luận kỹ càng trước mỗi hành động, cho dù có không nhận xuống được, cũng tuyệt đối không thể sử dụng danh nghĩa fan của Lục Phi mà đi làm bậy.

Về phản ứng lần trước của bọn họ trước tin tức của nam thần, chẳng qua là vì không muốn để một mình nam thần bị truyền thông phê phán, đồng thời muốn thông qua chuyện này để truyền thông cùng công chúng biết rằng, người hâm mộ bọn họ sẽ không bởi vì anh ăn con mà phủ nhận những tình cảm họ dành cho anh, bọn họ vĩnh viễn luôn đứng sau lưng anh, ủng hộ anh.

Khi ấy, họ còn tự nói với chính mình, không nên quan tâm tới vợ nam thần là tốt nhất, dẫu sao tiểu nam thần cũng là một cậu nhóc đáng yêu ngất trời là được rồi.

Nhưng ngay sau đó, tin tức về vợ nam thần không ngừng được nhắc tới, làm cho họ loáng thoáng đánh hơi được cảm giác bất thường.

Quả nhiên, đúng vào thời điểm bọn họ còn đang bị động không chút phòng bị, danh tính vợ nam thần cứ thế mà được tiết lộ, còn là từ chính miệng nam thần nhà họ nữa chứ.

Bởi vì anh mà câu nói "Cô ấy chính là vợ tôi" đứng vững trong top ten những câu nói hot nhất mạng internet năm nay rồi.

Bây giờ, mọi người đều không biết phải phản ứng thế nào, vừa có người trực tiếp đăng lên diễn đàn một đường link.

Nhìn chằm chằm đường link kia, không ít người không do dự ấn vào xem.

Trong đường link, chính là video về một nhà ba người ở sân bay lúc này.

Nghe giọng nói trẻ thơ của Lục Hạo, không ít người lòng dạ còn đang rối bời cũng dần dần bình ổn xuống.

Lát sau, xem xong video, cả đám người không có một ai lên tiếng, họ còn đang sững sờ đến ngáy người.

Nhìn cách cả nhà họ ở bên nhau, mới thấy gia đình họ hạnh phúc tới nhường nào.

Quan trọng hơn là, bọn họ thấy được ánh mắt Lục Phi khi nhìn về phía Nhan Hạ.

Dịu dàng, cưng chiều, bao dung..... Tất cả bọn họ không ngờ những điều không hề giống Lục Phi này, thế nhưng lại bởi vì sự tồn tại của Nhan Hạ mà từng thứ từng thứ đều xuất hiện.

Nhan Hạ?

Lặng lẽ nhớ tới cái tên này, bọn họ đều biết, sau ngày hôm nay, cái tên này sẽ được nhiều người nhớ tới hơn.

Trong số các fan, cũng có một số người biết đến tên tuổi của Nhan Hạ: cô là một trong số ít nhà thiết kế Trung Quốc có tên tuổi tại tuần lễ thời trang NY, trên sàn diễn thời trang quốc tế mà nói đây quả là điều hiếm thấy.

Chưa nói tới, trước nay Nhan Hạ còn chưa từng xuất hiện trước truyền thông, dưới tình huống như thế mà dựa vào chính bản thân mình để đứng vững trên trường thời trang quốc tế.

Nói khâm phục, họ thật sự khâm phục con người Nhan hạ này.

Nhưng đặt trong tình huống hiện tại mà nói, thần tượng mà tất cả bọn họ tôn sùng bỗng dừng lại trở thành chồng của một mình cô, điều này khiến những người hâm mộ là bọn họ có cảm giác hụt hẫng như mất trộm vậy. Có điều bọn họ không thể từ bỏ việc yêu thích thần tượng của mình, nên chỉ có thể trút sự tức giận lên một người khác, hiện tại có thể nhận được mà không lên tiếng, đó đã là sự ủng hộ lớn nhất của họ trong việc này rồi.

Có điều, ngoài một phần lớn những người vẫn còn lý trí ra, thì một số người hâm mộ khi phát hiện ra weibo của Nhan Hạ thì liên tục dùng các nick ảo chạy tới weibo của cô mà náo loạn lên.

"Nhìn số người theo dõi tăng lên thế này, đã biết được cảm giác nổi tiếng rồi chứ? Đã vậy rồi, có thể tha cho Lục nam thần nhà chúng ta được không?"

"Trước đây bao lâu thì không công bố, cố tình chờ tới sau khi Nhan Hạ tham gia tuần lễ thời trang xong mới công bố, tôi nghĩ là có thuyết âm mưu rồi, không phải chỉ vì muốn lăng xê sao? Đề cho mọi người đi mua quần áo nhiều sao?"

"Hạnh phúc của các người được xây dựng trên nỗi đau của người khác."

"Cô không xứng với nam thần, cho dù cô rất ưu tú."

"Sao cô không tiếp tục mai danh ẩn tích như trước nay đi, tự nhiên xuất hiện, sau đó thì luôn cố gắng thể hiện sự tồn tại trước mặt mọi người."

"Tin tức gần đây của cô đều mang theo hào quang "vợ của nam thần", đã thăng lên "nữ thần" cấp bao nhiêu rồi, thật ra thì làm người khác thật khó chịu."

Số lượng bình luận đang tăng lên nhanh chóng, những người này rõ là giận chó đánh mèo, không ngừng dùng nick ảo lên tiếng công kích.

Dưới tình huống đó, weibo của Nhan Hạ, không chỉ là lượng người hâm mộ mà còn cả lượng bình luận, tốc độ tăng lên đều phải tính bằng cấp số nhân.

Trong khi nhiều người cho rằng tình huống đã rơi vào bế tắc, thì một số những người hâm mộ ủng hộ Nhan Hạ và Lục Phi cũng đã xuất hiện và lên tiếng.

Lời nói của những người này cũng dần chen ép được những ngôn luận phía trước.

"Ha ha, rốt cuộc Nhan nữ thần cũng mở weibo rồi, năm năm nay mà không hề có chút tin tức gì, tôi còn cho rằng cô ở nơi rừng sâu núi thẳm nào chứ!"

"Xin nói một tiếng, vừa mới thấy một nhà ba người ở sân bay, nhìn thật hạnh phúc, thật đẹp, gửi lời chúc phúc tới cô, nữ thần."

"Tôi đã bị gia đình nhà nữ thần hạ ngục rồi, tôi là fan nào tàn của nữ thần đại nhân."

"Thấy các người hạnh phúc như vậy, trong lòng cảm thấy thật vui vẻ, bất luận như thế nào đi nữa, vẫn sẽ ủng hộ, tôi rất yêu thích các thiết kế của cô, vẫn luôn là fan của cô."

"Từ khi tin tức nữ thần là vợ của Lục nam thần được công bố, tôi vẫn còn cảm thấy khó tin, nhưng mặc kệ thế nào đi nữa, vẫn luôn ủng hộ cô."

"Lầu dưới à, lượn đi cho nước nó trong nhé, đừng làm như nữ thần phải quỳ dưới chân Lục nam thần nhà các người vậy, rõ ràng là Lục nam thần nhà các người quỳ dưới váy Nhan thiết kế của chúng tôi đấy, được không hả?"

"....."

Trong một khoảng thời gian ngắn, sự ủng hộ đối với Nhan Hạ cũng bắt đầu thay đổi đến nghiêng trời lệch đất.

Nhưng chính vì vậy mà kết quả là, người hâm mộ của hai bên trực tiếp mở ra một cuộc đại khẩu chiến trên mạng.

Chẳng bao lâu sau đó, các fan của tiểu nam thần Hạo Hạo cũng gia nhập.

"Không đứng về phía nam thần, cũng chẳng đứng về phía nữ thần, nhưng chúng ta chỉ vì thích tiểu nam thần, vẫn hi vọng bé có thể lớn lên dưới một hoàn cảnh gia đình tốt đẹp, như bây giờ không phải rất tốt sao?"

"Kết hôn cũng không phải là chuyện riêng của một người, tại sao cứ cần mãi không buông mẹ Hạo Hạo chứ? Sao các người không đi mà hỏi chính nam thần nhà các người sao lại che giấu đi?"

"Nhan thiết kế dạy dỗ Hạo Hạo thật tốt, đừng có mượn gió bẻ măng nữa, thành thực mà nói, mẹ Hạo Hạo rất tốt. Từ kỳ đầu tiên đã rất thích cách giáo dục Hạo Hạo của người vợ thần bí nhà nam thần, biết rõ đối phương là Nhan Hạ lại càng thích hơn."

"Mẹ Hạo Hạo, rất ủng hộ cô!"

"Ủng hộ, vì Hạo Hạo, các người nhất định phải hạnh phúc, đừng vì người không xứng đáng mà bận tâm."

"....."

Cứ như vậy, với các cách thức khác nhau, người hâm mộ từ ba phía tụ tập lại trên weibo của Nhan Hạ.

Mà lúc này, Nhan Hạ đang ôm con trai, cũng đã nghe các chương trình tường thuật đầy đủ lại tình hình cuộc khẩu chiến trên mạng, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười vui vẻ.

Còn điện thoại di động, sau khi cô gửi tin nhắn kia đi trên weibo cũng đã cất đi.

Cũng đừng trách trái tim yếu đuối của cô, cô biết sức chiến đấu của fan Lục Phi rất mạnh mẽ, cho nên tốt nhất là không cần nhìn.

Cô đã từng thấy qua các nữ minh tinh vì bị fan Lục Phi mắng chửi mà phải đóng cả weibo.

Bây giờ mặc dù đến phiên cô cũng không quá hoàn hảo, nhưng có thể nói, cô cũng rất biết ơn những người hâm mộ này, đã giúp Lục Phi đuổi xa những nữ minh tinh kia, dùng cách này để viện cớ cho mình, tâm tình của cô cũng có thể buông lỏng không ít.

Lục Phi ngồi bên cạnh biết suy nghĩ của Nhan Hạ, anh cũng không nói gì nhiều, chỉ lẳng lặng ngồi cạnh nhìn hai mẹ con ôm nhau, thỉnh thoảng lại cầm điện thoại di động xem chừng những động thái mới nhất, đồng thời, dùng tin nhắn để chỉ huy đội ngũ quan hệ công chúng ở giải trí Chí Tôn lúc này.

Anh khác với Nhan Hạ, anh muốn nắm mọi thứ trong lòng bàn tay mình, chứ không hy vọng vào việc các fan hâm mộ sẽ mềm lòng tha thứ.

Có điều, lúc này nhìn đáng vẻ Nhan Hạ mặt mày vui vẻ, tìm anh cũng không tự giác mà mềm xuống, trên thực tế, việc Nhan Hạ làm vậy là đủ rồi.

Cô ấy sẽ ổn thôi, không phải sao?

Thời gian chớp mắt trôi nhanh, cuối cùng xe cũng đã chạy từ sân bay quốc tế thủ đô về tới nhà.

Đến nơi, sau khi xuống xe nhìn thấy nhà mình, lòng Nhan Hạ bỗng thấy bình tĩnh trở lại.

Mấy ngày nay, những sóng gió làm cô có cảm giác như mơ vậy.

Bước chân vào nhà mình, trong lòng cô chưa bao giờ an tâm đến vậy.

Rốt cuộc cũng về đến nhà rồi!

"Mẹ, có thể nấu com tối rồi, con muốn ăn sườn xào chua ngọt." Lục Hạo kéo kéo tay Nhan Hạ, vợ vàng nhắc nhở.

Nghe được câu này, Nhan Hạ nhanh chóng hồi hồn, ánh mắt nhìn về phía Lục Phi bên cạnh: "Ông xã, cả nhà chúng ta đi siêu thị đi!"

Trước đây, luôn thấy cả nhà cùng đi siêu thị có cảm giác thật tốt, nhưng vẫn chưa có cơ hội.

Bây giờ, cô thấy thật kích động mong chờ, cả nhà cùng nhau đi siêu thị mua đồ.

Ừm..... Nhân cơ hội cô có can đảm.

"Được." Ánh mắt thâm thúy của Lục Phi khóa chặt lấy Nhan Hạ, khóe môi cong lên một đường cong nhẹ...

Vợ anh đang muốn cho anh thấy, rốt cuộc cô không còn giống như một con đà điểu nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

Lát sau, ba người thu dọn sơ qua một chút, rồi cùng nắm tay nhau xuất phát.

Lục Phi mở cửa xe phía trước, Lục Hạo và Nhan Hạ ngồi ghế sau. Thấy được ra ngoài cùng ba mẹ lần nữa, Lục Hạo cảm thấy rất hưng phấn.

"Sao vậy?" Nhìn Lục Hạo ở trong lòng mình không ngừng ngo ngoáy, Nhan Hạ quan tâm hỏi, mặc dù bây giờ tâm tình chính cô cũng có chút khẩn trương.

Không biết có bị ký giả nào bắt gặp không? Hoặc bị những người hâm mộ bắt gặp, liệu có bất mãn hơn với cô không?

Nhưng cho dù có khẩn trương, suy nghĩ trong đầu Nhan Hạ vẫn rất kiên định.

Con đà điểu là cô đã đưa đầu mình ra, sao có thể tiếp tục rụt về được?

"Chính là cảm thấy được cùng ra ngoài với bố mẹ thật tốt." Lục Hạo nói xong, lại dừng lại một chút, sau đó mới hỏi, "Mẹ, sau khi những chú kia tới nhà mình quay phim, về sau một nhà chúng ta có thể thường xuyên ra ngoài chơi đúng không?"

Lời nói của Lục Hạo làm Nhan Hạ hơi thất thần, cô không ngờ con trai lại nhạy cảm như vậy.

Đúng là sau khi những người quay phim chương trình "Siêu nhân trở lại" xuất hiện, con trai có thể cùng bọn họ công khai ra ngoài.

Chỉ là, cô là không biết phải trả lời bé ra sao.

Nhéo cái mũi nhỏ của Lục Hạo, Nhan Hạ cứng chiều cười một tiếng, nói: "Không phải là bởi vì các chú quay phim, mà là ba mẹ cảm thấy Hạo Hạo đã trưởng thành rồi, có thể tự bảo vệ được mình, cho nên mới dẫn con ra ngoài."

Nếu không phải bởi vì Lục Hạo lớn rồi, có lẽ cô cũng chưa có ý định công khai.

Về bản thân cô, cô chỉ muốn tận hưởng sự tự do trong thiên đường nhỏ của mình, chứ không phải thường xuyên xuất hiện trước ống kính truyền thông.

Nhưng đối với cô mà nói, Lục Phi và Lục Hạo so với sự tự do của cô lại càng quan trọng hơn.

"Ừm, con trưởng thành rồi." Lục Hạo nghe Nhan Hạ nói xong, cái miệng nhỏ nhắn lập tức cười tươi, sau đó vỗ vỗ ngực, vẻ mặt kiêu ngạo nói đầy tự hào: "Con còn có thể bảo vệ được mẹ nữa."

"Tốt lắm." Nhan Hạ cười đồng ý.

Lục Hạo đáp một tiếng: "Vâng." Gương mặt ửng hồng, còn đáng yêu hơn ngày thường mấy lần.

Mỗi lần thấy con trai như vậy, trong lòng Nhan Hạ lại không nhịn được mà tràn ngập yêu thương, con trai nhà mình, thật sự là quá đáng yêu.

Lúc này, Lục Phi đang lái xe, vẫn chú ý lắng nghe cuộc đối thoại ở ghế sau, sau khi nghe hết lời của vợ lại đến con trai, khóe môi lại cong lên.

Lát sau, cả nhà họ đã tới siêu thị.

Đậu xe xong, ba người cùng đi vào siêu thị.

"Hoan nghênh....." Cô nhân viên bán hàng đứng ở quầy hàng theo thói quen nói câu chào thường ngày, chuẩn bị phát tờ rơi chương trình đặc biệt hôm nay cho khách hàng.

Nhưng khi cô nhìn thấy ba người nhà Lục Phi, đột nhiên đóng băng tại chỗ, những gì định nói cũng không cách nào nói lên lời nữa.

Cô nhìn thấy gì thế này?

Cô thực sự nhìn thấy cả nhà Lục nam thần đi cùng nhau ư?

"Đây là chương trình khuyến mại đặc biệt của chúng tôi ngày hôm nay..." Cố gắng kiềm chế lại tâm tình kích động, nhân viên bán hàng nói rồi đưa tờ rơi đến tay Lục Phi và Nhan Hạ.

"Cám ơn." Nhan Hạ nhận lấy, nhìn nhân viên bán hàng, nói rồi cúi đầu xem nội dung tờ rơi.

Giọng nói nhẹ nhàng của Nhan Hạ hoàn toàn thu hút sự chú ý của cô nhân viên.

Vợ nam thần thật hiền lành, dịu dàng, nhất là đáng vẽ đang chăm chú xem tờ rơi kia, thật làm người ta khó rời mắt.

Điều quan trọng hơn là gì?

Vợ nam thần quả nhiên như trong truyền thuyết, thực sự là một đại mỹ nữ.

Ở trên màn ảnh, nhờ ánh sáng và chỉnh sửa mà nhìn ai trong cũng đẹp hơn.

Nhưng lúc này, nhìn trực tiếp Nhan Hạ, cô nhân viên lại thấy so với trên tivi thì nhan sắc này của Nhan Hạ còn có phần xinh đẹp hơn, còn rất có phong cách nữa, rốt cuộc sao làn da lại có thể trắng nõn mịn màng đến vậy?

"Mẹ, con cũng muốn xem." Lúc này, Lục Hạo đang được Lục Phi dắt tay lập tức đưa tay về phía Nhan Hạ nói, trong mắt ánh lên vẻ gấp gáp và tò mò.

"....." Không biết con trai muốn xem làm gì, Nhan Hạ nhìn Lục Hạo một cái rồi đưa truyền đơn trong tay cho bé.

Lục Hạo nhận lấy rồi cứ cầm trên tay, tò mò nhìn tới nhìn lui như đang đọc tờ rơi.

Thấy thế, Nhan Hạ không nhịn được mà bật cười.

Con nhà cô quả thật là một tiểu quý.

Sau đó, Nhan Hạ thuận tay đẩy qua một chiếc xe để đồ, nhìn Lục Phi: "Ôm con lên đi anh."

"Ừ." Lục Phi đáp, rồi nhắc bổng Lục Hạo lên để bé ngồi vào trong xe để đồ.

Lục Hạo cũng không nghịch ngợm, ngoan ngoãn ngồi trên xe, mắt vẫn chăm chú nhìn tờ rơi chương trình giảm giá đặc biệt trong tay.

Thấy đáng vẽ Lục Hạo, Nhan Hạ nhìn Lục Phi đi bên cạnh: "Con trai anh giả bộ như thật vậy."

Nghe vậy, Lục Phi nhún mày, rồi bình tĩnh gật đầu một cái: "Cũng có chút chút."

Nghe Lục Phi nói, Nhan Hạ thấp giọng cười khẽ.

Đúng lúc này, người vốn còn xem tờ rơi – Lục Hạo như nghe thấy, ngẩng đầu nhìn Lục Phi và Nhan Hạ: "Ba mẹ, thế nào là giả bộ ạ?"

Những lời này, không chỉ làm Nhan Hạ phì cười lần nữa, mà còn khiến khóe môi lạnh lùng của Lục Phi cong lên một nụ cười như có như không.

Sau đó, cứ như vậy một nhà ba người đẩy xe đi xa dần.

Giờ khắc này, cô nhân viên kia đứng ở quầy hàng nhìn theo bóng lưng ba người, chỉ có một cảm giác: gia đình Lục nam thần thật hạnh phúc! Còn nữa, quả nhiên là tiểu nam thần đáng yêu đến nỗi tung luôn rồi!

Cầm khaki một hồi, cô gái nhanh chóng cầm điện thoại lên chụp lại hình ảnh bóng lưng ba người.

Lúc này, ba người nhà Lục Phi đã đi sâu vào bên trong các kệ hàng trong siêu thị.

Lục Hạo đã sớm buông tờ rơi trong tay ra, giờ bàn tay nhỏ mũm mĩm chỉ huy khắp nơi.

"Mẹ, con muốn cái này."

"Ba, lấy cho con cái kia."

"Đúng đúng, chính là cá."

"....." Ngồi trong xe đẩy, hiển nhiên Lục Hạo rất có hứng thú với những thức ăn xung quanh, hai mắt sáng rực như được nhìn chăm chăm, thỉnh thoảng lại lên tiếng, bé biết, trừ một số ít đồ không được ăn, còn lại ba mẹ chắc chắn sẽ thỏa mãn nguyện vọng của bé.

Đúng như bé nghĩ, Nhan Hạ và Lục Phi không ai nổi cự tuyệt yêu cầu của Hạo Hạo, các đồ ăn theo sở thích của nhóc từ từ được chất đầy trong xe đẩy.

Thấy hành động của Nhan Hạ và Lục Phi, Lục Hạo thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn lại cái xe đầy ắp thức ăn, đôi mắt híp lại hạnh phúc.

Lát sau, cả nhà họ đã đi tới khu để đồ ăn vặt.

Vừa vào tới khu khoái khẩu, đôi mắt Lục Hạo nhất thời xoay không kịp.

Khoai tây chiên, kẹo, bánh mì..... Thịt khô..... Từng món ăn Lục Hạo thích nhất bắt đầu hiện lên trước mắt, Lục Hạo không nhịn được nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt thêm khát nhìn về phía..... Lục Phi.

Thật muốn ăn quá.

"Ba, con có thể mua một chút kẹo không?" Lục Hạo cẩn thận dò hỏi trước, trong ánh mắt mang theo sự thấp thỏm, theo bé nghĩ, ăn kẹo vẫn là một đề nghị có thể chấp nhận được chứ nhỉ?

Nghe được lời Lục Hạo, Lục Phi và Nhan Hạ cùng nhìn một kệ đồ đầy kẹo trước mặt, cuối cùng, Lục Phi cầm lên một bọc kẹo trong đó rồi hỏi: “Cái này?”

Lục Phi cầm lên loại kẹo mà Lục Hạo thích ăn nhất.

Vừa nhìn thấy, cái đầu nhỏ của Lục Hạo gật như gà mổ thóc, “Chính là cái này, chính là cái này.....”

Lấy được trả lời, Lục Phi trực tiếp ném gói kẹo vào trong xe đẩy.

Sau đó đi đến kệ đồ thịt khô, Lục Hạo cũng theo lẽ thường mà kêu lên, Lục Phi cũng rất phối hợp bỏ đồ vào xe.

Thấy Lục Phi nhất nhất chiều theo ý mình, Lục Hạo cười rất vui vẻ.

Đến chỗ đồ khoai tây chiên, cậu nhóc cẩn thận nhìn Nhan Hạ và Lục Phi, “Ba mẹ, Hạo Hạo còn có thể ăn khoai tây chiên không?”

“Cái này không được.” Nhìn ánh mắt thận trọng của Lục Hạo, Lục Phi vô tình cự tuyệt.

Nghe thế, cái đầu nhỏ của Lục Hạo lập tức gục xuống.

Lại không thể ăn khoai tây chiên..... Được rồi, coi như lần trước ăn nhiều như thế, lần này đành chấp nhận vậy.

Lục Phi và Nhan Hạ nhìn nhau một cái, rồi đẩy xe ra khỏi khu đồ ăn vặt.

Lục Hạo nhìn khoai tây chiên càng lúc càng xa dần, trong lòng có một loại “bi thương” đang lan tràn.

Chỉ là rất nhanh, Lục Hạo lại bị sức hấp dẫn của trái cây thu hút.

Mà từ khu đồ ăn vặt đến khu đồ ăn tươi sống, rất nhanh, cả nhà Lục Phi không ngừng bị nhận ra.

“Là Lục Phi.” Trong đám đông, một giọng nói không chắc chắn vang lên, thu hút ánh mắt của những người khác cùng nhìn về phía bên này, ai ai cũng mang vẻ mặt hết sức kích động.

“Thật sự là Lục nam thần!”

“Còn có cả Nhan thiết kế và Hạo Hạo.”

“Ôi, thật hạnh phúc, tôi thật sự gặp được họ rồi.”

“.....”

Theo tiếng bàn luận không ngừng vang lên, ngày càng có nhiều người bắt đầu vây lại xem.

Không ngừng có người cầm máy chụp hình chụp lại hình ảnh một nhà ba người.

Sau khi chụp xong thì nhanh chóng up hình lên weibo, truyền những hình ảnh này lên mạng.

Hàng ngày nhìn thấy mình tỉnh và nhìn thấy mình tỉnh trong cuộc sống sinh hoạt hàng ngày là hoàn toàn khác nhau, nhưng kích động thì kích động, mọi người vẫn không hề tiến lên quấy rầy gia đình bọn họ.

Dù sao bọn họ cũng chỉ là quần chúng bình thường.

Chụp được hình của họ đã là điều hiếm gặp lắm rồi.

Đúng lúc này, một bóng dáng đột nhiên từ đám đông lao ra.

Theo bản năng, Lục Phi lập tức đứng chắn trước mặt Nhan Hạ.

Tay người nọ cầm bút và giấy, nghiêng người qua nhìn về phía Nhan Hạ ở sau lưng Lục Phi, nói: “Nhan thiết kế, có thể ký tên giúp tôi được không?”

Là người hâm mộ của Nhan Hạ?

Trong đầu Lục Phi chợt nảy ra điều này.

Sau một khắc, anh nhận lấy giấy bút của đối phương, đưa cho Nhan Hạ ở sau lưng, nhẹ nhàng nói: “Tìm em.”

“Ừm.” Nhan Hạ nhận lấy, nhanh chóng ký tên mình lên, sau đó chủ động đi lên trước, đưa tới tận tay người hâm mộ: “Cám ơn bạn, trước đây không có ký tên cho ai, thật ngại quá.”

Nhận lấy quyển sổ của mình, nhìn thấy chữ kí rồng bay phượng múa trên đó, người này nhìn chăm chú Nhan Hạ bằng ánh mắt hâm mộ mà nói: “Nhan thiết kế, tôi rất thích, tôi là fan của cô, chúc cô hạnh phúc.”

Nói xong, anh ta nhanh chóng chạy lại vào đám người vây xem xung quanh, mà tay vẫn cầm chặt cuốn sổ có chữ kí của cô, xem ra cực kỳ cao hứng.

Nhìn theo bóng lưng đối phương, một lát sau Nhan Hạ mới từ từ hồi hồn, đáy lòng dần dâng lên một cảm giác ảm áp.

Thật ra thì, không phải tất cả mọi người đều không ủng hộ cô và Lục Phi, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 39

"Mẹ, người hâm mộ là cái gì vậy? Mì sợi sao*?" Nhan Hạ còn đang cảm khái trong lòng thì nghe thấy giọng nói tò mò của Lục Hạo vang lên bên tai, kéo cô ra khỏi suy nghĩ miên man.

*Trong tiếng Trung, phiên âm “người hâm mộ” khi đọc ngược lại gần giống “mì sợi”, tiểu Hạo Hạo tưởng mọi người đang chơi chữ đó.

Nghe con trai tự giải thích về người hâm mộ, Nhan Hạ lập tức bật cười, trí tượng tượng của bé con ngày càng phong phú, người hâm mộ = mì sợi?

"Người hâm mộ là những người hâm mộ một ai đó." Nhan Hạ không nhịn được đưa tay nheo nheo mắt Lục Hạo, sau đó cười nhu hòa giải thích cho bé.

"Ồ." Lục Hạo cái hiểu cái không mà gật đầu một cái.

Nhan Hạ cũng không nói thêm nữa, nhìn về phía Lục Phỉ bên cạnh, chỉ thấy anh đang lẳng lặng nhìn họ chăm chú, ánh mắt ôn hòa như nước, dịu dàng và thương yêu, cũng lặng yên mà bao dung.

Một sự ám áp cứ thế lan tràn trong lòng cô.

Sau đó, Nhan Hạ cười nhẹ nhàng với Lục Phỉ, vươn tay vòng lấy tay anh, “Đi thôi.”

"Ừ." Lục Phỉ đáp một tiếng, đẩy xe đẩy tiếp tục đi về phía trước.

Người vây quanh dùng điện thoại quay chụp lại hình ảnh cả nhà Lục Phỉ và Nhan Hạ ngày càng đông, có điều họ đều cố gắng áp chế sự kích động mà chỉ đứng một bên nhìn.

Lúc này, Nhan Hạ mới thực sự cảm thấy, đứng cùng Lục Phỉ trước mặt mọi người cũng không có khó khăn như cô nghĩ, cũng không phải tất cả mọi người đều phản đối như cô tưởng tượng.

Ít ra, như bây giờ phần lớn mọi người cũng chỉ đứng cạnh xem thôi.

Nghĩ vậy, cánh tay Nhan Hạ đang nắm tay Lục Phỉ cũng từ từ buông lỏng, ngày càng bình tĩnh đứng bên anh.

Thật ra thì cũng không có gì phải sợ.

Trong không khí thoải mái ấy, họ nhanh chóng mua xong đầy đủ đồ cần thiết.

Đẩy xe đẩy tới cạnh ô tô, Lục Phỉ bỏ hai túi đồ lớn vào xe, Nhan Hạ và Lục Hạo đứng chờ anh.

Để mọi thứ vào cốp sau rồi, ba người chuẩn bị lên xe.

Nhưng đúng lúc này, Lục Phỉ nhảy bèn cảm nhận được có camera quay lên, anh hơi nhui mày, nhìn quanh.

"Sao vậy?" Nhìn động tác của Lục Phỉ, trái tim Nhan Hạ lập tức căng lên, mặc dù đã dự liệu là sẽ bị chụp lại, nhưng trên thực tế thì bị ký giả chụp hình với bị người dân chụp hình vẫn có sự khác biệt lớn.

Có điều cũng không sao cả, dù thế nào bọn họ cũng không làm điều gì sai trái.

"Không sao." Nói xong, Lục Phỉ trực tiếp mở cửa xe, ý bảo Nhan Hạ vào xe.

Nhan Hạ không nói gì nữa, đầu tiên đưa Lục Hạo vào ghế ngồi, thắt dây an toàn cẩn thận cho bé, rồi cô mới đi sang bên kia lên xe. Thấy Nhan Hạ yên ổn lên xe rồi, Lục Phỉ trở lại ghế lái, sau đó lái xe nghiêng ngang rồi đi.

Bấy giờ, một người trốn trong chiếc xe con gần đó mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cảm giác của anh để Lục thực sự quá nhạy bén!

Hắc hắc, thật may bây giờ những tin tức về hai người họ đang hot như vậy, anh ta lại chụp được những hình ảnh mới nhất thế này.

Lần này, tin tức của anh ta nhất định sẽ đứng đầu lượt truy cập.

Không nói nhiều, anh ta nhanh chóng gửi hình ảnh về tòa soạn để biên tập lên bài bản thảo.

Lúc này, ở trên xe.

Lục Hạo ngồi ở ghế sau, dựa vào lưng ghế mà từ từ ngủ thiếp đi. Nhan Hạ quay sang, thấy cái đầu nhỏ ngoẹo sang một bên, cả người cậu nhóc ngủ trong một tư thế kỳ quái.

Nhìn bộ dạng Lục Hạo, Nhan Hạ có chút khóc không ra nước mắt.

Cô lấy tấm thảm bên cạnh đắp lên người con trai, rồi nhìn Lục Phỉ phía trước: “Vừa rồi ở bãi đỗ xe có ký giả à?”

"Ừ." Thấy Nhan Hạ hỏi, Lục Phỉ cũng không phủ nhận, anh đã sớm hiểu ra, sau khi công khai thì tung tích của anh sẽ khó mà che giấu được như trước đây.

Chỉ là anh không ngờ, những ký giả này chỗ nào cũng muốn nhúng tay vào.

Anh nhìn Nhan Hạ qua gương chiếu hậu, dường như muốn xem phản ứng của cô lúc này.

Lại thấy khuôn mặt tươi cười của Nhan Hạ, như thể điều cô hỏi chỉ là một vấn đề bình thường.

Giống như đoán được lo lắng của Lục Phi, giọng nói mềm mại của Nhan Hạ tiếp tục vang lên trong xe: “Em cũng không sợ bị chụp trộm, trước kia chỉ là em sợ người khác sẽ cho rằng em không xứng với anh, nhưng bây giờ em có thể nói rằng, em có thể đứng bên cạnh anh.”

Cũng không phải Nhan Hạ không tự tin, nhưng so với Lục Phi, cô thật sự còn kém anh quá xa.

Cô trải qua bao năm cố gắng, mới có đủ dũng khí đứng cạnh anh như ngày hôm nay.

Nếu đã đứng ra rồi, cô cũng không còn phải e ngại nữa, bởi vì nếu vậy thì sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Chẳng lẽ còn muốn vì chút không tự tin trong lòng mà cự tuyệt đứng bên anh?

Điều đó là không thể nào.

Cùng anh quang minh chính đại xuất hiện trước mặt công chúng, không chỉ là mong muốn của anh mà còn là mong muốn của chính cô nữa.

"Cho tới giờ, không có lúc nào là em không xứng cả." Lục Phi trầm giọng nói, trong giọng nói mang theo sự kiên định vô cùng.

Nhan Hạ không biết rằng, thời điểm đó cô chính là nữ thần của tất cả đám nam sinh, cô tạo cho người khác cảm giác quá xa vời, cho nên không ai trong bọn họ dám đến gần, sợ mình sẽ không xứng với cô.

Anh cũng là một trong số những nam sinh đó, anh đã để ý tới cô từ rất lâu rồi, chỉ là không có dũng khí.

Mãi cho đến khi anh cảm thấy có thể cho cô hạnh phúc, anh mới lên kế hoạch để đến gần cô.

Thời điểm đó, anh thật sự vui mừng nhưng cũng sợ bị cự tuyệt, luôn luôn âm thầm đau khổ, thấp thỏm,.....

Bây giờ nhớ lại, cảm giác vẫn rõ ràng như thế.

Nhưng dù thế nào, cuối cùng, bọn họ vẫn ở bên nhau.

Giữa anh và Nhan Hạ, cho tới bây giờ cũng không có cái gì là xứng với không xứng, mà chỉ có yêu hay không yêu.

Anh rất may mắn, bởi vì cô yêu anh!

"Ừm." Nghe giọng nói trầm thấp của Lục Phi, trong tim Nhan Hạ đọng đầy hạnh phúc.

Cô nghĩ, trước nay vẫn luôn là suy nghĩ của riêng mình, cô dĩ nhiên biết!

Chỉ là, cô muốn nói cho Lục Phi biết suy nghĩ thực sự trong lòng cô mà thôi.

Sau đó, hai người cũng không nói chuyện nữa, nhưng lại như có một sự ám áp bao trùm không khí trong xe.....

Về đến nhà, Nhan Hạ ôm Lục Hạo về phòng, rồi cởi quần áo và giày cho bé. Quay ra liền thấy Lục Phi đã mặc tạp dề đang xử lý nguyên liệu nấu ăn, lát sau, anh đã bắt đầu nấu nướng trong bếp.

Anh xử lý mọi thứ rất thành thục!

Đứng ở cửa, cứ lẳng lặng nhìn anh như vậy, trái tim cô lại tràn đầy hạnh phúc.

Chậm rãi tiến về phía anh, cô đưa tay ôm vòng lấy eo Lục Phi từ phía sau, mặt dính vào sau lưng anh, nhiệt lượng trên cơ thể anh cách lớp quần áo truyền tới cô, làm cô chỉ cảm thấy một sự an ổn đọng đầy.

Đang cắt rau thì Lục Phi cảm thấy một cơ thể dính sát lại sau lưng, khoe môi thanh lạnh chậm rãi gợn lên một đường cong nhẹ, càng xử lý phần rau còn lại nhanh hơn.

Xong rồi lau sạch tay, lúc này Lục Phi mới nắm lấy tay Nhan Hạ, rồi từ từ xoay người lại, để mặt Nhan Hạ sát vào ngực anh.

"Thình thịch, thình thịch, thình thịch,....." Từng nhịp tim hết sức vững vàng mà mạnh mẽ truyền tới tai Nhan Hạ.

Không biết qua bao lâu, Nhan Hạ mới chậm rãi dời thân thể của mình đi, ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt cương chiều của Lục Phi, như muốn làm người ta chết đuối, trầm luân trong đôi mắt ấy. Mặt cô đột nhiên như bị đốt cháy, sắc đỏ lan tràn dần tới tận mang tai.

Nhìn gương mặt đỏ rần của bà xã mình, Lục Phi nhỏ giọng cười "Ha ha" một tiếng, vẻ mặt hết sức vui vẻ.

Nhan Hạ của anh, luôn dễ dàng xấu hổ như vậy.

Anh cũng nên vui mừng, thời gian chưa bao giờ làm phai nhạt đi tình cảm giữa bọn họ, ngược lại còn ngày càng sâu đậm hơn.

Nghe tiếng cười của Lục Phi, Nhan Hạ lấy tay xoa xoa mặt mình để nhiệt độ dần dần bình thường lại.

Nhìn lại gương mặt anh tuần kia của Lục Phi, Nhan Hạ càng cảm thấy xấu hổ.

Mà mỗi lần thấy cô xấu hổ, anh còn cố trêu cô thêm, thật quá đáng!

Liếc Lục Phi một cái, sau đó Nhan Hạ kéo tay áo, cầm lấy các nguyên liệu Lục Phi đã sơ chế xong, chuẩn bị nấu món sườn xào chua ngọt mà Lục Hạo muốn ăn.

Thấy Nhan Hạ nhìn mình không hài lòng, Lục Phi cũng chẳng thèm để ý mà đi tới cạnh cô, thỉnh thoảng lại đưa chút gia vị cho cô, khoe môi tràn ngập ý cười thật lâu mà vẫn chưa hết.

Trong chốc lát, hai người Nhan Hạ và Lục Phi đã làm xong một bàn đầy thức ăn.

Sườn xào chua ngọt, cá nấu dấm,..... Các món ăn đầy màu sắc từ từ tỏa ra mùi thơm mê người.

"Thơm quá!" Mới vừa bày xong đồ ăn, liền nghe thấy một giọng nói trong trẻo.

Khi Lục Phi và Nhan Hạ nhìn qua, chỉ thấy Lục Hạo mặc đồ ngủ đang không ngừng hít ngửi không khí, mà đôi mắt vẫn còn nhắm tịt, còn chưa thực sự tỉnh lại từ giấc mộng.

Nhìn Lục Hạo như vậy, Nhan Hạ bật cười, đẩy đẩy người Lục Phi: “Đi, giúp con anh rửa mặt mũi tay chân một chút.”

Nghe vậy, Lục Phi thoáng nhúm mày, rồi cũng đi lên, đôi tay trực tiếp xốc nách bế bổng Lục Hạo lên.

Con trai nhà anh có phải quá không có tiền đồ hay không?

Về sau, có khi nào bọn họ không để ý mà con trai sẽ bị đồ ăn dụ dỗ đi mất không?

Thấy Lục Phi ôm Lục Hạo đi vào phòng tắm, Nhan Hạ tiếp tục bày bát đĩa lên bàn.

Xong rồi, cô ngồi vào bàn đợi hai người.

Nhìn một bàn đầy thức ăn, cô lấy di động chụp lại một tấm hình, rồi mở weibo, trực tiếp tải ảnh lên.

Ngay sau đó, đã có rất nhiều bình luận ở phía dưới, “Show ân ái”, “Cầu độc thân thì không có nhân quyền, huhu.”

Nhìn thêm một lúc, thấy có nhiều người nhắc tới con trai cô, Nhan Hạ cười cười, cảm thấy rất vui vẻ, sau đó liền nghĩ tới “vấn đề người hâm mộ” của Lục Hạo hôm nay.

Vì vậy, ấn vào weibo, bắt đầu chỉnh sửa.

Mẹ cay: Hôm nay con trai nghe được từ “người hâm mộ”, rất mừng rỡ mà hỏi: "Mẹ, người hâm mộ là cái gì vậy? Mì sợ sao?"

Sau khi Nhan Hạ đăng những dòng này, lập tức làm lượng bình luận tăng lên ào ào, mọi người bắt đầu rít xuyết xoa.

Con trai nhà mẹ cay thật sự là chơi đến là vui vẻ mà.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Nhan Hạ nhìn phản ứng của mọi người trên weibo, không ít người đều bắt đầu tỏ ra hâm mộ hạnh phúc của gia đình mẹ cay cha đẹp trai, ở dưới khu bình luận không ngừng xuýt xoa.

Mẹ cay cha đẹp trai là weibo bảy năm trước được rất nhiều người chú ý tới, khi đó hai bên cũng không phải mang tên mẹ cay cha đẹp trai, chẳng qua cũng chỉ là hai cái tên phổ phổ thông thông mà thôi, chỉ có điều duy nhất không bình thường là, hai người này trên weibo cũng chỉ theo dõi có mình đối phương, mà bài đăng đầu tiên của bọn họ trên weibo chính là hai tấm hình đám cưới.

Kể từ đó, giữa hai bên thỉnh thoảng cũng có một chút tương tác.

Nhưng trong khi cha đẹp trai cao lãnh ít khi nào chủ động đăng bài trên weibo, ngược lại thỉnh thoảng mẹ cay lại có bài đăng mới, mỗi lần đều là những nội dung rất đơn giản, có điều đều khiến người ta cảm thấy ấm lòng.

Cứ như vậy, người hâm mộ từng chút từng chút một tăng lên.

Tới hai năm sau, khi hai người có bé con thì lượng người hâm mộ càng tăng nhanh.

Hai người cũng chính thức sửa tên thành “Mẹ cay cha đẹp trai”.

Mặc dù khi đó mọi người đều đòi hai người đăng hình bé con cho họ xem nữa, nhưng đều không được.

Cũng có người nghi ngờ hai người này có phải là cùng một người hay không, hay cũng chỉ là chuẩn bị một chương trình quảng cáo. Nhưng bảy năm đã trôi qua, suốt thời gian đó hai người chưa bao giờ đăng quảng cáo cái gì.

Vì vậy sau đó, tất cả mọi người đều có thói quen theo dõi đôi vợ chồng này mỗi ngày.

Dần dần, ai ai cũng thích sự hạnh phúc của bọn họ.

Đúng, chính là thích.

Có điều, bọn họ thích hơn nữa là cậu con trai dễ thương của đôi vợ chồng này.

Cậu nhóc dễ thương này đích thị là một tiểu tham ăn!

Nhìn cái ý tưởng “người hâm mộ = mì sợi” này, có người đang xem điện thoại di động mà lập tức phì cười.

"Oà òa òa, thật sự là một tiểu tham ăn siêu cấp mà!"

"Mi sợ? Ha ha, cười chết tôi mất thôi."

"Mẹ cay, cô hết khoe chồng lại khoe bé con, thật là người khác hâm mộ cô chết mất thôi."

"A a a....., thật muốn bắt bé con về nhà nuôi quá đi!"

"Bé con ham ăn đáng yêu quá. Gần đây xem 《 Siêu nhân trở lại 》 với 《 Bỏ ơi mình đi đâu thế 》， phát hiện Hạo Hạo nhà anh để Lục với con trai nhà mẹ cay thật giống nhau quá, đều là tiểu tham ăn nghiện ăn vặt."

"Đồng suy nghĩ với lâu trên, tôi cũng cảm thấy rất giống, có điều bây giờ trẻ con đứa nào cũng ham ăn, lần sau tôi phải mua đồ ăn dụ dỗ bé con nhà chị tôi mới được, chẳng bé cũng rất thích đồ ngọt."

"....."

Nhìn những bình luận trên weibo, Nhan Hạ cũng chỉ có thể cười trừ trong lòng, hai đứa nhỏ là cùng một người, có thể không giống nhau được sao?

Về phần bị phát hiện cái đó, Nhan Hạ cũng không phải quá lo lắng, vì để phòng ngừa bất trắc, cô và Lục Phi chưa bao giờ đưa bất kỳ tin tức gì liên quan đến Hạo Hạo lên internet, cho nên cũng không cần quan tâm lắm.

Cô đang suy nghĩ miên man thì Lục Phi đã ôm Lục Hạo đi ra.

Vừa đặt mông xuống ghế, ánh mắt Lục Hạo đã dính lấy đĩa sườn xào chua ngọt trên bàn, không tự chủ được mà nuốt nước miếng đánh "ợc", " Mẹ, con thích ăn nhất là sườn xào chua ngọt."

"Mẹ con đặc biệt làm cho con đây." Lục Phi kéo ghế ngồi sang bên cạnh, nói.

"Ừm, Hạo Hạo cảm ơn mẹ nha." Lục Hạo nhìn về phía Nhan Hạ cười ngọt ngào một cái, sau đó liền giơ đôi đũa trong tay lên, không chút khách khí đưa về phía đĩa sườn xào chua ngọt trước mặt.

Nhìn miếng sườn hương sắc tuyệt mỹ, Lục Hạo trực tiếp nhét ngay vào miệng mình.

Chỉ là, sau một khắc, cả chân mày Lục Hạo lập tức nhăn tít lại.

Ngay sau đó liền phun miếng sườn ra, trợn tròn đôi mắt nhìn Nhan Hạ: "Mẹ, sao lại ngọt như vậy?"

Nhìn động tác của Lục Hạo, Nhan Hạ hơi dừng lại một chút, rồi cũng nhanh chóng gấp một miếng bỏ vào miệng ăn thử.

Vừa vào miệng, vị ngọt ngấy lập tức dâng lên.

Ngọt quá!

Cô cũng không biết tại sao lại ngọt như thế, trong đầu từ từ nhớ lại những chuyện trong bếp ban nãy, ánh mắt lập tức quét về phía Lục Phi vẫn rất bình tĩnh bên cạnh. Thấy ánh mắt của cô, vẻ mặt Lục Phi nhìn lại với vẻ vô cùng thần nhiên.

Thấy thế, Nhan Hạ có chút dờ khóc dờ cười, đành nhìn Lục Hạo đổ dành: "Mẹ không cẩn thận cho hơi nhiều đường, con ăn mấy món khác đi."

"Được rồi." Lục Hạo có vẻ buồn buồn không vui nói, ánh mắt lại nhìn về phía đĩa sườn xào chua ngọt lần nữa, sao hôm nay mẹ làm thế nào mà khó ăn vậy.

Sau đó, mới không đành lòng mà gấp những món khác vào bát, rồi lại vui đầu từ từ ăn rất ngon lành.

Lúc này, Nhan Hạ mới gấp lấy một miếng sườn xào chua ngọt, nhìn con trai đang vui đầu vào ăn, rồi bỏ miếng sườn vào bát Lục Phi. "Anh ăn thử chút đi, anh đưa cho em nhiều đường như vậy, xem ra anh rất thích ăn ngọt."

Nói xong, Nhan Hạ còn nhìn Lục Phi mà cười vô cùng rạng rỡ.

Nhận được nụ cười của Nhan Hạ, đôi đũa của Lục Phi không tự chủ được mà dừng lại một chút, sau đó nhìn miếng sườn trong bát một cái, gấp lên cho vào miệng.

Vừa vào miệng, cũng lập tức bị vị ngọt béo đánh úp dâng lên đầy miệng.

Quả nhiên rất ngọt.

"Ăn ngon không?" Nhan Hạ ngồi cạnh cười híp mắt hỏi.

Lục Hạo ngẩng đầu lên nhìn Nhan Hạ, "Ừm, ăn rất ngon."

"Vậy thì ăn nhiều một chút." Nói xong, cái bát trước mặt Lục Phi lại bị gấp cho đầy món sườn siêu ngọt.

Cố tình không có chuyện gì, nhưng lại nhớ món mà bỏ thêm đường.

Ông chồng cô dạo này thực sự là ghen tuông hơi nhiều rồi.

Lúc này, Lục Phi đang nhai "sườn nấu đường", biểu cảm trên mặt vẫn thật là bình tĩnh, miệng lại không ngừng giât giât, còn trong lòng thì tràn đầy sự bất đắc dĩ, anh cũng không phải là không muốn cho con trai ăn ngon, chỉ là thấy đáng về nhất nhất nghe theo Lục Hạo của Nhan Hạ, suy nghĩ của anh chỉ là muốn bỏ thêm ít đường mà thôi.

Chỉ là, anh không ngờ, hình như bỏ có hơi nhiều thì phải.

Ăn xong số sườn Nhan Hạ gấp cho, Lục Phi bắt đầu ăn từng thìa cơm lớn, vị ngọt ngấy vẫn còn đọng trong miệng khiến anh sắp chịu không nổi.

Nhìn Lục Phi không ngừng ăn cơm ăn canh lại còn cố giữ vững tư thế tru nhã, trong lòng Nhan Hạ thật muốn bật cười, sau đó lại nhìn đáng vẻ vui đầu ăn uống mà vẫn có chút không vui vì không được ăn món khoai khẩu của con trai, khỏe môi không nhin được mà cong cong lên.

Một lát sau, ba người rốt cuộc cũng ăn xong bữa cơm tối này, ôm Lục Hạo xuống khỏi ghế, Nhan Hạ liền bắt đầu thu dọn bát đĩa.

Hiếm khi Lục Phi không cùng cô cất dọn, mà ôm Lục Hạo ngồi trước tivi.

Trên tivi đang chiếu phim hoạt hình.

Lục Phi đưa tay xoa xoa bụng, bây giờ anh chỉ cảm thấy có chút buồn nôn.

Lại nhìn đáng vẻ vui tươi nể cười của con trai, anh cảm thấy hành động ở trong bếp của mình có vẻ thật ngây thơ.

Anh lại đi ghen với con trai mình, điều này có vẻ không được khoa học cho lắm.

"Ba, bụng ba không thoải mái sao?" Lục Hạo quay đầu lại, liền thấy động tác không ngừng xoa bụng của Lục Phi, quan tâm hỏi.

"Ừ, có một chút." Lục Phi gật đầu.

Ngay lập tức, một bàn tay bé bé đặt lên bụng Lục Phi, cẩn thận xoa bóp, "Ba, ba có thấy tốt lên chút nào không?"

Nhìn con trai đáng yêu như vậy, đáy lòng Lục Phi thoáng qua một sự ảm áp.

Thấy đáng vẻ ngoan ngoãn của con trai, Lục Phi ôm lấy Lục Hạo đặt ở trong ngực mình, cơ thể mềm mềm thơm thơm làm lòng anh tràn đầy yêu thương.

Có lẽ, về sau anh nên ít ăn đấm con trai một chút.

Mà bị Lục Phi ôm thân mật trong lòng như vậy, Lục Hạo cũng thích chí mà bật cười "Ha ha".

Nhan Hạ từ trong bếp đi ra, thấy cảnh tượng hai cha con ôm ấp nhau thân mật như vậy thì cũng mỉm cười, cầm đĩa trái cây trong tay đi về phía hai người.

"Ăn chút trái cây đi." Nhan Hạ nói với Lục Phi và Lục Hạo, rồi ngồi xuống một bên, để cho hai cha con một chút không gian bên nhau.

"Vâng." Lục Hạo gật đầu, rồi từ trên người Lục Phi trượt xuống, đến thẳng bàn cầm lấy cà chua mà mình thích ăn.

Cầm một quả bỏ vào miệng, cái miệng nhỏ không ngừng nhai nhai.

Ăn được món khoai khẩu, trên mặt Lục Hạo tràn ngập nụ cười hạnh phúc.

Sau đó, nhìn sang bên cạnh, lại thấy ba mẹ đang nhìn mình chăm chăm, Lục Hạo bèn đưa tay cầm lấy hai quả, hai bàn tay nhỏ đưa tới trước mặt Lục Phi và Nhan Hạ, "Ba, mẹ, hai người cũng ăn đi."

Nhan Hạ nhận lấy, trực tiếp bỏ vào trong miệng ăn.

Mà Lục Phi cầm cà chua, trong miệng lại dấy lên vị ngấy.

Bây giờ anh không muốn ăn bất cứ cái gì có vị ngọt nữa.

Vừa thấy đáng vẻ do dự của Lục Phi, Nhan Hạ liền nhìn ra suy nghĩ của anh, cô cũng chỉ cười cười cầm lấy đi động xem.

"Ba không ăn, con ăn đi." Lục Phi nói xong, cầm quả cà chua trong tay nhét vào cái miệng nhỏ của Lục Hạo.

Được ba dứt cho, Lục Hạo nhai nhai mấy miếng rồi nuốt vào, nhưng ngay sau đó, bé con lại cầm lấy một quả khác, sau đó đưa tới bên miệng Lục Phi: "Ba, còn có rất nhiều mà, ba ăn đi."

Thấy thế, ánh mắt Lục Phi không khỏi trầm lặng đi một chút, nếu không phải biết tính cách con trai nhà mình, anh thật sự sẽ cho rằng thằng bé này là đang cố ý trả thù anh.

Ánh mắt lại nhìn lướt qua người nào đó đang cười cười nghịch điện thoại bên cạnh, Lục Phi dứt khoát há miệng, ăn quả cà chua trong tay con trai.

Thấy Lục Phi ăn rồi, lúc này Lục Hạo mới yên tâm thoải mái trở lại bên đĩa hoa quả trên bàn trà, cầm lên ăn, một quả lại một quả.

Bé cảm thấy, chỉ có ba mẹ mình ăn rồi, bé mới không có chút áy náy nào mà ăn hết tất cả số hoa quả còn lại.

Ăn cà chua xong, Lục Phi lại cảm thấy cảm giác nhộn nhạo khó chịu trong bụng lần nữa, ngẩng đầu lên nhìn Nhan Hạ đang chăm chú xem điện thoại, chân mày thoáng cau lại, đứng dậy đi về phía cô.

Bấy giờ, Nhan Hạ đang lướt xem tin tức về anh hồi chiều trên internet, nụ cười nhẹ nhõm thoáng dừng ở khóe môi cô, sau đó liền chăm chú nhìn lại.

Tin tức độc quyền: Lục Phi cùng vợ và con trai đi siêu thị, ngọt ngào đến chết người không dằn mạng, hình minh họa.

Nhìn phía trên có thể thấy rõ hình ảnh ở hầm đậu xe, Nhan Hạ liền hiểu, đây chính là ảnh bọn họ bị ký giả chụp được ở hầm đậu xe buổi trưa.

Lời lẽ này hình như cũng không phải nhằm vào cô mà nói, ngược lại có vẻ như là muốn vì cô mà ủng hộ?

Đây là có ý gì?

Trong lúc Nhan Hạ còn đang suy nghĩ đến xuất thần, Lục Phi đã ngồi xuống bên cạnh cô, vòng tay ôm lấy vai cô, nhỏ giọng hỏi: "Em đang xem cái gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41

Tuyen83 ~

Nhan Hạ rất thân nhiên, trực tiếp đưa điện thoại di động hơi nghiêng về Lục Phi, "Lúc chiều bức ảnh bị chụp đã được đăng rồi."

Nghe vậy, Lục Phi liếc nhìn lên màn hình điện thoại di động, nhìn cái tiêu đề đó, nhú mồm, "Rất tốt."

"Nhưng..... anh không cảm thấy tiêu đề của người phóng viên này rõ ràng là thiên vị em không?" Nhan Hạ lại hỏi tiếp.

Lục Phi cười không nói, trong chớp mắt, đưa tay lướt lên màn hình điện thoại của Nhan Hạ, lập tức xuất hiện những lời bình luận liên quan.

Thấy thế, Nhan Hạ cũng chỉ xem những lời bình luận nổi lên ở bên dưới.

"Lục nam thần thật thân thiết, làm vợ anh ấy thật hạnh phúc."

"Kể từ khi vợ và con của Lục nam thần được công bố, xuất hiện ở trước công chúng ngày càng nhiều, ha ha, đối với fan chúng tôi mà nói thật là món quà hạnh phúc."

"Gần đây, vợ Lục Phi luôn luôn đánh dấu sự tồn tại."

"Cho dù Lục nam thần kết hôn hay là những việc khác, tôi vẫn chú ý đến tác phẩm của anh ấy, thích anh ấy chỉ hy vọng mọi điều tốt đẹp với anh ấy."

"Lục nam thần cũng rất khiêm tốn, hơn nữa cho tới bây giờ cũng chưa từng nói với bên ngoài mình còn độc thân."

"Càng ngày càng không thích anh ấy, kết hôn thì kết hôn, sao lại lên lên lút lút không công bố, tôi cũng không có cảm giác gì với vợ con anh ấy."

"Tôi thật không hiểu, mình tính người ta kết hôn hay không kết hôn có liên quan gì đến các người, chẳng lẽ chưa kết hôn các người vẫn mơ tưởng có cơ hội, kết hôn thì không thích nữa hả?"

"Thần tượng thì không thể có gia đình bình thường sao? Dù sao tôi rất ủng hộ."

"Không thích, không thích nhìn thấy vợ Lục Phi thường xuyên xuất hiện."

"..."

Như mọi khi bình luận không có xuất hiện tình huống nghiêng về một bên, đối với tình huống như thế, Nhan Hạ cũng đã hơi choáng rồi.

Bây giờ cô cảm thấy quan hệ của mình và Lục Phi ở trước công chúng, giống như là giằng co.

Có fan điên cuồng tẩy chay, cũng sẽ có một số fan ủng hộ.

Không phải cô muốn nhận được sự ủng hộ của tất cả fan, thế nhưng một số fan điên cuồng tẩy chay, đều sẽ lưu lại một chút xa cách trong lòng mọi người.

Với sự hiểu biết của cô về Làng Giải Trí, có lẽ, không lâu sau, có thể xuất hiện một số lời bình luận rất không hay về Lục Phi, cô sợ nhất là một số công ty lợi dụng những tin tức này để công kích ở sau lưng Lục Phi và giải trí Chí Tôn.

Cô không muốn nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Nghĩ tới, lòng mày xinh đẹp nhăn lại một cái.

Lục Phi nhìn lên thì thấy Nhan Hạ đang nhú mồm, sau đó nghiêm túc nói: "Không cần lo lắng như vậy, hoạt động tiếp theo của chúng ta vẫn chưa có xuất hiện, hiện tại chẳng qua là để cho truyền thông hiểu rõ hơn về sự tồn tại của em, chờ khi mọi người đều biết, sau này không thể coi thường sự tồn tại này, bọn họ sẽ đón nhận."

Cho dù đó là cuộc tranh luận của truyền thông trong nước sau khi thông tin của tuần lễ thời trang NY được phát ra, truyền thông thỉnh thoảng đưa tin ảnh chụp của anh và Nhan Hạ, những thứ này đều có bóng dáng của tập thể quan hệ công chúng ở sau lưng anh.

Dĩ nhiên, cũng có bóng dáng những người khác sửa đổi ở bên trong, chẳng hạn như ký giả so sánh hành động của anh với Úc Tử Phàm, anh không tin, chuyện như vậy chỉ là tình cờ, chẳng qua bọn họ chỉ lợi dụng các phương tiện truyền thông săn đuổi để nhìn một chút, rốt cuộc là ai ở sau lưng muốn anh gặp xui xẻo.

Mà chuyện như vậy, trước mắt anh vẫn không muốn để cho Nhan Hạ biết, bởi vì anh hiểu rõ, việc này sẽ thêm gánh nặng lên người Nhan Hạ.

Cô có thể đứng ra, đối với anh mà nói đã là vui mừng lớn nhất, làm sao anh chịu, để cho cô gánh chịu lên người quá nhiều đây?

Nhan Hạ của anh, chỉ cần vui vẻ hạnh phúc qua ngày là tốt rồi.

"Ừ." Nhan Hạ gật đầu một cái, cười nói, cô chỉ là lo lắng sự tồn tại của cô mang đến phiền phức cho Lục Phi mà thôi, về những cái khác, như Lục Phi từng nói, những thứ kia không quan trọng.

Hai người tâm sự xong, lúc này lại đưa ánh mắt lên người Lục Hạo.

Nhìn con nhét thức ăn đầy miệng mình, nhìn lại cái bụng căng tròn kia một chút, ngay lập tức bị chọc cười!

Hạo Hạo của bọn họ, thật sự đúng là vui vẻ!

Ngày hôm sau, Lục Phi đã sớm chuẩn bị bữa ăn sáng.

Ăn sáng xong, Lục Phi và Nhan Hạ hai người đưa Lục Hạo đi vườn trẻ trước.

Chỉ là ba người đến cửa chính của trường mẫu giáo, nhận được rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chú, không ít người nhìn chăm chăm một nhà ba người, trong mắt một số bà mẹ còn mang theo loáng thoáng kích động.

Đa số họ đều vì khuôn mặt đẹp trai của Lục Phi.

Họ cũng lớn lên với Lục Phi, chỉ là, trên thực tế, họ từng người một cũng đều kết hôn sinh con

Bởi vì họ ở trong tình trạng kết hôn sinh con, cho nên với việc ăn con hợp pháp của Lục Phi, họ tiếp nhận nhanh hơn người khác.

"Lục nam thần, chúc anh hạnh phúc!"

Dọc theo đường đi, liên tục có người nhìn về phía ba người Lục Phi nói.

Mà chồng của họ nhìn vợ của mình bị Lục Phi mê hoặc, nhìn bụng nhỏ ngấn thịt của mình một chút, hoặc là sờ sờ khuôn mặt nhỏ bé của mình.....

"Cám ơn." Đối với những lời chúc phúc này, trước sự thay đổi này Lục Phi lạnh lùng đáp lại.

Chính là âm thanh trầm thấp khêu gợi như vậy, khiến cho không ít bà mẹ bên cạnh cảm động sắp khóc.

Lúc này, Lục Phi và Nhan Hạ đã mang theo Lục Hạo đi tới trước mặt của cô Lý.

Mấy ngày qua, lại được thấy một nhà ba người Lục Phi, về mặt mơ hồ của cô Lý lộ ra một chút kích động, chỉ là, nhưng thái độ vẫn còn bình tĩnh, cười híp mắt nhìn Lục Phi và Nhan Hạ, nói: "Cha Hạo Hạo, mẹ Hạo Hạo, thấy các người xuất hiện ở tuần lễ thời trang NY, rất tuyệt, rất cảm động."

Đang lúc này, Lục Hạo ở giữa Lục Phi và Nhan Hạ, thoát khỏi tay Lục Phi,~ diên daan lee quyy doon giờ lên bàn tay mập ú của mình, nói: "Cô giáo, Hạo Hạo cũng ở đây!"

Những thứ khác Lục Hạo nghe không hiểu, nhưng lại nghe hiểu cô Lý nói đến tuần lễ thời trang NY, nói xong, ánh mắt của cô Lý nhìn lên người bé thì lại hả hê, nói: "Những bộ quần áo đẹp kia của mẹ con đều là màu sắc mà con yêu thích!"

Nghe Lục Hạo này trắng trợn khoe khoang, cô giáo Lý lập tức cũng cười cong mắt, sờ sờ đầu Lục Hạo, nói: "Hạo Hạo thật giỏi."

Được cô giáo Lý khen như vậy, nụ cười trên mặt Lục Hạo càng thêm vui vẻ.

Dĩ nhiên bé rất giỏi, bé có thể cho mẹ linh cảm!

Nếu không có bé, màu sắc quần áo của mẹ sao có thể đẹp mắt như vậy chứ?

"Cùng cô giáo đi vào lớp học, ba và mẹ đi trước." Nhìn nụ cười hưng phấn trên mặt Lục Hạo, ngược lại anh nhàn nhạt nói một câu, sau đó kéo cơ thể Nhan Hạ qua rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng Lục Phi và Nhan Hạ rời đi, Lục Hạo không nhịn được sờ sờ đầu của mình, sau đó mơ mơ màng màng nhìn cô giáo Lý bên cạnh: "Cô giáo Lý, sao ba con lại giận rồi?"

Nghe vậy, Cô giáo Lý dặt tay nhỏ của Lục Hạo, chậm rãi nói: "Ba con, là ghen với con đó!"

"Ghen? Ăn dấm chua sao? Con không cho ba ăn dấm nà." Lục Hạo lập tức càng thêm mơ hồ.

Cô giáo Lý nghe lời nói của Lục Hạo, về mặt lập tức 囧 một cái.

Được rồi, cô quên, Lục Hạo vẫn chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: "Hạo Hạo lớn lên con sẽ hiểu lời của cô nói."

"Mẹ nói Hạo Hạo đã trưởng thành, nhưng bây giờ Hạo Hạo vẫn không hiểu." Lục Hạo lập tức phản bác.

"....." Lần này, Cô giáo Lý thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

"Thôi, tôi về con sẽ hỏi ba mẹ một chút." Nhìn dáng vẻ trầm mặc của Cô giáo Lý, Lục Hạo thân thiết nói.

Mà nghe câu này của Lục Hạo, Cô giáo Lý lập tức muốn khóc, cô lại để cho một đứa bé năm tuổi xem thường?

Chỉ là, giữa Lục nam thần và vợ nam thần vẫn còn rất thú vị.

Ghen, ha ha ha.....

*

Lúc này, trên xe Lục Phi, Lục Phi tiếp tục lái xe chuẩn bị đưa Nhan Hạ tới công ty.

Nhan Hạ ngồi ở ghế cạnh tài xế, từ từ lấy ra điện thoại di động của mình, mở ra một thư mục, bên trong xuất hiện một loạt đồng phục.

Thiết kế màu trắng và đen, làm cho sắc thái có phần đơn điệu, thế nhưng những bộ quần áo này thoát nhìn có hơi thở hết sức trầm ổn, sau đó cảm thấy một loại.

Đây chính là Lục Phi cho Nhan Hạ cảm giác.

Mấy bộ quần áo này, thiết kế của cô mấy tháng nay, cuối cùng mới có thành phẩm như vậy.

Cô hi vọng, anh có thể thích.

Cất điện thoại đi động, Nhan Hạ đưa mắt nhìn Lục Phi đang chuyên chú lái xe, khoe môi khẽ nhếch lên một độ cong thật lớn.

Mỗi lần thấy Lục Phi ăn dấm của Hạo Hạo, ngoài bất đắc dĩ, thật ra thì, lòng của cô giống như mang theo mật ngọt.

Cho tới bây giờ anh cũng không thích cô đặt quá nhiều sự chú ý lên những chuyện khác, trừ khi anh không có ở đây.

Đã từng, anh cũng vô số lần lấy đi quyển sách cô đang ở trong tay.

Đã nhiều năm như vậy, anh vẫn không thay đổi, vẫn như cũ đứng ở trước mặt mình, nói với bản thân: "Cả đời sẽ đối tốt với em" "Đứa trẻ to xác".

"Đến." Trong thời gian Nhan Hạ nhìn Lục Phi, bất tri bất giác, xe đã dừng ở cửa công ty Nhan Hạ.

"Ừ." Lúc này Nhan Hạ mới nhìn cửa chính công ty mình một chút, mới phát hiện, khi mình nhìn Lục Phi thời gian trôi qua nhanh cỡ nào.

Nhìn lại gương mặt đẹp trai này của Lục Phi một chút, Nhan Hạ vừa cười một tiếng, "Anh có muốn đi xem phòng làm việc của em một chút hay không?"

"Đi lên trên?" Nghe vậy, Lục Phi nhún mày, bấy năm qua, chưa bao giờ Nhan Hạ để cho anh đặt chân vào công ty của cô.

"Ừ, có người không phải hâm mộ Hạo Hạo có ba bộ sưu tập y phục lấy cảm hứng từ bé sao? Trước mắt vừa đúng em có thêm một bộ sưu tập, được lấy cảm hứng từ người nào đó, hơn nữa, còn là đặc biệt thiết kế cho anh ấy." Nói xong, Nhan Hạ nhìn chằm chằm Lục Phi, chuẩn bị nhìn phản ứng của anh.

Nghe Nhan Hạ nói, ánh mắt của Lục Phi nhất thời sáng lên, đột nhiên làm anh đẹp trai sinh động và quyến rũ hơn.

Giờ khắc này, Nhan Hạ mới biết, con mắt của con trai mình khi sáng lên bộ dáng đáng yêu rốt cuộc là giống với người nào.

"Vậy anh đi xem một chút." Ánh mắt của Lục Phi cười như không cười nhìn Nhan Hạ, ánh sáng trong mắt lập tức trở nên yên lặng, sau đó lạnh nhạt nói.

Nhan Hạ không chế nhạo Lục Phi nữa, mở cửa xe đi xuống trước, sau đó đi vòng qua bên kia chờ Lục Phi đi ra.

Sau khi Lục Phi xuống xe, trực tiếp vỗ vào tay Nhan Hạ, cùng cô đi vào Offices.

Thang máy đi lên từng tầng một.

Trong chốc lát, đã đến tầng lầu nơi làm việc của Nhan Hạ.

Hai người vừa đi vào, mọi người ở trong phòng làm việc lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Đến Cùng (Sùng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 42

Editor: Tuyen83~

Nhan tổng của bọn họ dẫn Lục nam thần đến làm việc.

Từng người một ngừng công việc lại, nhìn Nhan Hạ bên cạnh Lục Phi.

Khi bọn họ thấy tin tức ở trong TV, đây chính là một tin tức chấn động.

Mặc dù trước kia ông chủ có nói Nhan tổng đã có chồng và con trai, nhưng bọn họ cũng không nghĩ tới người chồng và con trai này là Lục Phi và Lục Hạo!

Thật sự là không đạo lý.

Lúc tiểu Ngô trở lại, bọn họ lập tức hỏi cô một chút, biết được chuyện xảy ra ở NY, nhưng sự việc này vẫn còn trong tưởng tượng của bọn họ.

Khi Nhan Hạ dẫn con người thật của Lục Phi đi tới trước mặt bọn họ, lúc này bọn họ mới choáng váng.

"Nhan tổng, hôm nay chị dẫn Lục nam thần tới." Bởi vì tiểu Ngô đã từng thấy được bộ dáng hai người thân mật, cho nên vào giờ phút này, cũng rất thân nhiên chào hỏi.

Mà tiểu Ngô vừa lên tiếng, những đồng nghiệp khác cũng từ từ mở miệng nói theo, "Nhan tổng, khỏe."

Nhưng ánh mắt nhìn lên người Lục Phi lại không biết lên tiếng như thế nào.

"Mọi người gọi anh ấy là Lục Phi thì được rồi." Nhan Hạ nhìn ra sự băn khoăn của mọi người, cười nói.

Lục Phi?

Nghĩ tới hai chữ này, lúc này ngoài Nhan Hạ ra không một người nào có can đảm để mở miệng nói chuyện, nhưng nhiều người trong bọn họ thần tượng vị nam thần! Nhất là mấy người đồng nghiệp nữ, tận mắt nhìn thấy Lục Phi đứng trước mặt bọn họ, nhất định họ sẽ điên cuồng hơn rồi.

Họ ước mơ nam thần đang đứng ở trước mặt!

"Lục Nam thần."

" Lục ảnh đế."

"....."

Cuối cùng suy nghĩ một chút, phần lớn bọn họ còn gọi tên họ thường gọi.

Thấy tình hình như thế, trong lòng Nhan Hạ cũng hiểu sự xuất hiện của Lục Phi là chấn động rất lớn đối với mấy người đồng nghiệp này, nhưng nếu không phải cho Lục Phi nhìn y phục, cô sẽ không đoán anh tới.

"Chào mọi người." Lục Phi nói với mọi người, hoặc là đưa ra câu trả lời với bọn họ.

Việc này với anh mà nói là cực kỳ hiếm thấy, chỉ vì những người này là đồng nghiệp của Nhan Hạ.

Đối với sự chủ động chào hỏi của Lục Phi, những người này càng lộ vẻ được sủng ái mà lo sợ, rồi rít vui mừng nhìn Lục Phi.

"Mọi người có muốn ký tên không?" Thấy đoàn người đều nhìn chăm chăm vào mình, Lục Phi tiếp tục hỏi.

"Muốn." Không chút nghĩ ngợi, mấy người đồng thanh nói.

Nhưng vừa nói xong, lại nhìn Nhan Hạ một cái, không nhận được đồ mặt lên, vẻ mặt háo sắc nhìn vào chồng người ta, có phải có chút không tốt hay không?

Nhan Hạ nhìn thấy ánh mắt của mọi người, bình tĩnh tự nhiên nói: "Em vào phòng làm việc trước, chờ anh ký tên cho mọi người xong, sẽ vào sau."

Nói xong, Nhan Hạ liếc nhìn Lục Phi, đi vào phòng làm việc của mình trước.

Sau khi Nhan Hạ đi, mấy người trong phòng làm việc trực tiếp lấy ra sổ tay của mình đi tới trước mặt của Lục Phi.

Lúc này cảm giác của bọn họ giống như là đến hiện trường biểu diễn nhìn thấy ca sĩ nổi tiếng mà mình yêu thích, mặc dù Lục Phi chưa từng hát, nhưng bọn họ rất yêu thích tác phẩm điện ảnh và phim truyền hình của Lục Phi, dĩ nhiên lễ quý đôn cho nên lúc này có một cảm giác kích động.

Lục Phi thay đổi diện mạo kiều ngạo lạnh lùng trước kia, nhã nhặn ký tên cho những người này, sau khi ký tên cho người cuối cùng, những người đồng nghiệp này hài lòng dẫn Lục Phi đến phòng làm việc của Nhan tổng bọn họ.

Nhìn bóng dáng của Lục Phi, mọi người cũng dâng lên cảm giác hâm mộ.

Nhan tổng có người chồng bộ dạng Nam thần này quả thật quá tuyệt vời có phải hay không.

Lần này Nhan tổng dẫn chồng của cô ấy đến, khi nào thì dẫn đứa bé nhà cô đến xem một chút? Trong lòng bọn họ nhớ tới Hạo Hạo đã lâu lắm rồi.

"Được rồi, chúng ta nên làm việc rồi." Nhìn mấy người như đứng chờ chồng nhìn chăm chăm phòng làm việc của Nhan Hạ, Tiểu Ngô ho nhẹ một cái nói.

Nghe thấy Tiểu Ngô nói, đoàn người nhanh chóng hoàn hồn, sau đó ngồi về vị trí của mình, bắt đầu tiến vào trạng thái làm việc.

Mà lúc này, Lục Phi đi vào phòng làm việc của Nhan Hạ nhanh chóng gọi điện thoại cho người đại diện của mình.

Lần đầu tiên tới công ty của vợ, dù sao cũng phải có một chút lễ ra mắt cho đồng nghiệp cô.

Một lát sau, Hình Ảnh người đại diện vàng này mang theo cà phê và bánh ngọt đi tới phòng làm việc, khiến cho những người này hưng phấn thêm một lần nữa.

Hôm nay bọn họ không chỉ thấy được Lục nam thần, mà còn thấy được người đại diện vàng nổi tiếng trong làng giải trí, cô còn đích thân đưa bánh ngọt cho bọn họ, quả thật quá tuyệt vời không phải sao?

Không ít nữ đồng nghiệp ăn điểm tâm ngon lành, mặc niệm ở trong lòng thứ này hơi nóng.

Bên trong phòng làm việc.

Lục Phi đang quan sát tỉ mỉ môi trường bảy năm làm việc của Nhan Hạ, bên trong phòng làm việc, bàn làm việc, ghế sa lon, phòng trà, phòng thiết kế, những thứ này cũng làm đơn giản một chút, phòng làm việc có đầy đủ chức năng, hơn nữa trang trí rất gọn gàng sạch sẽ, nhìn thấy có một loại cảm giác rất thoải mái.

Giống như nhà, Nhan Hạ dọn dẹp nơi này rất tốt.

Lục Phi trầm nghĩ.

"Uống trước ly trà." Nhan Hạ đang ngồi ở trong phòng trà, chậm rãi chuẩn bị nước trà cho Lục Phi, tất cả động tác đều nhẹ nhàng, xem như một loại thanh nhã xinh đẹp.

Pha trà có thể biểu hiện rõ nhất tư thái tao nhã của một người, Lục Phi rất đồng ý với những lời này.

Bưng ly trà Nhan Hạ đặt ở trước mặt mình, Lục Phi từ từ nhấp một ngụm, mùi thơm ngát xen lẫn vị đắng nhất thời lan tỏa trong miệng, đối với vị ngọt ngấy đến buồn nôn tới qua của Lục Phi mà nói, ngược lại đây mới là khẩu vị lành nhất.

Mà uống xong trà, Lục Phi nhìn chăm chăm nhà thiết kế Nhan Hạ, nói: "Y phục đâu?"

Anh rất nóng lòng muốn nhìn thấy y phục Nhan Hạ thiết kế cho anh.

Nghe nói như thế, Nhan Hạ mỉm cười, Lục Phi vẫn có chút nóng nảy.

Nhớ tới, Nhan Hạ đứng dậy, cô mở cánh cửa nhỏ bên trong phòng làm việc ngăn cách với phòng thiết kế ra, đi vào.

Lục Phi theo sát phía sau, vừa vào cửa, lập tức nhìn thấy mấy người mẫu mặc trang phục trên người.

Nhìn một cái, Lục Phi đã thích rồi.

Không chỉ là những trang phục này "Đẹp", quan trọng hơn là những y phục này bao hàm tâm ý của Nhan Hạ đối với anh.

Giờ khắc này, Lục Phi bày tỏ anh không có chút nào hâm mộ ghen tỵ với con trai, bởi vì Nhan Hạ thiết kế cho anh là y phục hoàn toàn chính chính.

"Anh rất thích." Còn chưa có mặc lên người, Lục Phi đã bày tỏ mình thích.

Nghe nói như thế, Nhan Hạ cười cười, bắt đầu lấy bộ quần áo trên người mẫu thứ nhất, đưa cho Lục Phi: "Ừ, thử xem kích thước có đúng hay không."

"Số đo của anh còn phải thử? không phải em đã sớm nắm rõ ràng rồi sao?" Lục Phi trêu chọc nói, cười như không cười liếc nhìn Nhan Hạ, nhưng anh vẫn cảm bộ quần áo của Nhan Hạ đưa, để ở bên bàn cao, sau đó đưa tay cởi áo khoác của mình ra trước, sau đó cởi từng cái y phục trên người mình, lộ ra lồng ngực cường tráng.

Một màn trình diễn hấp dẫn ở trước mắt của mình như vậy, ánh mắt Nhan Hạ nhất thời có chút dao động không hay biết, cuối cùng dứt khoát xoay người lại lấy ra điện thoại di động của mình.

Lục Phi anh còn biết xấu hổ hay không, thế nhưng cởi quần áo để hấp dẫn.

Lục Phi đang thay quần áo nhìn Nhan Hạ đưa lưng về phía mình, khỏe mỗi không nhìn được nhếch lên một độ cong nhỏ, không chậm rãi hành động nữa, mà là nhanh chóng cầm quần áo mặc vào trên người.

"Rất vừa người, rất thoải mái, cũng rất đẹp." giọng nói Lục Phi lạnh lạnh vang lên ở bên tai Nhan Hạ.

Trong chớp mắt, Nhan Hạ nghiêng đầu nhìn lại, lúc này nhìn trang phục Lục Phi, nhất thời bị choáng váng, y phục này có vẻ vô cùng thích hợp ở trên người Lục Phi.

Nhìn Nhan Hạ nhìn mình đến ngây người, Lục Phi cũng biết mình mặc vào hiệu quả rất tốt.

Ánh mắt lộ ra một chút ý cười, Lục Phi hỏi: "Như thế nào? Đẹp trai không?"

Nghe thấy Lục Phi nói, Nhan Hạ hoàn hồn, gật đầu một cái, "Rất tuần tú."

Nghe vậy, Lục Phi ý cười càng sâu, "Anh sẽ mặc cái này đi ra ngoài, về những bộ quần áo khác, em cất kỹ cho anh, anh sẽ từ từ mặc, về sau, tất cả quần áo của anh đều cho em thiết kế."

"Toàn bộ?" Nhan Hạ ngẩn người.

"Em không cảm thấy toàn thân anh khi mặc y phục do em chuẩn bị cảm thấy rất tuyệt sao?" Lục Phi hướng dẫn từng bước nói.

"....." Nhan Hạ im lặng, có phải cô đã tự đưa mình vào hố hay không.

Lúc này, Lục Phi nhìn đồng hồ, sau đó đi tới, hôn lên mặt Nhan Hạ một cái, sau đó nói: "Anh cũng phải đi công ty một chuyến, đi trước, buổi tối anh tới đón em tan việc."

"Ừ, được." Nhan Hạ lên tiếng, sau đó đưa Lục Phi ra khỏi phòng làm việc.

Vừa đi ra khỏi, bên trong đại sảnh phòng làm việc không ít người đang vui vẻ ăn bánh ngọt, mà người đại diện Lục Phi nhà cô đang ngồi chờ bên cạnh.

Liếc mắt nhìn Lục Phi, là anh sắp xếp.

"Anh đi, làm việc cho tốt." Lục Phi nhìn Nhan Hạ dịu dàng nói tạm biệt.

"Hẹn gặp lại." Nhan Hạ vẫy tay chào Lục Phi.

Sau đó, Lục Phi dẫn Hình Ảnh rời đi.

Sau khi thấy Lục Phi và Hình Ảnh rời đi, sau một khắc, Nhan Hạ bị người bao vây.

"Nhan tổng, cô và Lục nam thần kết hôn đã bao lâu rồi?"

"Các người quen biết nhau lúc nào, bắt đầu như thế nào?"

"Ông xã đẹp trai như vậy, thế nhưng cô che giấu nhiều năm như vậy, rất không đạo lý."

"Nhan tổng, quả thật cô chính là thần tượng của chúng tôi, có thể bắt lấy Lục nam thần quá tuyệt vời rồi."

"Trước kia tôi cho rằng vợ của Lục nam thần đã cứu hệ ngân hà, nhưng sau khi biết là cô, tôi cảm thấy được hai người các người rất xứng đôi."

"....."

Một đám người nói riu rít ở bên tai, Nhan Hạ đều cảm thấy tai mình sắp ù rồi.

"Được rồi làm việc thôi, tôi về phòng làm việc trước." Suy nghĩ một cái, ngay sau đó, Nhan Hạ tìm một lý do chạy nhanh vào phòng làm việc của mình.

Nhìn bộ dáng chạy trốn của Nhan Hạ, đoàn người liếc nhìn nhau, cười cười, Nhan tổng rất dễ xấu hổ.

Chỉ là, trong lúc đó Nhan tổng và Lục Nam thần bắt đầu, suy nghĩ một chút cũng có thể làm cho người ta rất mong đợi, sự kết hợp của nam thần và nữ thần, chắc chắn rất hạnh phúc, rất tốt đẹp. dđlqđ

Sau khi Nhan Hạ trở về phòng làm việc, lập tức thở phào nhẹ nhõm, cách đặt câu hỏi của đồng nghiệp thật sự để cho cô có chút không chống đỡ được!

Nhưng mà, cô và Lục Phi là quen biết như thế nào, suy nghĩ một chút, cô cũng cảm thấy có chút không thể tin được.

Ấn tượng đầu tiên về Lục Phi chỉ là anh đứng trước mặt cô tự giới thiệu về mình.

Nhưng thật ra thì, đó không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh.

Nhưng nghĩ đến đây, trong đầu Nhan Hạ không tự chủ được hiện lên một bóng hình xinh đẹp khác.

Sau đó nhanh chóng lắc đầu một cái, để bóng dáng này "Ra khỏi" tâm trí cô.

Người kia, căn bản không đáng!

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Nhan Hạ bắt đầu tiếp tục công việc của cô.

Mà bên kia, Lục Phi và Hình Ảnh cũng đã tới công ty.

Lần này, Lục Phi tới vì một bộ phim.

Mà vừa đi vào phòng họp, Lục Phi cũng thấy được một bóng dáng quen thuộc, nhìn người này, ánh mắt của Lục Phi lập tức thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 43

Edit: Tuyen83~DDLQĐ

"Lục Phi, anh tới vừa đúng lúc, vị này sẽ đóng vai nữ chính Khâm Định lần này." Mục Kỳ nhìn Lục Phi nói, vị Tả Tư Tư ở trước mặt anh này cũng là ảnh hậu trong Làng Giải Trí, ảnh đế ảnh hậu hợp tác cũng có thể làm cho bộ phim này của bọn họ đủ hot.

"Lục Phi, đã lâu không gặp." Nghe vậy, Tả Tư Tư chào hỏi Lục Phi trước, khuôn mặt diễm lệ tản ra thần thái chói mắt, khiến cho cả người cô tràn đầy sức sống.

Nhưng Lục Phi chỉ lạnh lùng liếc nhìn Tả Tư Tư một cái, sau đó nhìn Mục Kỳ nói: "Mục tổng, nếu nữ chính là cô ấy, tôi chỉ có thể từ chối bộ phim này."

Lục Phi lại nói năng có khí phách, cũng rất kiên quyết.

Nghe được câu này, nụ cười Tả Tư Tư lập tức cứng lại, môi đỏ mọng hé mở, vẻ mặt kinh ngạc.

"Chuyện này..... Giữa các người có ân oán gì sao? Trước đây đã quen biết nhau, có ân oán cũng có thể hóa giải." Mục Kỳ nhìn thái độ Lục Phi, không khỏi hỏi.

"Tôi không biết cô ấy, nhưng vợ tôi có ân oán với cô ấy." Lục Phi nói xong, ánh mắt mang theo sự lạnh lẽo kinh người, rét lạnh thấu xương, hơn nữa lời nói tuyệt tình như vậy, khiến cả người Tả Tư Tư như rơi vào hầm băng.

Mục Kỳ nghe Lục Phi nói nhất thời im lặng, anh cũng biết Lục Phi rất xem trọng vợ của anh ấy, cũng biết bộ phim này cũng không phải không có Tả Tư Tư thì không thể, bộ phim này quan trọng là mượn hình ảnh Lục Phi sau khi bộ phim đầu đạt được giải ảnh đế ASK, nếu Lục Phi không muốn, như vậy anh cũng không nên ép buộc.

Trong lòng tính toán, Mục Kỳ áy náy nhìn Tả Tư Tư nói: "Tư Tư, cô xem....."

"Cùng học một trường, Lục Phi, cần gì tuyệt tình như vậy, huống chi, tôi đã rút lui khỏi cuộc sống của các người nhiều năm như vậy." Tả Tư Tư nghe được Mục Kỳ nói, biến sắc, lần này là công ty giải trí hai nhà cùng nhau hợp tác làm bộ phim này, nếu cô không thể có được vai diễn này, chỉ có thể bị người phụ nữ kia giành lấy, làm sao cô cam lòng, cho nên cô chỉ có thể thỉnh cầu Lục Phi.

Đến bây giờ Nhan Hạ vẫn được Lục Phi che chở trong lòng bàn tay, trong lòng Tả Tư Tư giống như có cái gì đó đang quấy nhiễu, cô ấy vẫn không cần làm gì, cũng có thể để cho người khác ra mặt giúp cô ấy.

"Hợp tác với cô, khiến cho vợ tôi suy nghĩ nhiều hơn." Giọng nói Lục Phi trong veo mà lạnh lùng, rõ ràng không muốn tiếp nhận lời thỉnh cầu của Tả Tư Tư.

Tả Tư Tư cũng không nghĩ tới một lý do đơn giản như vậy khiến cho Lục Phi lấy đi hết cơ hội của cô.

Rất cuộc Nhan Hạ cô ấy có gì tốt, cô kém hơn cô ấy ở điểm nào, tại sao? Khóe miệng hơi run rẩy, muốn nói cái gì đó, nhưng cũng không nói nên lời.

Cuối cùng, cắn răng một cái, Tả Tư Tư nhìn Mục Kỳ, thoải mái nói: "Đã như vậy, Mục tổng, sau này chúng ta sẽ tìm cơ hội hợp tác."

"Được." Mục Kỳ cười híp mắt lên tiếng.

Tả Tư Tư cắn cắn môi, cầm lên túi xách bên cạnh mình, sau đó đi về phía cửa, đi tới bên cạnh Lục Phi thì không khỏi dừng bước, liếc nhìn nét mặt lạnh lùng này của Lục Phi, rất khó chịu, tâm cũng nhói đau, sau đó lại bước nhanh rời khỏi phòng làm việc của Mục Kỳ.

Hình Ảnh nhìn bóng lưng của Tả Tư Tư, lại nhìn Lục Phi một chút, trong lòng than thở: thêm một người phụ nữ bị đối xử vô tình!

Sau khi chờ Tả Tư Tư rời đi, lúc này Mục Kỳ mới nói với Lục Phi một tiếng "Ngồi."

Lục Phi nghe vậy, ngồi đối diện Mục Kỳ, Hình Ảnh cũng ngồi ở một bên. ĐĐ lqđ

"Tin tức mới nhất của anh còn rất hot nha, anh với vợ anh thật đúng là truyền ra danh tiếng thật lớn." Mục Kỳ nói, sau khi nhìn thấy Nhan Hạ, ngược lại cũng hiểu vì

sao Lục Phi xem trọng Nhan Hạ như vậy.

Cho dù Nhan Hạ về khí chất hay là tài năng, thật sự đã bỏ xa không ít nữ minh tinh một con đường.

"Sợ rằng sự việc vẫn chưa xong." Lục Phi nói xong, ánh mắt tối đen như mực, giống như đầm sâu u ám, khiến cho người khác nhìn một lần nhìn không thấy bờ.

"Hả, có ý tứ gì?" Mục Kỳ lông mi khẽ nhúc nhích, không thể không hỏi.

Lục Phi nhìn Hình Ảnh bên cạnh một cái.

Hình Ảnh nhận được ý bảo, lập tức nói: "Mục tổng, anh biết Ân Nhất Luân ảnh đế của Kinh Thừa giải trí không?"

"Trước đây cùng cạnh tranh với Lục Phi vai diễn trong bộ phim《 thích khách 》?" Trong đầu Mục Kỳ dần hiện ra một bóng người, đó cũng là một nam tài tử thuộc hai phái thần tượng và thực lực hiếm hoi ở trong Làng Giải Trí, nổi danh sớm hơn Lục Phi một hai năm.

"Đúng, Nhất ca của Kinh Thừa giải trí, lúc anh ta đang cạnh tranh với Lục Phi bộ phim《 thích khách 》 thì người đạo diễn kia đã lộ ra ý tứ lựa chọn anh ta với xác suất khá lớn, nhưng sau khi nhìn thấy Lục Phi biểu diễn, lúc này giao vai diễn cho Lục Phi, sau đó anh ta vẫn cho rằng Lục Phi dùng thủ đoạn không đứng đắn đoạt lấy vai diễn của anh ta, mà anh cũng biết, Lục Phi đã được đạo diễn Smith coi trọng, liên tiếp đóng vai chính trong nhiều bộ phim lớn ở nước ngoài, thành công ra quốc tế, cuối cùng ở vai diễn Nam Nhất Hào trong phim mới của anh ấy《 người tái sinh 》, đạt được ảnh đế ASK lần này, chỉ sợ hẳn vẫn cho rằng nếu không phải Lục Phi đoạt vai diễn của anh ta, bây giờ đạt được ASK chính là anh ta, cho nên, khi sự kiện Lục Phi ăn con hợp pháp vừa xuất hiện, Kinh Thừa giải trí cũng âm thầm động tay động chân." Hình Ảnh từ từ giải thích.

"Kinh Thừa giải trí, mấy năm gần đây đã tâm cũng rất lớn, hơn nữa năm ngoái bị tập đoàn Hoàn Cầu hợp mua, có tập đoàn lớn ủng hộ, bọn họ cũng bắt đầu nhanh chóng lớn mạnh, muốn cùng Chí Tôn cướp đoạt tài nguyên, anh ta đã không chỉ một lần hướng tới nghệ sĩ dưới trướng chúng ta đưa ra cảnh ô liu, chớ nói chi là người của công ty giải trí khác đã bị đoạt đi không ít, đích thật là một đối tượng đáng chú ý."

"Chúng tôi suy đoán hành động kế tiếp của anh ta còn có thể lớn một chút, cho nên muốn nhờ sự hỗ trợ bộ phận quan hệ công chúng của công ty cùng nhau hợp tác." Hình Ảnh nói, mặc dù đối quan hệ công chúng của Lục Phi cũng rất lợi hại, nhưng so với quan hệ công chúng của một công ty lớn, vậy vẫn có điều khác biệt.

Chỉ có điều, quan hệ công chúng luôn luôn thuộc về tài nguyên của công ty, công ty lại không chỉ có một nghệ sĩ là Lục Phi, cho nên muốn đối phương toàn tâm toàn ý giúp Lục Phi, chỉ có thể mượn dùng một bộ phận nhỏ rồi, huống chi, quản lý bộ phận PR này còn từng có mâu thuẫn với Lục Phi, không thấy được lời chắc chắn của Mục Kỳ, cô thật đúng là không dám đi mượn.

"Kinh Thừa bên kia muốn đối phó Lục Phi, cũng coi như muốn đối phó chính Chí Tôn chúng ta, chút người này ta còn có thể mượn, tôi sẽ gọi điện thoại đến bộ phận PR." Mục Kỳ bày tỏ đã hiểu, ban đầu quản lý bộ phận PR muốn phản đối Lục Phi, cuối cùng bị Lục Phi giễu cợt một chuyện bây giờ công ty đều còn lan truyền đấy.

Chỉ là sau lưng vị quản lý bộ phận PR này có chỗ dựa vững chắc là tổng công ty bên kia, ngày thường anh vẫn sẽ nể mặt một chút, dĩ nhiên, đối phương cũng sẽ cho anh mấy phần mặt mũi.

Vị trí của Mục Kỳ quá sáng, Hình Ảnh có chút mờ ảo, sau đó quay đầu nhìn Lục Phi bên cạnh.

Nhận thấy ánh mắt bên cạnh, Lục Phi mấp máy môi nói: "Tôi không có chuyện gì khác."

"Bộ phim này, anh nhận sao?"

"Nếu nữ diễn viên không xi căng đan, tôi sẽ nhận." Lục Phi dứt khoát mở miệng nói.

Nghe những lời này, Mục Kỳ bật cười một cái, từ trước đến giờ Lục Phi thật sự thẳng thắn, hình như nhiều năm như vậy, chỉ có không phối hợp với công ty tạo xi căng đan ở bên ngoài, công ty giao cho anh nhiệm vụ, anh đều có thể hoàn thành xuất sắc, lại nghĩ đến bộ đáng tranh giành quyền lợi của nghệ sĩ khác ở dưới trướng, chỉ cảm thấy Lục Phi thật sự là một dòng nước trong suốt ở Làng Giải Trí, nghệ sĩ như vậy quả thật khiến cho người ta cảm thấy được hài lòng.

Sau khi thương lượng xong, Lục Phi và Hình Ảnh hai người trở lại phòng làm việc của mình trong công ty.

Bên trong phòng làm việc, từng thành viên quan hệ công chúng của Lục Phi ngồi trước máy vi tính đang gõ lách cách làm việc, cho dù Lục Phi và Hình Ảnh đi vào, ánh mắt mọi người cũng chỉ nhìn thẳng.

Lục Phi và Hình Ảnh đối với tình huống như thế cũng thấy nhưng không thể trách, trực tiếp đi tới sau lưng mọi người nhìn lên nhiệm vụ hàng ngày của bọn họ.

Tập thể này vốn chính là những chuyên gia máy tính, hiện tại bọn họ cần phải làm là nắm bắt bất kỳ các tin tức có liên quan đến Nhan Hạ và Lục Phi trên các bình luận của giải trí lớn, chỉ cần có nơi vừa xuất hiện tình huống bất lợi cho Lục Phi và Nhan Hạ, bọn họ sẽ lập tức sắp xếp người tiến hành thay đổi tình thế.

Ban đầu, sau khi Nhan Hạ ra ánh sáng, tin tức xấu trên internet nhiều hơn tin tức tốt, cũng không phải tất cả fan cũng có thể bắt đầu lý trí chuyển đổi mặt thần tượng đã kết hôn.

Đến bây giờ, tình thế được chia ra nửa này nửa kia trên internet, những việc này không thể không có công lao của nhân viên PR.

Sau khi đọc một vài tin tức từ trong miệng thành viên, Lục Phi ngồi ở một bên, cũng không tính can thiệp vào hành động của những người này.

Về vị trí mở máy vi tính, Lục Phi bắt đầu lên xem tin tức mới nhất trên internet.

Đúng lúc này, đội trưởng kiểm soát tình hình chung của quan hệ công chúng lập tức nhìn Lục Phi nói: "Boss, trên web có tin tức mới xuất hiện, trên giải trí hàng ngày."

Nghe nói như thế, Lục Phi nhanh chóng mở ra nội dung giải trí hàng ngày.

Vừa mở ra, xuất hiện chính là một nội dung mới nhất.

Tả Tư Tư mất vai diễn trong bộ phim mới, mà bởi vì vợ của Lục Phi?

Tiêu đề này thu hút được sự chú ý đầy đủ ánh nhìn của mọi người cũng làm người ta không tự chủ được nhấn vào, nhìn lại nội dung một chút, ~ diễn đàn lê quý doon~ mặt của Lục Phi hoàn toàn đã biến thành đen.

"Có thể tra được địa chỉ ip của người mở topic không?" Lục Phi trực tiếp hỏi.

"Tra được, nhưng chỉ là địa chỉ ip trên internet."

"Là Tã Tư Tư làm sao?" Sau khi Hình Ảnh bên cạnh nhìn xong tựa đề, vội vàng hỏi Lục Phi.

Nghe vậy, đáy mắt Lục Phi thoáng qua một chút suy nghĩ sâu xa, sau đó bình tĩnh nói: "Không phải là cô ta."

Tã Tư Tư xác thực có chút ân oán với Nhan Hạ, nhưng việc này đã nhiều năm rồi, cô ta cũng chưa từng tìm tới cửa, làm sao lại có thể lựa chọn ở nơi này khiến cho người ta dễ dàng hoài nghi như vậy.

"Vậy sẽ là người nào? Chủ nhân sau lưng của bài viết này hình như biết ân oán giữa anh và Nhan Hạ với Tã Tư Tư." Hình Ảnh tiếp tục hỏi, thời cơ này quá trùng hợp rồi, mà còn nắm bắt rất tốt.

Có dũng khí..... Ngay từ đầu làm cho người ta cảm thấy được tính toán rất cẩn thận.

Nếu thật là như vậy, người sau lưng này tính toán rất chu đáo, dù sao hẳn ta thật là có thể bảo đảm nhất định Lục Phi sẽ từ chối Tã Tư Tư làm nữ chính?

Lại nghĩ, khả năng lớn nhất chính là Ân Nhất Luân rồi, nhưng mà, làm thế nào anh ta biết quá khứ của Nhan Hạ và Lục Phi?

Hình Ảnh có thể nghĩ tới, dĩ nhiên Lục Phi cũng có thể nghĩ đến, tạm dừng không nói có phải là anh ta hay không, hiện tại anh đang chú ý là một vấn đề khác.

Sau một khắc, Lục Phi lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gọi điện cho Nhan Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 44

Edit: Tuyen83

lúc này, Nhan Hạ đang xử lý đơn đặt hàng yêu cầu nghe thấy tiếng động kèm theo nhạc điện thoại di động vang lên ở bên cạnh.

Nghiêng đầu nhìn, nhìn thấy Lục Phi gọi đến, lập tức nhận điện thoại.

"Làm sao vậy?" Điện thoại vừa kết nối, Nhan Hạ nở nụ cười hỏi.

"Em ở công ty chờ anh tới đón em." Đầu kia điện thoại di động lập tức truyền đến giọng nói trầm thấp của Lục Phi.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Nghe giọng nói của Lục Phi, Nhan Hạ nhíu nhíu mày, chẳng lẽ trên internet lại xảy ra tin tức hot gì rồi hả?

"Hôm nay ở công ty, anh đã chạm mặt Tã Tư Tư rồi, anh từ chối hợp tác bộ phim mới với cô ta, trên internet có người nói anh từ chối là có liên quan đến em." Lục Phi hỏi hột nói.

Nghe thấy tên Tã Tư Tư này, Nhan Hạ trầm mặc một chút, sau đó nói: "Chuyện quá khứ đã không còn quan trọng, nhưng mà vẫn cảm ơn anh vẫn bảo vệ em."

"Em là người phụ nữ của anh, không bảo vệ em thì bảo vệ người nào." Lục Phi hỏi lại, trong giọng nói trong veo lạnh lùng mà trầm ấm cho Nhan Hạ cảm giác rất an toàn, cô có thể nói, cho dù hiện tại Lục Phi hợp tác với Tã Tư Tư, cô cũng sẽ không để ý, nhưng được Lục Phi để ý cảm giác thật sự rất tốt.

"Em cúp máy đây, em sẽ cẩn thận, anh cũng cẩn thận một chút." Nhan Hạ cười nhẹ nhàng nói.

"Ừ."

Lục Phi trả lời xong chữ ừ này, một hồi lâu Nhan Hạ cũng chưa thấy cúp điện thoại, nghĩ đến suy nghĩ của Lục Phi, ngay sau đó, nhấn nút kết thúc.

Điện thoại vừa cúp, Nhan Hạ lập tức mở điện thoại di động của mình lên mạng, nhấn vào tiêu đề nổi bật, chỉ nhẹ nhàng kéo xuống, nhanh chóng xuất hiện tin tức như Lục Phi vừa nói.

Tã Tư Tư mất vai diễn trong bộ phim mới, thật sự vì vợ của Lục Phi?

Nhìn tiêu đề, Nhan Hạ bình tĩnh nhấn vào, vừa nhấn vào, lập tức thấy được hình ảnh Tã Tư Tư từ công ty giải trí Chí Tôn đi ra, dáng vẻ này ở trước màn hình nhìn sơ qua không chút biểu tình, mà ở phía dưới, nhưng việc này lại biên soạn ra nội dung.

"Căn cứ vào thông tin, hôm nay vốn là Tã Tư Tư thương lượng về một bộ phim mới với giải trí Chí Tôn, bộ phim này là giải trí Chí Tôn và giải trí England cùng hợp tác sản xuất, cố gắng đạt được ngôi sao lớn nhà sản xuất lớn, ảnh đế Lục Phi và ảnh hậu Tã Tư Tư hợp tác sẽ có khả năng thu hút rất nhiều fan xem phim điên cuồng, nhưng sau khi Tã Tư Tư từ Chí Tôn giải trí rời đi, tiểu biên tập nhận được tin tức từ người đại diện của Tã Tư Tư, Tã Tư Tư cũng không nhận được vai diễn này, tiểu biên tập không nhận được muốn hỏi, cuối cùng là nguyên nhân gì làm cho Tã Tư Tư không nhận được vai diễn?

Khi tiểu biên tập đang khổ não, bất ngờ có người gửi tới tin tức vào email của tiểu biên tập, bên trong đơn giản là một tài liệu cá nhân.

Nhan Hạ vợ của Lục Phi đã từng là bạn cùng phòng ở đại học với Tã Tư Tư, mà ở đại học hai người đã từng âm ỉ không vui.

Mà căn cứ vào tin tức này, chúng ta không thể nghĩ rằng, Tã Tư Tư không nhận được vai diễn này và Lục Phi từ chối có liên quan đến nhau? Dù sao địa vị Lục Phi cao hơn Tã Tư Tư không biết bao nhiêu, đồng thời cũng có thể cho là như vậy, Lục Phi là vì vợ mà trút giận?

Đương nhiên bảo vệ người vợ là việc nên làm của mỗi người chồng, nhưng trong bộ phim làm như thế có phải có hơi không phân biệt việc công và việc riêng rồi hay

không?

Chủ đề chú ý gần đây về việc vợ Lục Phi ra ánh sáng vẫn còn nhận được bộ phận fan chống lại Lục Phi, hiện tại Lục Phi như vậy có lẽ sẽ làm gia tăng phản kháng của fan.

Đối với sự việc này, mọi người thấy thế nào đây?"

Sau khi kết thúc bài viết, lại tiếp tục kéo xuống, có thể thấy các bình luận của cư dân trên mạng, Nhan Hạ cũng thật sự nhìn xuống.

"Mẹ nó, cũng bởi vì có ân oán ở đại học mà làm cho người ta mất đi một vai diễn quan trọng, cách làm của Lục Phi cũng hơi quá đáng đi?"

"Làm ảnh đế ASK, dĩ nhiên choáng rồi."

"Mẹ nó, Tã Tư Tư là nữ thần của tôi, trước kia nhìn weibo của cô ấy có nhắc tới thảo luận về kịch bản mới, hơn nữa vì thể còn cố ý giảm 5 kg, hiện tại nói cho biết bởi vì một ân oán cá nhân sẽ không được vai diễn?"

"Nhìn thấy tin tức này, không khỏi không thích Lục Phi, xác thật có hơi không phân biệt được công tư."

"Bình luận đầu tiên, vẫn nhằm vào Lục Phi, là có ý gì? Hay là có người muốn mượn cơ hội nói xấu chứ?"

"Thật ra thì, không nên đổ lỗi cho vợ Lục Phi? Trước kia sẽ không nhiều chuyện như vậy, một khi ra ánh sáng, chuyện đã tới rồi, ghét."

"Đồng ý với bình luận đầu tiên."

"Chỉ có tôi không giải thích được là có người cố ý nhằm vào Lục Phi và vợ của anh ấy sao? Tin tức này, truyền ra thật đúng là rất nhanh."

"....."

Nhìn các bình luận của cư dân mạng, chân mày Nhan Hạ khẽ nhăn lại, đừng nói người khác, đọc xong toàn bộ bài viết, cô cũng không cảm thấy việc này là nhắm vào cô, hầu như là nhắm vào Lục Phi, cô, chẳng qua là lấy cớ để công kích Lục Phi.

Trước kia Lục Phi, quá mức hoàn mỹ, cho nên, không ai sẽ mượn cơ hội gây chuyện, cũng không sinh được chuyện, nhưng bây giờ, trên người của Lục Phi xuất hiện một "Điểm nho", anh giấu fan ăn con hợp pháp.

Những người kia ghen tỵ Lục Phi, những người muốn ly gián Lục Phi như thế nào lại bỏ qua cho cơ hội tốt như vậy đây?

Trước đây Nhan Hạ cũng lo lắng những điều này.

Không nghĩ tới, điều đó lại xảy ra nhanh như vậy.

Nghĩ tới, Nhan Hạ nhanh chóng vào weibo vừa mới đăng lên lần trước.

Trên weibo vẫn đăng duy nhất một điều "Tôi rất hạnh phúc.", trước số lượng fan ở bên cạnh cũng có ít nhất vài chục vạn, mà ở dưới bình luận kia cũng tồn tại nhiều loại.

Lúc này, tin mới nhất trên weibo vẫn có liên quan đến sự kiện lần này.

"Vẫn rất chúc phúc cô và Lục Phi, nhưng chuyện lần này bởi vì cô mà đến, tôi hi vọng cô có thể cho fan chúng ta một lời giải thích, không để cho chúng tôi phản đối cô."

"Nhan nữ thần cô có muốn giải thích một chút hay không, nhìn Tã Tư Tư ở trên Weibo của Nam Thần, thật sự là quá đáng ghét, chẳng qua là vì vận may tốt nhận được ảnh hậu, thật sự cho rằng mình có sức quyến rũ vô biên rồi sao?"

"Cho tới bây giờ, cô đều không giúp đỡ được Lục Nam Thần, vẫn luôn gặp rắc rối."

"Thật không biết xấu hổ rồi, ý vào chồng mình là ảnh đế khi để Tư Tư nhà chúng tôi, thật cho là Tư Tư nhà chúng tôi dễ bị khi dễ sao?"

"....."

Nhìn weibo phía dưới này giống như là đe dọa, giống như nhục mạ, giống như lên tiếng nghi ngờ, Nhan Hạ không thể không thừa nhận, quả thật suy nghĩ của cô cũng bị ảnh hưởng một chút, nhưng nghĩ đến Lục Phi lúc gặp phải chuyện lại gọi điện thoại cho cô trước tiên, làm cho cô an tâm, làm sao cô có thể để cho mình khó chịu bởi vì chút chuyện này.

Nghĩ tới, Nhan Hạ mở ra weibo, từ từ biên tập.

Nhan Hạ: Quả thật tôi là bạn cùng phòng với Tã Tư Tư, nhưng không quen, về phần khác, tôi tôn trọng tất cả sự lựa chọn của Lục Phi. Lục Phi Giải trí Chí Tôn(cái này giống như là tag tên trên facebook)#

Mà Nhan Hạ vừa đăng điều này lên weibo, lập tức lại thu hút một số lượng lớn fan của Lục Phi, các cư dân mạng và một số truyền thông đều nhìn xem.

Trong thời gian ngắn, đoạn tin này của cô được đăng lên cũng qua truyền thông tin tức được truyền đi xa hơn.

Bên kia, Lục Phi vốn đang điều khiển dư luận trên Internet, thuận tiện muốn tra thêm thủ phạm thật sự phía sau màn này, anh lại bất ngờ không kịp đề phòng thấy được động thái của Nhan Hạ.

Mở ra, nhìn giọng điệu bình tĩnh trả lời của Nhan Hạ, khỏe môi Lục Phi không nhịn được hơi nhếch lên, sau đó lập tức chia sẻ điều này trên weibo của Nhan Hạ, cũng kèm thêm bình luận của mình.

Lục Phi v: không phải lợi dụng việc công để trả thù cá nhân, chẳng qua cảm thấy được hai bên không thích hợp để hợp tác. Nhan Hạ giải trí Chí Tôn#

Lục Phi lên tiếng lần này, giống như lại đổ thêm dầu vào lửa, Lục Phi cứ thừa nhận như vậy.

Truyền thông đã nhanh chóng truyền đi lời nói này.

Rất nhanh, cũng có những Weibo khác rồi rít chia sẻ điều này của Lục Phi lên Weibo.

Giải trí Chí Tôn v: nhân vật luôn chờ quyết định ở bên trong, hôm nay để cho Lục Phi gặp mặt làm quen với Tả Tư Tư một chút, nếu giữa hai người ở chung không thoải mái, bộ phim cũng quay không được, mà lựa chọn Lục Phi buông tha Tả Tư Tư là xuất phát từ danh tiếng, suy xét về phương diện diễn xuất, nếu điều kiện đối phương tốt giống như Lục Phi, chúng tôi cũng sẽ thay Lục Phi. Lục Phi giải trí England.

Giải trí England v: luôn có 2 ứng cử viên được chọn cho vai nữ chính, Tả Tư Tư cũng không phải duy nhất, sau khi Tư Tư rời đi, Dương Ngưng đã đến giải trí Chí Tôn thương lượng, hình minh họa. Giải trí Chí Tôn Lục Phi Tả Tư Tư Dương Ngưng

Lục Phi, giải trí Chí Tôn cùng với giải trí England lần lượt lên tiếng, nhất thời để cho công chúng nhìn thấy sự chuyển đổi của vở kịch.

Người ta có hai ứng cử viên được chọn vào vai nữ chính, một là Tả Tư Tư, hai là Dương Ngưng, diễn xuất của hai người đều là số một số hai, như vậy Lục Phi lựa chọn hợp tác mà mình thích, từ chối Tả Tư Tư gọi là trò đùa của ngôi sao lớn sao?

Không tính toán!

Hơn nữa, quả thật địa vị của nam diễn viên ở Làng Giải Trí cũng cao hơn nữ diễn viên, ở phương diện cấp bậc giống nhau thù lao đóng phim của nam diễn viên sẽ luôn cao hơn nữ diễn viên số một, có đôi khi, ngay cả ở đoàn kịch một số nam diễn viên có thể chỉ định nữ diễn viên, chỉ là Lục Phi có thể lựa chọn dưới tình huống không tuyển chọn nữ diễn viên mình không thích thôi, như vậy có lỗi sao?

Dư luận lập tức xoay chuyển một nửa.

Mà ngay tại lúc đó, có phóng viên cũng ngăn Tả Tư Tư ở trước cửa giải trí England.

"Tả Tư Tư, cô có thể nói rõ một chút quan hệ của cô và Nhan Hạ vợ của Lục Phi trong lúc đó có phải như cô ấy nói là không quen hay không đây?" Phóng viên giơ micro mà hỏi một cách sắc bén.

"Xác thực giữa chúng tôi chỉ là sơ giao mà thôi, ban đầu ở năm thứ hai đại học tôi mới được chuyển đến ký túc xá, nhưng bởi vì không cùng khoa, hơn nữa khi đó tôi bắt đầu đóng vai phụ ở rất nhiều đoàn phim, cho nên thời gian trở về ký túc xá không nhiều lắm, đúng như cô ấy từng nói, chúng tôi không quen." Tả Tư Tư trả lời thoải mái.

"Vậy trong lúc đó chuyện của Nhan Hạ với Lục Phi, có phải cô đã biết từ trước hay không?" Phóng viên chuyển đề tài, đột nhiên chuyển tới hỏi một vấn đề khác.

Tả Tư Tư cũng bị phóng viên này đột ngột thay đổi nhanh chủ đề làm cho cô sững sờ, cuối cùng chỉ có thể lắc lắc đầu nói, "Tôi biết rõ bọn họ đang hẹn hò, nhưng sau khi tốt nghiệp thì đường ai nấy đi rồi, tôi vẫn cho là Nhan Hạ cô ấy ra nước ngoài du học, không nghĩ tới cô ấy lại lựa chọn kết hôn với Lục Phi."

"Khi đó ở đại học bọn họ đã ở cùng nhau sao?"

"Đúng, lúc trước không ít người đã theo đuổi hai người họ, khi đó bọn họ ở bên nhau cũng làm không ít người đau lòng." Tả Tư Tư chế nhạo nói, khoe môi lộ ra nụ cười hoàn toàn không nhìn ra một chút lo lắng nào, giống như là một bất ngờ nhỏ, mà việc này, cũng sẽ không làm cho người khác cảm thấy chán ghét.

"Vậy cô cảm thấy thế nào về tình cảm của hai người bọn họ vẫn duy trì từ đại học cho đến bây giờ?"

"Rất hâm mộ bọn họ, cũng hi vọng trong tương lai mình cũng có thể tìm được một người chồng bảo vệ vợ con giống như Lục Phi vậy." Tả Tư Tư cười híp mắt nói, chỉ là câu nói sau cùng này có chút ý vị không rõ.

Tất cả các phóng viên cũng là người bình thường, khi đang chuẩn bị tiếp tục hỏi sâu vào vấn đề, có một phóng viên đã thay đổi chủ đề, đột nhiên hỏi Tả Tư Tư: "Về việc Dương Ngưng trở thành nữ diễn viên chính lần này, cô thấy thế nào?"

Người phóng viên này vừa nói xong, các phóng viên khác cũng phản ứng kịp, nhanh chóng nhìn chăm chăm vào Tả Tư Tư.

Tả Tư Tư và Dương Ngưng là trụ cột của giải trí England, quan hệ hai người bất hòa mọi người ở trong giới đều biết.

Mà quả nhiên, sau khi người phóng viên này hỏi xong vấn đề này, mặt của Tả Tư Tư cứng ngắc mấy giây, sau đó cười nhạt nói: "Chúc mừng cô ấy."

Mặc dù khôi phục rất nhanh, nhưng rõ ràng vẫn bị phóng viên quay chụp.

Người đại diện bên cạnh Tả Tư Tư thấy tình huống không đúng, cũng lập tức đứng ra hoà giải nói: "Mọi người, hôm nay phỏng vấn đến đây thôi, Tư Tư chúng tôi còn tiếp tục thông báo."

Mà nói xong, người đại diện nhanh chóng mang Tả Tư Tư rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của Tả Tư Tư, phóng viên mới vừa đặt câu hỏi lập tức sờ sờ cằm của mình, nhưng tin tức của Lục Phi và Nhan Hạ đúng là anh ta dùng hình thức phóng đại, tại sao có thể để cho người khác phá hoại đây?

Nếu Lục Phi và Nhan Hạ ở nơi này, tất nhiên có thể nhận ra, người phóng viên này chính là người đã đạt thỏa thuận làm bạn bè với bọn họ.

Đoạn phỏng vấn video này của Tả Tư Tư cũng rất nhanh được đăng tải lên internet, trở thành bằng chứng Lục Phi cũng không phải bởi vì Nhan Hạ mà nhắm vào Tả Tư Tư, dư luận bắt đầu hoàn toàn đảo ngược rồi.

Ngược lại càng ngày càng nhiều người bắt đầu chú ý tới những gì Tả Tư Tư nói trong bài phỏng vấn.

Nhan Hạ và Lục Phi hai người bắt đầu hẹn hò ở trường đại học?

Không thể giải thích, không ít người bắt đầu thảo luận các ý kiến ở bên dưới, bọn họ muốn biết chuyện tình của Nhan Hạ và Lục Phi.

Mà sau chuyện này, trong lúc đó thái độ không ít fan đối với Lục Phi và Nhan Hạ đã dịu đi rất nhiều.

Mặc dù vẫn có người ở thảo luận về Nhan Hạ là người ở phía sau lôi kéo Lục Phi, nhưng lời mắng nhiếc Nhan Hạ ít hơn một chút.

Dù sao, ngay lần đầu tiên Nhan Hạ đứng ra giải thích, vấn đề cho không ít fan Lục Phi có chút hảo cảm, khi Nhan Hạ đăng lên weibo thì cô nên biết tình huống lúc này nhất định sẽ bị mắng thương tích đầy mình, nhưng cô vẫn đứng ra, ít nhất để cho bọn họ nhìn thấy, không phải Nhan Hạ vẫn núp ở sau lưng của Lục Nam Thần bọn họ tìm kiếm sự trợ giúp như phụ nữ nhỏ.

Lần này ngoài ý muốn đột nhiên lấy được hiệu quả như vậy, khiến cho Lục Phi rất hài lòng.

"Lục Phi, vận may vợ nhà anh luôn rất tốt." Hình Ảnh nhìn bình luận của fan Lục Phi một chút, không nhận được nói, tình huống luôn ở nơi không chú ý đã xảy ra một chút xúi thay đổi.

Tuy nhiên những thay đổi này thật rất nhỏ, nhưng tập chung lại một chỗ, nhất định sẽ hoàn toàn thay đổi.

"Người ngọc có ngọc phúc." Lục Phi cao ngạo lạnh lùng đáp một tiếng, mặc dù giọng nói lạnh lạnh, trong câu nói này cũng không khó nghe ra ẩn chứa bên trong có chút dịu dàng.

Cảm nhận được Nhan Hạ bảo vệ, Lục Phi cảm thấy rất Thoải mái.

Nghe được những lời này của Lục Phi, Hình Ảnh phì cười một tiếng, Lục Phi thật đúng là bất cứ lúc nào cũng thể hiện tình cảm với vợ của mình, chỉ là, trong lòng vẫn xúc động vì tình cảm của Lục Phi và Nhan Hạ.

Trong lòng cô cũng hi vọng, tất cả mọi người có thể mở rộng lòng chúc phúc hai người bọn họ.

Cô tin tưởng, ngày nay không xa lắm.

Ngay sau đó, Hình Ảnh tiếp tục nói, "Vậy bộ phim lần này anh hợp tác với Dương Ngưng, hình tượng cô ấy ở công chúng cũng xem là tốt, xác thực cũng có thể ngăn chặn lại những lời bình luận của cư dân mạng."

Nghe được cái tên này, chân mày Lục Phi nhíu lại thật chặt, trong mắt thoáng qua một tia sắc bén, nhìn Hình Ảnh nói: "Giúp tôi điều tra cô ta một chút."

Nghe được Lục Phi nói như vậy, Hình Ảnh nghiêm mặt một cái: "Thế nào? Cô ta có vấn đề?"

"Nếu tôi nhớ không lầm, lúc trước cô ta cũng là một trong những người muốn hại Nhan Hạ, Tả Tư Tư không thể nào bày ra chuyện lần này, như vậy chỉ có cô ta." Lục Phi cười lạnh, đứng tưởng rằng cuối cùng quyết định là cô ta, cô ta liền thành công, sau khi bộ phim khởi quay, lần này anh sẽ làm cho cô ta hối hận đã tham dự quay bộ phim này.

"Được, tôi biết rồi." Hình ảnh gật đầu, trong đầu lại thoáng hiện gương mặt thanh tú của Dương Ngưng này, nếu cô ta thật như lời nói..., Hình Ảnh không thể không thừa nhận, Dương Ngưng này tâm cơ có phần quá sâu.

Mà bên kia, Tả Tư Tư cũng không nghĩ tới, thế nhưng biểu hiện của mình đang tự nhiên thoải mái bởi vì nhắc tới Dương Ngưng mà xuống tinh thần, không chỉ có như thế, còn để cho Nhan Hạ vì vậy xứng đáng nhận được.

Nghĩ tới đây, Tả Tư Tư đột nhiên hiện lên người phóng viên chuyển đổi đề tài đó không khỏi oán giận, nếu không phải anh ta, làm sao lần phóng vấn này sẽ nhằm vào tình huống sai sót.

Lại nghĩ đến Dương Ngưng đạt được cơ hội lần này, Tả Tư Tư càng thêm hận nghiêng răng.

Dương Ngưng này, từ đại học, vẫn luôn bất hòa với cô.

Ngay khi ý niệm này hiện lên, Tả Tư Tư không khỏi nhớ lại một chuyện.

Dương Ngưng, cũng là một trong những người lên kế hoạch một sự kiện, Lục Phi không muốn hợp tác với cô, như thế nào lại muốn hợp tác với cô ta?

Nghĩ tới đây công ty dễ dàng giao vai diễn cho cô ta, Tả Tư Tư không khỏi chế nhạo một cái, chuyện này, sẽ không phải là Dương Ngưng sắp đặt tốt chứ?

Được, lại dám lợi dụng cô! Lục Phi từ chối hợp tác một lần, nếu từ chối nữa sẽ dễ làm cho người ta nhìn ra vấn đề, cho nên, lần thứ hai Lục Phi chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận.

Dương Ngưng, Tả Tư Tư cắn răng nghiêng lợi nhớ tới cái tên này.

Nhưng nghĩ lại, Tả Tư Tư vừa cười một tiếng, thái độ Lục Phi đối với cô không tốt, đối với Dương Ngưng sẽ có thái độ tốt sao? Chuyện thâm này cuối cùng còn không biết là ai đây! Ít nhất, cô là thật lòng biết, Lục Phi sẽ không coi trọng cô.

Bây giờ cô vẫn chỉ là bất bình mà thôi.

Cô thật vất vả đi đến trình độ hôm nay, cho dù không muốn vì tình yêu mà phá hủy sự nghiệp của mình.

Về phần Dương Ngưng, người phụ nữ cao ngạo đó, cô mong đợi kết quả của cô ta..

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(dot)Net.

Chương 45

Edit: Tuyen83~

Một lát sau, Lục Phi và Hình Ảnh hai người lại đến phòng làm việc của Mục Kỳ, trong phòng làm việc tương tự thấy được Dương Ngưng mới tới, khi Dương Ngưng

nhìn thấy Lục Phi tỏ ra rất điềm tĩnh.

Ánh mắt Lục Phi nhìn đến, chỉ hơi hột cười, ngược lại khi nhìn đến Hình Ảnh dịu dàng cười một tiếng.

Hình Ảnh cũng hơi gật đầu ra hiệu, nhưng trong lòng lại dâng lên một chút cảnh giác với Dương Ngưng, dựa vào lời nói của Lục Phi, trước mắt Dương Ngưng là tình nghi lớn nhất, tất cả sự việc lần này cũng là cô ta bố trí, nhưng khi cô ta đối mặt với bọn họ cũng không lộ ra một chút dấu vết nào, suy nghĩ một chút đều cảm thấy có chút đáng sợ.

Ánh mắt Lục Phi chỉ lướt qua Dương Ngưng một cái liền chuyển hướng đến Mục Kỳ, lần này, anh không từ chối trực tiếp, thuận tiện ký xuống tên của mình.

Dương Ngưng đứng bên cạnh nhìn động tác của Lục Phi, đáy mắt thoáng qua một chút vui vẻ, điều này nói lên Lục Phi cũng không bài xích hợp tác với cô hay không?

Mà sau khi ký xong hợp đồng, Lục Phi và Hình Ảnh nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Dương Ngưng thấy thế, vội vàng đi theo.

"Lục Phi." Dương Ngưng không nhịn được kêu lên.

Nghe được tiếng gọi, Lục Phi dừng bước, về mặt bình thần nhìn Dương Ngưng.

"Lục Phi, đã lâu không gặp, cùng uống một ly cà phê thì như thế nào?" Dương Ngưng giống như hào phóng nói, thuận tay còn vén vén tóc dài gọn sóng của mình, như vậy ý tứ đã rất rõ ràng rồi.

Nghe được câu này, Lục Phi nhàn nhạt cũng liếc Dương Ngưng một cái: "Tôi với cô, quen biết sao?"

Những lời này của Lục Phi, làm cho đồng tử Dương Ngưng hơi co lại.

Lục Phi không thêm để ý cảm nhận của Dương Ngưng một chút nào, mang theo Hình Ảnh trực tiếp đi vào thang máy.

Dương Ngưng hoàn hồn, khi chuẩn bị đuổi kịp, Lục Phi đã ấn lên nút đóng cửa.

Dương Ngưng cứ nhìn cửa thang máy chậm rãi đóng lại như vậy, ngăn cách cô và Lục Phi hai thế giới.

Bảy năm trước là như thế này, bảy năm sau vẫn là như vậy!

Dương Ngưng cúi thấp đầu, lông mi đen nhánh ở trên viền mắt lưu lại một bóng dáng, tâm tình của cô cũng che kín một tầng bóng mờ.

Từ trước tới nay Lục Phi là người luôn từ chối người khác ở trong thế giới của anh, nhưng vì sao Nhan Hạ là một ngoại lệ, cô còn không bằng Nhan Hạ sao?

Cô đã từng cho là, Lục Phi và Nhan Hạ đã sớm chia tay, cho nên cô mới cố gắng từ từ bày mưu, mới có cơ hội này hợp tác với Lục Phi, nhưng vì cái gì cô muốn cố gắng đứng ở bên cạnh Lục Phi, Nhan Hạ lại xuất hiện, cô chỉ có thể thay đổi kế hoạch một lần nữa.

Cho dù lúc này đứng ở trước mặt Lục Phi, thế nhưng anh lại nhìn cô với sự miễn cưỡng.

Cô không muốn bỏ cuộc, vì cô đã bỏ ra rất nhiều để đi đến bên cạnh Lục Phi, mà kết quả, nhưng vẫn bị phá hủy trong chốc lát, điều này làm sao cô có thể cam chịu?

Nhan Hạ.....

*

Xế chiều hôm đó, trên internet bắt đầu đưa tin rộng rãi Lục Phi hợp Tác với Dương Ngưng trong bộ phim mới.

Ảnh đế và ảnh hậu hợp tác cũng như trước đó Giải trí Chí Tôn và Giải trí England đều nghĩ như vậy, bộ phim còn chưa bắt đầu quay, cụ thể hạng mục công việc cũng chưa biết, ngay lập tức nhen nhóm sự nhiệt tình của các fan và cư dân trên mạng.

Dù sao bộ phim tìm người diễn viên có giá trị như ảnh đế và ảnh hậu tới diễn có trình độ hơn nhiều so với một số diễn viên mới.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lục Phi và Dương Ngưng tên hai người cũng phủ khắp các tin tức trong một buổi sáng.

Lúc này, Nhan Hạ ở trong công ty.

Nhìn trên internet mới xuất hiện tin tức có liên quan đến Lục Phi và Dương Ngưng, động tác cầm điện thoại di động của Nhan Hạ lập tức cứng lại.

Dương Ngưng.

Cái tên này làm cho cô khác sâu hơn nhiều so với Tả Tư Tư.

"Cô chính là Nhan Hạ? Nếu biết điều thì cách xa Lục Phi một chút." Ngày đó, hoa khôi của khoa Dương Ngưng trong truyền thuyết dịu dàng hào phóng tỏ ra rất vênh váo hống hách đứng ở trước mặt của cô nói như vậy.

Khi đó cô cũng không để ý tới, nhưng ai có thể nghĩ đến, chính là cô ta một tay bày ra tất cả các sự việc nhằm vào cô.

Họ biết rất rõ ràng cô có chứng sợ hãi thị giác, nhưng hết lần này tới lần khác ở trước công chúng hãm hại cô, để cho cô không cãi lại được.

Nhớ tới cảm giác sợ hãi khi đó, cơ thể Nhan Hạ không tự chủ được cũng có chút run rẩy.

Cũng là khi đó, cô mới ý thức đến chứng bệnh của mình đến cùng có bao nhiêu nghiêm trọng.

Cũng vào thời điểm đó, khi Lục Phi ôm cô vào lòng, cô mới hiểu được, Lục Phi đã cho cô bao nhiêu cảm giác an toàn.

Khi Nhan Hạ rơi vào hồi ức thì điện thoại ở bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng chuông, kéo suy nghĩ của Nhan Hạ lại.

Nhìn lên màn hình hiển thị "Ông xã", khoe môi Nhan Hạ khẽ nhếch lên, nhận nghe điện thoại.

"Nhan Hạ."

"Ừ?"

"Em đã xem tin tức chưa? Dương Ngưng....."

"Em không quan tâm, cũng đã qua nhiều năm như vậy, em không cần phải vì cô ta mà ảnh hưởng đến cuộc sống của em bây giờ." Nhan Hạ cười tiếp tục nói với Lục Phi.

"Ừ." Lục Phi đáp nhẹ, nhưng sau đó vẫn tiếp tục nhắc nhở: "Chuyện lần này vẫn có thể là cô ta giờ trở lại ở sau lưng, bất kể có tin tức gì truyền ra, em cũng không cần để cô ta lừa gạt, anh sẽ nhanh chóng giải quyết cô ta."

Khi nói xong, trong tay của Lục Phi đang xem tài liệu những năm qua của Dương Ngưng từ một diễn viên mới leo đến làm trụ cột của giải trí England.

Nếu không phải con số ở trước mặt anh, anh thật sự không cách nào tưởng tượng được, vậy mà thủ đoạn tính toán của Dương Ngưng lợi hại như vậy.

Nếu Nhan Hạ thật sự đối đầu với cô ta, thật sự chính là không có cách nào khác.

Tình huống như thế, vốn anh cũng không yên tâm Dương Ngưng xuất hiện ở trước mặt Nhan Hạ.

Nghe ra lời nói của Lục Phi, nhưng Nhan Hạ thần nhiên nói: "Lục Phi, nếu cô ta vẫn như Dương Ngưng bảy năm trước, nhưng em tuyệt đối không phải là Nhan Hạ của bảy năm trước rồi."

"Ừ, anh biết." Ánh mắt Lục Phi trở nên nhu hòa, nhiều năm như vậy, cố gắng của Nhan Hạ anh đều xem ở trong mắt, chỉ là, anh không muốn cô bị bất kỳ một chút nguy hiểm nào mà thôi.

Giờ khắc này, thông qua điện thoại di động sự yên tâm từ từ lan ra ở trong lòng của hai người.

Bảy năm rồi, bọn họ đều đã trưởng thành, đều muốn làm một chút gì đó cho đối phương.

Sau khi cúp điện thoại, Nhan Hạ nhìn nụ cười vạn người mê kia của Dương Ngưng trên internet, cười nhạt.

Cô không còn là Nhan Hạ của trước kia để cho Dương Ngưng có thể tùy ý khi dễ rồi.

Nếu cô ta còn mơ ước ông xã của cô, vậy thì đừng trách cô không chút khách khí"Phản đòn" lại.

*

Buổi chiều, khi vừa đến thời gian, Lục Phi liền đi tới dưới lầu công ty của Nhan Hạ, ánh mắt liếc chiếc xe đi theo phía sau mình một cái, ánh mắt trở nên tỉnh mạch, ngay sau đó, ánh mắt nhìn cửa chính Offices.

Trong chốc lát, Nhan Hạ từ cửa chính từng bước từng bước đi ra.

Xuyên qua cửa sổ xe, ánh mắt của Lục Phi chăm chú nhìn Nhan Hạ.

Một chiếc áo khoác màu xám ôm gọn dáng người thon dài của Nhan Hạ, ngũ quan thanh lệ, da thịt trắng nõn, đứng ở nơi đó, chính là một phong cảnh xinh đẹp.

Giờ khắc này, trí nhớ của Lục Phi bắt đầu từ từ hiện ra, giống như nhìn thấy cô trong trí nhớ.

Những người đã nhìn thấy Nhan Hạ, phần lớn đều rất thích nói cô là một đóa hoa mai cao quý nở rộ một mình trong tuyết.

Theo quan điểm của Lục Phi, thế nhưng anh lại càng thích lấy Nhan Hạ so với "Mùa thu hoa cúc", có sức sống đầy ngoan cường.

Những hoa khác đối với anh đều dễ tàn phai, chỉ có hoa cúc, trong lòng của anh vĩnh viễn không tàn.

Đang suy nghĩ, Nhan Hạ đã leo lên ghế lái phụ.

Cửa xe "Động" một tiếng đóng, kéo suy nghĩ của Lục Phi lại.

"Anh đang suy nghĩ cái gì mà nhập tâm như vậy?" Nhan Hạ hỏi, sau đó lấy điện thoại di động ra, thuận tay cũng ném túi xách của mình ra phía sau.

"Đang nghĩ đến em." Bốn chữ không chút do dự từ trong miệng Lục Phi cũng bật thốt lên.

"Hi hi" Nhan Hạ cười ra tiếng, sau đó nhìn thời gian trên điện thoại di động một chút, không khách khí chút nào nói: "Anh không lái xe đi, đợi lát nữa đi đón Hạo Hạo sẽ tới trễ, thời gian này, rất nhiều cha mẹ đi đón con."

"Hôn một cái?" Lục Phi vặn chìa khóa xe, khởi động xe, chỉ là mặt lại sắp đến gần Nhan Hạ bên này.

Nhìn Lục Phi, Nhan Hạ bất đắc dĩ hôn lên má anh một cái.

Ngay sau đó, Lục Phi mới xoay tay lái, đạp chân ga, rời đi.

Mà lúc này, bên trong xe ở phía sau, một bóng người nhìn chăm chú chiếc xe rời đi thật lâu.

*

Mấy ngày kế tiếp, Lục Phi và Nhan Hạ cũng bận việc.. của từng người, mà các phóng viên đang theo dõi hai người lại phát hiện hai người cũng có cuộc sống giống như những cặp vợ chồng bình thường khác, ăn cơm, tan việc, đi đón con.....

Nhưng cho dù là như thế, các phóng viên vẫn chăm chỉ đưa tin tức hàng ngày của Lục Phi và Nhan Hạ trên internet.

Những fan của Lục Phi nhìn cuộc sống hằng ngày của hai vợ chồng nhìn cũng có chút không còn cảm giác.

Trong thời gian này, dần dần xuất hiện một số tiếng nói "Ủng hộ vợ chồng Nhan Hạ và Lục Phi".

Lúc này, nhiều người mới thật sự phản ứng.

Hình như đây mới là mục đích của Lục Phi, lấy phương thức tình tế khiến cho công chúng từ từ tiếp nhận chuyện hôn nhân của anh?

Và vào thứ sáu mỗi tuần, tập thứ ba của 《siêu nhân trở lại》，vào buổi tối cũng sẽ là ngày phát sóng《siêu nhân trở lại》.

Trời còn chưa sáng, tổ tiết mục của《siêu nhân trở lại》cũng đã chạy tới nhà của Lục Phi

Lần này, là Nhan Hạ mở cửa cho bọn họ.

Cửa vừa mở ra, liền thấy được Nhan Hạ, người của tổ tiết mục cũng có chút kinh ngạc, nhưng mà nghĩ đến mấy ngày này Nhan Hạ và Lục Phi hai người này mỗi ngày một cái tin tức mới, bọn họ liền hiểu, Nhan Hạ vốn định mượn 《siêu nhân trở lại》này làm nền tảng đánh dấu một chút cảm giác về sự tồn tại của mình.

Đối với điều này, tổ tiết mục rất hài lòng, vợ Lục Nam thần vốn là một mảnh lối quảng cáo, cho dù bây giờ đích xác có một số fan đưa ra chiêu bài tẩy chay, nhưng không thể phủ nhận Nhan Hạ người vợ Nam thần này đang rất hot ở Làng Giải Trí, quan trọng hơn là, sau đó bọn họ còn có một số hoạt động ngoài trời cần mẹ ủng hộ.

"Lục Nam thần và tiểu nam thần?" Biên đạo cười híp mắt hỏi, nhìn Nhan Hạ ở khoảng cách gần, cô mới thật sự hiểu cái gì gọi là tính khiết tự nhiên.

Vợ Nam thần cũng đã sinh một đứa bé năm tuổi, da có cần phải đẹp như vậy hay không!

Lần trước khi nhìn thấy là có trang điểm, mặc dù kinh điểm, nhưng vào giờ phút này tiếp cận đẹp đến rung động.

"Bọn họ còn đang ngủ." Nhan Hạ cũng cười đáp lại.

"Tối hôm qua bọn họ ngủ cùng nhau?" Ánh mắt của biên đạo sáng lên nói, hai cha con nằm ngủ cùng nhau một màn này thật sự động lòng người. đđ lqđ

"Ừ." Nhan Hạ gật đầu, nghĩ đến tối hôm qua bởi vì Lục Hạo đột nhiên gõ cửa mà cắt đứt chuyện tốt, còn nhớ đến mặt Lục Phi đen lại ôm Lục Hạo rời đi, Nhan Hạ không nhịn được bật cười.

Nhìn bộ dáng Nhan Hạ dịu dàng cười, biên đạo ở bên cạnh đều không thể không thừa nhận, cô ấy là người phụ nữ rất thích hợp đứng ở bên cạnh Lục nam thần.

Khi biên đạo đang suy nghĩ, đột nhiên, cửa phòng"Răng rắc" một tiếng bị mở ra, sau một khắc, một bóng dáng nho nhỏ xuất hiện ở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Đến Cùng (Sùng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 46

Edit: Tuyen83

Sau khi Lục Hạo mở cửa, bỗng chốc ánh mắt rơi trên người Nhan Hạ, mắt to chớp chớp, hình như đang nghĩ tới điều gì, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Nhan Hạ, ôm lấy bắp đùi của cô, buồn buồn nói: "Mẹ, ba nói con lại tiếp tục ngủ với ba nữa, có phải con sẽ không có em gái hay không?"

Nghe lời Lục Hạo nói, Nhan Hạ nhìn biên đạo và nhà quay phim đang quay phim ở bên cạnh, rất muốn nói, những lời này của Hạo Hạo có thể đã cắt bớt rồi chứ?

Lại cúi đầu, nhìn đôi mắt to rất muốn biết kia của Lục Hạo, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có cảm giác mình nên nói gì với con mới tốt đây.

Thấy Nhan Hạ chỉ nhìn cậu không nói lời nào, Lục Hạo lại lắc lư cơ thể của mình, nói: "Mẹ, mẹ trả lời nhanh lên một chút! Nếu có em gái như ba nói, về sau Hạo Hạo có thể ngủ một mình."

"Sau này hãy nói." Nhan Hạ nói, bây giờ cô không có can đảm để đồng ý với Lục Hạo muốn sinh em gái ở trước mặt người xem của cả nước.

Lục Hạo nghe trả lời như vậy, rõ ràng có chút không vừa ý, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhấp máy đang chuẩn bị nói cái gì đó, ngay sau đó, một giọng nói vang bên tai Lục Hạo, Lục Hạo lập tức ngừng nói, lúc này nhìn thấy Lục Phi ở cửa ra vào.

"Ba....." Lục Hạo kêu, hình như là nghĩ tới điều gì, sau đó buông Nhan Hạ ra, lấy hai tay nhỏ nhắn bịt kín miệng của mình lại, hiển nhiên bé mới vừa len lén nói bí mật nhỏ của Lục Phi, nhưng lại không ngờ qua miệng bé lập tức cũng bán ba mình đi rồi.

Nhìn bộ dạng hồn nhiên này của đứa con nhà mình lại nghĩ đến vấn đề Lục Hạo mới vừa hỏi, trái tim Lục Phi lập tức co rút một chút, con trai nhà anh nhất định là đến gài bẫy ba mẹ sao?

Nhưng cho dù trong lòng có lay động, về mặt của Lục Phi vẫn bình tĩnh như cũ, từ từ đi đến, trực tiếp ôm lấy Lục Hạo, nói: "Đi, chúng ta đi rửa mặt."

"Con muốn mẹ." Lục Hạo vội vàng đưa tay về phía Nhan Hạ, bé nhảy cảm cho là, lúc này hơi thờ trên người Lục Phi có chút nguy hiểm, muốn tìm kiếm sự trợ giúp tốt hơn.

"Mẹ sẽ đi chuẩn bị cho con bữa ăn sáng." Lần này, Nhan Hạ cũng không giúp được đứa con nhà mình rồi, hãy để cho chồng nhà cô giáo dục tốt một chút biết cái gì gọi là bảo vệ bí mật thôi.

Nói xong, Nhan Hạ nhanh chóng quay người đi vào phòng bếp ở bên cạnh.

Mà Lục Hạo vẫn bị Lục Phi ôm vào phòng tắm, lúc này, trong đó một người quay phim nhanh chóng đi theo.

Lúc này, bên trong phòng tắm.

Lục Phi vắt khô khăn lông ném lên tay Lục Hạo, lạnh nhạt nói: "Tự mình lau."

"Ba không lau giúp con sao?" Lục Hạo thận trọng hỏi, mặc dù ba lau cho bé có hơi đau, nhưng bé không muốn tự mình làm.

"Ừ." Lục Phi nhàn nhạt mà gật gù đầu, sau đó xoay người cầm khăn lông lau mặt của mình.

Nhìn thấy tình huống này, Lục Hạo chỉ có thể cố gắng, chu môi, cầm khăn lông vội vội vàng vàng lau lau trên mặt mình, sau đó lại lấy bàn chải kem đánh răng đứng ở bên cạnh bồn cầu dùng sức xoay xoay đánh răng.....

Sau khi chờ hai người rửa mặt xong đi ra, Nhan Hạ đã chuẩn bị sẵn sàng bữa ăn sáng.

Cắn một cái bánh bao nhỏ, ăn một miếng cháo nóng, Lục Hạo đang ăn cơm lập tức quên hết tất cả phiền não.

"Lát nữa em vẫn phải đi công ty?" Lục Phi vừa ăn, vừa hỏi Nhan Hạ.

"Ừ, sau tuần lễ thời trang NY lần trước công ty nhận được không ít người đặt hàng, cần thiết kế đa dạng hơn một chút nữa." Nhan Hạ lên tiếng, không thể không nói, sau khi lộ diện với tỉ lệ cao như vậy, trong khoảng một thời gian rất dài phòng làm việc cũng sẽ nhanh chóng mở rộng kinh doanh, cũng là thời gian bận rộn nhất của bọn họ.

"Muốn anh đưa em đi công ty không?" Lục Phi nói xong, nhìn Nhan Hạ ăn xong một cái bánh bao, từ trên bàn lấy thêm một cái đưa tới tay Nhan Hạ.

Nhan Hạ cũng rất thuận theo nhận lấy, sau đó nói: "Không cần, em sẽ kêu tài xế tới đón."

"Hai ngày sau gặp lại."

"Ừ." Nhan Hạ cười đồng ý nói.

Trong chốc lát, ba người ăn sáng xong, cũng đã đến thời gian chia tay, Nhan Hạ kéo rương hành lý nhỏ của mình rời đi.

"Mẹ, hẹn gặp lại." Đứng ở cửa, Lục Hạo không hề áp lực chút nào mà vẫy tay nói với Nhan Hạ, bé đã thành thói quen chia tay ba hoặc mẹ một trong hai người rồi.

Mà đợi đến sau khi không nhìn thấy xe của Nhan Hạ, Lục Phi và Lục Hạo hai người mới thu hồi ánh mắt, mắt lớn tròn tròn mắt nhỏ.

Lúc này nhà quay phim lập tức nhìn hai cha con này, trong lòng không nhịn được lắc đầu.

Thật ra thì anh cảm giác, khi có Nhan Hạ, Lục Phi và Lục Hạo quan hệ giữa hai người có thể càng hòa hợp hơn.

Chỉ là, cuối cùng mà nói, sau khi tập đầu tiên của chương trình được phát sóng, hình thức sống chung của Lục Phi và Lục Hạo, còn được khán giả chú ý đến, khi đoạn hai cha con xuất hiện, cũng đã bảo chứng tỉ lệ người xem TV cao, tuy nhiên còn có một số điều khác, nhưng trên thực tế vẫn có một chút khoảng cách nhỏ, nhưng chỉ có một chút khoảng cách nhỏ như vậy ở chương trình mà nói, là rất quan trọng.

Huống chi, ngoài 《siêu nhân trở lại》của bọn họ ra, bởi vì《ba, mình đi đâu thế》có một nền tảng tốt, thời gian lên sóng lại sớm hơn và có ưu thế hơn bọn họ.

Nhưng bởi vì tính chất của chủ đề là bản thân Lục Phi, có đôi khi độ hot《siêu nhân trở lại》của bọn họ mới có thể vượt qua 《ba, mình đi đâu thế》.

Cho nên, tổ chương trình《siêu nhân trở lại》đối với bất kỳ cảnh nào của hai cha con nhà họ Lục cũng tỏ ra rất quý trọng, thời gian này, tỉ lệ xuất hiện trên ống kính của cha con Lục Phi trên thực tế có thể cao hơn những gia đình khác một chút.

Nghĩ tới, nhà quay phim cầm Camera trên tay quay lại khoảnh khắc không rời của hai người.

Mà ngay khi tổ chương trình cho rằng hôm nay Lục Phi và Lục Hạo sẽ ở nhà như mọi ngày, đột nhiên, Lục Phi bắt đầu thu dọn đồ đạc muốn dẫn Lục Hạo ra cửa.

Vừa được biết tin tức này, tổ chương trình nhanh chóng phản ứng, chuẩn bị tốt công tác quay phim sau khi hai người ra ngoài.

Trong chốc lát, Lục Phi mang theo Lục Hạo đi tới thủ phủ điện ảnh và trụ sở truyền hình nổi tiếng, nhưng khi nhìn thấy không ít gương mặt quen thuộc thì tổ chương trình mới đột nhiên nhớ tới, hôm nay không phải là nghi thức mở máy bộ phim của Lục Phi sao?

Mà các thành viên của đoàn làm phim, khi nhìn thấy Lục Phi ôm một đứa trẻ giống như mình xuất hiện, không ít người trực tiếp mù mờ ngay tại chỗ.

Mặc dù bọn họ đã xem tin tức từ trước, cũng đã nhìn thấy Lục Phi dẫn theo đứa bé xuất hiện ở chương trình cùng với ảnh chụp, nhưng không có đến hiện trường rung động như vậy.

Mà nhiều người nhớ lại cảnh quay trong chương trình Lục Phi xuống bếp dỗ đứa bé ngủ, lúc này nhìn lại vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng thờ ơ này của Lục Phi, trong nháy mắt cảm thấy, mọi thứ ở trong lòng đã tan thành mây khói rồi!

Nhưng trong studio vẫn có người quen Lục Phi trực tiếp đi tới trước mặt của Lục Phi.

"Con trai nhà anh thật đáng yêu." Người tới nói xong, nhìn Lục Hạo trong ngực Lục Phi hòa nhã cười một tiếng, nhìn gương mặt Lục Hạo giống hệt với Lục Phi, trong lòng cũng không nhịn được ngửa mặt một chút, thật là muốn nhéo một cái.

"Cháu chào bác." Lục Hạo lễ phép nói.

Nhưng cũng giống như vị giám đốc của bộ phận quản lý nghệ sĩ trước kia, người này trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Bác?

Khi dễ anh nhiều tháng hơn Lục Phi như vậy sao?

Nhưng vấn đề là, Lục Phi đã trở thành một người cha, không được hoan nghênh, anh còn là người đàn ông độc thân hoàng kim có được hay không.

"Tiểu gia hỏa, gọi một tiếng chú nghe một chút?" Người ở trước mặt Lục Phi này nhìn Lục Hạo nhỏ giọng dụ dỗ.

Nhưng ngay sau đó, Lục Hạo cũng đã thay đổi suy nghĩ của mình, trực tiếp nằm lên lưng của Lục Phi.

Nhìn bộ dáng của Lục Hạo không có sức lực như vậy, ánh mắt người này nhìn về phía Lục Phi: "Lục Phi, anh thật sự là không có suy nghĩ, dù sao chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, thế nhưng anh kết hôn sinh con cũng không nói với tôi một tiếng nào, nếu nói sớm một chút, vậy tôi cũng có thể đỡ dành Hạo Hạo gọi ta là chú rồi!"

"Anh cũng có thể sinh con trai hoặc là con gái, tôi không để ý bọn nhỏ kêu tôi là bác." Lục Phi bình tĩnh tự nhiên nói.

Khi Lục Phi nói xong, người này chuẩn bị lên tiếng thì đột nhiên có một giọng nữ trực tiếp chen vào.

"Lục tiên bối, Trương tiên bối....."

Nghe được giọng nói, người trước mặt Lục Phi này cũng chính là Trương Viễn nhìn về phía người đi tới.

Dương Ngưng của giải trí England, cũng chính là nữ chính của bộ phim lần này.

Khóe mắt liếc qua Lục Phi ở bên cạnh, thấy Lục Phi ôm Lục Hạo cũng không muốn đáp lại một cái, Trương Viễn nhú mày, giọng nói rất bình tĩnh nói: "Có chuyện gì."

"Chẳng qua là tới chào hỏi thôi." Dương Ngưng cười nói, sau đó nhìn Lục Phi: "Đã lâu lắm rồi chúng tôi không gặp nhau."

"Các người quen biết nhau?" Trương Viễn hỏi.

"Hạo Hạo hơi mệt, tôi dẫn bé qua bên kia ngồi một chút, anh đi không?" Không đợi Dương Ngưng trả lời, Lục Phi trực tiếp nhìn Trương Viễn nói.

Trương Viễn thấy thế, càng sáng tỏ hơn thái độ của Lục Phi đối với vị nữ vai chính này, mặc dù Lục Phi cao ngạo lạnh lùng, nhưng rất ít thấy anh lại không nề mặt phụ nữ như vậy!

Có lẽ vị Dương Ngưng này đã đắc tội anh ấy ở đâu.

Nghĩ tới, nhìn Lục Phi gật đầu một cái, nói đến cùng, anh vẫn rất tin tưởng tính tình của Lục Phi.

Hai người lớn và một đứa bé rất nhanh đã đến khu nghỉ ngơi bên cạnh.

Mà lúc này, Lục Hạo đang nằm trên lưng Lục Phi ánh mắt cứ nhắm vào Dương Ngưng như vậy, nháy nháy mắt to, hình như là rất tò mò đối với Dương Ngưng.

Nhưng gương mặt kia của Lục Hạo cũng là một kiểu tra tấn đối với Dương Ngưng.

Bởi vì gương mặt này là sự kết hợp tất cả những ưu điểm của người đàn ông mà cô yêu nhất và người phụ nữ mà cô ghét nhất.

Hai bàn tay trắng nõn ở dưới y phục nắm lại thật chặt, tưởng chừng như muốn bóp nát.

Đúng lúc này, một giọng nói khác vang lên bên tai Dương Ngưng.

Nhìn nơi phát ra giọng nói, lại thấy được bóng dáng của Tả Tư Tư xuất hiện ở studio.

Tại sao cô ta lại ở chỗ này?

Trong đầu Dương Ngưng trong nháy mắt thoáng hiện lên cái suy nghĩ này.

Mà ngay sau đó, Tả Tư Tư đã nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Dương Ngưng, vẻ mặt tươi cười nhưng lại không đạt tới đáy mắt, nói: "Dương Ngưng, sau này sẽ ở cùng một studio rồi, xin được chỉ giáo nhiều hơn!"

Nói xong, Tả Tư Tư đưa tay về phía Dương Ngưng.

Dương Ngưng nhìn bàn tay trắng nõn mảnh khảnh trước mắt này, chỉ cảm thấy chán ghét đáp lại một cái.

Lúc này, Trương Viễn nhìn tình huống này, kinh ngạc nhìn Lục Phi nhỏ giọng nói: "Không phải là anh không muốn hợp tác với Tả Tư Tư sao? Tại sao lại tìm cách đưa cô ta vào trong đoàn làm phim." diễn đàn lqđ

Tả Tư Tư có thể xuất hiện ở trong đoàn làm phim, ngoài Lục Phi ra, không một ai có thể làm được.

Nghe vậy, Lục Phi đang ôm Lục Hạo liếc nhìn về phía hai người: "Chớ cản nhau, mới không có thời gian bám lấy tôi."

Chớ cản nhau? Quả thật Trương Viễn muốn cười ra tiếng rồi.

Hai đại mỹ nữ như hoa như ngọc xem ra ở trong mắt Lục Phi thật đúng là chướng mắt.

Nhìn lại hai gương mặt xinh đẹp này một chút, lại giống như là đang đeo mặt nạ, vẻ mặt Trương Viễn lại thờ ơ.

Có đôi khi phụ nữ đẹp không nhất định là tốt.

"Ba, tại sao chớ lại muốn cản nhau đây?" Ngay khi Trương Viễn đang suy nghĩ, Lục Hạo hỏi một câu thanh thúy làm gián đoạn suy nghĩ của anh ta.

Mà ngoài Lục Phi Trương Viễn nghe được lời này, một số người chung quanh nghe những lời này của Lục Hạo cũng có chút lờ mờ, sau đó cuối cùng chỉ có thể nói một

câu: Trí tưởng tượng của đứa bé thật đúng là tự do!

Lúc này, Lục Phi cúi đầu nói nhỏ bên tai Lục Hạo.

Lục Hạo vừa nghe vừa vui vẻ gật đầu.

Nhìn đôi cha con hỗ trợ nhau ở trước mặt này, đáy lòng Trương Viễn dâng lên một dự cảm chẳng lành, cảm giác Lục Phi sẽ nói với Lục Hạo những ý đúng.

Không đa nghi nhưng vẫn là ngửa mặt một chút, rốt cuộc Lục Phi nói với Lục Hạo những gì.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 47

Edit: TranGeny

Mà lúc này, đứng cách Lục Phi và Lục Hạo không xa, người quay phim thấy hai người cúi đầu nói nhỏ, lập tức không ngừng lia ống kính lại gần.

Rốt cuộc vừa rồi hai cha con nhà này cái nói gì vậy?

Tại sao chó lại muốn cắn chó?

Ánh mắt người quay phim nhìn quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Dương Ngưng và Tả Tư Tư ở đằng xa.

Thu hồi lại ánh mắt, mặt anh ta không tránh khỏi hiện lên chút nghi ngờ, tại sao lại cảm thấy là đang nói tới hai người này nhỉ?

Nghĩ vậy rồi nhanh chóng lắc lắc đầu một cái, lại tập trung trở lại trên người Lục Phi và Lục Hạo.

Lát sau, Lục Phi là nam chính nên bị đạo diễn gọi đi bàn luận về vai diễn một chút.

Trước khi đi, anh giao Lục Hạo cho một nhân viên chăm sóc, bởi vì biết có tổ chương trình ở đây, nên Lục Phi cũng rất an tâm.

Sau khi hai người Lục Phi và Trương Viễn đi rồi, Lục Hạo bưng bưng hào hứng nhìn quanh trường quay.

Năm năm qua, bé chưa từng được tới chỗ nào như thế này cả.

Mà Lục Hạo mới ngó nghiêng được một lát thì có người từ từ tiến lại gần bé.

Lục Hạo mở to mắt nhìn chăm chăm người đang đứng trước mặt, đây chẳng phải là người xấu mà ba nói muốn bắt nạt mẹ sao?

Nhìn thấy tay đối phương sắp đặt lên đầu mình, Lục Hạo vội vàng đứng dậy, lùi về phía sau mấy bước, cảnh giác nhìn chăm chăm Dương Ngưng, nói: “Cô là ai? Muốn làm gì Hạo Hạo?”

“Cô là bạn học cũ của ba cháu, thấy cháu đáng yêu như thế, nên muốn tới bắt chuyện với cháu thôi.” Dương Ngưng ôn hòa nói, trên mặt còn nở một nụ cười, nhìn có vẻ cũng rất thân thiện.

Nhưng Lục Phi đã sớm nhắc nhở Lục Hạo rồi.

Chỉ thấy Lục Hạo nhìn Dương Ngưng lăm băm nói: “Ba chưa từng nhắc đến cô với cháu, cháu không tin!”

Nghe vậy, Dương Ngưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Mà lúc này, xem ra tâm tình Lục Hạo lại càng nhạy cảm hơn, mắt liếc thấy Lục Phi đang nói chuyện với đạo diễn ở đằng xa, bành bịch chạy tới, lớn tiếng kêu: “Ba.”

“Sao vậy?” Lục Phi xoa đầu Lục Hạo hỏi, đưa mắt nhìn theo ánh mắt Lục Hạo thấy Dương Ngưng đứng bên kia.

Lúc này, Dương Ngưng đi tới, cánh môi hơi động, có vẻ muốn giải thích, nhưng trước khi cô ta nói được điều gì, Lục Hạo đã tỏ ra uất uất ức ức mách: “Ba, cô ấy cứ dùng ánh mắt kỳ kỳ quái quái nhìn chăm chăm con, rất đáng sợ.”

Có thể nói, cảm giác của đứa bé này rất nhạy cảm.

Lục Hạo không dễ dàng nhìn ra được tâm trạng phức tạp trong mắt Dương Ngưng, cho nên bé mới dùng hai từ đơn giản là “kỳ kỳ quái quái”, “đáng sợ”.

Mà nghe xong, bên này Dương Ngưng không nhịn được lên tiếng giải thích: “Tôi chỉ là thấy Hạo Hạo rất đáng yêu……”

“Không sao, cô không cần giải thích với tôi.” Lục Phi trực tiếp cắt đứt lời biện bạch của Dương Ngưng, cúi đầu nhìn Lục Hạo đang đứng nép bên chân mình, nói: “Đội ba thêm một chút, rồi lát nữa sẽ dẫn con về.”

“Ừm.” Lục Hạo vội vàng gật gật cái đầu nhỏ, sau đó ánh mắt nhìn về phía một bác trung niên đứng cạnh Lục Phi, chớp chớp mở to đôi mắt.

“Con trai cậu thật đáng yêu.” Bác trung niên này chính là đạo diễn của bộ phim - Khuyết Thanh, người này đang cười híp mắt nhìn Lục Hạo, không lâu trước đây vợ anh ta cũng vừa mới sinh một cô con gái, bây giờ nhìn đứa bé, ngay lập tức trong lòng sẽ không tự giác mà cảm thấy hạnh phúc, anh cũng hy vọng, sau này con gái mình lớn lên, có thể thông minh giống như Lục Hạo vậy.

“Cảm ơn bác ạ.” Lục Hạo nghe thấy được khen, lập tức tỏ ra ngoan ngoãn lễ phép.

Nhìn Lục Hạo như vậy, nụ cười trên mặt đạo diễn lại càng tươi thêm, tên nhóc con này, quả thật quá đáng yêu, lại nghĩ tới bộ dạng cao lãnh ngày thường của Lục Phi, cũng cảm thấy có chút hoài nghi Lục Phi thể mà có thể sinh ra một cậu con trai thể này sao?

Mà lúc này, Trương Viễn – người vốn đang đứng một bên, nghe được một tiếng bác này, tâm lại bị đâm cho đau đớn lẫn nữa, bước lên phía trước, ngồi xổm xuống trước mặt Lục Hạo, nói: “Hạo Hạo, con cảm thấy chú và anh ta ai trẻ hơn?”

“Đương nhiên là bác rồi!” Lục Hạo rất không hiểu mà nhìn Trương Viễn, chuyện này không phải là rất rõ ràng rồi sao?

“Vậy tại sao chúng ta lại đều là bác!” Trương Viễn xoa xoa cổ tay nói, thua Lục Phi thì thôi đi, nhưng anh không thể còn thua cả đạo diễn được.

“Chỉ cần lớn hơn ba, mặc kệ là lớn hơn bao nhiêu, đều là bác hết.” Lục Hạo nghiêm túc nói.

Mà đương nhiên Trương Viễn đã nghĩ đến điểm này, mở to mắt vô tội nhìn vào đôi mắt thuần thuần khiết kia, ho nhẹ một tiếng, nói: “So với ba con, chú nhỏ hơn, cho nên.....”

“Gọi bác là chú?” Lục Hạo nghĩ lại lần trước gặp một bác, đối phương cũng có phản ứng thế này.

“Đúng vậy, gọi là chú Trương.” Trương Viễn nghe thấy thế, gật mạnh đầu tán thành.

“Chú Trương,” Lục Hạo cũng ngoan ngoãn gọi một tiếng.

Lúc này, Trương Viễn mới hài lòng đứng lên, nhìn về phía Lục Phi, anh đây là đang giúp Lục Phi sửa chữa sai lầm của con trai anh ta!

Mà đúng lúc này, Lục Hạo lại vẫy vẫy tay với Lục Phi, Lục Phi ngồi xổm xuống, Lục Hạo nhẹ nhàng nói bên tai Lục Phi: “Ba, ông chú này cứ là lạ, có điều nhìn cũng không tệ.”

Nghe vậy, Lục Phi thấy con trai mình đánh giá Trương Viễn, khóe môi nhẹ cong lên, cảm thấy con trai anh rất nhạy bén.

Lục Hạo nhỏ giọng thì thầm, nhưng Trương Viễn lại có thể nghe thấy rõ ràng, không tự giác sờ sờ cái mũi của mình, đây coi như là anh đang được khen đúng không?

“Đúng rồi, Lục Phi, trong phim cũng có một nhân vật là một đứa trẻ, vẫn chưa tìm được người thích hợp, vốn tính đến lúc đó tìm mấy đứa trẻ tới thử diễn xem sao, tôi thấy Hạo Hạo thông minh như vậy, hay là, để cho thằng bé diễn thử?”

Nghe nói thế, Lục Phi nhìn về phía Lục Hạo, như đang muốn nghe theo ý kiến của bé.

Mà Lục Hạo vừa nghe thấy thế, hai mắt ngay lập tức sáng rực lên, nói: “Bác ơi, vậy là được diễn phim cùng với ba sao?”

“Đúng vậy.” Khuyết Thanh cười khăng định.

“Con muốn.” Hai từ đơn giản, nhưng đã rất dứt khoát giải quyết vấn đề, vậy là Lục Hạo đã trở thành diễn viên khách mời của bộ phim này rồi.

Sau đó, ba người bàn bạc thêm vài chi tiết trong phim, Lục Hạo nghe mà cái hiểu cái không, nhìn đáng vẻ cậu nhóc thật quá đáng yêu.

Lúc này, hiển nhiên Dương Ngưng – người vốn đuổi theo Lục Hạo chạy tới, đã bị ba người đàn ông bơ đẹp.

Đứng ở một bên, nhìn gương mặt đỏ của Lục Hạo, trong lòng không tự giác nổi lên hận ý ngứa ngáy.

Thằng nhóc Lục Hạo này, thật là giống với mẹ nó, cùng một dạng người làm cho người ta chán ghét.

Tay nắm chặt lại, xoay người đi tới chỗ nghỉ.

Thấy vậy, người vừa mới gặp ban nãy - Tả Tư Tư, bèn đi tới trước mặt cô, giễu cợt nói: “Lần này đụng phải tường rồi! Đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều bị cái gương mặt hào phóng dịu dàng của cô lừa gạt, mấy cái chuyện cô làm với Nhan Hạ, Lục Phi biết vô cùng rõ ràng, biết được cô làm tổn thương đến Nhan Hạ như vậy, làm sao có thể để cho cô một sắc mặt tốt được, chắc chắn..... Thật là cô gái đáng thương!”

“Cút.” Giờ phút này, Dương Ngưng vẫn đang nở một nụ cười nhìn Tả Tư Tư, nhưng hiển nhiên lời nói từ miệng cô ta lại hoàn toàn trái ngược.

Tả Tư Tư nhìn bộ dạng trong ngoài bất nhất này của Dương Ngưng, cũng chỉ cười cười, Dương Ngưng lúc này đã không thể khống chế được cảm xúc nữa rồi, xem ra là đã chịu đủ kích rất lớn, thấy Dương Ngưng khó chịu như vậy, trong lòng cô ta cảm thấy rất vui sướng.

Ánh mắt nhìn sang Lục Phi đứng cách đó không xa, cười cười, Lục Phi để cho cô ta vào đoàn làm phim này cũng là có yêu cầu, một, không được đến gần anh, hai, ngáng chân Dương Ngưng lại.

Nghĩ tới đây, liền ngửa mặt nhìn lên trời, như vậy mới có thể để cho dòng nước dâng lên trong mắt không rơi xuống.

Giấc mộng đã từng theo đuổi nhiều năm như vậy, rốt cuộc vẫn phải phải đặt xuống.

Mà lúc này, Dương Ngưng đang đắm mình trong suy tư, căn bản là không nhận ra bộ dạng kia của Tả Tư Tư, tất cả suy nghĩ trong đầu cô ta đều đang đặt trên người Lục Phi.

Cô không biết, phải làm như thế nào mới có thể đến gần Lục Phi? Đối với Lục Phi, Nhan Hạ có thật sự quan trọng như vậy không?

Căn môi, dường như Dương Ngưng có thể cảm nhận được vị nẫu tươi chảy ra trên môi.

Mà xế chiều ngày hôm đó, rốt cuộc đoàn làm phim cũng đã bắt đầu quay.

Cảnh đầu tiên, chính là cảnh diễn chung của Lục Phi và Dương Ngưng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

Editor: Inulovekagome

Bộ phim mà Lục Phi đang tham gia có tên là《 hacker 》.

Vai anh đóng chính là vain am chính, một thiên tài với chỉ số IQ cao – La Khiêm, cũng là hacker đứng đầu quốc tế.

Chỉ với một chiếc máy vi tính, hắn ta có thể tạo ra vô số tiền tài.

Cũng hính bởi cuộc sống quá thuận buồm xuôi gió như vậy mà hắn luôn cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

Nghe sự góp ý của đồng bạn, nói tình yêu có thể thay đổi một người.

Vì vậy, La Khiêm bắt đầu đưa mắt chuyển dời đến những người phụ nữ.

Mỗi cô gái được giới thiệu, hắn luôn dễ dàng có thể tìm được tất cả tư liệu liên quan về họ, hơn nữa, còn có thể phân tích thấu đáo cả con người ấy.

Đối với La Khiêm, xem mắt chỉ là một loại nghiên cứu mới mà thôi.

Mà trong quá trình này, có một người phụ nữ hoàn toàn khác biệt so với những người khác khiến hắn phải chú ý, “tình yêu” của hacker thiên tài cuối cùng cũng nở hoa.

Lúc này, Lục Phi và Dương Ngưng đang quay chụp cảnh nam nữ chính gặp nhau.

La Khiêm ngồi trước cửa sổ sát đất thật lớn, trước mắt bày một ly cà phê còn đang bốc hơi ấm.

Cửa tiệm mở ra, tiếng chuông gió từ từ vang lên, một nữ nhân ăn mặc thời thượng bước vào.

Ánh mắt lướt quanh, khi dừng trên người La Khiêm thì không khỏi ngẩn ra, đáy mắt thoảng một tia than thở, cô bước về phía trước, nói với người đàn ông ngồi đó:”Anh là La tiên sinh đúng không?”

"Ừm." La Khiêm gật đầu một cái, ánh mắt không dấu vết quan sát Dương Ngưng.

Mà đối vớiánh mắt ấy, người phụ nữ rất phóng khoáng giới thiệu:” Xin chào, tôi là Chu Mẫn.”

"La Khiêm."

"Nghe nói anh làm IT, có vẻ không giống chút nào." Chu Mẫn mở lời nhận xét, cô không thể không thừa nhận cô rất có hứng thú với người trước mặt, nào có nhiều cơ hội gặp được một người đàn ông hoàn hảo như vậy, cô tất nhiên phải nắm chặt lấy nó.

"Cô thấy hứng thú đối với tôi?" La Khiêm bụng cà phê lên, thông thả ung dung kết luận.

Chu Mẫn nghe lời hắn nói, mặt bỗng đỏ bừng lên, mà khi cô còn chưa kịp nói gì thì La Khiêm đã tiếp lời:” Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú với cô.”

Áu nói của hắn khiến người phụ nữ không kịp phản ứng, ánh mắt sững sờ nhìn về phía bên này.

Ngưng trên thực tế, Dương Ngưng ngây ngẩn cả người, lời kịch của La Khiêm không phải như vậy, chẳng lẽ Lục Phi đọc sai.

Nghĩ vậy, ô đứng lên, dựa theo cá tính nhân vật mà mở miệng:” Lời này của anh là có ý gì?”

Lục Phi đóng vai La Khiêm, thông thả ung dung lấy tờ một trăm nhân dân tệ trong ví ra đặt lên bàn, sau đó xoay người rời đi.

Tất cả động tác trông hết sức ưu nhã, thể hiện rõ khí chất, kiêu ngạo của một thiên tài chỉ số IQ cao.

Hắn nghĩ, hắn ẽ không bao giờ tốn thời giờ cho mấy việc buồn chán như vậy nữa.

Phụ nữ, còn không bằng nghịch mấy tính đầu.

"Cất, qua." Đúng lúc này, khuyết thanh trực tiếp hô ngừng, mà Dương Ngưng đang ngồi trên ghế còn chưa kịp phản ứng.

Đợi đến khi nghe tiếng một đứa trẻ hoan hô vui cười không ngừng, cô mới chợt hoàn hồn, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng lưng người đàn ông, đáy mắt lướt qua một tia phức tạp.

Lục Phi, cố tình áp chế cô!

Rất nhanh, ý nghĩ này được xác nhận.

Phản biên tập, cất nói nơi hậu trường, mặc dù Lục Phi nói hơi chút biến tấu so với lời kịch thật sự, nhưng đúng là điều này đã làm yếu bớt sự tồn tại của Dương Ngưng trên màn ảnh.

Trước ống kính, phó đạo diễn nhìn cảnh tượng quay chụp ở giữa sân, lập tức quay sang nhìn khuyết thanh:” Nhân vật nữ này của Dương Ngưng, quá ít là xuất hiện, có nên tạo cơ hội cho cô ấy không?”

"Không, quay rất tốt." khuyết thanh lắc lắc đầu nói:” Yếu tố chính của bộ phim này chính là Lục Phi nha! Cậu ấy sử dụng khả năng diễn xuất cướp đoạt ống kính,

Dương Ngưng có thể đột phá được hay không, hoàn toàn dựa vào năng lực cá nhân rồi.”

Lục Phi còn có ý làm tốt như vậy, chứng kiến cả phân đoạn, ông cũng không nhận được sự mừng rỡ, ông có thể xác định, sau khi xuất ngoại học tập mấy năm, trình độ diễn xuất của cậu ta đã không ngừng tiến bộ.

Đã vậy, đối với lần này, khuyết thanh cũng liền mặc kệ thôi.

Nghe ý tứ của ông, trong lòng phó đạo diễn không tránh khỏi có chút tiếc nuối cho nhân vật nữ chính.

Có cơ hội hợp tác cùng Lục ảnh đế, nếu có thể nắm chặt thì việc tăng thêm danh tiếng cũng không khó, chỉ tiếc, không biết cô ấy đã làm gì đắc tội với Lục Phi.

Mà lúc này, Dương Ngưng đang ngồi trong studio, cũng cảm thấy áp lực trên người càng ngày càng nặng.

Lục Phi đè ép cô không chút lưu tình.

Tốt không được mấy lần, rõ ràng sắp đột phá giới hạn, lại bị ngăn cản, mãi không tìm được lối ra.

"Cát, qua." Giọng nói của Khuyết thanh một lần nữa vang lên, lần quay này hoàn thành đại biểu cho các cảnh quay của Lục Phi và Dương Ngưng đã hoàn toàn kết thúc.

Cũng bởi vì trước đó Lục Phi từng mở lời nên phần diễn buổi chiều của anh đã hoàn toàn tập trung vào buổi sáng, vì vậy, sau đó không còn phần của anh nữa.

Chờ Lục Phi nhìn cũng không thèm nhìn Dương Ngưng một cái, phụ tá của Dương Ngưng lập tức giúp cô ta trang điểm lại.

Mà lúc này, tiếng nghị luận bắt đầu vang lên trong đám nhân viên tổ diễn xung quanh.

"Thật không hổ là Lục ảnh đế, kĩ thuật thật quá tuyệt vời!"

"Ừm, nhìn anh ấy làm người xem không tự chủ được mà nhập vào hoàn cảnh đó."

"Vừa nãy, tất cả lực chú ý của tôi đều nằm trên người anh ấy, ảnh đế thật không phải là hư danh."

"Dương Ngưng không giống lời đồn a, cái gì mà thuộc phe thực lực, trước mặt Lục Phi, một chút cảm giác tồn tại cũng không có nha."

"Dương Ngưng àm sao đầu được với Lục nam thần chứ."

"....."

Câu nói của người cuối cùng khiến sắc mặt Dương Ngưng lập tức đen xuống, ánh mắt nhìn về phía Lục Phi tràn đầy cảm xúc khó hiểu và bi thương.

Hành động của anh chắc chắn là để phai nhòa sự tồn tại của cô trước màn ảnh.

Ông kính cũng bị mất, cô diễn vai nữ chính này có phải bất hợp lí hay không?

Lúc này, trở lại khu nghỉ ngơi, Lục Phi liền thấy con trai nhà mình bê đồ ăn, ăn thật vui vẻ.

Mà ở bên cạnh cậu là Trương Viễn.

"Ba." Nhìn Lục Phi trở lại, Lục Hạo lập tức hưng phấn chạy đến.

Lục Phi nhanh chóng đỡ được, vẻ mặt nhu hoà hỏi:" Sao vậy?"

"..... Ba vừa đóng phim đó, thật cool ngầu nha." Lục Hạo không chút khách khí khích lệ, mặc dù cậu còn nhỏ, không biết kĩ thuật diễn là gì nhưng vẫn hiểu, khi ánh mắt người xung quanh nhìn ba toàn là sự kính nể, và cả biểu hiện khác biệt hoàn toàn so với mọi ngày của ba nữa.

"Cool?" Nhớ tới từ này, Lục Phi nhú mày.

Nghe vậy, Lục Hạo gật đầu một cái, sau đó nói: "Lần trước, con và mẹ xem TV, khi có một anh đẹp trai ra sân, mẹ liền chỉ vào anh ấy khen đẹp trai, tài giỏi."

Lục Hạo vừa nói, còn vừa phụ hoạ.

"Thật sao?" Lục Phi nghe xong, ngậm ghì tặc vào lòng.

Khen người đàn ông khác tuần tú, cool ngầu sao? Có thể so sánh với anh sao?

Xem ra khi anh không ở đây trong một khoảng thời gian dài, cuộc sống hai mẹ con nhà này trôi qua thật vui sướng a.

Thấy Lục Phi bỗng mang vẻ mặt nhu hoà, trương viễn đứng một bên không nhìn được lùi về sau mấy bước, Lục Hạo không hổ là cậu bé được dân mạng bình chọn là đứa trẻ chuyên đào hố.

Hiện tại, không chỉ đào hố cho ba mà còn đào cho cả mẹ mình nữa!

Tuy nhiên, quan trọng hơn là ánh mắt vừa nãy của Lục Phi cho thấy anh ta rất để ý đến vợ mình.

Thật là khó để người ngoài có thể tưởng tượng được về một ngày, khi mà Lục Phi thật sự khom lưng vì một người phụ nữ, chỉ nghĩ một chút thôi đã làm người kính ngạc vô cùng.

Khó tránh khỏi tò mò, trương viễn bắt đầu cảm thấy hứng thú với người vợ hiếm gặp của Lục ảnh đế rồi đấy.

Hai người lớn đang suy nghĩ đủ điều, nhưng đối với Lục Hạo mà nói, thật nhàm chán.

Thấy ba mình như đang suy tư điều gì, Lục Phi vội vàng kêu: "Ba, ba đang nghĩ gì vậy? Sao không để ý đến Hạo Hạo?"

Lời con nói làm Lục Phi nhanh chóng phục hồi tinh thần, anh lập tức ôm con trai, nhéo nhéo đôi má nhỏ nhắn trơn mềm của cậu, trả lời: "Baba đang nghĩ xem, hai ta có nên đi tìm mẹ hay không."

Anh phải hỏi chuyện cho ra lẽ, người đàn ông vừa cool ngầu, vừa đẹp trai đó là ai?

"Vâng, vâng!" đôi mắt to lập tức tràn đầy sương mù, thanh âm hưng phấn tràn ra: "Chúng ta cùng đi tìm mẹ, cùng đi ăn cơm."

"Ừm." Lục Phi gật đầu, sau đó nhìn về phía Trương Viễn nói: "Đi trước."

"Ừ." Trương Viễn gật đầu một cái.

Sau đó, anh nhìn theo bóng dáng Lục Phi khai báo rồi rời đi cùng đoàn đội của mình, mà theo đuôi bọn họ là tổ chuyên mục.

Giờ khắc này, khoẻ môi Trương Viễn không nhịn được gọi lên một độ cong nhỏ, anh phát hiện, dường như bây giờ Lục Phi càng ngày càng có "nhân khí" rồi, một Lục Phi như vậy, sức quyến rũ còn nâng lên mấy bậc so với trước kia đấy.

Ánh mắt không tự chủ lại trở về trên người Dương Ngưng đang đóng phim.

Cũng bởi có ức hút như vậy nên mới có mấy đoán hoa đào nát ở xung quanh.

Trước kia, anh vẫn cảm thấy con người của Dương Ngưng không tệ.

Chỉ là cô ấy đã biết rõ người ta là người có gia đình mà còn tỏ vẻ như vậy tâm tính người này, chẳng cần bàn cãi thêm nữa.

Hôm nay, mấy hành động kia của Lục Phi, anh đều bỏ vào trong mắt, đối với thái độ dứt khoát không lưu tình của anh ấy, anh chỉ có thể nói hai tiếng: "Bội phục."

Đào hoa đến cửa, không phải ai cũng có thể cự tuyệt được.

Nghĩ tới đây, Trương Viễn tiếp tục cúi đầu nhìn kịch bản của mình.

Mà lúc này, Dương Ngưng đang đóng phim, thấy đoàn Lục Phi dôi đi, không khỏi có chút mất hồn, chính vì thế mà bị khuyết thanh trực tiếp kêu "Ngưng."

Sau khi dừng lại, khuyết thanh chỉ nói: "Dương Ngưng, đừng để tôi nghi ngờ trình độ chuyên môn của cô."

"Đạo diễn, tôi hiểu." Nghe được câu này, Dương đứng yên nói ngay lời xin lỗi, sau đó nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiếp tục cúi đầu quay xong cảnh phim đang dở.

Bên kia, hai cha con Lục Phi và Lục Hạo cũng đã đến phòng làm việc của Nhan Hạ.

Và cũng lần này, sự xuất hiện của hai người lại lần nữa làm nhân viên trong công ty rung động.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 49

Edit: Tuyen83~DDLQĐ

Vậy mà bọn họ nhìn thấy Lục nam thần mang theo tiểu nam thần rồi!

Làm nhân viên dưới quyền của Nhan tổng chính là phúc lợi thật là tốt!

Chẳng qua nhìn kỹ, không ít người lại thấy được phía sau hai người là tổ quay phim《siêu nhân trở lại》, nhất thời xúc động muốn mọc ra một cái gương nhìn xem diện mạo bên ngoài của mình, chỉ là bước chân giống như bị đóng ở trên mặt đất, đột ngột giữ vững.

Bọn họ cũng coi như người bên nhà gái của vợ Nam Thần rồi, tại sao có thể để cho Nhan tổng mất thể diện đây?

Mà sau khi Lục Phi bình tĩnh chào hỏi với những người này, đi thẳng vào phòng làm việc của Nhan Hạ.

Lúc này, Nhan Hạ đang ở trước bàn nghiêm túc vẽ.

Đột nhiên, nghe được một giọng nói thanh thúy "Mẹ".

Nhan Hạ sững sờ, còn tưởng rằng là mình nghe lầm, kết quả vừa ngẩng đầu thị nhìn thấy Lục Phi ôm đứa nhỏ nhà mình xuất hiện ở cửa phòng làm việc.

Mà Lục Hạo mỗi lần được để xuống, lập tức chạy nhanh đến bên cạnh Nhan Hạ.

Đi tới bên cạnh Nhan Hạ, cơ thể mới vừa cao bằng với cái bàn, vốn muốn gọi Nhan Hạ, nhưng sau một khắc, sau khi nhìn thấy trên bàn Nhan Hạ để quả mơ và kẹo, mắt lập tức thay đổi nhìn thẳng rồi.

Nuốt nước miếng một cái, cả cơ thể nằm ở bên cạnh bàn, nhỏ giọng nói: "Mẹ, bụng của con có chút đói rồi."

Nghe Lục Hạo nói, Nhan Hạ lập tức cười đến híp cả mắt, lấy một hộp mơ ở trên bàn mình mở ra, sau đó dùng tăm cắm một quả bỏ vào trong miệng Lục Hạo.

Lục Hạo há miệng ngậm lấy rồi, trong nháy mắt, miệng bắt đầu nhai, gương mặt thỏa mãn.

Sau khi ăn xong, Lục Hạo nhổ hạt ở trong miệng ra, lập tức lại giương mắt nhìn Nhan Hạ.

Lần này Nhan Hạ cũng xoay chuyển lời nói: "Nếu đói bụng rồi, vậy bây giờ chúng ta về nhà?"

"Được rồi." Lục Hạo đáp lời, lưu luyến nhìn thoáng qua quả vật ở trên bàn một chút.

Nhan Hạ nhìn bộ dạng của Lục Hạo, không nói gì, ngẩng đầu nhìn về phía Lục Phi.

Ánh mắt của hai người chạm nhau, trong sóng mắt lưu chuyển đều là ẩn ý.

Sau lưng nhóm người quay phim cũng không vì giữa hai người lộ ra hạnh phúc xúc động.

Đây chính là tình yêu đích thực!

Nhìn ba người xuất hiện ở trước màn ảnh, chỉ cảm thấy hình ảnh trước ống kính thật sự là quá tốt đẹp.

Chỉ là..... Tiểu nam thần, tầm mắt bé không cần nhìn đồ ăn vật ở trên bàn hay không?

Rất nhanh, Lục Phi đi lên trước, quay mặt của con trai nhà mình lại, thật sự là quá "Mắt mặt".

Lục Hạo bị quay đầu lại, hết sức mờ mịt liếc nhìn Lục Phi một cái, theo bản năng nghiêng đầu muốn nhìn cái bàn, nhưng một giây kế tiếp lại bị Lục Phi bế lên, tựa đầu đặt ngay trên vai của mình.

Lục Hạo từ chối mấy cái, sau khi cảm thấy không tác dụng, lập tức nằm ở trên bả vai Lục Phi, sau đó làm bộ tội nghiệp nhìn nhóm người quay phim kia.

Quả thật nhà quay phim sẽ bị nét mặt Lục Hạo làm cho nẩy sinh thay đổi rồi.

Dù là tham ăn thì thế nào, bọn họ thật sự chính là chịu bỏ tiền mua đồ ăn cho bé, để cho bé ăn ăn.

Nhìn hai cha con hỗ trợ lẫn nhau, Nhan Hạ cười cười, cô đã thành thói quen với tình trạng như vậy, sau đó Nhan Hạ nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình một chút.

khi nhìn ô mai còn dư lại nửa hộp thì liếc nhìn bóng lưng Lục Hạo, đột nhiên trong đầu hiện lên đôi mắt nhỏ khát vọng của Lục Hạo, sau đó trực tiếp đưa tay cũng cầm hộp ô mai ở trên tay, sau đó đi tới bên cạnh Lục Phi, nói: "Đi thôi!"

Nghe thấy giọng nói của Nhan Hạ thì Lục Hạo nghiêng đầu một chút, nhìn ô mai trong tay Nhan Hạ, ánh mắt nhất thời sáng lên, trong đôi mắt nhìn Nhan Hạ mang theo kích động.

Mẹ chuẩn bị cho bé ăn sao?

Trong lúc suy nghĩ, Nhan Hạ đã đưa hộp ô mai tới tay Lục Hạo: "Chỉ có thể ăn năm viên, đến trước khi ăn cơm."

"Được." Lục Hạo lập tức đưa tay tiếp nhận, giống như bảo bối đặt ở trong ngực của mình.

Nhìn Lục Hạo lén lút, Nhan Hạ cười không nói.

Không bao lâu, một nhà ba người lập tức trở về nhà.

Lục Phi và Nhan Hạ hai người ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa ăn tối.

Mà bên trong phòng khách, Lục Hạo cố ý tìm cho mình một chén nhỏ, sau đó từ từ đổ ô mai trong hộp ra.

Như vậy liền đổ xuống, phát hiện trong chén nhỏ của mình đổ ra nhiều viên ô mai.

Thấy số lượng này, Lục Hạo nhìn về phía phòng bếp một chút, sau đó lại tiếp tục thu hồi tầm mắt, miệng giật giật, bắt đầu đếm: "Một, hai, ba, 4, 5..... Năm."

Nhìn bộ dáng đấu tranh của Lục Hạo, nhà quay phim núp ở một bên hình như cũng có thể cảm thấy Lục Hạo đang nhìn rất nhiều viên ô mai được đổ ra ngoài như vậy... cảm giác lo lắng.

Khi nhà quay phim cho rằng Lục Hạo sẽ đục nước béo cò, anh ta lại nhìn thấy Lục Hạo đưa tay cầm những viên ô mai bỏ vào trong hộp.

Sau khi đậy kín nắp hộp để ở một bên, Lục Hạo mở ra TV, ôm chén nhỏ của mình ngồi trên ghế sa lon, vừa ăn vừa xem TV.

Mà lúc này, bên trong phòng bếp.

Đáp ứng theo yêu cầu của Lục Phi, lúc này phòng bếp cũng không có nhà quay phim đến quay, thiết bị ghi âm trên người Lục Phi bị tắt.

Tay Nhan Hạ đang cầm muỗng xào món ăn, mà Lục Phi chuẩn bị xong tất cả cũng đứng thong thả ung dung chờ ở bên cạnh.

Sau khi đợi Nhan Hạ xào xong một món ăn, ngay sau đó Lục Phi ngăn cản Nhan Hạ tiếp tục làm món ăn thứ hai.

"Làm sao vậy?" Nhan Hạ nhìn Lục Phi, nghi ngờ nói: "Anh muốn tự tay nấu sao?"

"Không phải, muốn mượn cơ hội này, hỏi em một vài vấn đề."

"Vấn đề gì?" Nhan Hạ mờ mịt nhìn chằm chằm Lục Phi, lúc này đáng vẽ vô tội của cô khiến cho Lục Phi nghĩ tới Hạo Hạo làm sai việc sau đó dùng ánh mắt vô tội nhìn mình chằm chằm, có đôi khi hai mẹ con này thật đúng là giống nhau cực kỳ.

"Hôm nay con trai xem anh quay phim, nói anh rất khốc, anh liền hỏi con, khốc là ai dạy, sau đó con trả lời anh, là lần trước mẹ nhìn thấy anh đẹp trai ở trong TV sau đó nói, anh rất muốn biết, anh đẹp trai trong miệng con là ai? Nhan Hạ, em có thể nói cho anh biết không?" Nói đến phần sau, âm cuối Lục Phi lập tức từ từ khơi lên, mang theo mùi phản hấp dẫn.

Vốn dĩ giọng nói này sẽ làm cho Nhan Hạ cảm thấy nghe rất êm ái, trong lúc này, Nhan Hạ chỉ cảm thấy một trận buồn cười.

Bây giờ cô thích xem một số phim truyền hình, bởi vì trên màn ảnh xuất hiện không ít diễn viên mới, mà giá trị gương mặt của bọn họ cũng thật sự không tệ.

Cái thời đại xem mặt này.

Khi Lục Phi mới ra mắt, mặc dù nói giá trị gương mặt cũng rất quan trọng, nhưng đối với nhiều nghệ sĩ mà nói, kỹ thuật diễn xuất mới thật sự tồn tại và thống trị trong thời đại đó.

Nhưng chỉ vẻn vẹn có mấy năm, xã hội hiện đại cũng đã trở thành thời đại xem mặt, đặc biệt gương mặt tiểu thịt tươi có giá trị cao liên tiếp xuất hiện.

Nhất là các loại phim thần tượng, bên trong nhất định chính là trai xinh và gái đẹp tề tụ một chỗ, nhìn đều cảm thấy được vui tai vui mắt.

Nhưng vì lý do nghề nghiệp, khi cô xem phim truyền hình sẽ không kiềm chế được quan sát mấy trang phục của nhân vật chính.

Lần trước khi nhìn thấy một bộ trang phục, cô không nhịn được nói một tiếng "Rất ngẫu rất tuần tú", vậy mà cũng để cho Lục Hạo nhớ kỹ?

Con trai nhà cô trí nhớ thật đúng là tốt.

Chỉ là, lúc này nhìn dáng vẻ ghen này của Lục Phi, trong lòng cũng rất ngọt ngào.

Chỉ là cô không để cho Lục Phi tiếp tục ghen, khoe môi tươi cười, Nhan Hạ chậm rãi nói: "Không phải nói vị kia đẹp trai, mà là nói y phục trên người anh ta."

Nghe Nhan Hạ giải thích, nhìn lại ánh mắt chế nhạo của cô, khoe môi Lục Phi khẽ nhếch, tay phải nắm quyền để ở bên môi ho khan một cái, sau đó nhìn đồ ăn ở bên cạnh, nói: "Em tiếp tục, anh đi ra ngoài xem Hạo Hạo một chút."

Nói xong, Lục Phi lập tức quay người đi ra ngoài, lúc xoay người đó, trong đôi mắt của Lục Phi thể hiện ra một chút nguy hiểm, Lục Hạo gài bẫy người ba này!

Nhìn bóng lưng Lục Phi rời đi, Nhan Hạ che miệng mà cười.

So với rất ngẫu rất tuần tú, còn có ai có thể qua được Lục Phi anh đây?

Lúc này, từ trong phòng bếp đi ra Lục Phi liếc thấy được con trai lừa bịp nhà mình đang vui vẻ vừa ăn ô mai ở trong chén, vừa đang xem TV.

Lục Phi trực tiếp đi lên, ngồi ở bên cạnh bé, nhìn trong chén Lục Hạo còn dư lại một viên ô mai, không chút nghĩ ngợi cầm lấy một viên, bỏ vào trong miệng của mình.

Khi đó Lục Hạo đang chuẩn bị ăn viên ô mai cuối cùng thì sờ soạng nửa ngày cũng không sờ thấy, ngay sau đó, quay đầu nhìn miệng Lục Phi đang nha ~^^~ddd~^^~lqdd~:))~ mất to lập tức trở nên long lanh nước, "Ba, sao ba lại ăn ô mai của con vậy, cũng không còn."

"Bên kia không phải vẫn còn sao?" Lục Phi chỉ vào hộp ô mai nói.

"Nhưng mẹ nói chỉ có thể ăn năm viên, bây giờ bị ba ăn một viên, con chỉ có thể ăn bốn viên." Lục Hạo nói mạch lạc rõ ràng, đối với ăn, từ trước đến giờ bé cũng sẽ không mơ hồ.

"Năm viên?" Lục Phi nhú mày, nhìn chằm chằm Lục Hạo nhả hạt ở trên tờ giấy, thật sự đúng là chỉ có bốn hạt,

Con trai nhà anh thật rất nghe lời.

Con trai như vậy, thật sự chính là để cho anh không đành lòng "Khi dễ"!

Thôi!

Nghĩ tới, từ trên bàn Lục Phi lấy ra một viên ô mai trong hộp đưa cho Lục Hạo, nói: "Viên ô mai thứ năm của con."

"Cám ơn ba." Lục Hạo nhanh chóng nhận lấy, cầm lấy nhét vào trong miệng của mình, sau đó nhìn vẫn còn rất nhiều viên ở trong hộp, lập tức đến bên cạnh Lục Phi, nói: "Ba, con có thể ăn viên thứ sáu không?"

"Không được." Nói xong, Lục Phi đã lấy ra một viên bỏ vào trong miệng của mình, nhanh chóng nhả hạt thứ hai ra, sau đó lại bỏ một viên vào trong miệng.

Nhìn thấy ô mai dần dần ít đi, Lục Hạo nhìn cái hộp mà lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Cảm thấy ánh mắt nóng bỏng này của con trai ở trên người mình, trong mắt Lục Phi đều là hứng thú.

Ăn món mà con trai thích ăn, chính là một sự "Trừng phạt" lớn nhất với con trai.

Mất thấy ô mai bị Lục Phi ăn hết rồi, cái miệng nhỏ nhắn Lục Hạo lập tức mím thật chặt, tức giận nhìn Lục Phi, vẻ mặt bất mãn.

"Ba, ba thật đáng ghét." Để lại những lời này, Lục Hạo nhảy xuống ghế sa lon, chạy vào phòng bếp, hốc mặt hình như có phiếm hồng.

Nhìn cái hộp trống không, nhìn lại bóng người nhỏ bé kia một chút, Lục Phi im lặng: cái lừa này của bé có phải thật lợi hại hay không.

Lúc này, bên trong phòng bếp.

Lục Hạo vừa vào phòng bếp, gọi một tiếng mẹ sau đó chạy về phía Nhan Hạ, ôm bắp đùi Nhan Hạ, không nói tiếng nào.

"Làm sao vậy?" Cảm thấy được tâm trạng sa sút của con trai, Nhan Hạ hỏi.

"Ba ở trước mặt con, cố ý lấy ô mai ăn hết rồi." Lục Hạo rất là uất ức nói: "Con chỉ kêu ba cho con thêm một cái, ba cũng không cho con."

Nghe được câu này, Nhan Hạ ngồi xổm người xuống, nghiêm nghị nhìn chằm chằm Lục Hạo: "Chỉ là trước đó con đã đồng ý với mẹ là năm viên chính là năm viên,

không có bất kỳ lấy có gì lại muốn thêm một cái."

"....." Nghe, đầy mắt Lục Hạo mang theo suy tư.

Thấy thế, Nhan Hạ tiếp tục nói: "Tuy nhiên, Hạo Hạo có chỗ làm sai, ba cũng có chỗ làm sai."

Nghe được Nhan Hạ nói Lục Phi làm sai, Lục Hạo lên tinh thần một chút.

"Ba con ở trước mặt con cố ý ẩn hết ô mai để chọc giận con là không đúng." Nhan Hạ cũng đã đánh giá về hành động của Lục Phi .

"Vậy có thể trừng phạt ba sao?" Lục Hạo lập tức kích động nói, "Làm sai chuyện phải bị trừng phạt."

=====

Nhìn đôi mắt nhỏ của Lục Hạo, Nhan Hạ chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nhìn chằm chằm Lục Hạo nhìn một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi nói: "Con đi nói với ba con đi."

"Dạ." Lục Hạo gật đầu mạnh, sau đó dùng tay áo xoa xoa nước mắt trên mặt mình, sau đó quay đầu lại chạy ra ngoài.

Nhan Hạ đứng tại chỗ, nhìn bóng người nhỏ bé của cậu, ở trong lòng toát mồ hôi đầm đề.

Có một đứa con trai quá nghiêm túc, kết quả nhất định là bị kích.

Chờ đến khi Nhan Hạ đi ra, nhìn thấy hai cha con một lớn một nhỏ đứng đối mặt với góc tường.

Bưng món ăn đến trên bàn, ở phía sau buồn bực cười.

Lúc này, Lục Phi đột nhiên xoay đầu lại, ánh mắt trực tiếp đối diện với Nhan Hạ.

Nhan Hạ nhếch môi cười, cho Lục Phi một ánh mắt không thể làm gì, trong nháy mắt, lấy máy ảnh ra hướng hai người chụp hình.

Chụp xong, vội vàng lại chạy vào phòng bếp.

Nhìn bộ dáng Nhan Hạ chạy trời chết, Lục Phi cúi đầu nhìn người đứng bên cạnh mình, con trai chỉ đứng đến bắp đùi mình, nhìn đỉnh đầu kia đen như mực, trong lòng anh chỉ có một loại ý tưởng: trừng phạt con trai đến cuối cùng tại sao phải trừng phạt đến trên người anh?

Vừa lúc đó, hình như là cảm thấy tầm mắt của Lục Phi, Lục Hạo từ từ ngẩng đầu nhìn Lục Phi một cái, lộ ra một nụ cười thật to và sáng lạn.

Thấy thế, Lục Phi đưa tay ngắt gương mặt của đứa con nhà mình, nói: "Hạo Hạo, có thể kết thúc trừng phạt sao? Mẹ con đã nấu xong bữa ăn tối."

Nói xong, chỉ vào trên bàn ăn kia món ăn bốc lên hơi nóng hôi hổi.

Nhìn theo ngón tay của Lục Phi chỉ, lần này, Lục Hạo đã không thu tầm mắt về, ngay sau đó nói thẳng: "Trừng phạt này của Hạo Hạo kết thúc trước, ba là người lớn, thì đừng phạt nhiều hơn so với Hạo Hạo, năm phút đồng hồ đi! Hạo Hạo sẽ nhớ thời gian."

Nói xong, Lục Hạo đã rời khỏi chỗ rồi, sau đó ra đánh nhớ cái thời gian, trực tiếp chạy đến bàn ăn.

Lúc Nhan Hạ đi ra, liền nhìn thấy con trai ngay ngắn ngồi ở vị trí của mình.

"Hạo Hạo, ba con đâu?"

"Ba là người lớn, đứng nhiều hơn năm phút so với Hạo Hạo, mẹ, chúng ta có thể ăn cơm chưa?" Lục Hạo gấp gấp hỏi, bé cũng muốn để cho ba đứng ở một bên nhìn bé ăn cơm.

"Có thể." Nhìn ra Lục Hạo nhỏ mọn, Nhan Hạ gật đầu một cái, xoay người đi vào phòng bếp, khi trở ra, trên bàn ăn đã để lên ba chén cơm và dưa, theo thứ tự đặt ở vị trí ba người, cứ nhìn Lục Hạo cầm thìa nhỏ nhanh chóng ăn xong món ăn của mình.

Nhìn Lục Hạo như vậy, trong lòng Nhan Hạ chỉ có một ý tưởng: quả nhiên tâm tư của con trai không nhiều.

Mà ăn như hổ đói, Lục Hạo cố ý chăm chú nhìn thời gian, sau đó mới nói với Lục Phi: "Ba, thời gian trừng phạt đã hết rồi."

"Ừ." Lục Phi gật đầu, sau đó bước chân dài của anh đi tới bên cạnh bàn ăn, khi ngồi xuống, ánh mắt nhìn lướt qua trên người Nhan Hạ và Lục Hạo.

Lục Hạo còn chưa có cảm giác gì, tiếp tục vui đầu ăn món ăn của mình, nhưng Nhan Hạ lại cảm giác mình như đứng trên đồng lửa, trong ánh mắt kia không quá tốt?

"Lần sau, có cơ hội, người một nhà chúng ta đứng chung một chỗ thử một chút như thế nào?" Ưu nhã ăn một miếng cơm, Lục Phi lơ đãng hỏi.

"Mẹ mới sẽ không làm việc gì sai." Đối với lời nói của Lục Phi, Lục Hạo đột nhiên nói ra một câu nói, tỏ vẻ ý nghĩ bé bảo vệ mẹ.

"Hạo Hạo nói rất đúng." Tiếng Lục Hạo chen vào giảm bớt vẻ không được tự nhiên của Nhan Hạ, mang theo nụ cười, gấp một đĩa cải trắng cho Lục Hạo.

Nhìn, Lục Hạo vui vẻ bắt đầu ăn.

Ba so với mẹ, vẫn là địa vị của mẹ ở trong lòng bé cao hơn một chút, bởi vì mẹ sẽ không bao giờ lừa dối bé!

Nhìn mẹ con hai người cùng đứng trên một chiến tuyến, Lục Phi nhủ mảy, thì ra anh ở trong nhà cũng chỉ có thể một mình hăng hái chiến đấu sao?

Chỉ là, Lục Phi nhìn hai mẹ con đang rỉ tai thân mật, trong lòng cảm giác vô cùng hạnh phúc.

Nếu ở trong gia đình, dù sao vẫn cần phải có một người"Chịu thiệt", như vậy anh chịu thiệt một chút cũng không có gì.

Chờ ăn xong cơm tối, sau khi dọn dẹp xong bàn ăn, người một nhà lại ngồi cùng nhau.

Bọn họ yêu cầu cùng nhau xem 《 siêu nhân trở lại 》 kỳ thứ hai.

Mà Nhan Hạ lại vẫn cố ý vì thế cầm laptop của mình tới xem trước, bởi vì, ngoại trừ chương trình được xuất hiện trên ti vi, Nhan Hạ còn chuẩn bị nhìn xem phản ứng của cư dân mạng một chút.

Công kích chính là sự tồn tại trực quan nhất.

Vạn người đang chăm chú xem, đài Lam Môi rất cuộc đã phát sóng.

Tối nay, càng thêm nhiều fan đang chờ đợi hơn so với kỳ 1.

Đài Lam Môi đang phát sóng thì cùng lúc trên website chính thức Nhan Hạ đã thấy số lượng online vào thời điểm này, trước tiên, cả người chỉ cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội.

Những người này, vừa bắt đầu xem chương trình thấy bóng dáng của cô cũng sẽ không hăng hái mà mắng chứ?

Nhan Hạ đang suy nghĩ hỗn loạn, rốt cuộc chương trình đã bắt đầu.

Lần này mở đầu, xuất hiện cũng không phải gia đình Lục Phi, nhưng trailer giới thiệu lại cố tình xuất hiện Lục Hạo kêu "Mẹ", mặc dù mọi người cũng biết vợ Nam Thần là ai? Nhưng là chương trình đã được quay trước khi họ chính thức công khai, bọn họ rất tò mò biểu hiện Nhan Hạ ở trong chương trình.

Mà ngoài cư dân mạng, những fan của Lục Phi cũng công hiến không ít tỉ lệ người xem TV.

Bọn họ cũng muốn xem một chút cuộc sống của gia đình Lục Phi và vợ anh ra sao, mặc dù trong lòng vẫn có chút không phục, thế nhưng lòng hiếu kỳ mãnh liệt cũng để cho bọn họ phải tự mình đến xem một chút.

Kể chế tính tình, rất nhiều người bắt đầu từ từ lên xem chương trình này.

Theo dõi cuộc sống thú vị hàng ngày của những đứa bé và các đại minh tinh và người nổi tiếng trong Làng Giải Trí, trong lúc bắt trí bất giác, tất cả mọi người theo tiết tấu của chương trình mà đi tới.

Lúc này Nhan Hạ xem những công kích cũng không ngừng xuất hiện trên màn hình máy vi tính.

"A a a, thật đáng yêu!"

"Woo...woo, đứa bé đã quay trở lại, quả nhiên mỗi lần nhìn thấy đứa bé đều sẽ bị đảo lộn."

"Chương trình thích nhất của trẻ em, quả nhiên đứa trẻ đều là ngây thơ."

"Xem loại chương trình này có thể thả lỏng tâm trạng."

"Cũng thật đáng yêu."

"Tôi không thể chờ đợi muốn thấy được gia đình của Lục Nam Thần, ~Tuyen83~dd~lqđ~ mặc dù trước những thứ này đều rất đáng yêu, tôi là fan của gia đình Lục Nam Thần!"

"Tôi cũng là fan của Nhan Lục, Lục Nam Thần và thiết kế Nhan ở chung một chỗ, quả thật không cần quá xứng đôi như vậy."

"Tôi là tới xem vợ Nam Thần bị mất mặt như thế nào."

"....."

Nhìn bình luận này của cư dân mạng, Nhan Hạ cũng xem say sưa ngon lành.

Những fan ủng hộ cô thật đúng là đáng yêu, mà không ủng hộ, luôn cố chấp với Lục Phi, hình như cũng có một chút đáng yêu như vậy.

Mặc dù cô không hiểu rõ tại sao có người lại rất cuồng nhiệt với thần tượng ảo ở trên màn ảnh như vậy.

Nhưng sự thật đúng là, cô xem nhóm fan ủng hộ Lục Phi càng ngày càng nhiều hơn, nhưng cũng dần dần thay đổi.

Trong những ngày đầu, khi Lục Phi vẫn chưa nổi tiếng, là bọn họ đã bất chấp đông lạnh và hè nóng bức nói Lục Phi xuất hiện để ủng hộ, để cho anh xem ra không còn cô đơn.

Cho dù sau này đội ngũ càng thêm lớn mạnh, một số fan bắt đầu xuất hiện phản ứng kịch liệt.

Nhưng phải thừa nhận chính là có rất nhiều fan, cũng như cô ở bên cạnh Lục Phi bấy năm.

Cũng bởi vì như thế, cô mới hi vọng mình có thể nhận được sự ủng hộ của fan.

Cô không muốn làm cho Lục Phi phải lựa chọn giữa cô và fan của anh.

Cô rất hi vọng, trong lúc đó cô và fan Lục Phi có thể chung sống hòa bình, cô không hy vọng fan Lục Phi có thể có chút khoảng cách để tiếp nhận cô, cô chỉ hy vọng nước giếng không phạm nước sông(không động chạm lẫn nhau).

Nguyên vọng này rất đơn giản, cô cũng hy vọng có thể nhanh chóng thực hiện.

Khi Nhan Hạ đang suy nghĩ, chương trình《 siêu nhân trở lại 》cũng đã chiếu đến gia đình Lục Phi và Lục Hạo.

Mà khi bóng dáng của Nhan Hạ xuất hiện, trên màn hình bắt đầu có bình luận rồi.

"Thật ra thì, nói cách khác, cho dù không có bài phát biểu ở tuần lễ thời trang NY, Nam Thần cũng đã có kế hoạch công khai sự tồn tại của vợ mình rồi."

"Có thể nói, khi nhìn thấy họ ở trên TV đã làm cho tôi một sự ngạc nhiên."

"Cố ý đi tìm vài tấm hình đến xem, phát hiện, Thiết kế Nhan bắt kẻ là trang điểm hay là không trang điểm, đều xinh đẹp không thể bắt bẻ!"

"Nhớ tới Nhan Hạ chụp hình cùng với mấy nữ minh tinh, hoàn toàn không cùng một cấp bậc."

"Phía trên không phải là người nào thuê tới để tăng thu nhập, khen để nghe như vậy."

"Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng khí chất Nhan Hạ tốt, đáng người đẹp, vẻ bề ngoài tốt, quả thật rất tài hoa cũng làm cho người ta không thể xem nhẹ!"

"Chỉ có một mình tôi cảm thấy Hạo Hạo thật sự rất đáng yêu sao?"

"Đúng vậy, Đúng vậy, Hạo Hạo thật đáng yêu."

"Hai mẹ con bọn họ khi đứng chung một chỗ, dáng dấp rất giống nhau."

"....."

Lời nói châm chọc và khen ngợi lập tức phủ kín cả màn hình, từ đầu đến cuối cả màn hình bị chiếm không nhìn thấy rõ chương trình.

Chỉ là mục đích thật sự của cô ở nhà, cô cũng biết, Nhan Hạ vẫn hào hứng nhìn Laptop của mình.

Kế tiếp, Lục Phi xuất hiện, khung cảnh một nhà ba người khiến cho không ít cư dân mạng và fan nổi lên một lần nữa.

"A a a, bộ dáng một nhà ba người đứng chung một chỗ quá động lòng người rồi, hạnh phúc như vậy, tôi nhìn thấy cũng hạnh phúc!"

"Ánh mắt của Lục Nam Thần rất dịu dàng, hoàn toàn khác biệt với sự trong trẻo lạnh lùng của ngày thường ở bên ngoài."

"Tôi thấy được cảnh tượng phim thần tượng xảy ra ở trước mặt tôi." Diễn~đàn~lê~quý~đôn

"....."

"Tạm biệt, mẹ nó, Hạo Hạo học cái xấu của Nam Thần nữ thần."

"Lục Nam Thần ghen tỵ nhìn đôi mắt nhỏ."

"Người một nhà hỗ trợ yêu thương lẫn nhau."

"Cố tình khoe khoang đúng không."

"Vì để cho công chúng tiếp nhận, thật đúng là hao tổn tâm huyết."

"Phía trên châm chọc vẫn nên biến xa một chút, gia đình người ta rất tốt đẹp, cần diễn cái gì?"

"....."

"Thời gian trước còn có chút bài xích Nhan Hạ, hiện tại cảm thấy, thật ra thì, tôi không muốn bài xích, Nam Thần trải qua rất tốt, bây giờ cũng là thời điểm rất thích hợp với anh ấy, tôi sẽ không đi tiếp nhận Nhan Hạ, nhưng không từ chối cô ấy trở thành vợ Nam Thần, suy nghĩ về một số nữ minh tinh khác, Nhan Hạ còn là một nhà thiết kế khiến người ta cảm thấy tốt hơn, suy nghĩ về Lục Nam Thần một chút những năm này quay vô số bộ phim, có bao nhiêu thời gian ở trong nước, có thể biết, cũng vì Nhan Hạ mà bỏ ra thời gian của mình để ở nhà, cho nên ở thời điểm này, tôi còn phải cảm tạ cô ấy, quản lý gia đình tốt như vậy."

"....."

"Nhìn bóng lưng một nhà bọn họ đứng chung một chỗ, tôi chỉ nghĩ đến sáu chữ: năm tháng yên bình tốt đẹp! Nhìn thấy bọn họ hạnh phúc như vậy, tôi sẵn sàng ủng hộ!"

"....."

Những lời nói ủng hộ càng ngày càng nhiều ở trên mạng, bây giờ trong lòng Nhan Hạ cũng có chút xúc động.

Có một số fan, thật ra thì, cũng không phải bảo thủ như vậy?

Thật ra thì, phần lớn mọi người cũng giống như cô, cũng chỉ hi vọng Lục Phi luôn luôn tốt đẹp mà thôi.

Thở ra một hơi, Nhan Hạ không tiếp tục xem màn công kích đó nữa, khép máy vi tính lại, nhìn bên cạnh vẻ mặt giống nhau của Lục Phi và Lục Hạo, khoe môi nở nụ cười, cũng từ từ nhìn lại.

Cô cũng muốn biết, hai cha con này khi ở một mình với nhau sẽ có bộ dạng như thế nào!

Ở trong một kỳ chương trình, đã cho có một niềm vui rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 50

Edit: TranGeny

Thấy Lục Phi ôm Lục Hạo đứng trước tấm poster lớn của giải trí Chí Tôn, nghe Lục Hạo nói hi vọng bọn họ có thể cùng nhau ở chung một chỗ, thấy Lục Hạo gọi người nhỏ hơn Lục Phi là bác, thấy bọn họ tùy hứng xác định người tham gia quay phim cùng...

Nhìn thấy tất cả những điều này khiến Nhan Hạ cũng có chút khó không ra nước mắt.

Mãi cho đến khi bọn họ rời khỏi công ty, Nhan Hạ vẫn còn cười đến run cả người.

Chuyện như vậy, cũng chỉ có hai người Lục Phi và Lục Hạo này làm được.

Sau đó, thỉnh thoảng Lục Hạo lại thúc giục Lục Phi đi tìm mẹ.

Lúc này, Lục Hạo xem đến đây, hình như cảm thấy có chút xấu hổ, bèn nghiêng đầu nhìn Nhan Hạ, vừa gặp ánh mắt của cô, gương mặt bánh bao tức thì trở nên hồng hồng rất đáng yêu, sau đó giọng nói trẻ con ngây ngô biện minh với Nhan Hạ: "Mẹ, khi đó con chỉ muốn nhìn thấy mẹ nhanh một chút."

"Ủm, mẹ hiểu." Nhan Hạ gật đầu, bàn tay lại véo má Lục Hạo một cái, quả nhiên con trai nhà cô đáng yêu đến nỗi tung, có thể nói hai kỳ chương trình lần này là thời gian Lục Hạo xa cô dài nhất.

Lần đầu tiên lúc nhìn thấy Lục Hạo trên chương trình bởi vì nhớ cô mà khóc, trong lòng cô cảm thấy rất chua xót.

Lần này, lại nhìn cảnh tượng như vậy, trong lòng cô càng thêm mềm nhũn.

Nhận được câu trả lời của Nhan Hạ, khuôn mặt nhỏ bụ bẫm của Lục Hạo càng đỏ thêm, liền cố ý che giấu bằng cách nhìn chăm chăm vào màn hình tivi.

Đúng lúc này màn hình phát đến đoạn Lục Hạo hỏi Nhan Hạ việc muốn cô sinh cho cậu một em gái.

Chương trình đứng đến đoạn này thì tạm dừng.

Nhưng Lục Hạo vẫn dùng ánh mắt long lanh mà nhìn Nhan Hạ chăm chăm, cái miệng nhỏ nhắn chu chu lên hỏi cô vấn đề mà bé vẫn tâm tâm niệm niệm trong lòng lần nữa: "Mẹ, khi nào con có thể có một em gái đây?"

Những lời này không ngừng truyền đến tai Nhan Hạ và Lục Phi một cách rõ ràng, cũng truyền đến tai những người ở trong căn phòng nhỏ của tổ đạo diễn.

Nghe Lục Hạo không ngừng muốn có một em gái, tổ đạo diễn chỉ có thể coi điều này là một trò gây cười của cậu bé.

Lại nói, mấy người đang xem kỳ mới của chương trình, bởi vì Lục Hạo nói muốn có một cô em gái mà trên mạng nổi lên bàn luận, ai ai cũng đều tỏ ra rất hứng thú.

Ảnh đế Lục cùng nhà thiết kế nữ nổi tiếng Nhan Hạ, càng nghĩ càng khiến người ta mong đợi!

Mà lúc này, Nhan Hạ bị tầm mắt nóng bỏng của Lục Hạo nhìn chăm chăm vào bụng làm cho cô cười khổ không thôi, đành đưa ánh mắt cầu cứu nhìn sang Lục Phi bên cạnh.

Nhận được ánh mắt cầu cứu của bà xã, Lục Phi cũng không thể làm như không thấy được, nhếch môi cười, đáp lại con trai: "Thời gian này năm sau con sẽ nhìn thấy em gái."

"Năm sau?" Lục Hạo suy nghĩ rồi giơ ngón tay của mình đếm, cuối cùng mới thờ dãi một hơi nói: "Còn phải đợi lâu như vậy ư!"

"Em gái còn phải ở trong bụng mẹ con chín đến mười tháng, cho nên sang năm tầm này con có thể gặp được em gái con trong bụng mẹ con rồi." Lục Phi lại tiếp tục giải thích một lần nữa.

Nghe được có thể sẽ sớm hơn một năm, ánh mắt Lục Hạo sáng long lanh, nhìn về phía Nhan Hạ: "Mẹ, có thật không? Sang năm là con có thể gặp em gái rồi."

Nghe vậy, Nhan Hạ hung hăng liếc Lục Phi một cái, sau đó dưới ánh mắt mong chờ của Lục Hạo mà nhẹ nhàng đáp ừ một tiếng.

"Thật sao? Con cũng muốn có em gái!" Lục Hạo lập tức vỗ tay hoan hô nói, về sau cậu có thể đưa theo em gái đi chơi rồi.

Nhìn bộ dạng Lục Hạo hưng phấn như thế, Nhan Hạ thật sự muốn nói, có lẽ năm sau chưa chắc Lục Hạo đã thấy em gái cậu, cho dù đến lúc đó cô thật sự mang thai, cũng không nhất định là con gái.

Khi Hạo Hạo còn ở trong bụng cô, Lục Phi cũng nói là con gái, kết quả thì sao chứ?

Không phải Lục Hạo đẻ ra vẫn là một bé trai nghịch ngợm sao?

Chỉ là thời gian mang thai Lục Hạo, ít nhất vẫn là một năm yên bình trôi qua.

Rất nhanh, Lục Hạo lấy được tin tức mình chờ đợi, lúc ngủ không cần Lục Phi và Nhan Hạ dỗ dành, ngoan ngoãn tự mình nhanh nhẹn nằm lên giường.

Mà Lục Phi và Nhan Hạ ngủ ở phòng ngủ chính, lúc này camera cũng đã tạm ngừng hoạt động.

Trong phòng, lúc Nhan Hạ rửa mặt xong đi ra, Lục Phi đang dùng điện thoại di động lướt weibo, đang xem động tĩnh của người hâm mộ trên weibo, nhìn hai tấm hình phía trên, lại nghĩ đến lời nói của Lục Hạo hôm nay, khóe môi từ từ cong lên nét cười, nhanh chóng soạn thảo tin mới trên di động.

Rất nhanh, một tin mới của Lục Phi được đăng lên trang web, hơn nữa trong vòng mấy phút, lượng tương tác tăng nhanh đến nỗi tung.

Lúc này, Nhan Hạ đã vén chăn lên giường, tìm một vị trí thoải mái sau đó dựa vào đầu giường, cũng lấy ra điện thoại di động của mình lướt lướt, không biết hôm nay có tin tức mới gì của bọn họ không.

Vừa mở weibo của mình ra, khu bình luận phía dưới lại bị đám bạn trên mạng cùng những người hâm mộ công chiếm một lần nữa, chỉ là, khác với những phản đối trước kia, lần này phần lớn đều ủng hộ Nhan Hạ, hơn nữa đều chú ý tới bụng Nhan Hạ.

Con gái Lục nam thần, chỉ nghĩ tới thôi đã thấy hưng phấn rồi.

Rất nhanh, Nhan Hạ cũng thấy có tin tức nhắc đến cô, mở ra vừa nhìn lại là có liên quan đến Lục Phi, mà tựa đề, nội dung và bình luận cũng rất rõ ràng.

Lục Phi v: thật sự rất đáng yêu, chúng tôi cùng mong chờ Nhan Hạ sinh em bé? @ vồng hữu 7878: Hình dung nam thần Lục Phi cùng nữ thần Nhan Hạ mà sinh con gái, chính là phiên bản nữ thu nhỏ của Hạo Hạo, chắc chắn là một đại mỹ nhân, thật đáng yêu a!#

"A a a, thật là đáng yêu, mong đợi quá đi"

"Hạo Hạo nói: Mẹ, con muốn có em gái. Vợ nam thần đáp: Được, sinh!"

"Có thể mong đợi rằng, vài năm sau, nam thần sẽ cùng tham gia chương trình với con gái không?"

"Quá tuyệt, quả nhiên là rất đáng mong đợi, vì vậy cần sinh em bé nhanh lên một chút!"

"Ha ha, chỉ có tôi cảm thấy lời nói của nam thần rất có thâm ý sao?"

"Nam thần, nữ thần, cầu các người nhanh chóng sinh khi con đi!"

"....."

Nhìn hàng loạt bình luận phía dưới đang cầu xin cô sinh con gái, lập tức làm Nhan Hạ cảm thấy xấu hổ, thế mà đám bạn trên mạng này còn gấp gáp hơn cả cô?

Thấy Nhan Hạ đang xem trang weibo của mình, ánh mắt Lục Phi trầm xuống, thân thể vừa động, từ từ áp sát lại gần Nhan Hạ.

Không nói hai lời, ngay lập tức vòng tay ôm cô vào trong ngực mình, giọng nói khàn khàn vang lên bên tai Nhan Hạ: "Sinh sao?"

"Anh cũng đã đồng ý với Hạo Hạo rồi, sang năm nếu không có em gái, xem anh làm sao đối phó được với nó." Nhan Hạ liếc Lục Phi một cái, trí nhớ của tên nhóc Hạo Hạo kia rất tốt đấy!

Đến lúc đó, còn chưa nhìn thấy em gái như anh nói, tuyệt đối thằng bé sẽ huyên náo đến không thể yên được.

Hơn nữa, nghe Lục Phi nói nhiều lần như vậy, cô lại nghĩ, thật ra có một cô con gái cũng không tệ.

"Nếu chúng ta lại sinh ra con trai thì làm thế nào?" Nhan Hạ nghĩ tới vấn đề trước đó, bèn hỏi ngược lại.

Lại sinh con trai?

Trong đầu Lục Phi hiện lên hai khuôn mặt của Hạo Hạo, nghĩ tới tương lai sẽ có hai đứa nhỏ như vậy quẩn lấy vợ mình, đơn giản là không thể nhẫn nhịn được.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Lục Phi nghiêm túc trở lại: "Vợ yêu à, chúng ta cần nghiên cứu cho cẩn thận một chút, xem xem thời gian cũng như tư thế ra sao để tỷ lệ sinh con gái có thể cao một chút?"

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Lục Phi, không giống như anh ngày thường, cô vẫn là có chút không phản ứng kịp.

Đột nhiên, trong đầu lại hiện lên những bình luận mới thấy trên weibo của Lục Phi.

Lời nói của Lục nam thần rất có thâm ý!

Mà nhìn bộ dạng Nhan Hạ đỏ mặt không biết đang suy nghĩ gì, trông mắt Lục Phi lại càng trầm lắng hơn, sau một khắc, trực tiếp đặt thân thể Nhan Hạ xuống dưới.

Lưu luyến hôn sâu lên cánh môi mềm mại của Nhan Hạ, Lục Phi tiếp tục nói nhỏ: "Chúng ta từ từ tìm cách sinh con gái, bây giờ, chúng ta còn chuyện quan trọng hơn cần làm."

Nói xong, tay Lục Phi đã bắt đầu dần dần đi xuống, rất nhanh đã tới bên hông Nhan Hạ, nhanh chóng cõng từng nút cài trên trang phục của cô.

Thuận theo nhiệt tình của Lục Phi, Nhan Hạ cũng dần trở nên chủ động.

Môi lưỡi giao nhau, vang lên âm thanh hết sức mập mờ và kích tình.

.....

Cả đêm kiều diễm, vầng trăng sáng cũng như xấu hổ mà lẩn vào mây trời.

Một buổi sáng tinh mơ ngày thứ hai, Nhan Hạ mang theo thân thể đau nhức tới công ty, mặc dù hôm nay cô rất muốn ở nhà nghỉ ngơi, nhưng tổ chương trình 《Siêu nhân trở lại》đang ở trong nhà, nếu cô ngủ thẳng tới buổi trưa, không phải là trực tiếp nói tới hôm qua bọn họ đã làm chuyện xấu sao?

Vì vậy, sau khi Lục Hạo ngủ một giấc thật ngon, tỉnh dậy đã phát hiện, không thấy mẹ đâu rồi.

Hung hăng cắn một cái bánh mì, Lục Hạo mím miệng nói: "Hôm nay mẹ rời đi mà không nói với con một tiếng nào."

"Lúc đó con còn đang ngủ." Lục Phi nhàn nhạt đáp lại một câu.

"Có thể đánh thức con mà!"

"Mẹ con không cho đánh thức con." Lục Phi uống xong ngụm sữa tươi cuối cùng, vẫn không mảy may không nhặt mà đáp lời, sau đó đứng dậy đi vào phòng mình.

Nhìn bóng lưng Lục Phi, trong lòng Lục Hạo khẽ hừ hừ mấy tiếng.

Rõ ràng bởi vì sự kiện ngày hôm qua mà mối quan tâm của hai cha con trở nên "đối chọi gay gắt".

Nhưng tình hình này của hai người lại làm cho tổ đạo diễn rất vui mừng.

Đã có những thước phim âm áp trước đó làm tiền đề, một chút nhạc đệm những mâu thuẫn nho nhỏ này có thể càng khơi dậy hưởng ứng nhiệt liệt của khán giả.

Một lát sau, Lục Phi từ trong phòng đi ra, Lục Hạo cũng mang theo một cái ba lô nhỏ đi ra.

Nhìn cái ba lô phồng lên, Lục Phi bước về phía trước, cầm lên, phát hiện rất nặng, trực tiếp mở miệng hỏi: “Bên trong chứa cái gì vậy?”

“Đồ ăn ạ.” Lục Hạo nói một cách rất đương nhiên, sau đó còn chủ động kéo khóa ba lô nhỏ ra.

Vừa mở ra, một ba lô đầy đồ ăn không có một chút khe hở bày ra trước mặt Lục Phi.

“Ăn cái gì?” Lục Phi tiếp tục hỏi.

Mà lời nói của Lục Phi vừa dứt, lập tức Lục Hạo cảnh giác nhìn Lục Phi nói: “Ba, trong này đều là đồ con có thể ăn.”

“Ừm” Nhẹ nhàng đáp lời, Lục Phi trực tiếp cầm ba lô lên: “Chúng ta nên đi thôi.”

“Vâng.” Nhìn đồ ăn mình chuẩn bị được mang đi. Giọng điệu của Lục Hạo trở nên ngoan ngoãn hơn.

Giống như một con thỏ nhỏ trắng trắng mũm mĩm nhảy nhót theo sau lưng Lục Phi.

Một lát sau, hai người Lục Phi và Lục Hạo đã tới bên ngoài studio.

Chỉ có điều, hình như hôm nay bên ngoài studio có nhiều người hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 51

Lục Hạo ngồi ghế an toàn phía sau, nhìn các cô chú xung quanh không ngừng dừng đi động, máy ảnh chụp hình phía bên này, đầy mắt dâng lên mườì phần tò mò, mọi người đang quay bên này sao?

Nhưng rõ ràng trong xe bọn họ cũng có một chú đang quay camera nha.

Mà trừ Lục Phi, tổ chương trình《 siêu nhân trở lại 》cũng bị biến cố đột ngột này gây bối rối.

Đám phóng viên này chui ra từ chỗ nào vậy?

Lục Phi nhìn chằm chằm mấy ký giả ở ngoài một lúc lâu, sau đó cầm điện thoại lên, gọi người.

Một lát sau, bên an ninh mới vội vàng vàng vàng chạy tới.

Họ tạo thành một vòng bảo hộ, Lục Phi bước xuống xe, sau đó vòng ra sau ôm Lục Hạo xuống cùng mình.

"Cặp sách của con." Vừa được ôm lấy, tiểu Hoạ vội vàng chỉ chỉ chiếc cặp sách nhỏ của mình, đây chính là tất cả những gì hôm nay cậu được ăn đấy, tuyệt đối không thể bỏ lại.

Lục Phi lại một lần nữa cúi người cầm túi lên.

Cứ như vậy, một tay bế Lục Hạo, một tay xách túi, đi về phía studio.

Mới vừa bước được mấy bước, đoàn người liền lọt vào vòng vây của cánh nhà báo.

Chương trình trực tiếp lập tức biến thành một cục diện quỷ dị.

Đoàn phim《 siêu nhân trở lại 》theo sát bên người Lục Phi, mà trong những tấm hình và đoạn phim đám phóng viên quay chụp cũng có cả sự xuất hiện của bọn họ.

Điều này thật sự chính là một trải nghiệm mới mẻ của đoàn phim, bởi từ trước đến nay, luôn là bọn họ quay chụp người khác, cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình cũng được “đãi ngộ” như vậy.

"Lục Phi, anh có thể tiết lộ một chút chuyện có chuẩn bị sinh đứa thứ hai hay không không?" Một người tìm được khe hở, nhanh chóng đặt ra câu hỏi.

Không phải là anh ta muốn hỏi vấn đề nhảm chán như vậy.

Mà bởi hôm sau, sau đợt tuyên truyền thứ hai của《 siêu nhân trở lại 》để tài # con gái Lục nam thần # đã chiếm cứ trang đầu chỉ trong một thời gian ngắn, hơn nữa, bây giờ nó vẫn kiên cố đứng ở vị trí thứ nhất.

Ngoài ra, độ hot của nó còn khiến tỉ lệ người xem《 siêu nhân trở lại 》tăng vọt, đạt đến con số mà tất cả các chương trình cùng loại cùng thời điểm phải ngưỡng mộ.

Nóng như vậy mà bọn họ không muốn chú ý cũng khso.

"Đây là chuyện riêng của cá nhân tôi." Lục Phi trực tiếp trả lời, giọng nói mang theo sự lạnh nhạt.

Nhưng ngay sau lời từ chối thẳng thừng ấy, một phóng viên đột nhiên chuyển sang cậu nhóc nằm trong lòng anh:" Hạo Hạo, có phải cháu muốn một người em gái hay

không? Không biết..... “

Hành động của người này lập tức nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Lục ảnh đế, anh ấn đầu con trai vào ngực mình, sau đó, về mặt lạnh lùng nhìn đám ký giả trước mặt:” Tôi không biết tại sao mấy người lại biết tin tôi vào tiểu Hạo xuất hiện ở studio nhưng chuyện giới showbiz không nên dính líu đến con trẻ, tôi sẽ không bỏ qua cho bất kì kẻ nào muốn kéo con tôi vào cuộc.”

Nói xong, chung quanh nhất thời im bặt, không ít người hướng ánh mắt về phía vị phóng viên vừa rồi.

Tên phóng viên cảm nhận ánh mắt của đám người, thân thể không ngừng rút lui về phía sau, không phải là vì hắn thấy Lục Hạo thích có em gái nên mới muốn hỏi một chút tin tức thôi sao.

Có lẽ là nghèo từ nên sau đó, bọn họ cũng chỉ hỏi một vài vấn đề đơn giản, rồi buông tha Lục Phi để anh dẫn Lục Hạo vào trong.

Đành vậy, hôm nay cũng không phải là chưa thu hoạch được gì.

Đoạn phát ngôn kia của Lục Phi cũng rất dễ xào nấu làm tin nóng kì tiếp theo, mặc dù theo tình hình hiện tại, bọn họ nhất định sẽ bị chửi thật thâm.

Mà mới vừa đi vào phạm vi studio, Lục Phi lập tức tìm cơ hội nhìn về phía trợ lý Hình Ảnh bên cạnh mình.

Hình Ảnh hiểu ý, sau một khắc đã nhanh chóng phản ứng, lấy di động ra bấm số gọi.

Sau nghi thức mở máy, độ bảo mật của đoàn làm phim đã dâng đến mức cao nhất, sự xuất hiện của cánh nhà báo lần này, cô đã mơ hồ đoán được chuyện này là sao.

Về phần người tiết lộ tin tức, Hình Ảnh dám khẳng định đây tuyệt đối không phải nhân viên làm việc trong đoàn bọn họ, dù sớm có chuẩn bị nhưng Hình Ảnh không ngờ đến điều này, nhưng cố tình, ngay sau khi Lục Phi xuất hiện trong studio, hôm sau, thông tin bị lộ.

Mặc dù cả quá trình bị Lục Phi cắt đứt, nhưng cô vẫn đang phân tích xem mục đích đối phương là gì, kẻ đó muốn cái gì?

Hình Ảnh còn đang tra chuyện kẻ đứng sau tấm màn thì đám Khuyết Thanh đã phát hiện tin tức.

Hân viên đoàn phim đang chuẩn bị công cụ dụng cụ dùng cho những màn diễn ngày hôm nay, Khuyết Thanh chạy đến trước mặt đám Lục Phi.

Nhìn đoàn > phía sau Lục Phi, cuối cùng thì ông cũng không hỏi thẳng chuyện ngày hôm nay, mà chỉ nói rõ:” Hôm nay, sau một phần diễn chung, cậu có thể về trước.”

"Hôm nay là ngày cuối cùng." Lục Phi lên tiếng, lần gặp gỡ thứ ba của 《 siêu nhân trở lại 》 chỉ cần hai ngày, nhưng hai ngày cũng đã tạo ra ảnh hưởng nhất định đến tổ diễn rồi.

Bất tri bất giác, anh còn sử dụng đặc quyền mà những diễn viên khác đều không được có.

Đối với phim điện ảnh đang trong thời gian quay chụp, việc anh phân tâm làm việc như vậy sẽ khiến không ít đạo diễn không vui trong lòng.

Nếu không phải vì thanh danh của anh, bọn họ cần gì dung túng hành động của anh?

Nghĩ tới đây, Lục Phi cũng không nói thêm gì, sau đó, anh theo khuyết xanh bước chân vào tổ diễn kịch.

Trong đó, Dương Ngưng và Tả Tư Tư đã hoá trang xong hết, hai người đứng ở trước máy quay, chờ đạo diễn đến.

Mà khi Lục Phi và đạo diễn cùng xuất hiện, cả hai không nhận được ngấn người.

Tả Tư Tư còn cố ý liếc về phía Dương Ngưng một cái, sau đó nhỏ giọng nói:” Sao nào, nhìn mà xem, gia đình ba người bọn họ thật hạnh phúc, trong lòng có khó chịu hay không? Cũng chẳng biết sao, có một vài người, lòng dạ khó chịu có làm chuyện gì hay không, rất có thể để lộ..... “

"Câm miệng." Dương Ngưng lạnh lùng nhìn người bên cạnh một cái.

Đối với mệnh lệnh của Dương Ngưng, Tả Tư Tư chỉ cười khẽ một tiếng:” Suy nghĩ của cô thật ghê gớm ha, nếu đạo diễn biết cô cố tình để lộ hướng đi của Lục Phi, cũng gián tiếp khiến cánh nhà báo biết được địa điểm quay chụp, tụ hội của chúng ta, không biết cái vai nữ chính này có còn mang lại sự hài lòng hay không đây? Chắc chắn, ngày hôm qua, ai đó vẫn còn bị đạo diễn khiển trách đấy.”

Tả Tư Tư nhớ lại thôi mà lòng còn rỉ máu, nếu không phải Dương Ngưng ở giữa thiết kế hãm hại thì cô biết, giữa cô và Dương Ngưng, Lục Phi nhất định chọn là Tả Tư Tư cô mà không phải Dương Ngưng.

Dù sao, lúc đầu, Dương Ngưng cũng đã lộ một bàn tay ra ngoài.

Nếu không phải lúc đó cô cũng gia nhập vào đây, làm sao có thể tin được Dương Ngưng là con người như vậy?

"Cô đừng nghĩ rằng tôi không trị được cô." Dương Ngưng nhỏ giọng hung hăng nói.

Nghe vậy, Tả Tư Tư cười cười, về mặt coi thường nhìn Dương Ngưng: "Đừng tưởng rằng leo lên được giường của Tiết tổng thì làm bà chủ, trong nhà Tiết tổng còn có người kia cũng chẳng dễ chọc, chỉ cần có ai dám đứng trước mặt người đó nói một tiếng.....”

"Cô cứ việc nói." Đối với lời uy hiếp này, Dương Ngưng chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Tả Tư Tư, sắc mặt không chút gợn sóng.

Nhìn bộ dáng heo chết không sợ nước sôi này, cô thật sự hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, đúng như cô ta nói, cô thật không dám giải bày sự thật này, dù sao thì cô vẫn là người của công ty giải trí England.

Chỉ là khi thấy vẻ hã hê của con tiện nhân này, cô sao cso thể nuốt trôi cơn giận.

Sau một khắc, Tả Tư Tư vén vén mái tóc dài của mình, bình tĩnh tự nhiên nói: "Trên đời không có bức tường nào à không lọt gió, tôi cũng không tin cô có thể vĩnh viễn gió trôi qua thanh thoi như này, về phần Lục Phi, hahaha, chó thì vẫn muốn đời ăn cứt, làm tiểu tam thì vẫn mãi chỉ là tiểu tam mà thôi, nếu Lục ảnh đế biết.....”

"Mày dám!" Dương Ngưng lạnh lùng nói, cái tên Lục Phi này thực sự chính là chiếc dây cung tâm trạng của cô.

Thấy lời nói của mình hữu hiệu, Tả Tư Tư há hê nhìn người bên cạnh một cái.

Mà cũng trong lúc đó, Lục Phi nhanh chóng được thợ trang điểm hoá trang nhân vật, Lục Hạo ngồi cạnh ôm túi xách nhỏ của mình, không nhúc nhích nhìn chăm chăm bên này, đáy mắt tràn ngập tò mò.

Trong chốc lát liền chứng kiến sự xuất hiện của một người ba đẹp tái hơn, Lục Hạo nhanh chân chạy lên, nghiêm túc nói:” Baba, Hạo Hạo cũng muốn trở nên xinh đẹp.”

"Phốc"

Âu nói của cậu khiến thợ trang điểm và nhà tạo mẫu tóc ở xung quanh không nhịn được phải bật cười, tiểu nam thần nhà Lục nam thần thật đúng là đáng yêu chết đi mất.

"Con đã quá đẹp rồi." Lục Phi lạnh nhạt nói, nhìn làn da trắng nõn mịn màng, nhỏ nhắn đáng yêu như chiếc bánh bao kia, quả thực đã rất tuyệt vời rồi.

"Vây cũng được!" Đáp lời này, ánh mắt Lục Hạo cũng chuyển ra khỏi mấy thứ đồ trang điểm kì diệu kia sang chỗ khác.

Lúc này, cửa phòng hóa trang bị mở ra, bóng dáng Hình Ảnh xuất hiện.

Hình Ảnh đi đến bên người Lục Phi, lặng lẽ nói với anh mấy câu, chỉ thấy sau khi nghe xong mấy câu này, nhiệt độ xung quanh Lục ảnh để thấp đi vài phần.

Lục Hạo vốn định cúi cổ lên nghe thử, nhưng cuối cùng cũng chẳng nghe được gì, chỉ bắt được câu “Chính là cô ấy.”

Nghe không rõ, cậu cũng không định nghe tiếp, nhưng lại thấy baba đứng tại chỗ hồi lâu rồi chạy ra bên ngoài.

Thấy thế, Hình Ảnh cũng trực tiếp theo sau.

Lục Hạo nháy mắt, cũng nhanh chóng leo đèo theo đuôi.

Lúc này, màn diễn trong sân vừa kết thúc, Dương Ngưng và Tả Tư Tư đồng thời bước xuống dưới.

Lục Phi ngăn Dương Ngưng lại.

"Lục Phi....."

"Pằng" một tiếng, người đàn ông không chút khách khí tát một cái lên mặt người phụ nữ.

Dưới ánh mắt không thể tin tưởng của đám đông xung quanh, anh cất giọng lạnh lẽo nói:” Tôi chưa từng đánh phụ nữ, nhưng cô là người đầu tiên thành công phá nguyên tắc này của tôi.”

Hành động của anh thành công khiến ai ai cũng trợn mắt há mồm.

Bọn họ có chút không tin những gì mình vừa thấy.

Lục Phi ở studio ngang ngược đánh người, còn là phụ nữ.

Dĩ nhiên, càng có nhiều ánh mắt tìm tòi, nghiên cứu nhìn về phía Dương Ngưng.

Cuối cùng thì cô ta đã làm cái gì mới khiến Lục Phi phải phá lệ như vậy?

Không khí trong sân bỗng rơi xuống, đọng lại, không ai lên tiếng đánh vỡ giây phút tĩnh lặng này.

Hồi lâu, Dương Ngưng vuốt ve khuôn mặt nóng rực của mình, đột nhiên cười khẽ một tiếng nói:” Ngược lại, em cũng muốn biết, vì sao anh phải phá lệ với em? Bởi Nhan Hạ? Cô ta cũng chỉ là một ả đàn bà bệnh tật, tại sao..... có thể trở thành người yêu của anh.”

Có bệnh? Tất cả mọi người lập tức bị sự kinh hãi làm đứng hình.

Mà lúc này, một thân thể nhỏ bé lại đột nhiên xông lên trước, hung hăng đẩy Dương Ngưng một cái, ánh mắt nhìn cô ả đều là sự tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Đến Cùng (Sống Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52

Editor: MarisMiu

"Không được nói nói xấu mẹ tôi." Lục Hạo nổi giận dùm dùm nói, trợn tròn mắt.

Mà Dương Ngưng, bởi vì nhất thời bất ngờ không kịp đề phòng nên bị đẩy đi vài bước, mặc dù Lục Hạo không dùng sức, nhưng cô vẫn bị lùi lại sau vài bước, sau đó sững sờ, nhìn chăm chăm Lục Hạo.

Giọng nói của Lục Hạo khiến mọi người xung quanh lập tức quay lại nhìn.

Lúc này bọn họ mới nhớ tới một điều: Vừa rồi, Lục Nam Thần của bọn họ đánh Dương Ngưng?

Mà Dương Ngưng cũng nói năng lỗ mắng, nói bà xã của nam thân có bệnh, sau đó tiểu Nam thân tiến lên đẩy cô ta?

Tất cả chuyện này xảy ra quá mức bất ngờ, ở hiện trường, mọi người chỉ cảm thấy tất cả vừa xảy ra đều chỉ là ảo tưởng thôi, nhưng thật sự là Lục Phi đánh Dương Ngưng.

Song, điều khiến bọn họ tò mò hơn là rốt cuộc Dương Ngưng làm cái gì, mới có thể khiến Lục Phi đánh cô ta. Hơn nữa, nhìn hành động này, có phải trước đây giữa Dương Ngưng và Lục Phi có quen biết hay không?

Mà lúc này, Lục Phi cũng kịp phản ứng, nhìn bộ dạng con trai của mình mình giống như mèo xù lông đang giương nanh múa vuốt, lập tức lôi kéo cổ áo của cậu bé, liền vác cậu về.

Cảm giác có sức lực lôi kéo ở phía sau, Lục Hạo không nhịn được liếc mắt nhìn Lục Phi, nghĩ đến mình mới vừa kích động đẩy người, ngấm lại trong ngày thường Nhan Hạ bảo cậu không thể tùy tiện đánh người, lắp bắp nói: "Ba, không phải con cố ý, con chỉ là quá tức giận thôi."

Nói xong, dừng một chút, cậu lại nói: "Con biết lỗi rồi, có thể đừng nói cho mẹ biết được không."

Vốn Lục Phi không hề trách cứ hành động của Lục Hạo, mà lúc này nghe Lục Hạo nói, trong lòng càng thêm xúc động. Vuốt vuốt đầu của Lục Hạo, nói: "Lần này, ba tha thứ cho con, nhưng về sau, không được phép đánh người, biết không? Ba sẽ không nói cho mẹ con."

"Vậy Hạo Hạo cũng không nói cho mẹ biết là ba đánh người." Lục Hạo một bộ đáng bạn tốt, nói.

Thấy Lục Hạo như vậy, Lục Phi nhẹ nhàng nói một "Ừ" một chữ, sau đó trực tiếp ôm lấy Lục Hạo đưa cho Hình Ảnh đang đứng một bên: "Dẫn thằng bé đi nghỉ ngơi đi, bên này tôi còn có việc phải xử lý."

Hình Ảnh nhìn Lục Phi đã tỉnh táo lại, liền gật đầu, cô cũng không ngờ Lục Phi sẽ xúc động đánh người.

Nhưng nghĩ đến chuyện cô đã điều tra qua, chỉ cảm thấy người phụ nữ này thật sự là quá khủng bố rồi.

Nếu không phải Lục Phi nghỉ ngơi từ trước, ai có thể tin, người đã nhiều năm không có liên lạc với Nhan Hạ lại nghĩ biện pháp muốn phá hủy cô ấy.

Ôm theo Lục Hạo, Hình Ảnh nhanh chóng cách xa "Chiến trường".

Chỉ là lúc Lục Hạo rời đi, vẫn rất tức giận nhìn chằm chằm vào Dương Ngưng. Thế giới của con nít rất đơn giản, làm thương tổn người quan trọng nhất của bọn họ chính là người bọn họ ghét nhất.

Mà tổ đạo diễn đi theo Lục Phi và Lục Hạo quay chụp《Siêu nhân trở lại》, sau khi bàn luận xong cũng xóa bỏ cảnh quay này theo Lục Hạo, cảnh này thật đúng là không thích hợp bỏ vào trong tiết mục.

Lục Hạo vừa rời khỏi, ánh mắt của mọi người trong đây lần nữa quay lại trên người Lục Phi và Dương Ngưng, sự im lặng lại bắt đầu bị phá vỡ.

Đúng lúc này, người đại diện Dương Ngưng đi tới hiện trường, nhìn gương mặt sừng đỏ của nghệ sĩ nhà mình, lập tức kêu lên: "Đây là ai đánh?"

Không biết khuôn mặt là thể diện của nghệ sĩ sao?

"Tôi." Lục Phi nhìn người đại diện kia, lạnh lùng nói.

"Thì ra là Lục ca, chuyện này là sao vậy? Thế nào mà lại tức giận đến vậy, có chuyện gì cũng không thể từ từ nói chuyện sao? Gương mặt này dù sao cũng là nơi quan trọng nhất." Người đại diện nhìn thấy là Lục Phi, vội vàng cười ha hả rồi nói, nhưng trong lời nói vẫn hơi trách cứ chuyện Lục Phi đánh Dương Ngưng.

"Không cần nói chuyện, đánh cũng đánh, dù sao về sau cũng không cần dựa vào khuôn mặt để tìm cơm." Lục Phi để lại một câu như vậy, ý tứ không rõ, liền trực tiếp đi về phía Khuyết Thanh, nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, đạo diễn Khuyết, lại gây phiền toái cho ông rồi."

Không thể không nói, cho tới bây giờ, bên trong tổ diễn kịch xảy ra nhiều chuyện như vậy, đều có quan hệ với anh.

Nghe được Lục Phi nói xin lỗi, Khuyết Thanh chấp nhận, nhưng cũng vỗ vai Lục Phi, nói: "Lần sau không nên kích động như thế nữa!"

Anh cũng không nghĩ tới, giờ phim này mới bắt đầu, vậy mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. DIỄN ĐÀN LÊ QUÝ ĐÓN. Mặc dù bên trong tổ diễn kịch đã ký qua hiệp nghị bảo mật, nhưng cái này không liên quan đến tổ diễn kịch, chỉ sợ trong chốc lát chuyện này sẽ lan truyền ra ngoài.

Có điều, chuyện này không phải anh có thể quan tâm.

Lục Phi có thể đi đến ngày hôm nay, không phải chỉ dựa vào mỗi kỹ năng diễn là được.

Còn về phần vị Dương Ngưng này, mặc dù nói diễn xuất không tồi, nhưng ở trước mặt Lục Phi, diễn xuất vẫn còn chưa đáng để nhìn.

Về phương diện diễn xuất, Lục Phi hoàn toàn đè ép Dương Ngưng.

Một bộ phim này, có thể nói là Tả Tư Tư luôn suy nghĩ về Dương Ngưng.

Điều duy nhất khiến cô nhìn Dương Ngưng với con mắt khác chính là Dương Ngưng rất kiên nhẫn.

Hôm qua, cho dù bị Lục Phi đè ép "Đánh", cô lại vẫn như cũ tìm cơ hội đột phá.

Lần này, nếu không phải bởi vì cô ta có bí mật với Lục Phi, anh có thể nói, bộ phim này, Dương Ngưng có thể thu được chỗ tốt hơn Lục Phi nhiều.

Bởi vì Lục Phi đã đạt tới đỉnh điểm, mà Dương Ngưng vẫn còn không gian rất lớn.

Nhưng bây giờ nhìn lại, Dương Ngưng muốn ở nổi tiếng ở bộ phim này đã không có khả năng nữa rồi.

Bây giờ nhìn xem, giải trí Chí Tôn và giải trí England, hai nhà đã đủ thấy rồi.

Dù thế nào đi nữa thì anh cũng là người đầu tư, chỉ cần không quá nhiều đến tiền của anh vận chuyển vào tổ diễn kịch, bảo đảm vào chất lượng điện ảnh của anh, những thứ khác, anh đều có thể tiếp nhận.

Thấy Lục Phi và Khuyết Thanh cứ như vậy, không thêm đề mình và Dương Ngưng vào mắt, về mặt người đại diện của Dương Ngưng quả thật đã muốn xanh mét rồi.

Lục Phi này, không khỏi có hơi quá ngông cuồng?

Hơn nữa, còn có câu kia của anh "Về sau không cần dựa vào mặt để tìm cơm" là có ý gì, trong lòng người đại diện của Dương Ngưng lập tức có một loại dự cảm chẳng lành.

Nhìn xung quanh một lát, Khuyết Thanh nhìn Dương Ngưng, nói: "Dương Ngưng, cô hãy đi trang điểm lại đi, bây giờ tiếp tục quay thêm một cảnh nữa, mọi người chuẩn bị."

Theo lời nói của khuyết thanh, cả tổ nhân viên lại một lần nữa bắt đầu hành động, studio lập tức lại quay trở về huyền ảo, giống như mọi chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra.

Mà Dương Ngưng, vẫn còn đứng im tại chỗ nhìn chăm chăm Lục Phi một lát, sau đó mới quay người trở về chỗ nghỉ ngơi của mình.

Ngồi xuống, trợ lý của cô lập tức đưa tới một viên đá.

Bao quanh viên đá là một khăn lông thoa lên trên mặt, ở đây thời tiết có hơi lạnh, lạnh buốt thấu xương.

Nhưng dù lạnh thế nào cũng không lạnh bằng trong lòng cô.

Khoảnh khắc khi Lục Phi lạnh lùng giơ tay đánh cô, cô mới cảm giác được lạnh lẽo thấm vào tận xương tủy.

Cả hiện trường vẫn vây xem, Tả Tư Tư nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của Dương Ngưng, Diễm Đan Lê Quý đôn. lúc này lại càng không nhận được vui sướng khi người gặp họa, mặc dù biết Lục Phi đang trút giận thay Nhan Hạ, nhưng cô vẫn như cũ rất vui vẻ.

Đã sớm khó chịu khi nhìn Dương Ngưng cao ngạo, lần này bị Lục Phi làm mất mặt, trong lòng còn không biết có bao nhiêu khó chịu đây!

"La la la....." Tả Tư Tư nhận không được hát vang mấy câu về phía cô ta nghĩ ngợi, vị trí này vừa đúng lúc ở bên cạnh Dương Ngưng.

Nghe được tiếng hát, Dương Ngưng ngẩng đầu liếc nhìn Tả Tư Tư, sau đó cúi mặt, làm cho người ta không thấy rõ vẻ mặt của cô.

Nhìn biểu hiện của Dương Ngưng như vậy, Tả Tư Tư lại hừ nhẹ một cái.

Có đôi khi, Dương Ngưng giống như một con rắn độc đang ẩn nấp, trong ngày thường nhìn rất vô hại, nhưng vừa ra chiêu, lúc nào cũng nắm được nắm được điểm yếu của người khác.

Cô không sợ, với lại cô cũng đang nắm điểm yếu của cô ta, lúc này mới không sợ hãi.

Chỉ là không biết, lúc này Dương Ngưng trầm mặc, trong lòng lại đang có ý đồ gì đây.

Sau đó, ánh mắt dán lên trên người ở Lục Phi đang ở trong studio.

Vừa rồi, trong lời nói của Lục Phi có ý tứ muốn đề ép Dương Ngưng, nhưng không biết, rốt cuộc Lục Phi có thể đề ép được Dương Ngưng hay không.

Nếu có thể đề ép, thì ở trong giải trí England, cô đã mất đi một kẻ địch.

Thu lại vẻ mặt của mình, Tả Tư Tư lập tức cảm kích bắn lên nhìn lại.

Tuy Dương Ngưng không thể dựa vào được bộ phim này, nhưng cũng có khả năng cô làm nữ phụ.

Một cuộc sóng gió ở trong hậu trường cứ yên lặng kết thúc như vậy.

Nhưng bên ngoài lại không bình yên như thế.

Một chủ đề bài viết #Sự kiện ẩn con của một vị ngôi sao nào đó đánh một nữ minh tinh tại studio# nhanh chóng xuất hiện trên diễn đàn giải trí, vừa xuất hiện, liền nhanh chóng thu hút hàng nghìn dân mạng chú ý.

Không ít cư dân trên mạng nhìn thấy bài viết này, lập tức nhắm vào từ khóa chính mà tìm kiếm người.

Sự kiện ẩn con của một ngôi sao, ngoại trừ Lục Phi ra thì chỉ còn Úc Từ Phàm.

Ở studio, nói rõ là ở đóng phim, mà Úc Từ Phàm là ca sĩ, với lại buổi sáng hôm nay báo chí vừa đưa tin nói Lục Phi dẫn theo con trai đến studio.

Cho nên rất nhanh cư dân mạng đều đã nhất trí nhận định người nợ là Lục Phi.

Chỉ là, đối với một nữ minh tinh khác, cộng đồng mạng lại suy đoán khá lâu.

Trong Studio đó chỉ có hai người, thứ nhất là Tả Tư Tư, thứ hai chính là Dương Ngưng.

Nhiều người đoán là Tả Tư Tư, bởi vì lúc trước có nghe nói Lục Phi không hợp với Tả Tư Tư.

Nhắm vào một điểm này, diễn đàn mạng nhanh chóng bàn luận tứ phía.

Nhà 1: Bình luận đầu tiên.

Nhà 2: sau khi xem xong, chắc chắn là Lục Phi không sai, tò mò vì sao Lục Phi lại đánh người?

Nhà 3: Ngôi sao Ask Ảnh Đế đóng kịch?

Nhà 4: Người bình luận ở trên im miệng được không, mười năm trôi qua, cho tới bây giờ Lục Nam Thần chưa bao giờ đùa giỡn quá mức, tin tức này là thật hay giả còn chưa biết!

Nhà 5: mặc kệ như thế nào, ở trước mặt mọi người trong studio mà Lục Phi lại hành động đánh một người phụ nữ thì thật sự khiến người ta lên án.

Nhà 6: ủng hộ Lục Nam Thần, anh ấy sẽ không vô duyên vô cớ đánh người.

.....

Các bài bình luận cứ thế tăng lên, càng ngày càng nhiều người gia nhập thảo luận. Trong khoảng thời gian ngắn, cái đề tài Lục Phi đánh người lan truyền khắp internet.

Rồi sau đó, video thứ nhất nhanh chóng được lưu truyền trên internet.

Rất nhiều người bất ngờ biết được, Lục Phi thật sự đánh phụ nữ! Diễn Đàn Iê Quý đôn. Mà người phụ nữ kia không phải là người như mọi người nghĩ, Tả Tư Tư, mà là Dương Ngưng!

Tin tức lần này tạo ra một kíp nổ lớn ở Làng Giải Trí.

Lúc này, bên trong công ty Nhan Hạ.

Tiểu Ngô vội vàng vàng đi vào, nhìn Nhan Hạ, dè dặt nói: "Nhan tổng, cô biết chuyện Lục Nam Thần đánh người chứ?"

"Làm sao vậy?" Nghe được câu này, Nhan Hạ không khỏi biến sắc.

"Cô xem trên mạng, phía trên còn có đoạn video." Tiểu Ngô vội vàng nhắc nhở.

Nghe vậy, Nhan Hạ nhanh chóng mở điện thoại di động, nhập vào hai chữ Lục Phi, đứng đầu đúng là đoạn video Lục Phi đánh người.

Vừa mở video ra, chính là cảnh Lục Phi đi tới trước mặt của Dương Ngưng, trực tiếp cho đối phương một cái tát.

Sau khi đánh xong, đoạn video cũng kết thúc, phía sau xảy ra chuyện gì, tất cả mọi người đều không biết, điều duy nhất có thể xác định là ngay lúc đó hai người tuyệt đối không phải là đang đóng phim.

Nhìn video, Nhan Hạ lại trầm mặt.

Cô không cần nghĩ cũng biết, Lục Phi đánh Dương Ngưng, nhất định là vì cô.

Có điều cô không hiểu, cô và Dương Ngưng đã chừng 6-7 năm không gặp, vì sao Dương Ngưng có thể phát sinh mâu thuẫn với Lục Phi .

Nhìn đồng hồ, trong lòng Nhan Hạ đã có một quyết định.

Một lát sau, Nhan Hạ lái xe đến, xuất hiện bên ngoài studio của Lục Phi

Bởi vì buổi sáng cảnh quay studio đã bị phát hiện, sau lại xảy ra chuyện Lục Phi đánh người, lúc này bên ngoài studio đều là ký giả ngồi chờ chễm hồm.

Mà Nhan Hạ vừa xuống xe, lập tức bị không ít phóng viên nhận ra.

Không nói hai lời, từng cái ống kính cùng với micro liền vọt tới trước mặt Nhan Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53

Nhan Hạ đã chuẩn bị từ trước nên không sợ hãi lắm, cô chỉ yên lặng nhìn đám phóng viên trước mắt.

Thấy Nhan Hạ đứng đó không đi, cánh nhà báo cũng hiểu cô ấy đã ngầm đồng ý tiếp nhận phỏng vấn.

Một người trong đó nắm chặt cơ hội vội nói nhanh: " Thiết kế sư Nhan Hạ, cô có cái nhìn thế nào về hành động đánh người của Lục ảnh đế?"

"Tôi chưa hiểu rõ tình huống lúc đó là như thế nào nhưng tôi tin tưởng anh ấy." Đối mặt với ống kính, cô kiên định phát biểu suy nghĩ.

"Lần này Lục ảnh đế ra tay với phụ nữ, đối với việc này, cô vẫn trước sau ủng hộ?" Một phóng viên dò hỏi, trên mạng xã hội, chuyện này bị lôi ra bàn tán, tranh cãi không ngừng, vụ việc Lục ảnh đế đánh người gây động tĩnh lớn đến như vậy, nguyên nhân quan trọng là bởi người bị đánh là một cô gái.

Dù sao trên thế giới này, đúng là có nhiều người cho rằng đàn ông đánh đập phụ nữ trước mặt mọi người là không đúng.

"Ừm" Nhan Hạ không sử dụng quá nhiều ngôn ngữ, cô chỉ nói một chữ đơn giản để biểu đạt tất cả thái độ của mình.

"Có người cho rằng Lục ảnh đế và Dương Ngưng từng có quan hệ qua lại với nhau, cô nghĩ sao về điều này?" Vị Ký giả ho nhẹ một tiếng nói, bây giờ giả thiết lớn nhất trên internet là Lục Phi và Dương Ngưng từng có tình cảm với nhau nên mới xảy ra mâu thuẫn.

"Tôi và Lục Phi đều là mối tình đầu của nhau." Nhan Hạ nghe vậy, dừng một chút rồi lập tức đưa ra giải thích.

Ngay khi các phóng viên tưởng chừng Nhan Hạ đã trả lời xong, lại thấy cô tiếp tục mở miệng:”Về phần Dương Ngưng, quả thực cô ấy là bạn học cũ của chúng tôi, cũng là bạn học cùng chuyên ngành với chồng tôi, hồi đại học, tôi và cô ấy đã từng có mâu thuẫn với nhau.”

"Ý của cô là rất có thể Lục ảnh đế vì cô mới đánh Dương Ngưng? Hai người gần đây có liên lạc với nhau sao?" Đám người lập tức nhạy bén bắt được thông tin.

Mấy người phụ nữ và một nam nhân, có thể có mối quan hệ như thế nào chứ, đương nhiên là vỡ kịch tranh giành người yêu rồi.

Các ký giả lập tức sinh ra hứng thú không nhỏ đối với yêu hận tình thù của mấy người này, đây là tình mấy tay?

"Tôi và Dương Ngưng chưa từng liên hệ với nhau."

"Vậy sao vừa rồi cô kết luận Lục ảnh đế vì mình mới làm vậy?" Nhà báo hỏi ngược lại, đánh trúng tim đen.

"Bởi vì....."

Lời nói còn chưa dứt, bóng dáng Lục Phi đã xuyên qua đám kí giả đứng trước mặt Nhan Hạ, lời nói còn chưa đến môi ngay lúc này dừng lại.

Ký giả hiển nhiên cũng nhìn thấy Lục Phi, lập tức đổi hướng micro:"Lục ảnh đế, vì do thực sự khiến anh đánh Dương Ngưng là vì vợ mình sao?"

"Đúng vậy" giọng nói trầm thấp khàn khàn, ánh mắt anh lướt qua đám người rồi nhìn về phía Nhan Hạ, vừa nghe cô đến bên ngoài studio, anh lập tức chạy ra, thấy Nhan Hạ bình tĩnh đối mặt đám phóng viên, trái tim như có thứ gì lấp đầy, ngọt ngào, ấm áp.

Mà những câu nói của Lục Phi đi vào lỗ tai ký giả lại như sấm trời, bọn họ có nên đặt tựa đề lần này là # Lục ảnh đế giận đó mặt vì hồng nhan #?

Nghĩ đến đây, lập tức có người hỏi:"Anh có thể nói rõ, Dương Ngưng rốt cuộc đã làm gì không?"

"Thu mua thủy quân, nằm vùng trong nhóm fan, thuê người theo dõi vợ con tôi, cố tình động tay động chân trên xe vợ tôi..... mấy thứ này đã đủ chưa?" Lục Phi gần từng tiếng trả lời, mỗi câu nói ra khỏi miệng khiến người nghe nhin không được run lên.

Nhất là câu nói sau cùng.

Táy máy vào phanh xe, đây là cố ý giết người?

Nghĩ nghĩ, các ký giả lập tức kích động lên.

Tin lớn a, tin lớn a, mấy chuyện tưởng như chỉ xuất hiện trên phim ảnh cuối cùng cũng có phiên bản thực ngoài đời.

Dương Ngưng hận Nhan Hạ đến vậy sao?

"Lục ảnh đế, trên tay anh có chứng cứ sao?" Chứng cứ, đây mới là thứ quan trọng nhất.

"Tài liệu liên quan tôi đã chuyển cho cảnh sát kiểm chứng, sau khi họ kiểm nghiệm xong, tất nhiên sẽ đến gặp cô ta để hỗ trợ điều tra." Lục Phi nhớ lại những hình ảnh mình xem được, khí chất trên người càng lạnh thêm, anh chưa bao giờ nghĩ rằng, Dương Ngưng vì muốn tình yêu của anh, có thể đi thương tổn Nhan Hạ như vậy.

Từng bước từng bước ép sát, thậm chí, cô ta còn ẩn nấp trong nhóm fan cao cấp, kích động bên trong để ho nhằm về phía Nhan Hạ.

Mà mấy ngày nay, fans ủng hộ Nhan Hạ, chẳng qua là để xây dựng một cái title lớn hơn.

Cô ta dám dùng bệnh cũ của vợ anh để công kích cô ấy, cố gắng để vợ anh phát bệnh trở lại.

Kể trong kể, nếu không phải trước đó anh đã điều tra ra, chờ đến lúc tất cả đều thực hiện thành công, chuyện này nhất định sẽ trở thành đòn hiểm với Nhan Hạ, khiến cô tổn thương nặng nề.

Dương Ngưng giống như một con rắn độc, cô ta chỉ muốn một kích nhất mạng.

Cũng thật may cô ta muốn từng bước, từng bước phá hủy Nhan Hạ nên mới để người khác phát hiện dấu vết.

Đáng ra anh nên nghĩ tới điều này, trải qua mấy năm lẫn lộn trong giới, Dương Ngưng chỉ có thể càng lợi hại thêm mà thôi.

Hiện tại, điều anh muốn làm nhất chỉ là tiêu diệt Dương Ngưng, hoàn toàn tiêu diệt, để cô ta vĩnh viễn không thể chạm đến thế giới của gia đình anh.

Mà Nhan Hạ nghe xong, cũng vô cùng khiếp sợ nhìn về phía Lục Phi.

Dương Ngưng thật sự muốn giết cô sao?

Nhan Hạ không thể tin được đây là sự thật.

Dương Ngưng, sao cô ta có thể làm vậy? Trước kia hại cô còn chưa đủ sao, bây giờ qua đi, cô mới thay đổi cách nhìn về cô ta, vậy mà lại phát hiện bấy lâu nay Dương Ngưng chỉ đang nghĩ cách làm sao giết mình.

Động tay động chân lên phanh xe hại cô thôi thì không sao, nhưng cô vẫn nhớ, ngày trước, khi Lục Phi bận bịu đóng phim, quay chụp, đều là cô đưa Hạo Hạo đi học, nếu trên đường có xảy ra chuyện gì, Hạo Hạo.....

Chỉ cần tưởng con trai vì bản thân mà chịu thương tổn, Nhan Hạ lập tức vừa giận vừa đau.

Trong lúc Nhan Hạ thất hồn lạc phách vì vụ của Dương Ngưng, Lục Phi vẫn nắm chặt tay cô không bỏ.

Đám kí giả vẫn tiếp tục truy vấn:" Tại sao Dương Ngưng lại muốn đối phó với Nhan tiểu thư? Giữa hai người bọn họ từng có khúc mắc sao?" Người hỏi còn rất hàm súc, đoạt bạn trai cũng không đến mức như vậy chứ?

"Đương nhiên là có." Lục Phi nhớ lại chuyện cũ, hai mắt càng lạnh lẽo, tịch mịch, nếu không phải vì sợ ánh mắt nghi ngờ, quái dị của người xung quanh khiến Nhan Hạ

chịu tổn thương, anh đã không bỏ qua cho Dương Ngưng.

Lần này, anh sẽ không buông tha cô ta nữa.

"Là cái gì?" Đám phóng viên nóng nảy hỏi, Nam Thần đã nói vậy nghĩa là chuyện này cũng không hề đơn giản nha!

"Đề em nói!" Nhan Hạ hoàn hồn lại lập tức đưa tay nắm lại tay Lục Phi.

Cô không thể cứ ở dưới cánh chim của anh mãi được.

Thở nhẹ ra một hơi, đối mặt với ống kính, đôi môi đỏ mọng mấp máy, chậm rãi nói: "Lúc đầu, Dương Ngưng đã đến cảnh cáo tôi một lần vì tôi kết giao với Lục Phi, cô ấy cũng yêu anh, tôi không quan tâm, nhưng sau đó, Dương Ngưng tung tin tôi được bao dưỡng, hơn nữa, còn tung ra toàn trường, tôi có đến nói chuyện phải trái với cô ấy, nhưng đôi lại luôn là sự khinh thường, tuy nhiên, cuối cùng, chính Dương Ngưng lại là người cho tôi cơ hội nói ra sự thực trong buổi phát biểu tuyên dương sinh viên ưu tú."

"Lúc ấy cô không đi giải thích sao?" Nhớ lại những thông tin liên quan đến sinh viên đại học được bao nuôi, bây giờ là bình thường, nhưng đối với mười năm trước, thời của Lục Phi, đây quả thực là một việc bị phỉ nhổ.

"Không phải là không có, mà là không thể....."

"Tại sao?"

"Bởi vì cô ta có bệnh." Lúc này, Dương Ngưng từ một bên cười lạnh đi ra, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Mà vừa nhìn thấy Dương Ngưng, không nhận được, Nhan Hạ trực tiếp vọt tới, hung hăng tát một cái lên mặt cô ta.

Dương Ngưng đứng trước mặt Nhan Hạ, đôi mắt u lãnh, âm độc nhìn cô, dường như muốn xé nát người trước mặt.

Đối diện ánh mắt hung tợn kia, Nhan Hạ không chút khách khí trợn lại, lạnh lùng nói: "Tôi đã nói rồi, tôi không còn là Nhan Hạ của quá khứ nữa, chỉ là tôi vẫn không hiểu, tại sao cô lại muốn làm trò gian lận với phanh xe của tôi."

Nhan Hạ lại một lần nữa nghĩ tới Hạo Hạo, cô tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho tất cả mọi hành động thương tổn đến con trai mình.

Nghĩ tới đây, tay lại nắm chặt, bây giờ cô chỉ muốn một chân đạp bẹp Dương Ngưng.

"Ha ha." Cười lạnh một tiếng, Dương Ngưng tiếp tục duy trì biểu tình lạnh nhạt.

Các ký giả nhìn hai người, ngẩn người, lại nhìn về phía đầu tay rõ ràng trên gương mặt Dương Ngưng, lập tức lại cảm thấy cái tát này quá chuẩn rồi.

Mặc dù bọn họ là phóng viên giải trí, nhưng bọn họ vẫn bảo vệ ranh giới thiện ác cuối cùng của mình.

Táy máy ở phanh xe người ta đã là hành động vượt phạm vi người bình thường có thể làm, lại quay ra xem thái độ của Dương Ngưng, đây chính là phát điên rồi a!

Thở nhẹ một hơi để bản thân tỉnh táo lại, nhớ lại câu Dương Ngưng vừa nói, cô không thể để Dương Ngưng chạy thoát, chuyện cô có bệnh cũng không phải là chuyện xấu xa đến mức không chấp nhận nổi.

"Tôi mắc chứng sợ hãi tâm nhin, nó khiến tôi không thể đối mặt với ánh nhìn của đám đông, mà Dương Ngưng vẫn biết điều này."

"Cho nên cô ấy cố ý để cô đứng trước toàn trường giải thích, mà đối với ánh mắt của toàn trường, cô sợ hãi, không giải thích được?" Đối với hội chứng thông dụng này, cảnh nhà báo cũng có chút tham khảo qua, tưởng đến cảnh Nhan Hạ đứng trước đài đối mặt từng ấy người, một nữ sinh hai mươi tuổi, tâm trạng lúc bấy giờ, không cần đoán cũng có thể hiểu đại khái.

Lại trông vẻ ngoài có chút nhu nhược của cô lúc này, bỗng cảm thấy Nhan Hạ thật đáng cảm.

"Vậy chuyện gì xảy ra tiếp theo?" Có phóng viên nữ tò mò hỏi.

Nếu Nhan Hạ thật bị bêu xấu, lần này nổi danh như vậy, ắt hẳn đã có không ít thông tin trái chiều, thế nhưng đến bây giờ vẫn không có, điều này cho thấy, lúc ấy, cô đã giải thích rõ ràng ngọn ngành.

Là Lục Phi sao?

Các ký giả đem tầm mắt chuyển dời về phía người đứng bên cạnh cô.

Lúc này, Lục Phi đang nắm tay Nhan Hạ, bày tỏ thái độ che chở, mà ánh mắt nhìn về phía vợ cũng tràn ngập tình cảm, bao dung không bờ bến.

Trong lòng mọi người trôi lên cùng một ý tưởng.

Đúng lúc này, tiếng còi cảnh sát truyền đến, một chiếc xe con chậm rãi đến gần.

Đám ký giả hoàn hồn, nhanh chóng nhìn về phía thủ phạm trong lời Lục Phi đề —— Dương Ngưng.

Rất nhanh, có cảnh sát bước xuống, đi về phía Lục Phi, nói cách đây không lâu, Lục Phi gọi điện báo cảnh, mọi người vừa kinh vừa sợ.

"Dương Ngưng, nếu cô không bận thì có thể theo chúng tôi về đồn một chuyến, có vụ án hình sự chờ cô phối hợp điều tra." Vị cảnh sát đến trước mặt Dương Ngưng, nói thẳng.

"Tốt." Dương Ngưng đáp lại, ngắn gọn, đơn giản, trên mặt còn nở nụ cười nhàn nhạt.

Người ở chỗ này nhìn, trong lòng chỉ có một ý niệm: Dương Ngưng bị điên thật rồi đúng không?

Sau đó, họ thấy Dương Ngưng cứ vậy bước lên xe cảnh sát.

Mà ngay trước khi cửa xe đóng lại một khắc, Nhan Hạ nhận được ánh mắt Dương Ngưng nhìn về phía mình.

Ánh mắt ấy khiến Nhan Hạ cảm thấy kì quái.

Đó là một loại giải thoát, còn có hả hê.....

Tại sao?

Trái tim Nhan Hạ lập tức căng thẳng, có phải cô ta còn chiêu trò gì đằng sau hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54

Nghĩ đến đây, lòng mày Nhan Hạ nhú chặt lại với nhau, trong khoảnh khắc ấy, trái tim dâng lên cảm giác vô cùng lo lắng.

Dương Ngưng có thể động tay động chân trên phanh xe của cô, vậy thì cũng có thể giữ trò ở những nơi khác, cô ta còn có cái gì không làm được nữa đâu?

Sau đó, Nhan Hạ đưa mắt nhìn về phía Lục Phi đứng bên cạnh.

Lục Phi nhận thấy tầm mắt của cô, không nói gì, cũng chỉ nắm thật chặt tay cô.

Anh biết, một Dương Ngưng không đủ khả năng để làm ra mấy chuyện bí ẩn như vậy, phía sau chắc chắn có người giúp đỡ.

Chứng cứ anh tìm vô cùng chính xác, đảm bảo Dương Ngưng tuyệt đối không thể chạy ra khỏi sự chế tài của pháp luật, nụ cười cuối cùng kia, hàm ý chỉ có một: Tôi không thể làm gì nữa, nhưng sẽ có người tiếp tục chuyện này.

Ánh mắt Lục Phi càng thêm nguy hiểm, anh sẽ không để bất kì ai có cơ hội tổn thương người anh thích.

Đám phóng viên nhìn đôi vợ chồng này, trong lòng không không chế được mà dâng lên chút thương hại, gặp phải kẻ điên như vậy, vận khí hai người này quả thật quá kém đi mất.

Thế nhưng, thương hại là thương hại, tin tức thì họ vẫn phải đăng.

Nghĩ đến đây, mỗi người đều lên tiếng chào Lục Phi rồi nhanh chóng chuẩn bị, bây giờ bùng nổ sự kiện mới, tất nhiên phải nhanh chóng trở về viết nộ bản thảo rồi.

Sau khi đám người rời đi, Lục Phi và Nhan Hạ cũng nhanh chóng chạy về phía ekip làm phim.

Trên đường, Nhan Hạ hỏi tường lại toàn bộ quá trình, trong lòng vẫn vô cùng lo lắng, không nhịn được mà nói với chồng:” Anh nghĩ ánh mắt cuối cùng của Dương Ngưng là ý gì?”

”Cô ta sẽ không còn bất kì cơ hội nào nữa, vậy nên, bất kể ánh mắt đó có ý gì thì hiện tại đều không quan trọng nữa.” Lục Phi nói xong, ánh mắt lộ vẻ u chìm, người đó, nhất định anh phải bắt được, nếu không, khó mà yên tâm.

Trên thực tế, trong đầu anh đã có kế hoạch nghĩ.

Nếu thật là người đó, anh thật không cách tin tưởng, chẳng qua là một cơ hội bị bỏ lỡ, sao hắn ta có thể ghen ghét thành cuồng như vậy được.

Làng Giải Trí, quả thật là một luồng nước đục.

Nhớ lại, từ lúc công khai đến nay, từng chuyện, từng chuyện đều nằm dưới sự thao túng của người khác, trái tim anh dần dâng lên một loại cảm giác – mối mọt.

Bây giờ, anh chỉ muốn Nhan Hạ và Lục Hạo không gặp nguy hiểm, chứ bản thân ra sao đã không quan trọng.

Biểu diễn đã không còn là điều mà anh theo đuổi nữa, hiện tại, anh chỉ muốn một nhà ba người được hạnh phúc.

Nghĩ đến những kết quả điều tra mà Hình Ảnh chuyển tới, khi Lục Phi biết Dương Ngưng chỉ vì một ảo tưởng vô căn cứ mà động tay động chân lên xe Nhan Hạ, một khắc đó, chẳng ai có thể thấu hiểu cảm giác sợ hãi ùn ùn kéo đến trong lòng anh, nếu chậm trễ vài ngày nữa thôi, có lẽ, vợ con anh đã gặp được tai nạn nguy hiểm tính mạng rồi.

Cho tới bây giờ, nỗi sợ này vẫn quanh quẩn trong lòng anh, hành hạ trái tim, cũng nhắc nhở anh một điều: Mày không phải vạn năng, con đường mày đi không thể có sự sơ sót.

Suy nghĩ xoay hàng trăm ngàn vòng trong đầu, nhưng trên mặt vẫn Lục Phi vẫn không biểu lộ cái gì.

Nhan Hạ nghe lời Lục Phi nói, lại nhìn đáng vẻ bình tĩnh của anh, cõi lòng đang hỗn loạn dần dần bình tĩnh lại.

Đúng vậy a, Dương Ngưng đã bị cảnh sát bắt rồi, cô ta còn có thể làm trò gì chứ?

Trái tim thôi xao động, trong đầu Nhan Hạ lập tức hiện lên bóng dáng Lục Hạo, bây giờ cô chỉ muốn nhìn thấy con trai và ôm nó một cái.

Trong chốc lát, hai người đã tới tổ diễn kịch.

Mà lúc này, tổ diễn đã tan cuộc, từng người cầm một chiếc di động, nghiêm túc xem tin tức.

Nữ chính đã bị bắt, bọn họ còn tâm tình gì để tiếp tục bộ phim đây.

Tả Tư Tư ngồi ở một bên, ánh mắt lảng lạng rơi lên người Nhan Hạ, đáy mắt thoáng một tia không được tự nhiên.

Nhiều năm không thấy, cô ấy vẫn xinh đẹp như vậy, cặp mắt trong suốt làm người không nhận được sinh ra lòng quý mến.

Họ đã từng sống cùng nhau trong một kí túc xá, Nhan Hạ khá yên tĩnh, cô thì sáng sủa, cũng chính cô là người đưa Nhan Hạ đi chơi chung, và chính bản thân cô cũng không nghĩ, chỉ bởi sự ghen ghét mà mình sẽ làm ra những chuyện như vậy với người bạn này.....

Khi nhìn thấy hậu quả của Dương Ngưng, cô cũng đã nghe thấy hồi chuông cảnh báo vang lên trong lòng.

Thật ra, khi chứng kiến hai người này đi cùng nhau, cô cảm thấy, có lẽ mình cũng không thích Lục Phi đến như vậy, chẳng qua chỉ vì cái tư duy, mình không hề kém Nhan Hạ, vì sao Lục Phi thích cô ta mà không thích mình.

Bây giờ nhớ lại chỉ thấy đây là một kiểu logic ngớ ngẩn đến nhường nào.

Nghĩ nghĩ, lại lặng lẽ tìm đến một góc không người ngồi.

Cô cảm thấy, có lẽ hai bên không nên gặp mặt nhau nữa mới là lựa chọn đúng đắn nhất.

Mà lúc này, Lục Hạo đang nghỉ ngơi trong phòng nghe tiếng mẹ liên chạy vội ra, sau đó nhào về phía Nhan Hạ, giọng nói ngọt ngào gọi một câu: " Mẹ."

Nhìn Lục Hạo, Nhan Hạ cũng cúi người ôm cậu lên, vòng lấy thân thể nhỏ bé mềm nhũn ấy, để tìm kiếm một cảm giác an ủi.

Cô thật sợ, Lục Hạo và Lục Phi, hai người đó, một rong hai có bất kì chuyện gì xảy ra cũng sẽ khiến lòng cô như dao cắt.

Lục Hạo cũng cảm nhận được cảm xúc phập phồng của mẹ, cũng ôm lấy cô, nháy nháy mắt một cái, sau đó đưa tay vỗ nhẹ lưng mẹ, bàn tay mềm nhẹ tựa như gãi ngứa nhưng lại khiến trái tim Nhan Hạ càng thêm mềm mại.

Nhân viên chung quanh thấy một màn này cũng cảm thấy ảm áp trong lòng.

Tiểu nam thần, đúng là một tiểu ấm nam nha. Đặc biệt là động tác vỗ vỗ nhẹ nhàng ấy, cả vẻ mặt nghiêm túc kia, khiến ai cũng chỉ muốn ôm ôm xoa nắn vào lòng ngực.

Bất kì ai trong bọn họ cũng không hề muốn đi tổn thương đứa bé trai ngây thơ này.

Lục Phi nhìn hai mẹ con, sau đó ánh mắt quét một vòng quanh tổ kịch, sau khi tìm được nhà sản xuất và phó đạo diễn đang đứng thương lượng gì đó với Khuyết Thanh đứng nơi xa liền vội vàng bước tới.

"Đạo diễn Khuyết." Lục Phi gọi.

Nghe được câu này, Khuyết Thanh tạm ngừng đối thoại, nhìn về phía Lục Phi: "Chuyện Dương Ngưng bị cảnh sát bắt đi là thế nào?"

"Sự thật là cô ta làm chuyện phạm pháp, một thời gian dài nữa hẳn là sẽ không thể đi ra." Lục Phi nói thẳng, âm giọng mang theo một tia áy náy.

Có thể nói, bộ phim này, là anh đưa Dương Ngưng đến, cũng chính anh là người khiến cô ta biến mất, nếu không phải bởi vì anh thì bộ phim này của Khuyết Thanh chắc chắn có thể thuận thuận lợi lợi kết thúc.

Khuyết Thanh cũng thấy được ý xin lỗi của Lục Phi, lắc lắc đầu nói: " Có lẽ là do thời điểm không đúng."

Một bộ phim mới vừa dựng lên liền liên tục xảy ra chuyện, cách nói hơi mê tín một chút chính là xuất sư bất lợi.

Ông cũng đang hoài nghi là bản thân chọn ngày không tốt cho lắm.

Hiểu được ý ngoài lề của ông, Lục Phi yên lặng một chút: " Bất kể đạo diễn Khuyết có bắt đầu lúc nào thì tôi cũng sẽ tuyệt đối việc nghĩa không lùi bước."

Nghe được câu này, Khuyết Thanh cười ha ha bước ra, vỗ vỗ bả vai Lục Phi: " Nhận được lời cam kết này của Lục ảnh đế thì tôi có ra sao cũng đáng, đích xác là chúng tôi định dời lịch hội tụ sang lúc khác, chờ chuyện này đi vào quá khứ ới chọn ngày, có lẽ là phải đến năm sau mới bắt đầu, mấy ngày nay, tốt nhất cậu nên nghỉ ngơi cho tốt."

"Ừm." Lục Phi gật đầu một cái, ánh mắt liếc nhìn về phía Nhan Hạ và Lục Hạo ở nơi xa, trường học của con trai cũng sắp được nghỉ, anh có thể mang cả gia đình sang nước ngoài để buông lỏng một chút, ngoài ra, thuận tiện để anh thắng tay xử lí nấy vụ việc trong nước mà không cần bận khoản.

Nói xong, anh xoay người đến bên cạnh hai mẹ con, ôm lấy Lục Hạo, rồi nói với vợ: " Chúng ta đi về thôi."

"Ừm." Nhan Hạ gật đầu một cái, nhìn về phía Hình Ảnh: " Chị Hình, vừa nãy phiền chị trông Hạo Hạo rồi."

"Hạo hạo ngoan như vậy, tôi cũng vui khi làm việc này." Nhìn về mặt bình tĩnh của Nhan Hạ, trong lòng Hình Ảnh âm thầm tỏ vẻ bội phục, cô ấy cũng không yếu ớt như trong tưởng tượng của cô nha.

Trong nhu có cương, đây mới chính là Nhan Hạ.

Mặc dù thân ở nghịch cảnh, nhưng vẫn có thể kiên cường đối mặt, dù cho thỉnh thoảng có chút nhu nhược nhưng vẫn rất đáng giá để người khâm phục.

Không sai, sau khi Hình Ảnh gọi người điều tra Dương Ngưng thì cũng đã biết rất nhiều chuyện liên quan đến Nhan Hạ, bây giờ lại thay đổi cái nhìn về người phụ nữ này.

Phải nói, có thể để Lục Phi yêu thương, chắc chắn bản thân phải có điểm sáng nào đó.

Thấy Hình Ảnh nói mình đáng yêu, Lục Hạo há hê nhếch nhếch cái mũi nhỏ nói: "Đúng vậy a, hạo hạo ngoan như vậy, làm sao sẽ phiền toái gì Hình Ảnh chứ!"

"Chỉ có con không biết xấu hổ." Nghe vậy, Nhan Hạ vuốt vuốt gương mặt cậu một cái.

Lục Hạo "Khanh khách" bật cười.

"Nên đi, báai bai đi Hình đi nào." Trông bộ dáng vui vẻ của con, khói mù trong lòng Nhan Hạ lập tức tiêu tán toàn bộ, sau đó tiếp tục cười nói.

"Dì Hình Ảnh, báai bai." Lục Hạo nghe lời đưa tay vẫy vẫy với cô.

Sau đó, Lục Phi và Nhan Hạ mang Lục Hạo rời đi, lúc gần đến cửa, hai người có chào nhân viên xung quanh một chút.

Mà lúc này, Lục Hạo nằm trên lưng Lục Phi cũng nhìn về phía đám người, ngọt ngào cười:" Các cô chú, anh chị, báai bai mọi người."

Nói xong, Lục Hạo còn làm bộ hôn gió.

Nhân viên lập tức bị động tác đáng yêu mờ ám của cậu manh đến, từng người không nhịn được mà phát tay với cậu.

Mãi cho đến khi không nhìn thấy một nhà ba người, họ mới lặng lẽ thu hồi ánh mắt.

Hạo Hạo nhà Lục nam thần đáng yêu quá đi mất.

Có lẽ cũng bởi thế, cho nên có người xoá video cậu bé đẩy người được ghi lại trước đó.

Mặc dù Lục Hạo cũng là vì bảo vệ mẹ mình nhưng nếu nó được đưa ra, chắc chắn sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến cậu bé.

Chỉ có thể nói, sự ngây thơ thuần khiết của đứa nhỏ, dù kẻ có bị lợi ích che lấp trái tim cũng không nở phá hư.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(dot)Net.

Chương 54-2

Editor: MarisMiu

Thu hồi suy nghĩ, các nhân viên trong đoàn kịch nhận được thông báo liền bắt đầu thu thập dụng cụ đồ đạc, họ biết, bộ phim này hẳn là phải đợi thêm một khoảng thời gian dài nữa.

Mà ngay khi mọi người đang dọn dẹp, đột nhiên một tiếng thét kinh hãi vang lên: "Aaaa, mọi người ra đây xem cái này một chút này."

Nói xong, một nhóm người nhanh chóng vây lại

Thông tin người đó cứ thế xuất hiện trên màn hình điện thoại chiếu thẳng vào mắt mọi người.

Lúc nhìn xuống, vài người không nhịn được che miệng lại, nghe giọng nói không ngừng phát lên từ video clip.

"Dương Ngưng, cô ta điên rồi sao?" Một người nhìn không được mở miệng nói.

"Thật không ngờ, ngày thường nhìn dịu dàng như vậy, cũng có thể làm ra cái chuyện tí tiện hại người này."

"Tôi cũng không ngờ, hai ngày nay ở trong đoàn có vẻ khá tốt mà."

"Biết người biết mặt nhưng không biết lòng."

"Nhưng trước kia chưa từng thấy Lục Phi và cô ta có chuyện gì mà!"

"Chính bởi vậy nên khi bị phát hiện mới thành chuyện đáng sợ, chứ tự nhiên sao lại bị đánh được."

"Thật may là vợ nam thần không xảy ra chuyện gì, nếu không chắc tui tức chết rồi."

"Tôi đã nói mà, sao nam thần có thể bỗng dưng vô duyên vô cớ đánh người chứ, cô xem xem, đây chính là lí do, nếu tôi mà biết điều này, nếu có người hãm hại chồng tôi, chắc chắn tôi sẽ xông ra chém chết nó."

"Bây giờ bỗng cảm thấy Lục ảnh đế thiệt quá đẹp trai, đẹp trai vô hạn."

"....."

Một nhóm người bắt đầu nghị luận, từ ban đầu đầy lòng căm phẫn rồi dần trở thành thành fan trung thành của Lục nam thần.

Mà ở đây đã tạo ra ảnh hưởng lớn như vậy thì nói gì đến trên mạng lúc này.

Hình ảnh Dương Ngưng bị cảnh sát giải đi được lưu truyền một cách chóng mặt ở trên internet, từ lần đó ra, còn có các tòa soạn báo bắt đầu viết bài về chuyện này.

Dương Ngưng bị cảnh sát áp giải đi, nghi ngờ là hung thủ, liên quan đến vợ của Lục Phi, Nhan Hạ

Dương Ngưng hãm hại bà xã của Lục Phi có phải là vì tình yêu hay không?

#Một bước sa đọa: Dương Ngưng rốt cuộc là đã làm cái gì?#

Trên internet, khắp nơi đều là chuyện Dương Ngưng thuê người giết người, mà tên của Nhan Hạ cũng không ngừng được nói tới.

Trong khoảng thời gian ngắn, tin tức buổi sáng liên quan đến chuyện Lục Phi đánh Dương Ngưng được che đi, rất nhiều người cũng đoán được nguyên nhân Lục Phi đánh người, trong lòng cũng ít nhiều tha thứ đối với anh.

Mà nghe lời nói trong video của Lục Phi một chút, rất nhiều fan và cư dân trên mạng cũng bắt đầu suy nghĩ lại chuyện đã qua.

Nhất là những fan lúc ấy phản đối Lục Phi và Nhan Hạ ở chung với nhau.

Bọn họ đều không biết, trong lúc bất tri bất giác, trở thành con cờ trong tay người khác.

Sự việc đó, Dương Ngưng bị fan trở mặt, số fan ban đầu ủng hộ Dương Ngưng, phản đối Lục Phi và Nhan Hạ ở cùng nhau, rất nhiều người công kích ngôn ngữ, tỏ vẻ chán ghét Nhan Hạ.

Thật không nghĩ đến, chính bọn họ lại trở thành một công cụ trả thù trong tay người khác.

Trong lòng từng fan giận dữ, rồi rít bắt đầu chạy đến weibo của Dương Ngưng điên cuồng nguyên rủa.

Mà weibo của Nhan Hạ lại nhiều lời an ủi hơn một chút.

Đến cuối cùng, bên trong diễn đàn giải trí, trọng tâm đề tài không ngừng tăng lên đối với Dương Ngưng và Nhan Hạ, diễn đàn marismiu lê quý đồn

mà số bình luận bài viết về hai người cũng tăng tăng lớp lớp tăng lên.

Rất nhanh, có một bài bình luận nóng lên ở trong diễn đàn.

#Hôm nay thấy được một vở kịch lớn, muốn hỏi một chút, lúc đầu có phải mấy vị này cùng trường hay không, nên mới bùng nổ như thế, rất muốn biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì?#

Bình luận này phát ra không lâu, quả thực đưa tới không ít "người bình luận".

1: Bình luận đầu tiên, ba người này đều là nhân vật nổi tiếng ở trường học của chúng tôi, để cho tôi hồi tưởng lại một chút.

2: Ban đầu xảy ra chuyện Nhan Hạ được bao nuôi, mọi người cũng đã nghe nói qua, mặc dù nổi bão sấm chớp, nhưng tôi không tin, bởi vì từ trước đến giờ, khi Nhan Hạ hết tiết liền đi thẳng về ký túc xá, rất ít khi đi ra ngoài, cho dù đi ra ngoài cũng đều đi với bạn cùng phòng. Về sau Lục Nam Thần đã tìm ra được người viết bài viết đó, nhưng chưa nói cụ thể là ai làm, sau đó trường học cũng nghiêm cấm chúng tôi nói về việc này. Sau lại phát hiện Lục Phi kết hôn với Nhan Hạ, nhưng cũng không muốn quấy rầy bọn họ. Dù sao lúc trước, khi bọn họ ở cùng nhau, thật sự là một đôi do trời đất tạo nên.

3: Ở đối diện túc xá của Nhan nữ thần, Nhan nữ thần rất dịu dàng, chẳng qua là không nói chuyện với nam sinh. Lúc trước, cô ấy là nữ thần trong lòng của toàn nam sinh chuyên ngành chúng tôi đấy, chỉ có thể nhìn không thể chạm.

4: So với Nhan Hạ, quả thực Dương Ngưng kiêu căng hơn rất nhiều.

5: Lúc trước Dương Ngưng theo đuổi Lục Phi như điên, có điều về sau phát sinh chuyện của Nhan Hạ, cô ta liền chuyển trường, tôi còn tưởng rằng cô ta bởi vì nhìn Nhan Hạ và Lục Phi ở cùng một chỗ nên khó chịu, bây giờ nghĩ lại, rất có thể là ban đầu đã làm chuyện gì không nên làm rồi cũng nên.

6: Thật sự không hiểu nổi, những người vì yêu mà đi tổn thương người khác, nhưng người khác lại không thích người.

7: Nhìn bạn bình luận trên chắc cũng là người từng trải nhỉ! Nhưng rất đồng ý với cách nói của bạn.

8: Vậy đại khái chính là đeo mặt nạ đi, ai mà nghĩ Dương Ngưng sẽ điên cuồng như thế, thả phanh xe, giết người mà cô ta cũng nghĩ được.

.....

Trên internet khắp nơi đều lên tiếng phê phán đối với Dương Ngưng.

Dù sao, trong suy nghĩ của cư dân trên mạng đều che chở bảo vệ kẻ yếu thế, nhìn lại chuyện xảy ra, Nhan Hạ vẫn có thể an nhiên đối mặt với ký giả, không ít người yêu thích, tấm tắc khen ngợi Nhan Hạ.

(an nhiên: yên ổn, bình thản, tự nhiên)

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu chú ý đến chuyện Dương Ngưng bị bắt.

Khoảng thời gian sau, giải trí England cũng nhanh chóng mời luật sư biện hộ giúp đỡ Dương Ngưng.

Bên trong sở cảnh sát, cảnh sát nhanh chóng tiến hành điều tra Dương Ngưng, nhưng Dương Ngưng không nói bất cứ một lời nào, cảnh sát không biết làm thế nào đối với tình hình này.

"Dương tiểu thư, cô đồng ý với lời nói trong tư liệu này chứ?" Cảnh sát gõ bàn, hỏi Dương Ngưng đang ngồi trước mặt.

Nếu không phải nhìn qua những tư liệu kia, anh cũng không dám tin, ở trước TV, người minh tinh chói lọi trước mắt này thế mà lại có thể làm ra những chuyện vô tâm như vậy, thật sự là rừng quá lớn, loại chim nào cũng đều có.

Dương Ngưng nghe vậy, chỉ liếc mắt nhìn cảnh sát, rồi tiếp tục cúi đầu im lặng.

"Cô....."

Trong lúc cảnh sát tức giận, chuẩn bị nói gì đó thì cánh cửa của phòng tra khảo được mở ra.

Một viên cảnh sát khác dẫn theo một người toàn thân tây trang trang lịch lãm đi vào.

"Đây là luật sư Trịnh Vân, là luật sư biện hộ của Dương Ngưng."

"Xin chào, có thể để tôi trò chuyện riêng với đương sự của mình hay không?" Trịnh Vân nói xong, ánh mắt nhìn lên trên người Dương Ngưng.

Đây cũng là trình tự bình thường, cảnh sát nhìn một chút, sau đó gật đầu một cái.

Rất nhanh, bên trong phòng tra khảo chỉ còn lại hai người Dương Ngưng và Trịnh Vân.

"Cô có muốn nhắn gì với Trần tổng không?" Trịnh Vân nhìn Dương Ngưng trước mặt, không nhìn được nhũ mày một cái, cô gái trước mắt này lựa chọn một cách làm ngu ngốc nhất.

"Anh chỉ cần nói với ông ta đồng ý chuyện phải giúp tôi làm là được rồi." Dương Ngưng từ từ nói, mặt không đổi sắc.

"Không cần dẫn cô ra ngoài sao?" Trịnh Vân hỏi ngược lại.

Nghe vậy, Dương Ngưng khẽ cười một tiếng nói: "Bây giờ, tôi cảm thấy vô cùng tốt."

Nghe những lời này, lại nhìn bộ dáng tươi cười của Dương Ngưng kia, Trịnh Vân lại trầm mặc.

Dương Ngưng này, lại làm chuyện thật sự khiến người khác cảm giác không thể tin được.

Về điểm này, có thể nói là Trịnh Vân bội phục Dương Ngưng, chỉ là anh có chút không rõ, rốt cuộc có cái gì đáng giá mà khiến Dương Ngưng phải làm như vậy?

Cứ như vậy, không phải rất tốt sao?

Nhưng mà đây là lựa chọn của Dương Ngưng, anh sẽ không khuyên gì. Một lát sau, gật đầu nói: "Tôi sẽ chuyển những lời này cho Trần tổng. Trừ việc này ra, còn chuyện gì nữa không?"

"Không, đến lúc đó muốn nói gì thì nói." Dương Ngưng tiếp tục nói.

"Ừ." Trịnh Vân gật đầu một cái, sau đó cầm cặp công văn của mình, nhanh chóng rời khỏi.

Nhìn bóng lưng Trịnh Vân rời đi, Dương Ngưng cúi đầu nhìn còng tay trong tay mình, khóe môi chậm rãi nhếch lên.

Cô chán ghét với những đòi hỏi của người đàn ông kia, d.i.e.n.d.a.n.maris.miu.l.e.q.u.y.d.o.n hiện tại có cơ hội chạy thoát, tại sao không trốn chứ?

Về chuyện làm hại Nhan Hạ, cô cảm thấy nếu có thể giết được, vậy thì rất tốt, còn nếu không thể, coi như cô ta mạng lớn.

Có điều suy nghĩ một lát vẫn có chút đáng tiếc, quả thật Lục Phi không hổ là người đàn ông cô coi trọng, chỉ tiếc, cô yêu anh quá nhiều.

Nhưng bất kể có cầu xin thế nào, có vật cản là Nhan Hạ, thì vĩnh viễn không có khả năng!

Về chuyện khác, sau khi cô vào đây, sẽ có người giúp cô báo thù, cô ở trong tù mong chờ nhìn bộ dạng thảm hại của Nhan Hạ.

Nhan Hạ vĩnh viễn sẽ không biết, sau khi cô chuyển trường rốt cuộc đã gặp chuyện gì.

Cô đã vào đây, sao những người khác có thể vui vẻ được chứ.

Lúc này, có viên cảnh sát đi vào từ bên ngoài, Dương Ngưng ngẩng đầu liếc nhìn đối phương nói: "Tôi nhận tội."

Bên kia, sau khi Dương Ngưng và Trịnh Vân gặp mặt, cũng đã nhận được tin tức.

Trải qua điều tra, tất cả tư liệu của Trịnh Vân đã xuất hiện trước bàn của Lục Phi.

Là luật sư của công ty giải trí England, hơn nữa còn là luật sư riêng của tổng giám đốc Trần Cảnh.

Nghĩ đến thông tin trong tài liệu, quan hệ của Dương Ngưng và Trần Cảnh liên quan đến nhau không ít.

Ánh mắt của Lục Phi lập tức nheo lại, chẳng lẽ người đằng sau Dương Ngưng chính là Trần Cảnh?

Nghĩ tới đây, lại bấm điện thoại một lần nữa, đời sống cá nhân của Trần Cảnh, cũng là điểm cần chú ý.

Vừa nói chuyện điện thoại xong, lúc quay người liền thấy Lục Hạo đang gấp thức ăn cho Nhan Hạ.

"Mẹ, người ăn nhiều một chút." Ăn từng miếng từng miếng, Lục Hạo ăn đến nỗi khắp miệng đầy dầu, hơn nữa trên mặt còn có nụ cười thỏa mãn.

Chuyện chiều hôm nay cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì tới cậu, chỉ có thể nói, đứa bé tính hay quên cũng lớn được.

Có điều nói chuyện được cũng tốt, anh còn lo lắng Lục Hạo sẽ không chịu được ảnh hưởng theo.

Bước tới, nhìn trong chén cơm của Nhan Hạ còn chưa động qua, Lục Phi trực tiếp nhận lấy đôi đũa và cái muỗng mà Nhan Hạ đưa qua.

"Anh đến rồi, em ăn cơm đi." Lục Phi lạnh nhạt nói, anh nghĩ, bà xã nhà anh vẫn đang còn sợ, nên lúc này mới nhìn từng cử động của Hạo Hạo.

"Ừ." Nghe Lục Phi nói, Nhan Hạ không cự tuyệt, sau đó bưng chén đũa của mình lên, xác thực tâm tình của cô vẫn chưa khôi phục lại, nhưng lúc này chỉ cần Lục Phi ở bên cạnh cô, cô lại cảm thấy không có gì phải sợ cả.

Về phần con trai, chỉ cần có ăn, tất cả đều có thể thu phục được nó.

Sau khi ăn xong, Nhan Hạ dẫn Lục Hạo vào trong phòng khách xem TV một hồi, sau đó đưa Lục Hạo trở về phòng.

Lục Hạo nằm ở trên giường, giờ hai cái tay ra dè chắn trên người mình sau đó nháy mắt nói: "Mẹ, con muốn nghe chuyện xưa, chuyện Tiểu Vương Tử đừng cảm giải cứu mẹ mình."

Nghe được câu này, Nhan Hạ ngẩn người, sau đó gật đầu, liền bắt đầu kể lại chuyện xưa. Lục Phi biên nổi lên chuyện xưa, mặc dù chuyện xưa có chút bừa bãi, nhưng ở Nhan Hạ âm thanh dịu dàng trung Lục Hạo còn là từ từ giọt ngủ thiếp đi.

Sau khi chỉnh lại chắn cho Lục Hạo, lúc này Nhan Hạ mới cẩn thận tắt đèn, sau đó mới bước ra cửa.

Trở về phòng thì thấy Lục Phi đang chăm chú nhìn máy vi tính trước bàn đọc sách, đi lên trước, đứng ở phía sau anh, sau đó cùng nhau nhìn nội dung trong máy tính.

Khi thấy phần tài liệu này có chút quan hệ với Dương Ngưng, Nhan Hạ nghiêm túc nhìn lại.

Càng xem đến phần sau, trong lòng càng run sợ.

Cô chưa từng nghĩ, sau khi chuyển trường Dương Ngưng lại gặp nhiều chuyện như vậy.

Còn có cả Trần Cảnh, anh ta là ai?

Thấy Nhan Hạ nhìn nghiêm túc, đầu lông mày thanh tú còn chau lại thật chặt tạo thành một khối, Lục Phi liền kéo cô vào trong ngực mình.

Tựa đầu lên trên vai của cô, ngửi mùi tóc thơm ngát truyền tới của cô, từ từ mở miệng nói: "Mặc dù tất cả chuyện này đều có quan hệ gián tiếp với anh, nhưng cũng là cô ta tự chuốc phiền phức, tất cả chuyện muốn hại em và Hạo Hạo trước mặt hoàn toàn không đáng nhắc tới. Hơn nữa, nếu lúc đầu cô ta không hại em, thì làm sao có thể tới nông nổi chuyển trường chứ?"

"Em hiểu." Nhan Hạ gật đầu, có điều cô đối với những chuyện này, cảm thấy luật nhân quả có chút ngoài ý muốn mà thôi.

Dương Ngưng đã trải qua nhiều như vậy, trong lòng bị bóp méo cũng khó tránh khỏi. Chỉ là, cô ấy không nên đổ hết trách nhiệm lên đầu cô và Hạo Hạo như thế.

Dù sao, chưa bao giờ cô làm việc gì có hại đối với Dương Ngưng.

Có lẽ theo cách nghĩ của Dương Ngưng, cô mới thật sự là đầu sỏ gây nên mọi chuyện.

"Dương Ngưng nhận tội ở cục cảnh sát rồi." Sau khi Nhan Hạ suy tư sau một lát, Lục Phi mở miệng, từ từ nói ra những lời này.

Nhan Hạ nghe, vẻ mặt có chút sững sờ, Dương Ngưng cứ nhận tội như vậy?

Cô nghĩ, vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Nhìn ra ý định của Nhan Hạ, Lục Phi nặng nề, nói: "Người của cô ta vẫn chưa buông tha đối phó em, chỉ là anh đã biết người đứng phía thao túng sau là ai rồi."

Nghe vậy, Nhan Hạ không nhịn được nhìn về phía Lục Phi: "Là ai?"

Không biết, cô mới nghĩ càng nhiều.

Nhìn Nhan Hạ, Lục Phi mấp máy môi nói: "Ngày mai, em sẽ biết."

"Không thể nói bây giờ ư?"

"Chúng ta tắm một cái rồi ngủ thôi." Nói xong, Lục Phi hơi đỡ Nhan Hạ dậy, sau đó liền đứng dậy, một ôm ngang Nhan Hạ vào trong lòng, đi về phía phòng tắm.

Nhìn hai người cách cửa phòng tắm càng ngày càng gần, trong đầu Nhan Hạ đã không còn nghĩ đến bất cứ chuyện gì nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 55

Ngày thứ hai tỉnh lại, Nhan Hạ vươn tay sờ chăn nệm bên cạnh mới phát hiện nơi đó đã lạnh.

Cô cầm điện thoại, mở hồ nhìn thời gian phía trên.

Lúc thấy đồng hồ báo 11:00, trong nháy mắt, Nhan Hạ tỉnh.

Ngồi dậy, tay xoa xoa phần eo có chút đau nhức.

Nhớ đến tối hôm qua, mặt cô không nhịn được đỏ lên, dù cho đã kết hôn nhiều năm như vậy nhưng cô vẫn không thể không chế được cái tật hay xấu hổ.

Nghĩ nghĩ, sau một khắc, vén chăn rời giường.

Kéo rèm cửa sổ để ánh sáng rải vào gian phòng, lập tức, tâm trạng tốt lên không ít.

Sau khi thay xong quần áo, Nhan Hạ bước ra khỏi phòng.

Đi ra chỉ thấy phòng khách trống tuếch.

Cô xoay người đi về phía phòng ngủ của Lục Hạo, cũng không thấy ai.

Lại trở về phòng khách, ngáp một cái, Nhan Hạ trực tiếp ngồi trên sofa, cầm điều khiển mở TV coi.

TV vừa bật liền xuất hiện màn phông vắn cô và Lục Phi, mà sau đó, bóng dáng của Dương Ngưng cũng bước vào ống kính.

Bây giờ nhìn biểu hiện khi đó của mình, Nhan Hạ mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc đó cô làm thế là tốt đúng không??

Thế nhưng, cảnh đánh người kia có phải quá vang dội rồi hay không?

Mà sau khi video này được tung ra, người dẫn chương trình tiếp tục mở miệng.

"Theo tin tức mới nhất, Dương Ngưng đã nhận tội tại sở cảnh sát, điều này cũng có nghĩa, cô ấy phải chịu chế tài của pháp luật, hơn nữa mức án dao động từ ba đến mười năm, hành động của Dương Ngưng khiến không ít người ái mộ cảm thấy thật đáng tiếc....."

Thấy Dương Ngưng nhận tội, cảm xúc của Nhan Hạ cũng không có quá nhiều dao động, cùng lắm chỉ là dư vị lại sự kích động và khiếp sợ của đêm hôm qua.

Dương Ngưng.

Yên lặng nhớ đến cái tên này, Nhan Hạ còn có thể nhớ hình ảnh một cô gái mang phong thái nổi bật trong buổi lễ vào học đầu năm của trường đại học, cô của lúc đó, cũng từng hâm mộ người con gái đó, chỉ là không ngờ, bản thân cũng trở thành người được người ấy hâm mộ.

Nghĩ đến Lục Phi, khoe môi Nhan Hạ không nhịn được mà nâng lên, đời này, chuyện may mắn nhất mà cô gặp được, chắc chắn chính là gã cho anh.

Ngay lúc Nhan Hạ còn đang suy nghĩ, cửa rắc rắc mở ra, cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng nho nhỏ hưng phấn vọt đến trước mặt mình, sau đó ôm lấy cô, thân mật nói:" Mẹ, con đã trở về."

"Con với ba đi đâu vậy?" Nhan Hạ ôm Lục Hạo, nắm cái mũi nhỏ của cậu nói.

"Đi quay chương trình 《 siêu nhân trở lại 》"

《 siêu nhân trở lại 》? Hôm nay hình như cũng không phải ngày trong lịch quay chụp, hôm qua.....

"Chuyện ngày hôm qua không tốt để mang ra, vậy nên sáng nay hai cha con anh phải đi quay bù, sáng nay đưa tiểu Hạo đi chơi vườn thú." Lục Phi bước đến giải thích, sau đó ngồi trực tiếp ở phía bên kia, đưa tay phải chống đầu nhìn hai mẹ con, vẻ mặt có chút vừa lòng.

Bối chuyện của Dương Ngưng mà rất nhiều công tác trong tương lai của anh bị trì hoãn, bởi trong khoảng thời gian này, ắt hẳn bản thân và người nhà sẽ trở thành tiêu điểm cho cánh truyền thông chú ý.

Lục Phi thường xuyên xuất hiện sẽ chỉ làm mọi thứ như thêm dầu vào lửa thôi.

Mà đối với việc trước mắt không có việc, Lục Phi tỏ vẻ rất hài lòng, như thế, anh sẽ có nhiều thời gian để ở bên vợ và con trai hơn.

Mà sau khi vừa thân mật vui chơi cùng Lục Hạo, Nhan Hạ ngẩng đầu lên nhìn chồng, chỉ thấy trong mắt anh ánh lên sự nhu hòa.

"Tối qua anh nói hôm nay sẽ cho em biết chuyện....." Nhan Hạ châm chọc tìm từ để dò hỏi, theo cô, con bài của Dương Ngưng như quả bom ẩn hình, cô vẫn luôn lo lắng, cuối cùng thì nó sẽ nổ vào lúc nào.

"Đang trng thời gian xử lí." Lục Phi bình tĩnh, tự nhiên nói.

"Đã xử lí?" Nhan Hạ không thể tin nhìn chằm chằm Lục Phi, sao cô lại không biết.

Lục Phi không trả lời thẳng Nhan Hạ, ánh mắt dời đến Lục Hạo đang nằm trong ngực mẹ.

Dạo gần đây, anh mới ý thức rõ ràng, con trai đã đến tuổi hiểu biết.

Hôm qua, cậu xông lên trước đẩy Dương Ngưng, còn có việc "nói điều kiện", Hạo Hạo của anh, bất tri bất giác lớn lên rồi.

Lục Phi vẫn có loại cảm giác chưa xót khi biết"Con trẻ trong nhà sắp trưởng thành".

Quan trọng hơn, quá trình năm năm ấy, thời gian anh ở bên con lại là quá ít.

Thời gian tiếp theo, anh chỉ muốn ở bên Nhan Hạ, nhìn con bọn họ dần dần, từng chút, từng chút lớn lên, sau một đoạn thời gian nữa, có lẽ sẽ thêm cả con gái.

Nghĩ đến đây, Lục nam thần bỗng thấy tương lai tràn đầy tia sáng và hạnh phúc.

Anh thật cảm tạ Nhan Hạ, nhờ có cô, anh mới không còn trống rỗng, kể cả sau khi đạt thành sự nghiệp.

Anh không tưởng nổi, nếu bản thân không có Nhan Hạ, không có gia đình thì khi lấy được cúp ảnh để sẽ làm cái gì.

Có lẽ là sẽ đắm chìm vào cuộc sống càng thêm bận rộn, dựa vào chiếc cúp đã đạt được, sống cuộc sống phù hoa trong giới showbiz.

Tương đến đó, Lục Phi càng thêm quý trọng cuộc sống của hiện tại.

Đúng lúc này, trên ti vi tiếp tục truyền đến tin tức.

"Hôm nay, công ty giải trí England giải trí gửi luật sư đến để bảo lãnh sau thẩm vấn nhưng lại bị cự tuyệt, phóng viên bắt gặp luật sư đại biểu cho Dương Ngưng tại sở cảnh sát."

"Trình luật sư, tiếng theo, England sẽ có an bài gì với tiểu twh Dương Ngưng?"

"Tôi chỉ là một luật sư, tôi chỉ phụ trách quan tâm đến vụ án này." Trịnh Vân lạnh nhạt nói, đối mặt với ông kính, nét mặt không hề xao động.

"England có một đội luật sư, tại sao lại lựa chọn luật sư riêng của Trần tổng, nghe nói, Dương Ngưng có quan hệ với không ít đại diện cấp cao của công ty, đây có phải là thật không? Vợ của Tiết tổng từng công khai like một bài viết thóa mạ Dương Ngưng trên web?"

"Vấn đề này, cô có thể đi hỏi phu nhân Tiết tổng." cảm xúc Trịnh Vân chưa từng thay đổi, thật giống một người máy chỉ theo lệnh làm việc.

Lúc này, các kí giả cũng không cách nào tìm được bất kì tin tức liên quan đến Dương Ngưng trong câu nói của người đối diện.

Cuối cùng chỉ đành trở mặt nhìn anh ta đi vào bót cảnh sát.

Thất bại tin đã kết thúc, Nhan Hạ nhìn về phía Lục Phi:"Đây chính là chiêu thức cuối cùng mà anh nói? Theo kế hoạch, Dương Ngưng muốn tìm người bảo lãnh sau quá trình thẩm vấn, hành động này, cô ấy muốn làm gì?"

Lục Phi nhìn về phía Lục Hạo nằm trong ngực Nhan Hạ, nói:" Hạo Hạo, vào phòng mình rửa mặt đi, ba mẹ nấu cơm trưa."

"Oh." Nháy mắt, Lục Hạo lưu luyến tụt xuống khỏi người mama.

Nhan Hạ lập tức hiểu, đây chính là Lục Phi muốn nói chuyện mà một đứa trẻ nghe cũng không hiểu và cũng không thể để nó nghe được, đối với điều này, cô không phát biểu bất kì ý kiến nào.

Chờ Lục Hạo hấp tã hấp tấp quay về phòng mình, Lục Phi mới nghiêm mặt nói với Nhan Hạ:" Cô ta muốn tự sát."

Nghe được câu này, mặt Nhan Hạ lập tức đổi sắc.

Bây giờ, dù cho tội danh của Dương Ngưng đã được thành lập nhưng cô ta cũng chỉ phải ngồi tù ba đến mười năm tù, nhưng nếu chết thì lại thành một chuyện khác rồi.

"Cái chết của cô ta không đơn giản như vậy, cô ta chuẩn bị tiết lộ việc Trần Cảnh khống chế bản thân đi làm những việc tranh quyền đoạt lợi trong công ty, chuyện này liên quan khá rộng đến nội bộ cao tầng, nếu Dương Ngưng chết, danh tiếng của England cũng xem như bị phá hủy." Lục Phi nói xong, đẩy mắt mang theo một loại cảm xúc không biết tên, nếu có thể, anh thật không muốn để Nhan Hạ thấy được mặt hắc ám của Làng giải trí.

Nghe xong lời anh nói, Nhan Hạ trầm mặc.

Tối qua, khi đọc những tài liệu kia, dư âm để lại còn chưa bằng những thông tin Lục Phi mang đến lúc này.

Dường như cô cũng có chút hiểu sự điên cuồng của Dương Ngưng là từ đâu.

Có lẽ chính là bởi vì đã gặp phải chuyện tồi tệ, vậy nên cô ấy càng thêm hận bọn họ, muốn dùng phương thức của mình đi kết thúc tất cả những thứ mà bản thân cảm thấy dơ dáy, bẩn thỉu.

"Em đang thương hại cô ấy?" Lục Phi nhìn dòng cảm xúc nơi đáy mắt Nhan Hạ, hỏi.

"Em không phải đang thương hại cô ấy, mà là thương cho tất cả những gì cô ấy gặp phải."

"Tâm thuật không ngay, chính cô ấy đã tự đẩy bản thân đến bước đường như vậy thì cũng không thể trách người khác, nếu cô ấy có dũng khí thì ngay từ ban đầu nên rời xa Trần Cảnh." Lục Phi nhẹ nhàng nói, anh và Nhan Hạ nhìn vấn đề ở góc độ bất đồng.

Có thể nói, tất cả nhân quả có được đều là bởi mình.

Dương Ngưng bị như vậy là vì tâm không thẳng.

Gay từ lúc đầu đã là sai lầm, hơn nữa, trên đường có không biết bao nhiêu lần có thể quay đầu đổi ý, nhưng cô ta vẫn cứ lạc đường không biết ngừng lại.

Đợi đến khi cảm thấy bản thân không thể kiên trì được nữa thì lại muốn hủy diệt tất cả những thứ đã đưa mình đến hiện tại.

Vậy không đáng châm chọc sao?

Nhan Hạ ở đây vốn là vô tội.

Bị hại là cô, giúp cô hả giận là anh, sao Dương Ngưng có thể đổ hết tội lỗi lên người Nhan Hạ chứ.

Nghe câu nói tràn đầy khinh thường của Lục Phi, trong đầu Nhan Hạ cũng hiện lên bóng dáng của Dương Ngưng.

Dương Ngưng sẽ làm tất cả những điều này, không phải bởi hối hận hay không thể chịu đựng được nữa, mà chỉ là cô ta cảm thấy tất cả những gì cô ta làm đã không còn ý nghĩa.

Cô ta chỉ vì Lục Phi nên mới cố gắng phấn đấu ngoi ngóp trong cái ao to giải trí này thôi.

Hơn nữa, cô cũng không tin, lần hợp tác này của England và Chí Tôn là tình cờ.

Chỉ là, sau khi xuất hiện tin cô và con trai Lục Phi bị hấp thụ ra ngoài ánh sáng.

Dương Ngưng không thấy được bất kỳ hi vọng để có thể được đứng bên cạnh anh, cảm thấy nhiều năm phấn đấu đã không còn ý nghĩa.

Không có mục tiêu, Dương Ngưng sao có thể tiếp tục hoàn cảnh bản thân tiếp diễn xung quanh mình.

Cho nên cô ấy mới muốn trước khi "rời đi", hủy diệt tất cả mọi thứ, bao gồm cô.

Nghĩ tới đây, trái tim Nhan Hạ hơi cảm thấy đè nén.

Dương Ngưng có thể nói là vì Lục Phi mới đi tới tình trạng ngày hôm nay.

Không, hoặc, cũng không phải Lục Phi, mà là phần kí ức tốt đẹp trong trí nhớ của cô ta.

Hiểu rõ hết thảy, ại nhìn về phía Lục Phi, Nhan Hạ mới biết tình yêu hai người họ là khó có được ra sao, giữa chốn giải trí phù hoa đầy cám dỗ này, yên lặng làm bạn bên nhau bấy năm.

Cô tin, dựa vào điều kiện của Lục Phi, có không ít cô gái trong giới tự nguyện nhào đến.

Nhưng Lục Phi, anh kiên quyết ngăn trở họ ở ngoài cánh cửa, không cho những người đó có cơ hội lại gần.

Người đàn ông này đã dùng hành động thực tế để nói cho cô biết, anh yêu cô.

"Lục Phi." Không nhận được, Nhan Hạ gọi tên anh.

"Hả?" Lục Phi nghi hoặc nhìn Nhan Hạ.

"Chúng ta vĩnh viễn hạnh phúc như vậy được không?" Tương lai còn rất dài, rất dài, nhưng cô hi vọng tình cảm hai người mãi là vĩnh hằng, không bao giờ bị ngoại cảnh phá huỷ.

Lời nói có chút điên cuồng, nhưng Lục Phi vẫn cảm thấy sự nghiêm túc trong giọng nói ấy, khuôn mặt đẹp trai mỉm cười, đáp: "Ừm" một tiếng.

Không cần quá nhiều ngôn ngữ, đơn giản một chữ là đủ.

Những lời này, cô đã hỏi qua vô số lần, nhưng lần nào cũng đều có thể lấy được hi vọng từ một chữ "ừ" đơn giản đó.

Về phần Dương Ngưng, đối với cô đã không còn quan trọng, cô tin, người đàn ông này, sẽ vì cô và con mà chống lên cả một bầu trời xanh thẳm.

Chỉ hy vọng, sau chuyện Dương Ngưng, giữa bọn họ sẽ không xảy ra vấn đề phức tạp nào nữa, đơn giản, điều mà cô hướng tới, chính là cuộc sống yên bình.

Nhìn Nhan Hạ thoả mãn nở nụ cười, Lục Phi cũng cảm thấy trong lòng dâng lên sự thoả mãn, hạnh phúc của cô chính là nơi trái tim anh ở.

"Buổi trưa anh nấu? em có chút mệt mỏi." sau một khắc, Nhan Hạ trực tiếp hạ lệnh.

"ừ, tối hôm qua thật là mệt cho em." Lục Phi chế nhạo nhìn về phía vợ.

Mà nghe được câu này, Nhan Hạ lập tức nhớ đến cái hông còn ê ẩm của mình, cô chỉ muốn giảm sự kiêu ngạo của bản thân xuống, rõ ràng không phải ý đó.

Thế nhưng, bây giờ cô lại không muốn bị xấu hổ trước mặt Lục Phi.

Áp chế trái tim nhỏ, lạnh nhạt nói: "Ai bảo tối qua anh nhiệt tình như vậy."

Vừa nói xong, bước chân của Lục Phi ngưng lại trong một cái chớp mắt.

Nhan Hạ xấu hổ của nhà anh đi đâu mất rồi?

Nhìn bộ dáng khiếp sợ của Lục Phi, Nhan Hạ nhận không được cười ra tiếng, lúm đồng tiền xinh đẹp trên mặt càng thêm có vẻ động lòng người.

Không khí bên này thật hoà hợp, nhưng ở một nơi khác lại đang bao phủ một mảnh áp khí thấp.

Mình đã trở lại, và cố gắng đều đặn hơn thời gian này

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56

"Trần tổng nói, anh ta không thể giúp gì cho cô." Nhìn Dương Ngưng, Trịnh Vân nói thẳng.

"Tại sao?" Vừa nghe đến hai chữ không thể, vẻ mặt Dương Ngưng có chút nóng nảy.

"Chính cô ban đầu tính định làm gì, chính cô rõ ràng nhất." Trịnh Vân lạnh lùng nói.

Nghe được lời này, con người Dương Ngưng co rụt lại, hần ta biết cái gì rồi?

Trông bộ dáng khiếp sợ của người phụ nữ đối diện, Trịnh Vân cười lạnh: "Có người đem tư liệu truyền đến tay Trần tổng, về việc cô muốn đồng quy vu tận với công ty sau khi được bảo lãnh ra ngoài."

Phỏng đoán lấy được nghiệm chứng, ánh mắt Dương Ngưng dần dần sáng tỏ, sau đó cô cười lạnh nói: "Rốt cuộc là ai có bản lĩnh lớn như vậy?"

"Người tình trong mộng của cô."

Lục Phi?

Thái độ Dương Ngưng đã không thể kiềm chế được.

O chưa bao giờ nghĩ đến người phá hoại là Lục Phi, vậy thì tất cả những gì cô đã trải qua trong quá khứ, anh ấy đều biết hết sao?

Hơn nữa, anh ấy còn nghĩ ra phương pháp này, để khiến cô có thù cũng chẳng thể báo được.

Trong lúc bất tri bất giác, nước mắt cứ như vậy rơi xuống.

Tại sao?

Tại sao đến cả hi vọng cuối cùng của cô cũng bị phai mờ mất?

Nét mặt cô tựa cười như không cười.

Loại vẻ mặt này, so khác còn càng làm cho người ta bận tâm.

Chỉ tiếc, đứng ở trước mặt ô cũng không phải loại người biết thương hương tiếc ngọc.

Trịnh Vân nhìn chằm chằm Dương Ngưng một lúc, rồi mới nói: "Trần tổng nhấn lại với cô, tự giải quyết cho tốt, còn nữa, ban đầu cô kí hợp đồng với công ty là hợp đồng cả đời nên bọn họ vẫn chờ cô ra ngoài."

Nghe những lời này, Dương Ngưng đã không có phản ứng gì rồi.

Bi thương đến chết tâm.

Chết lại không chết được, ô còn phải sống ngày ngốc trong tù ngục thật nhiều năm nữa.

Sau khi đi ra ngoài, Trần Cảnh sẽ để cô chết sao? KHÔNG biết, hán ta chỉ có thể để cô sống không bằng chết mà thôi.

Cho nên từ bây giờ xem ra thì những ngày tháng lao ngục này có lẽ sẽ là những ngày Dương Ngưng sống tốt nhất trong tương lai.

Nhắm mắt lại, Dương Ngưng tưởng chạm vào gương mặt tuấn mĩ của Lục Phi, lòng cô, đã đông cứng thành một khối.

Từ trước đến giờ, tất cả đều chỉ là ảo tưởng của mình cô mà thôi.

Cứ như vậy đi, có lẽ, để cô ở trong tù sống an tĩnh vài năm, chấp niệm về Lục Phi cũng sẽ tiêu tán.

Về phần Nhan Hạ, cho dù bản thân cũng rất muốn làm gì đó nhưng hiện tại cũng chẳng thể làm gì được.

Nhưng cô không tin, Nhan Hạ sẽ mãi có được hạnh phúc như thế.

Có lẽ, đợi đến khi cô ta hoa tàn ít bướm, phong thái Lục Phi lại vẫn như cũ thì sẽ là lúc chấm dứt thôi.

Dù sao, cso được rồi mất đi đau khổ hơn nhiều là chưa từng có để mất.

Dương Ngưng tự thôi miên lòng mình.

Trịnh Vân ở nhìn chòng chọc Dương Ngưng một lúc lâu sau lúc này mới rời đi.

Mà chờ Trịnh Vân rời đi, nhìn cánh cửa kia lần nữa đóng, trái tim cô lại từng chút, từng chút rơi vào hắc ám.

*

Lúc này, Lục Phi đang nấu cơm trưa cho cả nhà.

Hành động vô cùng lưu loát.

Mà Nhan Hạ thì ngồi trong phòng Lục Hạo nhìn cậu vẽ tranh.

"Mẹ, Hạo Hạo vẽ có giống không?" Lục Hạo chỉ chiếc xe hơi nhỏ trên trang giấy, quay đầu vui vẻ hỏi cô.

"Rất giống, nhưng mà Hạo Hạo, con dùng màu có phải quá chói mắt không?" Nhan Hạ hỏi ngược lại, lần đầu tiên cô biết con trai mình thích màu sắc sặc sỡ như vậy.

"Nhiều màu mới đẹp mắt chứ." Lục Hạo tỏ vẻ đương nhiên đáp lời.

Nhan Hạ im lặng, nhìn chiếc xe hơi nhỏ này, cô quyết định sẽ giữ lại nó, về sau khi tiểu Hạo lớn hơn, để thằng bé thấy tranh do chính mình vẽ, không biết sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Nghĩ tới đây, khoé môi cô không nhịn được mà nâng lên.

Lúc này, nhìn nụ cười quý dị trên gương mặt cô, Lục Hạo tỏ vẻ không hiểu hỏi:" Mẹ, Hạo Hạo vẽ như vậy rất kì quái sao?"

"Không, Hạo Hạo, chỉ cần con thích là được rồi, mẹ chỉ đang nghĩ có nên treo bức tranh này lên hay không." Nhan Hạ nghiêm túc nói.

"Tốt, tốt!" Lục Hạo lập tức gật đầu, chính bản thân cậu cũng sẽ giữ gìn tranh của mình, nhưng nếu được treo lên thì dường như mới là lần đầu tiên.

Nghĩ tới đây, Lục Hạo lại tiếp tục nói: "Mẹ, lần trước con vẽ nhà mình với em gái, cũng treo lên nhé!"

"Ừm." Nhan Hạ gật đầu một cái.

"Có thể ăn cơm rồi." Lúc này, chỉ nghe Lục Phi lớn tiếng gọi hai mẹ con từ phòng bếp.

Mà nghe được câu này, Lục Hạo lập tức ôm lấy cánh tay Nhan Hạ, ngay cả tranh của mình đang vẽ cũng quên mất.

Cuối cùng, Nhan Hạ chỉ đành theo bước chân cậu đi ra ngoài.

Bước ra đã thấy trên bàn ăn tràn đầy thừa ăn., thật phong phú.

Nhìn chúng, Lục Hạo không nhịn được nuốt nước miếng một cái, sau đó nhìn về phía Nhan Hạ:” Mẹ, ôm con lên đi!”

Nghe vậy, Nhan Hạ bắt đầu đi lặc đầu, sau đó ôm cậu lên ghế.

Vừa ngồi vào bàn, Lục Hạo liền cầm đũa, không kịp đợi mà đưa về phía đầu con cá rán tiêu.

Nhan Hạ ngồi một bên, nhìn Lục Hạo đem một miếng gấp vào miệng, rồi liên tục nhép nhép miệng, lại đuổi người gấp thêm một miếng nữa, bỗng cảm thấy bản thân cũng có chút thèm ăn.

Cầm đũa lên, đưa về phía đĩa cá.

Thịt cá trơn mịn vừa vào miệng, sự tươi ngon cùng vị cay nồng của ớt hoà quyện, mặc dù màu ớt rất đỏ nhưng cũng không quá cay rát, miếng thịt mịn màng, thơm ngon đúng vị, thật ngon.

Nhan Hạ không nhịn được, cũng đuổi tay ăn thêm một miếng nữa.

Nhìn hai người con một miếng mẹ một miếng, Lục Phi ngồi một bên nhìn, bắt đầu đi lặc đầu, suy nghĩ vừa chuyển, lại cảm điện thoại di động quay chụp cảnh này lưu vào máy.

Sau đó trực tiếp đăng tải video lên mấy trang web, phát một tin tức mới.

Lục Phi: hôm nay nấu một bàn, dường như tay nghề đã được công nhận? Hình minh hoạ

Mà sau khi đăng lên không lâu, phía dưới bắt đầu có fan hâm mộ rồi rít comment.

"A, Hạo Hạothật cute quá đi, thật muốn ôm về nhà nuôi.”

"Cuối cùng tôi cũng biết thuộc tính tham ăn của Hạo Hạo là di truyền từ người nào.”

"Riu rít riu rít, tay nghề của nam thần nhìn có vẻ thật tốt, một bàn đều là anh nấu sao?”

"Nuốt nước miếng, biệt đội tham ăn đã hiểu, nhìn là thấy ăn ngon rồi.”

"Trước kia cứ nghĩ nam thần không dính chút khói bụi trần gian, hiện tại mới biết nam thần cũng là một người phàm.”

"....."

P phía dưới đều nhao nhao tán dương, không hề xuất hiện loại thanh âm nào khác.

Tình hình như vậy khiến Lục Phi cảm thấy cso một tia kì quái, trước kia cũng không đồng thanh nhất trí như bây giờ nha.

Mục đích đăng tải của anh chỉ là để fan dần quen với sự tồn tại của Nhan Hạ mà thôi.

Tiềm thức nói cho anh biết rằng hẳn là đã có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ đến đây, Lục Phi lập tức mở trang Weibo đoàn đội của mình.

tất cả mọi động thái của anh, bọn họ luôn là những người phản ứng nhanh nhất.

Mà lúc này, vừa mở ra liền thấy tựa đề đầu tiên xuất hiện trên trang.

Gửi tất cả fan hâm mộ một phong thư

Nhìn nhìn, Lục Phi lại click vào phần đọc tiếp.

Tất cả câu văn đều tràn vào đáy mắt.

"Tất cả những người yêu Lục nam thần, bức thư lần trước là viết cho Lục nam thần, còn lần này là viết dành cho các bạn, tôi vẫn luôn cho rằng, tất cả mọi người trong group này dđeu luôn thật lòng hi vọng Lục nam thần sống thật tốt, bất kể thái độ ôn hoà hay ác liệt, tôi cho rằng, trong lòng chúng ta luôn luôn chỉ có một nguyện vọng, đó chính là thần tượng của chúng ta, người mang đến cho chúng ta cảm xúc và ảo mộng, có thể trôi qua cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng từ sau sự kiện con trai Lục nam thần được đưa ra ngoài ánh sáng đến bây giờ, khi mà Dương Ngưng giả mạo người ái mộ, chà trộn vào cộng đồng của chúng ta, tôi mới hiểu được, group to lớn này dường như còn ẩn giấu một điều gì đó.

Điều này cũng làm tôi không ngừng hoài nghi về nhóm này, nó bao gồm những ai, họ núp ở đâu, cuối cùng thì có mục đích như thế nào.

Trên thực tế, khi mới được biết tin Lục nam thần có con trai hợp pháp, trái tim tôi cũng chới bỏ, bởi việc sung bái một thần tượng độc thân và một thần tượng có gia đình là hai loại cảm giác khác nhau, nó như thể bạn bị chính bạn trai mình phản bội, điều này có chút vô căn cứ nhưng lại chính là suy nghĩ thật của tôi khi viết những dòng này.

Nhưng khi nhìn một đồng người trên mạng chỉ trích, trách móc anh nặng nề, tôi lại không đành lòng, vì vậy, sau khi nói chuyện cùng mọi người liền viết xuống vài dòng, gửi Lục nam thần một bức thư để thể hiện sự ủng hộ của chúng ta đối với anh ấy, cũng để cánh truyền thông hiểu mục đích của fan, những người vẫn luôn bên anh.

Nhưng, sau đó, rất nhiều chuyện bắt đầu sáng tỏ ra ngoài, nhiều đến mức chúng ta không kịp chớp mắt, nhưng tôi vẫn dần dần chấp nhận tất cả.

Trong khi một vài người bắt đầu phản đối sự hiện diện của vợ Lục nam thần thì tôi lại bắt đầu mở Weibo của anh.

Nhìn từng chút từng chút một, lại phát hiện, hoá ra sự hiện diện của cô gái ấy đã ở đây trong suốt bảy năm qua.

Mọi người còn nhớ, mỗi năm, vào ngày Valentine và đêm thất tịch, Lục nam thần đều sẽ đăng tải một chum hình của bản thân, mà bên cạnh luôn có những trái tim nho nhỏ sao? Trước đây, chúng ta đã từng cho rằng anh ấy đang tỏ tình với fan hâm mộ, nhưng bây giờ nghĩ kĩ lại, đó hẳn là dành cho Nhan Hạ - vợ anh, bởi, trên những trái tim kia luôn có dòng chữ tiếng Anh đơn giản “summer”.

Còn có chiếc bánh ngọt vào ngày không phải sinh nhật nam thần, bảy năm trước, là một, và năm năm trước, bắt đầu thành hai, lại xem lại weibo của vợ anh, không khó để phát hiện chiếc bánh ngọt trong đó xuất hiện trùng với ngày sinh nhật của cô, mà thêm một người khác, tôi tin rằng ai cũng có thể đoán được.

Còn nữa, mỗi năm, nam thần đều có hai khoảng thời gian sẽ khiến người ta không tìm thấy được bóng dáng, mọi người đều biết, đó chính là kì nghỉ đông cùng nghỉ hè, chúng ta từng cười nàhøj qua, cóahari nam thần không thể nào quên được cảm giác thời học sinh, nhưng bây giờ nhìn lại, chẳng qua chỉ là trùng với ngày nghỉ của tiểu nam thần thôi.

.....

Weibo, từng dòng từng động thái đều có quá nhiều liên hệ với đời sống, từng điểm, từng điểm hiển lộ tất cả, trái tim tôi cũng dần nghiêng trở về phía anh.

Để tôi hoàn toàn gia nhập đoàn quân ủng hộ Nhan Hạ chính là sau kì thứ nhất《 siêu nhân trở lại 》, lượt hai với sự xuất hiện của vợ anh, vừa nhìn, tôi đã thích cô gái ấy, không phải bởi bộ dạng xinh đẹp, mà là hơi thở nhu hoà, điềm tĩnh, an nhiên ấy.

Loại khí chất này đứng giữa thời đại phù hoa này, thật khó mà có được.

Điều này khiến tôi không thể không nghiên cứu kĩ hơn về cô.

Vừa đi vào tìm hiểu, tôi mới phát hiện, cô ấy thật sự là một người đáng để chúng ta phải kính nể.

Bảy năm trước, nam thần và vợ anh tốt nghiệp đại học, nghe nói, khi đó, trường học có danh ngạch cử cô đi sang học viện thiết kế nổi tiếng bên nước ngoài theo học, đó là học viện thiết kế được công nhận tốt nhất, tất cả mọi người đều nghĩ rằng cô ấy sẽ rời đi, nhưng cuối cùng thì không.

Cô gái ấy không muốn đi sao? Cô ấy muốn, nghe nói lúc đó, tất cả giấy tờ, thị thực đều đã chuẩn bị xong xuôi, học bổng cũng đã gửi đến tay, chỉ thiếu người mà thôi.

Nhưng cuối cùng, Nhan Hạ không đi.

Tôi đã cố ý tìm hiểu, đối ứng thời gian xem lúc ấy, nam thần của chúng ta đang làm gì.

Nhưngvừa tra tin tức, tôi lại thấy lúc đó, nam thần vừa lúc gặp sự cố, cần nằm giường nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng ba tháng.....

Vợ anh là vì ai mà ở lại đã thật dễ hiểu.

Về sau, chỉ thấy cái tên Nhan Hạ đã nổi lên giữa làng thiết kế.

Một năm kia, có người nói qua về sự xuất hiện của cô ấy, nhưng cuối cùng lại không thấy gì.

Vừa nghĩ lại nghĩ đến một vấn đề khác.

Thì ra là, tiểu nam thần của chúng ta, khi đó đang ở trong bụng Nhan Hạ.

Kế tiếp một quãng thời gian rất dài, Nhan Hạ lui ẩn giữa các chương trình trình diễn, thiết kế trong và ngoài nước, chỉ tiếp nhận một chút của tuần lễ thời trang và tư nhân đặt làm, dù cho bây giờ, cô ấy vẫn thật thành công, nhưng nếu để người phụ nữ này toàn tâm toàn ý đặt bản thân vào sự nghiệp thì thành tựu hiện tại, chỉ sự không chỉ đến đây.

Nhưng lúc này đây, ô ấy vẫn buông tha nó.

Nhìn lại một chửttiểu nam thần của chúng ta, mọi người đều cảm thấy cậu ấy rất ngoan, đáng yêu, rất nghe lời, thông minh, lễ phép, nhưng những điều này là do trời sinh hay sao?

Thật ra không phải, Hạo Hạo hôm nay là phần lớn công lao mà vợ nam thần đắp nặn lên.

.....

Nhìn đi nhìn lại, dường như mọi người chỉ thấy được sự khác biệt giữa nam thần và cợ anh ấy, mà chưa từng nghĩ một chút xem, người phụ nữ đó đã bỏ ra bao nhiêu.

Hơn nữa, gần đây, trong sự kiện về Dương Ngưng, lại cho tôi thấy rõ group chúng ta có chứa bao nhiêu thành phần.

Tôi chỉ muốn nói, Nhan Hạ thật hợp với Lục nam thần, tôi đại biểu tất cả những fan hâm mộ kì cựu ở đây, ủng hộ Nhan Hạ làm vợ hợp pháp của nam thần của chúng ta, tôi không yêu cầu mọi người tiếp nhận cô ấy, chỉ hi vọng không người nào dùng thân phận người ái mộ để phản đối sự tồn tại của Nhan Hạ trong weibo của Lục nam thần, bởi sự phản đối của chúng ta cũng đồng thời trở thành con dao để nam thần xa cách, mọi người thấy sao?”

Bức thư dừng lại ở đây, phía dưới lại có rất nhiều người đứng ra lên tiếng.

Không để ý tới bữa cơm, Lục Phi tiếp tục xem bình luận phía dưới.

Anh có cảm giác, sự kiện này, cùng tất cả những comment ở đây đều là chìa khoá mấu chốt để mọi người thay đổi cách nhìn về Nhan Hạ...

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 57-1

"Nhìn comment này tôi lại thấy có chút cảm khái, nói thế nào đây nhỉ, hơn nữa, sau khi chuyện Dương Ngưng xảy ra, nam thần vẫn luôn tỉnh táo, giữ vững bản thân, nhưng khi thấy anh ấy dạy dỗ cô ta ở phim trường, tôi lại cảm thấy quá man đi mất."

"Nhan Hạ và nam thần đều là người có phong cách!"

"Cùng chúc phúc họ đi, bởi vì chỉ cần tưởng đến cảnh Dương Ngưng là vợ nam thần, tôi hôm qua, tôi không nhịn được mà thức tỉnh. Trong làng giải trí, người hợp với nam thần có thể nhiều vô kể, nhưng người mà anh ấy thích, hơn nữa có thể sống yên ổn bên anh, sợ rằng chỉ có Nhan Hạ mà thôi."

"Tôi là người mà trước đây vẫn luôn phản đối Nhan Hạ, nói sao đây, ngay khi biết kẻ vẫn luôn dẫn dắt fan là Dương Ngưng, tôi rợn hết cả tóc gáy, thật đáng ghét mà, chúng tôi bị lợi dụng, đến giờ tôi vẫn chưa thể tiếp thu được sự thật ấy, nam thần đã không thuộc về riêng chúng ta nữa, nhưng giờ đây, tôi đã tiếp nhận sự tồn tại của Nhan Hạ, chúng tôi sẽ giám sát cô ấy, nếu cô ấy xuất hiện bất kì hành động dựa dẫm vào nam thần để nổi danh, đừng trách chúng tôi không khách khí."

"So sánh một vòng, đột nhiên cảm thấy Nam Thần và Nhan thiết kế ở chung một chỗ cũng rất cảnh đẹp ý vui, quan trọng hơn là sau khi xem xong chương trình đó, tôi cảm thấy họ rất xứng đôi nha!"

"Sẽ chúc phúc, chỉ cần bọn họ hạnh phúc, nhanh chóng sinh cho chúng ta một tiểu nữ thần là được?"

"Tiểu nữ thần."

"....."

Nhìn đến các bình luận ngày càng sai lệch phía dưới, cầu mau chóng có tiểu nữ thần, trái tim Lục Phi cuối cùng cũng buông xuống, thái độ fan hâm mộ đã dần mềm đi rồi.

Như vậy hiện tại, thời cơ trong kế hoạch của anh, cuối cùng cũng tới.

Ngẩng đầu, nhìn Nhan Hạ vẫn còn đang “giành” ăn với con trai, trong lòng không nhịn được mà thả lỏng.

Có lẽ, cô ấy đang dần đón nhận hiện trạng, nếu để Nhan Hạ biết giờ đây, có thêm càng nhiều fan tiếp nhận bản thân, cô ấy sẽ vui mừng thế nào?

Nhưng thôi vẫn nên để vợ anh tự mình phát hiện.

Nghĩ đến đây, Lục Phi thuận tay cất điện thoại, sau đó dùng cơm.

Anh sẽ không thừa nhận, khi thấy một nàn trước mặt, ngoại trừ cảm giác hạnh phúc, thật ra anh còn cảm thấy có chút chói mắt, tình cảm giữa con trai và mẹ quá tốt thì phải làm thế nào?

Ăn trưa xong, trong lúc Lục Phi dọn dẹp chén đĩa, Lục Hạo trở về phòng, lấy hai tờ giấy vẽ quý giá của mình ra, để vào túi.

Nơi này, một cái là mẹ thích, một cái là cậu thích, sau đó ngoẻo đầu, nhìn baba bận rộn trong bếp một lúc lâu mới buông túi, chạy nhanh vào phòng, lấy tập tranh bảo bối trong cặp ra, đi đến bên cạnh Lục Phi.

"Ba, ba thích bức nào của Hạo Hạo, đây là mẹ chọn, con chọn, bây giờ còn mỗi baba thôi."

Giọng nói Lục Hạo thanh thúy, vang bên tai anh.

Lục Phi dừng tay nhìn lại, cười cười:" Ừm, con lật, ba chọn."

Nghe lời ba nói, Lục Hạo lập tức mở tập tranh, giờ từng tờ từng tờ.

Xem đến cuối, Lục Phi chọn cảnh Lục Hạo vẽ sân chơi, nơi mà anh và cậu lần đầu tiên đi cùng nhau, bất luận thế nào thì đây cũng coi như lưu lại một kỉ niệm.

Thấy Lục Phi lựa xong, Lục Hạo vội vàng rút ra,sau đó cầm tập tranh của mình trở về phòng.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé của Lục Hạo, Lục Phi bất đắc dĩ lắc đầu, anh có nên cảm thấy may mắn hay không, dù sao thì bình thường Lục Hạo cũng quý trọng tập tranh của nó như bảo bối, bây giờ đưa ra cho anh cũng thật không dễ dàng chút nào a.

Sau khi thu thập đồ xong, Nhan Hạ đi ra thì thấy bức tranh Lục Hạo để trên mặt bàn.

Khu vui chơi.

Đó là nơi mà lần đầu tiên Lục Phi đưa tiểu Hạo đi chơi vẽ đấy thôi.

Đích xác là rất đáng để kỷ niệm.

Lúc này, Lục Phi mới từ phòng rửa tay đi ra, thấy Nhan Hạ đang nhìn tờ tranh trên bàn liền nói:" Lần trước, sau khi đi chơi, Hạo Hạo vẫn luôn muốn có một buổi đi chơi một nhà ba người, đợi tí nữa treo chúng lên rồi đi được không?"

"Ừm." Sau vụ việc của Dương Ngưng, Nhan Hạ đã xin nghỉ dài ngày với công ty, vì vậy, trong thời gian tới, hẳn là cô lại phải trở về với kiếp sống chỉ vẽ bản thảo kia rồi.

Lúc này, Lục Hạo đi ra ngoài, nhìn ba mẹ đang xem tranh của mình, con người đảo một vòng, lập tức nói:" Ba mẹ, chúng ta sẽ đi chơi sao? Dù sao đi thì cũng không mất quá nhiều thời gian."

Nghe Lục Hạo nói, Lục Phi và Nhan Hạ đều mỉm cười nhìn cậu.

Thấy hai người không nói lời nào, chỉ nhìn mình chằm chằm, nhất thời, Lục Hạo có chút nóng nảy, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Nhan Hạ, chậm rãi nói:" Có được

không?”

Nói xong, còn cố ý dùng ánh mắt làm bộ đáng thương nhìn chăm chăm Nhan Hạ.

"Ồ đó vui không?" Nhan Hạ hỏi.

"Chơi thật vui, có trò đạp xe điện, vòng xoay tròn, tàu lượn siêu tốc....." Nhan Hạ vừa hỏi, Lục Hạo lập tức tiếp lời cô, hồng khiến Lục Phi có thêm hứng thú.

Nhìn đáng vẻ Lục Hạo ra sức, Nhan Hạ đưa tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ bé của con.

Lục Hạo dừng lại, chớp chớp hai mắt, mặc kệ Nhan Hạ làm gì thì làm.

Trông vẻ “ Nhâm quân thái liệt”(1), trái tim nhỏ của Nhan Hạ lập tức rung động đến mức phanh phanh đập, sau một khắc, trực tiếp gạt đầu nói:” Được, mẹ sẽ đi cùng con xem xem thế nào.”

Thấy mama đã đồng ý, rất nhanh, Lục Hạo lại hướng về phía baba đứng bên cạnh:” Ba?”

"Ừm" Thấy Lục Hạo bị Nhan Hạ trêu chọc một lần, Lục Phi không đùa giỡn thêm nữa.

"Vậy chúng ta mau đi đi!" Thấy Lục Phi đồng ý, Lục Hạo lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ.

Sau đó, cẩn thận từng li từng tí đem bức tranh bỏ vào túi, rồi đưa cho Lục Phi, bản thân thì một tay nắm tay Nhan Hạ, một tay nắm tay Lục Phi chạy ra ngoài.

Chỉ một đoạn đường thật ngắn, hành động nhỏ này của tiểu Hạo đã tiết lộ ý tưởng nho nhỏ trong lòng cậu: hi vọng được ở bên ba mẹ mãi mãi.

Sau khi lên xe, Lục Hạo ngồi trong xe, bắt đầu ríu rít nói.

Đề tài được nói nhiều nhất chính là những hạng mục mà lần trước cậu và baba từng chơi, sau đó thỉnh thoảng lại lộ một câu:” Mẹ, chúng ta sẽ cùng chơi lại một lần chứ?” “Mẹ, mẹ thích trò đó sao?” “Mẹ.....”

Đối với sự hưng phấn của con trai, Nhan Hạ cũng chỉ có thể đôi lúc phụ họa vào.

May mắn, rất nhanh, ba người đã đến một tiệm đóng tranh.

Sau khi họ vào cửa, một cô gái trẻ đi theo bọn họ.

Khi nhận rõ ba người, trên mặt cô gái lộ rõ nụ cười kích động.

Sau đó, Nhan Hạ thể hiện rõ ý đồ của mình, lúc đưa tranh của Lục Hạo cho cô gái, cô ấy nặng nề nói:” Yên tâm, chúng tôi sẽ giúp Hạo Hạo.”

"Phiền toái cô." Nhan Hạ cười đồng ý.

"Đây là việc mà chúng tôi phải làm mà." Cô gái nhỏ lập tức nói, sau đó, khi tiễn ba người rời đi, đột nhiên lấy dũng khí hỏi:” Ba bức tranh này, tôi có thể chụp chúng gửi lên Weibo cá nhân được không?”

Nghe vậy, Nhan Hạ cúi đầu nhìn qua Lục Hạo: "Hạo Hạo, con có đồng ý hay không?”

"Cái gì là đăng Weibo ạ?" Nghe mẹ hỏi, Hạo Hạo lập tức nghi ngờ hỏi cô nhân viên.

"Chính là để khiến có thêm càng nhiều người thấy tranh của con." Cô gái cười một tiếng, giải thích.

"Được." Lục Hạo lập tức gạt đầu, học điệu bộ Lục Phi nói chuyện thường ngày, đơn giản đáp một tiếng.

Nghe xong, trên mặt cô gái lập tức nở nụ cười tươi như hoa, vận khí của cô quả nhiên không tồi mà!

Chỉ là, so ra thì tiểu Hạo Hạo ngoài đời đáng yêu hơn trên ti vi rất nhiều nha.

Sau đó, nhìn bóng lưng một nhà ba người rời đi, cô gái lại cầm điện thoại chụp hình họ, sau đó nhanh chóng gửi lên web.

Ánh mắt cười thật đáng yêu: Hôm nay có một khách hàng nhỏ đến tiệm, vẽ thật đẹp! Hình ảnh

Sau khi đăng lên, cô lập tức ngưng lại chờ đợi màn hồi thăm và like ảnh của bạn bè.

Bạn của cô, gần đây rất thích những đứa nhỏ cute, Hạo Hạo lại chính là người đứng mũi chịu sào.

Quả nhiên, đúng như cô suy nghĩ, chỉ chốc lát sau, phản bình luận và like đã bắt đầu sống dậy, tăng tiến thần tốc.

"Giao ra ảnh, ta tha cho người khỏi tội chết."

"A a a, đây là Tiểu Hạo hạo vẽ đấy sao?"

"Tiểu Hạo hạo còn là một họa sĩ nhỏ đấy, những thứ khác có thể nói, những cái khác có thể hiểu, nhưng sao chiếc xe ô tô nhỏ này lại trông trừu tượng như vậy chứ."

"Có thể đến đó nhìn tiểu nam thần không? Giao địa chỉ ra đây!"

"....."

Thấy bình luận này, cô gái lập tức đỏ mặt hỏi, chẳng lẽ thật sẽ có người theo Weibo mà tới đây sao?

Không đâu, đáng ra cô nên chờ họ rời đi mới đăng tin chứ nhỉ, chỉ là, cô quá kích động thôi.

Không có chuyện gì, không có chuyện gì..... cô cố gắng thôi miên bản thân.

Mà lúc này, ba người Lục Phi cũng đã đến khu vui chơi đợt trước.

Lần này và lần trước vẫn giống nhau, náo nhiệt vô cùng, hơn nữa, khác với các đêm khác, hôm nay ở đây có thật nhiều sạp hàng nhỏ hoạt động.

Trước các sạp có đủ loại hình con rối, mà bên cạnh là những món đồ chơi thiếu nhi, hấp dẫn trẻ nhỏ.

Lục Hạo cũng bị đủ loại hình đồ chơi hấp dẫn đôi mắt, những thứ này không giống với mấy đồ bán trong khu mua sắm.

Nhất là mấy quả bóng, có thể uốn éo thành đủ mọi thể loại đồ vật, hình dáng.

Lục Hạo sợ hãi than trong lòng.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ, khát vọng trong lòng cậu, Nhan Hạ dẫn hai người đến trước một quán hàng, nói:” Cho tôi một quả.”

Nghe lời mẹ nói, Lục Hạo lộ ra nét mặt kinh hãi, sau đó mong đợi nhìn người bán hàng.

Quả bóng bay nhanh chóng được uốn thành hình một chiếc xe hơi nhí, sau đó đưa đến tay Lục Hạo.

Lục Hạo nhận lấy, nói một câu "Cám ơn", sau đó rất vui vẻ đem xe hơi cầm trên tay.

Có bóng, một nhà ba người tiếp tục tiến vào khu vui chơi lớn hơn.

"Hai mẹ con ngồi đây chờ anh, anh đi mua vé.” Lục Phi nhìn đám người đang đứng xếp hàng, lần trước anh chưa biết, đi mua vé từng trò một, sau khi tìm hiểu một phen, mới biết ở đây bán vé combo, chỉ cần mua nó là có thể tùy tiện chơi bất kì trò nào trong khu vực.

Dĩ nhiên, cũng vì thế mà giá của nó không hề rẻ, người chỉ chơi vài trò sẽ cảm thấy không đáng giá, nhưng đối với Lục Phi mà nói thì anh càng nguyện ý mua loại vé này để dành nhiều thời gian để chơi cùng gia đình.

Lúc Lục Phi đi xếp hàng không có ở đây, Nhan Hạ tìm ghế đá ngồi xuống, cũng vừa lúc có một nhà ba người.

"Mẹ, con hơi khát.” Nhìn bạn nhỏ trước mặt uống nước, Lục Hạo lập tức nói.

"Đợi lát nữa baba trở về thì để ba mua cho nhé.”

"Vậy có thể mua chút mút hoa quả sao?”

"Ừm." Nhan Hạ tiếp tục đồng ý.

"Vây đợi lát nữa mẹ nhớ cùng ba nói nha." Lục Hạo cũng biết thấy tốt thì dừng, cũng sẽ không muốn nhiều thêm nữa, nhưng vẫn cố nhắc một câu.

"Biết, con đúng là mèo nhỏ ham ăn mà.” Nhan Hạ nghe vậy, vuốt vuốt đầu con trai, dù biết tiểu Hạo là đứa nhó tham ăn nhưng việc lúc nào cũng chỉ tâm tâm niệm niệm đồ ăn như vậy thật đúng là khiến cô cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

"Hạo hạo mới không phải chú mèo ham ăn!" dù không hiểu mẹ nói có ý gì nhưng cũng biết đây không phải lời tốt đẹp nên Lục Hạo vội vàng phản đối.

Mà nói xong, Lục Hạo lại nhìn đồ ăn của người bạn nhỏ gần đó, thỉnh thoảng chảy nước miếng.

Nhất là bắp rang bơ.

Thật ra thì cậu rất muốn ăn!

Chỉ là, cậu nghĩ, mẹ chắc chắn sẽ không đồng ý.

Về sau lớn lên, cậu nhất định phải tự mình mua thật nhiều đồ ăn vặt.

Lục Hạo âm thầm thề trong lòng.

(1): “Nhâm quân thái kiệt”: Cái này mình có tra baidu, kiểu như bức tranh quyền rũ người ta đến, muốn làm gì thì làm cái đó ý

Xin lỗi các nàng vì thời gian qua up truyện không đều, mình sẽ cố gắng cải thiện, cố gắng up đều hơn, nhé, đừng giận mình nha, yêu thương

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 57-2

Một lát sau, Lục Phi trở lại, thấy con mình nhìn chằm chằm đồ ăn của con nhà người ta, mà Nhan Hạ thì đứng một bên quan sát, trong nháy mắt, anh cũng không biết nên phản ứng như thế nào cho tốt.

Mãi cho đến khi Lục đại ánh để đứng trước mặt hai người, ngăn chặn tầm nhìn của tiểu Hạo Hạo thì cậu mới vui mừng nhìn baba một cái.” Ba, cuối cùng ba cũng trở lại rồi.”

Nghe vậy, Nhan Hạ cũng hoàn hồn, ánh mắt đưa về phía anh, khi thấy ánh mắt dường như là chế nhạo kia, cô vẫn bình tĩnh cầm vé trong tay chồng, nói:” Bây giờ chúng ta đi chơi cái gì?”

"Không, đi ăn mút hoa quả trước cơ." Lục Hạo nhắc nhở.

"Anh đi mua." Lục Phi nhìn bộ dạng bất đắc dĩ gạt đầu của Nhan Hạ, xoay người đến một quầy hàng phía xa mua một xâu mút về.

Tiếp đó, Lục Phi và Nhan Hạ ngồi trên ghế dài, nhìn Lục Hạo liếm xâu mút trên tay, vẻ mặt vui vẻ.

Ăn xong, đợi đến khi Lục Phi hỏi muốn chơi cái gì, Lục Hạo ngồi một bên kích động kêu to:" Đám xe điện, con và mẹ một chiếc, baba một chiếc."

Nghe vậy, hai vợ chồng Lục Phi nhìn nhau một cái, họ có thể chọn phương án khác không? Dĩ nhiên là.....không.

Rất nhanh, ba người dắt nhau đến khu chơi xe đạp.

Hôm nay, đội ngũ đứng chờ chơi trò này cũng không ít.

Sắp sắp xếp xếp, lại có người phát hiện, trong hàng ngũ dường như đã bị lẫn vào vài nhân vật thật ghê gớm.

"Đó là gia đình Lục nam thần sao?"

"Hình như vậy."

"Bọn họ cũng tới đây chơi sao?"

"Hình như vậy."

"Vây xem ra, bọn họ cũng không khác mấy so với người thường như chúng ta nha!"

Đám người xung quanh bắt đầu thảo luận, thậm chí đã có người cầm điện thoại, yên lặng chụp ảnh, quay phim, chỉ là, bọn họ đều thống nhất không đi quấy rầy trung tâm cuộc trò chuyện.

Dù sao đây cũng là thời gian rảnh rỗi, vui chơi của nhà người ta, ngày thường, họ cũng muốn đi cùng bạn bè người yêu, gia đình , không muốn gặp phiền phức, suy bụng ta ra bụng người.

Ngược lại lại có một người làm mẹ trực tiếp nắm tay Nhan Hạ, bắt đầu tán gẫu.

"Hạo Hạo nhà cô thật nghe lời, chẳng như, Tráng Tráng nhà chúng ta thì nghịch ngợm vô cùng, bộ dáng cũng không xinh đẹp như tiểu Hạo." Bà mẹ quay sang trò chuyện với Nhan Hạ.

Nghe xong, Nhan Hạ tập tức trả lời:" Tráng Tráng nhà cô vừa bị bỏng vừa trắng trẻo, rất đáng yêu, tôi còn muốn tiểu Hạo được như bé đấy."

Nhan Hạ nhìn cậu bé trắng nõn tròn vo, bàn tay có chút ngứa ngáy, cái này nhìn có vẻ xúc cảm sẽ không tệ.

"Rất đúng, người nào nhìn thấy nó đều bảo thật đáng yêu nha." Bà mẹ cũng cười vui vẻ nói.

Nhan Hạ đáp lại bằng một nụ cười, sau đó, hai người tiếp tục liên miên không dứt, mà Lục Hạo và bé trai Tráng Tráng kia hai mắt nhìn nhau, tất cả chỉ có sự tò mò.

Lục Phi bị cho ra rìa, nhìn vợ và con trai cùng người khác nói chuyện thật vui vẻ, cũng cảm thấy thú vị, cứ thế tựa vào lan can nhìn họ.

Không biết đã trải qua bao lâu, mới đến lượt gia đình Nhan Hạ.

Theo kế hoạch ban đầu, Nhan Hạ và Lục Hạo sẽ ở cùng một chiếc xe, Lục Phi sẽ ngồi riêng một chiếc khác.

Trò chơi bắt đầu, trong nháy mắt, trong sân liên tục vang lên tiếng bịch bịch, kèm theo đó là tiếng trẻ con và người lớn, hoặc cười vui, hoặc hét chói tai.

Mà xung quanh sân chơi, một đám người cầm điện thoại quay chụp đám người Lục Phi.

Thì ra vì thấy có không ít người đứng chụp ảnh, nhiều người cũng tò mò vây quanh, vừa đến thấy ba người nhà Lục Phi liền lập tức đứng lại quay phim, mà càng như vậy, lượng người tụ tập lại càng nhiều thêm, cuối cùng thì tạo ra cảnh tượng thế này.

Rất nhanh, đợi đến lúc Lục Phi kết thúc phần chơi đi ra ngoài, đám đông vẫn chưa tản đi mà vẫn chuyển mắt chăm chú nhìn bọn họ.

Cảnh tượng kì dị đó liên tục xuất hiện, chỉ cần là nơi ba người đi qua, chắc chắn rất nhanh sau đó sẽ thu hút được một lượng lớn người.

Lúc ban đầu còn tò mò, càng về sau, Lục Hạo càng quen đường quen nẻo, mặc kệ tất cả, vì cậu đã chơi đến quên trời quên đất rồi.

Mà ba người không hề biết rằng, lúc này, trên mạng đang không ngừng truy lùng theo dấu chân bọn họ, cư dân mạng cũng vui đến điên rồi.

"Cười khóc: nhìn cả nhà Lục nam thần bước lên bánh xe quay, lại nhìn bóng đêm, tôi quyết định chen lên buồng ngay sau bọn họ, bây giờ bắt đầu bước vào khoang..... đã thấy mặt nhà ba người rồi, nhưng họ đang làm gì thì tôi không biết, đang đợi khi bánh xe đưa bản thân đến điểm cao hơn khoang đó..... O o, sắp đến điểm cao nhất rồi..... Trời ơi, mọi người đoán xem tôi đã chứng kiến điều gì? Một màn này thật đáng xấu hổ, tôi thật khó nói ra nha. Riu rít riu rít, tôi cũng muốn đi tìm một nửa kia của mình rồi! Ha ha, tiểu nam thần che kín ahi mắt..... Cuối cùng thì họ cũng rời khu vui chơi, tôi sẽ không theo chân nữa, mọi người, ai thấy thì tiếp tục nhé."

"Người du lịch phóng khoáng lạc quan: Ừm, tui đứng phải họ ở nhà hành, họ đã vào một phòng..... Một tiếng sau liền ra nha!"

"Ánh mắt nụ cười: Thấy gia đình nam thần đến quầy vẽ tranh, riu rít, chung quanh vây kín thật nhiều fan hâm mộ, tôi đang hé lộ vị trí nam thần đó."

Sau khi gửi xong đoạn văn này, cô gái trẻ im lặng nhìn người ái mộ từ tứ phương tám hướng chạy tới, thấy họ liên tục gào hét tên Lục Phi, cảm băng hiệu vung vẩy, không khỏi có chút xin lỗi nam thần.

"Nam Thần nữ thần, xin lỗi Hàaa...! Tôi không chế không được bản thân nên đã đăng hình lên mạng, kết quả bị lòi." Đem bức tranh đã đóng khung thật đẹp cho tiểu

Hạo Hạo, cô gái lập tức nói lời xin lỗi.

"Không có việc gì, chúng ta vẫn luôn bị vây xem mà." Lần đầu tiên, Nhan Hạ cảm nhận được cảm giác bị bao phủ, thế nhưng, thật may mắn rằng cũng không có ai thật sự đi quấy rầy bọn họ, chẳng qua chỉ đứng nhìn, có người cầm đi động lướt qua cũng giả bộ đang quay chụp phong cảnh, thật là đáng yêu nha."

Về phần Lục Hạo, cậu đã quen với mấy việc này, không cảm thấy có gì khác lạ.

Vậy nên, thật ra thì họ cũng không cảm thấy bị quấy nhiễu, ngược lại, càng vui vẻ.

Nghe Nhan Hạ an ủi, lại nhìn nụ cười sáng lạn trên khuôn mặt kia, cô gái nhỏ cũng cười, sau đó lấy một chiếc hộp đã đóng gói thật đẹp đưa cho cô:" Đây là khung hình diy tôi tự làm thủ công, nếu nhà mình có hình thích hợp thì có thể sử dụng nó, coi như lễ tạ tội của tôi."

Nhan Hạ nhận lấy, sau đó nói một tiếng cảm ơn, lúc này, người một nhà mới xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng ba người, cô gái lại nhanh chóng gửi thông điệp lên trang cá nhân.

Ánh mắt cười đáng yêu: Nam thần đã rời đi, tôi phát hiện bản thân giờ đã si mê nữ thần, ha ha, lập tức chuyển sang não tàn phần cô ấy." (não tàn phần: fan trung thành bất chấp, kiểu mất não, nhưng đây là cách gọi đáng yêu, theo ý hiểu của mình).

Đang xong, cô gái nhỏ vừa ngâm nga một bài hát vừa trở lại tiệm, lúc này, ông chủ vui vẻ nhìn cô:" Tháng này, tiền lương của cháu sẽ được thưởng thêm"

"Tại sao?"

"Cám ơn cháu đã làm quảng cáo miễn phí cho bác, vừa nãy có rất nhiều người gọi điện đến hỏi khung hình y hệt cái mà Lục Phi đặt làm....."

Nghe vậy, cô gái lập tức ngẩn ngơ, vậy cũng tính sao?

Nhưng mà, tăng lương vẫn là tuyệt vời nhất.

Bên kia, Lục Phi và hai mẹ con Nhan Hạ đang trên đường trở về rồi.

Trên xe, Lục Hạo ôm bức tranh đã đóng khung thật đẹp của mình, ngồi bên mama, ngáp nhỏ một cái:" Mẹ, con mệt rồi."

"Ngủ đi." Nhan Hạ đưa tay, cầm bức tranh ra, sau đó lấy một chiếc chăn mỏng từ sau xe ra đắp lên người cậu.

Vừa nằm xuống, Lục Hạo đã thờ ơ ngủ say.

Lúc này, Lục Phi cũng giảm tốc độ xe xuống thật chậm, ánh đèn trong xe cũng tối đi rất nhiều.

Trong chốc lát, một tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên.

Nhan Hạ liếc nhìn Lục Phi một cái, sau đó cầm điện thoại mở Weibo của bản thân ra.

Vừa mở ra, trong nháy mắt, vô số @ nhảy vào, đây đều là chuyện gì vậy, chẳng lẽ đã có việc gì xảy ra mà cô không biết?

Vừa mở ra, tất cả đều là video, còn có rất nhiều bài viết, tính từ miêu tả.....

Nhớ đến đám đông vây xem ngày hôm nay, trái tim Nhan Hạ dần bình thường trở lại.

Cô dùng tâm trạng thật thoải mái để xem những nội dung được đăng tải này.

Từng cái, từng cái một, nụ cười trên mặt Nhan Hạ chưa từng rơi xuống.

Rất nhanh, xem xong tất cả, cô chỉ cảm thấy cả cơ thể đều thật nhẹ nhõm.

Hình như, sau chuyện của Dương Ngưng, hướng gió của cộng đồng mạng đã có sự thay đổi?

Nghĩ đến đây, không biết vì sao, Nhan Hạ lại mở Weibo Lục Phi ra.

Tin tức đăng tải gần nhất chính là bức hình ăn cơm trưa nay.

Trong ảnh, cô và con trai cùng dùng ánh mắt đắm đuối nhìn thức ăn trên bàn, vẽ mặt hai người, nhìn qua có vẻ giống nhau, phía dưới, người ái mộ liên tục like và comment, trong lòng hơi chút xấu hổ, hình như khá mất mặt đó nha?

Nhan Hạ không nhận được ngắt đầu liếc nhìn chồng đang lái xe, sau đó lại cúi đầu xem tiếp.

Vừa đưa mắt đảo qua, mới phát hiện, khoảng thời gian gần đây, Lục Phi dường như đã đăng không ít tin về cô, mỗi bài viết, Nhan Hạ nhìn bình luận, có thể nhìn thấy sự thay đổi từng ngày, từng giờ.

Fan đang càng ngày càng có thói quen với sự tồn tại của cô??

Đúng lúc này, Nhan Hạ thấy có một móc tag của fan hâm mộ cốt cán, hậu viện của Lục Phi.

Rất cuộc là cái gì?

Mang theo tò mò, Nhan Hạ click vào.

Sau đó, cô nhìn thấy tin thứ nhất.

Thở nhẹ một hơi, Nhan Hạ từ từ nhìn xuống.

Càng xem đến phần sau, tâm trạng cô càng xúc động.

Từ lá thư này, cô có thể thấy được sự tiếp nhận của người viết đối với mình, và cả tình “yêu” với Lục Phi, đó không phải tình yêu nam nữ, mà là một thứ cũng thật đẹp và đáng quý như vậy.

Nhan Hạ không hâm mộ ai, thật ra, cô cũng không hoàn toàn hiểu loại tình cảm này, nhưng nghĩ đến Lục Phi, cô lại có chút ngộ ra, mặc dù lập trường khác biệt nhưng tình yêu họ dành cho chồng cô là không thể chối bỏ.

Mà sau khi xem đến dòng cuối, Nhan Hạ mới hiểu được, tại sao chỉ trong thời gian ngắn, fan lại có sự thay đổi nhanh chóng như vậy.

Đây là tiếng lòng của tất cả người hâm mộ.

Bất kể là ủng hộ hay không ủng hộ cô, cuối cùng, điều bọn họ muốn cũng chỉ là niềm hạnh phúc của thần tượng.

Bọn họ là vì Lục Phi mới tiếp nhận cô!

Tâm tư như thế, thật ra cũng không khiến cô cảm thấy ghét bỏ, ngược lại, chỉ có vui vẻ và may mắn.

Nhìn lại bình luận phía dưới, lại xem câu “cảnh cáo” mình kia, Nhan Hạ cười.

Nổi danh cái gì, cho đến bây giờ, cô đều không cần những thứ đó, cô chỉ hi vọng gia đình họ có thể quan hệ mình chính đại đi cùng nhau ở bên ngoài mà không chịu bất cứ sóng gió nào nữa.

Giống như hôm nay vậy, cho dù biết bên cạnh là một minh tinh nổi tiếng nhưng vẫn coi họ như người bình thường mà trò chuyện, cười nói.

Nghĩ tới đây, Nhan Hạ chia sẻ bài viết và bình luận.

Nhan Hạ: cảm ơn bạn đã ủng hộ Lục Phi.

Những lời này, mang theo sự chân thành cảm ơn của cô.

Có thể nói, nhờ người ấy, cô đã đỡ phải đi nhiều đoạn đường trắc trở, quanh co hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 58

Comment của Nhan Hạ rất nhanh được người hâm mộ kia thấy được.

Hiểu ý tứ trong câu nói của cô, đánh giá đối với Nhan Hạ lại nâng thêm một bậc.

Chính bản thân Nhan Hạ cũng hiểu, tất cả fan hâm mộ tiếp nhận cô đều chỉ vì nể mặt mũi của thần tượng nhà mình.

Cho dù Nhan Hạ cũng có nhân cách đầy sức hút nhưng trước nam thần mà họ theo đuổi bấy lâu nay, điều đó là chưa đủ, căn bản là thái độ của Lục Phi mới có ảnh hưởng đến “hậu viện trung thành” của anh.

Rất nhanh, vị fan này đã thay mặt toàn thể người ái mộ Lục Phi, trả lời Nhan Hạ trên Weibo, thật kiêu ngạo:” Ừm.”

Sự tương tác giữa Nhan Hạ và người hâm mộ kia rất nhanh được giới truyền thông chú ý, lướt qua làn sóng náo nhiệt khi cánh Lục Phi và gia đình anh đi chơi được truyền tải trên mạng xã hội, họ nhanh chóng quyết định tung tin.

Không bao lâu sau, tất cả đầu các trang báo đều có những tin như này.

Nhan Hạ và fan Lục Phi tiêu tan hiềm khích, câu chuyện của Dương Ngưng góp phần lớn công sức

Nhan Hạ tương tác cùng fan Lục Phi?

khiếp sợ, Nhan Hạ nhận được sự cảm thông từ người hâm mộ Lục nam thần

.....

Mà lúc này, xe Lục Phi đã trở về đến nhà.

Lúc xuống xe, Lục Phi trực tiếp đi xuống ghế lái vòng ra sau bế Lục Hạo lên, còn Nhan Hạ cũng cầm túi đựng tranh bước xuống.

Sau khi vào phòng con, thay quần áo cho cậu, hai người mới rời đi.

Họ cũng chưa trở về phòng mà cùng nhau đến phòng khách.

Lục Phi rót hai chén nước ấm rồi đưa một ly đến trước mặt Nhan Hạ:” Sao rồi? Hôm nay đối mặt nhiều người như vậy thì em cảm thấy thế nào?”

“Tạm được, cũng không khso như trong tưởng tượng của em, có hai người ở bên, em không thấy khẩn trương chút nào.” Không cần Lục Phi nhắc đến, Nhan Hạ cũng có thể nhận rõ sự thay đổi của mình.

Việc càng làm cho cô ngoài ý muốn chính là, rõ ràng việc cô mặc chứng chương ngại tầm nhìn đã bị đưa ra ngoài ánh sáng nhưng không ai đi nhằm vào vấn đề này để

mở xé.

Thật ra, Nhan Hạ không biết rằng, những gì cô đang thể hiện ra bên ngoài hoàn toàn không giống biểu hiện của một người mắc chứng bệnh tâm lí quái đản ấy, cũng chính vì vậy nên có nhiều người nghĩ cô đã khỏi bệnh.

Nếu khỏi, thì còn ai đi chú ý vấn đề này nữa?

“Rất tốt.” hai chữ đơn giản bật ra từ miệng anh, Lục Phi nhìn Nhan Hạ của hiện tại, trái tim tràn ngập sự thoải mái, giờ đây, bọn họ trong mắt tất cả mọi người là vợ chồng, vợ chồng đứng trên danh nghĩa, đã có thể bước đi dưới ánh mặt trời.

So với Nhan Hạ, trên thực tế, anh lại càng vui vẻ.

“Ừ.” Nhan Hạ khẽ vuốt cằm, khoe môi cũng mang theo nụ cười, một khắc sau, cô nhấp một ngụm nước rồi cầm điều khiển mở TV, quen cửa quen nẻo mở kênh giải trí.

Lúc đó đúng là thời gian quảng cáo, Nhan Hạ để điều khiển xuống, xem một chút.

Lục Phi ở một bên thấy cô coi TV, cũng không nói gì nhiều, chỉ đứng dậy đi thẳng về phòng chuẩn bị tắm rửa.

Mà ngay khi anh rời đi, chương trình Nhan Hạ coi cũng đúng lúc bắt đầu.

Vừa nhìn, cô đã thấy những bóng dáng quen thuộc.

Nhan Hạ lướt qua rồi nhanh chóng bị sặc nước.

“Khụ khụ khụ.....” ho khan vài tiếng, cô mới có thể xem kĩ nội dung trên màn hình.

“Xế chiều hôm nay, cộng đồng mạng vừa nhắc lên một cuộc truy tìm sóng gió, thì ra là nam thần quốc dân của chúng ta – Lục Phi, dẫn vợ và con trai anh ấy đi đến khu vui chơi giải trí, tất cả hành trình của họ đều trở thành tiêu điểm chóc ư dân mạng.....” “Theo lời dẫn của phát ngôn viên, Nhan Hạ không ngừng nhìn thấy những tấm ảnh đã thấy trên Weibo trước đó.

Nhìn tấm ảnh tiểu nam thần che mắt, thật lòng, cô cảm thấy da mặt mình đã rớt hết xuống trước mặt nhân dân cả nước, xem xong video này, chẳng lẽ sẽ còn người không biết hai vợ chồng họ làm gì trên bánh xe quay khổng lồ sao?

Trong đầu đột nhiên hiện lên một màn khi ấy.

“Lần này có thể cùng ba mẹ đứng thật cao thật cao.” Hạo hạo nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, hưng phấn nói.

Ô cũng nhìn theo con, trong đầu nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên đến nơi đây cùng Lục Phi.

Tất cả quá khứ đều thật đẹp, nhưng ngay khi đến điểm cao nhất, Lục Phi đột nhiên đưa tay che kín hai mắt tiểu Hạo, sau đó dùng bàn tay còn lại kéo hông cô gần sát, ngay lúc cô còn bất ngờ chưa kịp đề phòng thì cánh môi đã bị ngậm lấy.

Sau đó, một chiếc lưỡi linh hoạt cạy ra hàm răng, xâm nhập thật sâu..... Mãi đến khi cô sắp không thở được nữa.

.....

Hồi tưởng một màn này, má cô không không chế được mà đỏ lên.

Lúc này, thông tin liên quan về chuyện này cũng gần đến hồi kết, Nhan Hạ nghiêm túc ngồi xem tiếp.

Khi thông tin thứ hai được đưa ra, Nhan Hạ đã khá bình tĩnh.

“Cũng trong hôm nay, Nhan Hạ, người vợ xinh đẹp của nam thần đã sáng tạo ra kì tích, cô đã khiến “hậu viện” khổng lồ của Lục nam thần đồng ý sự tồn tại của bản thân, mọi người cũng biết, fan hâm mộ của Lục Phi rất khó tính, phải chăng, người phụ nữ này có một loại sức quyến rũ nào đó, mọi người hãy xem xem cô ấy có sức hút gì?.....”

Mị lực của cô?

Nói thầm bốn chữ này, Nhan Hạ cũng hơi không kịp phản ứng, sức quyến rũ của cô đối với Lục Phi, dùng trên người fan hâm mộ thì có hữu dụng không? Không.

Họ tiếp nhận nàng cũng chỉ bởi một lí do đơn giản —— sự thích hợp mà thôi.

Chỉ là, cái thích hợp này, đối với cô, cũng thật quá khó được.

Những bản tin sau đều không quá liên quan đến mình, nhưng Nhan Hạ vẫn xem và nhận được không ít tin tức từ các ngôi sao khác.

Ngày thường, cô cũng rất thích xem tin tức, hơn nữa, nếu vui vui, còn có thể hỏi Lục Phi những điều đó có thật sự tồn tại hay không?

Sau khi xem hết, Nhan Hạ lại nhảy sang kênh mà cô hay xem, coi xong mới ngáp dài trở về phòng ngủ.

Trong phòng, Lục Phi đang ngồi trên giường, cầm điện thoại nhìn cái gì, cảm nhận được sự xuất hiện của Nhan Hạ, anh mới hơi ngẩng đầu, nói:” Anh đã xả và chỉnh nước cho em rồi, em vào ngâm người một lúc, nếu lạnh thì lại thêm nước nóng vào, anh đã chuẩn bị sẵn tất cả đồ tắm và để một bên rồi đấy.”

“Ừm, tốt.” Nghe vậy, Nhan Hạ lập tức để điện thoại lên tủ đầu giường, sau đó hừ cười mang quần áo và khăn tắm vào nhà tắm.

Ông chồng nhà cô thật quá săn sóc.

Mà chờ Nhan Hạ vào phòng tắm, đóng cửa xong, Lục Phi mới ngẩng đầu liếc mắt nhìn, con trai quả nhiên đã kế thừa “thiên phú” âm nhạc của cô ấy, hát vui một đoạn cũng giống nhau như vậy.

Hoặc là, cũng có thể nói, tiểu Hạo học cái này từ mẹ nó?

Nghĩ đến đây, khoe môi anh không nhịn được mà tràn ra nụ cười

Anh cảm thấy rất rõ điều này, càng ở nhà, tâm trạng bản thân càng tốt thêm.

Gia đình, quả thật chính là góc bình yên trong lòng anh.

Nghĩ đến ý nghĩ vẫn quanh quẩn trong đầu mấy ngày nay, Lục Phi càng thấy rõ, có lẽ anh nên đi thử phát triển sự nghiệp trên một phương diện mới.

Sau đó, ánh mắt anh trở về với màn hình điện thoại, nhìn đoạn đối đáp giữa cô và fan, đáy mắt thoáng qua tia dịu dàng, từ trước đến nay, cô luôn đứng ở góc độ của anh và con, nghĩ cho họ.

Tình cảm đậm sâu như vậy, thì sao người khác có thể không dùng cả trái tim để đáp trả chứ?

Rời khỏi Weibo của cô, vào trang cá nhân của mình, soạn một tin”Yêu” kể về quá khứ.

Khi anh còn đang soạn tin, chuông điện thoại vang lên.

Nhìn số hiển thị trên màn hình, Lục Phi thuận tay nhận:”Chị Hinh, có chuyện gì sao?”

“Mục tổng nhờ tôi hỏi cậu, có thể gửi một phần tài liệu trog tay chúng ta cho họ không, chính là tài liệu công ty England mà Dương Ngưng nắm giữ.” Hinh Ảnh hỏi luôn.

Nghe vậy, đáy mắt Lục Phi nhanh chong lướt qua một tia ý vị không rõ, xem ra thám tử của England trong Chí Tôn đã gửi tin tức về.

“Có thể, nhưng không cần chuyển qua tay người của chúng ta.” Lục Phi nhắc nhở.

“Tôi hiểu.” Hinh ảnh gật đầu nói, Lục Phi dùng con cá này để trao đổi điều kiện với Trần Cảnh, nếu đưa cái này cho Mục tổng thì nghe về có chút không đúng cho lắm.

Thế nhưng, cách làm này, nhìn qua thì tưởng như không tốt.

Nhưng cô đi theo Lục Phi lâu như vậy, không ai hiểu rõ con người này hơn cô, sợ rằng nguyên nhân của hành động này chính là để trả thù cho Nhan Hạ mà thôi.

Dù sao Dương Ngưng có cơ hội làm những việc đó, hoàn toàn là nhờ có England đứng sau lưng ủng hộ.

Lấy được mệnh lệnh, Hinh Ảnh liền định cúp điện thoại.

Nhưng ngay lúc này, Lục Phi lại lên tiếng:” Còn một việc nữa.”

“Ừm, là cái gì?”

“Tra rõ cho tôi mối quan hệ của Dương Ngưng với những người khác, kể cả ở ngoài England, không bỏ sót một ai, cả những nam minh tinh từng hợp tác với cô ta nữa.”

“Anh nghi ngờ.....”Hinh Ảnh lập tức kinh sợ, trong ấn tượng của cô, quả thật Dương Ngưng từng hợp tác với không ít người, nhưng họ có thể dính vào cùng một chỗ sao? Dù sao thì người này cũng không tồn tại trong tư liệu về cô ta.

“Tra một chút xem kết quả như thế nào?” Lục Phi tiếp tục nói, chính bởi vì không có nên mới đáng giá để hoài nghi.

Dù sao, lấy tính cách của đối phương, đây cũng không phải người sẽ buông tha những cơ hội điểm ngọc như vậy.

“Ừ, tôi sẽ nghiêm túc tra một lần.” Trên thực tế, Hinh Ảnh vẫn rất tin tưởng trực giác của Lục Phi.

“À, gần đây công ty có kịch bản nào tốt không?”

“Cậu định quay phim sao?”

Nghe vậy, Lục Phi cười cười nói”Không, tôi chuẩn bị làm đạo diễn.”

Khi anh nói xong câu đó, vừa lúc Nhan Hạ bước ra từ phòng tắm, nghe vậy, cô ngẩn người, chồng cô muốn làm đạo diễn?

Sự chuyển mình này có phải quá lớn rồi không.

Mà Hinh Ảnh ở đầu dây bên kia cũng có suy nghĩ giống hệt cô.

“Tại sao đột nhiên lại muốn làm đạo diễn?” cô không thể phủ nhận một điều, rằng Lục Phi rất có thiên phú trong nghiệp diễn, nhưng đạo diễn, thì không phải ai cũng có thể làm được.

“Cô có thể nói với Mục tổng, về phần đầu tư tiền bạc, tôi sẽ tự cho vào hơn một nwaar.” Lục Phi không trả lời thẳng mà chỉ đưa ra quyết định.

Điều này cũng khiến Hinh Ảnh nhận rõ quyết tâm của anh, cô để lại một câu “Tôi sẽ chuyển lời đến Mục tổng” rồi cúp điện thoại, trái tim nhỏ của cô còn chưa đủ sức để trải qua cơn sốc như vậy.

Mà cúp điện thoại xong, Lục Phi nhìn Nhan Hạ ngơ ngác đứng tại chỗ, nhíu mày nói: “Tới đây, anh sấy tóc cho.”

Nói xong, anh lấy máy sấy từ ngăn kéo tủ ra.

Nhan Hạ hỏi hờn, lau qua mái tóc rồi đi về phía anh, để anh thổi từng lọn tóc, chỉ là, trong đầu vẫn xoay vòng một ý nghĩ:” Tại sao Lục Phi lại muốn làm đạo diễn?

Xin lỗi các nàng vì mình đang trong thời gian thi cử nên chậm tiến độ, từ chương sau trở đi sẽ không phải do mình làm nữa nên hẳn là truyện sẽ up đều hơn, mong mọi người đừng bỏ qua truyện nhé

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 59

Edit: TranGemmy

Thấy Nhan Hạ có vẻ không chuyên tâm, Lục Phi cũng không chút để ý, bàn tay lớn không ngừng đưa qua đưa lại trên đầu cô, nhiệt độ máy sấy tóc cũng vừa đủ thổi trên mái tóc cô, làm cho người ta có cảm thấy thật thoải mái.

Cảm nhận động tác nhẹ nhàng của Lục Phi, Nhan Hạ từ từ nhắm hai mắt lại, từng đợt sóng nhẹ dâng lên trong lòng.

Trong chốc lát, cả cơ thể cô từ từ thấp xuống, thấp xuống, nhưng vẫn nằm trong ngực Lục Phi, tìm lấy một tư thế thích hợp, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, phát ra những tiếng thở nhẹ đều đều.

Mà động tác của Lục Phi cũng theo Nhan Hạ mà không ngừng điều chỉnh góc độ, đến cuối cùng thấy Nhan Hạ vui trong lòng mình ngủ say, thật đúng là đỡ khóc đỡ cười.

Sau đó anh vẫn chăm chú sấy khô tóc cho Nhan Hạ, rồi mới khẽ quay sang bế cả người cô lên, đặt ở bên cạnh mình, lại giúp cô đắp chăn cẩn thận.

Nhìn Nhan Hạ yên tĩnh ngủ, lòng Lục Phi lại dần dần trở nên mềm mại.

Dùng tay phải đỡ lấy đầu, nghiêng người, chăm chú nhìn Nhan Hạ, hồi lâu, lại đưa tay tới mặt cô từ từ vuốt ve.

Xúc cảm mềm mại quanh quẩn ở đầu ngón tay, ánh mắt Lục Phi mang theo yêu thương say đắm không chút che giấu, nhìn một lát, rồi lại đưa tay ôm lấy Nhan Hạ vào ngực mình, ém lại gần, tắt đèn, rồi cùng nhau chìm vào mộng đẹp.

Ngay khi ánh đèn vừa tắt, ánh trăng ngoài cửa lẳng lặng chiếu vào góc giường, dịu dịu trong bóng tối.

Đêm tuyệt đẹp như vậy, bầu không khí này cũng thật là tốt.

Ngày hôm sau, tinh thần Nhan Hạ rất tốt mở mắt ra, đập vào mắt chính là gương mặt tuấn mỹ không góc chết của Lục Phi, chỉ nhìn một cái thôi cũng khiến trái tim cô đập rộn lên.

Chồng nhà cô quả nhiên là rất đẹp trai, rất rất đẹp trai, mê chết cô rồi.

Lúc này, Lục Phi mở hai mắt ra, ngay lập tức, nhìn thấy ánh mắt Nhan Hạ đang chớp chớp, trong mắt không khỏi ánh lên nụ cười chế nhạo: “Anh đẹp trai không?”

Thấy ánh mắt Nhan Hạ si mê nhìn anh, anh chỉ cảm thấy tâm tình rất rất rất tốt.

“Có.” Sắc mặt Nhan Hạ phớt hồng, lên tiếng đáp.

Nhìn bộ dạng Nhan Hạ đỏ mặt, lại nhớ tới câu nói “Khoác lác vô sĩ” của cô hôm đó, ngay lập tức, Lục Phi trực tiếp ôm lấy mặt Nhan Hạ hôm lên, sáng sớm đã bị nhìn bằng ánh mắt như vậy, anh không bị hấp dẫn mới là không bình thường đấy.

Đôi môi vừa tiếp xúc nhau, hai người nhanh chóng cảm nhận được ngọn lửa đang lan nhanh trong cơ thể, Lục Phi chỉ hận không thể nuốt luôn cả người Nhan Hạ vào trong bụng mình.

“Đừng, lát nữa Hạo Hạo sắp tỉnh dậy rồi.” Giữa hơi thở gấp gáp, Nhan Hạ từ từ đẩy Lục Phi một cái.

“Hả?” Lúc này giọng nói của Lục Phi mang theo vài phần dồn dập nặng nề, ánh mắt nhìn Nhan Hạ lộ ra ánh lửa nóng bỏng, mà cả người lại toát lên vẻ khêu gợi quyến rũ vô cùng.

Thấy Lục Phi như thế, Nhan Hạ không nhịn được nuốt nuốt nước miếng một cái, nam thần ngay trước mặt là của riêng mình, thật sự không cưỡng nổi mà.

Ánh mắt si mê này của Nhan Hạ, lại níu chặt lấy lòng Lục Phi một lần nữa, không nhịn được lại triển miên trộm lấy hương vị ngọt ngào trên môi cô, nhưng nghĩ đến con trai đang ở căn phòng cách vách, thật sự bây giờ rất dễ bị gián đoạn, mới không đành lòng để cho mình chịu đựng khó chịu vậy.

“Bây giờ tạm tha cho em, buổi tối phải bồi thường thế nào cho phải đây?” Lục Phi híp mắt cười hề nghi, lúc này con người ngày thường luôn trong treo lạnh lùng lại lộ ra dáng vẻ lưu manh, thật sự là làm câu hồn người mà.

Nhan Hạ liếc Lục Phi một cái, trực tiếp đẩy anh ra, xấu hổ nói: “Còn không chịu rời giường.”

Bồi thường cái gì chứ, rõ ràng là biến cô thành đồ ăn cho anh, tùy ý anh làm khó dễ mà.

Bị Nhan Hạ đẩy ra, Lục Phi thuận thế lật mình một cái, sau đó nhìn chằm chằm Nhan Hạ, ánh mắt mang nét cười như có như không nhìn cô, chậm rãi nói: “Em giúp anh thay quần áo đi?”

Giọng Lục Phi mang theo một chút hấp dẫn đặc biệt, hơn nữa còn khuôn mặt đẹp trai ấy, chỉ yên lặng nằm ở đó, cũng có thể làm cho người ta nảy sinh một loại kích động muốn nhào lên.

Nhưng thường ngày vẫn thấy bộ dạng quyến rũ của Lục Phi, mặc dù vẫn bị hấp dẫn, nhưng dù sao cũng vẫn có sức chống cự nhất định, Nhan Hạ xoay người cầm lấy quần áo của mình đi vào nhà tắm.

Chờ sau khi cô thay đồ đi ra ngoài, nhìn thấy Lục Phi vẫn còn mặc đồ ngủ, tay chống đầu dõi mắt nhìn theo cô, lập tức trong đầu Nhan Hạ hiện lên bộ dạng ăn vạ của

Lục Hạo, trình độ của hai cha con nhà này thật là giống nhau.

“Thật sự không giúp anh thay sao?” Lục Phi lại hỏi lại lần nữa.

Đúng lúc này, trên tay cầm cửa truyền đến tiếng vang, xoay xoay hai cái, rồi lại có tiếng gõ cửa lớn vang lên.

“Rầm rầm rầm..... Ba, mẹ, nên rời giường rồi, Hạo Hạo muốn đi học.” Lục Hạo ở ngoài cửa không ngừng kêu lớn, vì quay chụp chương trình mà phải xin nghỉ một ngày, bây giờ bé không kịp chờ nữa, chỉ muốn kể với những người bạn nhỏ của mình một ngày bé cùng ba mẹ ra ngoài chơi!

"....."

“Còn chưa dậy sao? Sao lại khóa cửa thế này?” Tiếp đó, lại truyền tới tiếng lẩm bẩm của Lục Hạo ở ngoài.

Ngay sau đó, Nhan Hạ mở cửa ra.

“Mẹ.” Lục Hạo nhìn thấy Nhan Hạ, ngay lập tức nhào tới, cả người đều toát lên vẻ cực kỳ hưng phấn, sau đó nhìn Lục Phi sau lưng Nhan Hạ một cái: “Sao ba còn chưa rời giường vậy?”

“Ba con còn chưa thay đồ nữa.” Nhan Hạ đáp lời, sau đó giống như nghĩ tới cái gì đó, cô quay lại mở tủ treo quần áo lấy ra một bộ đồ, cười nói: “Hạo Hạo, con giúp ba thay quần áo được không?”

“Được. Được chứ.” Lục Hạo vội vàng gật đầu, trên mặt còn mang theo vẻ kích động, bé có thể giúp ba mặc quần áo đấy.

Nghĩ tới đây, Lục Hạo nhanh chóng ôm lấy quần áo của Lục Phi quét quét trên đất vì quá dài, chạy nhanh tới ném lên giường, rồi thân thể nhỏ bé chậm chạp bò lên giường, nói: “Ba, con giúp ba thay quần áo.”

Nói xong, bàn tay nhỏ bé đã đưa về phía thân thể Lục Phi.

Đến đây, Nhan Hạ không nhìn được nữa, trực tiếp ra khỏi phòng, nhanh chóng vào bếp làm điểm tâm sáng.

Nấu một ít cháo, lại chiên thêm mấy quả trứng, mới thấy hai người Lục Phi và Lục Hạo từ trong phòng đi ra, sau đó Nhan Hạ nhìn thấy, quần áo trên người Lục Phi đều bị làm cho lộn xộn hết lên.

Nhìn một cái là biết ngay đây là kiệt tác của Lục Hạo.

“Mẹ, con hoàn thành nhiệm vụ rồi, con giúp ba thay quần áo xong rồi.” Lục Hạo dương dương tự đắc, hả hê khoe chiến công.

“Hạo Hạo thật biết nghe lời, ăn sáng thôi.” Nhan Hạ vẫy vẫy tay.

Nghe vậy, ánh mắt Lục Hạo sáng lên, lập tức sà tới bên bàn ăn, nhìn trứng chiên vàng óng, nuốt nước miếng nói: “Con thích ăn cái này nhất.”

Nói xong, làm bộ muốn leo lên bàn, nhưng ngay sau đó lại bị Lục Phi cản lại: “Hạo Hạo, hình như con còn chưa đánh răng đâu! Cần thận bị giun bây giờ.”

Vừa nói xong, Lục Hạo liền vội vàng che miệng lại, hàm hồ nói không rõ tiếng: “Hạo Hạo không có bị giun.”

Thành công lừa được con trai mình, sau đó, Lục Phi dẫn Lục Hạo vào một phòng tắm khác.

Chờ rửa mặt đánh răng xong đi ra, một nhà ba người thư thái cùng nhau dùng bữa sáng.

Sau đó lại cùng nhau ra cửa.

Ngồi trên xe, nhìn thấy quần áo trên người Lục Phi không giống lúc trước, Lục Hạo lập tức “Ah” một tiếng, sau đó nói: “Sao ba lại đổi quần áo vậy?”

“Có lẽ ba con cảm thấy không thoải mái.” Nhan Hạ ở một bên cười nói, nếu Lục Phi mà ra ngoài với cái bộ dạng đó, chắc chắn sẽ hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

“Hạo Hạo thật vất vả mới mặc xong đồ cho ba, còn muốn để lát nữa cho cô giáo nhìn xem một chút.” Lục Hạo nhỏ giọng lẩm bẩm, tiếng nói tuy bé, nhưng trong không gian nhỏ trong xe lại nghe rất rõ ràng.

Thấy vậy, Nhan Hạ càng không chút khách khí cười ra tiếng, nếu Lục Phi thật sự ăn mặc như vậy xuất hiện trước mặt cô giáo Lý, vậy chỉ sợ hình tượng của Lục Phi sẽ sụp đổ mất.

Nhìn thấy vẻ vô tội của con trai và nụ cười giễu cợt của Nhan Hạ qua kính chiếu hậu, Lục Phi nhủ thầm, sau đó đạp chân ga, xe nghiêng ngang rồi đi, chờ anh đưa Lục Hạo tới trường học rồi, anh sẽ từ từ cho cô biết tay.

Sau một hồi, xe Lục Phi cũng dừng lại trước nhà trẻ.

Hôm nay, Lục Phi cũng không xuống xe, mà để Nhan Hạ xuống đưa Lục Hạo vào.

Gần đây Lục Hạo thường xuyên được ở cùng ba mẹ, lúc này cũng không để ý, đeo ba lô nhỏ của mình rồi đi theo sau lưng Nhan Hạ.

“Cô giáo Lý.” Nhan Hạ chào.

“Chào mẹ Hạo Hạo.” Cô giáo Lý kêu lên, mặc dù bây giờ có nhiều người đều gọi Nhan Hạ là thiết kế Nhan, nhưng cô giáo Lý đã sớm quen gọi cô là mẹ Hạo Hạo rồi, ngay lập tức cũng không quen đổi lại được.

Nhan Hạ cũng không để ý chút nào, ngược lại còn cảm thấy danh xưng này rất thân thiết.

“Hạo Hạo gần đây luôn xin nghỉ, thật sự là gây phiền phức cho cô giáo rồi.” Nhan Hạ không khỏi áy náy nói, quy định ở trường học quản lý tương đối nghiêm khắc, tất cả đều may là có cô giáo Lý giúp đỡ.

“Hạo Hạo rất thông minh, bài tập vẫn theo kịp, lại còn có thiên phú, các giáo viên ở trường đều rất thích bé.” Cô giáo Lý lên tiếng. Cô nói đều là sự thật, ở nhà trẻ Lục

Hạo chính là bạn nhỏ được các giáo viên yêu thương nhất. Sau đó, Lục Hạo lại xuất hiện trên tivi, hơn nữa còn là con trai của Lục nam thần, nhân khí ở trường học lại không ngừng tăng vọt, cô biết ở trường bọn họ, Lục Hạo có không ít người hâm mộ, những người này đều là yêu Lục Hạo còn không hết ấy chứ.

“Mẹ, con sẽ biết nghe lời.” Lục Hạo vỗ vỗ ngực mình, bộ dạng kia, giống như đang tuyên thệ một lời thề đảm bảo, nhưng vẫn rất đáng yêu.

“Ừ, con ở lại trường học ngoan ngoãn nghe lời, buổi tối ba mẹ lại tới đón con.” Nhan Hạ gật đầu một cái, vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Lục Hạo nói.

“Vâng.” Lục Hạo gật gật đầu, nụ cười trên mặt càng rực rỡ hơn.

Nhìn dáng vẻ này của Hạo Hạo, trong lòng cô giáo Lý đang đứng một bên lại thêm mừng rỡ, Lục Hạo càng ngày càng vui vẻ, càng ngày càng tích cực, mặc dù trước đây cũng rất ngoan ngoãn, nhưng luôn cảm thấy thiếu thiếu chút gì đó.

Mà bây giờ, cả người cậu bé đều tràn đầy cảm giác vui vẻ và hạnh phúc.

Loại cảm giác này, khiến trong lòng cô và những người khác nhìn thấy đều không ngăn được sự ám áp, cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Chuyện công khai sự tồn tại của mẹ Hạo Hạo cùng cậu bé, thật sự là một lựa chọn đúng đắn.

Dù sao khi đứa bé càng lớn, sẽ càng ngày càng nhạy cảm hơn.

Nghĩ tới đây, lòng cô giáo Lý lại càng cảm thấy bội phục Nhan Hạ.

Chuyện xảy ra mấy ngày nay cô đều biết, áp lực Nhan Hạ phải gánh chịu có lẽ là rất lớn.

Nhưng cho dù như thế nào, bây giờ bọn họ vẫn ổn là tốt rồi.

“Mẹ Hạo Hạo, chúng tôi vào đây.” Hoàn hồn lại, cô giáo Lý nói.

“Vâng, hẹn gặp lại.” Nhan Hạ gật đầu nói.

“Mẹ, hẹn gặp lại.” Nói xong câu đó, Lục Hạo ngay lập tức quay người đi về phía người bạn nhỏ ở bên trong.

Mãi cho đến khi không còn thấy bóng dáng Lục Hạo nữa, Nhan hạ mới xoay người trở lại xe, mà vừa vào trong xe, một lực đạo lớn nóng bóng liền đè ép lên cô.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60

Edit: TranGeny

Nhan Hạ ngay lập tức phản ứng kịp thời, dùng tay trực tiếp ngăn trở Lục Phi lại, nói: “Anh muốn làm cái gì?”

Cô không biết xung quanh liệu có phóng viên đang rình rập không, lỡ mà để người ta chụp được hình thì làm thế nào? Nhan Hạ cũng không muốn bị tung ra scandal đâu, nếu không về sau cô nào còn mặt mũi mà ra ngoài đường gặp người khác chứ!

Dù sao, đối với những phóng viên giải trí và các loại tin tức như thế, cả ngày chỉ biết bát quái, cô đã quá rõ ràng rồi.

Nhìn bộ dạng tránh né của Nhan Hạ, ngược lại Lục Phi lại cảm thấy rất thú vị, lấy tay chặn lại phía bên kia của xe, cả người dán lại chỉ còn cách Nhan Hạ vài cm.

"Lục Phi....." Nhan Hạ thẹn quá hóa giận gọi tên Lục Phi.

“Bây giờ anh có làm cái gì đâu?” Lục Phi nhún mày nói, mặt thể hiện tâm tình có vẻ đang rất tốt.

Mà tâm tình anh chính xác là đang rất tốt, người hâm mộ của anh, đã hoàn toàn không còn quấy nhiễu Nhan Hạ nữa, Nhan Hạ cũng không cần phải gánh vác bất kỳ áp lực nào, từ nay anh cũng không cần cố kị chút nào khi ở bên cô nữa.

Nhan Hạ quét mắt nhìn Lục Phi một lượt, dáng vẻ của họ lúc này mới càng làm người ta cảm thấy thêm mập mờ.

Lại thấy mắt Lục Phi mang theo vẻ chế nhạo, trong lòng Nhan Hạ khẽ hừ một tiếng, một giây sau, cô trực tiếp đưa tay lên vòng ôm lấy cổ Lục Phi, chậm rãi nói: “Vậy anh muốn làm gì nào?”

Nhìn phản ứng đó của Nhan Hạ, khóe môi anh khẽ cong lên, từ từ tiến sát người lại phía cô.

Mất thấy khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại vài cm, nhịp tim Nhan Hạ bỗng tăng tốc kịch liệt, lúc này động tác Lục Phi mới dừng lại, sau đó đưa tay lên mặt Nhan Hạ nhéo một cái: “Được rồi, không trêu em nữa, em muốn đi đâu?”

“Cái này không phải nên để anh xem xét sao?” Thấy Lục Phi thật sự không định làm gì, Nhan Hạ nhìn xung quanh một chút, sau đó âm thầm thở hắt ra một hơi ở trong lòng, rồi mới đẩy tay Lục Phi đang ở trên mặt cô ra, dừng có coi cô thành Hạo Hạo mà bóp mặt cô vậy chứ.

Lục Phi cũng thuận thế rút tay lại, sau đó quay trở lại vị trí của mình, ánh mắt sáng trưng nhìn chằm chằm Nhan Hạ ở bên cạnh, hồi lâu mới nói: Trở về trường học xem một chút chứ?”

Cần đây mọi người không ngừng nhắc tới quá khứ của bọn họ, trên thực tế mà nói, bọn họ cũng đã nhiều năm không trở lại trường học, hoặc có thể nói chính xác là, không dám trở về.

“Được.” Nhan Hạ gật đầu đồng ý.

Một lát sau, xe đã đỗ lại bên ngoài sân trường.

Tại cổng trường học, có không ít sinh viên đang đi bộ.

Nhìn dáng vẻ tràn trề thanh xuân của bọn họ, trong đáy mắt Nhan Hạ thoáng qua vẻ hoài niệm, trong lúc bất tri bất giác như vậy, mà thời gian đã trôi qua nhiều năm thế rồi.

Chỉ là, vì sợ sẽ gặp phải tình huống bị người ta vây quanh đuổi theo chặn đường như trước đây, nên hai người Nhan Hạ và Lục Phi còn cố ý ngụy trang một chút.

Họ mặc đồ không khác gì đồng phục của những sinh viên bình thường khác, còn đeo khẩu trang che mặt nữa, càng thêm không có gì nổi bật nữa rồi.

Rất nhanh chóng, họ dễ dàng tiến vào cổng trường, hơn nữa cũng không bị người nào chú ý tới.

“Nơi này vẫn giống như trước đây, không có thay đổi gì nhiều.” Lúc này, Nhan Hạ đứng cạnh hồ nước trong sân trường nhìn lên, lại nhìn bầy cá tung tăng tự tại bơi lội trong làn nước trong veo, giống y như những gì cô còn nhớ trong hồi ức trước đây, trong lòng không khỏi dâng lên chút cảm khái.

“Chúng ta cũng thế, vẫn như ngày xưa.” Lục Phi tiếp lời Nhan Hạ mà nói.

Người ta thường nói đến cảnh còn người mất, nhưng bây giờ người và cảnh vẫn như vậy, không thay đổi gì.

Nghe vậy, Nhan Hạ bật cười một tiếng, nhìn những học sinh đang đi qua đi lại xung quanh, cảm khái nói: “Cảm giác như chúng ta cũng đã già rồi, có điều đúng là già thật rồi, chúng ta cũng đã có Hạo Hạo rồi còn gì.”

“Lần sau dẫn Hạo Hạo tới, chúng ta cùng nhau chụp ảnh.” Lục Phi đề nghị.

Khi bọn họ kết hôn, ảnh cưới là chụp ở nước ngoài, bây giờ suy nghĩ một chút có thể đưa Hạo Hạo theo.

“Ảnh?”

“Ừ, đến lúc đó anh sẽ sắp xếp ổn thỏa.” Lục Phi nói xong, trên mặt ánh lên sự vui vẻ, anh sẽ từ từ bù đắp lại những gì hai người đã bỏ lỡ.

“Được.” Nhan Hạ cũng không quá bận tâm, chỉ là chụp vài tấm hình thôi mà.

Lục Phi cũng chỉ cười mà không nói, đôi mắt chăm chú khóa trên gò má Nhan Hạ, sau đó kéo vai cô qua, lấy điện thoại di động của mình ra: “Bây giờ, trước hết chụp một tấm đã.”

“Được.” Gật đầu một cái, Nhan Hạ tựa vào trong ngực Lục Phi, nhìn về phía camera điện thoại để lưu lại hình ảnh hạnh phúc của hai người.

Sau đó, hai người nắm tay nhau đi lang thang trong sân trường.

“Đây là học viện biểu diễn anh đã học sao?”

“Ừ.” Lục Phi gật đầu.

"Thật ra thì....."

"Cái gì?" Thấy dáng vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi của Nhan Hạ, Lục Phi quay sang nhìn cô tò mò.

“Thật ra thì khi anh đuổi theo em làm quen, không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau đâu, hồi đó em bị bạn cùng phòng lôi kéo đến xem khoa biểu diễn bên này..... Ngắm trai đẹp.” Nhan Hạ nói đến đây, sắc mặt trở nên phỉếm hồng, lúc ấy cô bị kéo tới đây, mà vừa vịn ở trong đám người ấy, người đầu tiên cô chú ý tới lại chính là Lục Phi.

“Vậy anh nhất định là người đẹp trai nhất.” Lục Phi tự dặt vàng lên mặt, anh sẽ không nói rằng, lần đấy anh cũng đã nhìn thấy cô, nhưng đó cũng không phải là lần đầu tiên anh gặp cô, lúc đó anh đã thích cô rồi, nên buổi biểu diễn hôm ấy, anh đã dùng hết sức để biểu diễn thật tốt trong chương trình.

“Thật ra thì, lúc ấy anh với những người ở đó đều là trai đẹp, cũng không cảm thấy khác biệt nhiều lắm chứ?” Nhan Hạ không muốn để cho Lục Phi hả hê như vậy nên cố ý nói, nhưng quả thật hôm ấy mỗi nam sinh ở đó đều có ngũ quan tuấn mỹ cả, chỉ có điều không hiểu tại sao, cô mới nhìn một cái đã chú ý tới anh, có lẽ đó chính là duyên phận giữa bọn họ chẳng?

“Nhưng bây giờ đúng là anh đẹp trai hơn bọn họ, hơn nữa, cũng không có ai hạnh phúc hơn anh, bởi vì, anh có em.” Lục Phi thì thầm bên tai Nhan Hạ, vẻ mặt không hề che giấu sự hài lòng.

Lúc ấy, mặc dù ở học viện biểu diễn có rất nhiều cô gái xinh đẹp, người theo đuổi anh cũng không ít, nhưng mà trong lòng anh chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ tới sự nghiệp, đối với anh tình yêu chỉ là hy vọng xa vời.

Có điều ở trong ký túc xá, chuyện bị thảo luận nhiều nhất lại không phải là những chuyện quen thuộc trong học viện biểu diễn của bọn họ, mà là hoa khôi Nhan Hạ của học viện thiết kế, có lẽ vì là người học nghệ thuật nên luôn có chút khí chất đặc biệt, nhưng hơn thế nữa, phong cách của Nhan Hạ còn hấp dẫn hơn người.

Anh cũng không quan tâm lắm, chỉ là không ngờ một giây nhìn thấy cô, anh lập tức hiểu được cái gì gọi là: Tình yêu.

Phát hiện ra mình đã động lòng, việc đầu tiên là muốn hiểu rõ về cô, tất cả về cô.

Thật may là, quá trình từ khi bắt đầu cho tới lúc phát triển của hai người vẫn luôn thuận lợi, nên mới có bọn họ của hôm nay.

“Không biết xấu hổ.” Nhan Hạ bị Lục Phi nói như thế thì hoàn toàn không biết nói gì nữa.

Mà đúng lúc này, họ đắm vào một thầy giáo đeo kính.

Từ lúc ở đằng xa, mắt thầy giáo này đã nhìn chằm chằm vào hai người Lục Phi và Nhan Hạ nắm tay nhau đi dưới sân trường.

Hai cái người này thật sự là quá to gan lớn mật rồi, có giáo viên ở đây, thế mà bọn họ còn dám quang minh chính đại như thế sao, "Khụ khụ....." Thầy giáo lập tức nặng nề ho khan mấy tiếng.

Nghe thấy tiếng ho này, Lục Phi dắt tay Nhan Hạ đi tới.

Đến gần mới thấy rõ mặt vị giáo viên có chút quen thuộc.

“Lão Ngô, là tôi.” Lục Phi kéo khẩu trang xuống, gọi một tiếng.

“Lục Phi?” Lão Ngô lập tức ngây ngẩn cả người, tại sao Lục Phi lại ở đây?

“Đã lâu không gặp.” Lục Phi rất bình tĩnh nói một cách tự nhiên, lão Ngô cũng là một sinh viên cùng khóa biểu diễn với bọn anh, hiện tại ở lại trường làm giảng viên, không phải vì khả năng phát triển của đối phương không bằng anh, mà là anh ta có thiên hướng về kịch nói hơn.

Mà ai cũng biết, kịch nói thì cần có kỹ năng diễn xuất càng cao thâm hơn, kỹ thuật diễn xuất của anh tốt cũng phần lớn là do được trau dồi từ đoàn kịch mà ra.

“Đã lâu rồi cậu không gặp tôi, nhưng ngày nào tôi cũng thấy cậu trên tivi đấy, gần đây vừa mở internet ra, đâu đâu cũng đều là tin tức của cậu, còn cả Nhan Hạ nhà cậu nữa.”

“Anh Ngô.” Nhan Hạ lễ phép chào, ban đầu khi cô và Lục Phi mới qua lại, bọn họ cũng đã từng gặp qua.

“Thực ra mà nói, chính là cảm thấy các người quá không có nghĩa khí rồi, kết hôn đã nhiều năm như vậy, mà ngay cả một chút tin tức cũng không có, tôi còn tưởng hai người sớm đã chia tay rồi chứ, mà Lục Phi lại còn độc thân nhiều năm như vậy, chúng tôi còn đang muốn bí mật giới thiệu người đẹp cho cậu ta nữa đấy.” Lão Ngô chế nhạo nói, trong giọng nói còn mang theo một chút cảm khái, sau khi Lục Phi nổi tiếng, bọn họ cũng không bao giờ nghe anh nhắc tới sự tồn tại của Nhan Hạ nữa, lại nghĩ tới khoảng thời gian hai người họ ở bên nhau, bọn họ đều cho rằng Lục Phi không trở về đây là vì không muốn nhớ đến quãng thời gian kia, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, hai người họ sớm đã ở bên nhau rồi, chỉ là không thể công bố ra bên ngoài mà thôi.

Bây giờ nghĩ lại một chút, lại cảm thấy tất cả mọi thứ đều có dấu vết của riêng nó.

“Khi đó không tiện, vì còn phải giữ bí mật.” Lục Phi nói, khi bọn họ kết hôn, thời điểm đó Nhan Hạ mắc chứng sợ xã hội nghiêm trọng, bởi vì cô mới bị bạn tốt phản bội. Hơn nữa, lúc ấy anh cũng vừa nổi tiếng, nếu công khai quan hệ, sự bám đuổi của các phóng viên có thể nghiền nát cô như một cọng rơm, anh không dám để cho người ngoài biết, chỉ có thể hàng ngày hàng đêm ở bên cô, cho tới khi cô ổn định lại, anh mới có thể yên tâm nhận công việc tiếp theo.

Thời gian đó, bởi vì anh mấy tháng liền không nhận bất kỳ công việc nào, thiếu chút nữa thì bị công ty phong sát, nhưng cũng bởi vì khi đó mới công chiếu một bộ phim anh vừa quay trước đây, khiến danh tiếng của anh bỗng nổi như cồn, khiến công ty lại thấy được giá trị của anh một lần nữa, nên mới có những chuyện sau này.

Hai năm sau, sự nghiệp của anh đã dần dần ổn định, Nhan Hạ cũng bắt đầu công tác tại văn phòng thiết kế, cuộc sống của hai người mới dần dần đi vào quỹ đạo.

Khi Nhan Hạ tham gia tuần lễ thời trang NY với thân phận nhà thiết kế, hai người họ cũng biết, cơ hội đã tới.

Nhưng đúng vào lúc này, họ lại có Hạo Hạo.

Mà sau khi Hạo Hạo ra đời, đột nhiên Nhan Hạ lại không muốn công khai nữa.

Anh cũng không muốn miễn cưỡng cô, cho nên chuyện này cũng không được nhắc đến nữa.

Cứ như vậy, cũng đã bảy năm trôi qua.

“Cho dù là như thế nào, bây giờ hai người có thể hạnh phúc là tốt rồi.” Lão Ngô chân thành chúc phúc nói, tình yêu từ thời đại học có thể đơm hoa kết trái thật sự đã là khó có được rồi, nhất là trường hợp của Lục Phi và Nhan Hạ, anh cũng thật lòng muốn chúc phúc cho bọn họ.

“Ừ.” Lục Phi đáp khẽ, lại nắm tay Nhan Hạ chặt hơn một chút.

“Được rồi, không quấy rầy hai người nữa, từ từ đi dạo nhé.” Lão Ngô mờ ám nhìn Lục Phi, để tay trên môi khẽ ho một tiếng, sau đó quay người rời đi.

Sau khi lão Ngô đi rồi, Lục Phi và Nhan Hạ nhìn nhau một cái, tràn ngập trong mắt đều là nụ cười nồng đậm.

Ngay sai đó, lại tiếp tục nắm tay nhau thả bước thật chậm trong sân trường rộng lớn.

Có thể quang minh chính đại nắm tay nhau thế này, thật là tốt.

Bây giờ, bọn họ sẽ từ từ bù đắp lại những gì còn thiếu sót trong suốt thời gian qua.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Đến Cùng (Sùng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 61

Edit: TranGeny

Trong khi hai người đang bận ôn lại kỷ niệm xưa, thì giải trí England đang đối mặt với một trận bão lớn.

Weibo Làng Giải Trí Đại V được biết đến là Đệ nhất bát quái trong làng giải trí, mới đây tung tin trên mạng internet chỉ trích nữ minh tinh của giải trí England có hoạt động phi pháp.

Hai từ “phi pháp” chỉ nói chung chung vậy thôi, nhưng lại ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của các bên truyền thông lớn và cư dân mạng, hoạt động phi pháp của nữ minh tinh thì còn có thể làm cái gì?

Quả nhiên, sau khi chuyện này thành công thu hút sự chú ý của dư luận, lại có một tin tức đặc biệt khủng bố hơn được tung ra, không chỉ thế còn trực tiếp chỉ đích danh Dương Ngưng – người còn đang bị bắt giam.

“Một nguồn thông tin được cho là lấy từ máy tính của Dương Ngưng tại giải trí England, bên trong là tư liệu của nhiều nhân viên cao tầng cùng với nhiều nữ minh tinh, trong đó có cả Dương Ngưng, trong tay chúng tôi có bằng chứng chứng minh, mối quan hệ mờ ám của Dương Ngưng và các đại cao tầng trong công ty, đặc biệt còn có cả thông tin về scandal của Dương Ngưng và tổng giám đốc Tiết trước đây, tất cả đều nằm trong loạt bằng chứng thứ hai, tám giờ tối nay, chúng tôi sẽ tung ra bằng chứng.”

Tin tức này vừa được công bố, ngay lập tức đã công chiếm toàn bộ top search của weibo.

“Là thực hay giả vậy?”

“Trước kia kênh tin tức này cũng chỉ tung các scandal đời tư nhỏ nhoe của các ngôi sao, nào thì người này ly hôn, người kia chia tay, lần này làm động tĩnh lớn vậy sao?”

“Cảm thấy thật đúng như những gì tôi đã nghĩ, Dương Ngưng này cái chuyện độc ác nào cũng dám làm, chắc chắn sau lưng phải có cả một tập đoàn lợi ích chống đỡ, bây giờ thì tất cả đã rõ rồi chứ.”

“Ngồi hóng chờ tin tức chính thức, tin tức lớn vậy trong làng giải trí cũng không thể qua loa được.”

“Có điều, động vào nhiều ông lớn như vậy, tôi lại sợ rằng anh ta không thấy được ánh mặt trời ngày mai ấy chứ.....”

Phản bình luận phía dưới có đủ loại ý kiến, thực sự là vô cùng náo nhiệt.

Mà lúc này, trong phòng làm việc của giải trí England.

Trần Cảnh nhìn thấy những tin tức trên internet, đáy mắt lộ ra sự hung ác nham hiểm.

Sau đó, trợ lý của anh ta từ bên ngoài đi vào, thận trọng nói: “Tổng giám đốc Trần, đã tiến hành ẩn bài trên các blogger weibo, về phần weibo tung tin đầu tiên kia, bọn họ từ chối xóa bỏ tin tức, bởi vì hiện tại có rất nhiều người dùng đang vô cùng quan tâm.”

“Trên đời này không có chuyện gì mà tiền không làm được, chỉ có thể nói bọn họ đã nhận tiền của người khác, hơn nữa thu tiền rồi còn có thể thoải mái mà làm việc.” Trần Cảnh giễu cợt nói.

“Còn nữa thưa ông chủ, cổ phiếu của công ty chúng ta đã bị trượt giá, còn có người đang không ngừng thu mua cổ phiếu lẻ trên thị trường, không biết là đang muốn làm cái gì nữa.” Trợ lý tiếp tục báo cáo, sau khi tin tức bị tung ra, giá cổ phiếu công ty bọn họ không ngừng bị giảm mạnh, trong tình huống này lại có người liên tục thu mua lại, rõ ràng là có ý đồ xấu.

“Không cần để ý đến chuyện đó, dù sao cũng không ảnh hưởng gì đến đại cục.” Trần Cảnh lắc đầu nói: “Ngoài ra, cậu đi thăm dò ý tứ các cổ đông trong công ty một chút, xem xem tính toán của bọn họ có muốn bán ra hay không, trong công ty có nhiều giám đốc như vậy, thật là càng nhìn càng cảm thấy chướng mắt.”

“Vâng, còn Dương Ngưng bên kia.....”

“Chính cô ta làm hỏng chuyện, có liên quan gì tới tôi sao? Tự tiện chủ trương tự mình hành động, còn muốn kéo tôi xuống nước, nuôi một con chó như vậy cũng là uống công.” Trên mặt Trần Cảnh là vẻ lạnh lùng, càng làm cho anh ta cảm thấy đáng hận hơn chính là số bằng chứng đang nằm trong tay Dương Ngưng.

Tuy rằng chuyện ngày hôm nay là một cuộc khủng hoảng, nhưng cuộc khủng hoảng này cũng là một cơ hội, đủ để cho anh ta có thể nhân đây mà khống chế cả công ty trong lòng bàn tay.

“Nhưng trong tay Dương Ngưng còn nắm giữ bằng chứng liên quan đến ngài..... Chứng cứ.....” Trợ lý tiếp tục nói: “Mặc dù hiện giờ, chứng cứ còn chưa đầy đủ, nhưng tối nay khi Làng Giải Trí Đại V đó tung ra loạt bằng chứng thứ hai rất có thể sẽ gây ra bất lợi cho anh.”

“Trong tay Dương Ngưng sẽ không có tư liệu của tôi, nếu có đi chăng nữa, chỉ có thể là nhằm vào người của tôi mà thôi.” Trần Cảnh nói xong, tròng mắt hẹp dài khẽ nheo lại mang theo sự sắc bén.

"Vậy....."

“Cậu chỉ cần theo dõi mọi tiến triển mới nhất cho tôi là được, về phần tôi, cậu không cần lo lắng.” Trần Cảnh nói thẳng, toàn thân anh ta mang theo hơi thở nguy hiểm.

Về mặt trợ lý có vẻ trấn động, lúc này mới chợt nhớ đến bối cảnh của ông chủ đang đứng trước mặt mình, sau đó lập tức nhận lệnh ra ngoài.

Sau khi trợ lý đi ra, Trần Cảnh lại nhìn màn hình máy tính lần nữa, rất nhanh có một tin tức mới được đăng lên, trên máy tính hiện lên hình ảnh hai người Lục Phi và Nhan Hạ nắm tay nhau bước đi chậm rãi trong giảng đường đại học, nhìn sự hạnh phúc giữa hai người, tròng mắt Trần Cảnh lại trầm xuống từng chút từng chút một.

Ở bên kia, Nhan Hạ và Lục Phi sau khi đi dạo một vòng trường học, rồi đến một nhà hàng gần đó ăn cơm mới biết chuyện gì đang xảy ra.

Một tay Nhan Hạ nhanh chóng lướt weibo, nhìn những bình luận phê phán giải trí England trên internet, còn có động tĩnh trên weibo đã ngừng cập nhật của Dương Ngưng, phía dưới khu bình luận của cả hai bên đã bị mắng cho tơi tả, thậm chí không ít những minh tinh của giải trí England cũng phải hứng chịu sự liên lụy, trên internet liên tục xuất hiện những video tiếp nhận phỏng vấn của bọn họ, có một vài người từ chối trả lời, có vài người khác thì kiên định phủ nhận.....

Phải nói rằng, giải trí England vì hai chữ “Dương Ngưng” này mà trực tiếp bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió rồi, chỉ sợ rằng những biến cố sau này có thể còn lớn hơn.

“Sao đột nhiên chuyện của Dương Ngưng lại bị lộ ra thế?” Nhan Hạ có chút hoài nghi nói, bây giờ Dương Ngưng còn đang ở trong tù, làm sao có thể bày ra sự vụ này? Nhưng trừ cô ta ra, trong tay ai còn có thể có những chứng cứ như vậy được chứ, hơn nữa còn có hạn thù như thế đối với giải trí England?

“À, tin tức do anh tung ra đấy.” Lục Phi nhìn Nhan Hạ đang ngạc nhiên một cái, sau đó bình tĩnh như không có chuyện gì nói.

Nghe được câu này, động tác đang lướt điện thoại của Nhan Hạ thoáng dừng lại, kinh ngạc tròn mắt nhìn Lục Phi. Anh làm? Tại sao chứ?

“Giúp em trút giận.” Lục Phi thuận thế lại tặng thêm một câu.

Nghe thấy vậy, Nhan Hạ lại nghĩ tới những âm mưu của Dương Ngưng trước đây, mặc dù Dương Ngưng đã phải hứng chịu sự trừng phạt cho hành động của cô ta, nhưng cứ nghĩ đến tâm địa của người phụ nữ này, trong lòng Nhan Hạ vẫn không kiềm chế được mà rết run lân nữa. Dương nhiên, đối với cái vị vẫn đứng sau lưng Dương Ngưng, hơn nữa còn dùng lực lượng England hậu thuẫn cho cô ta, trong lòng Nhan Hạ cũng không cảm thấy có một chút thiện cảm nào.

Suy nghĩ như vậy, rốt cuộc cô cũng biết được nguyên nhân vì sao Lục Phi lại làm tới mức thế rồi! Liền nhanh nhẹn cười lấy lòng mà khen một câu: “Làm khá lắm.”

Trên thế gian này, cô tin tưởng rằng người vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm hại cô, cũng chỉ có một người là Lục Phi mà thôi, cho dù Lục Phi có làm cái gì đi chăng nữa, việc của cô cũng là đứng sau lưng ủng hộ anh.

Nghĩ tới đây, Nhan Hạ đột nhiên nhớ tới chuyện tối qua nghe được, vội hỏi Lục Phi: “Hôm qua nghe anh nói định làm đạo diễn phim à?”

“Ừ, đang có suy nghĩ này.” Lục Phi gật đầu.

“Anh không định làm thật chứ?” Nhan Hạ sừng sốt.

Nghe thấy thế, Lục Phi mỉm cười nhìn cô: “Sao thế, không được à?”

“Chỉ là chưa từng nghĩ tới anh mà làm đạo diễn sẽ thành cái tình cảnh thế nào.” Nhan Hạ lắc đầu một cái, trong đôi mắt to tròn là vẻ tò mò.

Nghe vậy, Lục Phi cười cười, thực ra lúc học đại học anh từng có một thời gian hứng thú nghiên cứu việc làm đạo diễn cho một bộ phim, cũng không hề nghĩ sau này sẽ có ngày cần dùng đến, sau đó cầm chén trà trên bàn lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, rồi nhìn Nhan Hạ nói: “Tác phẩm đầu tiên anh đạo diễn, trong lòng cũng đã có một chút ý tưởng rồi.”

“Anh muốn làm phim gì?” Giống như chính Nhan Hạ vừa mới suy nghĩ lúc này, cô chỉ có thể ủng hộ Lục Phi, cho dù anh làm gì đi chăng nữa.

“Đến lúc đó em sẽ biết.” Lục Phi không trả lời thẳng vào câu hỏi của Nhan Hạ, chỉ mỉm cười nhưn mây nói.

Nhìn bộ dạng thần bí của Lục Phi, Nhan Hạ bĩu môi, dù sao, sớm muộn gì cô cũng sẽ biết thôi.

Sau đó, hai người vừa ăn trưa vừa trò chuyện câu được câu không.

Ăn xong ra ngoài, vốn Lục Phi định đưa Nhan Hạ cùng tiếp tục tận hưởng thế giới hai người, nhưng lại ngoài ý muốn là nhận được điện thoại gọi tới của Hình Ảnh.

“Tổng giám đốc Mục bên kia đã đồng ý rồi, kịch bản theo ý cậu cũng cần chỉnh sửa lại một chút.”

“Ừ.” Lục Phi gật đầu một cái, sau đó cúp điện thoại.

Rồi nhìn về phía Nhan Hạ bên cạnh: “Đợi lát nữa đến công ty anh, được không?”

“..... Ừ.” Đầu tiên Nhan Hạ do dự một chút, sau đó gật đầu, dù sao bây giờ mọi người cũng đều biết cả rồi, cô cũng không còn gì phải quá bận tâm nữa.

Lát sau, Nhan Hạ theo Lục Phi tới giải trí Chí Tôn.

Đứng ở cửa, thật ra Nhan Hạ vẫn có cảm giác lo lắng một chút, đây là lần đầu tiên cô tới công ty Lục Phi.

“Đi thôi.” Nắm tay Nhan Hạ, Lục Phi sải bước đi vào trong.

Hai người vừa đi vào cửa chính giải trí Chí Tôn, lập tức hấp dẫn đa số ánh mắt.

Chưa được vài phút sau, mọi người trong công ty đều biết, Lục nam thần đưa cô vợ bảo bối nhà anh tới công ty.

Ít nhất, trong suốt bảy năm qua, chưa từng thấy có cô gái nào có thể thân mật ở cùng một chỗ với Lục Phi như vậy, hơn nữa cô gái này còn là vợ anh, là nhân vật làm vô số cô gái ao ước ghen tị, sao có thể không khiến cho tất cả mọi người cảm thấy ngạc nhiên cơ chứ.

Quan trọng hơn là, trước kia bọn họ chưa từng tận mắt nhìn qua Nhan Hạ, cho nên lúc này tất cả đều mong đợi có thể nhìn thấy rốt cuộc nhan sắc của Nhan Hạ ra sao.

Trong chốc lát thôi mà bên trong đại sảnh đã chen đầy kín người, ai ai cũng ngóng lên nhìn về phía Nhan Hạ và Lục Phi.

Nhan Hạ cũng bị những ánh mắt tò mò này của bọn họ làm cho sừng sốt.

“Lục Phi, ngày thường công ty các anh cũng có nhiều người đi lại trong đại sảnh vậy sao?” Nhan Hạ nhỏ giọng hỏi Lục Phi.

Nghe vậy, Lục Phi nhìn lướt qua xung quanh, thấy ánh mắt của những người đó đều đảo qua đảo lại rồi tập trung nhìn về phía Nhan Hạ, cười như không cười nói: “Bọn họ à? Đều là tới nhìn em đấy.”

“Nhìn em?”

“Ừ, xem rốt cuộc em có sức hấp dẫn thế nào mà có thể chinh phục được nam thần cao lãnh trong lòng bọn họ.” Lục Phi vừa nói, vừa đưa Nhan Hạ đi vào thang máy.

Vẫn cố nhìn theo cho đến khi cửa thang máy đóng lại, mọi người mới lưu luyến thu hồi ánh mắt.

Sau đó các nhân viên ấy túm tụm lại rồi rít thảo luận.

“Nhìn gần vợ nam thần còn đẹp hơn, rất có phong cách, còn xinh đẹp hơn so với lúc ở trên tivi.”

“Vợ nam thần thật đúng là vợ nam thần mà, quả nhiên là không tầm thường, làn da ấy mới hoàn hảo làm sao, không biết chăm sóc thế nào, thật sự không giống với mẹ một đứa bé năm tuổi chút nào.”

“Sống trong nhung lụa, đương nhiên là được chăm sóc tốt rồi, thật sự là người chiến thắng trong cuộc sống mà!”

“Thật mong được nhìn thấy một nhà ba người bọn họ cùng nhau xuất hiện, hình ảnh đó mới gọi là hoàn mỹ nha.”

"....."

Đây là đặc quyền dành cho nhân viên trong nội bộ công ty, có thể đi vào đây tuyệt đối đều là những thành phần nguyên lão, mà ở đây bọn họ cũng có thể tùy ý bàn tán những tin đồn mà bên ngoài không thể biết được, có thể nói, tất cả những thứ liên quan tới các minh tinh, tính khí, tình hình.....

Mà trong số nhiều ngôi sao như vậy, chắc chắn người thu hút được nhiều sự chú ý nhất chính là Lục Phi.

Không chỉ bởi vì anh có danh tiếng, quan trọng hơn là trong công ty có rất nhiều người không biết chút gì về cuộc sống riêng của Lục Phi, trừ chuyện nghe nói bên ngoài có nhiều nữ minh tinh theo đuổi Lục Phi, bọn họ rất ít khi bàn tán về những tin tức khác của anh. Hiện giờ xuất hiện một người là nhân vật nữ chính, nhưng vẫn chưa đủ bù đắp cho nguyện vọng tám chuyện mấy năm nay của bọn họ!

Lúc này, Lục Phi và Nhan Hạ đã vào đến phòng nghỉ của Lục Phi trong công ty, diện tích lớn ngang với phòng làm việc bên cạnh, mà trong đó còn dùng thủy tinh ngăn cách ra mấy không gian.

Lúc đi vào, Nhan Hạ nhìn thấy đầu tiên chính là bóng dáng của Hình Ảnh.

Thấy Lục Phi và Nhan Hạ cùng xuất hiện, vội vàng nói: “Hai người còn chưa tới, chị đã nhận được tin tức rồi.”

“Tốc độ tám chuyện của nhân viên công ty vẫn rất nhanh.” Lục Phi kéo Nhan Hạ ngồi xuống một bên ghế sofa, đối với năng lực bát quái của dân văn phòng trong công ty mình, anh vẫn rất tin tưởng không chút nghi ngờ.

“Tin về cậu thì càng nhanh hơn đấy.” Trong lúc nói chuyện, Hình Ảnh đã rót hai cốc nước đưa tới trước mặt Lục Phi và Nhan Hạ.

“Cám ơn.” Nhận lấy nước, Nhan Hạ nói.

“Không cần khách khí với chị như vậy, ở đây cũng coi như toàn người nhà cả.” Hình Ảnh chế nhạo cười một tiếng, cũng thuận thế ngồi xuống.

Nhan Hạ nhìn Lục Phi bên cạnh một cái, sau đó bắt đầu nhìn quanh bốn phía, giải trí Chí Tôn thực sự dành cho Lục Phi đãi ngộ rất tốt, một phòng làm việc lớn như vậy, thật là thoải mái.

Lúc này, khỏe mỗi Nhan Hạ nở một nụ cười thật tươi, bấy giờ tâm tình của cô rất tốt, bởi vì hiện tại cô đang lấy một cách khác khám phá một khía cạnh khác trong cuộc sống của Lục Phi.

“Đây là kịch bản phù hợp với những yêu cầu của cậu.” Ngay sau đó, Hình Ảnh lấy ra một số kịch bản hôm qua Lục Phi có dặn cô chuẩn bị, một số trong đó là những kịch bản sẵn có tại công ty, nếu Lục Phi cảm thấy hứng thú thì có thể lựa chọn bất kỳ cái nào cũng được.

Theo tổng giám đốc Mục nói, dù sao ngoài nhà đầu tư, còn có sự hậu thuẫn của công ty, tài nguyên cũng được tự do lựa chọn.

Dĩ nhiên, điều này cũng có nghĩa là Mục Kỳ rất coi trọng lực hấp dẫn của bản thân Lục Phi.

Chỉ có thể nói rằng, đối với người có danh tiếng và địa vị như Lục Phi lúc này, làm việc luôn có thể dễ dàng hơn người khác nhiều.

“Ừ, tôi sẽ xem lại một chút.” Lục Phi nhận lấy, vốn định rút một kịch bản trong số đó ra xem qua, lại nhìn lướt qua thấy ánh mắt tò mò của Nhan Hạ, nên trực tiếp cất trở lại.

Ban đầu Nhan Hạ còn không mấy để ý, nhưng thấy dáng vẻ thần thần bí bí của Lục Phi như thế thì lòng hiếu kỳ của cô đã bị khơi dậy.

Rốt cuộc là kịch bản gì, mà Lục Phi lại muốn giữ bí mật như vậy?

Hình Ảnh nhìn động tác của Lục Phi, bỗng nhớ tới lúc trước Lục Phi cố ý nhấn tin dặn dò cô, lập tức đáy mắt thoáng qua vẻ sáng tỏ.

Sau khi cất xong kịch bản, Lục Phi nhìn Nhan Hạ nói: “Trở về hay là muốn đi dạo quanh công ty một chút không?”

“Được.” Thu lại ánh mắt vẫn nhìn theo mấy kịch bản kia, Nhan Hạ gật đầu một cái.

“Chúng tôi đi dạo trước, có chuyện gì thì cứ liên lạc với tôi.” Lục Phi nói với Hình Ảnh xong thì đưa Nhan Hạ rời khỏi phòng nghỉ.

Nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, Hình Ảnh không nhịn được cười một cái, hai cái người này, thật sự làm cho người ta hâm mộ mà!

Lần này, nhóm người kia trong công ty lại phải trộn mắt há hốc mồm rồi!

Cô rất chờ mong, mong đợi sau khi nhìn thấy Nhan Hạ, mọi người sẽ có cái nhìn khác về Lục Phi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 62

Edit: TranGeny di3ndan.l3quydon

“Công ty các anh lớn thật đấy.” Nhan Hạ nhìn Lục Phi đang dắt cô đi thăm quan từng tầng một, thấy thiết kế và phân ban của từng tầng, Nhan Hạ không khỏi cảm thán.

Giải trí Chí Tôn không hổ danh là công ty lớn hàng đầu trong giới, cả tòa nhà lớn như vậy mà không có người dẫn đi thì nhất định sẽ lạc đường.

“Ừ, lần đầu tiên tới đây anh đã có ước vọng, nhất định phải có chỗ đứng trong một công ty lớn như vậy.” Lục Phi nhìn Nhan Hạ, thủ thỉ tâm sự.

“Bây giờ anh làm được rồi.” Nhan Hạ cầm lấy tay Lục Phi nói, cô biết rõ con đường Lục Phi phải trải qua gian nan cỡ nào, cô luôn cho rằng không có con đường nào là dễ dàng, may là anh có thể đứng cầm đi đến cuối cùng, hơn nữa còn có thể đứng ở chỗ cao mà nhiều người hằng mơ ước.

Cô cảm thấy rất tự hào về anh.

“Đó là vì em vẫn luôn ở bên cạnh anh.” Mỗi lần cảm thấy mệt mỏi, chỉ cần một cú điện thoại của cô, là có thể cho anh thêm nguồn động lực vô hạn.

Nghe thấy câu nói bất thành linh này của Lục Phi, đầu tiên Nhan Hạ sững sờ, sau đó khóe môi cong lên một nụ cười dịu dàng, dạo gần đây cô phát hiện ra Lục Phi càng ngày càng hay nói lời tâm tình.

Chỉ là, cô rất thích.

Trên thế giới này, không có lời nào bù tai hơn lời tâm tình của người mình thương.

Hai người nhìn nhau với ánh mắt nồng đậm yêu thương.

Lúc này, xung quanh có không ít người đang liếc mắt nhìn trộm họ.

Thấy nụ cười trên mặt Lục nam thần, ai ai cũng cảm thấy nhộn nhạo trong lòng, cảm thấy nam thần của họ thế này lại càng mê người hơn.

Xa xa, có người len lén chụp lại một tấm hình, sau đó lặng lẽ đăng lên nhóm chat công ty.

Thấy một màn này, không ít người lập tức trở nên kích động.

“Rốt cuộc cũng thấy một biểu cảm khác trên mặt nam thần rồi.”

“Ồi không thể tin được.”

“Nhìn thoáng qua cũng thấy họ thật hạnh phúc.”

“Quả là một cặp xứng đôi vừa lứa, nam thần có thể ở bên thiết kế Nhan, đúng là tình yêu chân chính.”

“Làng giải trí lại có thêm một ông chồng quốc dân.”

“...”

Đám người lại ồn ào bàn luận về Nhan Hạ và Lục Phi, hơn nữa còn đều cảm thấy hâm mộ hai người.

Càng ở trong giới giải trí này lâu sẽ càng hiểu được những mặt đen tối của nó, cho nên mọi người đều rất có cảm tình với những minh tinh có thể giữ mình trong sạch như vậy.

Trong lòng mỗi người đều ôm ấp sự hâm mộ không hề nhỏ!

Sau một hồi đi dạo, Lục Phi trực tiếp đưa Nhan Hạ đến quán cà phê công ty ở lầu một nghỉ ngơi.

“Anh vào toilet một chút.” Sau khi gọi cà phê, Lục Phi đứng dậy nói.

“Vâng.” Nhan Hạ gật đầu, đưa mắt nhìn theo bóng lưng Lục Phi rời đi, sau đó cô nhìn thấy một cuốn tạp chí ở trên bàn.

Đột nhiên, cô thấy một bài phỏng vấn của Lục Phi.

Lật ra xem qua nội dung, từ đầu đến cuối Nhan Hạ chỉ chú ý tới một vấn đề trong đó.

“Đối với một nửa kia của mình, anh có kỳ vọng như thế nào?”

“Có thể trở thành một nửa của tôi, cái gì tôi cũng thấy tốt.”

Trong mắt Lục Phi, cái gì của cô cũng tốt sao?

Khi đó hai người họ còn chưa công khai, nghĩ lại, cô không khỏi cảm thấy tâm tình rất vui vẻ.

Đang lúc này thì người phục vụ mang cà phê vào.

Đặt cà phê lên bàn trước mặt Nhan Hạ, nhân viên phục vụ lịch sự mỉm cười: “Cà phê của hai người.”

Nhan Hạ gật đầu nhẹ: “Cảm ơn.”

“Không có gì, cô nhớ chăm sóc tốt cho nam thần của chúng tôi nhé.” Nhân viên phục vụ khúc khích cười một tiếng, sau đó nhanh nhẹn quay người rời đi.

Chăm sóc tốt cho Lục Phi? Có phải nói ngược rồi không?

Có điều, cô nhất định sẽ đối xử tốt với Lục Phi.

Hương cà phê thơm nồng tỏa ra, Nhan Hạ cầm tách lên nhấp thử, đầu tiên là ngòn ngọt sau đó là vị đắng thơm lan tràn trong khoang miệng.

Đúng lúc này, Lục Phi trở lại thì thấy Nhan Hạ đang vừa uống cà phê vừa xem tạp chí.

Anh đi đến trước mặt cô, ngồi xuống, ôn tồn hỏi: “Em đang xem gì vậy?”

“Phòng văn của anh.” Nghe thấy tiếng Lục Phi, Nhan Hạ ngẩng đầu, chỉ chỉ tạp chí trong tay.

“Cho anh xem với.” Lục Phi đưa tay đón lấy cuốn tạp chí trong tay Nhan Hạ.

Ngay sau đó anh nhìn thấy hình mình trên đó.

Nhìn qua một chút, khoe môi hơi cong lên, Lục Phi nhìn ảnh mình rồi nhíu mày hỏi: “Thế nào? Có hài lòng với câu trả lời của anh không?”

“Ừ.” Nhan Hạ gật đầu cười.

Nghe vậy, Lục Phi mới bùng cả phê lên uống, sau đó thấy những ánh mắt tò mò của người xung quanh nhìn hai người, lại ngấm Nhan Hạ một chút, trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Quanh đi quẩn lại, đột nhiên anh phát hiện ra, điều anh muốn thật ra chỉ đơn giản như vậy, để cho ai cũng biết cô là của anh.

Lục Phi và Nhan Hạ ở lại công ty đến gần thời gian đi đón Lục Hạo.

Trước đó hai người đi mua đồ nấu bữa tối rồi mới tới cửa nhà trẻ chờ.

Lúc tiếng chuông tan học vang lên, Nhan Hạ đang ngồi trên xe dùng điện thoại lướt weibo, nghe vậy đang định xuống xe.

“Anh đi đón Hạo Hạo, em ngoan ngoãn ở lại trên xe đi.” Lục Hạo nhìn Nhan Hạ đang dính mắt vào điện thoại bèn lên tiếng, sau đó lập tức mở cửa xuống xe.

Thấy thế, Nhan Hạ cũng không phản đối mà tiếp tục nghiêm túc nhìn điện thoại trong tay.

Một lát sau, có tiếng động ở cửa xe vang lên, Nhan Hạ ngẩng đầu lập tức thấy khuôn mặt ngọc manh nhỏ bé của Hạo Hạo.

“Mẹ ở trên xe mà sao không tới đón Hạo Hạo?” Đầu tiên là ném cái balô trên người vào xe, sau đó Lục Hạo mới dùng cả hai tay hai chân bò lên ghế sau.

Sau đó “Đùng” một tiếng, cửa xe đã bị Lục Phi đóng lại, anh xoay người trở về ghế lái, vừa ngồi vào đã nghe thấy tiếng Lục Hạo chất vấn Nhan Hạ.

“Mẹ chỉ là không xuống đón con thôi chứ không có nghĩa là không tới đón con.” Thấy Lục Hạo, Nhan Hạ cất điện thoại trên tay đi, sau đó vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ bé phàn nộn đang tức giận của con trai nhà mình.

“Nhất định là vì xem điện thoại nên mẹ không xuống.” Lục Hạo nhìn nhìn điện thoại của Nhan Hạ mà lên án, sau đó không biết nghĩ tới cái gì lại tiếp tục: “Mẹ.”

“Ồ?”

“Lần trước đi họp cô giáo có nói về vấn đề điện thoại di động với các cha mẹ, rất nhiều bạn nhỏ có ba mẹ không ngừng sử dụng điện thoại lúc ăn cơm, chơi điện thoại di động mà không có thời gian chơi cùng các con. Chủ nhật còn dẫn bọn họ đi học thêm, thật đáng thương.” Nói xong, bé lại dừng lại một chút: “Còn nữa, con nói với các bạn hôm qua được ba mẹ dẫn đi chơi, bọn họ đều rất hâm mộ con, ba mẹ của bọn họ càng ngày càng ít khi dẫn bọn họ đi chơi, ba mẹ, có phải sau này hai người cũng sẽ không có thời gian chơi với Hạo Hạo không?”

Nghe xong lời con nói, trong đầu Nhan Hạ nhớ lại có một lần ra ngoài ăn cơm, bàn bên có một đôi tình nhân, ngồi đối mặt với nhau nhưng hai người không hề có chút trao đổi nào, mỗi người đều cúi đầu vào chiếc điện thoại của mình, nếu bọn họ cưới nhau rồi có em bé, sợ rằng thói quen trong thời gian dài này cũng không thể thay đổi, đều nói trẻ con rất nhạy cảm, chẳng phải bạn bè của Hạo Hạo ở nhà trẻ đã gặp tình cảnh này rồi sao?

“Ba mẹ vĩnh viễn luôn ở bên Hạo Hạo, ở bên Hạo Hạo thì không cần chờ khi có thời gian.” Nhan Hạ vuốt đầu Lục Hạo, trực tiếp nhét điện thoại trong tay vào túi xách.

“Hạo Hạo vĩnh viễn luôn ở bên ba mẹ.” Lục Hạo lập tức hào hứng đáp lời.

“Vậy giờ chúng ta về nhà nhé?” Nhan Hạ cúi đầu hỏi Lục Hạo.

Lục Hạo gật đầu một cái, nhìn về phía Lục Phi phía trước: “Ba, chúng ta xuất phát thôi.”

Nghe vậy, Lục Phi nhìn hai mẹ con ở phía sau qua gương chiếu hậu một cái, rồi đạp chân ga, trong nháy mắt xe đã phóng đi.

Ngồi ở ghế sau, sau khi cất điện thoại đi, Nhan Hạ bắt đầu nói chuyện với Hạo Hạo.

“Mẹ, cô giáo báo con là bé ngoan, điểm bài kiểm tra của con là cao nhất lớp.”

“Hạo Hạo giỏi quá.”

“Đúng rồi, còn cái này nữa.” Lục Hạo vội vàng cầm lấy ba lô nhỏ của mình lên, lục tìm một hồi, cuối cùng cũng tìm được một lá thư mời.

“Tên ba mẹ bên trên là con viết đấy.” Lục Hạo tự hào nói.

Nghe vậy, Nhan Hạ tò mò nhận lấy, mở lá thư mời tinh xảo ra, ngay lập tức nhìn thấy phía trên có hai cái tên của mình và Lục Phi, nhìn xiêu xiêu vẹo vẹo như một loài bò sát nhỏ bò tới bò lui, có điều như thế cũng khiến lòng cô rất vui mừng.

Lục Phi, Nhan Hạ, vườn trẻ quốc tế Gia Luân hoan nghênh các vị tới tham gia đại hội kỉ niệm năm năm thành lập vườn trẻ, đến lúc đó sẽ có các hoạt động gia đình, hi vọng các vị có thể tới tham dự!

Đọc xong, Nhan Hạ lập tức nhìn về phía Lục Hạo ở bên cạnh nói: “Hạo Hạo, đọc cho ba con nghe đi.”

“Vâng.” Lục Hạo nghe thấy mình có nhiệm vụ thì vội vàng kích động lấy lá thư về sau đó bắt đầu hào hứng đọc: “... Ba Lục Phi, mẹ Nhan Hạ, vườn trẻ quốc tế Gia Luân hoan nghênh các vị tới tham gia đại hội kỉ niệm năm năm thành lập vườn trẻ, đến lúc đó sẽ có các hoạt động gia đình, hi vọng các vị có thể tới tham dự!”

“Khi nào?” Lục Phi nghe xong lập tức hỏi lại.

“Ngày 22 tháng 12.” Vừa nói xong, Lục Hạo đã vội vàng không chờ được mà nói: “Ba, trước đây ba chưa bao giờ tham gia hoạt động tại trường học với con! Lúc nào các bạn học cũng hỏi con, sao ba con không đến, con bảo, ba rất bận, sau đó...”

“Ba sẽ đi.” Không chờ Lục Hạo nói xong, Lục Phi đã đồng ý.

“A, ba đồng ý đi phải không? Thật tuyệt quá!” Lục Hạo đang nói nhận được lời đáp ứng của Lục Phi, sau khi phản ứng lại kịp nhận ra thì lập tức vui vẻ vỗ tay.

“Ừ.” Lục Phi thuận theo đáp lại một tiếng.

Lục Hạo lập tức vui vẻ quay sang Nhan Hạ: “Mẹ, đến lúc đó cả nhà chúng ta cùng đi nhé.”

“Được.”

“Còn nữa, con có thể mặc đồ giống ba mẹ, giống như Đôn béo và ba mẹ cậu ấy không?”

“Quần áo cho ba mẹ và con?” Nhan Hạ do dự hỏi lại.

“Được.” Lục Phi lập tức gật mạnh đầu.

Đúng lúc này Nhan Hạ liếc mắt thấy bảng chỉ dẫn bên đường, nghĩ tới gần đó có trung tâm thương mại, sau một giây lập tức nói với Lục Phi ở phía trước: “Chúng ta cùng đi tới trung tâm thương mại phía trước đi, đi xem một chút, tiện đó có thể mua quần áo luôn.”

Nhan Hạ nghĩ đến cảnh ba người mặc đồ gia đình thì trong lòng cũng cảm thấy không đợi được nữa.

“Đúng vậy, ba, Hạo Hạo cũng muốn tới trung tâm mua sắm.” Hạo Hạo lại sung sướng reo lên.

Đưa mắt qua kính chiếu hậu nhìn gương mặt mong chờ của một lớn một nhỏ trên ghế sau, Lục Phi trực tiếp vòng tay lái đổi hướng xe, vững vàng tiến vào hầm đỗ xe của trung tâm mua sắm.

Một lát sau, ba người nắm tay nhau đi đến cổng trung tâm.

“Ba, mẹ, chúng ta đi đâu mua quần áo đây?” Lục Hạo chớp mắt hỏi, ở đây có thật nhiều cửa hàng.

“Để anh tìm thử một chút.” Lục Phi nói xong trực tiếp cầm điện thoại lên tìm thử.

Mà lúc này, ánh mắt Lục Hạo đã đảo quanh bốn phía, khi nhìn thấy một tiệm bánh ngọt thì vội vàng lôi kéo tay Nhan Hạ đưa đẩy: “Mẹ, trước đó chúng ta đi ăn một chút đồ ngọt được không?”

Nhan Hạ nhìn đồng hồ: “Đợi lát nữa về nhà ăn cơm tối, bây giờ ăn rồi buổi tối con có thể ăn được nữa không.”

“Vậy coi như ăn tối luôn đi! Ngày nào cũng ăn cơm thật là ngán!” Lục Hạo nhìn Nhan Hạ bằng ánh mắt mong chờ, còn nắm lấy hai tay cô, thân mình nhỏ bé lắc qua lắc lại xin xỏ.

“Đã tìm được chưa?” Nhan Hạ nhìn Lục Phi ở bên cạnh, lâu như vậy cũng phải tìm thấy rồi chứ.

“Đợi một chút.” Tay Lục Phi vẫn không ngừng bấm bấm đi động.

“Vậy chúng ta đi ăn chút đồ ngọt trước nhé?” Nhan Hạ hỏi.

“Ừm.” Lục Phi vẫn nhìn điện thoại, hàm hồ đáp một tiếng.

Thấy Lục Phi đồng ý, Nhan Hạ còn chưa kịp nói gì đã bị Lục Hạo dùng hết sức kéo đi.

Rất nhanh, đã có tin báo trả lời của cửa hàng, Lục Phi quay đầu đang định nói với Nhan Hạ đã phát hiện bên cạnh không còn ai cả.

Nhìn quanh một chút, rất nhanh đã thấy bóng người nhỏ bé dính sát vào tủ kính trong cửa hàng nhà người ta, bên cạnh là Nhan Hạ vội về mặt bất đắc dĩ.

Mới đó mà Lục Hạo đã phát hiện ra cửa hàng kia, còn đang không ngừng chỉ trỏ vào các món ăn trước mặt.

Đi ăn vặt!

Lắc đầu cười một cái, Lục Phi cũng từ từ đi tới đó.

“Cái này, cái này... Còn có cái này nữa... Tất cả đều lấy cho cháu một phần.” Vừa tới nơi đã nghe thấy tiếng nói hưng phấn của Lục Hạo.

Chân mày Lục Phi khẽ nhíu, Nhan Hạ sẽ để cho thằng bé gọi nhiều như vậy?

“Con ăn được hết không?” Quả nhiên, Nhan Hạ lập tức lên tiếng.

Lần này, giọng Lục Hạo đã yếu ớt đi không ít: “Mẹ, không phải chúng ta có tới ba người sao?”

“Một mình con ăn thôi, ba mẹ không ăn.” Nhan Hạ nói thẳng, sau đó nói với nhân viên phục vụ đang không biết làm thế nào trước mặt: “Cho một bánh kem vị trà xanh, gói mang đi.”

“... Vâng.” Nhân viên phục vụ hoàn hồn, lập tức gật đầu, sau đó cẩn thận lấy bánh kem vị trà xanh từ trong tủ kính ra, đặt vào hộp rồi thêm một cái muỗng, sau đó mới đưa tới trước mặt Nhan Hạ.

“Là của cháu, là của cháu...” Lục Hạo vội vàng nhón chân lên giơ cao cái tay ngắn ngắn tròn tròn của mình ra.

“Vâng, khách hàng nhỏ.” Nhân viên phục vụ cười, sau đó chuẩn bị đặt bánh vào tay Lục Hạo.

Đúng lúc cái bánh sắp chạm tay Lục Hạo thì bị hai bàn tay to lớn trực tiếp chặn lại.

Lục Phi đón lấy rồi cầm cái muffin bên cạnh, xức một miếng thật lớn cho vào miệng, sau đó còn thêm mấy miếng nữa rồi mới đưa chỗ bánh còn lại đến tay Lục Hạo: “Ăn ngon đấy, chọn không tệ.”

“Ba, cái này là của con...” Những lời sau đó bị ánh mắt của Lục Phi làm cho càng ngày càng nhỏ, sau đó thì không nghe thấy gì nữa.

“Vậy bây giờ con không ăn nữa?” Mắt Lục Phi nhìn chăm chăm bánh ngọt trong tay Lục Hạo nói.

“Không, con ăn.” Lục Hạo lập tức cầm cái muffin, xức một miếng thật to bỏ vào miệng.

Chỉ là cứ nghĩ đến miếng bánh lớn ban nãy, trong lòng bé lại có cảm giác như đang rỉ máu vậy, rõ ràng là cả cái bánh lớn, tại sao lại còn có ngần này chứ?

Lúc này, Nhan Hạ không nhịn được mới nhéo cánh tay Lục Phi một cái: “Đồ con cho anh một miếng là được rồi, sao cứ phải bắt nạt nó thế.”

“Nghiêm phụ từ mẫu*.” Lục Phi đáp lời, dịu dàng chỉ cần có một người là đủ, huống hồ, đối với thói quen ăn vặt này mà cứ nuông chiều thì thằng bé sẽ sinh hư.

*Nghiêm phụ từ mẫu: (Cha nghiêm khắc, mẹ hiền từ) Xuất phát từ văn hóa gia đình phương đông “Nghiêm phụ, từ mẫu, hiếu tử”, ý nói: có cha dạy nghiêm khắc, mẹ ôn tồn bảo ban thì con cái mới ngoan ngoãn, có hiếu. Về mặt nghĩa là thế, dù mình thấy thái độ Lục nam thần ở đây chẳng có chút nào là “nghiêm phụ” cả, hắc hắc. – TranGemmy đi3ndan.l3quydon

Lát sau ba người đã dắt tay nhau vào thang máy.

Mà lúc này, nhân viên phục vụ kia đã chụp được rất nhiều hình, quả thật là sung sướng đến muốn nhảy cẫng lên.

Cô ấy đúng là một người hâm mộ may mắn gặp được một nhà ba người nhà nam thần!

Ngay lập tức, cô ấy lấy weibo của mình ra, nhanh chóng thuật lại chuyện vừa rồi.

Món điểm tâm ngọt cho gia đình: Địa điểm, tiệm bánh ngọt lâu một trung tâm thương mại quảng trường Thời Đại, tiểu nam thần khí phách chọn liền ba bốn món, sau đó thiết kế Nhan chỉ gọi cho tiểu nam thần một món, mặc dù tiểu nam thần rất tiếc nuối nhưng chỉ có thể tội nghiệp nhìn không chớp mắt về phía chiếc bánh ngọt duy nhất của mình, mắt thấy chiến lợi phẩm ở ngay trước mắt, nhưng cuối cùng... lại bị nam thần ăn mất một nửa, tiểu nam thần chỉ có thể buồn bực đau đớn ăn nửa miếng bánh ngọt. @Hội Hậu cung của Lục Phi trên toàn quốc.

Trạng thái này mới đăng không lâu, lập tức được trang chính thức của người hâm mộ Lục Phi là “Hội Hậu cung của Lục Phi trên toàn quốc” chia sẻ.

Ngay sau đó, những người hâm mộ Lục Phi đều thấy và tiếp tục chia sẻ với tốc độ chóng mặt, bình luận cũng tăng lên ào ào.

“A a a, lại có người gặp được cả nhà nam thần ư, tại sao tôi không gặp được chứ?”

“Lúc nào ở quảng trường Thời Đại vậy, tôi lập tức tới đây, có thể thấy được một bóng lưng là đã hạnh phúc lắm rồi.”

“Tiểu nam thần quả là bảo bối đáng yêu, ước gì có thể nhìn thấy cả nhà bọn họ mỗi ngày.”

“Mọi người nhớ chia sẻ hình ảnh cả nhà nam thần hằng ngày nhé, tôi thật sự rất thích xem cái này.”

“Nhà nam thần rất nghèo sao? Ha ha, nam thần, để em mua bánh ngọt cho anh, anh đừng giành ăn với tiểu bảo bối nữa mà.”

“Bây giờ tôi đang ở quảng trường Thời đại, ai cho tôi biết cả nhà bọn họ đang ở đâu đi!”

“Tôi cũng vậy, tôi cũng muốn biết.”

“...”

Số lượng bình luận ào ào tăng lên, ai ai cũng biết cả nhà Lục Phi đang ở quảng trường Thời Đại.

Mà không ít người trong số đó lúc này cũng đang ở gần đó nên lập tức đổ dồn đi tìm kiếm tung tích cả nhà Lục Phi.

Rất nhanh, khi có người nhìn thấy ba bóng dáng quen thuộc xuất hiện thì lập tức kích động rồi rít để lại bình luận trên weibo Hội hậu cung.

“Thấy rồi, thấy rồi.”

“Tôi cũng thấy rồi, cả nhà nam thần đang mua quần áo trong một tiệm quần áo gia đình.”

“Nam thần đang chuẩn bị mua đồ gia đình thì phải? Có vẻ bọn họ đang lựa đồ.”

“Đi đi, đi đi, mau chụp cho chúng tôi mấy tấm hình cùng ngắm nào.”

“Được, để tôi vào đó đã.” Cuối cùng, một người có tên weibo “Hoàn Tử” để lại một bình luận.

Bình luận xong, chủ nhân weibo này lập tức đi vào tiệm đồ kia.

“Hoan nghênh quý khách.” Nhân viên phục vụ lập tức chào hỏi.

“Ừm, để tôi xem trước đã.” Hoàn Tử nói xong, ánh mắt lập tức nhìn về phía ba người kia.

Lúc này, Nhan Hạ đang chọn đồ, Lục Phi ở bên cạnh đang máy móc đi theo cô, còn Lục Hạo đầu rồi, còn đang ngồi trên băng ghế ăn nốt cái bánh ngọt của cậu bé kia, một miếng rồi lại một miếng, cứ như đang thưởng thức mỹ vị nhân gian vậy.

Không chút suy nghĩ, Hoàn Tử lập tức móc điện thoại di động ra, sau đó quay về phía Lục Hạo chụp mấy tấm hình.

Nhân viên phục vụ thấy hành động của người mới vào thì cũng hiểu ý tưởng đối phương vào đây là gì, chỉ khẽ mỉm cười đứng một bên.

Đúng lúc Hoàn Tử đang cực kỳ vui vẻ chụp hình thì cô ấy thấy qua ống kính máy ảnh điện thoại của mình, Lục Hạo bỗng ngẩng lên nhìn thẳng về bên này, thân thể cô ấy lập tức cứng đờ tại chỗ.

Một giây sau, Lục Hạo chọt giờ hai ngón tay tạo thành chữ V về phía điện thoại.

Đúng là đứa trẻ thông minh!

Trong lòng Hoàn Tử thầm kêu gào, sau đó lại kích động cầm điện thoại chụp thêm mấy cái nữa.

“Hạo Hạo, con ăn bánh xong chưa?” Lúc này, Nhan Hạ đã chọn xong đồ nên đi về phía Lục Hạo.

Lục Hạo nhìn cái hộp bánh ngọt trống không, lập tức gật đầu một cái: “Con ăn xong rồi.”

Nói xong, lại tranh thủ bỏ hộp bánh ngọt vào trong túi, để ở một bên, sau đó mới ngẩng đầu nhìn bộ đồ nhỏ xinh trong tay Nhan Hạ: “Mẹ, con muốn thử bộ đồ này, được không?”

“Con thích không?” Nhan Hạ hỏi.

“Vâng, thích, con đi thử nhé.” Lục Hạo gật đầu một cái, sau đó cầm bộ đồ đi vào một phòng thay đồ, chỉ lát sau, trong phòng thay đồ kia lại có tiếng Lục Hạo vang lên: “Mẹ, mẹ vào giúp con được không? Đầu con bị kẹt rồi.”

“...” Hoàn Tử đang đứng nghe trộm ở gần đó chỉ biết câm lặng, tiểu nam thần đúng là chỉ có thể đẹp trai trong ba giây thôi!

Ngay khi Nhan Hạ định vào phòng thay đồ thì Lục Phi đã đưa tay ngăn cô lại: “Đề anh vào! Thuận tiện thay đồ luôn.”

Sau đó, Lục Phi trực tiếp đi vào phòng thay đồ của Lục Hạo.

Ngay sau đó, bên trong lại truyền ra tiếng đối thoại của hai cha con.

“Ba, đau, tai của con sắp rụng rồi, cởi chậm lại một chút.”

“Đã được chưa.”

“Ba, ba cũng thay đồ à?”

“Ừ.”

“Ba...”

“...”

Nghe tiếng nói rú rít bên trong, Nhan Hạ bất đắc dĩ lắc đầu, cảm đồ của mình rồi cũng đi vào một phòng thay đồ.

Lúc này Hoàn Tử mới ngẩng đầu lên khỏi giá quần áo, bóp bóp cái eo của mình, cái nghề chụp ảnh trộm này đúng là không dễ dàng gì mà.

Rất nhanh sau đó, khi hai cửa phòng thay đồ mở ra, bóng dáng ba người hai lớn một nhỏ lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Còn Hoàn Tử nhìn thấy một màn này cũng ngẩn người tại chỗ.

Quả là tuyệt vời!

Cô ấy không suy nghĩ gì thêm mà lập tức giờ điện thoại lên chụp hình.

Ngay sau đó, cô thấy ba người trên màn hình điện thoại đang nhìn thẳng vào mình qua ống kính máy ảnh.

Nhất thời trong lòng như có cái gì rơi lộp bộp: Bị phát hiện rồi?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 63

Edit: TranGem

“Mẹ, đó là chị gái chụp hình.” Hạo Hạo thấy Hoàn tử, lập tức nhìn về phía Nhan Hạ nói, tay còn làm tư thế chụp ảnh.

“Chào mọi người...” Hoàn Tử lúng túng giờ tay chào Nhan Hạ và Lục Phi, sau đó cũng cảm thấy hành động của mình là không đúng nên lại ngượng ngùng thu tay về, rồi bỏ lại một câu “Mọi người cứ tiếp tục” rồi cầm đầu chạy mất.

Còn không đi nữa chắc cô ấy sẽ chết vì xấu hổ mất.

Chụp trộm người khác còn bị người ta bắt được, cái cảm giác này đúng là... Thật mới lạ!

Chỉ là, cho dù thế nào thì chụp được hình của ba người nhà nam thần là tốt rồi.

Nghĩ tới đây bước chân cô ấy không khỏi nhanh hơn, tâm trạng cũng nhất thời trở nên tốt lên nhiều.

Nhìn theo bóng dáng đối phương bỏ chạy trốn chết, Nhan Hạ không khỏi có chút buồn cười, người hâm mộ này của Lục Phi đúng là đáng yêu!

“Mẹ, sao chị ấy lại chạy mất rồi?” Lục Hạo hiếu kỳ hỏi, thật ra thì cậu bé cảm thấy đáng vẽ lúc chị này chụp ảnh bé rất vui vẻ mà, cứ như là... nhặt được bảo bối không bằng.

“Có lẽ là xấu hổ.” Nhan Hạ suy đoán nói, trong đầu lại hiện lên hình ảnh cô bé lúng lúng ngược đồ mặt hận không có cái lỗ nứt ra mà chui luôn xuống đất cho rồi!

“Bởi vì chụp ảnh chúng ta mà bị phát hiện sao?” Lục Hạo lại hỏi.

“Ừ.”

“Chị ấy đã chụp từ nãy rồi, con còn tạo dáng cho chị ấy chụp nữa cơ!” Lục Hạo nói xong còn ngẩng khuôn mặt mũm mĩm đáng yêu ngất trời lên làm động tác tay chữ V.

“Lần sau mà phát hiện có người chụp ảnh con thì phải nói cho ba mẹ biết nghe không?” Nhìn động tác ngốc manh của tiểu Lục Hạo, Nhan Hạ không nhịn được nhéo má bé một cái.

“Con biết rồi.” Lục Hạo gật đầu một cái, thật ra thì bé cảm thấy chị ấy chắc cũng không phải là người xấu, nhưng mà bé nghe lời mẹ bé, lần sau nhất định sẽ nói cho mẹ biết.

Thấy Lục Hạo đồng ý, ánh mắt Nhan Hạ mới chuyển về phía Lục Phi.

Vừa ra ngoài đã phát hiện bị chụp ảnh trộm, cô còn chưa ngắm kĩ xem rốt cuộc quần áo Lục Phi mặc thành cái dạng gì rồi?

Liếc mắt qua, khi nhìn rõ Lục Phi đứng bên cạnh thì cô không nhịn được mà phì cười.

“Xấu lắm à?” Nhìn đáng vẽ cười nhạo của Nhan Hạ, Lục Phi nhú mày, mặc dù anh rất tự tin, nhưng vẫn không kim lòng được mà bước tới trước gương.

Nhìn hình ảnh mình hiện lên trong gương, vẻ mặt Lục Phi thoáng dừng lại một chút.

Không xấu xí, nhưng so với phong cách thường ngày của anh thì đúng là biến hóa đến nghiêng trời lệch đất.

Có thể tóm tắt lại là từ nam thần cao lãnh biến thành anh chàng đẹp trai nhà bên.

Mặc dù cũng rất đẹp trai, nhưng bởi cao lãnh là cốt cách của anh nên khi đổi sang loại hình này thì nhất thời không thể dung hòa mà tạo nên một loại khí chất rất lộn xộn, làm cho người đối diện cảm nhận được cảm giác thật kì quái!

Mà nhân viên phục vụ ở một bên nhìn thấy nhà họ mặc đồ gia đình thì trong lòng cũng khẩn trương muốn chết!

Nhìn vào một màn này khiến cho người ta có cảm giác thật tốt đẹp, chỉ đứng bên cạnh thôi cũng đủ thấy hạnh phúc, mặc dù nam thần xem ra có chút tức giận, nhưng vẻ đẹp trai vẫn không suy giảm đi chút nào!

A a a ... Như thế này thật là tuyệt, hơn nữa, họ còn là nhân chứng của khung cảnh này nữa chứ.

“Lấy bộ này luôn à?” Nhìn nụ cười mãi không nhạt đi của Nhan Hạ, Lục Phi hỏi cô, anh nghĩ, anh mặc bộ đồ thể này thì chỉ sợ kiểu dáng trang phục và khí chất sẽ hoàn toàn không liên quan đến nhau mất.

“Ừ, bộ này luôn đi.” Nhan Hạ gật đầu một cái mang theo ý cười, quần áo thoải mái như vậy, đến Lục Phi mặc lên còn mang lại hiệu quả quá tốt như vậy, thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị cũng rất tốt mà.

Nghĩ tới đây Nhan Hạ chuẩn bị dắt Lục Hạo vào phòng thay quần áo cởi đồ ra thì bị Lục Phi đưa tay ra chặn lại.

“Làm sao vậy?” Nhan Hạ ngạc nhiên nhìn anh.

“Chụp tấm hình.” Khóe môi Lục Phi cong cong, trước kia bọn họ đều rất ít có thời gian ở chung một chỗ thoải mái thế này, lúc này đương nhiên anh sẽ muốn lưu lại chút kỷ niệm rồi.

“...” Nhan Hạ lặng im, vừa rồi bọn họ ở trường học chụp còn ít à? Giờ lại còn chụp nữa?

Cô phát hiện, từ sau khi bọn họ công khai quan hệ đến giờ, Lục Phi càng ngày càng không biết kiềm chế rồi.

Có điều, thực sự thì đáng vẽ ba người bọn họ mặc đồ gia đình đứng chung một chỗ đúng là không tệ.

“Được.” So với sự im lặng của Nhan Hạ thì Lục Hạo rõ ràng là hưng phấn hơn nhiều, cậu bé rất thích chụp ảnh, hơn nữa bây giờ còn được chụp ảnh chung với ba mẹ nữa.

“Có thể chụp giúp chúng tôi bức hình không?” Lục Phi nói với nhân viên bán hàng đang đứng chờ một bên.

“Được ạ.” Cô nhân viên lập tức gật đầu nói, ngay sau đó thì kích động tiến lên cầm lấy điện thoại trong tay Lục Phi, trong lòng cô chỉ có suy nghĩ duy nhất: Cô được cầm vào điện thoại của nam thần rồi.

Lục Phi đi tới bên cạnh Nhan Hạ, trực tiếp nắm lấy tay cô, sau đó kéo Lục Hạo tới phía trước hai người.

“Tách tách tách...” Mấy tiếng, hình ảnh của ba người không ngừng được ghi lại trong điện thoại.

“Được rồi.” Nhân viên cẩn thận đưa trả lại điện thoại đi động cho Lục Phi, nỗi kích động trong lòng vẫn chưa bình ổn lại được.

Sau khi Lục Phi nhận lại di động còn nói với cô nhân viên kia một tiếng cảm ơn, sau đó ba người vào phòng thay đồ, tính tiền rồi mới rời khỏi cửa hàng.

Mà chân trước ba người vừa rời khỏi không lâu thì chân sau đã có mấy người hâm mộ rối rít vọt vào, trực tiếp đi thẳng đến chỗ nhân viên bán hàng: “Mấy bộ đồ mà nhà nam thần vừa mua, tôi cũng muốn.”

“Tôi cũng thế.”

“Tôi cũng muốn mua.”

“...”

Từng đoàn từng đoàn người ào ào tới vây kín mấy nhân ở giữa.

Không ai biết được lúc thấy nam thần ở bên trong chọn quần áo, bọn họ kích động đến nhường nào, chỉ là cuối cùng vẫn kiềm chế tâm trạng khẩn trương lại.

Họ không muốn gây khó khăn cho nam thần.

“Có thì có, nhưng mà kích cỡ...” Nhân viên bán hàng do dự nhìn những người này.

“Không sao, có đồ cho tôi là được, còn nữa, các người có chi nhánh khác không? Ở chi nhánh còn hàng không? Điều một chút sang đây đi.” Một người trong số các khách hàng vội nói, dù sao bọn họ cũng mua về mặc, vừa nghĩ tới việc được mặc đồ cùng kiểu với cả gia đình nhà nam thần nữ thần là trong lòng các cô đã không kiềm chế được sự kích động rồi.

“Được ạ, xin chờ một chút.” Mặc dù đối với tình huống này bọn họ cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhưng nghĩ tới tiền thưởng là tâm trạng ai nấy đều cực kỳ tốt, hơn nữa hôm nay bọn họ còn được tiếp xúc ở khoảng cách gần với minh tinh mình yêu thích nữa chứ.

Chỉ là điện thoại sang chi nhánh khác vừa thông, bên này nghe nhân viên chi nhánh trả lời thì đầu óc cũng choáng váng luôn.

Các tiệm khác cũng đã bán sạch bách đồ như bị cướp vậy.

Không vì cái gì khác mà chính là ảnh chụp của cả nhà nam thần đã bị phát tán trên mạng rồi.

Nghĩ đến người hâm mộ lỗ mắng vừa nãy, nhân viên bên này chợt hiểu ra, có lẽ đối phương đã đăng hình chụp được lên mạng rồi.

Vậy chính là tuyên truyền miễn phí cho cửa hàng của bọn họ à?

Nghĩ tới đây thì bèn quay nói với các cô gái hâm mộ đang chờ đợi bên trong: “Xin lỗi, mẫu mã này ở các chi nhánh khác cũng đã hết mất rồi, tuy hiện giờ không có hàng y như thế nhưng các vị có thể xem qua một số mẫu tương tự như vậy.”

“Được rồi.” Mấy người hâm mộ gắng gượng nói, họ vẫn thích đồ giống y vậy hơn! Xong vẫn cố gắng xem thêm một chút, cũng coi như cho đã ghiền, bọn họ cũng không thể ra về tay không được!

Cuối cùng chờ cho người hâm mộ cuối cùng rời khỏi cửa hàng, những nhân viên phát hiện ra, quần áo gia đình của bọn họ gần như đã tiêu thụ sạch nhẵn chẳng còn mấy cái.

Lục nam thần đứng là không hổ danh nam thần quốc dân, lực hấp dẫn thật sự không có gì để bàn cãi.

Lại nhìn lại định mức tiêu thụ hàng hóa cao vút của ngày hôm nay, mắt ai nấy đều cười tươi đến nở hoa luôn, thế này là bằng tiền thưởng của mấy tháng cộng lại chứ chẳng ít đâu.

“Chủ thốt, bạn thật là tuyệt vời, thoát nhìn cứ như hình chính diện luôn ấy, chủ thốt đây là được quang minh chính đại chụp à?”

“A a a... Thật hâm mộ chủ thốt quá đi, thật đáng tiếc là tôi ở xa quảng trường Thời Đại quá, nếu không cũng sẽ chạy qua bằng được.”

“Chủ thốt, trong tay bạn có còn hình nữa không? Mau đăng hết lên đi chứ.”

“Giao hình ra đây, không là giết.”

"....."

Sau khi nhìn những bình luận này, Hoàn Tử thoát khỏi màn hình weibo, mở album ảnh trong máy lên, nhìn những tấm ảnh chụp được tiểu Hạo Hạo thì nhất thời cả người lại mềm nhũn ra.

Một lát sau, Hoàn Tử lại tiếp tục thả thêm phúc lợi đợt hai, ảnh Hạo Hạo tạo dáng và ăn bánh.

#Hoàn Tử: Phúc lợi đợt hai, up bởi Tiểu Hoàn Tử #Hình minh họa.

Sau khi đăng những tấm hình của Hạo Hạo thì tâm tình của Hoàn Tử tốt hơn một chút.

Mà hình vừa được đăng lên đã lập tức có một đồng người không ngừng bình luận kêu gào ở dưới: “Đứa trẻ thông minh, đứa trẻ thông minh.”

Đối với phản hồi lần này, tâm tình tiểu Hoàn Tử đúng là tốt vô cùng, tiểu nam thần nhà bọn họ có thể không thông minh sao? Đơn giản chỉ là không thể đáng yêu hơn được nữa ~!

Mà trước kia dù ai có suy nghĩ thế nào đi chăng nữa, sau khi nhìn thấy một mặt ngọc manh, đáng yêu phá trời thế này cũng không nhịn được mà yêu thẳng bẻ mất thôi.

Sau này cô ấy nhất quyết sẽ kiên định đứng về phía Lục Phi và Nhan Hạ, vì hạnh phúc của tiểu bánh bao.

Cô ấy cũng chẳng ngó lại weibo của mình nữa, vui vẻ ngâm nga hát theo một đoạn nhạc rồi đi vào tiệm đồ uống gọi một ly nước nhân nhả ngồi thưởng thức, hai tay chống má, cứ như vậy mà lẳng lặng ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài.

Bên kia, ba người nhà Lục Phi còn chẳng hay biết gì về chuyện mình đã tạo nên “hiệu ứng minh tinh”, mua đồ xong thì trực tiếp trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63-2

Edit: TranGem đi3ndan.l3quydon

Mà vừa đặt chân đến cửa, Lục Hạo đã vượt vượt cái bụng nhìn về phía Lục Phi: “Ba, bụng con đói quá, vừa nãy con ăn bánh ngọt còn chưa có no.” Nếu ba mà không tranh ăn của con thì giờ đã không đói như vậy rồi.

“Con muốn ăn gì?” Lục Phi hỏi, mắt một lúc anh mới có thể nghe ra được ý ngoài lời nói của cậu con trai nhà mình.

“Sủi cảo?” Lục Hạo không nhận được liếm liếm miệng mình, bé cũng không biết tại sao đột nhiên lại muốn ăn sủi cảo quá đi!

Nghe thấy Lục Hạo nhắc đến sủi cảo, Nhan Hạ mới nói: “Lần trước em làm không ít sủi cảo, trong tủ lạnh vẫn còn dư lại một chút, chỉ cần lấy ra nấu thôi.”

“Ừ.” Lục Phi gật đầu, động tác xắn tay áo lên rất ưu nhã, sau đó anh đi thẳng vào nhà bếp.

“Mẹ, con đi xem ba làm một chút.” Bỏ lại mấy lời này, Lục Hạo cắt đôi chân ngắn ngắn đi theo vào bếp, bé đang nghĩ biết đâu vào bếp lại tìm được chút gì ăn cũng nên, thật sự bụng bé đang đói lắm rồi.

Nhan Hạ biết tính con trai nhà mình, liếc mắt nhìn theo bóng dáng nhỏ bé lạch bạch chạy vào bếp, sau đó cầm quần áo mới mua đi về phòng, nhân lúc Lục Phi nấu cơm, cô sẽ sửa lại quần áo một chút, ngày 22 cũng không còn mấy ngày nữa, vừa vặn có thể giặt đồ trước một lần, đến ngày kỉ niệm của nhà trẻ là có thể mặc được rồi.

Thật là mong chờ cảnh tượng một nhà ba người bọn họ cùng nhau tham gia hoạt động lần này, nhất định là rất tuyệt!

Chờ lúc Nhan Hạ sửa sang lại mấy bộ đồ xong đi ra, mùi thơm từ trong phòng bếp đã bay ra ngào ngạt, khiến con sâu thèm ăn trong bụng cô cũng bắt đầu ngọ nguậy.

Sủi cảo cô gói có vỏ rất mỏng và cũng rất thơm.

Theo bản năng, Nhan Hạ đến gần phòng bếp, có điều vừa đi đến cửa đã nghe thấy giọng nói non nớt của Lục Hạo.

“Nóng... nóng quá, ba thổi cho con.” Trong tay Lục Hạo cầm cái thìa đưa đến trước mặt Lục Phi, trên thìa là một miếng sủi cảo vừa mới chín, vẫn còn nghi ngút khói, cả người Lục Hạo thì đang đứng trên ghế, tay còn chống trên cái bàn bếp dài, đáng vẻ một bộ lông nóng như lửa đốt.

Rõ ràng thức ăn đã đến trước mặt rồi mà còn ăn không nổi.

Thật sự là gấp chết con người ta!

Cậu đã thổi cả nửa ngày rồi mà thấy nhiệt độ cũng chẳng hạ xuống được mấy, Lục Hạo nóng lòng muốn ăn sủi cảo nên không thể làm gì khác hơn là cầu cứu sự giúp đỡ của ba mình.

“Tự mình thổi.” Lục Phi nói mà chẳng quay đầu lại, sau đó anh chú tâm bày sủi cảo còn lại trong nồi ra đĩa.

Nhìn thấy một màn này, Lục Hạo ai oán liếc mắt nhìn Lục Phi: “Ba, ba ngược đãi Hạo Hạo, ba xem, miệng Hạo Hạo bị nóng rồi này.”

Nói xong, vẻ mặt lại càng đặc biệt uất ức, sau đó như thể nghĩ đến cái gì lại tiếp: “Có phải bây giờ mà mẹ ở đây thì ba sẽ thổi cho mẹ không?”

“Dĩ nhiên, mẹ con là vợ ba mà.” Nghe vậy, Lục Phi ra vẻ đương nhiên gật đầu một cái nhưng cũng không có hành động gì khác.

“Con cũng muốn có vợ.” Nhất thời Lục Hạo lăm lăm, nhìn ba mẹ ở bên nhau tốt như vậy, cậu cũng muốn.

“Chờ con mọc đủ lông rồi hãy quay lại bàn đến vấn đề này.” Lục Phi nghe thấy thế thì quay đầu liếc mắt nhìn Lục Hạo một cái.

Ngay sau đó, khóe mắt anh nhìn thấy Nhan Hạ đứng cạnh cửa, đường cong trên mặt cũng trở nên nhu hòa, lại nghĩ đến đoạn đối thoại vừa rồi của mình và Hạo Hạo thì nhất thời lại có chút chột dạ, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh tự nhiên nói: “Em xong rồi à?”

“Ừm, không thì cũng không biết được, thì ra anh lại như vậy.” Nhan Hạ cười nói, Lục Phi khiến cho cô rất vui! Mặc dù anh luôn thích chọc con trai, nhưng hành động của anh lại luôn khiến cô không ngăn được mà thấy cảm động, hiện tại cô chính là đang vô cùng cảm động, chỉ muốn cho Lục Phi một cái ôm hôn.

“Anh chính là như vậy.” Lục Phi bình tĩnh nói một cách tự nhiên, nhìn nồi sủi cảo đã hoàn thành, ngay sau đó anh dùng thìa vớt toàn bộ lên, lại cẩn thận xếp lên đĩa, rồi cầm đĩa đi ra khỏi bếp.

Đến khi tới cạnh Nhan Hạ thì anh cúi người nhẹ nhàng hôn lên mặt cô một cái.

Chỉ là vừa muốn rời đi thì đột nhiên bờ môi mềm mại kia lại áp tới hôn lên môi anh, sau đó mới nhanh chóng rời đi.

Đột nhiên được Nhan Hạ hôn, Lục Phi ngẩn người, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm Nhan Hạ, không biết phản ứng thế nào.

“Con cũng muốn.” Lúc này, sau khi ăn xong cái sủi cảo kia, sự chú ý của Lục Hạo lại tập trung sang bên này, liền vội vàng đi tới bên cạnh Nhan Hạ, làm nũng nói, cái miệng nhỏ cũng chu lên, đáng vẻ cậu cũng muốn hôn hôn.

“Quý ngịch ngợm.” Nhan Hạ nhìn bộ dạng rướn cổ này Lục Hạo không nhận được lại nhéo nhéo mặt cậu bé.

"Hạo Hạo còn lâu mới nghịch ngợm!" Lục Hạo lập tức phản bác.

"Con mà không nghịch ngợm mới lạ đấy." Nhan Hạ tiếp tục cười híp mắt.

Lục Phi nhìn chằm chằm cảnh hai mẹ con đối đáp nhau mà đầu óc lại đang suy nghĩ việc khác, vừa rồi Nhan Hạ thỉnh thoảng tập kích khiến anh có chút không phản ứng kịp, hơn nữa còn ở trước mặt Hạo Hạo nữa.

Bởi vì trước kia, chỉ cần là lúc có Hạo Hạo ở bên cạnh thì cô sẽ không bao giờ làm gì quá thân mật với anh, vậy vừa rồi là có ý gì?

Suy nghĩ một chút, Lục Phi chỉ cảm thấy trái tim nhuyến ra như hồ, có phải vừa xong Nhan Hạ nhất thời bị anh mê hoặc đến không khống chế nổi?

Đối phó với con trai xong, Nhan Hạ quay lại thấy Lục Phi vẫn đang đứng suy nghĩ sâu xa gì đó, cô cười nói: "Đi nào, ăn cơm thôi."

Nghe thấy thế, Lục Phi mới hoàn hồn, nhìn lại thấy Nhan Hạ đang nhìn anh với ánh mắt mang nét cười thì lập tức cảm nhận được gì đó.

Anh đây là... bị đùa giỡn?

Lá gan của bà xã nhà anh đúng là càng ngày càng lớn!

Cho dù có nghĩ như vậy, anh cũng chỉ có thể để sủi cảo trên tay lên bàn ăn, sau đó lại xoay người đi lấy đĩa.

Nhìn thấy sủi cảo trên bàn, ánh mắt Lục Hạo sáng lên, lập tức lạch bạch chạy tới bên bàn ăn, mắt nhìn chăm chăm vào đĩa sủi cảo trên bàn, vừa ăn được một miếng, đúng là ngon quá đi mất, bây giờ đã bớt nóng rồi, còn ngon hơn ấy chứ nhỉ?

Lục Hạo nhìn đĩa sủi cảo, trong miệng không khỏi trào nước miếng.

Ngay sau đó, không nói hai lời bỏ lên ghế, rồi quay về phía bếp hô lên: "Ba, con muốn ăn sốt cà chua, bà lấy giúp con nhiều một chút!"

Xem ra trong mắt Lục Hạo, người ba này đã trở thành chân chạy vặt chính hiệu.

Nhưng cuối cùng thì cậu cũng có thể ăn sủi cảo rồi!

Trong bếp, Lục Phi nghe thấy thế bèn cầm bát lấy cho thằng bé không ít sốt cà chua.

Cũng không biết khẩu vị của con trai anh giống ai nữa, thích ăn mấy thứ chua ngọt.

Mà vừa lấy sốt cà chua xong thì tiếng của Nhan Hạ cũng vang lên.

"Lục Phi, em muốn chấm dấm."

Nghe vậy, anh lại đặt bình xì dầu trong tay xuống, lấy dấm cho cô.

Lát sau, Lục Phi đi ra thấy hai mẹ con Nhan Hạ và Lục Hạo đã không nhìn được mà ăn vụng mấy miếng rồi.

Anh đặt từng món nước chấm của hai người xuống trước mặt họ.

"Cám ơn ba." Lục Hạo cầm bát, lập tức chấm thật nhiều sốt lên sủi cảo rồi mới hài lòng cho vào miệng.

Nhan Hạ cũng chấm sủi cảo vào ngập trong bát dấm, rồi mới ăn rất ngon lành.

Nhìn hai mẹ con vui vẻ ăn, Lục Phi nhếch môi cười, sau đó cũng bắt đầu ăn.

Chỉ lát sau, cả một đĩa sủi cảo lớn đã bị ba người chiến đấu hết.

Nhìn cái đĩa trống tuếch, Lục Phi kinh sợ, sao anh lại cảm thấy hôm nay ăn đặc biệt nhanh thế này?

"Thật là ngon, ăn no quá." Lúc này Lục Hạo vuốt vuốt cái bụng tròn vo của mình, vui vẻ nói, sau đó còn liếm liếm miệng như thể còn tiếc nếm.

"Ừm, mới vừa rồi ăn nhiều quá, thế mà cũng không cảm thấy no quá." Nhan Hạ cũng vuốt vuốt cái bụng bằng phẳng của mình: "Có lẽ là hôm nay đi nhiều."

"Mẹ, hôm nay mẹ với ba đi chơi ở đâu vậy?" Nghe thấy thế Lục Hạo lập tức lên tinh thần, vội vàng hóm hỉnh hỏi.

"Ba mẹ quay về trường học thăm một chút." Nhan Hạ cười nói.

"Lần sau hai người đi chơi thì nhớ đưa Hạo Hạo đi theo với nhé, Hạo Hạo cũng muốn đến thăm trường ba mẹ, ba mẹ đều biết trường học của Hạo Hạo ở đâu nhưng Hạo Hạo thì không biết." Hạo Hạo nghe thế thì suy nghĩ chuyển chuyển một chút rồi nói ra ý nghĩ thâm kín của mình.

Nghe lời này, Nhan Hạ cười cười gật đầu với cậu: "Được rồi."

Thấy Nhan Hạ đồng ý, trên mặt Lục Hạo lập tức nở một nụ cười xán lạn, sau đó không nói hai lời mà trèo từ trên ghế xuống, vui vẻ nói: "Ba mẹ, con đi xem ti vi trước."

Nói xong thì trực tiếp nhào tới sa lon trong phòng khách.

Sau khi nhìn dáng vẻ nhàn nhã tự tại của Hạo Hạo, Nhan Hạ đứng dậy bắt đầu dọn dẹp bàn ăn.

"Để đây cho anh, em đi nghỉ ngơi trước đi." Lục Phi ngăn động tác trong tay cô lại.

"Anh nấu rồi, để em dọn." Nhan Hạ lên tiếng, đột nhiên cô phát hiện, hình như từ lúc Lục Phi về nhà đến giờ, cô đã rất ít phải làm việc nhà rồi, trong lúc bất tri bất giác thế là được anh chăm sóc như Lục Hạo luôn.

“Ừ.” Lần này Lục Phi không tiếp tục kiên trì, chỉ là chờ sau khi Nhan Hạ bê đồ vào bếp, Lục Phi cũng đi vào theo.

Khi Nhan Hạ rửa xong một cái bát, Lục Phi sẽ thuận tay đón lấy lau khô.

Nhìn Lục Phi trầm mặc, Nhan Hạ muốn từ chối cũng không được, nên cứ rửa xong lại đưa cho anh.

Bát đĩa rất nhanh đã được rửa xong, hai người rửa tay đi ra ngoài, có điều tới trước ghế sa lon đã thấy Lục Hạo ngủ quên rồi, trong tay vẫn còn cầm khur khur cái điều khiển.

Lục Phi nhìn Nhan Hạ một cái rồi nói: “Anh đưa con về phòng, em xem ti vi trước đi.”

Nghe vậy Nhan Hạ lắc đầu: “Không biết có phải bị Hạo Hạo lây không, em cũng thấy hơi mệt, em về phòng trước đây.”

“Ừ.” Lục Phi nhẹ nhàng đáp một tiếng, sau đó ôm Lục Hạo lên.

Nhan Hạ ngáp một cái rồi trở về phòng, rửa mặt thay quần áo, lên giường cái đã ngủ luôn.

Mà Lục Phi đưa Lục Hạo về phòng xong quay lại đã thấy Nhan Hạ ngủ đến là ngon lành, sắc mặt anh không khỏi căng thẳng.

Tối nay, chỉ còn lại mình anh thức thôi à?

Cả ngày hôm nay, không khí không phải rất tốt sao?

Nhìn Nhan Hạ an tĩnh ngủ, Lục Phi cũng không đành lòng đánh thức cô dậy, ngay sau đó anh quay người vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong anh cũng lên giường, ôm Nhan Hạ khẽ hôn một cái lên trán cô, sau đó nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 64

Edit: TranGemmy di3ndan.l3quydon

Sáng ngày hôm sau, Nhan Hạ tỉnh dậy vì đói bụng.

“Uc ục ục...” Bụng không ngừng vang lên, Nhan Hạ lật người ngồi dậy.

“Sao thế?” Lục Phi mơ màng nói không rõ tiếng, lập tức ôm chặt lấy eo Nhan Hạ nhỏ giọng hỏi, mũi anh vẫn quanh quẩn mùi hương nhàn nhạt trên người Nhan Hạ.

“Đói bụng rồi.” Nhan Hạ vượt vượt cái bụng của mình, thật sự là đói, rõ ràng hôm qua ăn rất nhiều, sao hôm nay lại đói như vậy?

“Đói bụng?” Nghe thấy câu này, mắt Lục Phi nhất thời sáng lên, cầm điện thoại bên cạnh nhìn qua.

Trên đó hiển thị sáu giờ rưỡi sáng.

Nhan Hạ cũng nhìn thấy, có chút ngoài ý muốn, tiếp tục nằm xuống nói: “Chúng ta ngủ tiếp một lát đi!”

“Anh đi nấu ít đồ ăn, anh cũng đói rồi.” Lục Phi nói xong đã vén chăn lên rồi giường.

Nhìn bóng dáng của Lục Phi, khóe miệng Nhan Hạ không tự chủ được mà cong lên.

Ngồi trên giường lười biếng ngáp một cái, Nhan Hạ cũng rời giường.

Sau khi vào phòng tắm rửa mặt, cô đổi sang một bộ đồ mặc thường ngày đơn giản, lúc này mới ra khỏi phòng.

Đi tới phòng bếp đã thấy Lục Phi đang nhanh nhẹn chuẩn bị đồ ăn sáng.

Liếc thấy bóng dáng Nhan Hạ, anh ngừng đầu nhìn cô: “Buổi sáng ăn cháo được không?”

“Ừm.” Nhan Hạ gật đầu, bây giờ cô thật sự chỉ muốn ăn một chút cái gì đó, dù là cái gì cũng được.

Lấy gạo ra vo sạch, không tới hai phút Lục Phi đã cho nước vừa đủ rồi cho lên nồi áp suất, sau đó lại bắt đầu mở tủ lạnh tìm ít tiểu long bao* cho vào nồi hấp lên.

*tiểu long bao: bánh bao hấp trong cái lồng nhỏ hay còn được người ta gọi với cái tên là bánh bao súp. – TranGemmy di3ndan.lqđ

Cho dù nhìn từ góc độ nào cũng thấy đích thực là một người đàn ông ấm áp của gia đình.

“Em đi xem tivi trước đi, khi nào ăn được anh gọi, không cần ở đây chờ đâu.” Đang canh thời gian thì Lục Phi thấy Nhan Hạ đứng ở cửa còn đang ngáp ngủ nên mở miệng bảo cô.

“Ừm.” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lục Phi, Nhan Hạ gật đầu cười.

Sau khi vào phòng khách, cô ngồi trên sa lon bắt đầu chờ đợi bữa sáng tình yêu, thuận tay cầm điều khiển mở tivi, cả người nghiêng ngả nằm xuống, lấy điện thoại lướt tin tức một chút.

Vừa mở trang tin mới ra, khi kéo đến phần tin tức giải trí, Nhan Hạ lập tức thấy không ít tin tức mới.

Cả nhà Lục Phi mặc trang phục gia đình ra ngoài dã ngoại, không khí gia đình vô cùng ấm áp

Một hoa đán công khai đã có người yêu: Không phải người trong giới giải trí, tình cảm rất tốt đẹp

Nghi án ly hôn của một hoa đán, nghi ngờ nguyên nhân là chồng cô ngoại tình

“...”

Những bàn luận mới nhất gần như đều là các tin tức có liên quan đến đời sống tình cảm của các nữ minh tinh.

Kéo xuống chút nữa, đều là những tin tức tương tự.

Nhìn thấy những thứ này, Nhan Hạ cũng chỉ có thể cảm khái một tiếng, chuyện tình cảm bát quái, trong giới giải trí vẫn rất thu hút sự chú ý.

Xem lại hết một lượt hình ba người nhà mình, ánh mắt Nhan Hạ nhìn đến một tin tức mới ở cuối trang.

Nữ minh tinh này cô cũng biết, hơn nữa còn rất thưởng thức tài năng của cô ấy.

Nếu như cô ấy ly hôn, cô sẽ cảm thấy thật may mắn cho cô ấy, bởi cô ấy chính là một người liều mạng vì công việc, dựa vào sự cố gắng của bản thân để giành được thành tích và địa vị như ngày hôm nay, cô thật sự không muốn nhìn thấy một người phụ nữ như vậy lại bị hủy hoại bởi một người đàn ông mà trở nên bi thương.

Dù sao cô cũng đã từng hỏi qua Lục Phi, Lục Phi cũng đồng tình trả lời, không phải tất cả những ông chồng đều giống như anh.

Hàm ý chính là ngoại tình thật.

Đúng vậy, tất cả các bằng chứng trắng trợn đều ở đây, giải thích bao nhiêu nữa cũng vô dụng.

Đúng lúc này, Nhan Hạ kéo xuống dưới một chút, lập tức hiện ra vài tin tức khác.

Trong đó có một cái vừa xuất hiện đã thành công hấp dẫn ánh mắt cô.

Đệ Nhất Bát Quái Làng Giải Trí Đại V công bố tài liệu bí mật của Giải trí England lần hai

Sau khi Nhan Hạ nhấp vào tiêu đề, đủ loại hình ảnh lập tức hiện lên trước mắt cô.

Những hình ảnh này lộ ra ngoài, sợ rằng Giải trí England đã bắt đầu hỗn loạn hết lên.

Nghĩ tới đây, Nhan Hạ nhanh chóng thoát khỏi trình duyệt mạng, mở weibo Đệ Nhất Bát Quái Làng Giải Trí Đại V, ngay đầu trang đã thấy các hình ảnh này, trên phần trạng thái chỉ ghi ba chữ đơn giản: Đột thứ hai.

Phía dưới trang thái này, khu vực bình luận đã nổ tung rồi.

“Tôi nói rồi Đại V sẽ không nói điều đầu mà, đúng là làm người ta sợ ngay người.”

“Những người này chắc không có ngày nào là không làm chuyện đen tối đầu nhì!”

“Bây giờ nghĩ lại mới thấy Dương Ngưng bị giam có khi còn là vận may của cô ta, đợi tới sau khi cô ta ra ngoài, chuyện này có khi cũng được đập rồi ấy chứ.”

“Kể ra Dương Ngưng này cũng lợi hại đấy chứ, chứa nhiều hình như vậy, rốt cuộc là muốn làm cái gì vậy trời?”

“Ha ha, lâu trên, rất đơn giản thôi, muốn lợi dụng mấy thứ này để trục lợi được nhiều lợi ích hơn, có điều có lẽ cô ta cũng không ngờ chính mình lại bị liên lụy nhanh như thế thôi.”

“Thật may là bên cạnh Lục nam thần đã sớm có Nhan Hạ, nếu không mà để bị người phụ nữ như Dương Ngưng để mất tới thì...”

“Cho dù không có Nhan Hạ, Lục Phi cũng sẽ không để Dương Ngưng vào mắt đâu có được không hả? Cũng như những thành phần thiếu não chỉ biết tô son trát phấn, suốt ngày rất vàng lên mặt nào là đầy ưu nhã thừa phóng khoáng, bây giờ thì hiện nguyên hình rồi, từ lâu đã có người từng tố giác Dương Ngưng ở công ty thường xuyên bí mật chen ép những người mới có tư chất tốt, thậm chí còn không ngần ngại cướp đoạt tài nguyên của người khác.”

“Bây giờ xem ra những nữ minh tinh có quan hệ không tốt với Dương Ngưng có khi lại là người không tệ đâu, ví dụ như Tã Tư Tư này, trong ảnh của Dương Ngưng chẳng bao giờ có cô ta cả.”

“Nhưng chỉ sợ Tã Tư Tư cũng chẳng trong sáng như vậy đâu, dù sao cũng nghe nói, ban đầu cô ta và Nhan Hạ có quan hệ không tốt cũng là vì cô ta từng liên thủ với Dương Ngưng hãm hại Nhan Hạ, khi đó còn là bạn cùng phòng nữa đấy!”

“Lời của mấy người có phải là đi lệch hướng rồi không, bây giờ không phải là chúng ta nên lên án nghiêm khắc đối với Giải trí England sao?”

“...”

Sau bài đăng này, đề tài kia lại được quan tâm hơn nữa.

Nhan Hạ từ từ kéo xuống xem, về phần những bình luận nhắc tới Dương Ngưng và Tã Tư Tư, cô chỉ có một suy nghĩ, cô không muốn có bất quan hệ gì với bọn họ thêm nữa.

Tin tức về bọn họ cũng sẽ không bao giờ khiến cô để tâm, bởi vì đối với cô mà nói, bọn họ chẳng qua cũng chỉ là người không quan trọng mà thôi.

Sau khi thoát khỏi weibo, Nhan Hạ tiếp tục chú ý đến những tin tức liên quan đến chủ đề này.

Mà những bài có liên quan đến tin tức này cũng được biến hóa đủ loại.

Sau khi vụ bê bối của cao tăng giải trí England với nữ nghệ sĩ bị tung ra, mọi chuyện cũng bị đào bới sạch sẽ.

Các nghệ sĩ của giải trí England cảm thấy lo lắng, sợ mình không cẩn thận cũng sẽ trở thành đối tượng bị cư dân mạng ném đá.

Hậu quả nghiêm trọng nhất là bởi vì chuyện này mà cổ phiếu giải trí England trượt giá không phanh.

Đúng là mới sáng sớm đã hết sức náo nhiệt, trong lòng Nhan Hạ không khỏi cảm khái.

Đúng lúc này, Lục Phi bưng hai bát cháo đi ra.

“Ăn sáng được rồi.” Lục Phi đặt cháo trên tay lên bàn, sau đó xoay người đi vào bếp lấy thêm vài món ăn kèm, còn có cả tiểu long bao.

Thấy bữa sáng, ánh mắt Nhan Hạ lập tức bị hấp dẫn, bây giờ cô thật sự thấy rất rất đói.

Sau khi cất điện thoại đi, cô lập tức ngồi vào trước bàn ăn.

Cầm đũa và thìa lên, không nói hai lời đã bắt đầu ăn uống hăng say.

Nhìn dáng vẻ vội vàng của Nhan Hạ, Lục Phi bất đắc dĩ cười một tiếng, cũng bưng bát đũa lên ăn.

Lúc này, điện thoại cá nhân trong túi có tiếng chuông, Lục Phi rút điện thoại ra nhìn.

Sau khi thấy số điện thoại của Hình Ảnh, anh nhanh chóng nhận cuộc gọi.

“Có chuyện gì?” Lục Phi hỏi.

Bởi vì anh lên tiếng nên Nhan Hạ cũng chú ý nhìn sang.

Rất nhanh, đầu bên kia điện thoại nói gì đó, sắc mặt Lục Phi ngày càng thận trọng, trầm ngâm một lát rồi nói: “Tiếp tục mua vào cho tôi.”

“...”

“Ừ.”

“.....”

“Được.”

Đáp rồi Lục Phi trực tiếp cúp điện thoại, sau đó anh nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Nhan Hạ ở phía đối diện nên nói thẳng: “Là chuyện của giải trí England.”

“Em cũng vừa xem một chút trên tin tức sáng nay.”

“Trước đó anh vẫn đang thu mua một số cổ phiếu lẻ của bọn họ, bây giờ có một số đại cổ đông cũng đang chuẩn bị bán tháo cổ phiếu trong tay, chị Hình hỏi ý kiến của anh, anh chuẩn bị tiếp tục mua vào.”

“Ừm, em biết rồi.” Nhan Hạ gật đầu, cũng không truy hỏi mục đích Lục Phi thu mua số cổ phiếu ấy để làm gì.

Dù sao trong lòng cô cũng đã nhận định, cho dù là thế nào, cô cũng sẽ kiên định đứng sau lưng anh.

Thấy Nhan Hạ không hỏi tiếp mà tiếp tục vui đầu ăn uống, Lục Phi cười cười, trong lòng không tự chủ được lại mềm ra một chút.

Rất nhanh sau đó, Nhan Hạ đã ăn xong bát cháo, anh ân cần hỏi: “Muốn ăn thêm nữa không?”

“Ừ.” Nhan Hạ gật đầu, Lục Phi nấu ăn rất ngon, rất hợp khẩu vị của cô.

Trên mặt Lục Phi vẫn mang ý cười, đứng dậy đi vào bếp lấy thêm một bát cháo cho cô.

Sau đó hai người cũng trò chuyện đôi ba câu, phần lớn là Nhan Hạ hỏi về những tin tức bất quá gần đây trong làng giải trí, Lục Phi thì phụ trách giải đáp và nói cho cô một số “chân tướng” mà người ngoài không biết được.

—————

Hừm Hừm, tám xiu, Nhan Hạ vừa thềm ăn vừa thềm ngủ, có ai nghi ngờ cái chi không? Hihi

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64-2

Edit: TranGeny di3ndan.l3quydon

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi hai người còn chưa ăn xong, khoảng hơn bảy giờ thì cửa phòng Lục Hạo vang lên tiếng “ken két” rồi được đẩy ra.

Bấy giờ bé con còn đang dụi mắt đứng cạnh cửa đã đập vào mắt là cảnh Nhan Hạ và Lục Phi đang ăn sáng.

Lần này, đôi mắt to ngay lập tức mở lớn.

“Ba, mẹ, hai người...” Câu kể tiếp Lục Hạo chưa nói ra, nhưng vẻ mặt đã thể hiện rõ ràng sự uất ức.

Thế mà ba mẹ lại không chờ bé ăn sáng.

Thật là quá đáng!

Ai oán một hồi, Lục Hạo nhanh chóng chạy tới bên cạnh Nhan Hạ, sau đó nhón chân nhìn lên thức ăn phong phú trên bàn, còn có món tiểu long bao thơm lừng mà cậu thích ăn nhất, bụng lập tức kêu lên “ọc ọc ọc”.

Nhưng ngay lúc này lại nhìn thấy Lục Phi gấp cái tiểu long bao cuối cùng đặt vào bát của Nhan Hạ, Lục Hạo uất ức lên tiếng: “Ba mẹ, chẳng lẽ hai người quên mất, Hạo Hạo còn chưa ăn sáng sao?”

“Ừ, quên mất.” Lục Phi bình tĩnh đáp, nhìn Lục Hạo một cách thân thiện: “Đây là phần của mẹ con và ba.”

Nghe thấy vậy, cái miệng nhỏ nhắn của Lục Hạo lập tức méo máo, ôm eo Nhan Hạ tố cáo: “Mẹ, ba bắt nạt con.”

Nhìn đôi mắt đầy vẻ uất ức vô tội của con trai, Nhan Hạ nhìn Lục Phi rồi nhỏ giọng dỗ dành: “Mẹ đói bụng nên ba mới lấy đồ ăn cho mẹ trước, còn đồ cho Hạo Hạo để trong bếp!”

Nhan Hạ cũng không nghĩ rằng Lục Phi đã quên mất Lục Hạo.

Chỉ là, đã rất lâu rồi cô và Lục Phi không được ăn sáng với nhau, bình thường đều có Lục hạo bên cạnh, không có được cảm giác như lúc ăn riêng với nhau.

“Thật à?” Nghe thấy Nhan Hạ giải thích, Lục Hạo chớp mắt một cái sau đó nhìn về phía Lục Phi, đôi mắt tròn mở lớn, như thể muốn lấy được câu trả lời từ phía Lục Phi.

Nhìn dáng vẻ vì ăn mà bị mê hoặc lý trí của con trai, Lục Phi cười cười lắc đầu đứng dậy đi vào phòng bếp.

Ngay lập tức Lục Hạo cũng toét miệng cười hấp tấp chạy theo.

Bé biết mà, ba mẹ nhất định sẽ không quên mất bé đâu.

Nhìn theo bóng lưng một trước một sau của hai người, nhất thời trong lòng Nhan Hạ cảm thấy thật ảm áp, sau đó cúi xuống bỏ miếng tiểu long bao vào miệng.

Vị ngọt cùng mùi sữa thơm tràn ra trong miệng, tâm tình Nhan Hạ lập tức trở nên tốt hơn.

Sau đó lại bắt giác sờ sờ cái bụng nhỏ của mình, cô thật sự vẫn không hiểu, sao dạo này tự dưng lại ăn nhiều thế?

Tiếp tục như vậy nữa nhất định sẽ tăng cân mất.

“Ba, ba thật tốt, con thích ba nhất.” Bấy giờ, Nhan Hạ nghe thấy tiếng của Lục Hạo truyền tới.

Mềm mại, đáng yêu...

Chỉ là cái câu tỏ tình này có phải có chút thiếu thành ý không?

Quả nhiên, ngay sau đó vang lên tiếng Lục Phi.

“Chỉ cần con đừng nói chán ghét ba là được.”

“Ba đối với Hạo Hạo thật là không tồi, nhưng ai bảo ba bắt nạt con, ba tốt với con thì con thích ba nhất, đối với con không tốt thì con sẽ hơi ghét một chút.” Lục Hạo hết sức lý trí khẳng khái nói.

“Ghét một chút?” Nghe thấy vấn đề này, Lục Phi hơi nhướn chân mày lên.

“Đúng thế.” Lục Hạo đáp, còn ra vẻ hiểu biết: “Trên tivi nói rồi, chúng ta không thể dung túng cho những hành động không tốt.”

Nói xong câu này, Lục Hạo nhanh tay cầm lấy một cái tiểu long bao rồi chạy mất.

Có phải tivi bây giờ đều dạy hư bọn nhỏ không?

Khóe miệng Lục Phi cong cong, sau đó bụng chao và thức ăn ra ngoài.

Ra đến nơi đã thấy Lục Hạo ngồi ngay ngắn trên ghế, cắn từng miếng từng miếng tiểu long bao, ăn chậm nhai kỹ, dáng vẻ hết sức hài lòng.

Anh đi tới đặt đồ ăn xuống trước mặt cậu bé, rồi mới nói với Nhan Hạ: “Đợi lát nữa anh đưa con đi học, thuận tiện cũng qua công ti một chuyến xử lý chút việc, em ở nhà nghỉ ngơi hay muốn đi cùng.”

“Em cứ ở nhà nghỉ ngơi thôi.” Nhan Hạ nghĩ nghĩ rồi nói, hôm qua cô đã đến công ti anh rồi, anh rảnh rồi nên dẫn cô đi dạo, hôm nay chưa chắc anh đã rảnh, hơn nữa, cô cũng không muốn ngày ngày công khai xuất hiện cho truyền thông đưa tin, đây là còn chưa nói, mỗi ngày cô nhìn thấy mình trên tin tức đều cảm thấy có chút mất tự nhiên.

“Ừm” Lục Phi gật đầu, cũng không miễn cưỡng cô.

Sau đó ánh mắt anh nhìn về phía Lục Hạo vẫn còn đang mặc áo ngủ, lặng yên một giây sau đó mới chậm rãi nói: “Hạo Hạo con đánh răng chưa?”

Nghe thấy câu này, Nhan Hạ hơi dừng lại một chút, hình như vừa rồi sau khi đi ra cũng không thấy Lục Hạo quay lại phòng, hai người cũng quên mất.

Mắt thấy Lục Hạo đã ăn xong một cái tiểu long bao, chuẩn bị ăn đến bát cháo, Lục Phi lập tức nhắc Lục Hạo từ trên ghế lên.

“Con đánh răng chưa?” Lục Phi hỏi.

Nghe thấy thế, Lục Hạo cũng không lập tức phủ nhận, hai tay bịt kín miệng, sau đó mới từ từ chậm rãi nói: “Ba, con quên mất, nhưng ba cũng không có nhắc con mà.”

“Cho nên bây giờ chúng ta đi đánh răng.” Lục Phi ôm Lục Hạo đi về phía phòng cậu bé.

“Nhưng mà con đã ăn rồi mà, dù sao không đánh răng một lần cũng không sao đâu.” Lục Hạo vội vàng cự nự.

“Không được, con phải tập thành thói quen.” Lục Phi không chút do dự cự tuyệt lời đề nghị của Lục Hạo.

“Ba thả con xuống, để con tự đi.” Lục Hạo tiếp tục giãy giụa nói.

“Ừ.” Lục Phi để Lục Hạo xuống để cho cậu tự đi, có điều anh vẫn đi theo vào tận phòng tắm.

Thế nhưng lần này không giống như trước kia, Lục Hạo lấy ra cái ghế nhỏ ở bên cạnh, sau đó đứng lên trên, mở nước nóng, rót nước, tự mình lấy kem đánh răng, còn cầm cái khăn mặt, thấm nước, vắt nước, lau mặt... Động tác có vẻ đâu ra đấy.

Nhìn một màn này, vẻ mặt Lục Phi hơi cứng lại, sau đó hỏi: “Con học được lúc nào vậy?”

Mấy ngày nay hai người cũng coi như là sống chung lâu ngày, nhưng anh không hề biết rốt cuộc Lục Hạo tự mình học được những thứ này khi nào.

“Chính là lúc tối đi ngủ, con bê cái ghế ra để lấy khăn, sau đó đứng luôn trên đó đánh răng cảm thấy rất thuận tiện.” Lục Hạo tỏ ra bình tĩnh giải thích, nhưng vẻ mặt lại không nấn nổi sự đắc ý.

Cậu sẽ không nói là bởi vì ở trường học nghe thấy các bạn nhỏ đều nói là bọn họ tự mình đánh răng rửa mặt nên cũng muốn học để xem ai lợi hại hơn!

Chuyện người khác có thể làm được thì cậu cũng có thể.

Nghe con trai giải thích, lại nhìn đáng vẻ dương dương tự đắc của Hạo Hạo, anh chỉ để lại một câu “Đi thôi” rồi ra ngoài.

Thấy thế Lục Hạo nhanh chóng nhảy xuống khỏi băng ghế, sau đó chạy theo sau lưng Lục Phi, thiếu chút nữa thì quên mất, cậu còn chưa ăn sáng đâu đấy!

Sau khi ra khỏi phòng tắm, Lục Hạo rất vui sướng ăn xong phần ăn sáng của mình, rồi trở về phòng chuẩn bị ba lô đi học.

Khi đã xong đâu đấy, tâm tình Lục Hạo rất tốt chờ ba đưa đi học.

“Mẹ, con đi học đây!” Lục Hạo biết hôm nay Nhan Hạ ở nhà nghỉ ngơi, cũng không có âm ỹ, chỉ ngoan ngoãn khéo léo chào cô.

“Ừ, đi đường cẩn thận.” Nhan Hạ dịu dàng nói với Lục Hạo.

“Hôn tạm biệt?” Lục Hạo nói xong, hơi nghiêng nghiêng má mình về phía Nhan Hạ.

Nhìn động tác của Lục Hạo, Nhan Hạ thoáng nhìn về phía Lục Phi, ý tứ trong mắt chính là Hạo Hạo học theo anh đấy.

“Để ba hôn con.” Nói rồi Lục Phi bước lên, trực tiếp lưu lại một nụ hôn trên má Lục Hạo, sau đó nhanh chóng ôm Hạo Hạo lên đi ra ngoài.

Thấy mình bị Lục Phi ôm đi, Lục Hạo lập tức nóng lòng nói với Nhan Hạ: “Con muốn là mẹ hôn tạm biệt cơ, không phải ba.”

“Ba còn không hôn tạm biệt mẹ, con cũng không cần đâu.” Lục Phi cắt ngang lời Lục Hạo, sau khi thấy Lục Hạo thích ở trước mặt anh học đòi, anh đã tận lực giảm bớt số lần hôn Nhan Hạ xuống rồi.

Bởi vì, anh không muốn để cho con trai có cơ hội quang minh chính đại ăn đậu hũ của vợ mình.

“Ba, con muốn cho ba một cái... điểm trừ.”

“Ba nhận.”

“...”

Tiếng hai người càng lúc càng xa, nhìn theo bóng lưng bọn họ, khóe miệng Nhan Hạ nở nụ cười hồi lâu mà không nhạt bớt.

Ngay sau đó, cô lại ngáp một cái lớn, mắt cũng nhanh chóng díp lại.

Cô, lại buồn ngủ nữa rồi!

Cũng không biết bắt đầu từ hôm qua bị làm sao nữa.

Chẳng lẽ là bị mắc bệnh lười rồi?

Nghĩ tới đây, Nhan Hạ lại xoay người trở về phòng ngủ tiếp.

Lúc này, Lục Phi đưa Lục Hạo đến trường.

Ở cổng trường, Lục Hạo vừa nhìn thấy cô giáo Lý thì nhanh chân chạy tới trước mặt cô: “Cô giáo, hôm nay con tự mình đánh răng rửa mặt đấy.”

“Hạo Hạo thật ngoan ngoãn.” Cô giáo Lý không hề keo kiệt mà khen ngợi cậu bé, tiểu nam thần này đúng là càng ngày càng đáng yêu.

Nhưng lúc này cô càng vui mừng hơn vì nhìn thấy Lục nam thần, kể từ khi chuyển nhà nam thần được công khai, số lần cô nhìn thấy anh cũng nhiều hơn, đây đúng là phúc lợi lớn đối với một người hâm mộ kỳ cựu như cô!

Hơn nữa, cô còn bắt đầu dần thay đổi mà bớt kích động hơn trước, càng ngày càng trở nên bình tĩnh hơn rồi.

“Hạo Hạo đi học đi, ba đi trước đây.” Anh gật đầu chào hỏi cô giáo Lý rồi quay sang nói với Lục Hạo một câu, sau đó mới xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Lục Phi, trong lòng cô giáo Lý có chút cảm khái, lúc không có mẹ Hạo Hạo ở đây, vẻ mặt Lục nam thần đúng là trước sau như một, không động không biến lấy một chút nhỏ!

Chỉ là, nam thần như vậy mới có thể khiến người ta có cảm giác bình thường.

“Đi thôi nào.” Cô giáo Lý dắt tay Lục Hạo đi vào trong.

Lục Hạo gật đầu, nháy chân sáo đi theo cô vào trong trường.

Thế giới của con nít, có lúc chỉ cần có chơi là đủ rồi.

Sau khi rời khỏi nhà trẻ, Lục Phi nhanh chóng đến công ty.

Trong phòng làm việc của Lục Phi ở giải trí Chí Tôn, Hình Ảnh đi theo anh báo cáo công việc thu mua cổ phiếu.

“Tổng cộng số cổ phiếu lẻ lúc trước cùng với số cổ phiếu mới thu mua từ một số đại cổ đông, lúc này cổ phiếu trong tay cậu cũng đạt tới 10% rồi, cũng được coi là một đại cổ đông của giải trí England.” Hình Ảnh nói, thu được mười phần trăm cổ phần của một công ty trên thị trường hoàn toàn không phải chuyện đơn giản, có nhiều khi có thể thay đổi vận mệnh của cả công ty, bởi vì anh có thể quyết định, người nào mới có quyền nắm quản lý công ty.

“Chí Tôn, England,... hiện tại chỉ còn thiếu Kinh Thừa thôi.” Lục Phi nhìn thông tin số cổ phần, ánh mắt lạnh lùng.

“Đúng, chỉ còn thiếu mỗi Kinh Thừa thôi.” Hình Ảnh gật đầu, thấy nghệ sĩ dưới tay mình càng ngày càng lớn mạnh, cô ấy làm người đại diện, đương nhiên là hết lòng ủng hộ.

“Ân Nhất Luân và Dương Ngưng có quan hệ gì à?” Trầm ngâm một lát, Lục Phi hỏi.

Nghe Lục Phi nhắc đến cái tên này, nhất thời nét mặt Hình Ảnh trở nên nghiêm túc.

Sau đó gật gật đầu nói: “Hai người này đúng là có chút quan hệ, có thể nói, Dương Ngưng chính là tình nhân bí mật của Ân Nhất Luân.”

Trong mắt Lục Phi, hình tượng của Ân Nhất Luân trong số các nam nghệ sĩ hiện nay có thể nói là không tệ, trừ những vụ scandal được tạo ra để đánh bóng tên tuổi thì có thể nói là cuộc sống riêng cũng tương đối sạch sẽ.

Có điều sau khi điều tra lại phát hiện ra Ân Nhất Luân thường tới một câu lạc bộ tư nhân, trùng hợp là Dương Ngưng cũng thường đến đó.

Lúc này mới dò ra được chút dấu vết.

Hai người này giấu cũng kỹ thật.

Nghe thấy câu này, đáy mắt Lục Phi thoáng lướt qua một chút giễu cợt, sau đó mới ung dung thông thả nói: “Làm trụ cột của Kinh Thừa nhiều năm như vậy, trong tay anh ta cũng không có thiếu cổ phần đâu.”

Nghe được lời này của Lục Phi, mắt Hình Ảnh lóe lên lập tức hiểu được ý tứ của anh.

“Tôi hiểu rồi.” Hình Ảnh lên tiếng, trong lòng đã lặng lẽ tính toán, có điều bản thân Ân Nhất Luân cũng là một lão hồ ly, bọn họ vẫn cần phải bàn bạc kỹ càng hơn.

Nhưng trong lòng cô cũng không quá lo lắng.

Bởi vì nếu nói Ân Nhất Luân là một lão hồ ly thì Lục Phi chính xác là một con sói!

Lão hồ ly thì sao có thể địch nổi loài lang sói đây?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(dot)Net.

Chương 65

Edit: Lily_Carlos

Sau sự kiện, Hình Ảnh lấy lịch hành trình của Lục Phi ra xem một chút, tùy tiện nói: "Kế tiếp anh có mấy thông cáo từ năm trước, một là tham gia tiết mục giải trí của đài Việt Quất là tham gia chương trình đứng đầu trong lĩnh vực hoạt động ngoài trời Cực Hạn Khiêu Chiến, chương trình sẽ tiết lộ anh và Nhan Hạ sẽ cùng tham gia, hiện tại anh đang có tính toán công khai với Nhan Hạ nên đăng thời gian hai người cùng tham gia một kỳ lên báo như vậy và bên kia cũng đã đồng ý. Còn một cái nữa là quay MV cho Vu thiên vương, còn có một bộ phim đã quyết định nữ chính là Tả Tư Tư, về phần nữ hai là một người mới của công ty chúng ta, thời gian khai máy có lẽ là năm sau."

Trước Tả Tư Tư đánh cược một lần đi nhận vai nữ hai, hiện tại Dương Ngưng đi muốn tìm nữ hai cũng phải tìm người có danh khí lớn hơn cô, không phải không có người có danh khí lớn hơn cô trong Chí tôn nhưng mà Chí Tôn đã có một Lục Phi dù có thêm một người cũng khó có thể vượt qua.

Nghe xong lịch trình của mình thì Lục Phi nhớ tới mình đã đồng ý với Lục Hạo là sẽ tham gia hoạt động vườn trẻ liền nói thẳng: "Bỏ lịch trình ngày 22 tháng 12 của tôi đi."

"Được." Hình Ảnh gật đầu, rồi ghi vào lịch trình sau đó lại tiếp tục nói: "Vậy những thứ khác ta sẽ làm theo lịch trình?"

Tính như vậy, những ngày kế tiếp Lục Phi không có chuyện gì.

Lục Phi gật đầu.

"Vậy mấy kịch bản lần trước tôi đưa anh đã chọn chưa?" Hình Ảnh nhìn lịch trình, lại nghĩ tới đã đưa cho Lục Phi cầm những kịch bản kia vội hỏi.

"Tôi sẽ lựa chọn, đến lúc chọn được rồi cũng cần thảo luận vấn đề chi tiết với biên kịch." Lục Phi nghĩ đến cái này, trên mặt không khỏi nghiêm túc hơn một chút, từ mặt này có thể thấy được anh ta rất để ý đến chuyện này.

"Bộ phim này anh muốn quay vì Nhan Hạ?" Hình Ảnh nhạy bén cảm giác được cảm xúc của Lục Phi, hơn nửa lần trước cũng có phát hiện, Hình Ảnh lập tức lên tiếng hỏi.

"Ừ, tôi hy vọng nó sẽ được chiếu vào ngày kỷ niệm kết hôn năm sau." Lục Phi gật đầu, tính đến năm sau bọn họ kết hôn được tám năm, cũng là năm sự nghiệp của anh trong thời gian đỉnh cao, anh nghĩ rất đơn giản, anh muốn tặng một phần quà tốt đẹp nhất cho Nhan Hạ vì tám năm qua cô vẫn đứng sau lưng anh yên lặng mà chờ đợi, phần quà này không phải là món quà cuối cùng mà là ăn mừng khởi đầu mới của họ.

Đồng dạng anh cũng muốn từ từ lui lại sau màn ảnh.

"Ừ." Hình Ảnh đáp một tiếng, trong lòng lại hâm mộ tình cảm giữa Lục Phi và Nhan Hạ, bọn họ đã qua nhiều năm như vậy mà vẫn ân ái như ban đầu, thật là hiếm thấy.

Lại không khỏi nghĩ tới nhiều vụ ồn ào ngoài kia, hai năm qua kỹ thuật ngày càng phát triển dần theo đó ảnh chụp của các phóng viên ngày càng rõ nét, rất nhiều tài tử nữ tính bị trừng chiếu tuy đã mua lại được nhưng chẳng mấy lại lộ ra ngoài.

Chỉ có thể nói một câu, người đang làm, trời đang nhìn, chỉ cần đã làm là sẽ có dấu vết.

Nhưng nếu thật sự như vậy thì một người chuyên ở trong tầm mắt các phóng viên như Lục Phi lại không bị phát hiện ra điều gì bất thường?

Như nghĩ tới gì có, anh dừng lại một hồi lâu rồi nói tiếp: "Ngày mai có lịch quay MV cho Vu Thiên Vương, người anh chọn lần trước Vu thiên vương cũng có xem qua và cảm thấy rất hài lòng."

"Anh ta hài lòng là được, ngày mai tôi sẽ sẽ qua bên anh ta quay MV, nhớ nhấn mạnh tôi chỉ cho anh ta thời gian hai ngày." Lục Phi nói thẳng, hôm nay là ngày 18 tháng 12 đúng 2 ngày sau sẽ có hoạt động bên nhà trẻ của Hạo Hạo.

"Được." Hình Ảnh nhanh chóng phụ họa, kỳ thật bây giờ Lục Phi đã ít tham gia hoạt động mà theo độ hot của anh ta thì thông cáo được đưa tới rất nhiều, giá trị con người vẫn không ngừng tăng lên, Lục Phi có thể cho Vu Khánh 2 ngày đã là rất nể mặt rồi, tin rằng đối phương sẽ không có dị nghị nào.

"Còn có những chuyện khác sao?" Lục Phi hỏi sau đó nhìn đồng hồ một chút.

"Không có." Hình Ảnh lắc đầu, hiện tại mọi người đang chú ý đến mấy thứ lộn xộn của giải trí Anh Luân, trừ phi có scandal lớn hơn cho nên không cần quan tâm.

"Vậy tôi về trước."

"Nhan Hạ ở nhà?" Hình Ảnh cười híp mắt hỏi, mỗi khi rảnh Lục Phi đều nhớ đến Nhan Hạ nha, cô đã sớm quen với việc này, nghệ sĩ như vậy thì người đại diện càng thoải mái không phải sao.

Lục Phi cười một tiếng coi như trả lời, một lúc sau Lục Phi cầm một cái áo khoác lên đi ra khỏi phòng làm việc.

Lục Phi về đến nhà thì cảm thấy trong nhà hết sức yên tĩnh.

Anh hơi suy nghĩ một chút liền chạy đến phòng ngủ.

Quả nhiên vừa mở cửa đã thấy Nhan Hạ ngủ say trên giường.

Thấy Nhan Hạ đang ngủ, Lục Phi nhìn đồng hồ một chút.

10 giờ 59?

Anh và Hạo Hạo đi rồi Nhan Hạ mới về phòng ngủ, lâu như vậy mà còn ngủ, hôm qua anh rời khỏi nhà rất sớm mà?

Chân mày Lục Phi dần nhíu lại, chẳng lẽ thân thể của cô ấy có việc gì?

Nghĩ như vậy Lục Phi nhanh chóng nâng Nhan Hạ lên kiểm tra, thấy khuôn mặt cô vẫn hồng hào lại đặt cô xuống.

Sau khi giúp Nhan Hạ đếm chăn thì Lục Phi đi vào bếp.

Đồ ăn mua tối qua vẫn còn đầy trong tủ, Lục Phi thuận tiện chọn một ít nguyên liệu sau đó bắt đầu nấu nướng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi Lục Phi đem bữa trưa đặt lên bàn thì mới nghe thấy động tĩnh trong phòng.

Quay đầu lại thì thấy sắc mặt mờ mịt của Nhan Hạ.

"Em đã tỉnh?" Lục Phi nhìn một bộ thỏa mãn của Nhan Hạ mỉm cười.

Nhan Hạ ngáp một cái, không ngờ đi tới: "Anh về khi nào vậy?"

"Vừa mới trở lại, về thì thấy em đang ngủ nên không đi quấy rầy em."

"Cũng không biết xảy ra chuyện gì nữa chỉ là rất muốn ngủ." Trong khi nói chuyện Nhan Hạ lại ngáp một cái.

Sau nghi ngáp xong cô nhìn thấy đồ ăn hương sắc đủ cả trên bàn thì bị hấp dẫn qua nói: "Vừa vặn, cũng đói bụng!"

Nói xong Nhan Hạ nhìn Lục Phi mỉm cười rục rịch, má lúm đồng tiền cũng theo đó mà xuất hiện làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Lục Phi đi lên phía trước sờ lên lúm đồng tiền trên mặt Nhan Hạ rồi nói: "Ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cẩn thận biến thành heo."

"Vóc người của em rất tiêu chuẩn đó." Nhan Hạ không nhịn được mà cọ cọ vào lòng bàn tay ấm áp của Lục Phi rồi mới nói.

Thấy hành động đó của Nhan Hạ đôi mắt của Lục Phi lập tức tối sầm lại, bàn tay cũng vuốt ve khuôn mặt của Nhan Hạ.

Trong nháy mắt, không khí mập mờ lan tràn giữa hai người Nhan Hạ và Lục Phi.

"Em..... Đói bụng." Lục Phi còn chưa ổn định lại tâm tình của mình thì Nhan Hạ mở miệng nói, cô thật sự rất đói hiện tại trong đầu cô chỉ có một chữ đó là: ăn!

Lục Phi nghe thấy Nhan Hạ nói vậy lại nhìn cô thêm vài lần rồi mới bắt đầu đi thu tay lại, sau đó dùng sức vò rối tóc Nhan Hạ rồi mới nhận nhạ nói: "Ăn đi!"

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng nhưng vẫn có thể nghe ra oán niệm trong đó, Nhan Hạ cũng nghe ra, cô cười cười sửa sang lại mái tóc của mình một chút rồi cầm đĩa lên gấp một món ăn, hai mắt thì tỏa sáng nhìn Lục Phi nói: "Xối cơm giúp em đi?"

Nghe Nhan Hạ nói như vậy Lục Phi chỉ ừ một tiếng sau đó xoay người vào phòng bếp, lúc trở ra trong tay nhiều hơn hai bát cơm đầy, sau đó bỏ một bát trước mặt Nhan Hạ.

Sau khi nhận được bát cơm Nhan Hạ có cảm xúc muốn quét sạch nó.

Ngay sau đó, Nhan Hạ bắt đầu ăn, thấy Nhan Hạ chỉ thấy thức ăn trước mắt mà không để ý gì đến mình nữa, Lục Phi cảm giác giống hệt như ngồi ăn cơm cùng con trai vậy.

Quả nhiên trong phương diện ăn uống này con được di truyền từ cô.....

Khi Lục Phi ăn xong thấy cảnh tượng trước mặt thì lập tức kinh hãi.

Nhan Hạ đã ăn hết phần ăn gấp hai lần thường ngày, vậy mà cô còn có vẻ thêm thường không ngừng gặm cánh gà trong tay.

Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của Lục Phi, Nhan Hạ ăn xong một cái cánh gà cầm giấy lên lau miệng, sờ sờ bụng của mình nói: "Cũng không biết tại sao, đặc biệt đói, trước kia cũng không như vậy."

"....." Lục Phi trầm mặc, Nhan Hạ đột nhiên ăn nhiều như vậy, vì sao mới một ngày mà một người lại thay đổi lớn đến vậy?

"Lần trước khi có Hạo Hạo cũng nghi ngờ như vậy?" Nhan Hạ như nhớ tới cái gì theo bản năng nói.

Mà cô vừa nói xong Lục Phi lập tức sững sờ tại chỗ, đôi mắt đầy nghi ngờ cùng không thể tin nhìn chăm chăm vào bụng Nhan Hạ.

"Em lặp lại lần nữa." giọng sỏi của Lục Phi có chút khô khốc, nhịp tim bỗng gia tốc, tim của hắn chưa đập nhanh như thế bao giờ giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

"Lúc có Hạo Hạo?" Nhan Hạ lặp lại một lần nữa sau đó cũng ngây ngẩn cả người, cô đột nhiên trở nên thích ăn thích ngủ, đây không phải phản ứng khi mang thai sao? Nhưng mới có một ngày như vậy thì là mang thai thật sao?

Nhan Hạ nhìn vùng bụng vẫn còn bằng phẳng của mình không biết bản thân nên phản ứng thế nào.

Vì vậy sự thật quá dọa người.

"Chúng ta đi bệnh viện xem một chút." Nói xong, Lục Phi lập tức tiến lên kéo Nhan Hạ, anh vẫn muốn đi kiểm tra một chút mới yên tâm.

"Đợi chút, chúng ta mua que thử thai kiểm tra một chút nếu không đúng thì đến bệnh viện lại thành mục tiêu quá lớn." Nhan Hạ lên tiếng, bây giờ họ cũng không thể so với trước kia ra ngoài là bị kí giả chụp ngay, bất kể có mang thai hay không mà bị kí giả biết được cũng không tốt lắm.

Vì lí do an toàn bọn họ vẫn nên bí mật kiểm tra trước đi!

Nghe Nhan Hạ nói Lục Phi mới dừng chân hơn nửa tâm tình hỗn loạn cũng bình tĩnh lại.

Vừa biết được Nhan Hạ có thể có thai thì lý trí của anh lại bay mất.

Một lúc sau anh mới nói: "Ừ, để anh đi mua, em ở nhà chờ."

Nói xong, Lục Phi cũng đi nhanh ra khỏi nhà.

Nhìn bóng lưng của Lục Phi, Nhan Hạ bất giác sờ bụng mình nghĩ mình đang mang thai thật sao?

Vừa nghĩ tới tương lai mình có thể có một đứa con gái mềm mềm thơm thơm trong lòng cô lại mềm nhũn.

Đi ra cửa Lục Phi lập tức lái xe đến hiệu thuốc gần đó.

Chờ đến gần hiệu thuốc Lục Phi nhanh chóng đeo khẩu trang đội mũ giả bộ lạnh lùng rồi bình tĩnh đi vào hiệu thuốc.

"Anh cần gì ạ?" Nhân viên phục vụ mỉm cười hỏi.

"Que thử thai, hai cái." Lục Phi đề thấp giọng xuống hiển nhiên giọng cũng thô đi nhiều.

Nhân viên phục vụ nhìn anh, cũng không nghi ngờ gì lấy hai cái que thử thai đưa cho anh.

Lục Phi nhận lấy, trả tiền xong nhanh chóng rời khỏi cửa hàng.

Nhân viên phục vụ nhìn bóng dáng khi rời khỏi cửa Lục Phi trong mắt có chút nghi ngờ, sao cậu cảm thấy bóng lưng này rất quen mắt nhỉ?

Mà khi Lục Phi mua được đồ thì lập tức lái xe rời khỏi mà không biết sau khi anh đi có một người đội mũ lưỡi trai bước vào hiệu thuốc kia.....

Sau một hồi, Lục Phi cầm hai que thử thai về trong nhà, Lúc Nhan Hạ vào nhà vệ sinh kiểm tra thì Lục Phi đứng ngoài yên lặng chờ đợi.

Đối với Lục Phi hiện tại thì mỗi phút mỗi giây đều làm cho anh cảm thấy luống cuống.

Đúng, luống cuống.

Lúc Nhan Hạ có Hạo Hạo anh toàn tâm toàn ý chăm sóc Nhan Hạ sợ cảm xúc của cô không đúng mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù anh rất vui vì Hạo Hạo ra đời nhưng anh không biết đối xử như thế nào với cái đứa làm người khác ghen tỵ kia nữa... Cảm giác xa lạ.

Lúc đầu óc Lục Phi đang loạn cào cào thì cửa nhà vệ sinh được mở ra.

"Như thế nào?" Lục Phi không nhịn được mở miệng hỏi.

"Tự anh xem đi." Nói xong, Nhan Hạ đưa que thử thai trong tay cho Lục Phi.

Lục Phi nhìn kết quả, anh chỉ thấy hai vạch màu đỏ hiện rõ trên đó.

Nhìn hồi lâu, Lục Phi ngẩng đầu nhìn về phía Nhan Hạ, sững sờ nói: "Là có ý gì?"

Nghe thấy Lục Phi hỏi như thế, Nhan Hạ cũng ngây người chốc lát, cô không nghĩ tới Lục Phi sẽ không biết ý nghĩ của việc này, cô ho nhẹ một tiếng rồi nhấn mạnh: "Ý là anh sắp được làm ba ba."

Sau khi nghe được đáp án từ miệng Nhan Hạ thì Lục Phi giống như bị đánh một cái cho tỉnh, đôi mắt nhìn chăm chú vào Nhan Hạ, anh dịu dàng ôm cô đặt cằm lên mái tóc mềm mại của cô, một lúc lâu sau mới nghe thấy giọng nói của anh truyền đến: "Nhan Hạ, anh yêu em"

Sau khi nghe thấy lời tỏ tình của Lục Phi đôi mắt Nhan Hạ không khỏi cong lên, đôi tay cũng vươn lên ôm lấy lưng Lục Phi áp tai lên lồng ngực của anh nghe từng nhịp tim mạnh mẽ của anh, trong lòng lại có cảm giác bình yên, chỉ cần có anh ấy ở bên cạnh thì cuộc sống của cô sẽ được gói gọn trong hai chữ: hạnh phúc.

Hai người cứ lặng lẽ ôm nhau như vậy càng nhau tận hưởng cảm giác yên bình.

Một lát sau, tiếng chuông điện thoại cắt đứt thời khắc ấm áp của hai người.

Lục Phi lập tức lấy điện thoại ra thì thấy trên đó hiển thị một dãy số xa lạ.

Nhưng Lục Phi không nghĩ sẽ có người lạ lấy được số điện thoại của anh.

"Lục Phi." Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nam trầm thấp.

"Anh là ai?" Lục Phi không khách khí vào thẳng chủ đề, Anh không có hứng thú huyền thuyên cùng người ta chỉ là giọng nói này có chút quen tai.

"Tôi là Đào Hữu." Người đầu dây bên kia nhanh chóng lên tiếng giọng nói có vẻ dồn dập, anh ta nghe được vẻ không kiên nhẫn trong lời nói của Lục Phi nên sợ Lục Phi cúp máy.

Vừa nghe đến cái tên này, Lục Phi lập tức nghĩ tới gì đó, một lúc sau mới hỏi ngược lại: "Có chuyện gì sao?"

"Tôi không có việc gì, chỉ là Lục ảnh đế và nhà thiết kế Nhan có chuyện thôi." Đào Hữu cười híp mắt nói.

"Nói thẳng đi!"

"Tòa soạn chúng ta vừa nhận được tin Lục ảnh đế anh đi mua que thử thai." Đào Hữu cũng không quanh co lòng vòng mà trực tiếp mở miệng nói.

Que thử thai?

Vừa nghe đến ba chữ này vẻ mặt Lục Phi hơi biến hóa, bị người phát hiện?

"Nhưng mà ảnh đế anh đừng quá quan tâm, tôi biết tin tức này nhưng có thể tạm thời ép xuống." Đào Hữu lập tức nói, lần trước kí kết hiệp nghị với Lục Phi thì anh ta luôn quan sát quan hệ giữa Lục Phi và Nhan Hạ.

Anh ta chưa quên anh ta còn một cuộc phỏng vấn Lục Phi, việc này rất quan trọng.

Hai bên vẫn đang tìm cơ hội thích hợp.

Mà bây giờ, Lục Phi bị chụp việc vào tiệm thuốc mua que thử thai làm người ta không muốn liên tưởng đến việc Nhan Hạ mang thai cũng khó.

Huống chỉ anh ta tin tưởng chuyện này mà bị lộ ra chắc chắn sẽ đẩy lên một hồi phong vân, tin tức này mà lên mặt báo chắc chắn sẽ thú hút ánh mắt mọi người.

Nhưng tầm nhìn kia bị anh ta đè xuống.

Không phải vì cái khác mà là vì anh ta tôn trọng ý nghĩ của Lục Phi.

Lục Phi mặc thành như vậy đến tiệm thuốc mua que thử thai chắc chắn anh sẽ không muốn người khác biết, nếu anh ta để lộ chuyện này ra thì mối quan hệ mà anh ta khó khăn lắm mới thành lập được cùng Lục Phi sẽ hóa thành hư không.

Vì vậy anh ta mới cố hết sức nén chuyện này xuống, anh ta gọi điện trước cho Lục Phi là muốn xem ý của Lục Phi như thế nào!

"Cần tôi làm cái gì?" Lục Phi trực tiếp hỏi, đối với đạo đức nghề nghiệp của người này anh vẫn có chút tin tưởng, nhưng anh biết không có bữa cơm trưa miễn phí nên chắc chắn Đào Hữu gọi cho anh để ra điều kiện gì đó.

"Cuộc phỏng vấn của chúng ta nên thực hiện trước thời hạn." Đào Hữu trực tiếp nói với Lục Phi: "Lần trước cũng tính toán làm trong trong thời gian gần đây tôi vốn tính sau giải trí Anh Luân mới tiến hành phỏng vấn, cấp trên yêu cầu anh và Nhan Tiểu Thư có thể làm khách mời trong chương trình được lên sóng vào tối mai là được."

"Không có vấn đề, mấy giờ thì bắt đầu?" Lục Phi cũng sáng khoái nói, vốn cũng tính nhận phỏng vấn của đối phương mà giờ có thêm điều kiện bảo mật thì tội gì mà không làm?

Thấy Lục Phi đồng ý một cách sáng khoái như vậy thì Đào Hữu thở phào nhẹ nhõm.

Lục Phi đồng ý.

Thật tốt!

"Tám giờ tối mai bắt đầu truyền hình trực tiếp, anh thấy sao?" Đào Hữu lộ vẻ kích động hỏi.

Đàm phán thành công đúng là sáng khoái.

"Ừ."

"Vây..... Tút....tút....." Đào Hữu còn chuẩn bị nói thêm gì đó thì Lục Phi cúp điện thoại.

Nghe thấy tiếng tút tút từ đầu bên kia đầu dây, Đào Hữu cười cười, là một ảnh đế còn là nam thần quốc dân có chút tính tình cũng bình thường!

Nghe tới đó Đào Hữu vui vẻ gọi điện thoại cho chủ biên.

Lục Phi vừa cúp điện thoại thì Nhan Hạ vội hỏi: "Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Lúc đi mua que thử thai thì bị người chụp được."

"Vây bây giờ giải quyết?" Nhan Hạ hơi khẩn trương hỏi, theo tập tục nếu mang thai thì ba tháng không được để người khác biết.

"Ừ."

Nghe được câu trả lời của Lục Phi thì Nhan Hạ thở phào nhẹ nhõm, giải quyết là tốt rồi.

Nhìn vẻ thờ hạo nhẹ nhõm của Nhan Hạ, Lục Phi cười cười nói tiếp: "Nhưng mà anh đồng ý điều kiện của bọn họ là tham gia chương trình truyền hình trực tiếp của họ vào ngày mai."

"....." Nghe Lục Phi nói vậy thì Nhan Hạ hơi sững sốt, tiết mục phỏng vấn? Cô cũng phải đi?

Nhìn bộ dáng khiếp sợ của Nhan Hạ, Lục Phi véo má cô nói: "Đây là lần đầu tiên em cùng xuất hiện với tôi, dù sao tất cả mọi người đều đã biết đến sự tồn tại của em rồi nên một tiết mục cũng không làm sao, đúng không? Hơn nữa, em cũng không muốn mọi người biết chuyện em mang thai sớm vậy chứ?"

Lục Phi lại nói rất có lý.....

Nhan Hạ nghe xong không phản bác được câu nào.

Nhìn ánh mắt thâm thúy còn có vẻ nghiêm túc của Lục Phi, Nhan Hạ thở dài: "Được rồi."

"Được rồi, vậy chuẩn bị một chút tối mai đi quay." Lục Phi tiếp tục tặng thêm một câu.

Nghe vậy, Nhan Hạ không nhịn được lườm Lục Phi một cái: "Anh không thể nói hết một lần hả?"

"Thói quen." Lục Phi cười híp mắt nhìn Nhan Hạ nói, anh rất thích bộ dạng này của Nhan Hạ.

Bây giờ tâm tình của anh rất tốt.

Nhìn nụ cười trên khóe môi Lục Phi, Nhan Hạ cười bất đắc dĩ, sau đó đặt tay ở trên bụng nhẹ giọng nói: "Lát nữa chúng ta đi bệnh viện nhìn một chút có được không?"

Mặc dù cô đã biết chuyện mình mang thai gần như là chắc chắn nhưng cô vẫn muốn kiểm tra lại.

Hơn nữa cô cũng không biết bảo bối trong bụng lớn thế nào rồi?

Nghe Nhan Hạ nói xong anh cũng hiểu ý nghĩ của cô, anh khẽ vuốt cằm nói: "Được."

Anh cũng giống cô, chờ mong bảo bối đến.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(dot)Net.

Chương 66

Edit: Lily_Carlos

Đến chiều hai người tính thời gian rồi đến một bệnh viện tư nhân để kiểm tra.

Sau hai giờ chờ đợi, Lục Phi và Nhan Hạ lấy được kết quả kiểm tra HCG* cơ bản nhất.

*:hCG là chữ viết tắt của Human chorionic gonadotropin, một loại hormone thai kỳ được tiết ra bởi nhau thai. hCG có thể được phát hiện trong huyết tương hoặc nước tiểu của người mẹ 8- 9 ngày sau rụng trứng. hCG đạt đến mức cao điểm vào khoảng tuần thứ 8 – 10 sau đó giảm dần.

Từ kết quả kiểm tra có thể biết được Nhan Hạ đã mang thai hai tuần lễ.

Nhan Hạ nhìn tờ kết quả rồi lại nhìn Lục Phi ở bên cạnh, bọn họ chỉ không sử dụng biện pháp tránh thai mấy lần mà đã mang bầu đúng là đủ nhanh.

Nhan Hạ cũng chưa chuẩn bị tốt để có thai một lần nữa, nhưng khi cô thực sự có bầu cả hai người cũng không hề có chút áp lực nào.

Sau khi lấy được chẩn đoán chính xác, sắc mặt Lục Phi cũng trở nên dịu dàng hơn, anh thấy Nhan Hạ vẫn còn đang ngơ ngác ngồi đó thì lấy tay véo nhẹ lên má cô.

Nhan Hạ cảm thấy cơn đau nhói truyền từ má đến thì giật mình tỉnh lại, cô nhìn khuôn mặt đẹp trai của Lục Phi ngay gần đó thì hỏi: "Thế nào?"

"Nếu em còn ngẩn người thì bên Hạo Hạo....." Lục Phi nhắc nhở.

Nhan Hạ nghe thấy vậy nhanh chóng lấy điện thoại ra xem giờ, sau khi thấy giờ đang hiển thị trên màn hình cô vội vàng nhét tờ kết quả kiểm tra vào trong túi của mình rồi kéo tay Lục Phi ra ngoài: "Chúng ta phải đi rồi."

Lục Phi cảm nhận được lực trên cánh tay của mình bắt đầu đi lác đác.

Khi Lục Phi và Nhan Hạ đến vườn trẻ thì Hạo Hạo vẫn chưa tan học.

Hai người ngồi yên trong xe im lặng chờ đợi, Lục Phi chống cằm nhìn Nhan Hạ, còn Nhan Hạ thì đang suy nghĩ đến đứa trẻ còn chưa thành hình trong bụng.

"Anh nói xem nếu như sinh một đứa con trai nữa thì sao?" không biết qua bao lâu Nhan Hạ lại nói một câu như vậy, sau khi được xác nhận rằng mình đang mang thai cô không ngừng suy nghĩ xem đứa trẻ trong bụng mình là trai hay gái.....

Nghe vậy, Lục Phi nhủ mày, sau đó nói: "Chỉ cần là con của chúng ta anh đều thích."

Lúc tạo người Lục Phi nói muốn con gái, nhưng hiện giờ Nhan Hạ đã mang thai tuy hẳn vẫn muốn có một đứa con gái nhưng mà con trai hay con gái đều không quan trọng nữa, quan trọng nó là con của họ.

"Ừ." Nghe được câu trả lời Nhan Hạ gật đầu, đúng vậy chỉ cần là con của mình thì dù là con trai hay con gái đều được.

Lục Phi lại nói tiếp: "Nhưng nếu em sinh một đứa em trai cho Hạo Hạo thì phải nghĩ cách dỗ nó tại sao em gái lại biến thành em trai rồi?"

Lục Phi vừa nói xong Nhan Hạ lập tức ngây người, vậy cô nên nói thế nào với Hạo Hạo đây?

Cảnh Lục Hạo nhìn chăm chăm vào bụng của cô nói là muốn em gái còn sờ sờ trước mắt đây?

Cô còn phải khuyên Lục Hạo rằng em trai em gái đều giống nhau sao?

Hai người đang suy nghĩ thì tiếng chuông báo hết giờ trong nhà trẻ vang lên tạm thời cắt đứt suy nghĩ của hai người.

Hai người cùng nhau bước xuống xe giống như các cặp cha mẹ khác yên lặng chờ đợi con cái của mình.

Nhưng khác biệt duy nhất là không ngừng có ánh mắt chú ý đến hai người, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng bàn tán.

Một lúc sau Lục Phi và Nhan Hạ nhìn thấy lớp hạo hạo tan học.

Từng cặp bố mẹ lần lượt đi đến đón con mình đi.

Từng người đều nở nụ cười sáng lạn.

Thấy cảnh tượng như vậy Nhan Hạ cảm thấy đứa nhỏ nào cũng rất đáng yêu, cô nghĩ đến trong nhà sắp có thêm một tiểu bảo bối nữa thì cảm thấy trong lòng đều trở nên mềm mại.

Rất nhanh Nhan Hạ nhìn thấy bóng dáng của Lục Hạo trong đám đông.

Lục Hạo vừa nhìn thấy Nhan Hạ thì nhanh chóng vui vẻ chạy tới, đã một ngày nó không được nhìn thấy mẹ rồi.

Lúc nó sắp chạm tới mẹ thì có một bàn tay khác nhanh tay ôm nó vào lòng trước.

"Ba, ba làm gì vậy!" Lục Hạo lập tức hỏi ba ba của mình, nó lại bị ba ba chặn lại rồi, nó muốn ôm mẹ mềm mềm thơm thơm chứ không phải ba.

"Ba muốn ôm con." Lục Phi không dỗi sắc nói, bây giờ trong bụng Nhan Hạ có một đứa nhỏ không thể để Lục Hạo lao vào như trước nữa.

"Nhưng mà con muốn được mẹ ôm." Nghe thấy Lục Phi nói muốn có ôm nó, Lục Hạo tức khí thế ngẩng cao nói, trong lòng nó vẫn cảm thấy rất vui vẻ, nó biết ba ba không phải không thích nó nhưng bình thường ba ba ngại nói đúng không?

Nghe vậy, Lục Phi không nói gì mà nhìn chăm chăm vào Lục Hạo.

Lúc đầu Lục Hạo cũng nhìn lại nhưng tròn mắt lâu như vậy cũng phải thua Lục Phi, khí thế cũng dần yếu xuống, nó lập tức quay sang nhìn Nhan Hạ nói: "Mẹ, mẹ có muốn ôm con không?"

Nói xong, nó còn dùng ánh mắt bày tỏ sự mong đợi nhìn Nhan Hạ.

Nhan Hạ cười cười nhìn ánh mắt đáng thương của Lục Hạo, cô giơ tay về phía nó.

Lục Hạo thấy vậy đôi mắt lập tức sáng lên vươn người về phía Nhan Hạ.

Lục Phi nhìn Nhan Hạ cũng nhẹ nhàng đặt Lục Hạo vào trong lòng cô.

Anh tin Nhan Hạ sẽ có chừng mực.

Mà Lục Hạo cũng không nhúc nhích, nó cười ngọt ngào yên lặng ôm cổ Nhan Hạ.

Nhan Hạ ôm lấy cơ thể mềm mại của Lục Hạo, đôi môi cũng nở nụ cười dịu dàng.

Nhìn bộ dạng ngọt ngào của hai mẹ con, Lục Phi bất đắc dĩ nói: "Đi thôi."

"Đi thôi, con chào cô giáo Lý." Lục Hạo nghe lời Lục Phi vẫy tay chào cô giáo Lý đang sắp xếp cho các bạn học khác ở cách đó không xa.

Nghe thấy tiếng Lục Hạo, cô giáo Lý ngẩng đầu lên chào Lục Hạo: "Tạm biệt Hạo Hạo."

Sau khi nói xong, Lục Phi và Nhan Hạ đưa Lục Hạo vào trong xe.

Gia đình ba người rất ưu tú nên cũng không ít người lấy điện thoại ra chụp ảnh, ba người sớm đã quen với việc này Lục Hạo còn tươi cười chào hỏi những người đó, mà ba người cũng phát hiện bọn họ tới vườn trẻ càng nhiều thì càng ít người tới chụp ảnh.

Đại khái cũng chỉ là do đã có thói quen rồi, khi đã nhìn thấy mình tính nhiều lần cho dù lại được nhìn thấy thì cũng sẽ không còn kích động như lúc ban đầu nữa.

Nhưng hiện tại vẫn có một nhóm người cảm thấy kích động.

Một lát sau, trên xe.

Lục Phi đang nghiêm túc lái xe, Nhan Hạ thì ngồi ôm Lục Hạo, cô không nhìn được mà ngáp một cái quả nhiên mang thai rồi rất dễ mệt mỏi nếu bây giờ để cho cô nằm trên một chiếc giường lớn cô có thể ngủ ngay lập tức.

"Mẹ, mẹ mệt sao?" Lục Hạo chú ý đến động tác của Nhan Hạ, lúc nó buồn ngủ cũng ngáp như vậy cho nên nhất định mẹ của nó đang buồn ngủ.

"Không mệt, mẹ chỉ muốn ngủ mà thôi." Nhan hạ nghe thấy Lục Hạo nói thì trả lời một cách bất đắc dĩ.

"Tại sao, bây giờ còn chưa tối mà." Lục Hạo hỏi.

"Không phải con cũng hay ngủ trên đường về nhà à?" Nhan hạ hỏi ngược lại, có lúc câu hỏi của bọn nhỏ làm người lớn không có cách nào giải đáp.

Nghe mẹ nói vậy khuôn mặt nhỏ bé của Lục Hạo lập tức đỏ bừng lên, sau đó nó xấu hổ vùi đầu vào ngực Nhan Hạ.

Lục Phi nhìn hai người qua kính chiếu hậu, một lời khó nói hết tâm tình của anh lúc này.

Có con trai có điểm không ổn vì nó luôn tự nhiên đi ăn đậu hũ của vợ mình.

Một khắc sau Nhan Hạ nâng đầu Lục Hạo lên cười cười nói: "Hạo Hạo, mẹ hỏi con một chuyện có được không?"

"Vâng ạ." Lục Hạo vội vàng gật đầu một cái.

"Nếu mẹ mang thai em trai con cảm thấy thế nào?"

"Em trai là cái gì?" Lục Hạo hỏi ngược lại, trong đầu nó chỉ biết có em gái, em trai..... Không biết nó chui ra từ đâu? Và nó trông như thế nào đây?

"Giống như Hạo Hạo vậy." Đối với câu hỏi của Lục Hạo thì Nhan Hạ cảm thấy hơi khó trả lời, một lúc sau cô mới có thể cho ra một đáp án đại khái.

"Không phải đã có Hạo Hạo rồi sao? Con vẫn thấy có em gái tốt." Nghe Nhan Hạ nói xong Lục Hạo suy nghĩ một lúc lâu mới tỉnh bơ đưa ra đáp án của mình.

"Em trai không giống Hạo Hạo ngay được, em trai nhỏ hơn Hạo Hạo con phải gọi Hạo Hạo là anh trai....."

"Nhưng có em gái cũng được làm anh trai nha! Em gái An An và em gái Tâm Tâm rất đáng yêu, con thích có em gái." Lục Hạo lại nhìn Nhan Hạ nói thêm 1 câu nữa.

Nhan Hạ thấy Lục Hạo thật sự rất muốn có em gái thì cảm thấy bất đắc dĩ, đột nhiên cô cảm thấy nếu cô sinh cho Hạo Hạo một đứa em gái có thể dễ dàng hơn 1 chút.

Nghĩ tới đó cô lại vuốt vuốt tóc Lục Hạo, Nhan Hạ chậm rãi nói: "Tốt lắm, không sao, mẹ chỉ hỏi một chút thôi."

Lục Hạo mở mắt thật to nhìn chăm chăm Nhan Hạ nghiêm túc hỏi: "Mẹ, lúc nào con mới có em gái đây? Có phải con sắp có em gái như ba nói không?"

"Ừ, có thể!" Nhan Hạ hàm hồ nói, so với thời gian Lục Phi đồng ý với Lục Hạo sớm hơn nhưng mà cô sẽ không tự tìm ngược.

"Oh." Được đáp lại, Lục Hạo nhẹ nhàng đáp một tiếng, sau đó nó cũng không nói thêm cái gì mà lộ vẻ nghiêm túc như đang suy nghĩ cái gì đó.

Thấy Lục Hạo như vậy Nhan Hạ mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô cũng không muốn cứ nói về điều này trước khi đứa bé được sinh ra.

Cô đặt tay lên trên bụng trầm nghĩ: là trai hay gái..... Tùy duyên đi!

Lục Phi ngồi ở ghế lái nhìn bộ dạng "Sinh không thể yêu" của Nhan Hạ thì mỉm cười, mọi người người đều nói phụ nữ có thai ngốc ba năm mà vợ anh đã bắt đầu ngốc

rồi?

Buổi tối sau khi về đến nhà chờ Lục Phi nấu xong bữa tối cả nhà vui vẻ cùng ngồi ăn với nhau, sau đó ba người cùng ngồi xem TV.

Mới tám giờ mà Nhan Hạ đã ngáp lên ngáp xuống, cô nói: "Hai người các anh tiếp tục xem đi, em về phong ngủ trước đây."

"Ừ." Lục Phi gật đầu rồi đưa mắt nhìn Nhan Hạ về phòng.

Một lúc sau anh ms thu hồi ánh mắt của mình.

Anh lại nhớ tới một chuyện không hay ho.

Đó là thời gian Nhan Hạ mang thai anh không thể đụng đến cô.

Thật là một chuyện đau khổ!

"Ba." Lúc Lục Phi đang suy nghĩ thì đột nhiên Lục Hạo lại gọi anh một tiếng, tiếng gọi ngày nhanh chóng kéo tâm trí của Lục Phi về.

"Có chuyện gì sao?" Lục Phi nhíu giọng dò hỏi, giọng nói của anh trầm thấp vô cùng hấp dẫn.

"Con cũng buồn ngủ." Lục Hạo xoa xoa hai mắt của mình nói.

"Vậy con đi ngủ đi." Lục Phi trả lời theo bản năng.

"Con chỉ muốn hỏi ba xem tối nay con có được ngủ cùng với mẹ không?" Lục Hạo mong đợi nhìn chăm chăm Lục Phi nói: "Lâu lắm rồi con không được ngủ cùng với ba mẹ."

"....."

"Không thể được sao?"

"Có thể." Lục Phi bình tĩnh gật đầu.

"A, thật sao? Vậy chúng ta đi." Nói xong, Lục Hạo nhanh chóng kéo tay Lục Phi chạy về phía phòng ngủ chính.

Lục Phi cũng đồng ý mặc cho Lục Hạo lôi kéo.

Khi đến trước cửa phòng ngủ Lục Phi bế Lục Hạo lên sau đó mới nhẹ nhàng mở cửa.

"Mẹ con đã ngủ, chúng ta không quấy rầy mẹ con nữa, ba theo con về phòng của con có được không?" Lục Phi nhíu giọng hỏi Lục Hạo.

"Được rồi!" Lục Hạo gắng gượng nói, lưu luyến nhìn Nhan Hạ đang ngủ trong phòng.

Mẹ đang ngủ, nó vẫn không nên quấy rối thì hơn!

Sau đó, Lục Phi ôm Lục Hạo trở về phòng của nó, hai người nằm trên chiếc giường nho nhỏ, một lát sau Lục Hạo nhanh chóng ngủ thiếp đi trong ngực Lục Phi.....

Lục Phi cảm giác được thân thể mềm mại của Lục Hạo co rúc trong ngực mình.....

Trong lòng Lục Phi đột nhiên trở nên mềm mại.

Mặc dù ngoài mặt anh vẫn luôn ‘ghét bỏ’ đứa con trai này nhưng mà địa vị của nó ở trong lòng anh thì không ai có thể so sánh được.

Đứa bé ngốc!

Lục Phi lặng lẽ nói một câu rồi cũng ôm Lục Hạo vào trong lòng, anh lấy điện thoại của mình ra chụp Lục Hạo trong ngực mình.

Sau khi chụp xong anh lập tức post tấm hình lên trang cá nhân của mình kèm theo một câu.

Lục Phi v: lúc bình thường là một tiểu ác ma, nhưng lúc ngủ lại giống một tiểu thiên sứ!

Sau khi ấn gửi đi Lục Phi cúi đầu nhìn con trai mình một cái, khuôn mặt nó trắng nõn hai má phúng phính, lông mi vừa dài vừa cong, cái mũi nhỏ bé nhưng thẳng tắp, còn có cái miệng thường xuyên nói ra lời không hay ho nữa..... Nhìn thật giống như một tiểu thiên sứ, con trai kế thừa tất cả ưu điểm của mình và Nhan Hạ.

Sau khi nhìn con trai Lục Phi lại nhìn về phía điện thoại của mình.

Mà trang web vừa làm mới đã thấy không ít bình luận ở phía dưới.

"Thật đáng yêu, thật mạnh nha! Khó khăn lắm Lục nam thần mới post hình của tiểu nam thần nha!"

"Gào khóc ngao..... Phúc lợi buổi tối đây mà!"

"Đúng ý tôi, nhưng mà hai người đi ngủ sớm như vậy sao?"

"Thật đáng yêu, thật đáng yêu, nhưng mà tại sao chỉ có hình tiểu nam thần mà không có hình cả nhà ba người."

"Nhìn xem đây là phòng của tiểu nam thần, tiểu nam thần còn nằm trong lòng Lục nam thần nè, chả lẽ....hôm nay Nhan nữ thần một mình trông phòng?"

"Không, tôi cảm thấy là Nhan nữ thần đuổi Lục nam thần ra khỏi phòng nên Lục nam thần chỉ có thể ngủ chung với tiểu nam thần thôi!"

"Đồng ý +1"

"....."

Sau đó fan bắt đầu bàn luận trong phần bình luận, các loại suy đoán của họ tràn đầy khu bình luận, Lục Phi hứng thú lướt điện thoại một lúc rồi mới tắt điện thoại.

Anh nhìn đồng hồ thấy bây giờ mới chín giờ.....

Mới chín giờ.

Sau đó, Lục Phi buộc mình nhắm hai mắt lại.

Anh chưa bao giờ đi ngủ lúc chín giờ cả!

Nhưng thử một chút cũng tốt.

Anh yên lặng nhắm hai mắt lại rồi ngủ lúc nào không biết.

Ngày hôm sau, khi Lục Phi tỉnh dậy thì trời đã sáng.

Sau một khắc, sau khi tỉnh hoàn toàn anh mới nhớ ra hôm qua mình ngủ ở phòng Hạo Hạo.

"Chào buổi sáng, ba ba." Thấy phía Lục Phi có động tĩnh Lục Hạo dùng giọng ngái ngủ nói.

"Chào buổi sáng." Lục Phi nghe thấy vậy thì thu hồi suy nghĩ của mình mà đáp lại.

Nghe vậy, Lục Hạo cười rộ rỡ rồi xoa xoa bụng mình nói: "Ba, con đói rồi."

Câu nói này thành công làm cho anh không còn cảm giác buồn ngủ nữa.

Lúc này hai người ngồi thấy mùi thơm từ thức ăn.

Lục Hạo nặng nề hít một hơi, sau đó lập tức ngồi dậy rồi nhanh chóng thay giày.

Nó không nói một lời chạy nhanh ra ngoài.

Nhìn bộ dáng nóng nảy của Lục Hạo thì trong đầu Lục Phi lại nghĩ đến bộ dáng của Nhan Hạ.

Cô ấy đã rời giường rồi sao?

Lục Phi cũng nhanh chóng rời giường.

Anh đi đến cửa phòng bếp thì nhanh chóng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng trong đó.

"Sao lại dậy sớm như vậy?" Lục Phi đến bên cạnh Nhan Hạ thấy trong nồi có ba cái bánh bao thì thuận tay lấy xuống.

Nhan Hạ cũng không từ chối, cô cười nói: "Vì em ngủ đủ rồi nên bây giờ tinh thần rất tốt."

Cô nói xong thì quay người lấy ba cái ly rồi lại lấy sữa nóng ở bên cạnh rót từng chút một vào ly. M

Cùng lúc đó bánh mì cũng được nướng xong.

Nhìn thức ăn càng ngày càng nhiều Lục Phi và Lục Hạo ở sau lưng Nhan Hạ đã hoa cả mắt.

Nhưng nó có thể xác định hôm nay mình sẽ có một bữa sáng ngon lành.

Nghĩ tới đó khoe miệng nó khẽ giật khuôn mặt thì mang theo một tia không thể chờ đợi

Lúc này Lục Phi cũng chiến xong trứng, Lục Hạo nhìn thấy trứng đã được chiên giòn vàng vàng ngon mắt thì lại nuốt một ngụm nước miếng nữa.

"Đừng quên đánh răng rửa mặt." Nhìn bộ dáng tham ăn của Lục Hạo thì Nhan Hạ vẫn không quên nhắc.

"Dạ." Lục Hạo lưu luyến nhìn các loại thức ăn đặt trên bàn rồi nhìn Lục Phi nói: "Ba, người cũng chưa đánh răng rửa mặt!"

Nhìn con trai đang nhiệt tình bày ba ba nó Nhan Hạ cười nói: "Anh cùng đi rửa mặt với con trai đi, em chờ hai người."

"Ba, đi thôi." Trong lúc nói chuyện, Lục Hạo đã đi đến bên người Lục Phi rồi cố đẩy anh đi.

Hai người cứ đẩy qua đẩy lại trong suốt quá trình ra khỏi phòng bếp.

Nhìn bóng lưng của hai người Nhan Hạ lại nở nụ cười sáng lạn.

Những ngày tháng như bây giờ thật tốt đẹp.

Sau khi ăn xong bữa sáng mỹ vị hai người cùng đưa Lục Hạo Đến nhà trẻ.

Sau khi đưa Lục Hạo tới nhà trẻ hai người cùng đến tòa soạn của Đào Hữu.

Mặc dù buổi tối mới phải ghi hình nhưng bây giờ vẫn phải đến đó một chuyến.

Mà lúc hai người vừa tiến vào tòa soạn thì có một tin được lên đầu đề.

Động thái mới nhất của nhật san giải trí: sẽ phỏng vấn trực tiếp một đôi vợ chồng, Lục Phi và Nhan Hạ, mọi người có mong đợi không?

Tin tức này phát ra cùng với việc hai người vừa cùng nhau vào toà soạn lập tức làm cả giới giải trí bùng nổ.

Cuối cùng vợ chồng Nhan Hạ và Lục Phi cũng chính thức xuất hiện trước giới giải trí.

Đây là tiết mục đầu tiên của cặp đôi trước người hâm mộ?

Bất luận là cái gì đầu tiên cũng gây chú ý với người khác.

Không ít người vào bình luận dưới website tuần san giải trí để hỏi chi tiết.

"Tôi nay được thấy nam thần nữ thần rồi, thật tốt."

"Giải trí nhật san đúng là đại thủ bút, vậy mà có thể mời được Lục Phi và Nhan Hạ....."

"A a a, cuối cùng cũng thấy sự hiện diện của cả hai người sau khi công khai, nhất định tối nay sẽ ủng hộ."

"Lần đầu tiên thấy giải trí nhật san đáng yêu như vậy, gào khóc ngao..... Mong đợi đến tối."

"....."

Trên internet mọi người đều tỏ vẻ mong đợi đối với tiết mục tối nay.

Lúc này, chủ bút giải trí nhật san nhìn mọi người ủng hộ nhiều như vậy thì vô cùng thoả mãn.

Giữ lại một tấm hình có thể nghiêng đón vợ chồng Lục Phi phỏng vấn một lần, như vậy lại quá lời rồi, huống chi đôi vợ chồng này còn tốt bụng tuyên truyền cho bọn họ, anh ta rất tin tưởng độ thành công của tiết mục này.

Anh ta tin tưởng cứ như vậy tiền sẽ tự đưa tới cửa.

Quả nhiên, ngay sau đó điện thoại tổng biên để ở một bên vang lên, sau khi nhìn thấy tên người gọi chủ bút nở nụ cười như đã biết trước.

"Alo, xin chào."

"....."

"Chào Luu Tổng, tôi nhớ được, tôi nhớ được."

"....."

"Đương nhiên là thật, bây giờ họ đang quan sát nơi sẽ phát truyền hình trực tiếp đây, đến tối có thể bắt đầu rồi."

"....."

"Quảng cáo? Trước mắt anh là người đầu tiên..... Có thể."

"....."

"Người trả giá cao được nên cũng không thể đảm bảo trước."

"....."

"Được, có thể."

Nói xong cái quảng cáo này coi như thuận lợi chút, chủ bút vừa cúp điện thoại thì điện thoại lại đổ chuông.....

Điện thoại vang lên liên tiếp cũng không thể ngăn được tâm trạng của chủ bút.

Mà hai người Lục Phi và Nhan Hạ vừa được Đào Hữu dẫn đi tham quan một vòng.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã đến đêm.....

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Edit: MarisMiu

Một đêm này, vô số người tập trung lại trước tivi, chuẩn bị nhìn đôi vợ chồng Lục Phi và Nhan Hạ lần đầu trải lòng trên truyền hình trực tiếp.

Mặc dù hiện tại có vô số người đã bắt đầu ủng hộ mối quan hệ vợ chồng của hai người bọn họ trong Làng Giải Trí, nhưng sự hiểu biết về hai người họ quá ít, hầu hết đều dựa vào vài thông tin rải rác trên internet để tạo tin đồn ra tình cảm của hai người họ.

Bọn họ rất muốn biết trong bảy năm qua hai người kia đã trải qua cùng nhau như thế nào. Ở trong Làng Giải Trí, quan hệ nam nữ rất phức tạp, nhưng họ lại có một đời

tư không thể trong sạch hơn.

Lúc này, truyền hình trực tiếp được thực hiện ở bên trong căn phòng của tòa soạn báo, đã có camera chiếu thẳng vào hai người Lục Phi và Nhan Hạ.

Tiếp đó, người hóa trang tới hỏi thăm Nhan Hạ và Lục Phi có muốn sửa soạn lại gì không.

"Không cần." Lục Phi không chút suy nghĩ nói.

Thợ trang điểm nghe vậy cũng không nói gì, lại nhìn về mặt của hai người, bỗng cảm thấy mặc dù khuôn mặt không trang điểm gì, nhưng nhìn rất bắt mắt, thật đẹp!

Nhìn hai người này, trong chốc lát tâm hồn thiếu nữ tâm bỗng nhiên nổ tung, thật sự có dũng khí nhìn chằm chằm giống như đang nhìn thần tượng trong phim vậy!

Sau đó, nhanh chóng mang theo đồ nghề của mình lui xuống.

Lúc này, Đào Hữu toàn thân tây trang đi đến trước mặt hai người rồi ngồi xuống trước ghế sofa, khi thấy hai người dùng gương mặt thật lập tức sững sờ, sau đó ánh mắt dừng lại trên bụng của Nhan Hạ một lát.

Thật không ngờ Lục Phi và Nhan Hạ nhanh như vậy lại có thêm một tiểu bảo khác nữa rồi.

Nhìn thấy ánh mắt của Đào Hữu, Lục Phi và Nhan Hạ có vẻ hết sức bình tĩnh.

Thấy hai người nhìn mình chằm chằm, Đào Hữu ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng hỏi: "Hai người chuẩn bị xong chưa?"

"Ừ." Lục Phi và Nhan Hạ hai người trước sau gật đầu một cái.

Được đáp lại, Đào Hữu lập tức nhìn về phía Tổng Đạo Diễn phụ trách phát sóng trực tiếp lần này.

Nháy mắt tiếp theo, tất cả ngọn đèn bắt đầu đột nhiên sáng lên, thẳng tắp chiếu lên người Lục Phi và Nhan Hạ, giống như là mang đến cho hai người một màn không thể chối lợi hơn.

Mà lúc này, khi mọi người nhìn thấy hai người xuất hiện trên sóng trực tiếp, trái tim cũng bắt đầu cuồng loạn.

Nhìn hai người kia thật sự cảm thấy thật kích động nha!

Mà lúc này, Đào Hữu nhìn vào ống kính rồi lên tiếng: "Kỳ phát sóng này, rất vinh hạnh có thể mời được Lục Phi anh rể của chúng ta và vợ của anh ấy là Nhan Hạ cùng nhau tham gia chương trình này. Chủ đề của cuộc nói chuyện hôm nay là "Câu chuyện của chúng ta". Tiếp đó, chúng ta bắt đầu vào vấn đề thứ nhất đó là – tôi hỏi bạn đáp."

Nói xong, Đào Hữu liền đặt micro vào trước mặt Lục Phi và Nhan Hạ: "Vấn đề thứ nhất, Lục Phi anh quen biết cô Nhan Hạ như thế nào?"

"Là tôi đến trước mặt cô ấy xin làm quen."

"Thật sao? Vậy Nhan Hạ, khi đó cô có cảm giác gì? Kích động chứ? Dù sao lúc ấy bất kể như thế nào Lục Phi đã là một Nam Thần rồi nha!" Đào Hữu kinh ngạc nói, về mặt thì ngược lại thì càng tò mò.

"Khi đó đang suy nghĩ: Anh ấy thế mà lại tới tìm tôi rồi!" Nhan Hạ cười trả lời.

"Ý của cô là cô đã sớm chú ý tới Lục Phi của chúng ta rồi sao?" Đào Hữu cười hi hi hỏi.

"Ừ." Nhan Hạ gật đầu.

Nghe vậy, Lục Phi cố ý nhìn thoáng qua Nhan Hạ. Anh giới thiệu bản thân trước, Nhan Hạ hình như là quay đầu bỏ chạy, anh còn tưởng rằng chính mình hù dọa đến cô, kết quả là vì cô thẹn thùng sao?

Phản ứng của Lục Phi, Nhan Hạ nhìn thấy được, trên mặt cô lập tức xuất hiện một chút ửng đỏ, sau đó tiếp tục nói: "Có điều sau khi nghe anh ấy giới thiệu xong, tôi liền bỏ chạy."

"Chạy?" Đào Hữu kinh ngạc nói, nhìn Lục Phi một bên, tiếp tục nói: "Sau đó thì sao? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ngày hôm sau, anh ấy đã tìm tới cửa." Nhan Hạ nhớ lại nói, nụ cười trên mặt mãi không biến mất: "Trải qua một ngày suy nghĩ, tôi liền nói với anh ấy một câu: Tôi là Nhan Hạ."

Tiếng nói của cô vừa dứt, trong đầu của không ít người đều suy nghĩ đến một hình ảnh, nghĩ lại đều cảm thấy buồn cười!

"Vậy kể tiếp thì sao?" Đào Hữu hỏi, tất cả mọi người rất muốn biết chuyện tiếp theo là gì.

"Kể tiếp thì trở thành như mọi người đang nhìn thấy." Nhan Hạ trịnh trọng trả lời.

Tình yêu giữa hai người bọn họ, cũng không có oanh oanh liệt liệt như người khác nghĩ, mà mọi thứ đều như thể thuận nước đẩy thuyền.

Mà nghe những lời này, trong lòng Đào Hữu của lập tức cảm thấy an ủi, tình yêu của Nam Thần luôn thuận lợi hơn người khác nhiều.

Trong lòng cảm thán, tầm mắt lại chuyển đến trên người Lục Phi. Anh muốn biết, chuyện này Lục Phi sẽ nói như thế nào!

"Lục Phi, là Nhan Hạ nói như vậy phải không?"

Bỗng nhiên, Lục Phi lắc đầu một cái, "Sau này cô ấy mới tự giới thiệu bản thân, một tháng sau đó, chúng tôi mới chính thức ở chung một chỗ."

"Vậy một tháng này giữa hai người xảy ra chuyện gì?"

"Cũng không có gì, chỉ cùng nhau ăn cơm, đi xem phim, đi dạo."

"Đây không phải là đã giống những cặp đôi yêu nhau bình thường vẫn hay làm hay sao?" Đào Hữu hỏi ngược lại.

"Thật sao?" Lục Phi nghiêng đầu nhìn về Nhan Hạ đang ngồi bên cạnh. Sau khi hai người chính thức là một đôi, * maris mieu * d d le quy don chưa bao giờ anh hỏi qua Nhan Hạ rốt cuộc khi đó cô nghĩ như thế nào. Hiện giờ, đột nhiên anh rất muốn biết.

Đối với sự nghi ngờ này của Lục Phi, Nhan Hạ nhìn về phía Đào Hữu nói: "Đào ký giả, anh cho rằng khi đó ý ở ngoài lời của nữ sinh như thế là có ý gì?"

Nghe nói như thế, Đào Hữu nghiêm trang nhìn Lục Phi nói: "Nếu nữ sinh gặp gỡ người con trai mà mình không thích, chỉ có một loại cảm giác: Anh ta rất phiền! Mà đối với người mình thích, đương nhiên là sẽ nguyện ý qua lại với người đó rồi!"

Nghe xong, Lục Phi nhú mày, tiếp tục nói: "Nếu là sớm biết như thế, tôi sẽ tỏ tình ngay lập tức, như vậy có lẽ thời gian chúng ta kết hôn có thể sớm hơn một tháng rồi!"

Lục Phi nói xong câu đó, ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh nhìn hai người càng kích động hơn nữa.

Hai người kia là tới trả lời phỏng vấn sao? Rõ ràng là tới bày tỏ tình cảm, thật sự là..... Hâm mộ chết người mà.

Mà lúc này, người hâm mộ đang xem truyền trực tiếp cùng với đông đảo cư dân mạng cũng ríu rít bắt đầu bình luận.

"Này, 110 phải không? Ở đây có hai người quá cần huyết."

"A a a, có thể không cần ngọt như vậy hay không, ngán chết ta."

"Lần đầu tiên thấy Nam Thần có nhiệt độ như thế, quả nhiên là bởi vì thích, cho nên mới có yêu sao?"

"Thật hâm mộ tình yêu giữa bọn họ, tôi cảm thấy, hình như tôi đã yêu tình yêu của hai người họ."

"Nam Thần cần huyết....."

"....."

Trên màn ảnh, những bình luận vẫn không ngừng lóe sáng, lượng bình luận cùng với lượt yêu thích nhanh chóng tăng lên một cách chóng mặt.

Lúc này, Tổng biên tập của tờ báo Nhật San đang nhìn số lượng bình luận và lượt chia sẻ không ngớt trên màn hình trực tuyến, ánh mắt đã cong thành hình trăng lưỡi liềm. Lục Phi thật không hổ là Nam Thần quốc dân mà, số này tượng trưng cho thực lực, thật sự làm cho người ta không cảm thấy kinh ngạc cũng không được.

Những nhà đầu tư quảng cáo, thật đúng là tiện nghi bọn họ rồi!

Kế tiếp, Đào Hữu tiếp tục hỏi Lục Phi và Nhan Hạ một vài vấn đề, hai người cũng đối đáp trôi chảy.

Để đạt được sự ăn ý đó, đáp án của Lục Phi và Nhan Hạ hai người càng thêm giống nhau, đạt tới 99%.

Chương trình này là truyền hình trực tiếp, nhiều người thấy trong hai người Lục Phi và Nhan Hạ đều có sự hiểu ngầm lẫn nhau, người kia không nói người này cũng im lặng.

Sau chương trình ngày hôm nay, không ai dám hoài nghi tình cảm giữa hai người Lục Phi và Nhan Hạ.

Rất nhanh, phần tiếp theo đã được phát tới: Trả lời online.

Lúc này ở giữa màn hình trực tiếp, những cư dân mạng liên tục đặt câu hỏi, mà Lục Phi và Nhan Hạ thì rất muốn trả lời những vấn đề này.

"Chuẩn bị xong chưa?" Đối mặt này màn ảnh lớn, Đào Hữu hỏi.

Hai người gật đầu một cái.

Chớp mắt một cái, trên tường sau lưng hai người họ xuất hiện một màn ảnh lớn, trên màn hình lớn đúng là phân cảnh của hai người họ bây giờ, nhưng điểm khác nhau chính là trên màn hình xuất hiện rất nhiều bình luận mà dân mạng đã để lại.

Lục Phi và Nhan Hạ hai người đơn giản nhìn lướt qua một lượt, liền nhìn thấy rất nhiều lời chúc phúc của cư dân mạng dành cho hai người họ.

"Hai người hãy nói ngừng?" Đào Hữu nhìn dòng chữ dày đặc "Chọn ta, chọn ta.....", cười nhìn phía hai người nói, dòng chữ này tuyệt đối là thứ lóe lên nhanh nhất trên màn hình, những người bạn trên mạng thật đúng là đủ nhiệt tình.

"1, 2, 3 ngừng!" Lục Phi rất nhanh tiếp lời của Đào Hữu, mà vừa dứt lời một phát, màn ảnh lớn trực tiếp dừng lại.

Phía trên xuất hiện vài vấn đề đã được sắp xếp lại.

"Lục Nam Thần, nụ hôn đầu của hai người là ở lúc nào?"

"Nhan thiết kế sư, biểu hiện trong sinh hoạt và trên màn ảnh của Lục Nam Thần có sự khác biệt lớn không?"

"Nam Thần, nữ thần, lúc nào thì hai người sẽ sinh một tiểu nữ thần vậy?"

"Lần đầu tiên Lục Hạo mở miệng, là gọi ba hay là gọi mẹ?"

"....."

Một hàng liên tiếp, đều là vấn đề cư dân mạng muốn hỏi nhất.

Mà sau khi Đào Hữu đang học xong, nhanh chóng đưa micro tới trước mặt hai người.

"Vấn đề thứ nhất."

"Nụ hôn đầu tiên của chúng tôi, là vào đêm thất tịch sau khi tôi tỏ tình xong." Lục Phi nói rất rõ ràng.

"Vấn đề thứ hai."

Nhan Hạ nhìn vấn đề một chút rồi nói: "Trên màn ảnh mọi người hẳn đều biết Lục Phi, rất lạnh lùng, mà trong sinh hoạt đời thường thì anh là tổ hợp của lạnh lùng và dịu dàng. Lúc mới bắt đầu mối quan hệ, anh nói rất ít, còn trước đó một tháng thì, ừm nói như thế nào đây! Khi đó cảm giác anh quen biết tôi thật giống như như chỉ đang quen biết thêm một người bạn bè, bởi vì khi tôi nói chuyện với anh, câu trả lời của anh vĩnh viễn chỉ có ừm. Sau này lại xảy ra một chuyện, tôi cũng rất sáng khoái hỏi ngay anh ấy là có thích tôi hay không, sau khi nghe xong, anh ấy giống như bị dọa sợ, sau đó chạy mất. Ngày hôm sau, vào trúng đêm thất tịch ấy, anh hẹn tôi ra ngoài, sau đó quay về phía tôi, nói: Nhan Hạ, anh thích em! Từ đó về sau, anh liền trở thành một người rất dịu dàng, rất tinh tế, quan tâm đến từng chi tiết nhỏ nhất trong sinh hoạt của tôi, khiến tôi không còn cách nào có thể rời xa anh ấy. *d i e n d a n l e q u y d o n* Còn chính xác sau khi kết hôn, anh ấy, ừmm, thỉnh thoảng cũng hay lạnh lùng, thỉnh thoảng cũng hay hài hước, thỉnh thoảng lại một chút dịu dàng. Thật ra trong cuộc sống hàng ngày, anh là là một người hội tụ đầy đủ mọi cảm xúc."

Mặc dù lời nói của Nhan Hạ không có logic, nhưng lại nói rất rõ ràng, ít nhất rất nhiều người nghe xong đều cảm thấy Lục Phi đã có biến hóa rất lớn.

Bọn họ chưa từng nghĩ, thì ra bộ dáng ban đầu của Lục Phi cũng có chút ngây ngô như vậy, suy nghĩ một chút cũng làm cho người cảm thấy..... khó tiếp nhận được nha!

"Thật hạnh phúc nha! Tôi cảm thấy rất hâm mộ, hiện tại qua vấn đề thứ ba."

"Còn về tiểu nữ thần, chúng tôi sẽ cố gắng sinh sớm một chút." Lục Phi chọn trả lời. Lúc nói ra câu đó còn nhìn thoáng qua bụng của Nhan Hạ. Cái nhìn này, đối với người không biết chuyện chỉ cho rằng Lục Phi đang rất chờ mong tiểu nữ thần đến, còn người đang mang thai là Nhan Hạ thì lại có một cảm giác không nói nên lời.

Nhưng mà nghĩ đến không lâu sau, chuyện Nhan Hạ mang thai bị tất cả mọi người đều biết, hơn nữa cũng so sánh với chương trình hôm nay nhất định sẽ là một trò đùa rất tốt.

"Vấn đề thứ tư."

Sau khi Đào Hữu nói xong, Lục Phi lặng lẽ đẩy vấn đề này cho Nhan Hạ.

Nhan Hạ bắt đầu nói: "Lục Hạo nói một chữ là "Hạ"."

"Hạ?" Đào Hữu bắt ngờ nói.

"Khi đó Lục Hạo cũng đã khá lớn rồi, Lục Phi cũng đã quay xong một bộ phim trở lại, nói muốn bồi dưỡng tình cảm với Lục Hạo, cho nên buổi tối đều là anh chăm sóc Lục Hạo, vừa gặp phải chuyện khó làm liền gọi tên tôi, dần dần, Lục Hạo cũng học được từ đó rồi." Nhan Hạ cười, chuyện này tuyệt đối là đáng giá.

Mà Nhan Hạ vừa nói xong, trong nháy mắt, rất nhiều người đang uống nước trước máy tính đều bị sặc.

Nhan Hạ vừa nói như thế, bọn họ cũng có thể tưởng tượng đến hình ảnh đó.

Lúc bắt tay vào thay tã, vội hỏi "Nhan Hạ, tã đổi thế nào?"

Lúc bú sữa, hỏi "Nhan Hạ, tì lệ pha sữa bột với nước như thế nào?"

"....."

Tưởng tượng như vậy, không ít người trong đây bắt đầu hiểu rõ về Lục Phi hơn.

Mà trên thực tế, qua sự hiểu biết này bọn họ càng thích một Lục Phi như vậy hơn, bởi vì Lục Phi như vậy mới chính thức giống như là một người bình thường, mà không phải là một vị thần cao cao trên trời.

Bọn họ đã từng cho rằng, trừ diễn phim, biểu cảm trên khuôn mặt của Lục Phi sẽ không còn vẻ mặt dư thừa nào khác, nhưng từ khi Nhan Hạ là vợ của Lục Phi cùng với con trai của họ xuất hiện, bọn họ mới biết, không phải Lục Phi không có vẻ mặt gì mà là Lục Phi đều dành tất cả cảm xúc của mình cho người thương.

Mặc dù lúc đầu khi mọi người biết đến, trong lòng đều có một cảm giác bị cướp mất, nhưng một khi đã tiếp nhận, sẽ cảm thấy cái này còn tốt hơn là khi không có.

Phim thần tượng bản hiện thực!

Trong lòng fan, lúc đó rất nhiều người đánh giá tình cảm giữa Lục Phi và Nhan Hạ.

Tiếp theo là những câu hỏi khác đến từ cư dân mạng.

Những câu hỏi của mọi người trên mạng rất kì quái nhưng Lục Phi và Nhan Hạ hai người vẫn kiên nhẫn trả lời từng cái một.

Mà chương trình cứ thế cho đến khi kết thúc.

Ở vấn đề cuối cùng, Đào Hữu cho Lục Phi và Nhan Hạ một niềm vui, cũng cho khán giả đang xem truyền trực tiếp một niềm vui lớn.

"Ba, mẹ." Lục Hạo đột nhiên xông ra từ bên trong, sau đó chạy thẳng về phía Nhan Hạ đang trên sân khấu.

Ông kính cũng theo đó chiếu theo người của Lục Hạo.

Trong lúc Lục Hạo xuất hiện, Lục Phi và Nhan Hạ còn đang kinh ngạc một chút, có điều rất nhanh đã phản ứng kịp, hơn nữa nhìn Lục Hạo đang chạy về đây, Lục Phi nhanh chóng ngồi qua một bên, sau khi Lục Hạo đi lên một lần nữa trực tiếp căn lại Lục Hạo.

Lục Hạo bị Lục Phi ôm vào trong ngực, sau đó ngửa đầu kêu: "Ba, gần đây ba rất thích con đúng không? Lúc nào cũng ôm con."

Lục Hạo nói xong, Đào Hữu đứng ở một bên ho nhẹ một tiếng, trong bụng Nhan Hạ đã tiểu báo rồi, chẳng lẽ sẽ để Lục Hạo mạnh mẽ đâm vào sao?

Có điều, bí mật lớn này đúng là rất tốt.

Anh đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đội đến khi tin tức Nhan Hạ mang thai được công bố, truyền hình trực tiếp hôm nay cũng sẽ được phát lại vào hôm sau, đến lúc đó nhìn lại nội dung của cuộc trò chuyện hôm nay, tất cả đều tràn đầy chỗ sơ hở nha!

Lục Phi nghe xong, lạnh nhạt nói: "Gần đây con mập không ít, mẹ con ôm con không nổi nữa!"

"Con mập khi nào?" Lục Hạo lập tức trợn to hai mắt phản bác, sau đó, mắt liếc về cánh tay của mình..... Hình như thật sự có hơi mập.

Nghĩ tới đó, miệng chu lại, đứng lên nói: "Cùng lắm thì, cùng lắm thì về sau con ăn ít một chút là được. Con gầy, mẹ có thể ôm rồi."

"Vậy thì chờ con gầy xuống rồi hẵng nói." Lục Phi trả lời một câu.

Những lời này tuyệt đối là một đả kích trầm trọng đối với Lục Hạo.

Cậu chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Nhan Hạ: "Mẹ, ba nói con mập, con thật sự mập lắm sao?"

"Không mập." Nhan Hạ nói như chém đinh chặt sắt, sau đó đưa tay chuẩn bị ôm Lục Hạo.

Nhưng Lục Hạo cũng lập tức ôm chặt cổ của Lục Phi, nói: "Con sẽ gầy lại để cho mẹ ôm thôi!"

"Lục Hạo thật đúng là biết suy nghĩ." Một bên Đào Hữu chen miệng nói, sau đó móc ra mấy cây kẹo que từ trong túi của mình: "Mấy cây kẹo này là phần thưởng của Lục Hạo, con thích không?"

Nhìn kẹo, ánh mắt của Lục Hạo lập tức theo dõi thật chặt, miệng giật giật, sau đó mới kiên định lắc đầu nói: "Không cần!"

"Tại sao không cần?"

"Mẹ nói lấy kẹo dỗ trẻ con đều là hư hỏng." Lục Hạo nói xong câu đó sau, liền trực tiếp vui đầu vào trên bả vai của Lục Phi.

Nhìn cái gáy của Lục Hạo, Đào Hữu có chút "áo não" mà cắt kẹo vào, tiếp tục tiết mục sau đó.

Mà lúc này, truyền hình trực tiếp lại giống như một quả bom nổ, những bình luận bắt đầu dậy sóng.

"Tiểu Nam Thần thật sự rất biết suy nghĩ nha!"

"Vẫn là mẹ của tiểu Nam thần dạy bảo tốt!"

"Đào ký giả này đúng là trộm gà không được còn mất nắm thóc nha."

"Nam Thần thật đáng yêu, mặc dù là ăn hàng, nhưng cũng không phải không có nguyên tắc ăn hàng."

"Nhìn một nhà này, trong lòng cảm thấy thật hạnh phúc!"

"....."

Mọi người ở trên mạng bắt đầu bàn tán vượt ngoài sự mong đợi, kỳ phát sóng này dần dần kết thúc.

Dưới ánh mắt không muốn buông tha của mọi người, chương trình trực tiếp kết thúc.

Đào Hữu tự mình đưa một nhà Lục Phi đến cửa của tòa soạn báo, mà lúc này đã có không ít fan và các ký giả chờ ở bên ngoài.

Vừa nhìn thấy cả nhà bọn họ xuất hiện, các ký giả lập tức chuẩn bị cầm máy chụp hình xông tới, đáng tiếc những ký giả này không nghĩ tới, tốc độ người hâm mộ đứng một bên còn nhanh hơn bọn họ, không nói hai lời liền vây quanh một nhà Lục Phi, mà trong tay của bọn họ còn cầm không ít quà tặng rất phong phú, sau đó dùng sức dúi vào Lục Hạo đang được bế ở trên ngực của Lục Phi.

"Lục Hạo, đây là quà tặng cho em."

"Đây là thịt bò khô tự tay chị làm đó."

"Cậu bé thật đáng yêu!"

"....."

Trong lúc nói chuyện, trong tay Nhan Hạ đã chất đầy quà tặng, mà trong tay Lục Hạo, cũng bị cường bạo nhét hai phần quà tặng.

Mà rõ ràng, trên mặt Lục Hạo còn lộ ra một vẻ không biết làm sao, "Ba, những thứ này....."

"Tiểu Nam thần, quà gặp mặt của con. Quá khứ năm năm cũng không đưa cho con, hôm nay cùng nhau làm quà tặng cho con rồi." Một fan lập tức lớn tiếng giải thích.

"Cám ơn." mặc dù Lục Hạo không hiểu được có ý gì, nhưng nhìn mẹ mình cũng đều nhận lấy những quà tặng kia, vội vàng nhìn những thứ này rồi nói.

Nhận được câu cảm ơn này, trong lòng nhóm fan càng thêm cảm động.

Sau một hồi, một nhà Lục Phi đã lên xe, những người ái mộ lặng lẽ đứng ở đó, không đến gần, cũng không có điên cuồng truy đuổi, cứ như vậy lẳng lặng nhìn xe của Lục Phi.

Mà trong lúc xe chạy chậm chậm, cửa sổ xe từ từ hạ xuống.

Lập tức lộ ra gương mặt của một nhà ba người.

"Hẹn gặp lại." Lục Hạo vẫy tay một cái về phía người ái mộ rồi nói.

"Hẹn gặp lại." Lúc này những người ái mộ cũng vẫy tay về phía Lục Hạo.

Sau đó cửa sổ xe đóng lại, lúc chia tay, tâm tình mỗi một người đều kích động đến muốn điên rồi.

A a a, tiểu Nam thần thật sự là thật quá đáng yêu đi!

Chớp mắt, từng người nhanh chóng lấy điện thoại di động của mình lên weibo, hận không thể lập tức chia sẻ tâm tình của bọn họ ngay lúc này với người khác.

Mà lúc này đã không thấy bóng dáng chiếc xe đâu.

Những phóng viên cầm camera nhìn lượng fan kích động này, trên mặt mỗi người đều lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

Lực chiến đấu của nhóm fan này thật sự quá mạnh mẽ, bọn họ hoàn toàn không thể nào chen vô được!

Thật sự, điên cuồng cũng chỉ có thể là người hâm mộ!

Có điều may mắn của bọn họ chính là còn chụp được hình một nhà ba người họ cùng với những người hâm mộ, đây cũng coi như là một tin tốt.

Mặc dù còn chưa đủ lớn để so với scandal trong làng giải trí nhưng ai có thể lấn áp danh tiếng hơn Lục Phi chứ!

Trong lòng các ký giả đang suy nghĩ nên lấy tiêu đề bài đăng là gì, còn một nhà Lục Phi thì đang trong một bầu không khí ảm áp.

Lục Hạo nhìn đủ loại kiểu dáng quà tặng bên trong xe, leeee quyyy doon miu hết sức mờ mịt nhìn Nhan Hạ và Lục Phi: "Ba, mẹ, tại sao mấy chị đó muốn đưa những thứ này làm quà tặng cho con vậy? Hơn nữa tiểu Nam thần là kêu con à?"

"Bọn họ là những người hâm mộ của ba con." Nhan Hạ lập tức mở miệng nói.

"Chính là nói những người lần trước thích ba sao?" Lục Hạo quay đầu hỏi.

"Ừ."

"Vậy tại sao họ lại muốn tặng quà cho con đây?"

"Bởi vì bọn họ cũng thích con nha!"

"Cho nên, bọn họ cũng là người hâm mộ của con sao?" Lục Hạo nháy to mắt một cái, có chút hưng phấn nói.

"Có thể nói là như vậy."

"Vậy những thứ quà tặng này con có thể lấy hết không?" Lục Hạo hỏi, con mắt chăm chú khóa lại một hộp quà tặng trong túi xách kia. Cậu vừa nghe được, cái này chính là đối phương tự mình làm bỏ khô.

Nhất định ăn sẽ rất ngon!

Trong lòng Lục Hạo yên lặng trầm nghĩ.

"Có thể." Nhan Hạ gật đầu một cái, sau đó đưa mắt nhìn về phía phía trước Lục Phi, nói: "Ba con cũng từng cũng nhận không ít quà tặng đâu!"

"Có thật không? Thế nào mà con cũng không thấy?" Lục Hạo kinh ngạc nói, cậu đâu có thấy quà tặng của ba ở trong nhà đâu!

"Ba con để ở công ty." Nhan Hạ lên tiếng.

Kỳ thật cũng không có chuyện gì, chẳng qua là khi hai người vừa mới bắt đầu sống chung, Lục Phi cầm một gói quà do một fan tặng, hẹn cùng mở chung với cô, kết quả sau khi mở ra bên trong còn xen lẫn một bức thư tình.

Mặc dù lúc đó cô không nói gì, nhưng trên thực tế vẫn ăn giấm chua một chút, bởi vì trong lúc cô không biết còn có rất người đang thầm thích anh.

Nhưng sau chuyện đó, cô chưa từng thấy qua Lục Phi cầm về bất kỳ gói quà tặng nào khác.

Đã nhiều năm như vậy, cô cũng dần dần trở nên chính chắn hơn, lúc đầu còn hơi dè dặt nhưng bây giờ đã không còn vấn đề gì nữa.

"A...." Nghe Nhan Hạ giải thích, Lục Hạo cái hiểu cái không gật đầu một cái, sau đó đưa tay ngăn của mình ra, trực tiếp chuẩn xác bắt được hộp quà chứa thịt bò khô, hai ba lần liền mở ra, một cỗ mùi thịt lập tức truyền ra từ bên trong, nặng nề hít một hơi thật sâu, trên mặt Lục Hạo lập tức lộ ra nụ cười sáng lạn, sau đó cẩn thận đẩy nắp lại, ôm thật chặt hộp thịt này vào trong ngực.

Nhìn một màn này, Nhan Hạ bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Mặc dù nghe lời, nhưng vẫn không thay đổi được bản tính ăn hàng!

Có điều chương trình hôm nay, vẫn khiến cô nhớ lại một quá khứ tốt đẹp.

Đã từng, tốt đẹp nhường nào!

Mà bây giờ, cũng sẽ tiếp tục tốt đẹp như thế!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68

Edit: MarisMiu

Về đến nhà, bộ dạng Lục Hạo vẫn như vậy, an tĩnh nằm ngủ ở trong ngực của Nhan Hạ, có điều lúc này trong suy nghĩ của cậu vẫn chưa buông tha đến hộp thịt bò khô kia. Nhan Hạ nhìn thấy vậy cũng không biết nên nói như thế nào.

Trong lúc chuẩn bị giờ tay lấy hộp quà xuống, lại cảm thấy tay của Lục Hạo nắm chặt không buông.

"Mẹ, con muốn ăn thịt bò khô." Đúng lúc này, Lục Hạo lẩm bẩm nói, khiến Nhan Hạ dừng tay.

Tiếp đó, cánh cửa phía sau xe "ken két" một tiếng được mở ra, tầm mắt Nhan Hạ thẳng tắp nhìn thấy Lục Phi.

"Ôm ra đi thôi, thịt bò khô cứ để im đó, không nên động tới....." Nhan Hạ hết cách, không biết nên nói như thế nào.

Nhìn thấy vậy, Lục Phi cười khê, đưa chìa khóa cho Nhan Hạ xong liền bế ngang Lục Hạo đi về phía căn nhà.

Nhan Hạ cũng xuống xe theo, sắp xếp gọn gàng quà tặng một chút xong liền khóa kỹ xe, sau đó chạy tới trước mặt Lục Phi, mở cửa ra.

Lục Phi trực tiếp ôm Lục Hạo về đến phòng của cậu, Nhan Hạ cũng bước vào theo rồi đặt hộp bò khô còn lại lên trên bàn học của cậu.

"Hộp bò khô trong tay thằng bé....." Nhan Hạ hết cách, nhìn về phía Lục Phi.

"Đề anh." Lục Phi bình tĩnh nói, có điều không giống như suy nghĩ của Nhan Hạ cho rằng anh sẽ lập tức cầm lấy hộp quà, mà là trực tiếp lấy điện thoại ra chụp một tấm hình, sau đó thô bạo rút hộp bò khô từ trong tay Lục Hạo ra.

Trong phút chốc bị rút hộp quà đi, Lục Hạo đưa tay loạn xạ bắt mọi thứ, Lục Phi lập tức lấy một con gấu bông nhét vào trong tay Lục Hạo, Lục Hạo thấy trong tay có đồ rất nhanh đã yên tĩnh lại.

Ngáy khò khò, đáng vẻ nhìn cũng thật đáng yêu ah.

Nhan Hạ cười cười, sau đó bắt đầu cẩn thận cởi áo khoác giúp Lục Hạo, con gấu bông trong tay Lục Hạo cũng được đổi qua đổi lại.

Sau khi thay đồ xong, Nhan Hạ liền đắp chăn cho Lục Hạo, sau đó chuẩn bị vào phòng tắm lấy khăn lông, nhưng một giây sau, lập tức có một cái khăn lông đang tỏa hơi ấm được đưa đến trong tay của Nhan Hạ

Nhìn Lục Phi, trong mắt Nhan Hạ toàn là tươi cười, cầm khăn lông lần lượt lau khuôn mặt và đôi tay nhỏ bé của Lục Hạo.

Xong xuôi tất cả, lúc này Lục Phi và Nhan Hạ mới bước ra khỏi căn phòng.

Vừa đi ra, Nhan Hạ nhìn phòng bếp rồi sờ sờ bụng của mình, nhìn về phía Lục Phi nói: "Anh có muốn ăn gì không?"

"Em đói bụng sao?" Lục Phi hỏi ngược lại.

"Ừ." Nhan Hạ gật đầu một cái. Hiện giờ, lượng thức ăn mà cô ăn tương đương với hai cái miệng, nhất định phải ăn nhiều.

"Đề anh nấu cho em tối mì, em muốn ăn vị gì?" Bước chân của Lục Phi liền di chuyển về phía phòng bếp.

"Cái gì cũng được." Lúc này Nhan Hạ cũng không có yêu cầu dư thừa nào.

Nghe vậy, Lục Phi nhẹ nhàng ừ một tiếng, nhanh chân đi vào nhà bếp.

Nhìn bóng lưng của Lục Phi, Nhan Hạ phần khởi đi tới trước sofa mở TV, sau đó lấy điện thoại đi động của mình ra bắt đầu lướt tin tức. Hôm nay phát sóng trực tiếp không biết phản ứng của những người ái mộ sẽ như thế nào.

Theo thói quen, l q d m a r i s m i u Nhan Hạ mở weibo của mình trước, vừa mở ra, nhận được không ít lời bình luận của những người hâm mộ.

Nhìn thấy như vậy, Nhan Hạ không nhận được nở nụ cười vui sướng.

"Nữ thần, tiểu Nam Thần thật không tệ."

"Nhìn một nhà ba người rất hạnh phúc, lòng ta cũng hạnh phúc lắm."

"Gào thét", hôm nay thật là một ngày hạnh phúc nha."

"Gào khóc"..... Thấy được rất nhiều người hâm mộ chia sẻ ảnh chụp, lập tức liền thỏa mãn.

"Nữ thần, đăng nhiều hình của Tiểu Nam Thần hơn đi hoặc đăng nhiều hình của Nam Thần cũng được, nhìn rất đẹp trai nha!"

"....."

Nhìn những dòng bình luận này, đến giờ Nhan Hạ nhận được không ít người hâm mộ.

Rất nhiều người hâm mộ chụp hình, chia sẻ hình ảnh, thậm chí quay video cũng rất rõ ràng.

Nhìn vài tấm hình thấy vẻ mặt mờ mịt đang cầm quà tặng của Lục Hạo, Nhan Hạ nhin không được bật cười.

Người hâm mộ chụp những thứ này hoàn toàn rất rõ.

Trên thực tế, sau khi tiếp xúc nhiều lại càng có thể phát hiện ra một điều, thật ra thì phần lớn suy nghĩ của người hâm mộ bọn họ rất đơn giản.

Trở lại trang chủ của mình, nhìn phía dưới rất nhiều người xin muốn gửi thêm hình của Hạo Hạo, Nhan Hạ cười liền đứng dậy đi về phía phòng bếp.

"Lục Phi, anh vừa mới chụp hình, gửi cho em đi."

"Chụp hình gì?" Lục Phi vừa vớt sợi mì trong nồi ra, vừa thuận miệng hỏi.

"Hạo Hạo."

"Ồ trong túi quần, em tự lấy đi, mặt mã là sinh nhật của em." Lục Phi vừa vớt mì, vừa nói.

Nghe vậy, Nhan Hạ liền đi đến bên cạnh Lục Phi, với tay vào trong túi quần, móc ra điện thoại di động.

Trong lúc cầm điện thoại, đột nhiên phát hiện, hình như đây là lần đầu tiên cô sử dụng điện thoại của anh.

Nghĩ vậy, Nhan Hạ cầm điện thoại của Lục Phi trở lại trên ghế sa lon.

Sau khi nhập mặt mã là sinh nhật của mình, cả màn hình lập tức sáng lên.

Mở ra photo album, một tá hình liền xuất hiện ở trước mắt.

Mở ra hình đầu tiên chính là hình Lục Hạo đang ngủ ôm chặt hộp thịt bò khô không buông, cô lập tức nhấn vào hình rồi sau đó gửi vào di động của mình.

Trong lúc chuẩn bị tắt điện thoại lại phát hiện bên trong có không ít hình ảnh quen thuộc.

Nhấn nút mở ra, phát hiện bên trong không bức ảnh nào là không có bóng dáng của cô.

Ngủ, cười, chơi..... Cô thật sự không biết Lục Phi chụp những bức ảnh này vào lúc nào.....

Trong lòng chợt dâng lên chút ngọt ngào.

Đế điện thoại của Lục Phi ở một bên, Nhan Hạ tiếp tục cầm điện thoại của mình đăng bài viết.

Nhan Hạ: Lúc ngủ Hạo Hạo vẫn không quên thịt bò khô, cảm ơn người fan kia đã làm ra thịt bò khô, sáng sớm ngày mai chúng tôi sẽ ăn. Hình minh họa @Lục Phi#

Đăng xong, Nhan Hạ liền lẳng lặng chờ mọi người bình luận.

Thật ra cô phát hiện khi đăng một bài hoặc là nhắc tới Lục Phi, hoặc là nhắc đến Lục Hạo, cái đó gọi là quan hệ mật thiết.

Quả nhiên, sau khi cô đăng không lâu, phía dưới liền bắt đầu sôi nổi, có người trả lời rồi.

"Nhìn hộp thịt bò khô, ăn chắc là sẽ ngon lắm đây, không biết hộp thịt bò khô này là của người nơi nào? Rất có tâm cơ!"

"Quá có tâm, mà không, trước tiên đã bị tiểu Nam thần mở ra rồi."

"Lần sau tặng quà cho tiểu Nam thần, tôi nhất định sẽ chọn đồ ăn, cầu được trả lời."

"Nữ thần, tối nay tôi cũng tặng vậy, ngày mai nhớ báo tiểu Nam thần gỡ hộp quà nha!"

"Ừ, báo tiểu Nam thần mở quà đi, ngày mai là có thể nhìn thấy sao?"

"....."

Mở quà?

Ngược lại lại là một quyết định không tồi.

Trong lòng Nhan Hạ lặng lẽ suy nghĩ.

"Được rồi." Lúc này, Lục Phi bung hai tô mì ra ngoài, đặt ở trên bàn ăn.

"Ừm, em đến liền." Nhan Hạ lập tức cầm điện thoại di động đi tới bên cạnh bàn ăn.

"Điện thoại di động của anh." Nhan Hạ đưa điện thoại di động trả lại cho Lục Phi.

Lục Phi nhận lấy, sau đó ngón tay thon dài chạm hai ba lần ở trên điện thoại di động, trong chốc lát đã đi vào weibo của anh.

Quả nhiên, thấy được thông báo được gắn thẻ chính là Nhan Hạ.

Mà bổ sung thêm hình, chính là hình ảnh đáng yêu của con trai mình.

Mím cười, Lục Phi lập tức bình luận.

Lục Phi::v thoát nhìn rất đáng yêu, kỹ thuật chụp hình của tôi không tệ. @Nhan Hạ: Lúc ngủ Hạo Hạo vẫn không quên thịt bò khô, cảm ơn người fan kia đã làm ra thịt bò khô, sáng sớm ngày mai thức dậy chúng tôi sẽ ăn..... Hình minh hoạ

Sau khi Lục Phi đăng bình luận, còn có ý đăng thêm mấy tấm hình của Lục Hạo, nhưng mà ở tấm hình chính giữa, là cả nhà ba người họ mặc quần áo gia đình chụp chung với nhau.

Mà tấm hình này được đăng lên mạng, lại một lần nữa nổi lên hàng chục bình luận.

"Hình của Hạo Hạo rất nhiều, rất đẹp, nhưng hấp dẫn hơn chính là hình ảnh một nhà ba người..... A a a, Đúng là người một nhà, nhìn qua đều khiến cho người ta cảm thấy thoải mái."

"Mặc dù đã nhìn qua rất nhiều, nhưng nhìn lại vẫn bị kinh ngạc."

"Nam Thần từ cao lãnh biến thành ấm nam, thật là không quen!"

"Nhìn thật không quen!"

"Quả nhiên là gia đình hạnh phúc."

"....."

Nhìn những dòng bình luận này, Lục Phi luôn luôn trong trạng thái lạnh lùng, rốt cuộc khỏe môi cũng mỉm cười. Anh chính là muốn nói lên những lời này: Gia đình của bọn họ, sống rất hạnh phúc.

Sau đó cắt điện thoại đi động, Lục Phi nhìn Nhan Hạ đang ăn ngấu ăn nghiến, ánh mắt liền nhu hòa.

Cầm nhận được tầm mắt của Lục Phi, Nhan Hạ mờ mịt nhìn thoáng qua Lục Phi.

"Ăn lại dính vào mép rồi, không khác gì Hạo Hạo cả." Nói xong, Lục Phi đưa tay lau chùi chút vết nước canh đọng trên môi Nhan Hạ.

Vốn là đây là một cử chỉ ấm áp, sau khi Nhan Hạ được lau xong, liếc mắt nhìn hộp khăn giấy ở trên bàn, rút ra một tờ sau đó đưa cho Lục Phi: "Dùng khăn giấy lau không phải nhanh hơn sao, tay đều đã dơ hết rồi."

"....." Lục Phi im lặng. * maris miu * d d le quy don Bà xã anh mang thai, nên cũng không hiểu phong tình sao?

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Lục Phi, Nhan Hạ đang cặm cùi ăn mì, khỏe môi cũng không tự chủ được mỉm cười.

Lục Phi luôn phóng điện với cô, đương nhiên cô cũng phải đánh trả một cái không phải sao.

Nếu không, cô sẽ bị anh ăn sạch sành sanh.....

Sau đó, hai người an nhiên ăn xong bữa ăn khuya, liền trở về phòng ngủ.

Nhan Hạ dẫn đầu cầm quần áo vào phòng tắm rửa mặt, còn Lục Phi thì ngồi vào trước bàn đọc sách của mình, cầm cuốn kịch bản quay mv của ngày mai nhìn lại một chút, mặc dù chỉ xuất hiện vài chi tiết, nhưng anh vẫn có thói quen nghề nghiệp.

Sau một hồi, Nhan Hạ từ trong phòng tắm đi ra, cầm khăn lông nhẹ nhàng lau tóc của mình, mà trên người còn mặc áo choàng tắm đơn giản, để lộ một mảng da thịt trên cổ ra ngoài.

"Em đã tắm xong, anh có muốn đi tắm hay không?" Trong lúc nói chuyện, Nhan Hạ đi tới trước mặt Lục Phi.

Nghe vậy, Lục Phi ngẩng đầu liếc nhìn, một cái liếc nhìn này khiến tất cả động tác lập tức dừng lại.

Một lúc lâu sau, mới phát ra một giọng nói trầm thấp khiêu gợi từ trong miệng của anh: "Em lên giường nghỉ ngơi trước đi, cẩn thận lạnh."

"Lạnh?" Nhan Hạ nghi ngờ lặp lại một lần nữa, trong nhà đều là hơi ấm, sẽ lạnh à? Sau đó nhìn ánh lửa nhúc nhích mờ mờ trong mắt Lục Phi, sao lại không hiểu ý ngoài lời của Lục Phi chứ, mặt lập tức đỏ bừng, ho nhẹ một tiếng nói: "Anh đi tắm đi, em ngủ trước!"

Nói xong, liền lập tức xoay người đi về phía giường đệm, vừa lên giường lập tức nhanh chóng chôn người vào trong chăn.....

Nhìn động tác động tác bịt tay trộm chuông này của Nhan Hạ, Lục Phi lập tức nở nụ cười....., sau đó khép lại kịch bản trong tay, chuẩn bị quần áo của mình cũng bước vào phòng tắm.

• Bịt tay trộm chuông: Ý bảo tự lừa dối mình *

Nghe được tiếng đóng cửa phòng tắm, đầu của Nhan Hạ mới từ trong chăn lòi ra ngoài, vẻ mặt bỗng nhiên đỏ hồng hào.....

Đưa tay từ trong chăn ra quạt quạt một chút, nhìn trần nhà màu trắng, suy nghĩ của Nhan Hạ bắt đầu xoay chuyển không ngừng.

Sau đó, tiếng nước chảy trong phòng tắm cũng dừng lại, cũng khiến tinh thần Nhan Hạ có chút không yên.

Cách đưa bé ra đời, có lẽ còn phải chín tháng nữa!

Chỉ là nghĩ tới thật ra như vậy cũng rất tốt.

Nếu là Lục Phi ngày ngày nhiệt tình như lửa, cô còn có chút không chịu nổi!

Nghĩ tới đây, lần đầu tiên trên mặt Nhan Hạ lộ ra nụ cười gian xảo.

"Rắc rắc" một tiếng, theo tiếng cửa mở của phòng tắm vang lên, Nhan Hạ lập tức nhắm hai mắt lại, giả bộ làm tiếng hít thở đều đều cho rằng mình đã ngủ thiếp đi.

Lục Phi đi ra thì thấy hình ảnh "giả bộ ngủ" này, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, sau đó xoay người lấy máy sấy từ bên trong tủ treo quần áo, đi tới bên cạnh Nhan Hạ, đặt đầu cô lên trên đùi của mình, bắt đầu bật máy sấy lên.

Nhan Hạ bị động tác của Lục Phi làm cho cả người căng thẳng.

Cô vẫn không quên chính mình còn đang giả bộ ngủ.....

Nhiều lúc cô rất hoài nghi, rốt cuộc Lục Phi đang cố ý hay là không?

Nghĩ như vậy, cả người Nhan Hạ lại lựa chọn buông lỏng.

Thối thối, một cơn buồn ngủ lập tức đánh tới, mí mắt từ từ trĩu xuống.

Lục Phi cảm giác trên đùi mình càng ngày càng nặng liền nghĩ Nhan Hạ đã ngủ rồi.

Cười cười, tiếp tục nhẹ nhàng từ từ sấy tóc cho cô.

Cảm thấy cô đã ngủ say hẳn, lúc này Lục Phi mới để cô nằm lên giường, sau đó mới sấy khô tóc cho chính mình.

Sau khi khô, lúc này Lục Phi mới tắt máy, sau đó bước lên giường, từ từ ôm Nhan Hạ vào trong ngực.

Ôm người đẹp ngủ, giờ giờ phút phút Lục Phi đều phải khống chế lí trí.

Nhưng Lục Phi đã có kinh nghiệm trong chuyện này, anh đã học được cách từ từ khống chế xuống.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Lục Phi từ từ nhắm hai mắt lại.

Một đêm ngủ ngon lành!

*

Ngày hôm sau, Nhan Hạ tỉnh lại ở trong ngực của Lục Phi, cảm giác được cơ thể bên cạnh giống như một cái lò lửa lớn, Nhan Hạ chỉ cảm thấy nóng.

Đẩy cơ thể Lục Phi một cái.

Sau một khắc, cả người Lục Phi giật giật, giọng nói sáng sớm mang theo chút giọng mũi, "Thế nào? Đói bụng?"

Hiện tại Nhan Hạ động một chút là đói, Lục Phi đã thành thói quen.

"Không phải, chỉ là em muốn rời giường thôi." Nhan Hạ nhỏ giọng lên tiếng.

"Ừ." Lục Phi nhỏ giọng nói, sau đó đưa tay vuốt điện thoại đi động ở một bên, mở hai mắt ra nhìn một chút, thấy mới bảy giờ, càng thêm an tâm ôm lấy Nhan Hạ: "Có thể ngủ thêm nửa giờ."

"Hôm nay không phải anh có một buổi quay hình sao?" Nhan Hạ đẩy cơ thể Lục Phi lần nữa, sau đó hỏi nói.

"Ừ, có một cảnh quay nhỏ." Lục Phi lên tiếng, nhưng giọng nói vẫn lộ ra một vẻ lười biếng.

"Vậy chuẩn bị sớm một chút, không nên tới trễ." Nhan Hạ nói, đây vẫn là lần đầu tiên cô thấy Lục Phi lười biếng như thế, đúng là khó gặp!

"Chín giờ rưỡi mới bắt đầu quay, thời gian vẫn còn sớm."

"Nhưng hôm nay em phải đi công ty một chuyến, được rồi, thuận tiện đưa Hạo Hạo đi nhà trẻ luôn." Nhan Hạ tiếp tục nói, vốn là không đi làm cũng được, nhưng bản vẽ phác thảo cô thường để ở công ty, hôm nay cô đi nộp bản thiết kế cũng định thuận tiện đi lấy luôn.

Chỉ là mấy giây ngắn ngủi nhưng Nhan Hạ đã lấy cớ nói nhiều như vậy, Lục Phi đột nhiên mở mắt, ánh mắt âm u nói: "Vậy thì đứng lên đi!"

Nói xong, Lục Phi đã vén chăn lên đứng dậy.

"Anh có thể ngủ thêm một lát." Nhìn Lục Phi đứng dậy, Nhan Hạ ngồi dậy theo, sau đó ngáp nói.

Mặc dù bây giờ cô mang thai, nhưng vẫn khỏe, không có gì quan trọng.

Đối với cô mà nói chuyện đưa đón Hạo Hạo cũng không có chút vấn đề nào.

"Anh muốn đưa hai mẹ con em đi." Đây là lời Lục Phi phát ra từ trong đáy lòng: "Bảy năm qua, anh đã thiếu em rất nhiều. Hiện tại anh muốn bổ sung thời gian thiếu sót đó, dù chỉ là một chuyện nhỏ nhỏ, anh cũng không muốn bỏ qua."

Bây giờ thời gian rất trân quý đối với anh, cho dù chỉ là một chuyện ngắn ngủi nhưng đều rất quan trọng đối với anh.

Anh không nỡ lãng phí một chút thời gian nào.

Nghe lời nói của Lục Phi, Nhan Hạ trầm mặc một chút. Trong tưởng tượng của cô, Lục Phi luôn để ý đến chuyện không có thời gian ở bên cạnh bọn họ trong quá khứ của mấy năm trước.

"Chỉ cần biết rằng anh ở đây, bất kể là ở nơi đâu, thật ra em đều cảm giác được anh luôn một mực ở bên cạnh chúng ta." Nhan Hạ cũng nghiêm túc nói thật lòng, có lúc khoảng cách cơ thể không phải là điều quan trọng nhất, khoảng cách trong lòng mới chính là chuyện khiến người ta bất lực nhất.

Mà là đây là lần đầu tiên Lục Phi để lộ ra ý nghĩ như vậy, cô cũng mới biết trong lòng của Lục Phi luôn để ý đến chuyện này.

Trong lòng cảm thấy đau nhói, cũng cảm thấy một chút xiu ngọt ngào.

"Ừ." Lục Phi đáp lời, trong ánh mắt giờ chỉ còn lại cứng nhắc.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, trong ánh mắt lưu chuyển sự hiểu ngầm.

Mà đúng lúc này, cửa “âm âm” vang lên, Lục Phi và Nhan Hạ có chút bất đắc dĩ.

Hai người bọn họ thảo luận nghiên cứu chuyện này lâu như vậy, còn không bằng một tiếng gõ cửa của Lục Hạo.

Đây là quỷ đòi nợ! Trong lòng Lục Phi yên lặng đã đặt một cái tên khác cho Lục Hạo.

Ngay sau đó đi lên trước, mở cánh cửa ra,

Mà cửa vừa mở ra, lộ ra gương mặt rực rỡ của Lục Hạo, "Ba, buổi sáng tốt lành!"

Bỏ lại những lời này, Lục Hạo liền nghiêng mình đi vào bên trong căn phòng, nhìn thấy Nhan Hạ thì lập tức kích động kêu một tiếng: "Mẹ."

"Sao vậy con trai?" Nhan Hạ nhìn Lục Hạo, dịu dàng hỏi.

"Buổi sáng có thể ăn thịt bò khô chứ? Chính là cái ở trên bàn của con đó." Lục Hạo nghe được giọng nói của Nhan Hạ, lập tức nhần nhần nhó nhó nói, cuối cùng trong lòng cậu vẫn nhớ tới hộp thịt bò khô kia nha!

"Không thể." Nhan Hạ lập tức cự tuyệt nói.

"Tại sao chứ?" Lục Hạo liền kích động hỏi, rõ ràng ngày hôm qua đã sắp thành công rồi.

Hơn nữa đây là lần thứ hai cậu bị cự tuyệt.

"Mẹ sẽ cắt giúp con bò khô, leeee quyyy doon miu chờ buổi tối con trở về là có thể ăn." Nhan Hạ giải thích, nếu bọn họ không khồng chế, khẳng định hai ba lần sẽ bị Lục Hạo ăn hết.

Hơn nữa, buổi sáng Lục Hạo ăn cái này, tiêu hóa sẽ không dễ dàng.

"Vậy cũng tốt!" Lục Hạo rũ đầu nói, trong lòng yên lặng an ủi mình. Thật ra có thể được ăn cũng đã không tệ rồi.

"Cùng ba đi làm bữa ăn sáng nào!" Lúc này, một bên Lục Phi ôm lấy cả người Lục Hạo, nói.

"Được ạ." Vừa nghe, Lục Hạo ôm cổ của Lục Phi, sau đó thúc giục: "Bây giờ chúng ta hãy đi đi!"

Nhìn bộ dáng chắc là đã ném chuyện thịt bò khô ra sau đầu.

Thật ra đòi đi sự chú ý của đứa bé rất đơn giản.

Nhìn bóng lưng phía trước của Lục Phi và Lục Hạo, Nhan Hạ mới sực nhớ ra, gõ đầu mình một cái rồi vội vàng đi theo.

Thật là người phụ nữ mang thai thì ngu ngốc trong ba năm!

* Mang thai ngu ngốc trong ba năm: Ý nói sự chậm trễ, sự quên lãng, khó tập trung, suy nghĩ chậm chạp đến vấn đề

Phụ nữ khi mang thai có thể dẫn đến não một "bộ nhớ tạm thời". Họ sẽ cảm thấy khó khăn để xem lại các sự kiện gần đây. Do đó, thay đổi sinh lý dẫn đến các triệu chứng như quên lãng và giảm khả năng suy nghĩ của bà mẹ mang thai *

Ba người cùng nhau ăn sáng rồi cùng đi ra cửa.

Lục Phi và Nhan Hạ hai người trước hết đưa Lục Hạo đến trường học, sau đó đưa Nhan Hạ đến trước cửa công ty.

"Tan làm thì gọi anh, anh tới đón em rồi cùng nhau đi ăn." Lúc Nhan Hạ chuẩn bị bước xuống xe, Lục Phi thân thiết nói.

Hiện tại anh có chút không yên lòng, anh suy tính một chút xem có nên thuê một đi giúp việc về nhà hay không.

"Sẽ không quá rầy anh làm việc chứ?" Nhan Hạ bất ngờ hỏi. Lục Phi đang quay giữa chừng mà vẫn có thể chạy đi hay sao?

"Sẽ không, không có gì bất ngờ xảy ra, hôm nay có thể sẽ quay rất nhanh." Lục Phi bình tĩnh tự nhiên nói, cho thấy không gì sánh nổi tự tin.

"Được rồi, em chờ anh." Lục Phi đã nói như vậy, Nhan Hạ còn có thể nói gì, lúc này cô mới gạt đầu một cái phụ họa nói.

"Hẹn gặp lại." Trong lúc nói chuyện, Lục Phi hôn nhẹ một cái lên trên mặt của Nhan Hạ.

Nhan Hạ rất nhanh đã xuống xe, mãi cho đến khi cô bước vào công ty, lúc này Lục Phi mới lái xe rời đi.

Rất nhanh, xe của anh đã đi tới công ty địa nhạc, ở cửa có mấy ký giả ngồi chễm chệ chờ đợi.

Thấy xe Lục Phi chạy tới, những người này đã sớm đã rục rịch rồi.

Khi Lục Phi xuất hiện, ký giả lập tức chạy tới vây anh lại.

"Lục Ảnh đế, lần này tới Công ty địa nhạc là để làm gì vậy?"

"Quay chụp MV." Lục Phi vừa đi vừa trả lời.

"Cùng với Vuư Khánh Thiên Vương?" Mắt của các ký giả sáng lên, lập tức nói.

"Ừ."

"Vây, Lục ảnh đế, anh có biết lần này Giang Văn Thiên vương cũng tiến hành quay MV hay không? Ân Nhất Luân ảnh đế cũng sẽ đến góp mặt." Các ký giả nhanh chóng hỏi, Ân Nhất Luân và Lục Phỉ hai người tuổi ngang nhau, hiện tại sức nóng cũng ngang nhau. Bây giờ gặp được cả hai người họ, quả thật là vận may đã đến mà.

"Thật sao? Mới vừa nghe nói." Lục Phỉ nghe đến người tên họ Ân này, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa nào, lập tức khiến ký giả cảm thấy bị ghen ở trong lòng.

Lục Ảnh đế không nên quá cao lãnh được không?

Đúng lúc này, khoe mắt các ký giả thấy một chiếc xe khác quen thuộc đậu ở cửa.

"Ân ảnh đế tới." Một ký giả kích động nói, lần này, hai người bất phân thắng bại chạm mặt nhau rồi.

Lục Phỉ nghe thế cũng chuyển hướng nhìn qua chiếc xe này.

Trông mắt híp lại, hình như thật sự đã lâu không gặp!

Chốc lát, Ân Nhất Luân bước xuống khỏi xe.

Đứng lại, đối mặt với mấy ký giả vây tới, tầm mắt lướt qua bọn họ chạm mắt với Lục Phỉ.....

Lập tức, trong mắt Ân Nhất Luân lóe lên tia lửa.

Nhưng trong mắt Lục Phỉ vẫn bình tĩnh trước sau như một.

Có điều lần này, phân chia cao thấp.

Mà nhìn Lục Phỉ, ánh mắt của Ân Nhất Luân cũng trở nên thâm thúy, từng bước từng bước đi tới bên cạnh anh.....

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69

Edit: MarisMiu – diễn đàn

"Đã lâu không gặp." Ân Nhất Luân chào hỏi, khoe môi nở nụ cười trông cực kỳ ôn hòa.

Đây là hình tượng của Ân Nhất Luân trước mặt truyền thông, tao nhã lịch sự, tác phong nhanh nhẹn.

Và cũng là bạch mã hoàng tử trong mắt vô số fans, họ vẫn luôn chạy theo anh như vẹt, cho dù bây giờ anh ta đã hơn ba mươi tuổi.

"Tôi thì lại cảm thấy không lâu." Lục Phỉ thản nhiên nói, trái ngược với bộ dáng bên ngoài thì cười nói vui vẻ bên trong thì vô cùng độc ác của Ân Nhất Luân, vẻ mặt của anh có chút lạnh lùng.

Đương nhiên, hiện tại ở trước mặt truyền thông làm như vậy cũng không có vấn đề, vì hình ảnh lạnh nhạt của Lục Phỉ sớm đã đi sâu vào lòng người.

Có điều không phải ai cũng biết, lúc mới vào nghề Lục Phỉ đã từng bị Ân Nhất Luân chen ép không ít, khi hai người ở cùng một đoàn phim, nhiều lần truyền ra scandal Lục Phỉ bất kính với đàn anh.

Bắt đầu từ lúc đó quan hệ giữa hai người cũng dần xấu đi.

Lục Phỉ nhìn bề ngoài thoát nhìn như phóng khoáng độ lượng nhưng trên thực tế lòng dạ lại như tiểu nhân của Ân Nhất Luân thì không có chút hảo cảm nào.

Hơn nữa, sau khi trải qua những việc đó, đối phương lại cho rằng anh đoạt mất giải thưởng của anh ta, nên hai người cũng xem như hoàn toàn trở mặt, trước mặt công chúng cũng không còn giao lưu trao đổi bất kỳ điều gì với nhau.

Nhưng mà Lục Phỉ không ngờ đối phương lại đột nhiên tiến tới bắt chuyện.

Không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá thì cũng là trộm cắp.

Trong lòng Lục Phỉ có vài phần cảnh giác đối với một Ân Nhất Luân, nhưng cho dù thế nào khi đối mặt Ân Nhất Luân thì trên mặt Lục Phỉ vẫn không hề lộ ra chút nào.

Lục Phỉ kiên trì Ân Nhất Luân thì đồng thời trong lòng anh ta cũng âm thầm kiên kị Lục Phỉ.

Anh ta vốn cho rằng Lục Phỉ chỉ biết diễn kịch mà thôi, nhưng không ngờ rằng mấy năm nay gần đây Lục Phỉ đã phát triển thế lực của mình ngày càng lớn mạnh trong giới giải trí.

Chuyện bí mật kết hôn quá mức sâu kín này của anh, Ân Nhất Luân nhận ra Lục Phỉ đã không chế được các thế lực trong giới giải trí.

Cho dù các fans có thích Lục Phỉ nhiều đến cỡ nào, nhưng khi đối mặt với chuyện bí mật kết hôn của thần tượng nhà mình và vợ của anh ta, thì họ sẽ không có sự bao dung lớn đến như vậy.

Có điều nếu có người dẫn đường thì chuyện này sẽ từ từ được chấp nhận rồi.

Anh ta chắc chắn, Lục Phỉ đã bỏ ra không ít công sức cho chuyện này.

Ngoài ra chính là..... Dương Ngưng.

Anh ta và Dương Ngưng vì cùng đóng chung một bộ phim mà nảy sinh tình cảm.

Lúc trước, Dương Ngưng chủ động tới nhà anh ta gõ cửa, mặc dù không hiểu rõ cuộc Dương Ngưng làm vậy vì cái gì nhưng anh ta vẫn chấp nhận, vì vốn dĩ trong lòng anh ta đã yêu thích Dương Ngưng, hơn nữa nếu loại chuyện này thật sự bị đưa ra ánh sáng, thì phụ nữ vĩnh viễn bị thiệt thòi hơn.

Trong khi qua lại với Dương Ngưng, anh ta mới biết Dương Ngưng không hề để tâm tới anh ta, vì thế mới sinh ra một loại dục vọng chinh phục.

Về sau, khi biết người Dương Ngưng yêu thầm là Lục Phi, anh ta càng muốn đánh bại Lục Phi, còn muốn chinh phục trái tim của Dương Ngưng. Cứ như vậy một thời gian anh ta phát hiện, vị trí của Dương Ngưng trong lòng anh ta càng ngày càng nặng.....

Nhớ tới bộ dáng điên cuồng Dương Ngưng khi biết chuyện Lục Phi bí mật kết hôn, trong lòng Ân Nhất Luân có chút phức tạp.

Cuối cùng anh ta vẫn chấp nhận cho Dương Ngưng đi vào.

Cho dù trong lòng anh ta có một chút cảm giác với Dương Ngưng, anh ta vẫn không có cách nào từ bỏ được tất cả mọi thứ anh ta đang có vì Dương Ngưng.

Cho nên anh ta chỉ có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra, tiếp tục cuộc sống như mọi ngày.

Nhưng hôm nay gặp lại Lục Phi, anh ta vẫn không nhận được mà bước tới.

Anh ta muốn biết, rốt cuộc Lục Phi có sức quyến rũ gì mà lại khiến Dương Ngưng điên cuồng đến như thế?

Mà bây giờ Lục Phi vẫn cao cao tại thượng như trước, một bộ dáng không đặt người khác vào trong mắt thì trong lòng Ân Nhất Luân cười nhạo lại mang theo một chút trào phúng.

Vẫn là Lục Phi có vận khí tốt nhận được giải Ảnh đế của liên hoan phim ASK, anh ta tin sẽ có rất nhiều người không nhận được muốn đánh bại anh từ vị trí đó xuống.

Quan trọng hơn là, nếu không phải vì bị Lục Phi chen ngang thì bây giờ người đoạt được giải Ảnh đế ASK đã là anh ta rồi.

Càng nghĩ, trong mắt Ân Nhất Luân càng thêm hung ác nham hiểm, đây là nỗi đau nhất trong cuộc đời anh ta.

Sự nghiệp, tình yêu..... Đều bị Lục Phi đoạt, đối với Lục Phi, bây giờ anh ta có thể kiềm chế cảm xúc khi đứng trước mặt Lục Phi, xem như anh ta đã kiềm chế rất tốt rồi!

Không ai biết, giờ anh ta mỉm cười hòa nhã, nhưng cũng mang theo không ít âm u.

Hai người cứ như vậy, mỗi người đều suy nghĩ đánh giá đối phương.....

Các phóng viên đứng xung quanh hai người đều đưa mắt nhìn nhau.

Hình ảnh hai vị Ảnh đế đứng đối diện nhau, tuy nhìn qua rất bình tĩnh, nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác được khí thế lẫn trong không khí rất cường đại!

Suy nghĩ một lát, các phóng viên đưa máy ảnh lên chụp "răng rắc" hai tiếng. Lại nói khó được một màn như vậy, bọn họ phải chụp nhiều hơn mới có thể để đăng lên trang đầu được, đăng lên, không biết có thể khiến cho bao nhiêu người mê muội điên cuồng vì điều này.

"Lục Phi." Đúng lúc này, bóng dáng Hình Ảnh xuất hiện tại đây, nhìn bộ dáng giằng co giữa Lục Phi và Ân Nhất Luân, vội vàng lên tiếng.

Giọng nói của Hình Ảnh lập tức khiến khí thế trên người Lục Phi và Ân Nhất Luân thu lại không ít.

"Chị Hình, đã lâu không gặp." Ân Nhất Luân nhìn Hình Ảnh làm bộ dáng thân sĩ mỉm cười.

Tuy rằng tuổi của Hình Ảnh lớn hơn bọn họ không bao nhiêu, nhưng trong tay cô có quá nhiều ngôi sao nổi tiếng, để làm được điều như vậy có thể nói là không tầm thường, nguồn tài nguyên trong tay chỉ có nhiều hơn chứ không kém. Ở trong giới giải trí không ít minh tinh gặp Hình Ảnh vẫn phải gọi một tiếng chị, hơn nữa cô cũng có thâm niên trong giải trí Chí Tôn, trong tay Hình Ảnh cũng có cổ phần thuộc công ty giải trí Chí Tôn.

Cho dù Ân Nhất Luân và Lục Phi có chút ân oán nhưng anh ta vẫn không có ý định trở mặt với Hình Ảnh.

"Đúng thật là đã lâu không gặp, nghe nói mấy ngày trước cậu đi thử vai cho bộ phim của đạo diễn Lauren bên kia, kết quả như thế nào?" Hình Ảnh cười tủm tỉm hỏi.

"Đã được nhận vai, là nam hai." Ân Nhất Luân nói đơn giản mà có lễ, lúc nói ra lại không nhận được nhìn về phía Lục Phi đang đứng một bên.

Mà lúc này, các phóng viên bên cạnh cũng nhanh chóng phản ứng chạy lại.

Ân Nhất Luân vừa nói đạo diễn Lauren, có phải là đạo diễn nổi tiếng ở Hollywood không? Nếu lời nói đó là thật thì đây chính là một tin cực lớn.

Dù sao cho tới bây giờ trừ Lục Phi ra, lại không có một ngôi sao nam ảnh để vững vàng đặt chân vào quốc tế?

Dù sao cho tới bây giờ, nam minh tinh ở Trung Quốc có vị trí rất nhỏ trong giới Hollywood, ngược lại là nữ minh tinh lại có không ít.

Hiện tại thêm một Ân Nhất Luân, đối với toàn bộ giới giải trí của Trung Quốc mà nói thì đó chính là một chuyện tốt.

"Ân ảnh đế, lần này tham gia vào bộ phim mới của đạo diễn Lauren, không biết phần đất diễn của ngài có nhiều không?" Có phóng viên lập tức dò hỏi.

"Đất diễn nhiều hay ít không phải điểm quan trọng, điểm quan trọng nhất đối với tôi là tôi có thể nhân cơ hội này được học hỏi thêm kinh nghiệm đi đến môi trường quốc tế rộng lớn." Đối mặt với ống kính, Ân Nhất Luân vô cùng khiêm tốn.

"Vậy khi nào thì bộ phim này bắt đầu quay? Dự tính khi nào có thể chiếu phim?"

"Có lẽ Quốc Khánh năm sau là có thể gặp mặt mọi người rồi, hy vọng đến lúc đó mọi người có thể ủng hộ."

"Đó là đương nhiên....."

"....."

Các phóng viên mồm năm miệng mười vây quanh Ân Nhất Luân.

Cảm giác được điểm này, ý cười trên mặt Ân Nhất Luân càng lúc càng sâu hơn, khóe mắt lướt nhanh qua Lục Phi bên cạnh, trong lòng có chút đắc ý.

Ân Nhất Luân âm thầm đắc ý ra sao, Lục Phi coi như không nhìn thấy, anh nhìn Hình Ảnh đứng bên cạnh rồi nói: "Chúng ta hẹn lúc mấy giờ?"

"9 giờ rưỡi, bây giờ cũng sắp tới giờ rồi, chúng ta nên vào thôi." Hình Ảnh và Lục Phi đã sớm có sự ăn ý với nhau, lúc này vừa nghe Lục Phi nói thì đã hiểu được ý của anh.

"Đi thôi." Lục Phi nhàn nhạt bỏ lại những lời này rồi lập tức đi vào trong.

Mà lúc Lục Phi vừa rời khỏi, lập tức có phóng viên phản ứng kịp chạy theo, nhanh chóng đi vào.

Sao bọn họ có thể quên chứ, mục tiêu ban đầu của bọn họ vốn dĩ là Lục Phi mà!

Lúc này, các phóng viên đang tập trung ở đây lập tức chia ra hai hướng rồi đi.

Ân Nhất Luân nhìn không ít phóng viên vẫn còn đang đứng trước mặt, lại nhìn đến những người chạy theo Lục Phi, đôi mắt thâm sâu của anh ta tối sầm lại.

Anh ta hy vọng sẽ có một ngày, có anh ta tồn tại thì không có bất cứ người nào quan tâm đến Lục Phi nữa.

Hai vị ảnh đế Lục Phi và Ân Nhất Luân cùng xuất hiện ở bên ngoài công ty chế tác, một màn này nhanh chóng đã được giới truyền thông đưa tin ra ngoài.

Khi nhìn thấy hai người cùng đứng chung trong một khung hình, hai bên fans và các bạn bè trên mạng đều điên cuồng mà liên tục bình luận dưới bài viết đó.

"A a a, một người là hắc mã vương tử, một người là bạch mã vương tử, trông thật đẹp mắt mà!"

"Chắc chắn, khí thế của hai người đều rất cường đại."

"Vẫn luôn cho rằng khí chất của diên dã quý tộc Ân Nhất Luân cực kỳ ôn hòa, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới khi đứng chung một chỗ với Lục Phi vẫn không yếu thế chút nào, không tồi."

"Tôi thích nhất hai ngôi sao nam này trong ở trong giới giải trí, một lạnh lùng một ôn nhu, tuy tính cách của họ khác nhau nhưng trong lòng tôi là tuyệt nhất."

"....."

Bài viết về hai người vừa hiện lên đã nhận được không ít bình luận.

Xác thực là hai người đã tạo một ấn tượng khác sâu với các bạn bè trên mạng.

Không phải là không có ai có khí chất như hai người họ, mà là do những người khác đều không xuất chúng như hai người họ.

Mà rất nhiều người cũng không nói được rằng bản thân mình thích Lục Phi nhiều hơn hay thích Ân Nhất Luân nhiều hơn.

Nhưng mà lúc quần chúng bình chọn thì số phiếu Lục Phi vẫn cao hơn một chút.

Lúc này, Lục Phi nhìn từng dòng bình luận về Ân Nhất Luân trên mạng, đáy mắt hiện lên chút gọn sóng.

Anh vốn không muốn bị so sánh với Ân Nhất Luân, nhưng vẫn bị người ta mang ra so sánh.

Điều đáng được ăn mừng chính là Ân Nhất Luân chưa bao giờ nhận được bất kỳ thứ tốt nào từ trong tay anh.

Mà anh vĩnh viễn sẽ không để Ân Nhất Luân có cơ hội trở mình.

Hoặc có thể nói anh sẽ khiến Ân Nhất Luân hiểu rõ mùi vị khi trước mặt anh ta luôn có một ngọn núi cao chắn đường thì sẽ như thế nào...

"Lục Phi." Vuur Khánh đứng một bên nhìn sắc mặt lúc này của Lục Phi, cả người bỗng cảm thấy lạnh lẽo, cảm giác dường như Lục Phi lúc này có chút nguy hiểm, đây là trực giác của động vật nhỏ.

"Hửm?" Lục Phi trở lại bình thường, nhìn chằm chằm vào Vuur Khánh bên cạnh, nhú mày hỏi.

"Cảm giác khí thế vừa rồi của cậu... dd lq cực kỳ phù hợp với hình tượng trong MV của tôi." Vuur Khánh nhận được ánh mắt mờ mịt của Lục Phi thì vội vàng nói, lúc này trên khuôn mặt thành thực còn mang theo chút lầy lờn.

Mà thái độ của Vuur Khánh khiến độ ẩm trong mắt Lục Phi không khỏi tăng lên vài phần, anh bình tĩnh nói: "Nên là vậy."

"Tôi tin tưởng kỹ thuật diễn của cậu, nếu không tôi cũng sẽ không mời cậu tới." Vuur Khánh đáp, có thể mời Lục Phi đảm nhiệm vai chính trong MV của mình, anh ta có thể tưởng tượng doanh số mà MV này mang lại nhất định không tồi, cho tới bây giờ danh hiệu đó của Lục Phi đều không phải là khoác lác.

Trong thời gian nói chuyện thì bên đạo diễn đã bố trí xong phần hậu trường, sau đó đi tới cạnh Vuur Khánh rồi nói: "Ngài Vuur, đã xong!"

"Ừm." Vuur Khánh gật đầu, sau đó nhìn về phía người đang không ngừng nhăm kich bản nói: "Người mới này rất nghiêm túc, ánh mắt cậu không tệ."

Nghe vậy, Lục Phi nhìn thoáng qua người mới kia trong đầu lại hiện lên cảnh tượng ngày ấy, sắc mặt nhu hòa nói: "Không phải tôi tuyển, là Hạo Hạo tuyển."

"Hạo Hạo...? Cậu ta tuyển kiểu gì?" Vuur Khánh tò mò nói.

"Hình như là cậu ta khỏe lắm nhất?" Lục Phi suy nghĩ rồi nói.

Nghe xong, khỏe mới Vuur Khánh hơi run rẩy, sau đó nói: "Cậu nói đùa tôi phải không?"

"Không nói đùa."

"Thôi được, cho dù không nói đùa cũng không sao, chỉ cần cậu ta không dốt nát đến mức hết thuốc chữa là được rồi." Vuur Khánh xua tay nói không quan trọng, anh ta vẫn rất tự tin với âm nhạc của mình, hơn nữa còn có Lục Phi, như vậy là đủ rồi!

Hơn nữa, anh ta không tin Lục Phi sẽ lấy MV của anh ta ra để giỡn.

Lục Phi không nói gì.

Sau đó đoàn người bắt đầu quay MV, người mới đi theo sau kia rất hồi hộp, lúc đối mặt với Lục Phi và Vuur Khánh cậu ta nói chuyện có hơi ấp úng, nhưng rồi lại nghĩ đến bản thân sẽ trở thành người mới trong giới giải trí thì tinh thần lập tức khôi phục lại.

Buổi quay chụp sáng nay, được tiến hành rất suôn sẻ.

"Cắt....." Đạo diễn hô một tiếng cắt, động tác của tất cả mọi người đều lập tức ngừng lại ngay tại chỗ.

"Lục Phi, thật không hổ là đã từng được đến Hollywood tập luyện, tôi cũng bị cậu cuốn vào theo." Nhìn cảnh quay, Vuur Khánh lập tức nói với Lục Phi, tuy giọng hát cuối cùng vẫn dựa vào biên tập hậu kỳ, nhưng giọng hát vừa rồi của anh như ‘nuốt đĩa’ vậy tuyệt đối không kém hơn bản thu âm.

Nhớ tới lần đầu tiên hợp tác giữa hai người và so sánh với hiện tại, thì Vuur Khánh không thể không thừa nhận rằng Lục Phi thật sự tiến bộ quá nhanh.

truyện chỉ được dịch và đăng tải duy nhất tại, vui lòng không reup dưới mọi hình thức

"Kịch bản rất cuốn hút." Lục Phi nói ra đánh giá của bản thân, kịch bản tốt, anh mới càng dễ dàng nhập vai vào trong đó.

"Kịch bản này là một biên kịch trong công ty cậu viết, trình độ không tệ, sau khi trao đổi xong cậu ta lập tức viết ra được kịch bản mà tôi muốn." Vuur Khánh thẳng thắn, trong lúc nói chuyện còn không quên khen ngợi tác giả viết ra kịch bản này.

"Một biên kịch của công ty chúng tôi?" Trong lòng Lục Phi vừa động, lập tức hỏi.

Thấy hiếm khi Lục Phi có hứng thú, Vuur Khánh nói thẳng: "Người này cũng không quá nổi bật trong công ty cậu, hình như tên là Trần Minh?"

"Khó trách lại có thể tinh tế như thế." Vừa nghe đến tên này, Lục Phi lập tức ghép tên người này với kịch bản trong tay, sau khi quay về anh nên nghiên cứu cho thật kỹ.

"Ừ, tôi cảm thấy tương lai cậu ta nhất định sẽ là một nhà biên kịch nổi tiếng." Vuur Khánh nhận xét.

Anh ta làm ra không ít MV nhưng thật sự không ngờ kịch bản này lại khiến anh ta có rung động nhiều đến như vậy, những ý đồ xấu này quả thực khiến anh phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Ừ." Lục Phi gật đầu, sau đó đi tới cạnh nhân viên hóa trang để họ tẩy trang cho anh.

"Này, cậu muốn đi đâu?" Nhìn động tác của Lục Phi, Vuur Khánh đoán chắc cậu ta muốn ra ngoài, vội vàng nói.

"Ăn cơm với Nhan Hạ." Lục Phi nhắm mắt nói.

Cho dù lúc này Vuur Khánh không nhìn thấy rõ vẻ mặt của Lục Phi nhưng có thể nhận ra tâm tình lúc này của Lục Phi không tệ.

Trông mắt vừa chuyển, Vuur Khánh tiếp tục nói: "Chúng ta biết nhau lâu vậy rồi nhưng tôi vẫn chưa gặp qua cô ấy đó, đợi lát nữa cùng đi được không?"

Nghe vậy, Lục Phi đột nhiên mở mắt rồi nhìn chăm chú vào Vuur Khánh.

Vuur Khánh bị nhìn có chút chột dạ, ngay lúc anh ta chột dạ muốn nói mình đang giỡn thì Lục Phi lại nhẹ nhàng nói một chữ "Được".

"Cậu thật sự đưa tôi đi?" Vuur Khánh kinh ngạc nói.

"Hiện giờ nên để cô ấy làm quen với những người bạn bên cạnh tôi một chút." Lục Phi đáp, trước kia vì muốn bảo vệ Nhan Hạ nên anh không để cho bất cứ ai biết đến cô, nhưng hiện giờ Nhan Hạ đã được công chúng thừa nhận, anh càng mong muốn Nhan Hạ bắt đầu tập làm quen với những người bên cạnh anh.

"Cậu đối xử rất tốt với bà xã của mình." Vuur Khánh hâm mộ nói, nhiều năm độc thân anh đã sớm quen rồi!

"Không đối xử tốt với bà xã của tôi chẳng lẽ lại đối xử tốt với cậu?" Lục Phi liếc xéo Vuur Khánh, ánh mắt sâu xa.

"..." Vuur Khánh không còn lời gì để nói.

Mà lúc này, sau khi thu dọn gọn gàng xong, Lục Phi mặc lại trang phục ban đầu rồi cùng với Vuur Khánh hai người rời khỏi hậu trường quay MV.

Khi những người khác đều ăn cơm hộp tại trường quay thì Lục Phi và Vuur Khánh đã đi tới một nhà hàng ở gần công ty của Nhan Hạ.

"Lục Phi..." Nhan Hạ đi vào phòng ăn đã được đặt trước, không nghĩ nhiều trực tiếp mở cửa đi vào, khi vào trong phòng thấy rõ mặt của đối phương lập tức đứng sững tại chỗ, lắp bắp nói: "Vuur thiên vương?"

Nghe được giọng nói của Nhan Hạ, Vuur Khánh giật mình vội vàng nói một câu: "Chị dâu".

Chị dâu?

Nhan Hạ nghe Vưu Khánh nói một tiếng này bỗng cảm thấy không được tự nhiên, khi cô còn đi học cũng đã nghe qua các bài hát của Vưu Khánh rồi.

Tuy rằng Vưu Khánh đã nổi tiếng từ lâu, tuổi tác không kém bọn họ nhiều lắm nhưng cô luôn cảm thấy Vưu Khánh thật sự rất giống một lão tiền bối.

Vì thế, khi cô nghe thấy đối phương gọi chị dâu lúc đó mới có cảm giác quái dị nói không nên lời.

Có điều việc nào ra việc đó, người gọi mình là chị dâu này vẫn là người do Lục Phi dẫn đến.

"Lục Phi đâu rồi?" Nhan Hạ hỏi, sau đó thần nhiên tìm một vị trí rồi ngồi xuống.

"Cậu ấy ở trong toilet." Vưu Khánh cười đáp, cũng di chuyển vị trí ngồi để đối mặt với Nhan Hạ, sau đó ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào Nhan Hạ.

Bị Vưu Khánh nhìn chăm chăm như thế, Nhan Hạ cảm thấy không được tự nhiên, nhưng cũng tỏ ra bình tĩnh cười nói: "Chào anh, tôi là Nhan Hạ."

Có thể để Lục Phi dẫn đến chỗ này, cô tin người này nhất định đã được Lục Phi cho phép.

"Ừ tôi biết, đã nghe từ lâu." Vưu Khánh gật đầu, vươn tay tới trước mặt Nhan Hạ.

Nhan Hạ nhìn thấy cũng bắt tay lại với anh.

Sau đó, cửa phòng toilet mở ra, Lục Phi vừa xuất hiện thì thấy hai người đang bắt tay, anh nhú mày lại lập tức đi lên phía trước tự nhiên kéo tay của Nhan Hạ lại rồi nói: "Không cần phải quá khách sáo với cậu ta đâu."

Nhìn động tác của Lục Phi, Vưu Khánh cười tủm tỉm nói: "Chị dâu chỉ xuất phát từ phép lịch sự thôi."

Thấy Lục Phi như vậy trong lòng Vưu Khánh có chút cảm khái, cho tới bây giờ anh ta chưa bao giờ thấy được một Lục Phi như vậy.

Hóa ra thực sự có một người có thể đi sâu vào trong trái tim của Lục Phi. Anh lặp lại hai chữ này một lần nữa, Vưu Khánh chưa bao giờ nghe thấy cậu ta gọi mình một tiếng anh trai.

"Rất hợp lý đúng không?" Vưu Khánh vừa cười vừa nói.

"Ừ, rất đúng." Lục Phi nhìn Vưu Khánh thêm vài lần nữa sau đó chậm rãi ngồi xuống cũng bảo Nhan Hạ ngồi xuống cùng.

Nhan Hạ thấy Lục Phi và Vưu Khánh cãi nhau chỉ cười rồi ngồi xuống theo.

Từ cuộc nói chuyện ngắn ngủi ở trên, cô có thể nhìn ra được tình cảm giữa hai người Lục Phi và Vưu Khánh thật sự rất tốt.

Điều này khiến trong lòng Nhan Hạ cảm giác được an ủi một chút.

Từ lúc bắt đầu cho đến hiện tại, Lục Phi đã chứng minh cho cô thấy anh có bạn trong giới giải trí chứ không phải như trong suy nghĩ của cô.

Ở bên cạnh vẫn có những người làm bạn với anh.

Tính ra, trong sự hiểu biết của cô về m a r i s m i u cái vòng luẩn quẩn này còn quá ít.

"Làm sao vậy?" Thấy Nhan Hạ đang nghiêm túc suy nghĩ gì đó, Lục Phi cúi đầu hỏi.

Mà câu hỏi của anh cũng tiện thể thu hút ánh mắt của Vưu Khánh.

Nhìn cách mà hai người họ quan tâm chăm sóc lẫn nhau, trong lòng anh cảm thấy thật vui mừng, cặp vợ chồng này thật đúng là ngọt ngào.

Biểu hiện của Lục Phi đã hoàn toàn thay đổi thế giới quan của anh ta.

Có điều một Lục Phi như vậy thật sự rất khác với trước kia.

Cảm thấy đã có tình người hơn...

Như vậy rất tốt.

Nhưng mà làm sao bây giờ, làm cho anh ta cũng muốn yêu đương rồi.

"Này, hai người có thể ngừng thể hiện tình yêu trước một người độc thân như tôi được không? Bây giờ người độc thân như tôi không những bị đau mắt mà còn phải chịu đói..." Vưu Khánh nói, vẻ mặt ai oán nói không nên lời.

Nhìn sắc mặt đột nhiên thay đổi của Vưu Khánh, Nhan Hạ cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Vưu thiên vương này có phải là người đẹp trai lạnh lùng trên TV trong ký ức của cô không?

Khoảng cách giữa lý tưởng và hiện thực thật sự quá lớn...

"Em muốn ăn gì?" Lục Phi không để ý tới Vưu Khánh đang kêu rên, đặt menu trước mặt Nhan Hạ hỏi.

"Hai người gọi đi." Nhan Hạ lắc đầu, đẩy menu đến trước mặt Vưu Khánh.

Vưu Khánh nhận lấy không chút khách khí nói: "Được, để tôi gọi cho."

Nói xong, anh ta gọi phục vụ tới, nhanh chóng gọi tên vài món ăn.

Trước khi gọi một món, anh ta đều hỏi ý kiến của Nhan Hạ và Lục Phi.

Trong lúc hai người đều không phản đối thì Vưu Khánh đã gọi xong món ăn.

Rất thẳng thắn!

Trong lòng Nhan Hạ nghĩ đến từ này.

Kỳ thật, mỗi khi ra ngoài ăn cơm cô ghét nhất là gọi món giúp người khác.

Trong thời gian ngắn ba người đã thưởng thức xong bữa trưa ngon miệng ở nhà hàng này.

"Đã no chưa?" Sau khi Nhan Hạ ăn xong hai chén cơm nhỏ, Lục Phi lại tiếp tục hỏi.

"No rồi." Nhan Hạ vuốt cái bụng đã căng tròn của mình, gật đầu nói.

"Ừm." Lục Phi gật đầu, tiếp tục ăn phần của mình.

Mà lúc này, Nhan Hạ mới để ý từ đầu tới giờ Lục Phi chỉ toàn chăm sóc cô.

Thật đúng là... trong lòng Nhan Hạ cảm động nói không nên lời.

Sau đó, khi Nhan Hạ ngẩng đầu lên lại bất gặp ánh mắt khiếp sợ của Vưu Khánh đang ngồi đối diện, anh ta đang nhìn chăm chăm vào hai người họ.

Đặc biệt là bụng của Nhan Hạ...

Sau đó thấp giọng hỏi Lục Phi: "Lục Phi, có phải cậu lại làm ba nữa rồi đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70

Edit: MarisMiu – Diễn đàn lê quý đôn

Vưu Khánh nói như vậy đương nhiên là có căn cứ, có một lần anh ta vô tình thấy Lục Phi lướt đi động ngấm cái đầm nhỏ của bé gái trước mặt anh ta, anh ta biết rõ Hạo Hạo là con trai của Lục Phi nên mới cảm thấy kỳ quái.

Hiện tại lại nhìn đến sức ần của Nhan Hạ, trong lòng lập tức đã hiểu được.

Có lẽ trong bụng Nhan Hạ đã có em bé cho nên Lục Phi mới luôn nhìn quần áo của bé gái.

Anh ta không ngờ hóa ra Lục Phi cũng thích con gái.

Nhớ tới điểm này của Lục Phi, Vưu Khánh cảm thấy hình tượng Lục Phi trong lòng anh càng dịu dàng thêm một ít, không hiểu sao lại cảm thấy thật dễ thương.

Lục Phi và Nhan Hạ nghe Vưu Khánh nói xong, anh nhìn chăm chăm Vưu Khánh, còn Nhan Hạ thì lại vuốt bụng của mình, trong lòng hai người chỉ có một ý nghĩ: Thật sự rõ ràng đến mức đó sao?

Nhìn động tác của Nhan Hạ, Vưu Khánh lequydon càng thêm khẳng định mình đã đoán đúng, về mặt có phần đắc ý: "Xem ra tôi rất thông minh."

"Bởi vì vẫn chưa được một tháng nên khi công khai ra ngoài vào lúc này sẽ không tốt." Nhan Hạ nhìn Vưu Khánh, nhanh chóng áy náy giải thích.

"Tôi hiểu." Vưu Khánh cười nói: "Quan hệ giữa tôi và Lục Phi thân thiết như anh em vậy, tôi sẽ giữ bí mật giúp cậu ấy, hai người không nói coi như tôi cũng không biết."

Nói xong, Vưu Khánh còn giơ tay làm động tác kéo khóa trên miệng.

"Cảm ơn." Nghe vậy, Nhan Hạ cười trả lời, Vưu Khánh thực sự rất hài hước hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

Quả nhiên, màn ảnh và hiện thực luôn có một khoảng cách nhất định.

Có điều Nhan Hạ cảm giác rằng cái bí mật này sẽ khiến quan hệ của bọn họ càng thân thiết hơn một chút.

Vưu Khánh như vậy, Lục Phi cũng như vậy.

Cô đã từng cho rằng Lục Phi là một nam thần lạnh lùng khiến người khác chớ tới gần, sau khi sống chung với nhau, cô mới phát hiện Lục Phi hoàn toàn không phải là người cao ngạo như trong mắt người khác, anh chỉ dùng bề ngoài lạnh lùng để che giấu chính mình mà thôi.

Dựa theo đáp án lúc trước mà anh từng nói với cô, từ nhỏ đến lớn luôn có rất nhiều nữ sinh muốn tới gần anh, nhưng anh lại cực kỳ chán ghét những nữ sinh đó, sau đó anh phát hiện dùng ánh mắt lạnh lùng có thể ngăn chặn những điều đó vì thế anh đã có thói quen đeo mặt nạ.

Mặc dù cuối cùng anh phát hiện sự lạnh lùng của mình chỉ khiến cho những nữ sinh đó càng thêm điên cuồng, tuy bọn họ điên cuồng nhưng sẽ không làm phiền đến cuộc sống của anh giống như trước kia.

Khi cô nghe tin đó còn cảm thấy Lục Phi làm cao, nhưng về sau lại phát hiện sự lạnh nhạt của Lục Phi cũng chỉ khiến người khác càng thêm mê muội...

Cô cũng nằm trong những số đó!

Cô không thể không thừa nhận, lúc trước cô cũng nằm trong số những người say mê Lục Phi.

"Tôi cũng hy vọng hai người có thể sinh thêm một tiểu công chúa, con gái thật sự rất đáng yêu." Vuur Khánh lại tiếp tục mở miệng nói, sau đó cười nhạo nhìn thoáng qua Lục Phi.

Anh ta có lý do tin tưởng, nếu Nhan Hạ và Lục Phi thật sự sinh được một cô con gái nhất định sẽ rất đáng yêu.

Nghe Vuur Khánh nói đến hai chữ con gái, Nhan Hạ không nhịn được nhìn thoáng qua Lục Phi.

Ánh mắt của hai người Nhan Hạ và Vuur Khánh đều được Lục Phi thu vào đáy mắt, anh chỉ bình tĩnh nói: "Sinđ con trai hay con gái đều được nhưng nếu là con gái thì càng tốt hơn thôi."

"Tôi còn không rõ cậu đang nghĩ gì sao?" Vuur Khánh trợn tròn mắt, nói thẳng ra đôi khi Lục Phi có chút muộn tao *, rõ ràng rất thích con gái.

(*) Muộn tao: Có thể nói là 1 ng nhìn rất lạnh lùng và xa cách nhưng thực chất nội tâm ng đó rất nhạy cảm, dễ tổn thương, muốn được vui vẻ nói chuyện vs mọi ng nhưng ko dám nói,...đại loại v. Kiểu ko bik bày tỏ cảm xúc và ngại giao tiếp.

Nhưng anh ta sẽ không nói rõ ràng.

Anh ta nhìn chăm chú vào bụng của Nhan hạ, bỗng nhiên anh ta có chút chờ mong.

Anh ta rất muốn nhìn xem, nếu trong bụng Nhan Hạ là con trai thì Lục Phi sẽ có vẻ mặt gì.

Dĩ nhiên ý nghĩ này không thể để Lục Phi biết được nếu không cậu ấy sẽ đánh chết anh ta cũng không chừng.

Ngay sau đó phục vụ đưa lên món tráng miệng, câu chuyện của mọi người bị bỏ dở tại đây.

Dù nói gì thì bọn họ cũng đã trải qua một bữa cơm trưa vui vẻ.

Sau khi ăn cơm xong, ba người rời khỏi nhà hàng đi tới bãi đỗ xe.

"Hai người phải trở về quay MV à?" Nhan Hạ hỏi.

"Ừm." Lục Phi gật đầu, nhìn về mặt tò mò của Nhan Hạ rồi nói: "Có muốn đi cùng xem thử không? Hiện giờ vẫn đang quay ở trong phim trường."

"Có tiện không?" Nhan Hạ hỏi.

"Tiện chứ tiện chứ, là MV của tôi mà!" Vuur Khánh đang đứng bên cạnh dùng sức gật đầu, sau đó nhanh trí nói tiếp: "Chị dâu, tôi đột nhiên có linh cảm rằng cô rất phù hợp, tôi sẽ sắp xếp cô quay chung với Lục Phi."

Nghe được lời này, ánh mắt Nhan Hạ hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cô cũng tham gia quay MV hả?

Lục Phi ở bên cạnh cũng nghe thấy lời nói của Vuur Khánh, vẻ mặt cũng rất kinh ngạc, nhưng sau đó đã hiểu rõ ý của Vuur Khánh.

Anh nghiêm túc nhìn Nhan Hạ, ánh mắt mang theo ý cười, rất thích hợp.

Nhìn vẻ nghi hoặc của Nhan Hạ, Vuur Khánh cười tủm tỉm nói: "Vừa nghĩ ra một cảm hứng, có anh hùng thì cũng nên có người đẹp."

Nhìn bộ dạng tươi cười của Vuur Khánh, Lục Phi trực tiếp đi đến mở cửa xe cho Nhan Hạ đang đứng một bên nói: "Lên xe đi!"

Thấy vậy, Nhan Hạ đứng suy nghĩ một lát nhưng vẫn đáp ứng, đi xem trước rồi nói sau vậy.

Lục Phi đi lên phía trước che chắn đầu cho Nhan Hạ, sau khi Nhan Hạ lên xe mới quay người đi qua bên kia.

Nhìn bộ dạng không có tình người này của Lục Phi, Vuur Khánh cũng nặc kệ anh ta bước lên xe, lầm bầm: "Thấy sắc quên bạn, có điều cậu đừng ghét tôi lái xe chậm là được."

Nhớ lại những lần Vuur Khánh lái xe, Lục Phi lạnh lùng nói: "Cậu là con rùa hả?" Khi đó, những lời nói của anh đều có cảm giác sống không còn gì luyến tiếc.

Cho dù anh ta lái xe chậm thế nào thì vẫn nhanh hơn con rùa!

Có điều như thế cũng có điểm tốt, nếu có phóng viên theo dõi, anh có thể dễ dàng biết được.

"Ừm, lái chậm một chút." Anh ta vừa nói xong, Lục Phi thấp giọng phụ họa theo.

Nhưng lần này lại khiến Vuur Khánh sợ hãi, 13 quy đôn trong lúc đợi xe dừng thì quay đầu nhìn thấy Lục Phi đang nắm tay của Nhan Hạ ngắm nghía, khiến anh ta ngây ngẩn cả người.

Người này... có thể ngừng thể hiện tình yêu trước một con cún độc thân hay không?

"Còn không lái xe?" Lục Phi nhìn thấy ánh mắt của Vuur Khánh, ngẩng đầu nhìn lướt qua, thúc giục nói.

"Đi, lập tức đi." Vuur Khánh yếu ớt nói, sau đó nhả ga, đánh tay lái, nhanh chóng lái xe rời đi.

Xe chạy vững vàng trên đường, những chiếc xe bên cạnh không ngừng vượt lên, xe ở phía sau liên tục bấm còi, Nhan Hạ ngồi ở ghế sau không chút khách khí trốn vào trong lòng Lục Phi nở nụ cười.

Cô lái xe còn nhanh hơn cả Vưu Khánh.

"Chị dâu, muốn cười thì cứ cười, đừng nhịn kéo hông." Vưu Khánh ở trên ghế lái chán nản nói, anh ta nghĩ lái chậm một chút mới cảm thấy an toàn.

"Không, tôi không cười, chỉ cảm thấy anh rất khác trong tương tượng của tôi..." Toàn bộ cuộc tiếp xúc vừa rồi, hình ảnh được hấp nặn của Vưu Khánh trên TV đã biến mất chỉ sau vài tiếng.

"Vợ chồng các người thật giống nhau." Một lúc sau, Vưu Khánh mới chậm rãi nói ra được một câu.

Nghe vậy Nhan Hạ chớp mắt, nghi hoặc nhìn về phía Lục Phi, giống như muốn hỏi Vưu Khánh nói vậy là có ý gì.

Nghe vậy Lục Phi chỉ cười, thản nhiên nói: "Giống như khẩu thị tâm phi."

(* suy nghĩ và lời nói không ăn khớp nhau, miệng nói một đường trong lòng nghĩ một nẻo, đại loại vậy)

Nghe xong, Nhan Hạ lại nở nụ cười.

Vưu Khánh, thật sự rất... Đáng yêu nha!

Ngay lúc này, Lục Phi bình tĩnh xoay mặt Nhan Hạ hướng về phía mình: "Đừng nhìn, không có gì đẹp."

Đầu bị quay lại, Nhan Hạ nhìn khuôn mặt đẹp trai của Lục Phi ở trước mặt, nụ cười càng thêm rực rỡ.

Thùng dấm chua!

Tuy trong lòng nói thầm như vậy nhưng Nhan Hạ cũng không nhìn chăm chăm vào Vưu Khánh nữa, cô ngáp một cái, sau đó lấy điện thoại của mình ra nhìn.

Cô đã kiểm chế ý nghĩ sử dụng điện thoại nhưng thỉnh thoảng vẫn không kiểm soát được.

Mang thai Hạo Hạo khá buồn chán, lúc đó internet không phát triển được như bây giờ, cô không thể làm gì khác ngoài ngủ, xem TV hay đi ra ngoài, thật sự không thể làm bất kì điều gì.

Nhớ lại, Nhan Hạ đã mở Weibo ra, có điều vừa mở ra đã nhìn thấy một dấu @ được gắn thẻ, lập tức nghi ngờ, cái này là cái gì?

#Nữ thần, ông xã nam thần nhà cô bị cướp đi rồi #

Bị cướp đi?

Nhan Hạ bỗng cảm thấy trong câu nói này có hàm ý khác.

Quả nhiên, sau khi nhấp vào xem thì thấy được hai khuôn mặt đẹp trai đang đứng đối diện nhau.

Lục Phi và... Ân Nhất Luân?

Nhan Hạ cũng biết khá nhiều điều về Ân Nhất Luân, vì lúc trước Ân Nhất Luân chèn ép Lục Phi khá nhiều khi anh mới gia nhập vào làng giải trí.

Vì vậy, bất kể hình tượng Ân Nhất Luân có bao nhiêu tốt đẹp trong giới giải trí, từ trước đến nay Nhan Hạ đều sẽ không thích.

Hôm nay, thế nào hai người lại đứng chung cùng một chỗ rồi.

Đúng là hiếm thấy.

Nhìn không được, Nhan Hạ nhìn lướt qua Lục Phi.

Lục Phi cũng nhìn thấy điện thoại trong tay Nhan Hạ, dừng một chút sau đó mới nói: "Buổi sáng không cẩn thận chạm mặt, anh ta cũng làm trong công ty Nhất Tân."

"Ừm." Nhan Hạ gật đầu, sau đó tìm kiếm thông tin về Ân Nhất Luân.

Trên internet, hầu như không có đánh giá xấu nào về Ân Nhất Luân, điều này cũng cực kỳ hiếm trong ngành giải trí.

Hoặc có thể Ân Nhất Luân vốn dĩ chính là một người khiến người ta không thể nói xấu, hoặc có thể được che dấu quá tốt, nhưng rất dễ nhận thấy Ân Nhất Luân thuộc về về sau.

Nhưng lẫn lộn hơn mười mấy năm trong nghề đều có thể được che dấu cẩn thận như thế, đây cũng là bản lĩnh của đối phương.

*** Truyện chỉ được edit và đăng tải duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn vui lòng không reup dưới mọi hình thức ***

Song cô tin ông xã nhà mình sẽ không bị thiệt thòi trong tay của đối phương.

Trong lúc xem tin tức bất quái ở trên mạng, xe đã đến công ty chế tác.

Lúc xuống xe, bên cạnh có phóng viên đang nhìn, một đám phóng viên cầm lấy từng chiếc máy ảnh lên liên tục bấm máy không ngừng.

Nhưng điều duy nhất mà các phóng viên này có điểm chung là họ đều không chạy tới quấy rầy hai người, dù sao bọn họ cũng vừa mới công bố một tin tức cực lớn, những bức ảnh này đủ để cho mọi người thấy được sự âm ảp kéo dài giữa Lục Phi và Nhan Hạ.

Mà lúc xuống xe, Nhan Hạ đã cảm nhận được tầm mắt của các phóng viên, cả người có hơi cứng đờ một chút, tuy hiện giờ cô đã không còn thấy sợ hãi, nhưng thật sự có rất nhiều lần cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của người khác hướng về mình.

"Sao vậy?" Lục Phi hỏi, anh vẫn luôn cực kỳ nhạy bén với những thay đổi trong tâm trạng của Nhan Hạ.

"Vẫn là có chút không được tự nhiên với ánh mắt của đám đông." Nhan Hạ trả lời thành thật.

"Nếu những lúc thấy không được tự nhiên, anh sẽ luôn ở bên cạnh em." Lục Phi nắm tay Nhan Hạ. @@

"Ừm." Nhan Hạ gật đầu, đôi mắt tràn đầy ảm áp.

Vưu Khánh đứng bên cạnh nhìn bộ dạng của hai người đột nhiên thấy chua xót, lúc nào cũng thể hiện tình yêu trước mặt người độc thân...

Ngoại trừ các phóng viên ở ngoài, trên thực tế, có rất nhiều phóng viên đã chạy đến sau khi đọc tin tức buổi sáng, m a r i s m i u - 1 3 q u y d o n Khi nhìn thấy ba người Lục Phi, bọn họ ngay lập tức chào hỏi điên cuồng, cũng vì khoảng cách quá xa không cách nào tới gần nhưng những người này vẫn có vẻ rất kích động, máy ảnh trong tay cũng liên tục chụp về phía ba người.

Điều đáng tiếc duy nhất của bọn họ chính là không nhìn thấy tiểu nam thần. Hiện giờ, rất nhiều người đều hy vọng có thể gặp được cả gia đình xuất hiện trước ống kính, điều này xem ra rất tốt.

Có điều cũng không ảnh hưởng gì vì tới nay có thể xem được chương trình《ba đã trở lại》, đến lúc đó có thể nhìn được sự đáng yêu của tiểu nam thần, cũng không biết đến khi nào mới có thể nhìn thấy được một gia đình xuất hiện cùng nhau, nếu thật sự xuất hiện nhất định sẽ rất bùng nổ.

Mà nhìn những người hâm mộ ở phía xa, Nhan Hạ cũng hơi nhìn về phía họ, khuôn mặt lộ ra chút tươi cười.

Sau khi Nhan Hạ nhìn, Lục Phi và Vưu Khánh cũng nhìn về phía những người đó, thực ra lúc đầu khi gặp được các fans bọn họ rất kích động nhưng về sau bọn họ lại thấy vô cảm, trong lúc lưu diễn làm gì còn có thời gian quan tâm đến fans.

Nhưng trên thực tế, lúc bọn họ nhìn thấy vậy trong lòng vẫn có chút cảm động như cũ, có đôi khi không phải bọn họ không quan tâm mà là cảm thấy không cần thiết.

Nhưng nhìn bộ dạng kích động của bọn họ vì nhìn thấy mình, trong lòng Lục Phi và Vưu Khánh lại có một cảm giác khác.

Mà đối với người hâm mộ tại thời điểm này, nhìn thần tượng yêu thích của họ nhìn qua và chào đón họ, trái tim nhỏ bé trong cơ thể đã bắt đầu nhảy múa rồi.

Kích động một lát, chờ đến khi ba người Lục Phi Nhan Hạ đi vào trung tâm chế tác, cảm xúc của những người hâm mộ lúc này mới bắt đầu dịu xuống từ từ.

Sau đó, bọn họ bắt đầu chia sẻ những bức ảnh vừa chụp với nhau. Một lát sau, họ đưa chúng lên kênh chia sẻ trực tuyến, một lần nữa gây ra một vòng "liếm hình" mới bởi những người hâm mộ khác.

Sau khi đi vào trung tâm chế tác, dọc theo đường đi Nhan Hạ gặp không ít ngôi sao thường xuyên xuất hiện trên TV.

Không ít ca sĩ nổi tiếng nhìn thấy ba người Vưu Khánh và Lục Phi cũng sẽ chủ động gật đầu, song hỏi đối tượng mà bọn họ chào lại tập trung vào trên người Vưu Khánh.

Mặc dù giới diễn viên nghệ sĩ và giới ca sĩ đều thuộc ngành công nghiệp giải trí, nhưng tầm ảnh hưởng giữa họ không lớn. Các ca sĩ sẽ chú ý nhiều hơn đến người tiền bối của mình. Có thể nói rằng tầng trên và tầng dưới của giới ca hát sẽ rõ ràng hơn và giới diễn viên nghệ sĩ sẽ chú ý đến danh tiếng của mình hơn.

Vưu Khánh nổi tiếng khi còn trẻ, tài năng âm nhạc cực kỳ cao vẫn luôn là mục tiêu của nhiều người mới trong giới ca sĩ. Những người yêu thích âm nhạc sẽ rất kích động khi nhìn thấy Vưu Khánh.

Lúc này, Vưu Khánh đã chào đón những người này rất tốt, hoàn toàn khác hẳn với Lục Phi, tính cách của anh ta vẫn rất được hoan nghênh.

Anh ta sẽ không lạnh lùng giống như Lục Phi đâu!

Một lúc sau, hai người đã đi vào phim trường. Khi bọn họ bước vào, không ít người có mặt cũng lập tức đứng dậy chào hỏi.

Mà với chuyện Lục Phi trở về cùng với Nhan Hạ, trong lòng mọi người ở đây đã hiểu rõ, chắc là ra ngoài hẹn hò cùng nhau rồi!

Có điều hình như còn dẫn về theo một cái bóng đèn?

Nhìn Lục Phi nắm tay Nhan Hạ lại nhìn qua Vưu Khánh đang đứng lẻ loi một mình, trong lòng không ít người đều cảm thấy cảm khái, quả nhiên có người đứng bên cạnh đều sẽ cảm thấy hạnh phúc mỹ mãn.

"Vẫn còn nhìn, còn không bắt đầu làm việc đi?" Thấy nhân viên đều nhìn chằm chằm vào hai người, Vưu Khánh cười nhắc nhở.

Vừa nói vậy, các nhân viên lập tức nhanh chóng đi chuyển.

Sau đó đạo diễn và những người khác cũng quay trở lại, cũng có nghĩa là sắp bắt đầu chuẩn bị quay tiếp rồi.

Có điều trước khi bắt đầu, Vưu Khánh dẫn hai người Lục Phi và Nhan Hạ đi tìm đạo diễn và biên kịch.

"Đây chính là nhà biên kịch Trần Minh mà tôi đã nói với cậu." Vưu Khánh giới thiệu hai bên với nhau, đạo diễn đã gặp qua vào lúc sáng nên Vưu Khánh cũng không nói ra nữa.

"Nghe danh đã lâu." Trần Minh không nghĩ tới Vưu Khánh sẽ giới thiệu Lục Phi với mình, vội vàng chủ động chào hỏi Lục Phi.

"Chào anh." Lục Phi gật đầu chủ động giơ tay tới trước mặt Trần Minh.

Trần Minh lập tức cảm thấy thụ sủng nhược kinh*, vội vàng bắt tay với Lục Phi.

(* kiểu như được sủng ái mà lo sợ, được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo)

Sau khi bắt tay xong, Lục Phi cũng không tiếp tục nói chuyện với Trần Minh, nhưng Trần Minh vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của Lục Phi hình như đang ngằm đánh giá trên người mình.

Sau đó, Vưu Khánh lại tiếp tục nói: "Biên kịch Trần, không phải anh vẫn luôn nói rằng các cảnh quay trong MV hình như đang thiếu thứ gì đó sao? Nhìn Nhan Hạ anh

có linh cảm gì không?"

Nghe vậy, Trần Minh nghiêm túc nhìn Nhan Hạ, một lúc sau mới nói: "Anh muốn cho thêm một cảnh hôn của Lục Phi ở trong MV kia?"

"Đúng." Vuur Khánh gật đầu nói, lúc trước trong kịch bản gốc có một ít cảnh được hỗ trợ nhưng trong đó có một cảnh hôn sau đó lại bị Lục Phi từ chối nên bị xóa bỏ vào lúc đó. Cuối cùng nó được sửa thành một nhân vật bị làm mờ hư ảo và được ghép cảnh từ bộ nhớ hồi tưởng vào, cứ như vậy hiệu quả mang lại thấy tốt hơn nhưng vẫn còn thiếu một cái gì đó.

Có điều vừa nhìn thấy Nhan Hạ, ý tưởng của Vuur Khánh lại xuất hiện một lần nữa, anh ta biết cái thiếu sót đó chính là một cảnh hôn.

Nụ hôn đầu của mối tình đầu là đẹp nhất.

Và lại trước đây Lục Phi không chịu diễn cảnh hôn nhưng hiện tại đối tượng là Nhan Hạ cậu ấy chắc chắn sẽ đồng ý.

Nghe thấy Vuur Khánh thật sự muốn cho cô xuất hiện ở trong MV, lại còn diễn cảnh hôn, mặt cô lập tức đỏ lên.

Ở trong lòng cô cảm thấy cũng không tồi nhưng lại trực tiếp trước mặt nhiều người như vậy, còn được quay vào trong MV sau đó bị nhiều người nhìn thấy hơn, vừa nghĩ đến đều có một cảm giác ngại ngùng không thể giải thích được.

Nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Nhan Hạ, Vuur Khánh và những người còn lại không nghĩ tới Nhan Hạ và Lục Phi là đôi vợ chồng nhiều năm như vậy rồi mà vẫn còn có thể thẹn thùng như vậy.

"Cậu tới nói đi." Vuur Khánh ra hiệu bằng mắt với Lục Phi.

Lục Phi thản nhiên nhìn lướt qua Vuur Khánh: "Cho dù cô ấy thẹn thùng nhưng cô ấy cũng sẽ diễn."

Nói xong anh nhìn về phía Nhan Hạ, thấp giọng: "Đúng không?"

"... Ai nói..." Nhan Hạ không nể mặt Lục Phi chút nào: "Dù sao lúc trước cũng không thêm vào, hiện tại thêm vào có thể sẽ không tốt." marismiu - ddlqđ

"Nhưng chẳng lẽ em không muốn thử xem cảm giác khi đứng chung màn ảnh với anh thì sẽ như thế nào sao?" Lục Phi hỏi lại, sau khi nói xong đã thành công khiến vẻ mặt của Nhan Hạ xuất hiện một chút dao động.

Quả thực cô vẫn rất tò mò về thế giới trên màn ảnh của Lục Phi, hiện giờ có cơ hội cô nên đáp ứng mới đúng.

"Chỉ có một cảnh, chỉ quay sườn mặt mà thôi sẽ không lộ cả khuôn mặt đâu!" Vuur Khánh đứng bên cạnh nói.

Mà sau khi nói xong cũng nhanh chóng nhận được ánh mắt xem thường của của Lục Phi.

Quay cảnh hôn với anh lại chỉ lộ ra sườn mặt, chỉ cần người không ngốc thì đều biết ngay người này chính là Nhan Hạ!

Nhìn ánh mắt xem thường của Lục Phi, Vuur Khánh miễn cưỡng cười một tiếng, sau đó tiếp tục mong chờ nhìn Nhan Hạ làm bộ dáng "Mau trả lời đồng ý đi!"

Nhìn ánh mắt chờ mong của Vuur Khánh, lại nghĩ đến chính mình vừa dao động, Nhan Hạ gật đầu, đôi môi đỏ mọng nói ra một chữ "Ừm".

Thấy Nhan Hạ đã đồng ý, Vuur Khánh lập tức nhìn sang đạo diễn và Trần Minh bên cạnh rồi nói: "Hai người sắp xếp đi."

Rất nhanh đã có nhân viên trang phục và nhân viên hóa trang đi đến đây.

Yêu cầu của người trang điểm bị Nhan Hạ và Lục Phi từ chối, cuối cùng chỉ vẽ một chút lông mày cho Nhan Hạ, còn lại đều để mặt mộc hết. Còn về trang phục thì thay đổi thành trẻ trung hơn.

Cứ như vậy, Nhan Hạ ngồi một bên chờ cảnh diễn của cô.

Sau đó khi Lục Phi bắt đầu quay, cô lẳng lặng nhìn.

Cảnh đằng trước cuối cùng cũng quay xong rồi, sau đó đến cảnh Vuur Khánh vừa mới nói ở trên!

Chẳng mấy chốc Lục Phi và Nhan Hạ đã đứng ở dưới ánh đèn.

Dưới ánh đèn, hai người đứng đối diện nhau, mặt đối mặt, sự ôn nhu dịu dàng vây quanh giữa hai người.

"Hai người có biết cảm giác mối tình đầu không? Không phải loại tình cảm nồng nàn này." Đạo diễn ở bên cạnh vội vàng nhắc nhở, mặc dù cảnh này cũng rất đẹp nhưng vẫn có những khác biệt nhất định của thời kì mối tình đầu ngây ngô thuần khiết.

Nói tới cảm giác là không đúng rồi!

Nghe câu nhắc nhở như thế, Nhan Hạ thở nhẹ ra một hơi.

"Nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên chúng ta hẹn hò." Lúc này, Lục Phi nhẹ giọng nói bên tai Nhan Hạ.

Sau đó trong đầu Nhan Hạ bắt đầu hiện lên cảnh tượng khi đó.

Ký ức chậm rãi ùa về, cô lại mở mắt, cái cảm giác yêu đương ngây ngô trước đây dường như đang từ từ hiện về trước mắt.

Mà Lục Phi cũng đã xảy ra biến hóa khi nhớ về lần đầu tiên.

Hai mắt đối diện, giống như trở về thời gian ngây ngô lúc trước.

Đạo diễn ở một bên kích động cầm kịch bản, vốn anh ta cần phải nhắc nhở hai người hôn nhau nhưng anh ta cảm thấy nụ hôn này nên thuận theo tự nhiên mới đúng.

Lúc anh ta đang nghĩ vậy, Lục Phi và Nhan Hạ đã có động tác.

Hai cái đầu cứ từ từ sáp lại.

Đôi môi chạm nhau. Hai trái tim gắt gao dính chặt vào nhau...

Những người quan sát xung quanh dường như đều có thể cảm nhận được mối tình đầu tốt đẹp từ hai người họ.

Hai người Lục Phi và Nhan Hạ có thể đã bước vào hôn nhân từ mối tình đầu của họ, đã cùng nhau trải qua rất nhiều năm hơn nữa hơn nữa tình cảm của họ vẫn như cũ.

Hai người họ làm cho bọn họ cảm giác được cái gì gọi là "Tình yêu".

Thật sự rất đẹp.

Vưu Khánh nhìn hai người, từ từ nhắm mắt lại để cảm nhận được sự rung động phát ra từ tận đáy lòng mình.

Ngay sau đó anh ta mở to mắt, lập tức nhìn về phía đạo diễn bên cạnh rồi nói: "Tôi muốn hát bài hát này một lần nữa."

Mà lúc này, đạo diễn bên cạnh trực tiếp nói một câu "Cắt".

Sau đó nói với Vưu Khánh: "Tôi mặc kệ anh muốn hát một lần nữa hay không, anh phải nhớ kỹ đi đến phía trước bọn họ, sau đó hát..."

"..." Toàn bộ hiện trường bỗng nhiên yên tĩnh, Lục Phi và Nhan Hạ tách ra, sau đó khuôn mặt ửng đỏ của Nhan Hạ nhìn chằm chằm vào Vưu Khánh.

Đạo diễn ho nhẹ một tiếng, nói với hai người: "Hai người diễn rất tốt, đợi lát nữa tiếp tục cảnh thứ hai."

Cảnh thứ hai!

Nhan Hạ nhìn lướt qua Lục Phi, bọn họ còn phải hôn lại một lần nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 71

Edit: MarisMiu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cũng không biết đó có phải là cô ý hay không vì cảnh kế tiếp của Vưu Khánh bị hỏng rất nhiều lần, kết quả trực tiếp nhất chính là hai người Lục Phi và Nhan Hạ ở trước màn ảnh lại diễn lại cảnh hôn.

Nếu lúc đầu còn cảm thấy thẹn thùng thì sau vài lần Nhan Hạ đều đã bị tê liệt.

"Xin lỗi xin lỗi... Lại một lần nữa sẽ tốt thôi." Vưu Khánh nói, anh ta thấy hơi xấu hổ, có điều anh ta chỉ cảm thấy rằng có thể làm tốt tốt hơn thế nữa.

"Một lần cuối cùng." Lục Phi nhìn lướt qua Vưu Khánh nói.

"Được, lần cuối cùng." Vưu Khánh đột nhiên gật đầu.

Đạo diễn ở bên cạnh nhìn thấy vậy cũng bất đắc dĩ, rõ ràng đã có rất nhiều cảnh diễn rất tốt, cũng không biết Vưu Khánh đang nghĩ gì lại hết lần này tới lần khác bị NG *, hy vọng theo như lời cậu ta nói, đây là lần cuối cùng!

(* NG là viết tắt của từ no good hoặc not good. Ý nói tới những cảnh quay bị lỗi hoặc không đạt chất lượng. Những cảnh quay bị hỏng sẽ bị loại bỏ đi và quay lại phần khác đó.)

"!" Đạo diễn hô một tiếng, mọi người có mặt ở đây ngừng thở nhìn toàn bộ những gì xảy ra giữa sân khấu.

Thời gian trôi qua từng giây, lần này Vưu Khánh quả thật không bị mắc lỗi nữa.

Đạo diễn bên cạnh lập tức hô lên đầy phấn khích: "Cắt, qua cảnh!"

Sau khi nghe được tiếng nói này, Nhan Hạ nhẹ nhàng thở ra một hơi, cuối cùng cũng kết thúc.

"Có một lăm không?" Lục Phi nhìn Nhan Hạ, ánh mắt mang theo một chút lo lắng.

"Không một, có điều... Miệng có hơi đau." Nhan Hạ nói, cũng không biết nên nói gì. Hôn lâu như vậy, miệng có thể không sưng đều là giả.

Mà sau khi nghe Nhan Hạ nói xong, Lục Phi nhìn thoáng qua đôi môi của Nhan Hạ, đôi mắt lập tức trở nên u ám, thật đúng là có chút sưng lên.

Vưu Khánh đang đứng bên cạnh nghe thấy vậy cũng trực tiếp mất diếc tại nơi.

Anh ta chính là người trực tiếp khởi xướng việc này.

Uh..... Hoặc có thể nói rằng anh ta đã giúp Lục Phi ăn đậu hũ của Nhan Hạ nguyên một buổi chiều.

Tuy nhiên có lẽ Lục Phi không thích cách ăn đậu hũ này?

Đại não của Vuur Khánh không ngừng liên tục suy nghĩ.

Sau đó nhìn thấy hai người Lục Phi và Nhan Hạ nhìn qua đây, đặc biệt là ánh mắt nguy hiểm của Lục Phi thì lập tức giật mình thoáng cái mất hồn, sau đó lấy lòng nói: “Buổi tối, tôi mời các người một bữa ăn lớn nhé?”

“Đi quốc khách thực phủ.” Lục Phi mở miệng yêu cầu nói.

“..... Được.” Nghe thấy Lục Phi há miệng lớn như sư tử như thế, Vuur Khánh ai oán nhìn qua Lục Phi, ví tiền của anh ta thế là xong rồi!

Lục Phi không để ý tới ánh mắt của Vuur Khánh, anh nhìn khỏe miệng mỉm cười Nhan Hạ, nói: “Em qua bên kia nghỉ ngơi đi, chờ anh quay xong những cảnh cuối sẽ đi đón Hạo Hạo cùng ăn cơm.”

Nghe câu này, vẻ mặt của Vuur Khánh đột nhiên sáng lên, lập tức nói: “Lục Phi, tôi còn chưa tận mắt thấy con trai của cậu đâu! Đợi lát nữa cùng đi đón nhé?”

“Ừm” Lục Phi nhìn về hăng hái của Vuur Khánh thì gật đầu.

Lần này được sự đồng ý Lục Phi, Vuur Khánh trở nên rất kích động. Anh đã sớm nghe nói con trai của Lục Phi cực kỳ đáng yêu, thật sự rất muốn nhìn một chút xem như thế nào!

Buổi chiều, sau khi mọi người đã hoàn thành công việc, Lục Phi lập tức đi ra xe, hai người đi đến trường mẫu giáo của Lục Hạo.

Khi Lục Phi đi đến nhà trẻ, Vuur Khánh đang chuẩn bị xuống xe thì lập tức bị Lục Phi gọi lại.

“Lát nữa nếu cậu không muốn bị vây quanh thì tốt nhất đừng đi xuống.”

“Tại sao?” Vuur Khánh không hiểu, Lục Phi và Nhan Hạ có thể đi, vì sao anh ta lại không thể đi.

“Bọn họ đã thói quen với việc tôi và Nhan Hạ đi đón Hạo Hạo nhưng anh thì không, bọn họ lại không quen với cậu, nếu một trong những phụ huynh đó có người là fans của cậu.....”

Nghe xong, Vuur Khánh lại nhớ tới cảnh bản thân bị các fan vây quanh, cả người không khỏi run rẩy một hồi, tiếp đó vội vàng lắc đầu nói: “Hai người đi đi!”

Sau khi ngăn Vuur Khánh lại, Lục Phi cũng nhìn về phía Nhan Hạ rồi nói: “Em cũng không cần phải đi.”

“Ừm” Nhan Hạ cũng không từ chối.

Chờ sau khi Lục Phi xuống xe, 13 quy đôn Vuur Khánh lập tức nhìn về phía Nhan Hạ: “Nhan Hạ, Lục Phi thật sự rất yêu cô.”

Nhìn Vuur Khánh nói lời nghiêm túc có phần kỳ lạ vào thời điểm này, Nhan Hạ cũng nghiêm túc rất nhiều: “Tôi biết.”

“Cho nên, hy vọng cô có thể quý trọng cậu ấy.” Vuur Khánh nghiêm túc dặn dò.

“.....” Nhan Hạ trầm mặc, thế nào mà một đám người đều bảo cô nên quý trọng Lục Phi? Những lời này không phải nên nói với Lục Phi sao?

Có điều quý trọng Lục Phi ư? Cô vẫn luôn rất trân trọng!

Nghĩ vậy, Nhan Hạ vô cùng nghiêm túc nhìn Vuur Khánh: “Tôi sẽ, anh ấy là người quan trọng nhất trong trái tim tôi.”

Lục Phi và Hạo Hạo là sự tồn tại quan trọng nhất trong cuộc đời cô, cô có thể làm bất cứ điều gì vì hai người họ.

“Tôi nói với cô những điều này không có gì khác, chỉ muốn nói rằng Lục Phi thực sự đã trả giá quá nhiều vì cô. Lúc trước, tôi không biết đến sự tồn tại của cô cho nên tôi không hiểu rõ được những kiên trì của cậu ấy ở trong ngành giải trí.”

“.....” Biết Vuur Khánh muốn nói gì đó với mình nên Nhan Hạ vẫn luôn duy trì trạng thái lắng nghe.

Sau một hồi tạm dừng, có vẻ như anh ta đang suy nghĩ xem có nên nói không nhưng Vuur Khánh vẫn tiếp tục nói ra: “Lục Phi đã ra gia nhập từ mười năm trước. Mặc dù có đáng về tốt, nhưng có thể đi vào giới giải trí chỉ dựa vào diện mạo vẫn chưa đủ. Lúc đó, cậu ấy rất vất vả, luôn cố gắng làm việc chăm chỉ rèn luyện bản thân để có thêm cơ hội ra mắt.

Hai năm đào tạo mới giành được sự chú ý của công ty, anh ấy bắt đầu đóng một số vai quần chúng nhưng cũng cực kỳ xuất sắc, mỗi một nhân vật cậu ấy diễn xuất rất tốt, sau đó có đạo diễn tìm tới cửa.

Chúng tôi đều cho rằng Lục Phi sẽ nhanh chóng trở nên nổi tiếng, nhưng không biết vì lý do gì lúc đó cậu ấy đột nhiên nói chính mình sẽ không diễn cảnh hôn.”

Nói tới đây, Vuur Khánh ý vị nhìn qua Nhan Hạ: “Một ngôi sao không thực hiện các cảnh hôn có nghĩa là anh ấy thiếu rất nhiều cơ hội hơn, thiếu cảnh hôn chỉ sợ sẽ không có hiệu quả, mà đúng lúc đó công ty chuẩn bị cho Lục Phi đóng vai nam thần tượng trong phim thần tượng, đương nhiên không thể thiếu những cảnh hôn lãng mạn, nhưng cậu ấy lại từ chối chỉ bởi vì nguyên nhân không diễn cảnh hôn này.”

Vì lý do này, công ty gần như muốn bỏ qua anh ấy. Sau đó, bộ phim truyền hình này được một người mới khác thực hiện. Trong năm đó, bộ phim này trở nên phổ biến trên cả nước, chúng tôi hỏi lại anh ấy có hối hận không? Anh ấy kiên định nói không hối hận.

Về sau, công ty đã cho cậu ấy một buổi thử vai nhân vật phản diện không quan trọng, anh ấy dựa vào kỹ năng diễn xuất của mình để hóa thân vào nhân vật kia và giành được sự chú ý bởi diễn xuất của cậu ấy.

Sau khi được chú ý, cậu ấy lại bắt đầu từng bước một tiếp tục diễn, diễn rất nhiều lần và cậu ấy đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội vì sự kiên trì không thể giải thích này.

Nhưng đó cũng là may mắn, chính vì sự kiên trì không diễn cảnh hôn trong vài năm đó mà anh ấy đã chiếm được rất nhiều sự ủng hộ của nhiều fan nữ.

Con đường của cậu ấy trở nên rộng hơn, sau đó công ty đã tận lực nâng đỡ từng bước cho đến ngày hôm nay, nhưng vốn dĩ lúc đầu cậu ấy có thể đi nhanh hơn.

Trước kia tôi không hiểu nhưng hiện tại nhìn thấy vậy thì tôi đã hiểu rồi.

Hôm nay tôi nói với cô điều này không phải vì cái gì khác, chỉ muốn nói với cô rằng, Lục Phi cậu ấy thực sự là một người đàn ông tốt trên toàn thế giới.”

Sau khi nói xong những điều này, Vu Khán lập tức cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái hơn rất nhiều.

Sau đó ngẩng đầu nhìn Nhan Hạ, trong lòng thấy thấp thỏm, chẳng lẽ anh ta đã nói điều gì đó nằm ngoài dự đoán của cô ấy rồi?

Một lúc lâu sau, Nhan Hạ mới nở nụ cười tươi với Vu Khán: “Rất cảm ơn anh đã nói cho tôi biết những thứ này, thực ra trong lòng tôi vẫn luôn biết những điều đó.....”

Nghe câu nói đó xong, đôi mắt Vu Khán lập tức tròn trĩnh.

“Lòng của tôi rất nhỏ. Sau khi cùng chung sống với Lục Phi, tôi đã vô tình hỏi câu hỏi này trước mặt anh ấy. Anh ấy không trả lời nhưng anh ấy đã không diễn cảnh hôn trong nhiều năm.

Tôi cũng biết rằng anh ấy có thể sẽ rất vất vả nhưng tôi không muốn, vì tôi yêu anh ấy cho nên tôi không muốn thấy người khác dùng phương thức đó để đến gần anh ấy. ”

Nhan Hạ nói rất mạnh mẽ.

Làm sao cô có thể không biết được chứ!

Nhưng ngay cả khi biết điều đó, cô vẫn lựa chọn không để ý tới, cho nên cô vẫn luôn làm bạn với anh và ở bên anh, không rời không bỏ, bất kể anh ấy có thành công hay thất bại.

Lục Phi cũng biết nên anh chọn cách im lặng nghe theo, ngay cả khi anh biết rằng làm như vậy sẽ khiến sự nghiệp của anh gặp khó khăn.

Trên thực tế, cả hai người đều đang bảo vệ đoạn tình yêu không dễ dàng này.

Thử nghĩ xem khi Lục Phi ở trong ngành giải trí, nếu không có cái này giữ vững liệu Nhan Hạ có thể chịu đựng được những vụ bê bối xuất hiện xung quanh anh ấy theo thời gian hay không. m a r i s m i u - 1 3 q u y d o n

Mà không có Nhan Hạ, Lục Phi cũng không biết sự cố gắng của bản thân rốt cuộc có ý nghĩa gì nữa.

Bọn họ đều cố gắng làm việc chăm chỉ để trở nên xứng đáng với đối phương hơn và theo cách họ muốn.

Những người khác có thể không hiểu, nhưng những gì họ muốn chỉ là một hạnh phúc đơn giản.

“.....” Vu Khán im lặng một lúc, anh ta có phần tự cho mình là đúng. Làm bạn với Lục Phi, tất cả những gì anh ta nhìn thấy là những gì Lục Phi đã làm cho Nhan Hạ, nhưng anh ta lại không ngờ rằng Nhan Hạ đã ở bên cạnh Lục Phi bảy năm, vẫn luôn yên lặng trả giá như vậy.

Anh ta hoàn toàn không đủ tư cách để phán xét rốt cuộc Lục Phi đã trả giá bao nhiêu cho Nhan Hạ.

Nghĩ vậy anh ta nghiêm túc nhìn Nhan Hạ rồi nói: “Thực xin lỗi, là tôi nói bừa rồi.”

Sau khi nói xong, trong giọng nói của Vu Khán cũng toàn chán nản.

“Không sao đâu..... cứ coi như chúng ta đang nói chuyện phiếm vậy.” Nhan Hạ nói nhẹ nhàng, làm cho Vu Khán lập tức được thả lỏng.

Nghe được lời này, Vu Khán nở nụ cười ôn hòa với Nhan Hạ.

Cũng vì sự thẳng thắn của Nhan Hạ đã làm cho quan hệ giữa Nhan Hạ và Vu Khán được thu hẹp lại không ít, Vu Khán trực tiếp bắt đầu nói về những điều đáng xấu hổ 囧 của Lục Phi với Nhan Hạ.

Nhan Hạ lắng nghe, vẫn luôn không nhin được mà bật cười. Hình ảnh của Lục Phi ở trong cảm nhận của cô rất khác. Cô không thể tưởng tượng được Lục Phi có thể làm ra được những chuyện mà Vu Khán vừa nói.

Nhưng những điều này cũng khiến Nhan Hạ càng hiểu rõ hơn về cuộc sống của Lục Phi ở trong làng giải trí.

Khi Lục Phi dẫn theo Lục Hạo trở lại, vừa mở cửa xe ra thì anh nghe thấy tiếng cười của Nhan Hạ và Vu Khán, đôi mắt bất chợt nheo lại, hình như hai người này nói chuyện rất tốt?

“Mẹ.” Lục Phi còn chưa có phản ứng, Lục Hạo bên cạnh lập tức đưa đôi chân chân ngắn của mình vào xe rồi bỏ nhào vào Nhan Hạ.

Cậu bé còn tưởng rằng mẹ không đến đón cậu, không nghĩ tới vậy mà chờ cậu ở trong xe, thật sự là quá tuyệt vời.

Nghe tiếng gọi ngọt ngào Lục Hạo, Nhan Hạ lập tức ôm Lục Hạo vào trong lòng, nhưng cô vẫn nhanh nhạy tránh cái bụng của mình tiếp xúc trực tiếp với Lục Hạo.

Ngồi ở bên cạnh Nhan Hạ, ngửi lấy mùi hương trên người cô, trong lòng Lục Hạo bỗng chốc ngọt ngào.

Mà lúc này, Lục Phi đã đi đến chỗ tay lái.

“Lục Phi, Hạo Hạo nhà cậu thật đáng yêu nha!” Vu Khán có chút ngửa ngáy khó nhìn nhìn Lục Hạo, bộ dạng thật sự rất đáng yêu, quan trọng hơn là rất giống với Lục Phi, mà lại mềm mại đáng yêu như vậy, thực sự khiến anh ta không thể khống chế được mà muốn ôm cậu bé vào lòng rồi nhào nặn nó, sau đó có cảm giác như anh ta đang nhào nặn bộ dạng lạnh lùng của Lục Phi vậy.

Truyện chỉ được edit và đăng tải duy nhất tại diễn đàn lê quý đồn vui lòng không reup dưới mọi hình thức

Nghe được giọng nói của Vu Khán, Nhan Hạ đang ôm Lục Hạo cũng có phản ứng lại, đột nhiên ngồi thẳng người, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm vào Vu Khán.

Một lúc lâu sau, Lục Hạo mới nói: “Chú này là ai? Tại sao lại ở trong xe nhỉ?”

“Đó là bạn của ba con.” Nhan Hạ nghe Lục Hạo gọi chú, lúc này mới nhớ tới “bác” phía trước, cũng vì Vuư Khánh là một nhạc sĩ, ăn mặc rất thời thượng nên nhìn trẻ tuổi hơn rất nhiều!

“Ồ.” Nghe được câu trả lời của Nhan Hạ, Lục Hạo bắt giác gật đầu, sau đó ánh mắt vẫn luôn không ngừng quan sát Vuư Khánh.

Vuư Khánh vẫn luôn tùy ý để Lục Hạo đánh giá quan sát, anh ta vẫn mỉm cười nhìn Lục Hạo, trong ánh mắt không chút nào che dấu cưng chiều.

Cảm xúc của trẻ em rất nhạy cảm, Lục Phi có thể cảm giác được đứa nhỏ này cũng ưa thích Vuư Khánh.

Có điều vì có chút xa lạ nên Lục Hạo không biết phải làm sao, sau đó nhìn về phía Nhan Hạ đang ở bên cạnh.

Vuư Khánh cũng đã nhận ra, anh ta mỉm cười, sau đó vươn bàn tay to của mình ra tới trước mặt Lục Hạo: “Có thể kết bạn với chú không?”

Nghe được lời này, Lục Hạo chớp mắt, hàng mi dài cong vút cũng không ngừng mà lay động, một lát sau mới đưa bàn tay nhỏ bé của mình cho Vuư Khánh: “Có thể.”

Nhìn hành động giữa hai người, trong mắt của Lục Phi và Nhan Hạ đều xuất hiện một chút âm áp.

“Chuẩn bị đi thôi!” Lục Phi nhắc nhở một tiếng, rất nhanh đã khởi động xe.

Trong lúc rảnh rỗi chờ đợi Lục Phi chạy xe, Vuư Khánh quay người lại để trò chuyện với Nhan Hạ và Lục Hạo.

“Mẹ ơi, sắp tới ngày kỷ niệm trường. Hôm nay chúng con ở trong lớp đã bố trí sắp xếp, con còn giúp đỡ rất nhiều nha.” Lục Hạo mở miệng nói trước, trong giọng nói có chút tự hào, sau đó bày ra bộ dạng cần ca ngợi.

“Vây nhóm người trong trường học của con đã trang trí sắp xếp xong rồi sao?” Nhan Hạ không tin chỉ dựa vào những đứa trẻ này là có thể bày trí xong trường học.

“Có rất nhiều chú, bác, di... Họ cũng sắp xếp bày trí ở trên sân khấu nha, rất đẹp, ba mẹ mà đi nhất định sẽ thích.” Lục Hạo nghiêm túc trả lời.

“Trường học của Hạo Hạo kỷ niệm một năm sao?”

“Dạ.”

“Vây trường học có tổ chức những tiết mục gì nhĩ?”

“Có rất nhiều nha! Ca hát, nhảy múa, nhạc cụ.....” Lục Hạo nói, vươn bàn tay nhỏ ra đếm, bộ dạng kia thật là không nói nên lời, rất dễ thương.

Vuư Khánh càng nhìn càng thích, sau đó cười hỏi: “Vây Hạo Hạo có tiết mục gì không?”

Nghe vậy, Lục Hạo lập tức vui vẻ nói: “Có, Hạo Hạo sẽ tổ chức một triển lãm tranh nhỏ, đến lúc đó con sẽ trình bày những bức tranh được vẽ bởi Hạo Hạo.”

“Thật lợi hại, thì ra Hạo Hạo là một họa sĩ nhỏ.” Vuư Khánh lập tức khen ngợi.

Nghe lời khen ngợi này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Hạo chuyển sang màu đỏ rồi nói: “Cô Lý nói con thừa hưởng tài năng vẽ tranh của mẹ, tre tốt sinh măng tốt.”

“.....” Nghe những lời này của Lục Hạo, Nhan Hạ đột nhiên nghĩ tới khuôn mặt hăng hái của cô giáo Lý.

Thật đúng là cô ấy có thể nói những lời này, nhưng vấn đề là tại sao Hạo Hạo lại ghi nhớ những từ này một cách chắc chắn như vậy?

Trái ngược với phản ứng của Nhan Hạ, sau khi nghe xong những lời của Lục Hạo, Vuư Khánh có chút suy tư gật đầu sau đó nói: “Ba và mẹ của con đều rất xuất sắc, sinh ra con tự nhiên cũng sẽ ưu tú thôi.”

“Dạ.” Nghe được Vuư Khánh khen mình và ba mẹ của mình, Hạo Hạo rất chắc chắn gật đầu.

“Không biết xấu hổ!” Nhìn bộ dạng kiêu ngạo của Lục Hạo, Nhan Hạ không nhịn được nhéo cái mũi nhỏ của cậu.

Sức lực của Nhan Hạ giống như là gãi ngứa, ngược lại khiến Lục Hạo lập tức bật cười khúc khích.

Nụ cười rộ rỡ của cậu bé giống như một thiên thần nhỏ.

Mà đối với Nhan Hạ, Lục Hạo chính là một thiên thần nhỏ được đưa xuống từ thiên đường.

Kế tiếp, toàn bộ bầu không khí trong xe rất tốt, liên tục truyền đến những tiếng nói tiếng cười.

Một lát sau, đoàn người đã tới quốc khách thực phủ được nói tới trước đó.

Xe vừa mới tới cửa, đã có người đứng chờ ở một bên.

Sau khi xuống xe, Lục Phi đưa chìa khóa trong tay cho nhân viên ở bãi đậu xe, sau đó ôm lấy Lục Hạo dẫn theo Nhan Hạ và Vuư Khánh cùng đi vào với nhân viên đón khách.

“Xin hỏi, ngài có định sử dụng phòng riêng không?” Người phục vụ bên cạnh hỏi với một nụ cười.

“Yên Vũ Giang Nam.” Vuư Khánh ở một bên nói.

“Được, xin mời.” Sau đó người phục vụ đổi sang một hướng khác. Cô cũng biết thân phận của những người trước mặt mình, bọn họ làm việc ở đây đã nhìn thấy không ít người nổi tiếng, hơn nữa còn có các quy tắc của nhà hàng, bọn họ sẽ không thô lỗ trước mặt khách hàng.

Sở dĩ Lục Phi tới nơi này, ngoài việc muốn Vuư Khánh phải bỏ ra một số tiền lớn, thực ra là muốn có một môi trường ăn uống tốt hơn.

Chất lượng dịch vụ của Quốc khách thực phủ rất nổi tiếng hơn nữa cũng rất bảo mật, rất nhiều danh nhân nghệ sĩ có tiếng tăm đều lựa chọn tới nơi này dùng cơm.

Đương nhiên, giá cả tự nhiên cũng rất đắt đỏ.

Đây là lần đầu tiên Lục Hạo đến một nơi tuyệt vời như vậy, Nhan Hạ và Lục Phi đã kiếm được rất nhiều tiền, có thể nói là “Thỏ hào”, nhưng họ hoàn toàn không hề tự hào chút nào trong việc giáo dục trẻ em, mặc dù quần áo của họ đều được may cắt rất đặc biệt nhưng về mặt ăn uống Nhan Hạ đều tự mình làm. Thịnh thoàng cũng sẽ đưa Lục Hạo ra ngoài ăn một bữa ngon nhưng các nhà hàng đó cũng rất bình thường.

Do đó, Lục Hạo vẫn rất thích thú khi nhìn vào những đồ trang trí xung quanh mình vào lúc này, nơi này nhìn một cái, nơi đó nhìn một cái, xem ra cực kỳ tò mò.

Mấy người Nhan Hạ cũng không để ý đến, cuối cùng người phục vụ cũng dẫn đến phòng Yên Vũ Giang Nam.

Ngay khi họ bước vào phòng, một "hương vị Giang Nam" đã phả vào mặt.

Các ghế ngồi được bắt chước theo bộ dạng lầu Yên Vũ của Giang Nam, một bàn ăn nhỏ và tinh xảo với những nét khác của vãn cổ Giang Nam, bên cạnh có một hòn non bộ, dòng nước phía trên từ từ chảy xuống, bên trong còn có một vài con cá nhỏ đang tung tăng bơi lội.

Ngay khi bước vào cửa, Lục Hạo đã trượt xuống từ trên người Lục Phi, cả người chạy tới dựa vào ven núi giả để nhìn.

“Mẹ ơi, có cá vàng.” Lục Hạo hào hứng gọi Nhan Hạ.

“Ừm, nó rất đẹp!” Nhan Hạ đi tới cạnh Lục Hạo cùng nhau nhìn lên trên.

Nhìn bộ dạng của Lục Hạo và Nhan Hạ, Lục Phi mỉm cười, sau đó lấy menu bên cạnh trực tiếp gọi món.

“Những món này, cậu còn muốn gọi thêm gì nữa không?” Lục Phi chọn món xong rồi đưa thực đơn cho Vuư Khánh.

Vuư Khánh tiếp nhận nhìn thoàng qua, gọi thêm một vài món rồi nói với người phục vụ: “Tất cả những món này.”

“Vâng, chúng tôi sẽ mau chóng đưa món ăn lên, nếu có thêm yêu cầu gì chỉ cần ấn nút trên bàn là được.” lequydon l 3 q u y d o n Người phục vụ tiếp nhận thực đơn, mỉm cười nhẹ nhàng rồi đi thẳng ra ngoài.

Sau khi người phục vụ rời khỏi, tất cả những gì còn lại trong phòng toàn là giọng nói "vui vẻ" và "đẹp" của Lục Hạo.

Vuư Khánh ở một bên không nhận được quan sát toàn bộ căn phòng, anh ta đã tới nơi này rất nhiều lần, trừ bỏ lần đầu tiên nhìn thấy hết sức kinh ngạc thì những lần sau đến anh ta chỉ dùng ánh mắt để thưởng thức.

Có điều nhìn bộ dạng ngạc nhiên của Lục Hạo cũng hiểu được, toàn bộ căn phòng thật sự có một vẻ đẹp độc đáo.

“Nếu Hạo Hạo thích như vậy, lần khác chú sẽ đưa con đi xem một căn phòng khác, còn đẹp hơn cái phòng này.” Vuư Khánh nhìn Lục Hạo, cưng chiều nói.

“Đã được.” Đối với người không quen thuộc như Vuư Khánh, Hạo Hạo cũng nhanh chóng gật đầu.

“Được rồi, đợi lát nữa lại xem tiếp.” Nhan Hạ nói, chậm rãi dắt cậu bé tới bên cạnh bàn của Lục Phi.

Nếu là một chiếc bàn bình thường, Lục Phi có thể cần thêm một chiếc ghế trẻ em, nhưng lúc này chiếc bàn gỗ nhỏ và tinh xảo vừa lúc Hạo Hạo có thể tự ngồi được.

Ngồi ở trên chiếc ghế lớn, cả người Lục Hạo cứ không ngừng xoay vặn.

Nhìn động tác nhỏ của Lục Hạo, ba người xung quanh nhìn thấy đều mỉm cười. Chỉ có thể nói rằng sự ngây thơ và hồn nhiên của những đứa trẻ luôn dễ dàng kéo sợi dây vào trái tim họ.

Sau khi bốn người đợi một lúc, lát sau đã có người mang bánh ngọt đến trước bữa ăn.

Nhìn vào chiếc bánh ngọt có hình động vật trên đó, đôi mắt của Lục Hạo lập tức sáng lên.

Sau khi chiếc bánh ngọt được đặt lên bàn, trước tiên Lục Hạo lấy một miếng bánh ngọt, có điều cậu bé đưa đến trong tay Nhan Hạ đầu tiên, sau đó miếng thứ hai đưa cho Lục Phi rồi miếng thứ ba đưa cho Vuư Khánh, cuối cùng cậu mới lấy miếng thứ tư, là hình của một con heo nhỏ.

“Hạo Hạo thật ngoan.” Thấy Hạo Hạo đưa miếng bánh cho mình, Vuư Khánh xúc động nói.

“Cậu không cần phải vui mừng sớm vậy, thằng bé lấy bánh ngọt cho cậu chỉ vì không muốn cậu đụng vào chiếc bánh có hình con heo nhỏ của thằng bé thôi.” Lục Phi ở một bên tạt một gáo nước lạnh.

Nghe được lời này, Vuư Khánh nhìn qua Lục Hạo, lúc này Lục Hạo đang cầm chiếc bánh có hình con heo nhỏ và nhấm nháp với sự hài lòng, sau đó nhìn vào chiếc bánh ngọt trong tay. Đó là một con thỏ ...

Nhan Hạ giải thích: “Hạo Hạo thích động vật, nhưng thằng bé thích nhất vẫn là heo con bởi vì heo có thể ăn rất nhiều thứ.....”

Sau khi biết lí do tại sao Hạo Hạo lại thích heo con, mỗi một lần cô và Lục Phi nhìn thấy bánh ngọt hình con heo luôn có một loại cảm giác quái dị.

Không nghĩ tới hôm nay lại gặp phải nữa rồi.

Chỉ có thể nói rằng người phục vụ trong nhà hàng này thực sự rất biết cách quan tâm, biết rằng trung tâm của cả bàn ăn chính là Lục Hạo, chỉ cần Lục Hạo vui vẻ thì ba người họ cũng đều hài lòng.

Mà khi nghe xong lời giải thích của Nhan Hạ, Vuư Khánh không nhận được phá lên cười, sau đó nhìn Lục Phi bên cạnh, nói: “Lục Phi, Hạo Hạo nhà cậu thật đúng là đồ tham ăn không hơn không kém.”

Lục Phi nghe vậy lườm Vuư Khánh một cái rồi nhìn về phía con trai của mình, anh cũng không biết vì sao lại sinh ra một đứa con trai có tính như vậy!!

Bạn đang đọc truyện *Cưng Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71-2

Edit : MarisMiu - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Sau đó, từng món ăn được từ từ bung lên, các món ăn rất tinh tế, nhìn nó làm cho mọi người cảm thấy rất ngon miệng.

Đặc biệt là Lục Hạo, chiếc đũa trong tay không ngừng dừng lại.

Lục Phi nhìn bộ dạng nhỏ tham ăn kia, ba người lớn có mặt đều bất lực nhưng họ vẫn không ngừng cho Lục Hạo ăn những món ăn yêu thích của mình.

"Ăn nhiều như vậy, bụng của thằng bé có chứa nổi không?" Nhìn Lục Hạo đang cầm cúi mãi miết ăn, Vưu Khánh có chút bị dọa sợ hãi.

Dù sao trong ấn tượng của anh ta dạ dày của đứa trẻ đều rất nhỏ hơn nữa không thể ăn quá nhiều.

Nghe thấy đề tài này, Nhan Hạ và Lục Phi đều im lặng.

Một lát sau, Nhan Hạ mới có chút bất đắc dĩ mà mở miệng nói: "Khi thằng bé ba tuổi thì muốn ăn một chén rưỡi cơm, khi đó chỉ cho thằng bé ăn một chén cơm, lúc chuẩn bị ôm rồi khỏi bàn thì..."

"Thì sao?" Thấy Nhan Hạ đang nói lại tạm dừng, Vưu Khánh tiếp tục hỏi.

"Cả người thằng bé nằm bò bám chắc trên cái bàn không chịu đi..." Nhan Hạ thì thầm.

"..." Vưu Khánh im lặng một lúc rồi anh ta bật cười ha ha, đứa nhỏ tham ăn này!

Quả nhiên thật đáng yêu, làm cho anh ta cũng muốn kết hôn sinh và sinh con, nhưng bên người lại không có một người thích hợp.

Người hâm mộ của anh ta đã tan vỡ trái tim vì anh ta rồi.

Nhưng anh ta cũng tin rằng một ngày nào đó có thể gặp được người thích hợp.

"Ăn thật là no nha!" Lúc này, Lục Hạo ngồi vào vị trí, tay chạm vào cái bụng tròn tròn xoe của mình, trong miệng hô ra một tiếng cảm thán.

Sau khi nói xong, cậu bé ngược nhìn đoàn người Nhan Hạ, thấy đôi mắt của họ đang nhìn chăm chăm vào bụng của mình, sau đó trên khuôn mặt hiện lên một chút ngượng ngùng.

Tiếp theo đó cậu bé duỗi thẳng cơ thể và hít chặt bụng lại.

Chỉ là lúc này bụng căng tròn làm sao có thể nói hít là hít được, sau một thời gian ngắn nó lại trở về như cũ.

Ngay sau đó Vưu Khánh lấy điện thoại di động của mình ra chuẩn bị chụp lại hình ảnh của Hạo Hạo.

Mà Lục Hạo vô cùng nhạy bén lập tức che mặt lại.

"Ha ha ha." Sau khi chụp xong, Vưu Khánh lại một lần nữa không nhận được nửa nờ nụ cười.

Sau đó anh ta nhìn Lục Phi rồi nói: "Con trai nhà anh thông minh quá!"

Nghe vậy Lục Phi liếc nhìn Vưu Khánh.

Tuy Vưu Khánh nói không sai, nhưng mà...

Lục Phi lại cảm thấy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn qua Lục Hạo.

Nhìn vào bàn tay nhỏ bé của Lục Hạo đang che mặt, sau đó cậu bé từ từ hé ra một khe hở và để lộ đôi mắt to đó. Khi thấy Vưu Khánh không còn chụp nữa cậu bé mới lập tức buông tay ra sau đó cười sáng lạn với Lục Phi.

Thấy vậy, Lục Phi lặng lẽ thu hồi ánh mắt của mình.

Trong lòng tiếp tục nghĩ tới lời nói vừa rồi.

Nhưng con trai của anh đương nhiên là thông minh rồi?

Vưu Khánh thấy Lục Phi thu hồi ánh mắt thì cười hắc hắc. Ngay sau đó, lập tức lấy điện thoại di động ra rồi đăng nhập vào Weibo, đăng một bài viết mới.

v: Khả khả, tôi chụp được một tiểu tham ăn, tôi không biết đó là ai! Lục Phi, Nhan Hạ#

Ngay khi nó xuất hiện vẫn chưa tới một phút đã nhanh chóng có người để lại lời bình luận bên dưới.

"A a a, đó là tiểu nam thần."

"Tiểu nam thần thật thông minh, biết che mặt mình lại, nhưng... cậu đã gặp phải một chú không đáng tin cậy."

"Haha, bụng của tiểu nam thần thật tròn! Khó trách lại ngượng ngùng che kín mặt vậy, đáng tiếc vẫn bị mọi người nhận ra."

"Chỉ có tôi nhận ra nơi mà họ đang ở là quốc khách thực phủ Yên Vũ Giang Nam?"

"Lầu trên nói đúng lắm."

"Sau khi tiểu nam thần lớn lên, đây sẽ là lịch sử đen tối không được che giấu nha!"

"Giống như một nam thần nhỏ, có điều Vưu nam thần, chừng nào thì ngài mới có thể sinh một tiểu nam thần vậy? Ừm, không thì tiểu nữ thần cũng được." marismiu - ddld

"Đúng vậy, khi nào thì ngài mới có thể gặp được chân mệnh thiên nữ của đời mình?"

"..." Càng về sau dường như nó đã biến thành bữa tiệc cưỡng bức hôn của Vưu Khánh.

Nhìn vào những dòng bình luận này, Vưu Khánh nhanh chóng tắt điện thoại đi động. Những người hâm mộ này thật đúng là luôn luôn bức hôn anh!

Nhưng chẳng mấy chốc khoe môi anh không nhận được mà cong lên.

Hắc hắc, chờ sau khi Hạo Hạo lớn lên sẽ cho thằng bé xem bức ảnh này, không biết lúc đó nó sẽ có cảm giác như thế nào?

Nhưng sẽ mất một thời gian khá dài đây!

Nhưng lúc này Vưu Khánh lại không chú ý tới, sau khi anh ta rời khỏi bài bình luận đã có nhóm người bình luận nói rằng muốn chạy tới xem.

Khi một đoàn người ăn xong đi ra ngoài, ngoài cửa đã có không ít người hâm mộ và phóng viên chạy đến.

Mặc dù quốc khách thực phủ được các nhân viên an ninh bảo vệ, nhưng tại hiện trường âm thanh cũng to lớn vô cùng.

Nhìn thấy không ít người giơ ống kính về phía Vưu Khánh, Vưu Khánh quả thực rất muốn che mặt.....

"Chúng ta tách ra đi?" Vưu Khánh hỏi, người hâm mộ của anh ta tương đối điên cuồng, hiện tại Nhan Hạ vẫn còn ở đây, hơn nữa cơ thể vẫn rất bất tiện.

Cũng không phải nói sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ sợ nó sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của Nhan Hạ.

"Ừm." Lục Phi gật đầu, nghĩ đến những lời Nhan Hạ đã nói trước đó nên không từ chối lời đề nghị của Vưu Khánh.

Sau đó Vưu Khánh gật đầu, một mình đi về phía nhóm người hâm mộ ở đằng xa kia.

Về phía Lục Phi, sau khi nhân viên bãi đậu xe lái xe tới, ba người họ lên xe rồi từ từ rời đi trong mắt người hâm mộ.

Lúc này Vưu Khánh đang bị những người hâm mộ vây quanh, nhìn theo chiếc xe Lục Phi rời đi, lúc này anh ta mới chia tay người hâm mộ của mình và rời đi bằng chiếc taxi.

Đúng như anh ta đoán, luôn có fans theo đi theo sau anh ta.

Vưu Khánh dựa mình vào ghế sau, lạnh nhạt nói địa chỉ công ty xong thì không hề tiếp tục để ý tới nữa.

Mà bên kia, gia đình của Lục Phi đang ở trong xe.

"Mẹ ơi, mẹ chạm vào bụng của con đi." Bị quy đôn d i e n d a n l e q u y d o n Lục Hạo chạm vào bụng tròn xoe của mình rồi làm nũng với Nhan Hạ.

Nghe vậy, Nhan Hạ bắt đầu đặt tay lên trên bụng Lục Hạo xoa xoa.

"Thực là thoải mái, cảm ơn mẹ." Lục Hạo nhẹ giọng nói, trong giọng nói có thêm chút miễn cưỡng.

"Lần sau đừng ăn nhiều như vậy." Cảm thấy cái bụng nhỏ phình ra dưới lòng bàn tay mình, Nhan Hạ mở miệng nói. Cô không muốn con trai của mình ăn đến bụng no căng tròn chỉ vì nó có vị ngon như vậy.

"Ăn rất ngon, cũng không căng nấy. Nó chỉ như ... no chín phần thôi." Khi nói xong, Lục Hạo còn vươn tay ra đếm với Nhan Hạ.

"Mẹ biết rồi." Nhan Hạ nắm lấy tay Lục Hạo sau đó đẩy trở về, tốc độ xoa bụng cũng nhanh hơn một chút.

Trong suốt hành trình, Lục Hạo đều mỉm cười ngọt ngào với Nhan Hạ.

Mãi cho đến khi xe chạy về đến nhà.

Mà vừa đến nhà, tinh thần của Lục Hạo lập tức đã trở lại, cả người trực tiếp rời khỏi xe, chạy tới trước cửa nhà, sau đó quay lại nói với Lục Phi và Nhan Hạ đang xuống xe: "Ba ơi, mẹ ơi, nhanh lên."

"Sao lại gấp gáp như vậy?" Nhan Hạ trả lời sau đó lấy chìa khóa từ trong túi ra.

Tối nay sẽ phát sóng chương trình "ba đã trở lại" Lục Hạo nói ngay lập tức.

"Ba đã trở lại"?

Nghĩ vậy, lúc này Nhan Hạ mới nhớ tới hôm nay đã đến ngày thứ sáu, nhưng tại sao hôm nay lại không thấy tổ đạo diễn tới quay chương trình nhỉ?

Tuy có chút nghi hoặc nhưng cũng không hỏi, tiếp đó cầm lấy chìa khóa mở cửa.

Lục Hạo nhanh chóng đi vào trước rồi nhanh chóng bật TV, chuyển đến kênh Lam Môi đã quen thuộc từ lâu.

Nhan Hạ lấy điện thoại di động ra sau đó đặt túi xách sang một bên, cô cũng đi tới ngồi xuống bên cạnh Lục Hạo.

Lục Hạo nhìn quảng cáo, sau đó bắt giác nhích lại gần Nhan Hạ.

Đúng lúc này, Lục Phi vươn tay ôm lấy Lục Hạo đặt cậu bé sang phía bên kia của mình, trong khi tay kia thì trực tiếp ôm Nhan Hạ vào trong ngực.

Anh muốn cách ly khoảng cách giữa con trai và công chúa nhỏ của mình. Chỉ số IQ và tính cách của công chúa nhỏ không thể bị lây nhiễm bởi Lục Hạo!

Sau khi bị Lục Phi ôm đi, cậu bé quay đầu lại nhìn Lục Phi, ánh mắt của hai người cha và con trai cứ nhìn đối diện nhau như vậy.

Yên lặng nhìn nhau vài giây, Lục Hạo quay lại đầu tiếp tục nhìn chăm chăm vào TV. Được rồi, coi như hôm nay bố cậu dẫn đi ăn một bữa ăn ngon nên cậu bé để bố và mẹ lại gần nhau.

Nhìn ánh mắt đối đầu giữa hai cha con, ánh mắt của Nhan Hạ mang theo ý cười, chậm rãi quay về phía màn hình TV.

Cụm từ quen thuộc "Bố" vừa xuất hiện, cảnh trên TV đã được bắt đầu.

Mở đầu là cảnh Nhan Hạ xuất hiện, rồi sau đó là Lục Hạo mở cửa phòng và chạy tới nói những lời này với Nhan Hạ.

"Mẹ ơi, bố nói từ nay về sau con sẽ ngủ với bố, con không có em gái nữa phải không?"

Nghe được một lần nữa những lời này, Nhan Hạ không nhịn được chạm vào bụng của mình.

Lục Hạo không làm phiền, con bọn họ cũng đã có, sang năm chắc là có thể xuất hiện rồi...

Lục Phi nghe thấy câu này thì cũng nhìn về phía Nhan Hạ, sau đó thấy được động tác của cô, tầm mắt nhìn vào bụng cô thì trở nên dịu dàng.

Còn Lục Hạo nhìn thấy vậy thì ánh mắt cũng sáng ngời, lập tức quay lại nói: "Mẹ ơi, đã một tuần rồi con vẫn chưa ngủ cùng ba mẹ, có em gái rồi sao?"

"... .." Nhan Hạ đột nhiên bị làm cho tê liệt.

"Có." Phản ứng của Lục Phi nhanh hơn Nhan Hạ nhiều, anh trực tiếp nói ra câu trả lời.

"Thật sao?" Đôi mắt của Lục Hạo bỗng sáng lên, thậm chí cậu bé còn không chú ý xem TV.

"Ừm, trong bụng mẹ của con có em bé, vì vậy sau này hãy chú ý đến bụng của mẹ con một chút, biết không?" Lục Phi ngay lập tức dẫn dò, nghĩ tới nghĩ lui vẫn nên nói trước với Lục Hạo, nếu không bất cẩn va chạm vào sẽ không tốt.

"Con biết rồi." Lục Hạo mơ hồ đáp lời Lục Phi, sau đó bước xuống ghế sofa đi đến bên cạnh Nhan Hạ, tay chạm vào bụng của Nhan Hạ nói: "Mẹ ơi, em gái đang ở bên trong à?"

"Vẫn chưa biết được đó có phải là em gái không, cũng có thể là em trai."

"Không muốn em trai, con muốn em gái cơ ... " Lục Hạo trả lời ngay lập tức, vì sợ chạm một giây em gái mình sẽ biến mất.

"Tại sao?" Nhan Hạ tò mò hỏi.

"Em trai nghịch ngợm sẽ không ngoan." Lục Hạo nói rất nghiêm túc.

"..." Còn chưa sinh ra con đã biết em trai nghịch ngợm rồi?

"Cả anh trai và em gái đều tốt, đều có thể nghe con nói chuyện." Sau một lúc im lặng, Nhan Hạ nói lại lần nữa, cô không muốn để Lục Hạo có ý nghĩ như thế này về em gái mình.

"Vậy em trai và em gái đều có thể chứ?" Lục Hạo ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy mong chờ nhìn Nhan Hạ.

"..." Lần này, Nhan Hạ thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

Vấn đề bây giờ là người nào đã mang thai rồi mà còn yêu cầu thêm một cái thai nữa được không?

Nhan Hạ quay sang cầu cứu Lục Phi.

Sau khi nhận được ánh mắt cầu cứu đó, Lục Phi chỉ nói lạnh nhạt: "Mẹ con sinh cả em trai lẫn em gái đều rất cực khổ, con muốn mẹ con phải cực khổ một lần nữa sao?"

Lục Hạo nhanh chóng lắc đầu.

"Vì vậy, lần này cho dù em trai hay em gái thì mẹ con cũng sẽ không có khả năng cùng sinh rồi." Lục Phi nghiêm túc nói.

"Dạ." Lục Hạo khẽ gật đầu, rồi dời ánh mắt nhìn vào bụng của Nhan Hạ, đưa tay ra chạm nhẹ vào: "Em ngoan ngoãn, nhất định phải trở thành em gái nha..."

"..." Lục Phi và Nhan Hạ lại im lặng một lần nữa.

Họ sẽ không nói với Lục Hạo rằng giới tính của đứa trẻ trong bụng đã được định trước và sẽ không thay đổi nữa.

"Hạo Hạo." Sau đó Lục Phi lại gọi một câu.

"Dạ?" Lúc chạm vào bụng Nhan Hạ, Lục Hạo có chút không yên lòng.

"Con không thể nói với người khác biết trong bụng của mẹ con có anh trai hay em gái."

"Tại sao ba?" Lần này, Lục Hạo dừng tay lại, ngẩng người nhìn chăm chú vào Lục Phi.

Truyện chỉ được edit và đăng tải duy nhất tại diễn đàn lê quý đồn, vui lòng không reup dưới mọi hình thức.

"Em vẫn còn quá nhỏ, nếu có quá nhiều người nhìn thấy có thể em con sẽ sợ hãi cho nên chỉ cần có mỗi chúng ta biết là được rồi, chờ em lớn lên một chút thì sẽ không có vấn đề gì nữa." Lục Phi vừa nói nhẹ nhàng mà lại vừa kiên nhẫn, anh sẽ không sử dụng phương pháp dọa nạt với Hạo Hạo, mà là để chính thằng bé có suy nghĩ chủ động đi bảo vệ em trai hoặc em gái của mình.

"Hạo Hạo sẽ không bao giờ nói bất cứ điều gì." Lục Hạo đáp, ngay lập tức che kín miệng lại.

"Ừm." Lục Phi không nói thêm gì nữa nhưng lại sờ vào đầu của Lục Hạo.

Sau đó cả gia đình tiếp tục xem TV. Thịnh thoảng, ánh mắt của Lục Hạo không nhịn được lén lút nhìn trộm vào bụng của Nhan Hạ.

Một lát sau, cảnh Lục Phi và Lục Hạo đi ra ngoài lequydon l 3 q u y d o n xuất hiện trên TV, đó là cảnh hai người đi dã ngoại ở vùng ngoại ô.

Nhan Hạ ở một bên xem thì không thấy có phản ứng gì, nhưng Lục Hạo đột nhiên mở miệng nói to: "Ba ơi, không phải chúng ta đi đến nơi ba quay phim à? Còn gấp cái đi kìa lại kia ..."

Lục Hạo nói xong khiến Nhan Hạ lập tức có phản ứng.

Chuyện Lục Hạo nói có lẽ là chuyện xảy ra giữa Lục Phi và Dương Ngưng ở trên trường quay rồi.

Mặc dù hiện giờ tên của Dương Ngưng được liên tục nhắc đến vì chuyện của giải trí England, nhưng Nhan Hạ rất ít khi chú ý tới vấn đề này, lúc này đột nhiên bị Lục Hạo nhắc tới, thực sự có một cảm giác giật mình.

"Ba đánh người, chuyện này nếu bị truyền ra ngoài sẽ không tốt." Lục Phi nói, nhìn Lục Hạo một cách bình tĩnh.

Nghe được chủ đề đánh người này, Lục Hạo cũng nghĩ đến chuyện cậu bé bị người phụ nữ xấu đó đánh vào ngày hôm đó, mặt cậu lặng lẽ đỏ lên rồi lén lút nhìn sang Nhan Hạ.

Thấy vẻ mặt của Nhan Hạ không thay đổi nhiều, cậu lặng lẽ thở ra một hơi rồi hùng hồn nói: "Dạ, trên TV xuất hiện cảnh đánh người cũng không tốt."

Nhìn vào đầu của Hạo Hạo, Nhan Hạ vừa bất đắc dĩ lại vừa cảm động.

"Hạo Hạo."

"Dạ." Nghe thấy giọng nói của Nhan Hạ, Lục Hạo lập tức giật mình chột dạ, giọng nói đáp lại cũng vô cùng lớn.

Hai bàn tay nhỏ đều đã nắm chặt lại thành một khối với nhau.

"Ngày nào đó, con..."

"Mẹ ơi, con không cố tình đánh người." Không đợi Nhan Hạ nói hết câu, Lục Hạo lập tức lớn tiếng ngắt lời của cô.

"Đánh người? Con đã đánh ai rồi hả?" Nhan Hạ nhíu mày hỏi, đôi mắt nhìn lướt qua Lục Phi đang ngồi bên cạnh.

Lục Phi nhận được ánh mắt của Nhan Hạ, vẻ mặt của anh vẫn không thay đổi. Đây cũng không phải là anh nói, đó là một đứa trẻ chưa đánh đã khai.

Đôi mắt của Lục Hạo mở to khi nghe những lời này của Nhan Hạ, mẹ của cậu bé không biết sao?

"Hạo Hạo." Thấy Lục Hạo nín chặt môi, Nhan Hạ gọi tên cậu một lần nữa.

"Con đẩy người phụ nữ xấu kia một chút, sức lực của con nhỏ như vậy, cô ta lớn như vậy ... Hơn nữa, cô ta còn nằng nặc, con rất tức giận." Lục Hạo cố ý nhấn mạnh lần nữa, liên tục nói tự bảo vệ mình.

Sau đó nhìn Nhan Hạ rồi tiếp tục nói: "Còn nữa mẹ, ba cũng đánh cô ta chứng minh cô ta thực sự không tốt."

"... ..." Nghe trong giọng nói của Lục Hạo có chút bảo vệ xen lẫn thấp thỏm, Nhan Hạ thở dài một hơi rồi xoa đầu Lục Hạo: "Đánh người là không đúng, có điều Hạo Hạo đánh người vì mẹ là tốt nhưng về sau gặp lại những chuyện như vậy Hạo Hạo không thể tùy tiện đánh người. Nếu con đánh cô ấy, cô ấy cũng có thể đánh con ..."

"Có ba ở đây, cô ấy không dám đánh con đâu, với lại Hạo Hạo có thể chạy mà." Lục Hạo trả lời câu hỏi của Nhan Hạ rất nghiêm túc.

"..." Nhan Hạ im lặng một lúc, sau đó đổi sang một câu khác: "Mẹ nói là sau này khi bố và mẹ không ở bên cạnh con ..."

"Mẹ yên tâm, Hạo Hạo sẽ không tùy tiện đánh người khác, hơn nữa Hạo Hạo rất được người khác yêu thích nha."

Nhìn vào vẻ mặt bảo đảm của Lục Hạo, Nhan Hạ không biết nên làm thế nào để tiếp tục nói hết câu...

Một lúc lâu sau cô mới nói: "Lúc đó sau khi con đánh người xong, ba đã nói gì với con."

"Đánh người là không đúng, con không thể tùy tiện đánh người nhưng ai đó bắt nạt con thì con có thể đánh trả, đúng không mẹ?" Lục Hạo nhanh nhẹn háng hái nói ngay lập tức.

Sau khi nghe những lời nói hợp lý của Lục Hạo, Nhan Hạ lại không nhịn được nhìn qua Lục Phi.

Mặc dù nó rất có lý nhưng tại sao khi nghe thấy từ miệng của Lục Hạo, cô chỉ cảm thấy quái dị?

Mặc dù Lục Hạo nói không sai, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nhan Hạ chỉ cảm thấy đầu của mình không chứa nổi.

Sau khi nghe hai mẹ con nói những lời không đầu vào đầu này xong, lúc này Lục Phi mới thông thả ung dung xen vào: "Nhan Hạ, Hạo Hạo vẫn còn nhỏ. Lần này toàn bộ đều là vì em, sau này nếu thực sự gặp phải chuyện như em nói thì từ từ dạy lại sau cũng được."

Lục Phi hiểu tâm tư của Nhan Hạ, nhưng anh không hy vọng những suy nghĩ của Nhan Hạ bị giới hạn.

Mọi thứ vẫn chưa xảy ra, nghĩ về những vấn đề trong thời gian này sẽ chỉ khiến cả hai bên đều cảm thấy mờ mịt khó hiểu.

Nghe những lời của Lục Phi, Nhan Hạ liếc nhìn đôi mắt trong sáng của Lục Hạo, thờ phào nhẹ nhõm, đúng thật là cô đã hơi nghĩ nhiều.

Như những gì Lục Hạo vừa nói, đơn giản và thô lỗ, quả thực phù hợp với Lục Hạo ở giai đoạn này.

"Hạo Hạo, nhớ kỹ lời ba con nói, còn nữa về sau xảy ra chuyện gì phải nhớ nói với mẹ."

"Dạ." Lục Hạo lập tức gật mạnh đầu khi nghe được giọng nói dịu dàng của Nhan Hạ, mẹ không tức giận thật là tốt quá.

Sau đó, cả gia đình lại tiếp tục xem hết toàn bộ chương trình. Sau khi xem xong chương trình, họ giúp Lục Hạo rửa mặt một chút rồi Lục Phi và Nhan Hạ mới trở về phòng của mình.

Ngay khi trở về phòng, Nhan Hạ lập tức nhìn Lục Phi: "Tại sao anh lại gạt em?"

"Hạo Hạo sợ em tức giận, mà anh cũng đã dạy bảo thằng bé rồi." Lục Phi nhìn vào vẻ mặt buồn bực của Nhan Hạ, lập tức giải thích, trong ánh mắt anh có một chút vui vẻ, cũng đã lâu không thấy Nhan Hạ tức giận với mình.

"Anh đang nhìn gì vậy?" Nhan Hạ thấy biểu cảm của Lục Phi, lập tức hỏi.

"Không có gì, chỉ cảm thấy được bộ dạng tức giận của em cũng rất xinh đẹp." Lục Phi trêu chọc. m a r i s m i u - 1 3 q u y d o n

"Thật sao? Vậy thì anh hãy từ từ suy nghĩ về vẻ xinh đẹp đi! Đêm nay em sẽ ngủ với Hạo Hạo." Nói xong, Nhan Hạ quay đầu bước đi.

Chỉ là khi vừa bước đi, tay đã bị Lục Phi kéo lại.

Một giây tiếp theo, bởi vì quán tính nên cô trực tiếp nhào vào vòng tay của Lục Phi.

"Thật sự tức giận đến vậy sao?" Giọng nói trầm trầm của Lục Phi chậm rãi vang lên phía trên đỉnh đầu của Nhan Hạ, giọng nói êm tai làm cho người ta không nhịn được muốn an tâm bình tĩnh lại.

Thờ nhẹ ra một hơi, Nhan Hạ mới rầu rĩ không vui nói: "Em không tức giận, chỉ không hy vọng hai người gạt em."

"Em và Hạo Hạo giấu anh nhiều bí mật như vậy, còn anh với Hạo Hạo mới chỉ giấu một điều vậy thôi đã không thể chịu được rồi?" Lục Phi tiếp tục hỏi ngược lại.

Mà vừa nói những lời này, Nhan Hạ khô khan nói: "Em và Hạo Hạo đâu có bí mật nào?"

"Không có sao?"

"Là có nấy cái như vậy" Nói tới đây, giọng nói của Nhan Hạ không khỏi có chút chột dạ.

"Vậy bây giờ em vẫn còn muốn tức giận sao?"

"Không." Nhan Hạ vô thức lắc đầu.

"Ừm." Khẽ gật đầu, Lục Phi buông Nhan Hạ ra rồi trực tiếp đi vào phòng tắm.

Đợi sau khi cánh cửa phòng tắm đóng lại, Nhan Hạ mới có phản ứng lại, suy nghĩ về hành động dụ dỗ vừa rồi của Lục Phi, cả người đều lờ mờ.

Có phải cô vừa bị Lục Phi đùa giỡn rồi không?

Nhìn lại cửa phòng tắm một lần nữa, Nhan Hạ nhớ lại cuộc trò chuyện vừa nãy với Lục Phi, không thể không thừa nhận rằng đối phương nói rất có lý, nhưng cảm giác bực tức này là gì?

Rõ ràng..

Với tâm trạng chán nản, Nhan Hạ trực tiếp lên giường kéo chăn ra và đi ngủ.

Khi Lục Phi ra khỏi phòng tắm, anh nhìn thấy cả người Nhan Hạ đã được đắp chăn kín trên giường, chậm rãi đi lên trước, ngồi ở mép giường, thấy cô hô hấp vững vàng có thể thấy được là đã ngủ thiếp đi rồi.

Bất đắc dĩ lắc đầu, anh đứng dậy đi vào phòng tắm một lần nữa, khi anh bước ra trong tay đã có một cái chậu rửa mặt và khăn lông, sau đó chuẩn bị tháo trang sức và tẩy trang cho cô, tiếp đó ngồi ở mép giường từ từ lau mặt giúp Nhan Hạ.

Sau khi đã làm hết xong, anh mới dọn dẹp vật dụng, lúc này mới lên giường sau đó ôm Nhan Hạ vào trong lòng ngực.

Cho dù động tác của Lục Phi có lớn như thế nào nhưng Nhan Hạ cũng chỉ tìm một tư thế thoải mái sau đó ngủ tiếp.

Nhan Hạ đã quen thuộc lại càng không thể quen thuộc hơn với hơi thở trên người anh.

Lục Phi nghĩ về điều này thì trong lòng tràn ngập ấm áp.

Thực sự rất muốn ôm cô ấy như thế này, suốt đời!

Trong khi một gia đình đang nghỉ ngơi thoải mái ở nhà thì một người nào đó đã xem lại tập thứ hai của chương trình "Bố đã trở về" trên Internet.

Sau khi xem lại, một số người lại phát hiện có vấn đề rõ ràng với đoạn clip được biên tập cắt ghép trong chương trình "Bố đã trở về".

"Tôi tìm thấy một lỗi. Quần áo của Hạo Hạo và nam thần khác nhau khi họ đi ra ngoài và ở nhà. Trời ơi, đây có phải là một cánh cửa ma thuật không?" Một cư dân mạng dẫn đầu trong việc đăng một bình luận dưới bài viết.

Mà trong chốc lát, các cư dân mạng bắt đầu sôi nổi để lại lời bình luận tiếp theo.

"Thấy được."

"Nhìn kĩ lại, quay lại và xem một lần nữa, quả nhiên không giống nhau."

"Đây là được cắt ghép biên tập lại rồi, quá lộ liễu rồi, ha ha."

"Tôi rất tò mò rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì, tại sao lại cắt ghép thành nhiều đoạn như vậy"

"Đi tìm hiểu đi!"

Sau đó, một nhóm người nhanh chóng đào bới tin tức trong nhiều ngày qua.

Chẳng mấy chốc, dưới con mắt 'Hóa Nhân Kim Tinh' của cư dân mạng, họ đã thực sự tìm ra rồi.

Có một cư dân mạng đã trực tiếp kết hợp các video trong chương trình với đoạn video đánh người của Lục Phi vào ngày hôm đó. Anh ta bất ngờ phát hiện quần áo của Hạo Hạo giống nhau, sau đó còn có quần áo của Lục Phi ở lúc trước và lúc sau cũng giống nhau để làm chứng.

Mà sau khi tìm ra, kết hợp với chuyện của công ty giải trí England, mối ân oán giữa Dương Ngưng và gia đình một nhà ba người Lục Phi lại một lần nữa nổi lên. Có người đã quay lại chương trình, hy vọng họ có thể cung cấp lại video gốc vì họ phải xem bản thu thật sự.

Lần này, tổ chương trình gặp rắc rối rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 72

Edit: MarisMiu - Diễn đàn

Sau đó, từng món ăn được từ từ bùng lên, các món ăn rất tinh tế, nhìn nó làm cho mọi người cảm thấy rất ngon miệng.

Đặc biệt là Lục Hạo, chiếc đĩa trong tay không ngừng dừng lại.

Lục Phi nhìn bộ dạng nhỏ tham ăn kia, ba người lớn có mặt đều bất lực nhưng họ vẫn không ngừng cho Lục Hạo ăn những món ăn yêu thích của mình.

"Ăn nhiều như vậy, bụng của thằng bé có chứa nổi không?" Nhìn Lục Hạo đang cầm cúi mãi miết ăn, Vuư Khánh có chút bị dọa sợ hãi.

Dù sao trong ấn tượng của anh ta dạ dày của đứa trẻ đều rất nhỏ hơn nữa không thể ăn quá nhiều.

Nghe thấy đề tài này, Nhan Hạ và Lục Phi đều im lặng.

Một lát sau, Nhan Hạ mới có chút bất đắc dĩ mà mở miệng nói: "Khi thằng bé ba tuổi thì muốn ăn một chén rưỡi cơm, khi đó chỉ cho thằng bé ăn một chén cơm, lúc chuẩn bị ôm rồi khỏi bàn thì..."

"Thì sao?" Thấy Nhan Hạ đang nói lại tạm dừng, Vuư Khánh tiếp tục hỏi.

"Cả người thằng bé nằm bò bám chắc trên cái bàn không chịu đi..." Nhan Hạ thì thầm.

"..." Vuư Khánh im lặng một lúc rồi anh ta bật cười ha ha, đứa nhỏ tham ăn này!

Quả nhiên thật đáng yêu, làm cho anh ta cũng muốn kết hôn sinh và sinh con, nhưng bên người lại không có một người thích hợp.

Người hâm mộ của anh ta đã tan vỡ trái tim vì anh ta rồi.

Nhưng anh ta cũng tin rằng một ngày nào đó có thể gặp được người thích hợp.

"Ăn thật là no nha!" Lúc này, Lục Hạo ngồi vào vị trí, tay chạm vào cái bụng tròn tròn xoe của mình, trong miệng hô ra một tiếng cảm thán.

Sau khi nói xong, cậu bé ngược nhìn đoàn người Nhan Hạ, thấy đôi mắt của họ đang nhìn chăm chăm vào bụng của mình, sau đó trên khuôn mặt hiện lên một chút ngưng ngưng.

Tiếp theo đó cậu bé duỗi thẳng cơ thể và hít chặt bụng lại.

Chỉ là lúc này bụng căng tròn làm sao có thể nổi hít là hít được, sau một thời gian ngắn nó lại trở về như cũ.

Ngay sau đó Vuư Khánh lấy điện thoại di động của mình ra chuẩn bị chụp lại hình ảnh của Hạo Hạo.

Mà Lục Hạo vô cùng nhạy bén lập tức che mặt lại.

"Ha ha ha." Sau khi chụp xong, Vưu Khánh lại một lần nữa không nhận được nửa nờ nự cười.

Sau đó anh ta nhìn Lục Phi rồi nói: "Con trai nhà anh thông minh quá!"

Nghe vậy Lục Phi liếc nhìn Vưu Khánh.

Tuy Vưu Khánh nói không sai, nhưng mà...

Lục Phi lại cảm thấy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn qua Lục Hạo.

Nhìn vào bàn tay nhỏ bé của Lục Hạo đang che mặt, sau đó cậu bé từ từ hé ra một khe hở và để lộ đôi mắt to đó. Khi thấy Vưu Khánh không còn chụp nữa cậu bé mới lập tức buông tay ra sau đó cười sáng lạn với Lục Phi.

Thấy vậy, Lục Phi lặng lẽ thu hồi ánh mắt của mình.

Trong lòng tiếp tục nghĩ tới lời nói vừa rồi.

Nhưng con trai của anh đương nhiên là thông minh rồi?

Vưu Khánh thấy Lục Phi thu hồi ánh mắt thì cười hắc hắc. Ngay sau đó, lập tức lấy điện thoại đi động ra rồi đăng nhập vào Weibo, đăng một bài viết mới.

v: Khả khả, tôi chụp được một tiểu tham ăn, tôi không biết đó là ai! Lục Phi, Nhan Hạ#

Ngay khi nó xuất hiện vẫn chưa tới một phút đã nhanh chóng có người để lại lời bình luận bên dưới.

"A a a, đó là tiểu nam thần."

"Tiểu nam thần thật thông minh, biết che mặt mình lại, nhưng... cậu đã gặp phải một chú không đáng tin cậy."

"Haha, bụng của tiểu nam thần thật tròn! Khó trách lại ngược ngùng che kín mặt vậy, đáng tiếc vẫn bị mọi người nhận ra."

"Chỉ có tôi nhận ra nơi mà họ đang ở là quốc khách thực phủ Yên Vũ Giang Nam?"

"Lâu trên nói đúng lắm."

"Sau khi tiểu nam thần lớn lên, đây sẽ là lịch sử đen tối không được che giấu nha!"

"Giống như một nam thần nhỏ, có điều Vưu nam thần, chừng nào thì ngài mới có thể sinh một tiểu nam thần vậy? Ủm, không thì tiểu nữ thần cũng được." marismiu -

"Đúng vậy, khi nào thì ngài mới có thể gặp được chân mệnh thiên nữ của đời mình?"

"..." Càng về sau dường như nó đã biến thành bữa tiệc cưỡng bức hôn của Vưu Khánh.

Nhìn vào những dòng bình luận này, Vưu Khánh nhanh chóng tắt điện thoại đi động. Những người hâm mộ này thật đúng là luôn luôn bức hôn anh!

Nhưng chẳng mấy chốc khoe môi anh không nhận được mà cong lên.

Hắc hắc, chờ sau khi Hạo Hạo lớn lên sẽ cho thằng bé xem bức ảnh này, không biết lúc đó nó sẽ có cảm giác như thế nào?

Nhưng sẽ mất một thời gian khá dài đây!

Nhưng lúc này Vưu Khánh lại không chú ý tới, sau khi anh ta rời khỏi bài bình luận đã có nhóm người bình luận nói rằng muốn chạy tới xem.

Khi một đoàn người ăn xong đi ra ngoài, ngoài cửa đã có không ít người hâm mộ và phóng viên chạy đến.

Mặc dù quốc khách thực phủ được các nhân viên an ninh bảo vệ, nhưng tại hiện trường âm thanh cũng to lớn vô cùng.

Nhìn thấy không ít người giơ ống kính về phía Vưu Khánh, Vưu Khánh quả thực rất muốn che mặt.....

"Chúng ta tách ra đi?" Vưu Khánh hỏi, người hâm mộ của anh ta tương đối điên cuồng, hiện tại Nhan Hạ vẫn còn ở đây, hơn nữa cơ thể vẫn rất bất tiện.

Cũng không phải nói sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ sợ nó sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của Nhan Hạ.

"Ủm." Lục Phi gạt đầu, nghĩ đến những lời Nhan Hạ đã nói trước đó nên không từ chối lời đề nghị của Vưu Khánh.

Sau đó Vưu Khánh gạt đầu, một mình đi về phía nhóm người hâm mộ ở đằng xa kia.

Về phía Lục Phi, sau khi nhân viên bãi đậu xe lái xe tới, ba người họ lên xe rồi từ từ rời đi trong mắt người hâm mộ.

Lúc này Vưu Khánh đang bị những người hâm mộ vây quanh, nhìn theo chiếc xe Lục Phi rời đi, lúc này anh ta mới chia tay người hâm mộ của mình và rời đi bằng chiếc taxi.

Đúng như anh ta đoán, luôn có fans theo đi theo sau anh ta.

Vưu Khánh dựa mình vào ghế sau, lạnh nhạt nói địa chỉ công ty xong thì không hề tiếp tục để ý tới nữa.

Mà bên kia, gia đình của Lục Phi đang ở trong xe.

"Mẹ ơi, mẹ chạm vào bụng của con đi." L3 quy đôn d i e n d a n l e q u y d o n Lục Hạo chạm vào bụng tròn xoe của mình rồi làm nũng với Nhan Hạ.

Nghe vậy, Nhan Hạ bắt đầu đặt tay lên trên bụng Lục Hạo xoa xoa.

"Thực là thoải mái, cảm ơn mẹ." Lục Hạo nhẹ giọng nói, trong giọng nói có thêm chút mãn nguyện.

"Lần sau đừng ăn nhiều như vậy." Cảm thấy cái bụng nhỏ phình ra dưới lòng bàn tay mình, Nhan Hạ mở miệng nói. Cô không muốn con trai của mình ăn đến bụng no căng tròn chỉ vì nó có vị ngon như vậy.

"Ăn rất ngon, cũng không căng đấy. Nó chỉ như... no chín phần thôi." Khi nói xong, Lục Hạo còn vươn tay ra đếm với Nhan Hạ.

"Mẹ biết rồi." Nhan Hạ nắm lấy tay Lục Hạo sau đó đẩy trở về, tốc độ xoa bụng cũng nhanh hơn một chút.

Trong suốt hành trình, Lục Hạo đều mỉm cười ngọt ngào với Nhan Hạ.

Mãi cho đến khi xe chạy về đến nhà.

Mà vừa đến nhà, tinh thần của Lục Hạo lập tức đã trở lại, cả người trực tiếp rời khỏi xe, chạy tới trước cửa nhà, sau đó quay lại nói với Lục Phi và Nhan Hạ đang xuống xe: "Ba ơi, mẹ ơi, nhanh lên."

"Sao lại gấp gáp như vậy?" Nhan Hạ trả lời sau đó lấy chìa khóa từ trong túi ra.

Tối nay sẽ phát sóng chương trình "ba đã trở lại" Lục Hạo nói ngay lập tức.

"Ba đã trở lại"?

Nghĩ vậy, lúc này Nhan Hạ mới nhớ tối hôm nay đã đến ngày thứ sáu, nhưng tại sao hôm nay lại không thấy tổ đạo diễn tới quay chương trình nhỉ?

Tuy có chút nghi hoặc nhưng cũng không hỏi, tiếp đó cầm lấy chìa khóa mở cửa.

Lục Hạo nhanh chóng đi vào trước rồi nhanh chóng bật TV, chuyển đến kênh Lam Môi đã quen thuộc từ lâu.

Nhan Hạ lấy điện thoại di động ra sau đó đặt túi xách sang một bên, cô cũng đi tới ngồi xuống bên cạnh Lục Hạo.

Lục Hạo nhìn quảng cáo, sau đó bắt giác nhíu lại gần Nhan Hạ.

Đúng lúc này, Lục Phi vươn tay ôm lấy Lục Hạo đặt cậu bé sang phía bên kia của mình, trong khi tay kia thì trực tiếp ôm Nhan Hạ vào trong ngực.

Anh muốn cách ly khoảng cách giữa con trai và công chúa nhỏ của mình. Chỉ số IQ và tính cách của công chúa nhỏ không thể bị lây nhiễm bởi Lục Hạo!

Sau khi bị Lục Phi ôm đi, cậu bé quay đầu lại nhìn Lục Phi, ánh mắt của hai người cha và con trai cứ nhìn đối diện nhau như vậy.

Yên lặng nhìn nhau vài giây, Lục Hạo quay lại đầu tiếp tục nhìn chăm chăm vào TV. Được rồi, coi như hôm nay bố cậu dẫn đi ăn một bữa ăn ngon nên cậu bé để bố và mẹ lại gần nhau.

Nhìn ánh mắt đối đầu giữa hai cha con, ánh mắt của Nhan Hạ mang theo ý cười, chậm rãi quay về phía màn hình TV.

Cụm từ quen thuộc "Bố" vừa xuất hiện, cảnh trên TV đã được bắt đầu.

Mở đầu là cảnh Nhan Hạ xuất hiện, rồi sau đó là Lục Hạo mở cửa phòng và chạy tới nói những lời này với Nhan Hạ.

"Mẹ ơi, bố nói từ nay về sau con sẽ ngủ với bố, con không có em gái nữa phải không?"

Nghe được một lần nữa những lời này, Nhan Hạ không nhịn được chạm vào bụng của mình.

Lục Hạo không làm phiền, con bọn họ cũng đã có, sang năm chắc là có thể xuất hiện rồi...

Lục Phi nghe thấy câu này thì cũng nhìn về phía Nhan Hạ, sau đó thấy được động tác của cô, tầm mắt nhìn vào bụng cô thì trở nên dịu dàng.

Còn Lục Hạo nhìn thấy vậy thì ánh mắt cũng sáng ngời, lập tức quay lại nói: "Mẹ ơi, đã một tuần rồi con vẫn chưa ngủ cùng ba mẹ, có em gái rồi sao?"

"....." Nhan Hạ đột nhiên bị làm cho tê liệt.

"Có." Phản ứng của Lục Phi nhanh hơn Nhan Hạ nhiều, anh trực tiếp nói ra câu trả lời.

"Thật sao?" Đôi mắt của Lục Hạo bỗng sáng lên, thậm chí cậu bé còn không chú ý xem TV.

"Ừm, trong bụng mẹ của con có em bé, vì vậy sau này hãy chú ý đến bụng của mẹ con một chút, biết không?" Lục Phi ngay lập tức dặn dò, nghĩ tới nghĩ lui vẫn nên nói trước với Lục Hạo, nếu không bất cẩn va chạm vào sẽ không tốt.

"Con biết rồi." Lục Hạo mơ hồ đáp lời Lục Phi, sau đó bước xuống ghế sofa đi đến bên cạnh Nhan Hạ, tay chạm vào bụng của Nhan Hạ nói: "Mẹ ơi, em gái đang ở bên trong à?"

"Vẫn chưa biết được đó có phải là em gái không, cũng có thể là em trai."

"Không muốn em trai, con muốn em gái cơ..." Lục Hạo trả lời ngay lập tức, vì sợ chạm một giây em gái mình sẽ biến mất.

"Tại sao?" Nhan Hạ tò mò hỏi.

"Em trai nghịch ngợm sẽ không ngoan." Lục Hạo nói rất nghiêm túc.

"..." Còn chưa sinh ra con đã biết em trai nghịch ngợm rồi?

"Cả anh trai và em gái đều tốt, đều có thể nghe con nói chuyện." Sau một lúc im lặng, Nhan Hạ nói lại lần nữa, cô không muốn để Lục Hạo có ý nghĩ như thế này về em gái mình.

"Vậy em trai và em gái đều có thể chứ?" Lục Hạo ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy mong chờ nhìn Nhan Hạ.

"..." Lần này, Nhan Hạ thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

Vấn đề bây giờ là người nào đã mang thai rồi mà còn yêu cầu thêm một cái thai nữa được không?

Nhan Hạ quay sang cầu cứu Lục Phi.

Sau khi nhận được ánh mắt cầu cứu đó, Lục Phi chỉ nói lạnh nhạt: "Mẹ con sinh cả em trai lẫn em gái đều rất cực khổ, con muốn mẹ con phải cực khổ một lần nữa sao?"

Lục Hạo nhanh chóng lắc đầu.

"Vì vậy, lần này cho dù em trai hay em gái thì mẹ con cũng sẽ không có khả năng cùng sinh rồi." Lục Phi nghiêm túc nói.

"Dạ." Lục Hạo khẽ gật đầu, rồi dời ánh mắt nhìn vào bụng của Nhan Hạ, đưa tay ra chạm nhẹ vào: "Em ngoan ngoãn, nhất định phải trở thành em gái nha..."

"..." Lục Phi và Nhan Hạ lại im lặng một lần nữa.

Họ sẽ không nói với Lục Hạo rằng giới tính của đứa trẻ trong bụng đã được định trước và sẽ không thay đổi nữa.

"Hạo Hạo." Sau đó Lục Phi lại gọi một câu.

"Dạ?" Lúc chạm vào bụng Nhan Hạ, Lục Hạo có chút không yên lòng.

"Con không thể nói với người khác biết trong bụng của mẹ con có anh trai hay em gái."

"Tại sao ba?" Lần này, Lục Hạo dừng tay lại, ngẩng người nhìn chăm chú vào Lục Phi.

Truyện chỉ được edit và đăng tải duy nhất tại, vui lòng không reup dưới mọi hình thức.

"Em vẫn còn quá nhỏ, nếu có quá nhiều người nhìn thấy có thể em con sẽ sợ hãi cho nên chỉ cần có mỗi chúng ta biết là được rồi, chờ em lớn lên một chút thì sẽ không có vấn đề gì nữa." Lục Phi vừa nói nhẹ nhàng mà lại vừa kiên nhẫn, anh sẽ không sử dụng phương pháp dọa nạt với Hạo Hạo, mà là để chính thằng bé có suy nghĩ chủ động đi bảo vệ em trai hoặc em gái của mình.

"Hạo Hạo sẽ không bao giờ nói bất cứ điều gì." Lục Hạo đáp, ngay lập tức che kín miệng lại.

"Ừm." Lục Phi không nói thêm gì nữa nhưng lại sờ vào đầu của Lục Hạo.

Sau đó cả gia đình tiếp tục xem TV. Thỉnh thoảng, ánh mắt của Lục Hạo không nhịn được lén lút nhìn trộm vào bụng của Nhan Hạ.

Một lát sau, cảnh Lục Phi và Lục Hạo đi ra ngoài lequydon l 3 q u y d o n xuất hiện trên TV, đó là cảnh hai người đi dã ngoại ở vùng ngoại ô.

Nhan Hạ ở một bên xem thì không thấy có phản ứng gì, nhưng Lục Hạo đột nhiên mở miệng nói to: "Ba ơi, không phải chúng ta đi đến nơi ba quay phim à? Còn gặp cái gì kỳ lạ kia..."

Lục Hạo nói xong khiến Nhan Hạ lập tức có phản ứng.

Chuyện Lục Hạo nói có lẽ là chuyện xảy ra giữa Lục Phi và Dương Ngưng ở trên trường quay rồi.

Mặc dù hiện giờ tên của Dương Ngưng được liên tục nhắc đến vì chuyện của giải trí England, nhưng Nhan Hạ rất ít khi chú ý tới vấn đề này, lúc này đột nhiên bị Lục Hạo nhắc tới, thực sự có một cảm giác giật mình.

"Ba đánh người, chuyện này nếu bị truyền ra ngoài sẽ không tốt." Lục Phi nói, nhìn Lục Hạo một cách bình tĩnh.

Nghe được chủ đề đánh người này, Lục Hạo cũng nghĩ đến chuyện cậu bé bị người phụ nữ xấu đó đánh vào ngày hôm đó, mặt cậu lặng lẽ đỏ lên rồi lén lút nhìn sang Nhan Hạ.

Thấy vẻ mặt của Nhan Hạ không thay đổi nhiều, cậu lặng lẽ thờ ra một hơi rồi hùng hồn nói: "Dạ, trên TV xuất hiện cảnh đánh người cũng không tốt."

Nhìn vào đầu của Hạo Hạo, Nhan Hạ vừa bất đắc dĩ lại vừa cảm động.

"Hạo Hạo."

"Dạ." Nghe thấy giọng nói của Nhan Hạ, Lục Hạo lập tức giật mình chột dạ, giọng nói đáp lại cũng vô cùng lớn.

Hai bàn tay nhỏ đều đã nắm chặt lại thành một khối với nhau.

"Ngày nào đó, con..."

"Mẹ ơi, con không cố tình đánh người." Không đợi Nhan Hạ nói hết câu, Lục Hạo lập tức lớn tiếng ngắt lời của cô.

"Đánh người? Con đã đánh ai rồi hả?" Nhan Hạ nhíu mày hỏi, đôi mắt nhìn lướt qua Lục Phi đang ngồi bên cạnh.

Lục Phi nhận được ánh mắt của Nhan Hạ, vẻ mặt của anh vẫn không thay đổi. Đây cũng không phải là anh nói, đó là một đứa trẻ chưa đánh đã khai.

Đôi mắt của Lục Hạo mở to khi nghe những lời này của Nhan Hạ, mẹ của cậu bé không biết sao?

"Hạo Hạo." Thấy Lục Hạo ním chặt môi, Nhan Hạ gọi tên cậu một lần nữa.

"Con đẩy người phụ nữ xấu kia một chút, sức lực của con nhỏ như vậy, cô ta lớn như vậy... Hơn nữa, cô ta còn mắng mẹ, con rất tức giận." Lục Hạo cố ý nhấn mạnh lần nữa, liên tục nói tự bảo vệ mình.

Sau đó nhìn Nhan Hạ rồi tiếp tục nói: "Còn nữa mẹ, ba cũng đánh cô ta chứng minh cô ta thực sự không tốt."

"....." Nghe trong giọng nói của Lục Hạo có chút bảo vệ xen lẫn thấp thỏm, Nhan Hạ thờ dãi một hơi rồi xoa đầu Lục Hạo: "Đánh người là không đúng, có điều Hạo Hạo đánh người vì mẹ là tốt nhưng về sau gặp lại những chuyện như vậy Hạo Hạo không thể tùy tiện đánh người. Nếu con đánh cô ấy, cô ấy cũng có thể đánh con..."

"Có ba ở đây, cô ấy không dám đánh con đâu, vói lại Hạo Hạo có thể chạy mà." Lục Hạo trả lời câu hỏi của Nhan Hạ rất nghiêm túc.

"..." Nhan Hạ im lặng một lúc, sau đó đổi sang một câu khác: "Mẹ nói là sau này khi bố và mẹ không ở bên cạnh con..."

"Mẹ yên tâm, Hạo Hạo sẽ không tùy tiện đánh người khác, hơn nữa Hạo Hạo rất được người khác yêu thích nha."

Nhìn vào vẻ mặt bảo đảm của Lục Hạo, Nhan Hạ không biết nên làm thế nào để tiếp tục nói hết câu...

Một lúc lâu sau cô mới nói: "Lúc đó sau khi con đánh người xong, ba đã nói gì với con."

"Đánh người là không đúng, con không thể tùy tiện đánh người nhưng ai đó bắt nạt con thì con có thể đánh trả, đúng không mẹ?" Lục Hạo nhanh nhẹn háng hái nói ngay lập tức.

Sau khi nghe những lời nói hợp lý của Lục Hạo, Nhan Hạ lại không nhịn được nhìn qua Lục Phi.

Mặc dù nó rất có lý nhưng tại sao khi nghe thấy từ miệng của Lục Hạo, cô chỉ cảm thấy quái dị?

Mặc dù Lục Hạo nói không sai, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nhan Hạ chỉ cảm thấy đầu của mình không chứa nổi.

Sau khi nghe hai mẹ con nói những lời không đầu vào đầu này xong, lúc này Lục Phi mới thông thả ung dung xen vào: "Nhan Hạ, Hạo Hạo vẫn còn nhỏ. Lần này toàn bộ đều là vì em, sau này nếu thực sự gặp phải chuyện như em nói thì từ từ dạy lại sau cũng được."

Lục Phi hiểu tâm tư của Nhan Hạ, nhưng anh không hy vọng những suy nghĩ của Nhan Hạ bị giới hạn.

Mọi thứ vẫn chưa xảy ra, nghĩ về những vấn đề trong thời gian này sẽ chỉ khiến cả hai bên đều cảm thấy mờ mịt khó hiểu.

Nghe những lời của Lục Phi, Nhan Hạ liếc nhìn đôi mắt trong sáng của Lục Hạo, thờ phào nhẹ nhõm, đúng thật là cô đã hơi nghĩ nhiều.

Như những gì Lục Hạo vừa nói, đơn giản và thô lỗ, quả thực phù hợp với Lục Hạo ở giai đoạn này.

"Hạo Hạo, nhớ kỹ lời ba con nói, còn nữa về sau xảy ra chuyện gì phải nhớ nói với mẹ."

"Dạ." Lục Hạo lập tức gật mạnh đầu khi nghe được giọng nói dịu dàng của Nhan Hạ, mẹ không tức giận thật là tốt quá.

Sau đó, cả gia đình lại tiếp tục xem hết toàn bộ chương trình. Sau khi xem xong chương trình, họ giúp Lục Hạo rửa mặt một chút rồi Lục Phi và Nhan Hạ mới trở về phòng của mình.

Ngay khi trở về phòng, Nhan Hạ lập tức nhìn Lục Phi: "Tại sao anh lại gạt em?"

"Hạo Hạo sợ em tức giận, mà anh cũng đã dạy bảo thằng bé rồi." Lục Phi nhìn vào vẻ mặt buồn bực của Nhan Hạ, lập tức giải thích, trong ánh mắt anh có một chút vui vẻ, cũng đã lâu không thấy Nhan Hạ tức giận với mình.

"Anh đang nhìn gì vậy?" Nhan Hạ thấy biểu cảm của Lục Phi, lập tức hỏi.

"Không có gì, chỉ cảm thấy được bộ dạng tức giận của em cũng rất xinh đẹp." Lục Phi trêu chọc. m a r i s m i u - l 3 q u y d o n

"Thật sao? Vậy thì anh hãy từ từ suy nghĩ về vẻ xinh đẹp đi! Đêm nay em sẽ ngủ với Hạo Hạo." Nói xong, Nhan Hạ quay đầu bước đi.

Chỉ là khi vừa bước đi, tay đã bị Lục Phi kéo lại.

Một giây tiếp theo, bởi vì quán tính nên cô trực tiếp nhào vào vòng tay của Lục Phi.

"Thật sự tức giận đến vậy sao?" Giọng nói trầm trầm của Lục Phi chậm rãi vang lên phía trên đỉnh đầu của Nhan Hạ, giọng nói êm tai làm cho người ta không nhịn được muốn an tâm bình tĩnh lại.

Thờ nhẹ ra một hơi, Nhan Hạ mới rầu rĩ không vui nói: "Em không tức giận, chỉ không hy vọng hai người gạt em."

"Em và Hạo Hạo giấu anh nhiều bí mật như vậy, còn anh với Hạo Hạo mới chỉ giấu một điều vậy thôi đã không thể chịu được rồi?" Lục Phi tiếp tục hỏi ngược lại.

Mà vừa nói những lời này, Nhan Hạ khô khan nói: "Em và Hạo Hạo đâu có bí mật nào?"

"Không có sao?"

"Là có mấy cái như vậy" Nói tới đây, giọng nói của Nhan Hạ không khỏi có chút chột dạ.

"Vậy bây giờ em vẫn còn muốn tức giận sao?"

"Không." Nhan Hạ vô thức lắc đầu.

"Ừm." Khẽ gật đầu, Lục Phi buông Nhan Hạ ra rồi trực tiếp đi vào phòng tắm.

Đợi sau khi cánh cửa phòng tắm đóng lại, Nhan Hạ mới có phản ứng lại, suy nghĩ về hành động dụ dỗ vừa rồi của Lục Phi, cả người đều lờ mờ.

Có phải cô vừa bị Lục Phi đùa giỡn rồi không?

Nhìn lại cửa phòng tắm một lần nữa, Nhan Hạ nhớ lại cuộc trò chuyện vừa nãy với Lục Phi, không thể không thừa nhận rằng đối phương nói rất có lý, nhưng cảm giác bức tức này là gì?

Rõ ràng..

Với tâm trạng chán nản, Nhan Hạ trực tiếp lên giường kéo chăn ra và đi ngủ.

Khi Lục Phi ra khỏi phòng tắm, anh nhìn thấy cả người Nhan Hạ đã được đắp chăn kín trên giường, chậm rãi đi lên trước, ngồi ở mép giường, thấy cô hô hấp vững vàng có thể thấy được là đã ngủ thiếp đi rồi.

Bất đắc dĩ lắc đầu, anh đứng dậy đi vào phòng tắm một lần nữa, khi anh bước ra trong tay đã có một cái chậu rửa mặt và khăn lông, sau đó chuẩn bị tháo trang sức và tẩy trang cho cô, tiếp đó ngồi ở mép giường từ từ lau mặt giúp Nhan Hạ.

Sau khi đã làm hết xong, anh mới dọn dẹp vật dụng, lúc này mới lên giường sau đó ôm Nhan Hạ vào trong lòng ngực.

Cho dù động tác của Lục Phi có lớn như thế nào nhưng Nhan Hạ cũng chỉ tìm một tư thế thoải mái sau đó ngủ tiếp.

Nhan Hạ đã quen thuộc lại càng không thể quen thuộc hơn với hơi thở trên người anh.

Lục Phi nghĩ về điều này thì trong lòng tràn ngập ấm áp.

Thực sự rất muốn ôm cô ấy như thế này, suốt đời!

Trong khi một gia đình đang nghỉ ngơi thoải mái ở nhà thì một người nào đó đã xem lại tập thứ hai của chương trình "Bố đã trở về" trên Internet.

Sau khi xem lại, một số người lại phát hiện có vấn đề rõ ràng với đoạn clip được biên tập cắt ghép trong chương trình "Bố đã trở về".

"Tôi tìm thấy một lỗi. Quần áo của Hạo Hạo và nam thần khác nhau khi họ đi ra ngoài và ở nhà. Trời ơi, đây có phải là một cánh cửa ma thuật không?" Một cư dân mạng dẫn đầu trong việc đăng một bình luận dưới bài viết.

Mà trong chốc lát, các cư dân mạng bắt đầu sôi nổi để lại lời bình luận tiếp theo.

"Thấy được."

"Nhìn kĩ lại, quay lại và xem một lần nữa, quả nhiên không giống nhau."

"Đây là được cắt ghép biên tập lại rồi, quá lộ liễu rồi, ha ha."

"Tôi rất tò mò rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì, tại sao lại cắt ghép thành nhiều đoạn như vậy....."

"Đi tìm hiểu đi!"

Sau đó, một nhóm người nhanh chóng đào bới tin tức trong nhiều ngày qua.

Chẳng mấy chốc, dưới con mắt "Hỏa Nhãn Kim Tinh" của cư dân mạng, họ đã thực sự tìm ra rồi.

Có một cư dân mạng đã trực tiếp kết hợp các video trong chương trình với đoạn video đánh người của Lục Phi vào ngày hôm đó. Anh ta bất ngờ phát hiện quần áo của Hạo Hạo giống nhau, sau đó còn có quần áo của Lục Phi ở lúc trước và lúc sau cũng giống nhau để làm chứng.

Mà sau khi tìm ra, kết hợp với chuyện của công ty giải trí England, mối ân oán giữa Dương Ngưng và gia đình một nhà ba người Lục Phi lại một lần nữa nổi lên. Có người đã quay lại chương trình, hy vọng họ có thể cung cấp lại video gốc vì họ phải xem bản thu thật sự.

Lần này, tổ chương trình gặp rắc rối rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Chiều Đến Cùng (Sùng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(dot)Net.

Chương 73

Edit: MarisMiu – Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Tất nhiên, nhóm chương trình biết rằng một số hình ảnh được chụp trong phim trường nếu nó được phát hành chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của mọi người.

Có điều gần đây scandal của Dương Ngưng trở nên quá lớn, vượt quá sức ảnh hưởng của Lục Phi, hơn nữa giải trí England cũng sẽ không để nó lộ ra ngoài.

Dù sao hiện giờ giải trí England cũng đã vô cùng đau đầu rồi.

Dựa vào điều này cho nên mới không muốn đắc tội với cả hai bên.

Không nghĩ tới ánh mắt của các cư dân mạng lại sắc bén có thể phát hiện ra lỗi nhanh như vậy.

"Đạo diễn, các bài bình luận của cư dân mạng đã bắt đầu nổ bom rồi." Bên trong đài truyền hình Việt Quất, một nhân viên vội vàng báo cáo với đạo diễn của tổ chương trình《Bố đã trở về》.

Nghe vậy, đạo diễn cảm thấy đi động của đối phương rồi nhìn.

"Chương trình thực tế, mặc dù nội dung cần phải được chỉnh sửa nhưng cũng không thể trực tiếp cắt bỏ hết như thế này chứ!"

"Chuyện này trước đó đã xảy ra, vì sao lại phải che giấu, chắc sẽ không phải bị giải trí England bên kia đè ép chứ?"

"! Mặc dù luôn muốn xem nam thần, tiểu nam thần và tiểu nữ thần nhưng thực sự không thích cách làm này của đài truyền hình."

"Dù sao đoạn video kia cũng đã bị phát tán, sẽ còn ảnh hưởng đến cái gì nữa sao?"

"Lúc nào cũng ra sức ủng hộ chương trình phát sóng, đài truyền hình Việt Quất không khỏi quá mức che chở với giải trí England nhỉ?"

"....."

Nhìn những dòng bình luận này, đạo diễn lại xoa huyết thái dương lần nữa, thật sự khó xử đến chết mất. Mặc dù mọi người đều nói tỷ lệ người xem tivi của《Bố đã trở về》rất cao nhưng nó cũng là đối thủ cạnh tranh với chương trình《Bố ơi mình đi đâu thế?》.

Không ai biết bọn họ đã phải bỏ biết bao nhiêu tâm trí vào một tác phẩm như vậy, mới có thể làm cho mọi người không thể đẩy chương trình《Bố ơi mình đi đâu thế?》qua một bên.

Ngoài ra, họ phải cạnh tranh xếp hạng với chương trình《Bố ơi mình đi đâu thế?》，nếu không nhờ vào khả năng và năng lực của Lục Phi và Lục Hạo thì sự nổi tiếng và phổ biến của《Bố đã trở về》có thể sẽ không tốt bằng《Bố ơi mình đi đâu thế?》.

Dù sao đối phương đã tổ chức đến mùa thứ hai và được rất nhiều người "bổ" hâm mộ, mà bọn họ lại chỉ mới vừa bắt đầu. **L3 quy đôn die n d a n l e q u y d o n**

Khẽ thở dài một hơi, đạo diễn nhìn về phía nhân viên này rồi nói: "Tạm thời không cần để ý tới, ngày mai hỏi lại giám đốc về chuyện này, **L3 quy đôn die n d a n l e q u y d o n** còn nữa liên hệ với Lục Phi và người phụ trách bộ phận quan hệ xã hội của giải trí England hỏi cách giải quyết của bọn họ rồi phản hồi tin tức lại cho tôi."

"Vâng."

Nhân viên gật đầu, sau đó nhanh chóng chạy đi làm việc.

Đạo diễn nhìn bóng dáng rời đi của nhân viên đó rồi nhìn tỉ lệ người xem TV mới nhất của ngày hôm nay, vừa lòng gật đầu, tuy rằng sau đó có xảy ra một chút sự cố nhưng may mắn đợt ratings lại đạt được thành tích không tồi, tiền thưởng của anh ta cũng có hi vọng rồi.

Ngoài ra, tin tức hợp tác tiếp theo với chương trình《bố ơi mình đi đâu thế?》vẫn chưa được truyền ra ngoài.

Bất kể ngày mai chuyện này được giải quyết ra sao thì chỉ cần tung tin đó ra là có thể vượt qua được cơn sóng gió này.

Nghĩ vậy, tâm trí của đạo diễn không còn nặng nề như trước nữa.

*

Ngày hôm sau, khi Nhan Hạ thức dậy, cô thấy cả người mình đang nằm trong vòng tay của Lục Phi.

Lại nghĩ về cuộc trò chuyện "kỳ lạ" giữa mình và Lục Phi đêm qua, trong lòng vẫn còn một chút tức giận, cả người chậm rãi lùi lại ý đồ muốn thoát khỏi vòng ôm của Lục Phi.

Có điều cô vừa mới lăn ra một vòng đã bị một cánh tay lớn "bắt" trở về.

"Có chuyện gì vậy? Cả đêm rồi vẫn còn chưa hết giận sao?" Lục Phi thì thầm, ôm lấy cơ thể mềm mại của Nhan Hạ lần nữa. Giọng nói sáng sớm còn mang theo một chút khàn khàn, nghe qua có vẻ rất gọi cảm giống như đang dụ dỗ Nhan Hạ vậy.

Nhan Hạ đột nhiên giật mình, nhớ lại đêm qua bị anh lừa như thế nào, lập tức giữ cho toàn bộ tinh thần rõ ràng.

Nhìn Nhan Hạ như vậy, Lục Phi khẽ nở nụ cười.

"Đã không còn tức giận rồi." Nhan Hạ nhìn vào nụ cười của Lục Phi, mặt cô lập tức đỏ lên rồi nói ngay lập tức. Trong khi nói chuyện còn lấy tay của Lục Phi ra khỏi eo của mình.

Nghĩ lại chuyện tối qua, cô chỉ cảm thấy làm vợ chồng với nhau đã nhiều năm như vậy rồi mà vẫn luôn bị dụ dỗ, có ... một cảm giác xấu hổ không nói nên lời, lại vẫn có chút buồn bực chính mình vì sao không thể thoát khỏi Ngũ Chỉ sơn* của Lục Phi?

(Nắm ngón tay, ý nói không thoát khỏi lòng bàn tay)

Nhìn miệng Nhan Hạ nói không giận nhưng khuôn mặt thì vẫn rầu rĩ không vui, Lục Phi duỗi tay giữ thẳng mặt Nhan Hạ, sau đó cúi đầu xuống hôn một cái rồi nói: "Về sau sẽ không bao giờ gạt em nữa."

"Anh còn muốn có về sau?" Nhan Hạ vô thức hỏi ngược lại, mà vừa nói vậy cả người lập tức đã có sức mạnh trở lại.

"Ừm, sẽ không có về sau." Lục Phi nói theo sau Nhan Hạ, giọng nói tràn đầy sùng nịch giống như muốn đim cho mọi người cùng chết đuối.

Nghe những lời nói bao dung này của anh, một chút buồn bực cuối cùng trong lòng Nhan Hạ lập tức biến mất không dấu vết. Lúc này, khi nhìn thấy vẻ cứng chiều trong đôi mắt của Lục Phi, mặt cô lập tức đỏ bừng, đột nhiên trong lúc đó cảm thấy có vẻ mình đã hơi làm kiêu?

Lục Phi thấy Nhan Hạ vì bản thân anh nhượng bộ mà khí thế cô thoáng cái tan đi, trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ: Sau bao nhiêu năm Nhan Hạ vẫn vậy, khi người khác nhượng bộ thì cô cũng "thu" lại.

Có điều trong nhiều năm qua Nhan Hạ vẫn thế, điều đó không phải nói rõ ràng anh đã bảo vệ cô cực kỳ tốt sao?

Nhớ lại đoạn đường đi qua giữa hai người, trái tim của Lục Phi lại dấy lên cảm giác hạnh phúc mãnh liệt lần nữa.

Mà khi Nhan Hạ cảm nhận được tầm mắt của Lục Phi đang ở trên người mình, cô chỉ cảm thấy được một sự dịu dàng lan tràn khắp người từ trên xuống dưới.

“Anh muốn dậy chưa?” Nhan Hạ hỏi, sau đó chạm lên bàn tay của Lục Phi ở trên mặt mình. Cô luôn cảm thấy rất xấu hổ khi cứ bị anh giữ như thế này.....

Lục Phi cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng trong lòng bàn tay, trong mắt lại nhିễm ý cười lần nữa. Anh duỗi tay nheo khuôn mặt Nhan Hạ một cái sau đó buông Nhan Hạ ra, xốc chân lên rồi đứng dậy, quay đầu lại nhìn Nhan Hạ, tiếp tục nói: “Anh đi làm bữa sáng, em gọi Hạo Hạo dậy nhé.”

“Dạ.” Nhan Hạ nghe được những lời này, giống như có một vị cứu tinh, cô nhanh chóng đứng dậy rời khỏi giường, sau đó dọn dẹp một chút rồi mới rời khỏi phòng.

Nhìn vào bóng dáng nhỏ bé của Nhan Hạ, Lục Phi lắc đầu bất lực, sau đó cũng đi theo sau ra khỏi phòng.

“Mẹ ơi.....” Nghe giọng nói mơ mơ màng màng của Lục Hạo, Lục Phi vui vẻ đi vào phòng bếp.

Không có độ sáng ở trước ống kính, cũng không có sự lạnh nhạt xa cách trước mặt các phóng viên, Lục Phi trở về với một người đàn ông bình thường của gia đình, mặc dù vậy nhưng anh vẫn rất vui vẻ hạnh phúc.

Khi Lục Phi bước vào bếp, mở tủ lạnh để chuẩn bị cho những gì sẽ ăn sáng nay thì điện thoại trong túi anh vang lên tiếng nhạc.

Khi lấy điện thoại ra thì thấy một dãy số lạ hiện trên màn hình.

Sau một hồi, Lục Phi nhận cuộc gọi.

"Xin chào, xin hỏi có phải anh Lục Phi không?" Đầu dây điện thoại bên kia truyền tới một giọng nói thấp thỏm không yên.

“Là tôi.” Lục Phi lạnh nhạt đáp lời.

“Tôi là nhân viên trong đoàn làm phim chương trình《bố đã trở về 》của đài truyền hình Việt Quất, vì hôm qua sau khi phát xong tập mới nhất đã có một số người đã thấy sự không ăn khớp giữa các cảnh. Một phần lớn nội dung bị cắt nên cư dân mạng yêu cầu phải công khai đoạn video đó ra cho nên đạo diễn bảo tôi hỏi qua ý kiến của anh một chút.” Nhân viên ở đầu dây bên kia kiên nhẫn giải thích, giọng nói cũng có chút lo lắng.

“Đợi lát nữa tôi sẽ trả lời lại.” Sau khi nghe xong lời giải thích, Lục Phi chỉ dừng động tác trong tay một lát sau đó tiếp tục nói.

“Được.” Nhân viên đáp.

Sau khi cúp điện thoại, Lục Phi nhanh chóng mở trình duyệt rồi tìm đến kênh giải trí, tin đứng đầu đầu sòng gió nổi bật nhất liên quan đến tổ chương trình lược bỏ thêm bớt một số cảnh quay trong《bố đã trở về 》, thậm chí một số người đã tìm ra mối liên hệ của bộ quần áo họ mặc vào ngày hôm đó.

Các bạn hữu trên mạng thật đúng là rất vạn năng! Lục Phi yên lặng nghĩ trong lòng.

Sau khi xem đoạn so sánh giữa hai video, Lục Phi lại chuyển tới Weibo của mình.

Trên đây hỏi thăm về bản thân anh nhiều hơn về việc hỏi chi tiết trong cảnh, rất nhiều fans hỏi có phải có người đang tạo áp lực vào chương trình của anh hay không.

Sau khi đọc xong, Lục Phi cũng hiểu tại sao giọng nói của nhân viên đó lại lo lắng như thế.

Bởi vì đoạn video được quay vào ngày hôm đó chỉ có thêm đầu vào lừa cho các sự kiện giải trí của England trong những ngày qua, hiện tại Dương Ngưng hoặc là ở luôn bên trong lao ngục hoặc là ra ngoài nghênh đón những ảnh hưởng tồi tệ hơn từ xã hội, điều đó lại ảnh hưởng đến giải trí England và nhiều ngôi sao ở trong đó nữa.

Nhưng trong quá trình ghi hình có cảnh Lục Hạo chạy ra đẩy Dương Ngưng, đó là một điều đáng lưu ý trong lòng Lục Phi, tuy nói phản ứng lúc đó của Lục Hạo là rất bình thường nhưng anh không muốn để con trai của mình vì làm chuyện này mà bị mọi người bàn tán phê bình.

Dương Ngưng và giải trí England không đáng để Hạo Hạo phải chịu nhiều ảnh hưởng như vậy.

Nghĩ vậy Lục Phi trực tiếp trở về màn hình chính, bấm số gọi lại cho nhân viên kia: “Tôi từ chối công bố.”

“Giải trí England bên kia cũng không muốn công khai, hiện giờ trên mạng rất khốc liệt, đến lúc đó rất có khả năng sẽ cần sự phối hợp của anh vào thời điểm đó.” Nhân viên bên đầu dây điện thoại bên kia lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi, điều anh ta sợ nhất vẫn là cách giải quyết của Lục Phi và giải trí England không đồng nhất.

Tổ chương trình chắc chắn không hy vọng lại đắc tội với bất kỳ bên nào.

“Phối hợp cái gì?” Nghe được bốn chữ phối hợp với giải trí England này, đôi mắt Lục Phi không khỏi tối sầm lại. Anh nghĩ đến một cái tên: Trần Cảnh, tại sao đối phương lại có điều ác ý với anh, tạm thời anh vẫn còn chưa rõ ràng lắm.

“Anh có tiện tới đây một lát không? Bên này sẽ cùng Trần tổng của giải trí England cùng nhau bàn bạc phương án tiếp theo.”

“Chín giờ tôi sẽ tới.” Lục Phi nhìn thoáng qua đồng hồ, trực tiếp đáp.

“Được, chúng tôi chờ anh.”

Cúp điện thoại xong, Lục Phi lập tức gửi một tin nhắn cho Vuư Khánh.

Sau khi gửi xong, lúc này Lục Phi mới hoàn toàn chuyên tâm nấu bữa sáng.

Mà lúc này, khi Nhan Hạ dẫn Lục Hạo đi ra khỏi phòng thì thấy Lục Phi vẫn chưa làm xong bữa sáng lập tức cảm giác được có gì đó kỳ lạ, bình thường nếu anh đã làm cái gì là sẽ làm rất nhanh? Mà hiện giờ nhìn dáng vẻ này xem ra mới chỉ vừa bắt đầu?

“Ba, ba thật chậm, nếu lát nữa Hạo Hạo đến trễ thì phải làm sao?” Lục Hạo đứng ở cửa phòng bếp, nhìn hành động của Lục Phi thì không nhận được thúc giục, quan trọng nhất chính là lúc này bụng của cậu bé đã xẹp lép.

“Sẽ không để con bị trễ, chờ ba.” Lục Phi trực tiếp nói.

“Dạ.” Lục Hạo nhẹ nhàng dạ một tiếng, sau đó lập tức quay người đi đến bên cạnh bàn ngồi chờ.

Sau khi Hạo Hạo đi ra ngoài, Nhan Hạ đi tới bên người Lục Phi: “Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Truyện chỉ được edit và đăng tải duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn, vui lòng không reup dưới mọi hình thức.

“Có một số cư dân mạng đã nhìn ra cảnh quay của《bố đã trở về》không trùng khớp với nhau, họ cho rằng những cảnh quay đó được cắt ghép từ một cảnh khác và bọn họ hy vọng rằng tổ chương trình sẽ công khai những phân đoạn thật.” Lục Phi vừa nói vừa chậm rãi rắc gia vị vào nồi.

“Anh nói như thế nào?” Nhan Hạ nghe xong cũng im lặng một chút, sau đó hỏi.

“Từ chối rồi! Hơn nữa cho dù anh đồng ý, giải trí England bên kia chưa chắc sẽ đồng ý.” Lục Phi quay lại, sau đó vớt lên đủ một chén mì rồi đi ra khỏi phòng bếp, đặt ở trước mặt Lục Hạo.

“Cảm ơn ba.” Lục Hạo nói, vui vẻ cầm chiếc đũa và thìa bắt đầu ăn.

Xoa đầu Lục Hạo, Lục Phi lại đi vào phòng bếp lần nữa, thấy hai chén mì đã được múc ra sẵn ở trước mặt, lập tức đi tới nhận lấy từ trong tay Nhan Hạ .

Khi hai người cùng xuất hiện ngoài phòng ăn thì thấy miệng của Lục Hạo đầy dầu, bộ dạng cậu bé ăn từng miếng lớn giống như đang ăn thứ gì đó độc đáo và vô cùng ngon miệng.

Nhìn cậu bé ăn đều sẽ có một cảm giác thèm ăn. Cảm nhận được trong bụng mình kêu đói, Nhan Hạ cũng nhanh chóng cầm lấy chiếc đũa lên bắt đầu ăn.

Ăn được vài miếng, cô lại tiếp tục nhìn về phía Lục Phi nói: “Vậy tiếp theo sẽ xử lý như thế nào?”

“Anh sẽ đến đài truyền hình Việt Quất trước, có vẻ như đài Việt Quất và England còn nóng hơn anh.” Lục Phi nói nhẹ nhàng như không có chuyện gì xảy ra, về vấn đề này anh đang chiếm quyền chủ động, đi đài truyền hình Việt Quất chủ yếu là muốn gặp mặt Trần Cảnh mà thôi.

“Em sẽ đi cùng với anh?” Nghĩ vậy, Nhan Hạ lại tiếp tục nói.

“..... Được.” Lục Phi nhìn lướt qua Nhan Hạ, cuối cùng vẫn đáp ứng.

Vợ chồng họ cũng nên chia sẻ gánh vác trách nhiệm trong tương lai.

“A, con ăn xong rồi!” Cầm lấy cái tô uống một ngụm canh cuối cùng bên trong, Lục Hạo chép miệng nói, sau đó đôi mắt nhìn chăm chú vào cái tô mì lớn vẫn còn nguyên ở trước mặt Lục Phi.

Lục Phi và Nhan Hạ liếc mắt nhìn nhau, đều coi như không thấy, lập tức cúi đầu xuống ăn.

Lục Hạo thấy thế thì dời ánh mắt về phía Nhan Hạ.

Nhan Hạ cũng chỉ cười với Lục Hạo, sau đó lại cúi đầu ăn.

Nhìn ba mẹ “lạnh nhạt vô tình” với mình, Lục Hạo vươn đầu lưỡi liếm miệng. Nó thật sự ăn rất ngon nà!

Ba mẹ thật đúng là không biết thưởng thức gì hết!

Lục Hạo nói thầm trong lòng.

Lục Hạo nhìn xuống cái tô rỗng của mình, chỉ có thể rằng mình đã ăn quá nhanh.

Sau khi ăn bữa sáng xong, một nhà ba người trực tiếp ra khỏi cửa, trong chiếc lát đã tới nhà trẻ.

Có điều lúc tới nhà trẻ nhìn phía ngoài đều trống rỗng, bên trong chỉ có một ít người làm việc ra vào, gia đình ba người đều ngại ngần cả người.

“Ba mẹ, hôm nay là thứ bảy không đi học, ngày mai là ngày kỷ niệm ngày thành lập trường mới cần phải tới trường.” Lục Hạo với lấy cặp sách nhỏ của mình, giở ra một cuốn lịch nhỏ trong đó, sau đó nói.

Nghe vậy Nhan Hạ nhìn thoáng qua Lục Phi, thói quen đã thành tự nhiên nên cô cũng quên mất!

Khoảng thời gian cuối tuần vừa rồi, đoàn làm phim đều đến quay chương trình “Bố đã trở về”, vì vậy cô cũng quên hết khái niệm về ngày cuối tuần.

“Khụ..... Chúng ta cùng đi đài truyền hình Việt Quất.” Lục Phi ho nhẹ một tiếng, lập tức quay đầu xe, thẳng đường tới đài truyền hình Việt Quất.

Lúc đến nơi, trước cửa đã có một ít phóng viên đứng chờ sẵn ở đó.

Nhìn thấy một nhà ba người Lục Phi đã đến lập tức vội vàng chạy lại.

“Hôm nay một nhà ba người các vị tới công ty là vì chuyện chỉnh sửa nội dung trong chương trình lần này phải không?”

“Về chuyện bị chỉnh sửa này, Lục Phi anh có biết trước không?”

“Anh có đồng ý công khai đoạn video đã bị cắt kia không?”

Các phóng viên mỉm cười nhìn nhau, nhưng vẫn chú ý đứa trẻ đang được Lục Phi ôm. Họ vẫn giữ khoảng cách xa hơn một chút, hơn nữa không dồn dập như trước đó.

“Ba ơi, các chú đang nói cái gì vậy? Hạo Hạo nghe không hiểu.” Sau khi các phóng viên liên tục đặt câu hỏi, Lục Hạo ngẩng đầu lên hỏi.

Mà câu nói “các chú” này lập tức khiến tâm tình các phóng viên dậy sóng, bọn họ nhìn còn trẻ hơn nam thần quốc dân Lục Phi này sao? Đương nhiên sẽ không, nhưng nghe xưng hô này xong trong lòng rất ngọt ngào.

“Những chú này của con đang hỏi ba một số vấn đề, con đừng nói chen vào.” Lục Phi đáp lời, lúc nói đến các chú này cũng ngập ngừng một lát, tuổi tác của những phóng viên này phần lớn đều hơn bốn mươi tuổi, tuy có một ít người trẻ tuổi, nhưng bốn mươi tuổi mà lại so sánh với “tuổi trẻ” của anh thì thật đúng là có một chút áp lực.

“Dạ.” Lục Hạo gật đầu nhỏ, sau đó dùng hai tay nhỏ bưng kín miệng của mình, ra vẻ không nói chuyện nữa.

Vỗ về Lục Hạo xong, lúc này Lục Phi mới nhìn về phía các phóng viên, chậm rãi mở miệng nói: “Về chuyện chương trình bị cắt ghép, thực sự trước đó tôi đã biết, hơn nữa cũng đồng ý cắt bỏ và ghép vào một cảnh quay khác.”

“Là có nguyên nhân gì sao?”

“《Bố đã trở về》là một chương trình dành riêng cho bố và con, tôi hy vọng sẽ mang đến cho mọi người một sự ấm áp thay vì một số tranh cãi không thể giải thích được.” Lục Phi mở miệng, nói ra những lời khiến các phóng viên không thể nào bắt bẻ.

Các phóng viên không khỏi nôn mửa trong lòng một trận.

Họ không bao giờ nghĩ rằng Lục Phi người luôn kiệm lời ở trước mặt phóng viên, vậy mà hôm nay lại có thể tiếp nhận trả lời phóng vấn và nói nhiều như vậy.

Bọn họ nên cảm thấy “thụ sủng nhược kinh”, nhưng thực tế là đã nói rất nhiều, khiến cho mọi người bỗng chốc không biết nên làm cái gì bây giờ?

Khi các phóng viên đang suy ngẫm nên nói gì thì một chiếc xe hơi sang trọng xuất hiện ở cửa.

Khi nhìn thấy chiếc xe, trong đầu các phóng viên nghĩ ngay đến tổng giám đốc của giải trí England - Trần Cảnh.

Vị tổng giám đốc hầu như không xuất hiện trước mặt công chúng rồi cuộc hôm nay cũng chịu xuất hiện rồi?

Ngay sau đó, các phóng viên không chút khách khí mà vút bỏ Lục Phi chạy về phía chiếc siêu xe đó.

Tiếp đó, tài xế dẫn đầu bước xuống, đi đến chỗ ghế ngồi phía sau xe, chậm rãi mở cửa xe ra.

Khi cửa xe mở ra, một chân dẫn đầu xuất hiện.

Ngay sau đó, một bóng dáng cao lớn cứ thế xuất hiện trước ống kính của các phóng viên.

Các phóng viên đều biết đến Trần Cảnh.

Nhưng trước kia, khi họ gặp nhau, họ không được phép chụp ảnh, có thể nói hiện tại trên mạng hoàn toàn không có hình chụp của Trần Cảnh.

Có lẽ đại đa số mọi người đều nghĩ rằng tổng giám đốc Trần cũng giống như tổng giám đốc của các công ty giải trí khác đều nghĩ là một ông chú bốn năm chục tuổi, nhưng thực tế Trần Cảnh chỉ mới ba tuổi, hơn nữa bộ dạng cũng không thua kém ngôi sao là mấy..... m a r i s m i u - 1 3 q u y d o n

Lúc này gặp mặt vẫn là kiểu người khiến người ta phải kính sợ!

Lục Phi cũng nhìn chằm chằm Trần Cảnh, bọn họ cũng vừa vặn có vài lần duyên phận, nhưng ấn tượng lại vô cùng khác sâu đối với anh ta.

Dường như có chút địch ý, còn giúp đỡ kiểm soát mọi chuyện của Dương Ngưng..... Mỗi một chuyện đều khiến anh cảm thấy kỳ lạ.

“Mẹ ơi, mẹ bị sao vậy?” Lúc Lục Phi đang nhớ lại, bên tai vang lên giọng nói lo lắng của Lục Hạo.

Lục Phi quay đầu lại nhìn chỉ thấy cả khuôn mặt Nhan Hạ tái nhợt không một chút máu.

Mà cô đang nhìn chằm chằm về một hướng, lại đúng là hướng của Trần Cảnh.

Trong lòng Lục Phi lộp bộp một trận.

Nhan Hạ quen biết Trần Cảnh?

Ý nghĩ này chỉ trong khoảng thời gian ngắn, nháy mắt tiếp theo, Lục Phi đã đứng trước người Nhan Hạ, đối diện cô, một tay sờ lên mặt Nhan Hạ: “Em sao vậy?”

“Không..... Chuyện.” Khoảnh khắc nhìn thấy Trần Cảnh, toàn bộ đầu óc Nhan Hạ đều trống rỗng.

Trần Cảnh vậy mà lại là Trần Cảnh Thâm.

Là người đầu tiên trước khi gặp được Lục Phi, là người tạo thành bóng ma trong cuộc đời cô.....

Anh ta lại xuất hiện trước mặt cô một lần nữa.

Vốn cho rằng anh ta chỉ mãi là quá khứ.

Trong lòng Nhan Hạ không nhịn được run rẩy một hồi, lúc này chỉ có nhìn Lục Phi cô mới có một chút sức lực để đứng vững.

Dù thế nào Lục Phi cũng nhìn ra được sự bất thường của Nhan Hạ, có điều anh không muốn lúc này tăng thêm gánh nặng cho Nhan Hạ, sau đó ôn nhu nói: “Chúng ta đi vào nhé?”

“Ừm.” Giọng nói của Nhan Hạ vẫn còn mang theo một chút run rẩy.

Lục Phi không trả lời, anh chỉ gất gao ôm Nhan Hạ, sau đó đi vào phía bên trong.

“Lục Phi.” Mà lúc này, sau lưng lại truyền đến tiếng gọi của Trần Cảnh.

Lục Phi dừng bước nhưng cơ thể của Nhan Hạ bên cạnh lại cứng đờ.

Cô nghĩ đến Lục Phi còn đang ở bên cạnh mình, trong lòng lén lút thở ra một hơi, rồi quay người lại với Lục Phi.

Bàn tay kéo lấy cánh tay của anh, dường như Nhan Hạ có rất nhiều sức mạnh, sau đó ánh mắt nhìn thẳng vào Trần Cảnh.

Thấy Nhan Hạ có thể nhìn thẳng vào mình, ánh mắt Trần Cảnh hơi u ám, sau đó như cười như không nhìn chăm chăm vào Nhan Hạ nói: “Nhan Hạ, đã lâu không gặp.”

“Trần tổng anh quen biết Nhan tiểu thư sao?” Phóng viên bên cạnh chạy tới nhìn Trần Cảnh, không khỏi đặt câu hỏi.

"Tôi và Nhan Hạ là bạn cùng lớp từ tiểu học đến trung học, nhưng cũng đã hơn mười mấy năm không gặp nhau rồi, không nghĩ tới lại khéo như vậy. Cô ấy đã kết hôn và có con, còn tôi vẫn là một người cô đơn." Trần Cảnh nói xong, trong giọng nói còn chứa chút hoài niệm, mà Nhan Hạ nghe xong lại sợ hãi.

Trước đây, anh ta từng dùng giọng điệu này để điều khiển cuộc sống của cô từng chút một.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Đúng vậy, bọn họ đã hơn mười mấy năm không gặp mặt.

Thấy Nhan Hạ đáp lại, khóe môi đang cong lên hình cung của Trần Cảnh lập tức nín lại thành một đường thẳng, sau đó nhìn về phía Lục Phi: “Thực vinh hạnh, lại gặp nhau nữa rồi.”

Nói xong, giờ tay tới trước mặt Lục Phi.

Mà lúc này, một tay Lục Phi đang ôm Lục Hạo, marismiu - ddlqd một tay thì bị Nhan Hạ kéo, nếu muốn bắt tay chỉ có thể buông một trong hai người ra.

Ngay sau đó, Lục Phi đặt Lục Hạo xuống, rồi đưa tới một bàn tay kia của Nhan Hạ, sau đó vươn cánh tay vừa mới ôm Lục Hạo ra bắt tay với Trần Cảnh: “Đã lâu không gặp.”

Hai bàn tay siết chặt, đôi mắt nhìn thẳng, dường như có gì đó đang chảy trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(dot)Net.

Chương 74

Edit: MarisMiu _ Diễn đàn Lê Quý Đôn

Các phóng viên xung quanh nhìn vào đôi bàn tay nắm chặt của họ rồi lại nhìn vào hai khuôn mặt lạnh lùng đó, đột nhiên cảm thấy nhiệt độ xung quanh đã giảm xuống hơn một nửa.

Nhan Hạ nhìn bàn tay hai người đang nắm chặt, trong lòng cũng có một cảm giác khác thường không ngừng nhen nhóm lên.

Quá khứ và hiện tại lại trùng hợp trong cùng một địa điểm như thế.

Từ trước đến nay Nhan Hạ chưa bao giờ nghĩ tới lại gặp nhau trong một hoàn cảnh như thế này.

“Mẹ ơi, ba bắt tay với bác này cũng được một lúc lâu rồi.” Giọng nói thanh thúy của Lục Hạo đột nhiên vang lên phá vỡ sự im lặng vào lúc này.

Sự chú ý của các phóng viên cũng lập tức bị Lục Hạo hấp dẫn, không phải cái gì khác, mà là.....

Lục Hạo gọi bọn họ là chú nhưng lại kêu Trần Cảnh là bác?

Đây thực sự là một cách gọi quá kỳ ảo, bởi vì dù bất kể thế nào Trần Cảnh vẫn trẻ hơn bọn họ rất nhiều.

Lục Phi cũng rất vừa lòng với một tiếng "bác" này của Lục Hạo, anh lập tức buông tay Trần Cảnh, cười nhẹ nói: “Gặp lại sau, cả nhà chúng tôi đi vào trước, chỉ sợ Trần tổng đang có việc bận rồi.”

Nói xong Lục Phi liếc nhìn các phóng viên.

Các phóng viên thấy Lục Phi nói vậy mới nhớ tới mục đích của họ, lại vây quanh Trần Cảnh lần nữa.

“Trần tổng, ngài có ý kiến gì về sự kiện bê bối lần này của quý công ty không?”

“Anh có biết rõ về chuyện của Dương Ngưng và các lãnh đạo cấp cao của công ty chứ?”

"..."

Cộng thêm vụ bê bối của công ty giải trí England, rõ ràng vào lúc này Trần Cảnh lại càng được hoan nghênh hơn một ít.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Lục Phi vẫn không chút thay đổi, sau đó một tay ôm lấy Lục Hạo một tay nắm lấy tay của Nhan Hạ chậm rãi đi vào bên trong.

Trong toàn bộ quá trình Nhan Hạ vẫn luôn vẫn duy trì sự trầm mặc.

Đứng sau ba người, Trần Cảnh đứng tại chỗ nhìn vào bóng dáng hài hòa của ba người, đôi mắt hứng hờ lạnh nhạt.

Mãi cho đến đi vào bên trong đại sảnh của đài truyền hình Việt Quất, Nhan Hạ mới cảm giác được ánh mắt luôn dõi theo phía sau biến mất.

Lục Phi thấy Nhan Hạ lén lút thở ra một hơi mới nhìn thoáng qua cô, sau đó quay đầu lại nheo cái mũi của Hạo Hạo, nói: “Hạo Hạo, tại sao con lại kêu người đó là bác?”

“Hạo Hạo không thích chú ấy, cho rằng kêu “bác” chú ấy sẽ không vui giống như những chú lúc trước.” Lục Hạo nghiêng đầu nhỏ nói, tuy rằng cậu bé không rõ vì sao bọn họ lại để ý đến xưng hô giữa chú và bác như thế, nhưng cậu rất rõ một điều rằng khi những người này nghe từ bác sẽ không thích nhưng khi nghe đến chú thì lại có vẻ rất vui vẻ.

Chỉ có thể nói một câu, cảm giác của đứa nhỏ này rất nhạy bén.

Nghe nói vậy, Lục Phi nở nụ cười: “Hạo Hạo thật thông minh.”

“Hạo Hạo đương nhiên thông minh!” Lục Hạo dương dương đắc ý đáp lại lời nói của Lục Phi.

Sau khi nói xong, ánh mắt đảo qua trên người Nhan Hạ: “Hình như mẹ đang không vui?”

Nghe được Lục Hạo gọi chính mình, Nhan Hạ ngừng đầu nhìn qua Lục Hạo, khóe môi hơi cong nói: “Mẹ đúng là có chút không vui nhưng nhìn đến Hạo Hạo thì lập tức cảm thấy vui vẻ.”

“Hi hi.” Nghe nói vậy Lục Hạo lập tức vui vẻ nở nụ cười.

Lúc này, Nhan Hạ dời ánh mắt về phía Lục Phi dường như có lời gì muốn nói.

Sau đó Lục Phi nheo lòng bàn tay của Nhan Hạ: “Về nhà rồi nói.”

“Ừm, về nhà rồi nói.” Lục Phi duy trì thái độ này tạo cho Nhan Hạ rất nhiều động lực.

Nặng nề hít vào một hơi sau đó chậm rãi thở ra.

Còn không phải là chuyện của Trần Cảnh Thâm sao?

Hơn nữa, cô cũng đã không phải là Nhan Hạ của mười mấy năm trước.

Thấy cảm xúc của Nhan Hạ cũng trở lại bình thường, tuy trong lòng Lục Phi an tâm nhưng vẫn chặt chẽ ghi tạc cái tên Trần Cảnh này vào trong lòng.

Sau đó có nhân viên đi xuống dưới sảnh đón Lục Phi đi vào trong.

“Anh Lục, mời bên này.” Nhân viên cung kính nói.

“Đợi một lát.” Lục Phi đáp lại, tiếp đó lấy di động ra gọi một cuộc cho Hình Ảnh.

“Chị Hình.” Điện thoại được kết nối, Lục Phi liền gọi tên cô.

“.....”

“Chị có thể tới đón Nhan Hạ một chút được không? Đưa cô ấy và Hạo Hạo về nhà.”

“.....”

“Ừm, hiện tại có một số việc không tiện.”

“.....”

“Được, tôi ở đài truyền hình Việt Quất.”

“.....”

Sau khi nói chuyện với Hình Ảnh xong, Lục Phi mới nhìn về phía Nhan Hạ: “Em đưa Hạo Hạo trở về trước, còn chuyện bên này anh sẽ xử lý.”

“Được.” Nhan Hạ gật đầu, lúc này lòng của cô có chút phập phồng lên xuống, cô vẫn chưa tìm được phương pháp có thể tâm không gợn sóng đối mặt với Trần Cảnh, càng quan trọng hơn là hiện tại cô đang có thai, cô càng không thể làm cảm xúc của bản thân dao động quá lớn.

Rời đi, mới là lựa chọn tốt nhất với cô.

Có điều cô cũng cảm thấy may mắn vì hôm nay có thể gặp được Trần Cảnh Thâm tại đây.

Cô cũng hiểu rất rõ anh ta, chỉ cần nhìn trúng đồ vật hoặc người thì anh ta sẽ không cho phép nó thoát khỏi sự khống chế của mình.

Cô từng cho rằng mười mấy năm không gặp có thể anh ta sẽ thay đổi, nhưng chỉ trong một cái liếc mắt kia cô đã biết Trần Cảnh Thâm vẫn là Trần Cảnh Thâm, cho dù mười mấy năm trời qua vẫn không thay đổi.

Chỉ là không biết khả năng khống chế đối phương của anh ta có còn hay không.

Cô không dám tưởng tượng đối phương sẽ làm ra những chuyện quá đáng gì.

Nghĩ đến đây, Nhan Hạ nhìn Lục Phi nói: “Lục Phi, hãy cẩn thận với anh ta.”

Nghe vậy, vẻ mặt Lục Phi ngưng trọng một chút, m a r i s m i u - 13 q u y d o n anh ta trong miệng Nhan Hạ là ai đã rõ ràng.

Lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nhan Hạ, Lục Phi khẽ lên tiếng “Ừm.”

Tuy nhiên lúc Nhan Hạ không để ý, đôi mắt của Lục Phi lóe lên.

Anh chưa bao giờ biết Nhan Hạ lại có một cảm giác sợ hãi về một người như thế.

Một lát sau, Hình Ảnh cũng tới đài truyền hình Việt Quất, sau khi cô đi vào, Trần Cảnh cũng đi vào từ bên ngoài.

Người nhân viên nhìn thấy Trần Cảnh cũng nhanh chóng chạy lên chào đón.

Trần Cảnh cũng đáp lại một câu sau đó anh ta lại bước về phía trước.

Có điều lúc này Lục Phi lại trực tiếp chặn trước người anh ta.

Còn Nhan Hạ thì ôm Lục Hạo nhìn về phía Hình Ảnh nói: “Chị Hình, chúng ta đi thôi.”

“Được.” Hình Ảnh tuy cảm thấy tò mò với tình huống trước mắt nhưng cũng làm hết phận sự dẫn Nhan Hạ đi ra ngoài.

Lục Phi và Trần Cảnh hai người giống như là chưa bao giờ gặp nhau, trong lúc hai bên gắt gao nhìn đối phương thì bầu không khí quanh người lại càng lạnh lẽo hơn vài phần khi ở bên ngoài.

“Lục Phi, anh thực không tồi, thật không hổ được cô ấy coi trọng làm chồng.” Trần Cảnh đột nhiên cười một tiếng, ngũ quan trên mặt bởi vì nụ cười này mà có vẻ nhu hòa hơn một ít.

“Anh cũng thật không tồi, tôi rất ít khi nhìn thấy cô ấy sợ hãi một người như thế.” Lục Phi trái lại lạnh như băng đáp trả nói, anh chưa bao giờ bỏ phí tâm tư với những người đáng ghét.

“Sợ hãi? Từ này rất thú vị, sao anh không nói là khó kim lòng nổi, nói thí dụ như gặp được tình nhân cũ gì đó.” Trần Cảnh thấp giọng ha hả cười nói, giọng nói không thể nói là từ tính nhưng lại mang theo một chút u ám.

“Vợ của tôi không có tình nhân cũ, chúng tôi là mối tình đầu của nhau.” Lục Phi không bị ảnh hưởng bởi những lời nói của đối phương, vẫn bình tĩnh tự nhiên.

Trần Cảnh nghe Lục Phi nói những lời này, ánh mắt càng ngày càng lạnh, nụ cười trên môi lại càng sâu hơn, sau đó tiếp tục nói: “Nếu lúc trước không phạm phải một lần sai lầm, anh cho rằng anh có cơ hội?”

“Nhưng thực tế là tôi đã có cơ hội.” Lục Phi chống lại tầm mắt của Trần Cảnh, khóe môi cũng gợi lên một vòng cung lạnh lẽo, thờ ơ mà lại mang theo xa cách.

Trong lúc hai người người nói ta đáp, dường như có từng đợt “sấm sét vang dội ầm ầm”.

Nhân viên kia ở một bên lắng nghe sớm đã bị choáng váng bởi nội dung từ trong miệng hai người.

Anh ta hẳn là không nghe lầm chứ?

Lục Phi và tổng giám đốc của giải trí England rất có khả năng là tình địch?

Tin tức này nếu mà được truyền ra ngoài.....

Ngay khi ý tưởng này xuất hiện, khoảnh khắc tiếp theo lập tức có hai tầm mắt quét thẳng lên trên người, ngược mắt thì thấy hai khuôn mặt tuấn mã với sự tương phản mãnh liệt.

“Lục anh đế, Trần tổng.”

“Cuộc đối thoại giữa chúng tôi chỉ có một mình cậu biết, nếu chuyện này mà truyền tới tai người thứ tư, về sau cậu có thể sẽ không còn khả năng tận hưởng ánh mặt trời tốt đẹp nữa.” Trần Cảnh cười tủm tỉm nói với nhân viên đó.

Mà nhân viên này nghe vậy liền không nhận được bùng kín ngực, đây là trần trụi uy hiếp sinh mệnh mà!

Mà lúc này Lục Phi cũng liếc mắt nhân viên này một cái.

“Tôi bảo đảm chuyện này sẽ không truyền đến tai bất kỳ ai.” Nhân viên đó không đợi Lục Phi mở miệng nói chuyện, liền chủ động mở miệng nói.

Anh ta đã nghe nói qua chủ tịch của công ty giải trí England xuất thân từ thế giới ngầm. Nếu anh ta dám loan truyền thật chỉ sợ cuộc sống của anh ta có thể sẽ biến mất.

“Mời dẫn đường.” Trần Cảnh tiếp tục hồ hững nói.

“Vâng, vâng.” Nhân viên kia không nhận được lau trán một cái, anh ta cảm giác chính mình giống như đang đổ mồ hôi lạnh.

Lục Phi vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng với sự uy hiếp của Trần Cảnh, khi Trần Cảnh dùng lời nói cảnh cáo nhân viên này cũng không nhắc nhở đến anh.

Có điều, anh sợ sao?

Đương nhiên không sợ, đối phương có chiêu gì anh sẽ tận lực bồi tiếp.

Nhan Hạ là điểm mấu chốt duy nhất của anh.

Đụng vào nó, có nghĩ là “chết”!

*

Lúc này, ở phía bên kia, Nhan Hạ đang ngồi ở trong xe của Hình Ảnh, cô ngồi bên cạnh Lục Hạo, trong tay cầm đi động lướt xem mọi tin tức có liên quan đến Trần Cảnh.

Quay ngược thời gian về vài năm trước, chứng kiến Trần Cảnh dựa vào khả năng của bản thân để đưa giải trí England đi đến được ngày hôm nay, đáy lòng Nhan Hạ dâng lên sự cảnh giác.

Người nhà Trần Cảnh hy vọng Trần Cảnh có thể kế thừa công việc kinh doanh của gia tộc. Trần Cảnh đã đi vào giới giải trí nhiều năm, chỉ có thể nói rằng Trần Cảnh đã bị gia đình họ từ bỏ hoặc là anh ta đã thành công không chế gia tộc của mình.

Dựa vào sự hiểu biết của cô về Trần Cảnh, điều thứ hai là có khả năng nhất.

Nghĩ vậy, Nhan Hạ không nhịn được thất thần.....

Nói như vậy, liệu bọn họ có thể thoát khỏi sự trêu đùa của đối phương không?

Trái tim của Nhan Hạ không khỏi có chút hốt hoảng.

“Mẹ ơi.....” Lục Hạo nhìn bộ dạng của Nhan Hạ thì vội vàng lay cơ thể cô.

“Hạo Hạo, làm sao vậy?” Nhan Hạ nhìn về phía Lục Hạo cố gắng cười nói.

“Mẹ hát cho con nghe đi? Hạo Hạo muốn nghe.” Lục Hạo mong chờ nhìn Nhan Hạ.

“Được.” Nhan Hạ nở nụ cười, sau đó ôm Lục Hạo khẽ cất tiếng hát.

Khi tiếng ca vang lên, suy nghĩ của Nhan Hạ dần được kéo lại.

Khi về đến nhà, Hình Ảnh và Nhan Hạ trò chuyện với nhau vài câu xong lập tức rời đi.

Mà Lục Hạo lại tiếp tục quán lấy Nhan Hạ muốn xem phim hoạt hình với nhau, muốn đi ra ngoài tản bộ cùng nhau, lại muốn ăn điểm tâm..... Toàn bộ thời gian buổi sáng, Nhan Hạ bị Lục Hạo sai bảo tới sai bảo lui.

Chẳng mấy chốc đã tới gần giữa trưa.

Truyện chỉ được edit và đăng tải duy nhất tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn, vui lòng không reup dưới mọi hình thức.

“Mẹ ơi, mẹ nấu cơm trưa đi.” Đang ngồi chơi trò chơi xếp gỗ, Lục Hạo đột nhiên ngẩng đầu nói với Nhan Hạ.

Nghe vậy, Nhan Hạ nhìn đi động đang được đặt ở một bên.

11 giờ rưỡi rồi!

Nhan Hạ không ngờ rằng thời gian lại trôi qua từng chút một nhanh như vậy.

“Mẹ lập tức đi, con tự chơi nha.” Nói xong Nhan Hạ đi về phía nhà bếp.

Khi lấy gạo ra chuẩn bị nấu Nhan Hạ lại nghĩ đến Lục Phi, ngay sau đó lập tức gọi điện thoại cho anh. lequydon13quydon

Ở phía bên kia.

Lục Phi vừa mới kết thúc cuộc nói chuyện với đoàn người của đài truyền hình Việt Quát, đang chuẩn bị rời đi thì nhận được cuộc điện thoại của Nhan Hạ.

“Nhan Hạ.”

“Anh có trở về ăn cơm không? Hiện tại em đang chuẩn bị nấu cơm trưa.” Giọng nói của Nhan Hạ dịu dàng xuyên qua đi động truyền tới tai của Lục Phi, bỗng nhiên khiến trái tim Lục Phi trở nên mềm mại.

“Ừm, hiện giờ anh chuẩn bị về.”

“Mọi người nói chuyện như thế nào rồi?” Nhan Hạ nhìn qua không chút để ý nhưng kỳ thật lại rất để ý, trong giọng nói thể hiện rõ không còn nghi ngờ gì nữa.

Lục Phi lúc đầu cười, giọng nói nhẹ nhàng: “Hôm nay lúc chúng ta ở cửa tiếp nhận phỏng vấn đã tỏ rõ rõ lập trường rồi, hơn nữa đài truyền hình cũng đã có động thái mới, những tin tức này cực kỳ dễ dàng lắng xuống, điều đài truyền hình lo lắng chẳng qua chỉ là ý kiến của anh và công ty giải trí England bên này không thống nhất thôi.”

“Động thái mới gì?” Nhan Hạ ở trong điện thoại cũng vội vàng dò theo đề tài.

“《 Bó đã trở lại》 và 《 Bó ơi mình đi đâu thế? 》 dự định sẽ cùng đi ngoại cảnh với tổng cộng mười gia đình trong lần tới, còn sẽ mang theo mẹ, em cảm thấy ổn không?” Lục Phi cười hỏi.

“Ngoại cảnh sao? Đi đâu vậy?” Nhan Hạ ở đầu dây điện thoại bên kia lập tức hỏi.

Nếu điều đó là sự thật, nó chắc chắn sẽ được quay chụp trong vòng hai ngày, đến lúc đó cô cũng đi theo vậy có phải có thể sẽ tránh được Trần Cảnh một đoạn thời gian hay chẳng?

“Địa điểm trước mắt sẽ được giữ bí mật, nhưng nó sẽ không ở trong thành phố.”

“Hạo Hạo hẳn là sẽ rất cao hứng, thằng bé rất thích ngoại cảnh.” Nhận được đáp án mình muốn, tâm trạng Nhan Hạ cũng lập tức trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

“Được rồi, em hãy nấu một bữa ăn thật ngon, anh sẽ lập tức trở về.”

Lục Phi cảm nhận được cảm xúc vui vẻ của Nhan Hạ, giọng điệu nói chuyện tuy rằng vẫn không có gì biến hóa nhưng trong lòng lại không khỏi đau lòng. Ngay lúc đó, ánh mắt nhìn về phía Trần Cảnh đang dựa người vào ở một bên góc tường, anh vừa đi vừa nói: “Giờ anh chuẩn bị lên xe, em hãy nấu ăn ngon, chờ anh!”

“Vâng, anh lái xe cẩn thận một chút.”

“Anh biết rồi.”

Nói xong câu đó, Lục Phi cúp điện thoại.

Mà Lục Phi vừa cúp đi động cật vào túi, Trần Cảnh đã chậm rãi đi tới: “Thấy hiện giờ các người hạnh phúc như vậy, tôi thực sự rất vui mừng. Cảm ơn anh đã chăm sóc chiếu cố cô ấy trong bấy năm qua.”

“Tôi sẽ làm anh vui mừng cả đời.” Lục Phi nhìn Trần Cảnh, lời nói nhẹ nhàng hững hờ.

“Chắc, thật đúng là khó khăn, không biết phải bắt đầu làm như thế nào đây! Con người của tôi luôn không thích đồ vật của mình coi trọng bị người khác nhìn chằm chằm. Trước kia tôi cho rằng chỉ cần tôi giấu đồ vật tôi coi trọng và không cho người khác nhìn thấy thì tốt rồi, nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy rằng điều tôi muốn làm là khiến cho người khác không dám nhìn vào những thứ mà tôi đề ý.” Nói xong câu cuối cùng này, đôi mắt hẹp dài của Trần Cảnh đột nhiên ánh lên một tia sáng nguy hiểm, giống như một con sói hoang đang chờ cơ hội đối phương không chú ý hung hăng cắn đứt cổ của anh ta.

Nhìn lại ánh mắt nguy hiểm của Trần Cảnh, vẻ mặt của Lục Phi vẫn như cũ: “Trái ngược với anh, nếu như tôi thích một người tôi sẽ để cô ấy đứng bên cạnh và chấp nhận lời chúc phúc của mọi người.”

Lục Phi nói khiến con người Trần Cảnh không khỏi co rụt lại.

Khí chất lạnh nhạt của Lục Phi ở thời điểm này có phần vượt quá dự đoán của anh ta.

Anh ta chỉ có thể nói thật sự không hổ là người đạt được giải ask ảnh đế!

Mặc dù nói ask đánh giá cao kỹ thuật diễn xuất cá nhân, nhưng trên thực tế, bên trong lại rất phân biệt đối xử với từng khu vực, đặc biệt Lục Phi lại là một người Trung Quốc.

Khi anh ta nghe về điều này thì cảm thấy trong đó có cái gì đó ngu ngốc, hiện tại xem ra Lục Phi cũng có người chống lưng ủng hộ sao?

“Nếu không có việc gì nói thì tôi đi trước, vợ và con của tôi vẫn đang ở nhà chờ cơm.” Khóe môi của Lục Phi hơi cong lên, nhìn lướt qua Trần Cảnh, sau đó trực tiếp đi thẳng ra cửa.

Nhìn bóng dáng của Lục Phi, lại nghĩ đến mọi thứ xuất hiện trước mặt Nhan Hạ trong ngày hôm nay, màu sắc trong mắt Trần Cảnh dần tối đi.

Lần này, anh ta sẽ không để Nhan Hạ dễ dàng trốn thoát nữa.

Nếu không phải lúc trước.....

Thì hiện giờ người đứng bên cạnh Nhan Hạ sẽ chỉ là anh ta!

*

Lục Phi vội vã tăng tốc trên đường trở về, lúc này anh háo hức rất muốn về nhà.

Với cuộc đối thoại đơn giản với Trần Cảnh vừa rồi, anh rất hoài nghi chương ngại tâm lý hiện giờ của Nhan Hạ chắc chắn có quan hệ với Trần Cảnh.

Hơn mười mấy năm qua, Nhan Hạ vẫn có chút nôm nớp lo sợ khi đối mặt với người khác, rốt cuộc người đàn ông kia đã làm gì với Nhan Hạ?

Không bao lâu sau, xe đã vững vàng dừng lại ở trước cửa nhà.

Nghe được âm thanh, Lục Hạo đang ở chơi xếp hình với các khối xây dựng lập tức có phản ứng chạy tới, Lục Phi vừa vào cửa thì thấy Lục Hạo nghiêng ngả lão đảo nhào tới.

Lục Phi đành phải ôm lấy Lục Hạo trước, bất đắc dĩ nói: “Con chạy cái gì?”

Lục Hạo nghe vậy thì cười hi hi một tiếng, sau đó nhìn thoáng qua phòng bếp, bám vào Lục Phi, thủ thủ bên tai anh nói: “Ba ơi, con quán lấy mẹ cùng chơi với con từ sáng tới giờ nha, khẳng định mẹ sẽ không có thời gian nghĩ đến cái khác đâu.”

“Ừm, thật ngoan.” Nghe Lục Hạo nói xong, Lục Phi thuận thế hôn Lục Hạo một cái.

“Khanh khách.....” Cảm giác được Lục Phi khẽ hôn ở trên mặt có chút ngứa, Lục Hạo một bên vừa cười một bên trốn tránh ở trên người Lục Phi.

Tiếng cười của Lục Hạo rất nhanh đã truyền tới trong phòng bếp, Nhan Hạ đang xào rau không khỏi nhô đầu ra nhìn thì thấy bộ dạng hai cha con đang thân mật, cô bật cười sau đó lại quay đầu trở về.

Chơi đùa với Lục Hạo một lát, lúc này Lục Phi mới ôm Lục Hạo đi vào trong nhà bếp.

Vừa vào cửa thì ngửi thấy một mùi thơm xông thẳng vào mũi.

Lục Hạo đột nhiên nặng nề mà hít vào một hơi, sau đó nói: “Thật thơm nha!”

Vừa nãy chơi đùa cũng chưa cảm thấy đói, hiện tại chỉ ngửi mùi thơm thôi lại thấy thật đói rồi!

“Tiểu tham ăn, sắp được ăn rồi, có muốn xuống dưới phụ mẹ dọn đồ ra ngoài ăn hay không?” Nhan Hạ hỏi.

“Được ạ, được ạ!” Lục Hạo gật mạnh đầu, sau đó nhanh chóng bảo Lục Phi thả cậu xuống dưới đất. *ma r i s m i u d i e n d a n l e q u y d o n*

Sau khi chạm mặt đất, tròn mắt cậu bé lập tức xoay chuyển trên đĩa đồ ăn, sau đó lựa chọn một món mà cậu thích nhất rồi tung ta tung tãng bưng chạy ra ngoài.

Lục Phi thừa dịp này hôn nhẹ lên mặt Nhan Hạ một cái, cũng bưng hai món đi ra ngoài.

Khi đi ra ngoài quả nhiên nhìn thấy Lục Hạo đặt cái đĩa kia ở vị trí gần cậu bé nhất.

Nhìn Lục Hạo nằm bò ở góc bàn, đứng ở đó ánh mắt trông mong nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn, đôi chân dường như bị đóng đinh bất động.

Sau khi đặt đĩa xuống, Lục Phi yên tâm trở lại phòng bếp.

Có đồ ăn hấp dẫn, trong khoảng thời gian ngắn thằng bé hẳn là sẽ không chạy vào đâu.

Khi trở lại phòng bếp, Nhan Hạ đã vớt xong món cuối cùng ra.

Khi chiếc đĩa được đặt xuống, một giây tiếp theo cả cơ thể trực tiếp bị áp sát vào.

Không kịp phản ứng, Nhan Hạ chỉ cảm thấy cánh môi của cô bị giữ chặt bởi một đôi môi ấm áp khác.

Hơi thở của Lục Phi nóng rực, cứ một tác tiến công xâm lược chiếm đóng thành trì, tham lam đầy dục, đồng thời toàn bộ thân mình cũng ôm Nhan Hạ, giống như muốn ép cả người cô vào trong cơ thể mình vậy.

Anh muốn dùng hành động để cho cô thấy anh khát vọng cô đến cỡ nào.

Nhan Hạ có chút bị dọa sợ trước sự nhiệt tình đột ngột của Lục Phi, lúc đầu không biết phản ứng như thế nào, chỉ tùy ý để Lục Phi thiêu đốt lý trí của mình từng chút một.

Giữa một vài hơi thở ngắt quãng làm cho suy nghĩ trở nên rõ ràng, cô bắt đầu đáp lại Lục Phi một ít, chậm rãi ôm cổ Lục Phi, môi lưỡi hòa vào nhau.

Hai người cứ kịch liệt hôn ôm như vậy.

Lập tức những "ngọn lửa" đã bùng nổ trong không gian chật hẹp của nhà bếp.

Không biết qua bao lâu, Nhan Hạ cảm thấy hơi thở của mình trở nên có chút khó khăn, lúc này mới duỗi tay ý bảo Lục Phi buông tay.

Nhận được ý của Nhan Hạ, lúc này Lục Phi mới thở gấp buông Nhan Hạ ra.

Khi tách ra, dư vị nhiệt tình của hai người đều trôi qua, hô hấp của Nhan Hạ cũng có hơi dồn dập.

“Anh.....” Sau khi xác định mình đã mang thai, Lục Phi rất ít khi nhiệt tình như vậy, cho nên lúc này ý thức của Nhan Hạ bị chập điện.

“Chỉ là rất muốn hôn em, muốn nói cho em biết anh yêu em.” Lục Phi nói, giọng nói vì hôn quá kịch liệt mà mang theo chút khàn khàn, nghe qua càng gọi cảm, cũng chậm rãi tràn vào trong lòng Nhan Hạ.

Nhìn trong mắt Lục Phi không chút nào che dấu sự yêu thương trong đó, Nhan Hạ cười: “Em cũng yêu anh.”

“Ba mẹ, con cũng yêu hai người.” Lục Hạo cũng nhanh nhẹn chạy tới, khi nghe được lời nói của Nhan Hạ thì lập tức thuận miệng thổ lộ.

“Hạo Hạo, con đứng ở đó từ khi nào.” Nghe giọng nói của Lục Hạo, Nhan Hạ bị dọa hoảng sợ.

“Lúc mẹ nói yêu ba.” Lục Hạo nghiêm túc trả lời, sau đó nhìn khuôn mặt của Nhan Hạ và Lục Phi, lại tiếp tục nói: “Ba mẹ, hai người nóng lắm sao? Vì sao mặt lại hồng như vậy.”

“Vì sao con lại đứng ở đó lâu như vậy?” Lục Phi bình tĩnh hơn Nhan Hạ, quay người trực tiếp ôm ngang thân mình Lục Hạo bước ra ngoài, thằng nhóc này có khả năng tự kiểm soát tốt hơn một chút rồi.

“Ba ơi, đừng bế con như vậy, con khó chịu!”

Xa xa, Nhan Hạ nghe được giọng nói oán giận của Lục Hạo, bắt đầu đi lắc đầu, cô cầm lấy cái đĩa bên cạnh, nhanh chóng sửa sang lại chén đĩa, sau đó nhẹ nhàng thở ra một hơi, lại dùng nước lạnh vỗ mặt, lúc này mới đi ra ngoài.

Mà trong khoảng trống này, Nhan Hạ cũng không nhận ra rằng cô chưa bao giờ nghĩ đến bất kỳ điều gì liên quan đến Trần Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Đến Cùng (Sủng Đến Tận Cùng)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.